Jukka
Hankamäki

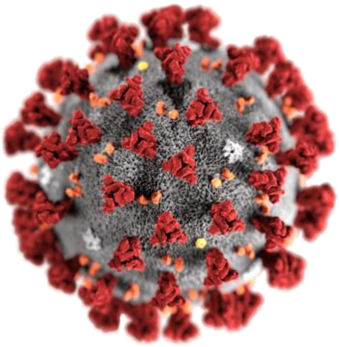
Blogikirjoituksia 2020

Alaston totuus

Kenttäpostia koronakriisin ja infosodan kaivanteista

jsh

Hankamäki
Éditions

Vastikkeeton kumppanuus
opetus- ja kulttuuriministeriön kanssa.

JUKKA HANKAMÄKI

ALASTON TOTUUS

KENTTÄPOSTIA

KORONAKRIISIN JA

INFOSODAN KAIVANTEISTA

•

BLOGIKIRJOITUKSIA

2020

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

ISBN 978–952–7562–00–0

Aluksi

Perimätiedon mukaan kulkutautia hoidettiin sydänkeskiajalla seuraavan ohjeen mukaisesti: ”Lyö lepakkoa varovaisesti, niin ettei se kuole. Sido se sitten kankaan avulla keltatautisen lanteille, selkä selkää vasten. Hetken päästä ota lepakko pois ja sido se uudelleen potilaan vatsan ympärille. Jätä lepakko siihen, kunnes se kuolee.” Jos potilas menehtyi, ei se ollut ainakaan hoito-ohjeen noudattamisesta kiinni.

”Etkös ole ihmisparka aivan arka”, runoili puolestaan 25-vuotias Turun Akatemian henkilökohtainen ylimääräinen filosofian professori Johan Cajanus kuolinvuoteellaan vuonna 1681. Paltamolainen ja Uppsalassa opiskellut kartesiolaisen rationalismin kannattaja oli hävinnyt virkahaun käytännöllisen filosofian professuurista – huolimatta hyvästä yrityksestään sovittaa yhteen järkeisuskoiset ajatuksensa luterilaisen puhdasoppisuuden kanssa. Suomalaiseen virsikirjaan sisällytetty virsi 612 ”Katoovuudesta” tunnettiin myös nimellä ”Yxi hengellinen weisu, josa tämän mailman catowainen meno edespannan, nijn myös cuinga ihminen cuolemata wastans itziänz lohdutta taita”.

Nämä Cajanuksen sepittämät sanat tulivat mieleeni, kun pieni flunssavirus laittoi koko sofistikoituneen ja nykytärkeän maailman polvilleen tämän vuosikymmenen aluksi. Niin sanotusta koronaviruksesta johtuvan kriisin hoito ei tahtonut onnistua rationalismin keinoin, mutta vielä vähemmän apua oli irrationalismista, joka olikin verrattavissa keskiaikaiseen taikomiseen ja loitsuamiseen. Koronakriisin ratkominen tarjosi esimerkin siitä, miten kansanterveyttä uhkaava ilmiö kohdattiin *hallintatekniikoiden* näkökulmasta. Lähestymistapa oli ”kartesiolaisen rationalismin” mukainen.

Järkeisuskon teema ja sen arvosteleminen on tuttua Descartes’n maanmiehen Michel Foucault’n ”Turvallisuus, alue, väestö” -luentosarjasta,[1] jossa analysoidaan isorokon hallintapyrkimyksiä sekä kiinnitetään huomiota rajoittamiseen, eristämiseen ja parantamistoimiin sekä järjen valoon. Jälkimodernistina tunnetun filosofin näkökulma terveyskriisiin oli jokseenkin kyyninen ja ulkokohtainen, eikä se varmasti tee tyhjäksi rationaalisen asenteen tärkeyttä, kun ihmisyhteisöä kohtaa jokin luontoperäinen uhka. Pandemian hoito antoi näyttöä ihmisyhteisön toimintamuodoista, joilla ihmiskunta taistelee luontoa vastaan. Virus toi murhetta monille, ja siksi tämän kirjoituskokoelman teksteissä aihetta käsitellään etupäässä järjen näkökulmasta – erotuksena postmodernista huuhaasta.

Tämän kirjoituskokoelman syntyaikoina filosofiaa kohtasi myös toinen uhka. Se tuli vasemmistopopulistisen valtamedian taholta. Julkaisin vuoden 2020 keväällä kriittisen mediatutkimuksen *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Se sai toimittajilta raivokkaan vastaanoton. Väitin, että valtavirran uutismedia kärsii vihervasemmistolaisesta kallistumasta, jolloin asiasta kiusaantuneet toimittajat katsoivat tärkeäksi ryhtyä kostotoimiin. Niinpä he laativat peite- ja vastauutisia, joissa he väittivät kirjaani ”naisvihamieliseksi”. Keskustalainen tiedeministerin sijainen kiusaantui ja aloitti ennennäkemättömän röyhkeät valtionrahoituksen takaisinperintätoimet kirjani julkaiseelta ajatuspajalta, Suomen Perustalta. Niin toimittiin vain siksi, että olin sanonut totuuden median puolueellisuudesta ja tein sen perussuomalaisen puolueen kainalossa toimivan ajatuspajan kautta. Olen julkaissut teokseni *Totuus kiihottaa* media- ja viranomaiskohtelusta vastaanottotutkimuksen nimeltä *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* (2022). Myös tähän *Alaston totuus* -kokoelmaan sisältyy kirjoituksia, joissa olen puolustanut tieteen ja tutkimustoiminnan vapautta median ja ministeriön harjoittamaa mielivaltaa vastaan.

Toimittajakunnan enemmistö ei suostunut oppimaan mitään palautteestani, mutta muutamat korjasivat käytöstään hipihiljaa, sillä se saattoi käydä aiempia virheitään tunnustamatta. Kuinka helppoa valtavirran uutismediassa olikaan nyt hehkuttaa ”rationalismin” puolesta, kun terveyskriisin myötä oli jotakin ”objektiivista” raportoitavaa, joka voitiin esittää lääketieteen muodossa. Myös Ukrainan sota auttoi mediaa ampumaan rivinsä suoriksi journalismin ”totuudellisuuden” varmistamiseksi. Totuus tosin on arka olento, joka kavahtaa aseiden kalinaa ja yksimielisyyden vaateita.

Toimittajien ja byrokraattien asennoituminen oli silmiinpistävän oidipaalista. Sofokleen näytelmässä kuningas Oidipus lähetti sanansaattajan Delfoihin kysymään oraakkelilta, miksi Thebaa vaivaa rutto. Oraakkeli ilmoitti, että rutto päättyy vasta, kun edellisen kuninkaan Laioksen murhaaja saadaan kiinni ja oikeuden eteen. ”Peripeteiana” puolestaan tunnetaan näytelmän kohta, jossa toiminnan suunta kääntyy ongelman ratkaisemisesta totuuden löytämiseen Oidipuksesta itsestään.

Myös mediatutkimukseni käsittely noudatteli vastaavanlaista draaman kaarta. Toimittajakunta ei ollut aluksi kiinnostunut puhumaan siitä, mitä sanoin heistä itsestään vaan osoitti syyttävän sormensa tutkimukseeni. Samanaikaisesti kolme muuta sormea osoitti heihin itseensä. Media sulki silmänsä tautisilta tosiasioilta ja kärsii edelleen *change blindnessista*. Taustalla oli heidän oma kohtalokas virheensä, *hamartiansa*, ja siihen liittyvä *hybriksensä*, eli ylimielisyytensä, kun taas minulla oli kunnia tulla toimittajien lauman surmaamaksi isäksi. – *Nihil sub sole novum*.

JUKKA HANKAMÄKI

2020

Keskiviikkona 1. tammikuuta 2020

PRESIDENTTI SYYLLISTI KANSALAISIA VIHAISESTA PUHEESTA TURHAAN

Sauli Niinistö moitti kansalaisia ”vihapuheesta” uudenvuodenpuheessaan. Hänen mukaansa niin sanotulla vihapuheella ”ei ole mitään yhteyttä sananvapauteen saati sen rajoittamiseen”.[2]

Tosiasiassa viha ei ole itsensä syy vaan seuraus huonosta politiikasta. Pelkään pahoin, että syy kansakunnan kahtiajakoihin on valtavirtapoliitikkojen; he kun ovat hajottaneet kansallista yhtenäisyyttämme väestöpoliittisella sekasorrolla ja maahanmuutolla. Vierasperäisten ihmisten etujen ajaminen on laitettu omien kansalaistemme edelle.

Ei pitäisi tehdä sellaista *politiikkaa*, joka tuota aggressiivisuutta tuottaa. Myös edellisen hallituksen kokoomuslaisten sisäministerien Petteri Orpon, Paula Risikon ja Kai Mykkäsen olisi kannattanut rajoittaa haittamaahanmuuttoa. Vihreältä ministeriltä Maria Ohisalolta sitä tuskin voi edes toivoa.

Paha sanoa, mutta Niinistön lähestymistapa asiaan oli juristille tyypilliseen tapaan pelkästään normatiivinen. Presidentti pyrkii oikeuttamaan esivallan, julkisen vallan ja oikeuslaitoksen valtaa kansalaisten yli. Sananvapauden olemus on ollut Magna Cartasta asti vertikaalinen: suojata kansalaisia viranomaisten mielivallalta eikä suinkaan velvoittaa esivaltaa toimimaan suojakilpenä kansalaisten horisontaalisissa suhteissa tai heidän keskellään.

Ei pitäisi syytellä ilmiötä (”vihapuhe”) eikä myöskään ”maalittamista”. Onhan mahdotonta ajatella, ettei kritiikillä olisi kohdetta tai että sitä ei saisi, voisi tai pitäisikin kriitikon osoittaa.

Sen sijaan pitäisi puuttua syihin. Pitäisi myös poistaa laista säädöksiä, jotka rajoittavat perustuslaillista sananvapautta rikoslaillisesti. Juuri näin päästäisiin myös presidentin toiveiden toteuttamiseen. Jos on niin, että ”asioista sopii kiistellä”, eivät pakkokeinot, kuten ”tämä kehitys meidän on katkaistava”, siihen vie.

Erikoista muuten, että poliittinen eliitti pyrkii demokratiassa määräämään sen, mitä kansalaiset saavat tai voivat ajatella ja sanoa. Itse aion tulevaisuudessakin jatkaa ikävien asioiden, totuuksien ja todellisuuden olemuspuolien sanomista yhteiskunnastamme. *For your information:* mikäli

se ei joillekin sovi, penseys saattaa ilmentää heidän omaa kognitiivista rajoittuneisuuttaan ja ”viha” olla vastaanottajien omassa tajunnassa syntyvää turhautuneisuutta. Taustalla saattaa olla ideologisia ristiriitoja ja haluttomuutta vihervasemmiston ja porvariston tarjoamia malleja parempien poliittisten ratkaisujen ymmärtämiseen.

Vihapuhetta ei ole etenkään se, että me kansallismieliset osoitamme yhteiskunnan ongelmat ja teemme sellaista politiikkaa, josta kansalaiset tykkäävät. Se ei ole käsittääkseni suurikaan vika politiikassa. Se ei ole myöskään populismia vaan demokratiaa. Vihaa ilmentää yhden parlamentaarisen puolueen pitäminen väkipakolla poliittisen vaikutusvallan ulkopuolella jopa oikeustoimin, sensuurin välinein tai pakkokeinoin.

Puheensa lopulla Niinistö kiitteli ”eurooppalaisen turvallisuuskeskustelun etenemistä”, mikä viitannee haluun takertua EU:n raihnaisiin turvatakuisiin, kun muutakaan ei ole. EU nähtiin puheessa mielellään ”geopoliittisena” ja ”vahvana”, ikään kuin kyseessä olisi liittovaltion kaltainen voima Yhdysvaltain, Venäjän ja Kiinan rinnalla.

Myös ilmastonmuutoksen illuusiot jaksettiin mainita, tällä kertaa investointitoiminnan yhteydessä. Kiitosta satoi 50 maan valtiovarainministerin sopimille Helsinki Principles -periaatteille, joiden mukaan ”kaikissa budjetti- ja investointihankkeissa otetaan huomioon ilmastovaikutus”. – Mikä harmi.

Niin kauan kuin ilmastonsuojelun koetaan velvoittavan vain länsimaita, joiden ilmastotehokkuus on jo kehitysmaita parempi, tällainen ilmastonsuojelu toimii ilmaston kannalta tuhoisasti. Se oikeuttaa paljon saastuttavien maiden vapaamatkustuksen, tuottaa hiilivuotoa ja kuristaa ahtaalle taloutemme ja teollisuutemme. Lyhyesti sanoen: se ei ole tavoitteiden kannalta toimivaa eikä poliittisesti oikeudenmukaista.

Maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta ei presidentin puheessa mainittu, ei myöskään ystävyyttä, yhteistyötä ja avunantoa eikä kehittämistä ja lujittamista. Nato ei luultavasti tänäkään vuonna Suomen jäsenyyttä hae, sillä jokainen on kuulemma ”oman onnensa seppä”.

Maanantaina 6. tammikuuta 2020

VAIN KUOLLEET KALAT KELLUVAT – MIKSI VASEMMISTON VIHAPUHE SALLITAAN?

Tasavallan presidentti tuli osuneeksi oikeaan sikäli, että vihamielinen esiintyminen on ongelma sekä journalismissa että kansalaispuheenvuoroissa. Oireellisia ovat totta kai keskustelun polarisoituminen ja tahallinen väärinymmärtäminen. Keljua tuossa kannanotossa oli kuitenkin kanuunojen kääntäminen jälleen kerran perussuomalaisia ja puolueen puheenjohtajaa kohti.

Kun Jussi Halla-aho vaivautui vastaamaan Niinistön esittämään arvioon lomiensa keskellä,[3] Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko kiirehti arvioimaan asiaa niin, että nyt oli ”Sauli Niinistön vuoro joutua Jussi Halla-ahon hampaisiin”. Todellisuudessahan asiat ovat aivan päinvastoin kuin Huusko näki.[4]

Asian voi sanoa niin päin, että Halla-ahon vuoro oli joutua tällä kertaa Sauli Niinistön hampaisiin. On erikoista, miten yksi henkilö (Halla-aho) voi tuolla tavalla innostaa mediaa ja valtavirtapoliitikkoja hurjiin yleistyksiin ja vihaisiin tunteenpurkauksiin. Kyseessä lienee maalitus ja hyökkäys kansakuntamme itsepuolustukseksi noussutta symbolihahmoa kohtaan.

Tekeillä olevassa mediatutkimuksessani olen päätynyt siihen, että keskustelujen kärjistyminen on pelkkä pintailmiö. Se ei ole itse itsensä syy vaan seuraus yhteiskuntamme perusrakenteeseen syntyneestä väestöllisestä halkeamasta.

Ennen laajamittaista maahanmuuttoa ei tällaista ongelmaa Suomessa ollut. Haitallinen ja kansakuntaamme repivä maahanmuutto on se juurisyy, joka on johtanut arvo-, etu- ja kulttuuriristiriitoihin. Ne puolestaan havaitaan ilmiötasolla keskustelukulttuurin muutoksena sekä vihervasemmistolaisen ja huvitteluliberaalin politiikan legitimaatiokriisinä. Oikeusperustuksen mureneminen yritetään sitten peittää harhaanjohtavalla journalismilla ja kahlitsemalla sananvapautta koko EU:n voimin.

Hapansilakat pohja ylöspäin

Diskurssissa on toki korjaamisen varaa. Mutta kieroa on, että poliittisen vasemmiston sallitaan haukkua ja solvata perussuomalaisia sosiaalisessa mediassa ja Internetin puheenvuoropalstoilla. Perussuomalaisten parlamentaarista toimintaa koetetaan kompromettoida perättömillä moitteilla sekä mihinkään perustumattomilla ilmiannoilla.

Internetiin perustetaan jatkuvasti erilaisia vihapuhefoorumeja, kuten nyt tuo ”Silakkaliikkeeksi” itseään kutsuva yhteenliittymä, joka on suunnattu ennennäkemättömän suorasukaisesti nimenomaan Perussuomalaista puoluetta vastaan. Näyttöä Silakkaliikkeen radikaalista äärivasemmistolaisuudesta ja hyökkäävyydestä voi saada perehtymällä esimerkiksi ”Sielujen kappeli” -nimiseen blogiin koottuun materiaaliin, joka paljastaa Silakkaliikkeen perustajan, Feministipuoluetta edustavan Johannes Kosken, ajatusmaailmaa kaikessa karuudessaan.

Pahinta on, että liikkeen piiriin erehtyneet luulevat tekevänsä jotakin hyvää, vaikka tosiasiassa he ainoastaan vahingoittavat suomalaista yhteiskuntaa ja haavoittavat sitä entisestäänkin – maahanmuuton aikaansaaman eripuran lisäksi.

Liikkeen juuret ovat tietenkin seuduilla, jotka ovat eniten kärsineet lähi-itäläisten ja afrikkalaisten invaasiosta Eurooppaan: esimerkiksi Italian

Sardiiniliikkeessä, jonka piirissä muutamat kansallista etua ymmärtämättömät tahot hyökkäilevät nyt maan suurinta puoluetta, oikeistorealistista Legaa, vastaan.[5]

Pelkkään reaktiivisuuteen ja heppatyttömäiseen ”tykkäämiseen” tai ”eitykkäämiseen” perustuva Silakkaliike väittää ”vastustavansa rasismia”, mutta tosiasiassa se vastustaa vain vääränlaisina pitämiään ihmisiä ja mielipiteitä, jotka heidän mielestään kuuluvat yleensä *suomalaisille* ihmisille. Silakoiden toiminta perustuu sinänsä ala-arvoiseen blokkaamiseen, feidaamiseen, dumppaamiseen, ignorointiin, deletointiin ja ghostaamiseen sekä nilkkimäiseen ilmiantamiseen, joka muistuttaa Neuvostoliitosta.

Tuo sanasto tulee Yhdysvaltain koripalloyliopistoista, jotka kärsivät *woke*- ja *cancel*-aktivismina tunnetusta sananvapauden kolhimisesta. Rotupoliittiseen rähinöintiin ja feministiseen pyyteellisyyteen perustuva rettelöinti pyrkii keskeyttämään tilaisuuksia ja peruuttamaan julkaisuja uusmarxilaiseen ”tietoisuuteen” vedoten. Tosiasiassa sellainen tila, jossa ei voi vapaasti keskustella, ei ole turvallinen (*safe space*) vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Sensuuri on perinteisesti totalitarismien tunnusmerkki, ja hullunkurisinta onkin, että kyseiset liikkeet syövät sananvapautta ”humanismin” nimissä ja itse tekaisemiinsa ”yhteisönormeihin” vedoten.[6] Vasemmistolle ominainen ihmisten ja heidän mielipiteidensä tuhoaminen on pohjimmiltaan toisten ihmisten mitätöimistä ja olemattomaksi tekemistä, mikä ei poikkea aidosta fasismista eikä reaalisosialismista.

Kun tuo porukka helmikuun ensimmäisenä päivänä kokoontuu Senaatintorille viettämään talvista kevätkarnevaaliaan, se tulee vain vastustaneeksi rähjäiselle anarkismilleen tyypillistä kaljakorien kilinää – ellei sitten käy niin, että toriltakin ehtii vielä olutbaariin. Tapaukseen sopisi yhdistää myös *ilmastonsuojelu* vaikkapa lopettamalla holtiton röökinpoltto, joka sivumennen sanottuna on rikos konservatiivisen Ison-Britannian julkisilla paikoilla.

Media ja ”tiede” silittävät uustaistolaisten päätä

Silakkaliikkeen porukka ei luultavasti osallistuisi ihmiskunnan yhteiseen juhlintaan edes siinä tapauksessa, että ihmiset onnistuisivat matkustamaan jälleen Kuuhun ja mikäli tehtävästä suoriutuneet olisivat ”natseja”.

Silakkaliikkeen kaltaisia yhteenliittymiä on toki nähty ennenkin, muiden muassa Takku.net ja Varisverkosto. Sen sijaan uutta Silakkaliikkeessä on, että sen piirissä kerätään joukkoliikettä käymään taistelua lähinnä yhtä parlamentaarista puoluetta, kansallismielisyyttä ja siihen liittyviä arvoja vastaan. Liikkeen piirissä käytetyt käsitteet, kuten ’joukkoistaminen’, kertovat vasemmistolaisesta ideologiasta: yksilöllinen ajattelu halutaan

kieltää, ja tilalle tarjotaan joukkovoimaa sekä liittoutumista tuulesta turvoksissa olevan massakulttuurin taakse.

Keskustelun lisäksi myös asennoitumisessa on parantamisen varaa. Kiintoisaa onkin, miksi keihään kärjet suunnataan kansallista etuamme edistämään ilmoittautuneita ihmisiä ja puolueita vastaan, mutta vasemmistolaiset vihapuhujat saavat mielihyvin pitää asemansa Internetin keskustelufoorumeilla ja tietenkin myös valtamedian toimituksissa.

Kokoomuslaisiakaan ei liioin vastusteta, minkä paljastaa liikkeen erään aktivistin kömpelö ja vuolassanainen selittely – ainoastaan perussuomalaisten jynssääminen pois poliittisesta todellisuudesta näyttää riittävän.[7] Uuden Suomen Puheenvuorossa sai kernaasti olla erään kirjoittajan teksti nimeltään ”Vuosi 2019: Kun fasismi marssi paraatiovista eduskuntaan”, jossa hän rinnasti Perussuomalaiset ja Kristillisdemokraatit fasisteihin. Sen sijaan erään toisen kirjoitus, jossa hän täysin perustellusti arvosteli moista leimaamista, hävitettiin ylläpidon toimesta kiireesti pois – sillä seurauksella, että kirjoittaja perääntyi Uuden Suomen puheenvuoropalvelusta kokonaan.[8] Hän oli etevästi osoittanut, mihin yhteiskunnassa ajaudutaan, jos ensin maalitetaan puolet kansasta ”fasisteiksi” tai ”äärioikeistolaisiksi” ja sitten perustetaan kiilusilmäisiä fanaatikkoliikkeitä sitä vastustamaan.

Voidaan myös kysyä, miksi vasemmistolaisia yliopistotoimijoita laulatetaan valtamediassa aiheen ”asiantuntijoina”, vaikka he oikeasti ovat pelkkiä vasemmiston etäispäätteitä yliopistoissa. Miksi heitä pidetään ilman ansioita leivissä myös yliopistoissa?

Esimerkkeinä olkoon nyt vaikka Emilia Palonen, joka on äärivasemmistolaisen sirpalepuolueen aktivisti ja Tiedonantaja-lehden apulainen,[9] mutta jota Helsingin Sanomat käytti Silakkaliikettä koskevassa jutussa ikään kuin hän olisi jonkinlainen politiikan tutkimuksen korkein asiantuntija, oikeuden jumalatar ja tietoviisauden primadonna.[10]

Valinta osoittaa, että Helsingin Sanomat ei poikkea puolueellisuudessaan mitenkään Yleisradiosta, Kansan Uutisista eikä Demokraatista, joiden piirissä Palonen on haukkunut Perussuomalaisia estottomasti,[11] antanut virheellisen ja vääristelevän kuvan siitä, mitä on populismi,[12] ja kehottanut kokoamaan rivejä ”vasemmistopopulistisen” liikehdinnän perustamiseksi,[13] ikään kuin valtamedian tapa levittää disinformaatiota ei olisi sinänsä jo tarpeeksi vasemmistopopulistista.[14] Populismin määritelmästä voi lukea tieteelliseen asiantuntemukseen perustuvaa tietoa Uuden Suomen verkkokolumnistani ”Mitä on populismi” (10.11.2016), joka on julkaistu myös kirjoituskokoelmassani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*.

Vasemmistopopulistinen valtamedia ja yhteiskuntatieteilijöiden retiisinpunainen parvi silittävät kavallusten ja ilmiantojen kulttuuria aseenaan käyttävien anarkistien päätä, sillä sosialismin pioneerit ja sissit tekevät likaisen työn toimittajien ja ammatikseen viisaiden akateemisten pullasorsien puolesta. Heidän tuekseen menee sisäministerien käskystä myös poli-

tisoitunut vihapuhepoliisi. Twitter ja Facebook antavat oman käden oikeudella ennakkosensuuria harjoittavien jatkaa mielivaltaansa. Samanaikaisesti Perussuomalaisten viestintää sensuroidaan röyhkeästi ja häikäilemättömien uhkausten tuella.[15]

Sananvapauden estämisestä pitäisi rangaista ankarasti

Paha kallistuma ei vaivaa vain tiedonvälitystä ja keskustelukulttuuria vaan myös tiedon muodostusta. Kallistuma pitäisi oikaista säätämällä perustuslaillista sananvapautta täsmentävä ja selkeyttävä *laki kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista*. Ehdotin sitä jo vaalikirjassani *Kuinka Suomi korjataan?*[16]

Keskustelua on käyty väärästä asiasta, kun on antauduttu pohtimaan, keitä tai miten sananvapauden käyttämisestä ja ääneen ajattelemisesta pitäisi rangaista. Keskustelu pitäisi käydä siitä, keitä ja kuinka paljon pitää rangaista sananvapauden *estämisestä*. Keskustelun painopiste on lipsahtanut väärään fokukseen kahdesta syystä: valtamedian harjoittaman sinnikkään propagandatyön tuloksena ja vasemmistolaisten perusoikeusjuristien harjoittaman ihmisoikeusteollisen pykäläkoreografian seurauksena.

Nähdäkseni medialle tulisi määrätä sakkoa vapaan puheen sensuroimisesta, keskustelun estämisestä ja virheellisen käsityksen luomisesta kansalaisille siitä, millaisia näkemyksiä yhteiskunnassamme esiintyy. Samaan tapaan myös tieteenharjoittajille tulisi määrätä sakkoa tai – taloudellisten sanktioiden ollessa tehottomia – suorastaan vankeutta puolueellisen tendenssitutkimuksen esittämisestä tieteenä sekä tieteellisen vapauden rajoittamisesta yliopistojen piirissä ja julkaisutoiminnassa.

Esimerkiksi ”turvallisten tilojen” vaatimista tieteissä tulisi pitää sellaisena sananvapauden ja tieteellisen vapauden rajoittamisena, joka myrkyttää ja tuhoaa tieteen ja filosofian hienoimmat ja klassiset vapausihanteet. Ehkäpä vihervasemmiston politrukkeja ja tendenssitutkijoita pitäisi käydä keräilemässä poliisiautoon sekä viedä vilkut välkkyen tutkintavankeuteen silläkin uhalla, että yhteiskuntatieteiden laitoksille ei jäisi päivystystä lainkaan. Niinhän on tehty myös eräille vaihtoehtoisen median edustajille.

On totta kai mukavaa, että Perussuomalaisten toiminta on huomattu. Todellinen valta, voima ja viisaus ovat yhteiskunnassa aina niillä, joita sensuroidaan ja haukutaan eniten tai keistä halutaan kuuluvimmin vaieta.

Päivitys 10.1.2020

Edellä oleva kirjoitus poistettiin Uuden Suomen Puheenvuoropalvelusta neljä vuorokautta julkaisemisen jälkeen yksipuolisella ja anonyymillä sähköpostiviestillä. Samalla Uuden Suomen ylläpito poisti kirjoitusoikeuteni.

Ylläpito ei maininnut mitään syytä tekstini sensurointiin, mikä olisikin ollut mahdotonta, koska kirjoituksessani ei ole mitään lain eikä myöskään puheenvuoropalvelun niin sanottujen sääntöjen vastaista – ei mitään.

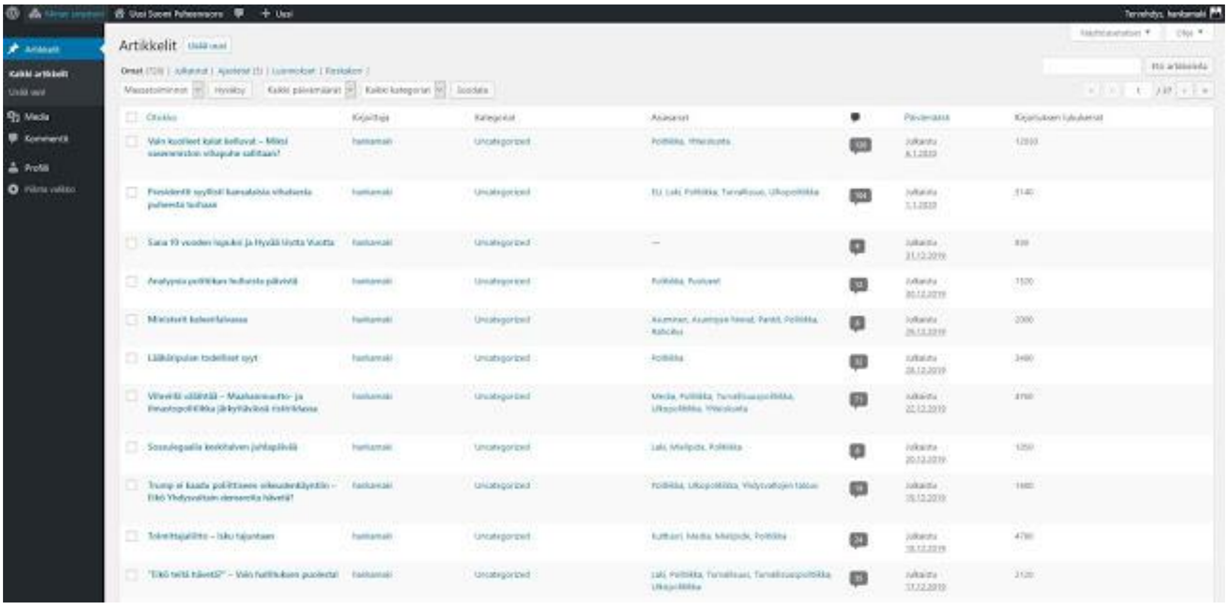
Oletettavasti poisto johtui Mika Mäenpää-Louekoski -nimisen sosiaalidemokraatin minua vastaan suuntaamasta henkilökohtaisesta hyökkäyksestä, jonka kommenteissa eräs toinen sosiaalidemokraatti nimeltä Jouni Snellman herjasi minua rinnastamalla minut natsijohtaja Joseph Göbbelsiin.[17]

Demari Jouni Snellmanin tyypillinen vasemmistolainen herja
Uuden Suomen puheenvuoropalvelussa – ja lehti sallii.

Tapauksen voisi jättää omaan arvoonsa, mutta kannanottoa vaativaksi sen teki Uuden Suomen ylläpidon seinähullu reagoimistapa. Poistamalla *minun* tekstini ja kirjoitusoikeuteni noiden rääväsuiden harjoittaman herjanheiton sijasta Uuden Suomen ylläpito tuli osoittaneeksi kirjoitukseni sisällön sataprosenttisen oikeaksi: Uuden Suomen ylläpito sallii sen, että vasemmiston sissit ovat tehneet Uuden Suomen puheenvuoropalvelusta vasemmiston vihapuhealustan.

Kiistelyä herättänyt kirjoitukseni oli yksi Uuden Suomen luetuimpia. Aamupäivällä 10.1.2020 sen oli avannut yli 12 000 lukijaa. Tekstini löytyy edelleen verkkolehti Oikeasta Mediasta, joka on julkaissut kirjoituksistani toisinnot suostumuksellani.

Oheisesta kuvasta näkyy kirjoitukseni lukijamäärä 12 030.

Kirjoitustani vastaan hyökättiin ja sitä maalitettiin uustaistolaisten kannanotoissa halki Internetin. Myös sosiaalidemokraatti Saku Timonen ja Vasemmistoliiton puolue-edustaja Panu Raatikainen roikkuivat tekstissäni kuin koulupojat opettajattaren rintaliiveissä. ”Uuninpankkopojaksi” itseään nimittävä Timonen haukkui minua blogissaan 9.1.2020 ja antoi sekopäisen tulkinnan tekstistäni väittäen, että ”Hankamäen visiossa ei ainakaan saa sanoa enää mitään sellaista, mikä ei palvele perussuomalaisten tavoitteita. Puolueelle alistetaan tiede, media, sosiaalinen media ja oikeuslaitos.” Ja: ”Tulevaisuudessa olisi siis vain yksi puolue ja yksi totuus, joita ei saa uhmata.”[18]

Tämä siis oli Timosen johtopäätös siitä, että olin vaatinut sanktioita *yliopistoissa toimiville vihervasemmiston etäispäätteille puolueellisesta agenda- ja tendenssitutkimuksesta*. Yksinkertaisimmankin lukijan olisi pitänyt ymmärtää, ettei yliopistoissa vallitsevan vihervasemmistolaisen värisuoran kyseenalaistaminen merkitse minkään ”yhden totuuden” julistamista, kuten Timonen väitti, vaan päinvastoin: vihervasemmiston levittämän propagandan työntämistä historian roskakoriin ja yhteiskuntatieteiden avaamista kriittiselle ja rationaaliselle ajattelulle.

Objektiivinen tosiasia on, että poliittisella vihervasemmistolla on laaja yliedustus yhteiskuntatieteiden ja humanististen tieteiden piirissä, mikä on johtanut yliopistollista tiedonmuodostusta vasemmistototalitarismiin. Esimerkiksi Isossa-Britanniassa neljä viidestä yliopisto-opettajasta identifioituu vasemmistolaisiksi, eikä tilanne ole parempi Yhdysvalloissa.[19]

Kallistuma olisi oikaistava sanktioilla tai palkkaamalla Suomen yliopistoihin vastaava määrä perussuomalaisia tieteenharjoittajia kuin siellä nyt on muiden puolueiden jäsenkirjapolitrukkeja. Timosen harjoittama maalittaminen oli paljastavaa mutta vasemmistolaisille tyypilliseen tapaan alaarvoista. Blogikirjoituksensa kommentointilaarissa vasemmiston muut sa-

botöörit alkoivat törhiä persoonaani lopulta natsi- ja fasistileimoja, jotka perustuivat vain ja ainoastaan Timosen harjoittamaan rähjäiseen valehteluun.

Vastaukseni Timoselle on, että hänen kannattaisi mennä takaisin koulunpenkille lukemaan läksynsä loppuun tai kavuta uuninpankolta kerrosta alemmas meditoimaan Descartes'n tavoin. On erikoista, että "Uuninpankkopojaksi" itseään nimittävä Timonen voi olla niin "suosittu", että hän saa levitellä perättömiä ja tahallisen panettelevia kirjoituksiaan myös Apulehdessä, vaikka muutoin hän ja hänen kannanottonsa näyttävät vetovoimaisilta kuin lehtiä haravoiva suntio. Timosta kehuva media ja häntä siteeraavat lehdet eivät koskaan kerro kirjoittajan olevan entinen Helsingin kaupungin virkamies, joka sai tehtävänsä SDP:n jäsenkirjalla.

Tampereen punaiseen yliopistoon ammattinälvijäksi palkattu vasemmistoliittolainen Panu Raatikainen puolestaan jatkoi Timosen aloittamaa kampanjaa Twitterissä, jossa hän väitti, että "Jukka Hankamäki on filosofi samalla tavalla kuin dosentti Johan Bäckman on luotettava ja objektiivinen akateeminen Venäjän asiantuntija." Rinnastus oli kömpelö, sillä minulla ja Bäckmanilla ei ole eikä ole ollut keskenämme mitään tekemistä, ja olen aina ollut sovjetisoinnin vastustaja toisin kuin Suomen kotikommunistit, jotka ovat perinteisesti olleet itään päin kallellaan.

Vastasinkin, että *Panu Raatikainen on filosofi samalla tavalla kuin Karl Marx on luotettava ja objektiivinen akateeminen politiikan tutkija*. Sääliksi käy Tampereen yliopiston opiskelijoita, jotka joutuvat mielistelemään ja myötäilemään kommunisti Raatikaisen poliittista propagandaa saadakseen Hämeen punaisena napana tunnetusta opinahjosta paperit ulos.

Ylellisyyttä koen sen johdosta, että minun ei tarvitse koskaan kohdata Raatikaisen kaltaisia tyyppejä missään eikä myöskään piitata heidän räkimisestään mitään ollessani heidän kantomatkansa tavoittamattomissa. Mutta täytyihän syypäiden paljastaa itsensä, joten sikäli Uudesta Suomesta sensuroitu tekstini teki tehtävänsä, kun juuri ne koirat älähtivät, joihin kalikka kalahti. Hullunkurista on, että muuan kommentoija ihmetteli Timosen blogissa, onko Hankamäki poistanut kirjoituksensa, vaikka toimitus tuomitsi sen katoamaan.

Juuri näin paljastui Timosen harjoittaman mustamaalaamisen mädännäisyys ja hänen mitään peittelemätön pölvästimäisyytensä. Blogissaan hän kyseli perussuomalaista puoluetta moittien: "Mikä tarkkaan ottaen olisi rikosnimike, kun media kirjoittaa tai tutkija julkaisee jotain sellaista, mikä ei miellytä puoluetta? Olisiko se Hankamäen mainitsema sananvapauden estäminen? Jos on, niin eikö juuri pakottaminen rangaistuksen uhalla uutisoimaan ja tutkimaan asioita vain puoluetta miellyttävällä tavalla olisi sananvapauden estämistä? Ilmeisesti ei, sillä niin selkeää Hankamäen teksti on."

Kun nyt siis kirjoitin jotain sellaista, mikä ei miellyttänyt *vihervasemmistoa*, oma *sananvapauteni perussuomalaisena estettiin* ja sitä vastaan hyökättiin tyhjyyttään kumisevilla kannanotoilla, kun en suostunut uutisoimaan ja tutkimaan asioita *poliittista vihervasemmistoa miellyttävällä tavalla* vaan vaadin *heitä* vastuuseen *disinformaation ja poliittisen propagandan esittämisestä tieteenä*.

Minulla ja perussuomalaisilla ei ole ollut koskaan mitään tekemistä sananvapauden eikä tieteen vapauden estämisessä, mutta poliittisella vihervasemmistolla on. Ja paljon.[20]

Perjantaina 10. tammikuuta 2020

VASEMMISTON SISSIT VETÄVÄT UUDEN SUOMEN YLLÄPITOA KUIN PÄSSIÄ NARUSTA

Sellainen media, joka antaa tehdä itsestään aseen rähjäisten vasemmistopukarien käyttöön, menettää lukijoiden kunnioituksen ja arvonannon, ja siitä on syntynyt viime aikoina paljon näyttöä. Sen sijasta, että Uuden Suomen ylläpito antaa hermostuttaa itseään vasemmistolaisten herjanheittäjien painostuksella ja poistelee kunniallisten tieteenharjoittajien tekstejä, ylläpidossa tulisi ymmärtää, että Uuden Suomen puheenvuoropalvelun todellisia uhreja olemme me perussuomalaiset, joita vastaan kampanjoidaan lehden suostumuksella.

On väärin luulla, että vihapuhe saadaan Uudessa Suomessa talttumaan *poistamalla vihapuheen uhrit* (meidät) vain siksi, että vihan lietsojien kieli saataisiin kuriin. Se on yhtä tyrmistyttävää kuin sammuttaa tulipaloa bensiinillä tai väittää, että Australian maastopalot johtuvat ilmastonmuutoksesta.

Vähintä, mitä lehden pitäisi tehdä, olisi poistaa kirjoitusoikeudet vasemmiston sisseiltä, joista pahimpia ovat Arto Granlund, Max Jussila, Mika Lamminpää, Sini Lappalainen, Esa Mäkinen, Petra Nyqvist, Petteri Ritala, Jouni Snellman, Max Stenbäck ja Jari-Pekka Vuorela – kaikki vailla mitään tieteellisiä ansioita ja julkaisunäyttöjä olevia tyyppejä. Heidän kannanottonsa ovat olleet repiviä, raatelevia, perusteettomia ja vailla minkäänlaista argumentatiivista tai älyllistä lähestymistapaa, saati tieteellistä ajattelua, joka on ollut jokaisen oman kirjoitukseni lähtökohtana.

On käsittämätöntä, että lehti antaa heidän jatkaa kaiken järjellisyyden rajat ylittävää raastamistaan, jonka takana ei ole minkäänlaista osoitettua arvostelukykyä eikä siten myöskään oikeutusta meidän haukkumiseemme. Ajattelunsa on sameaa, päättelynsä epäjohdonmukaista ja tyylinsä vellovaa, ja ymmärrys yhteiskunnallisista kausaalisuhteista puuttuu kokonaan.

Heitä Uuden Suomen toimitus palvoo parhaina ystävinään asettaessaan heidän tekstinsä toimituksen poimintoihin. Muuta tarjottavaa heillä itsel-

lään ei ole ollut kuin taistolaisten perusasennetta: järkeviä ihmisiä vastaan suunnattua hölmöä ivaa, joka on luonnollisesti kääntynyt heidän omaksi komediakseen. Perussuomalaisia he vihaavat saattaakseen perussuomalaiset puolustamaan oikeuksiaan ja syyttääkseen heitä ”vihapuheesta”.

Oheisesta kuvakaappauksessa näkyy Uuden Suomen ylläpidon ”Varoitus asiattomasta sisällöstä”. Viestissä siteerataan pitkästi kirjoitustani ja lopuksi väitetään ykskantaan, että kirjoitukseni muka ”rikkoo keskustelun sääntöjä”. Mitään perusteluja ei esitetä, kuten ei myöskään vastausta siihen, miksi kenenkään muun kuin kirjoittajan itsensä pitäisi päättää siitä, mitä ajattelemme ja sanomme tai kuinka ja kenelle.

Myös lehden tekaisemat ”keskusteluohjeet” ovat niin laveat, että rikkeeksi voidaan tulkita mikä tahansa. Siten myös ne antavat näytön ”yhteisönormeista” ja ”puhesäännöistä”, jotka ovat pelkkää ideologiaa ja joilla rikotaan loogisen ajattelun ja tieteellisen argumentaation velvoitteita.

Varoitus asiattomasta sisällöstä

Heidän tuekseen menee myös politisoitunut vihapuhepoliisi, ja Twitter sekä Facebook antavat oman käden oikeudella ennakkosensuuria harjoittavien jatkaa mielivaltaansa samalla, kun Perussuomalaisten viestintää sensuroidaan perusteettomasti ja uhkauksilla varustaen. **Sananvapauden estämisestä pitäisi rangaista ankarasti** Paha kallistuma ei vaivaa vain tiedon välitystä ja keskustelukulttuuria vaan myös tiedon muodostusta. Kallistuma pitäisi oikaista säätämällä perustuslaillista sananvapautta täsmentävä ja selkeyttävä *laki kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista*. Ehdotin sitä jo vaalikirjassani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019, s. 124). Keskustelu on käyty perin pohjin väärästä asiasta, kun on antauduttu pohtimaan, keitä tai miten sananvapauden käyttämisestä ja ääneen ajattelemisesta pitäisi rangaista. Keskustelu pitäisi käydä siitä, keitä ja kuinka paljon pitää rangaista sananvapauden *estämisestä*. Keskustelun painopiste on lipsahtanut väärään fokukseen kahdesta syystä: valtamedian harjoittaman sinnikkään propagandatyön tuloksena ja vasemmistolaisten perusoikeusjuristien harjoittaman ihmisoikeusteollisen koreografian seurauksena (aiheesta täällä). Nähdäkseni medialle tulisi määrätä sakkoa vapaan puheen sensuroimisesta, keskustelun estämisestä ja virheellisen käsityksen luomisesta kansalaisille siitä, millaisia näkemyksiä yhteiskunnassamme esiintyy. Samaan tapaan myös tieteenharjoittajille tulisi määrätä sakkoa tai – taloudellisten sanktioiden ollessa tehottomia – suorastaan vankeutta puolueellisen agendatutkimuksen esittämisestä tieteenä sekä tieteellisen vapauden rajoittamisesta yliopistojen piirissä ja julkaisutoiminnassa. Esimerkiksi "turvallisten tilojen" vaatimista tieteissä tulisi pitää sellaisena sananvapauden ja tieteellisen vapauden rajoittamisena, joka myrkyttää ja tuhoaa tieteen ja filosofian hienoimmat ja klassiset vapausihanteet. Ehkäpä vihervasemmiston politrukkeja ja tendenssitutkijoita pitäisi käydä keräilemässä poliisiautoon sekä vieda vilkut välkkyen tutkintavankeuteen silläkin uhalla, että yhteiskuntatieteiden laitoksille ei jäisi päivystystä lainkaan. Niinhän on tehty myös eräille vaihtoehtoisen median edustajille. On totta kai mukavaa, että Perussuomalaisten toiminta on huomattu. Se, kenellä yhteiskunnassa on todellinen valta, voidaan päätellä siitä, keitä sensuroidaan ja haukutaan eniten – tai keistä halutaan kuuluvimmin vaieta.

Se on rikkonut keskustelun sääntöjä ja on poistettu.
https://puheenvuoro.uusisuomi.fi/ohjeita-ja-tietoa-blogipalvelusta/

Kirjoitusoikeutesi on poistettu. Voit hakea kirjoitusoikeuksiasi takaisin: 24-01-2020 jälkeen.

Uuden Suomen ylläpito sensuroi kirjoitukseni, kun vaadin sensuroijille rangaistuksia perustuslaillisen sananvapauden estämisestä.

Uuden Suomen toimitus lihavoi kirjoituksestani lauseen, jossa vaadin rangaistusta sananvapauden estämisestä. Vaateeni on juridisesti perusteltu, sillä sananvapaus on turvattu sekä Suomen perustuslaissa, YK:n ihmisoikeuksien julistuksessa että Euroopan ihmisoikeussopimuksessa. Ja mitä tämän pohjalta teki Uuden Suomen toimitus? Kiirehti estämään sananvapauteni poistamalla kirjoitukseni lehdestä!

Sellainen media, joka poistelee hyvin argumentoituja ja jopa yliperusteltuja kirjoituksia, on todellinen valemedioiden valemedia antaessaan luki-

joille vääristyneen kuvan siitä, millaisia näkemyksiä yhteiskunnassa ja tieteessä esiintyy. Vasemmiston politrukit puolestaan saavat valtamediassa laajaa julkisuutta, aivan niin kuin väitin. Voidaan aiheellisesti ja vailla vähäistäkään epäröintiä kysyä, ovatko he seinähulluja siellä toimituksessa. Ellei tekstini poisto ollut automaattinen tai johtunut esimerkiksi Silakkaliikkeen harjoittamasta ilmiantonapin käyttämisestä, on epäiltävä ylläpidon omaa realiteettitajua.

Mikään yllätys tämä ei tosin ollut. Tuollaista jälkeä syntyy aina, kun älyllisesti heikkotasoiset päästetään arvioimaan kirjoituksia, joiden ymmärtämiseen heillä ei ole alkeellisiakaan kognitiivisia edellyksiä. Pahinta on, että heitä on liuta myös valtion ja yliopistolaitoksen johtoasemissa.

On mahdollista, että kirjoitukseni muista poikkeava suuri luku- ja klikkausmäärä johtuu Silakkaliikkeen masinoimasta kampanjasta kirjoitukseni sensuroimiseksi. Myös sähköpostiani terrorisoidaan jatkuvasti vasemmistolaisten vihapuheviesteillä, joista on esimerkkejä oheisessa kuvakaappauksessa (lähetetty anonyymisti osoitteesta: jepjep@saunalahti.fi).

Vasemmisto harjoittaa häirintää ja vihapuhetta terrorisoimalla sähköpostiani.

Edellä dokumentoitu lähestyjä on vihaviesteissään vaatinut perussuomalaisten ajamista pois Suomesta. En ole vaivautunut vastaamaan, mutta säilytän viestit mahdollisena rikoksen todistusaineistona. Maalittamiskampanjoillaan vihervasemmiston raivohullut sekopäät tuhoavat sekä filosofiaa että kansalaisten perusoikeuksia. En vaivaudu vastaamaan heille, sillä mielenterveysongelmaisten kanssa kinatessa menisi aikaa hukkaan. On kuin sanoisi parkuvalle vauvalle: älä huuda.

Uuden Suomen harjoittama likvidointi ei pahenna muiden kuin lehden ja sen hyväksymien kirjoittajien sekä toimituksen omaa mainetta. Mitä enemmän kirjoitusteni saatavuus vaikeutuu tai harvinaistuu, sitä arvokkaammiksi tekstini käyvät.

Päivitys 16.1.2020

Alma Media julkisti tänään tiedon, että Uuden Suomen pitkäaikainen päätoimittaja Markku Huusko siirtyy muihin tehtäviin ja oman ilmoituksensa mukaan ”hoitovapaalle”.[21] Sarkasmia kaihtamatta voin todeta, että päätös tuli oikeaan paikkaan ja ilmeiseen tarpeeseen.

Uudeksi päätoimittajaksi nimitettiin medianomi Jenni Tamminen,[22] joten lehden linja tuskin nykyisestä paranee. Medianomin koulutustausta ei anna paljoakaan näyttöä sen puolesta, että valittu henkilö kykenisi ymmärtämään, millä tavoin kriittisen tieteellisen ajattelun ja julkaisemisen tulee poiketa naistenlehtien suosiossa olevista onnittelukorttiteksteistä.

Sen sijaan näemme, miten ”opetusfilmissä merkantti luennoi”. Nimittäin konsernijohdon mukaan Uusi Suomi saa Tammisesta ”sitoutuneen päätoimittajan”, ja lehti vahvistaa ”talousmedioidemme yhteiskunnallista, markkinatalous- ja yrittäjämyönteistä ulottuvuutta”.

Konsernissa on selvästikin oivallettu, että perinteisellä valtamedialla on taloudellisia ongelmia, mutta fokusoituminen ilmiötason tapahtumiseen ei valaise, mistä *syistä* perinnemedian alamäki johtuu. Sitoutuminen edistämään mainostajien tavoitteita ei korjaa lukijakatoa, jonka syyt ovat toimituspoliittisia. Nykyisessä mediassa kaiken täytyy ilmeisesti olla niin pehmeää ja pyöristeltyä, että sen sisällä pystyy myymään mainoksia.

Lauantaina 11. tammikuuta 2020

SUOMEN AKATEMIA: VASEMMISTOSOTURIEN VALHEVELI

Helsingin Sanomat paheksui jutussaan, että Perussuomalaisten eduskuntaryhmä on arvostellut Suomen Akatemian päätöstä rahoittaa ”holokaustitutkimusta”.[23] Muiden muassa kansanedustaja Ville Tavio (ps.) oli kysynyt Twitterissään, miten valetutkijoihin pitäisi suhtautua. Tässä tulee filosofin vastaus.

Suomen Akatemian rahoituspäätöksen kritisoiminen on täysin perusteltua, sillä *suomalaiset eivät ole olleet osallisina mihinkään holokaustiin.* Sana ”holokausti” tulee heprean kielestä ja tarkoittaa ’kokonaan polttaa’. Suomen sodanjohto ja hallitus eivät ole kuitenkaan pitäneet yllä tuhoamisleirejä, joten historioitsijana esiintyvän Oula Silvennoisen (vihr.) vihjaus holokaustiin on perin juurin harjaanjohtava ja virheellinen. ”Holokaustitutkimuksen” *rahoittamisen motiivi onkin tieteen ulkoinen*, siis poliittinen. Aihe on jo perin pohjin tutkittu eikä kaipaa uutta selvitystä.

Rahoittamisen poliittisena tarkoituksena on ilmeisestikin pitää yllä jatkuvaa natsitraumaa sekä taivutella suomalaisia ajattelemaan, että maahanmuuton rajoittaminen ja kansallisen edun puolustaminen muodostaisivat nykyään jonkinlaisen ”uuden holokaustin” – ja että sen takia meidän muka täytyisi ottaa vastaan solkenaan pakolaisia ja turvapaikanhakijoita.

Samaa manipulaatiota on harjoittanut Helsingin yliopistossa aiemmin muiden muassa sosiaalipsykologi Inari Sakki jättiläismäisellä yli miljoonan euron rahoituksella. Nyt kritiikin kohteena on Suomen Akatemian rahoituspäätöksen vuonna 2017 saanut Oula Silvennoinen, jonka toiminnas-

ta olen esittänyt arvioni jo aiemmissa kirjoituksissani. Silvennoisen nauttima projektirahoitus on sekin poikkeuksellisen suuri: 434 485 euroa.[24]

Akatemian rahoittaman hankkeen nimi oli harhaanjohtavasti ”Suomi ja Lopullinen ratkaisu: valtio, hallinto ja historiakulttuuri kansanmurhan periferiassa”. – Mitä kummaa? Suomalaiset muka tekemässä ”kansanmurhaa” ja ”lopullista ratkaisua” pitäessään vankileirejä jatkosodassa? Silvennoiselle tuskin on tullut mieleen, että ryssäthän toisessa maailmansodassa aikoivat tehdä suomalaisista selvää jälkeä ja lopettaa Suomen valtion olemassaolon hyökätessään ensin talvisodassa tänne!

Inari Sakki puolestaan on lypsänyt ”natsiteemalla” vuoteen 2022 mennessä yhteensä 1 178 062 euron verran tunnotonta rahaa.[25] Oman pesän likaaminen ja suomalaisten sotilaskunnian töhriminen näyttävät olevan noille tieteen kultapossukerholaisille ajasta aikaan jatkuva automaatti, joka kilauttaa pankkitilille veronmaksajilta kiskottua rahaa.[26] Heidän vasemmistolaisuutensa on sysipunaisempaa kuin *Tuntemattomasta sotilaasta* tutun tehdaskommunisti Lahtisen, jonka mukaan oli se lopultakin hyvä, että ”tuo Lahtari” (Mannerheim) oli ”meidän puolella”.

”Kansanmurhan tutkimuksen” kanssa samaan *grievance*-aiheiden koriin menee vasemmistoliittolaiselle poliitikoille Veronika Honkasalolle myönnetty 287 966 euron rahoitus monikulttuurista seksuaalikasvatusta koskevaan projektiin.[27] Käytännössä se kulutetaan sukupuolidysforian pois selittelyyn, jonka tarkoituksena on puolustella kaksiarvoisen sukupuolieron kumoamishanketta ja transsukupuolisten ihmisten hoitamista mahdollisimman pian tytöistä pojiksi jo lapsina.

Mikä historian vääristelyissä mättää?

Sosiaalipsykologi Sakki mainitsi Suomen Akatemian rahoittaman ”tutkimuksensa” motiiviksi sen, että suomalaisten jatkosodassa pitämiä vankileirejä kauhistelemalla voitaisiin *taivutella nykyihmisiä vastaanottavaisemmaksi maahanmuutolle*. Sellainen metodologia, jossa tutkittavia ihmisiä pyritään syyllistämään toisten ihmisten toiminnassa nähdyistä vääryyksistä, on tieteelliselle tutkimukselle vieras. Suorastaan tieteen vastaista on taivutella tutkittavia henkilöitä poliittisiin kannanottoihin.

Anakronismia suosittaessa oli samalla unohdettu kontekstualisointi. Suomalaissotilaiden jatkosodassa ylläpitämät vankileirit olivat humaaneja verrattuna siihen, että neuvostovalloittajat lähettivät suomalaiset Siperiaan ilman paluulippua – lukuun ottamatta niitä, jotka he teloittivat suoraan niskalaukauksilla. On liian helppoa, yksinkertaistavaa ja vääristelevää paheksua suomalaisten tekemisiä ja unohtaa vihollisten aloittaman sodan todellisuus.

Inari Sakin toiminnan totesi mädäksi myös Turun yliopiston poliittisen historian professori Markku Jokisipilä useissa kirjoituksissaan.[28] Mainit-

takoon, että Aamulehti poisti otsikolla ”Talttuuko muukalaisviha näyttämällä ihmisille oman maan synkkää historiaa?” julkaisemansa haastattelun verkkosivuiltaan oman epärehellisyytensä merkiksi. Paperilehdessä juttu julkaistiin Jokisipilän argumenttiin nähden täysin harhaanjohtavalla otsikolla ”Rasisti siedätyshoitoon”.

Oula Silvennoisen ja hänen kollegojensa harjoittamien historianvääristelyjen läpi on nähnyt vaikeuksitta myös Iltalehden toimittaja Jyrki Vesikansa pääkirjoituksessaan ”Fasisti-leimalla ei saisi huiskia”.[29] Silvennoinen sai Suomen Akatemialta mielenosoituksellisen rahoituksen julkaistuaan kirjan *Suomalaiset fasistit – Mustan sarastuksen airuet* (2016), jossa kommunistisen yhteiskuntateorian kuoripojat Oula Silvennoinen, Marko Tikka ja Aapo Roselius ratsastavat museorasismilla ja toimivat natsinmetsästäjinä.

Helsingin Sanomat tilasi kirjan mainostamiseksi luonnollisesti arvostelun SKP:n entiseltä jäseneltä, Helsingin yliopiston poliittisen historian professorilta, Kimmo Rentolalta.[30] Lehti mainosti Rentolan kirja-arviota otsikolla ”Uusi tutkimus suomalaisista fasisteista lopettaa viimein vuosikymmenten hyssyttelyn”. Tämän mukaan vasta kun kunniallisten sotaveteraanien maine on töhritty äärivasemmistolaisten puoluepukarien toimesta, asia saa näköjään olla ja keskustelu on loppuun käyty.

Inari Sakin ja hänen kolleganse Katarina Petterssonin akateeminen toiminta puolestaan on ollut pelkkää perussuomalaisten parjaamista, kuten käy ilmi jälkimmäisen kirjoittamasta nippuväitöskirjasta,[31] jossa haukutaan perussuomalaisia estottomasti. Käsittääkseni kyseiset ”vihapuheesta” ja ”äärioikeistolaisuudesta” syyttelevät tuotokset sekä nimenomaisesti *muslimien* maahanmuuttoa suorasukaisesti puolustelevat artikkelikasat[32] olisi pitänyt hylätä tarkoitushakuisina eikä antaa tekijälle palkinnoksi lehtorinvirkaa Svenska socialist- och kommunisthögskolanista.

Miksi tendenssitiedettä ei pidä tukea?

Helsingin Sanomat tekee väärin yrittäessään varjella tieteen politrukkeja ja vedotessaan ”tutkimuksen riippumattomuuteen ja koskemattomuuteen” sekä ”työrauhaan”. Tieteen ei pidä olla myöskään poliitikkojen esittämän arvostelun ulkopuolella – vielä vähemmän silloin kun tutkijoiden harjoittaman tölvimisen kohteina ovat olleet poliitikot itse.

On ymmärrettävää, että nykyaikana vihervasemmistolainen tieteilijäkunta ei juuri muuta teekään kuin selvittelee ”populismia” ja kansallismielisyyttä, sillä heidän oma maailmankuvansa horjuu ja on vastoin järjellisen ajattelun velvoitteita. Niinpä perussuomalaisuus kiehtoo heitä kuin karhua hunaja.

He voisivat kuitenkin osoittaa mielenkiintonsa muulla tavoin kuin projisoimalla vihansa sinänsä naurettavaksi sättimiseksi ja sodaksi meitä vas-

taan. Paha kyllä, se ei ole haitatonta vaan pois meiltä oikeilta tieteenharjoittajilta ja tieteen arvostuksesta. Yliopistolaitokselta katoaa luottamus, kun myös opetuksesta on tehty vihervasemmistolaista indoktrinaatiota. Sakin, Silvennoisen ja muiden politrukkien toiminnan tendenssimäisyydestä on selvät näytöt saatu, joten Suomen Akatemia rikkoo tieteellisiä periaatteita tukemalla tuon tapaista agendatoimintaa.

Kunpa Perussuomalaisten kansanedustajat todellakin tietäisivät, kuinka häikäilemätöntä ja perusteetonta panettelua heistä esitetään yliopistollisten turvamuurien takana, ”tieteen” kaavussa, veronmaksajien rahoilla ja akatemian tiedepoliittiseen toimintaan suuntaamilla ”strategisen neuvoston” miljoonilla, mutta kun eivät tiedä. Sen sijaan minä valitettavasti joudun tietämään, vaikka en yliopistojen tai akatemian palkollinen olekaan. Opiskelijoiden manipuloiminen on järjestelmällistä ja kuolettavaa, joten ei tarvitse ihmetellä, miksi yliopistonuoriso on nykyisin tavattoman kykenemätöntä älyllisesti, ja samalla myös dynamiittityhmäksi tehtyä.

Tieteen valtionrahoitus uudistettava kokonaan

Nähdäkseni Suomen Akatemian tulisi perua kyseinen rahoitus ja myöntää rahoitusta tekeillä olevaan suurtutkimukseeni, jossa paljastan valtamedian ja tiedepolitiikan kytkennät sekä osoitan tieteenä esiintyvän toiminnan vihervasemmistolaiset vääristymät yksityiskohtaisesti ja perustellusti.

Koska akatemia ei niin ole tehnyt vaan rahoittaa tieteen piirissä esiintyvien uustaistolaista propagandaa, ei myöskään akatemian toiminta ole nauttinut taholtani minkäänlaista arvostusta eikä luottamusta enää pitkään aikaan. Rahaa jaetaan avokätisesti erilaisille identiteettipoliittisesti pönkitetyille ”vääryystieteille”, kuten *queer*-teoriaa ja intersektionaalista feminismiä edustavalle tasa-arvon takomiselle.

Nähdäkseni akatemian koko rahoitusmalli pitäisi laittaa uusiksi pohjamutia myöten. Niin sanottujen asiantuntijoiden puolueellinen mielivalta tulisi korvata vaikkapa arpomalla resurssit kynnelle kykenevien välillä tai laittamalla varat kaikkien kesken tasan. Sekin olisi parempi vaihtoehto kuin vertaisvartiointina tunnettu pastörointi, jonka läpi pääsee vain monikulttuuri-ideologiaa ja internatsismia edustavia tuotoksia. Myös priorisointi johtaa vain ”tiedepoliittisina linjauksina” tunnettuihin rajauksiin, joiden tuloksena lyödään ensimmäiseksi luu käteen kaikkein terävintä yhteiskunta-analyysia tekeville.

Omien havaintojeni mukaan akatemian rahoilla ei ole koskaan – siis koskaan – tehty mitään yhteiskunnallisesti merkittävää kriittistä tutkimusta, jolla olisi ollut jotakin konstruktiivista merkitystä tai jolla olisi osoitettu meneillään olevia poliittisia tendenssejä vahingollisiksi. Kirjallista arvoa tai mielenkiintoa akatemian varoilla tuotetuilla julkaisuilla ei ole

ollut sen enempää niiden tullessa painosta kuin ajan patinoimina – toisin kuin yksityisesti julkaistuilla kirjoilla.

Parhaiten akatemia menettelisi, jos se myöntäisi rahoitusta niille hankkeille ja tutkijoille, jotka kansainvälinen arviointi on määritellyt *epäsuositeltavimmiksi*. Niitä voisivat olla esimerkiksi ilmastomuutoksen merkitystä kyseenalaistava tutkimus, kaksiarvoisen sukupuolieron kumoamisyrityksiä kritisoiva tutkimus, kansallismielisyyden vastaisuudesta varoittava tutkimus sekä tutkimus, jossa puhkaistaan Euroopan integraation, monikulttuuri-ideologian ja maahanmuuttoa lietsovan median ajatuskuplia.

Vihervasemmistolaisia – kuten nyt esimerkiksi Honkasaloa ja Silvennoista – ei rahoiteta tieteissä siksi, että vihervasemmistolaisuus olisi näyttö heidän tieteellisestä pätevyydestään. Heitä suositaan siksi, että tieteitä leimaa perinteisesti vihervasemmistolainen hegemonia ja värisuora, joka uusintaa itsensä kansainvälisissä arviointiprosesseissa. Arvioijaksi päätyäkseen täytyy omaksua internationalistinen ja monikultturistinen ideologia, joten tieteestä muotoutuu automaattisesti internatsistista. Niinpä siinä ei ole sijaa minkäänlaiselle kansainvälisen pakotuksen kyseenalaistamiselle, monikulttuuri-ideologian kritisoimiselle eikä vihervasemmistolaisen banaaliuden ylittämiselle.

Suomen Akatemia käyttää myös omien muuriensa sisäpuolella suurta tiedepoliittista valtaa, kun erilaiset ”tiedeasiantuntijoiksi” sanotut (entiset tiedesihteerit) valikoivat, keiden käsiin he lähettävät pöydilleen saapuneet hakemukset joko raadeltaviksi tai hyväksyttäviksi. Akatemia on byrokratisoitunut kuten Yleisradio, ja hallintouran siellä ovat luoneet kaikenlaiset marja makarowit ja floora ruokoset sekä monet muut, joiden tyypillinen ominaisuus on, että he itse eivät ole pystyneet luomaan minkäänlaista tieteellistä tai kirjallista tuotantoa – eivät akatemian tuella eiväkä sitä ilman.

Kirjoitin jo aiemmin Suomen Akatemian tiedepoliittisena käsikassarana toimivan strategisen neuvoston vääristymistä, joiden tuloksena poliitikot ostavat tiedettä ja tieteilijät tuottavat ”hallitusta tukevaa tutkimusta”.[33] Se on vain ja ainoastaan EU:n ongelmia kaunistelevaa, monikulttuuri-ideologiaa ja maahanmuuttoa pönkittävää sekä kaikin puolin kriittistä ajattelua vaimentavaa.

Onpa nähty avokätistä rahoitusta myös sananvapautta rajoittamaan pyrkivälle toiminnalle. Varoittava esimerkki löytyy Suvi Uskin, Minttu Salmisen ja Jenny Rontun saamasta jättiläismäisestä rahoituksesta hankkeelleen, jonka tarkoitus on kehitellä automatisoituja ”vihapuheen” tunnistamis- ja sensurointimekanismeja, ja siinäkin oli sossupsykologien kuoro mukana.[34]

Keskiviikkona 15. tammikuuta 2020

TOKSINEN VASEMMISTOLAISUUS EDISTÄÄ TYÖELÄMÄN MIELIPIDEVANKEUTTA

Helsingin Sanomat teki jälleen suuren jutun heittääkseen lokaa erään työelämästä *oikeistolaisena* pois potkitun ihmisen niskaan sekä puolustaakseen irtisanojia.[35] Juttu on vapaasti ilman tilausmaksua luettavissa, jotta lehden harjoittama propaganda tavoittaisi lukijat varmasti.

Jutussa selostettiin, miten eräs punavihreässä kuplassa majaansa pitävä käytettyjen äänilevyjen kierrätyskauppa oli lopettanut yhden palkollisensa työsuhteen hänen vapaa-ajantoimintansa vuoksi. Potkittu ihminen oli lehden mukaan musisoinut yhtyeessä, joka oli esiintynyt joidenkin mielestä ”äärioikeistolaisissa” tilaisuuksissa.

Lehden mukaan työsuhteen päättäminen perustui ääriliike Varisverkoston ilmiantoon ja väitteeseen, että *black metal* -bändi soitti ”vihantäyteistä islaminvastaista musiikkia”. Kun yksi sormi osoittaa kohti irtisanottua, kolme muuta osoittavat kuitenkin syyttäjiin itseensä: työnantajaan, ilmiantajaan ja Helsingin Sanomien toimittajiin.

Heiltä lienee unohtunut Pariisin vuoden 2016 terrori-isku, jossa *vihantäyteiset muslimiterroristit* iskivät metallimusiikkia soittaneeseen konserttiin ja surmasivat 89 viatonta ihmistä juutalaisomistuksessa olleessa teatterissa. Tapaus onkin syytä muistaa suhteellisuudentajun vuoksi ja asioiden näkemiseksi oikeassa viitekehyksessä. Varisverkostolaisten vihamielisyyden taakse mennessään Helsingin Sanomat lietsoo vihaa.

Melko löyhän kytköksen politiikkaan tuo helsinkiläisen levykaupan tapaus joka tapauksessa sisältää. Kytkös on paljon ohuempi kuin SKP:n riveissä esiintyneen toisen muusikon, Kari Peitsamon, suora mutta sinänsä perusteltu ja yllättävä kannanotto haittamaahanmuuttoa vastaan. Hän oli sanonut Uuden Seelannin terrori-iskun jälkimainingeissa 2019 näin: ”Valittaen totean, jo 2017 HS:n haastattelussa sanoin ’en usko monikultturillisuuteen siinä mielessä, miten sitä meille nyt ajetaan’. Uuden Seelannin iskut ovat suora seuraus pakotetusta monikulttuurillisuudesta. Kauheudet ovat vasta alkamassa. Ainoa ratkaisu on: Rajat kiinni.”[36]

Tämän perustellun ja ilmeisen rehellisen avautumisen vuoksi Peitsamo suljettiin pois hämeenlinnalaisilta musiikkifestivaaleilta,[37] kun taas levykaupan työntekijän soittelu ei vain sopinut työnantajan *ideologiaan*, jota Helsingin Sanomien jutussa luonnehditaan virheellisesti ”arvoiksi”.

Mistä työelämän mielipidevankeus ja ”yhteisönormit” kumpuavat?

Minulla on tapana sanoa tuon tapaista asennoitumista *työelämän mielipidevankeudeksi*. Mädät työnantajat potkivat palkollisiaan heidän poliittisten näkemystensä takia tai vihamielisten ilmiantojen perusteella, varjellakseen oletettua mainettaan, julkisivuaan tai vieraskoreuttaan sekä teeskennelläkseen puolueetonta tai jollakin tavoin nuhteetonta.

Oikeuskäytännössä yleensä katsotaan, että poliittinen osallistuminen ja poliittiset mielipiteet eivät kelpaa irtisanomisten perusteiksi. Niillä ei pitäisi olla vaikutusta myöskään työ- ja virkasopimusten solmimiseen – eikä varsinkaan silloin kun valinnan pitää perustua pätevimmän henkilön löytämiseen, aivan kuten monissa työyhteisön mainetta ja etua ajattelevissa yhteisöissä.

Syyttömyysolettaman pitäisi taata ihmisille kunnian ja yksityisyyden suojan vihamieliseltä maineterrorilta työelämässä, mutta käytännössä pelkät juorut, epäilyt, moitteet ja syyttelyt vaikuttavat samoin kuin tuomiot. Myös yliopistoissa asian ratkaisevat poliittiset näkemykset eivätkä tieteelliset ansiot.

Vastaavanlaisia tapauksia on kertynyt liikaa. Ideologiset konfliktit, joita vihervasemmisto luo viitaten itse tekaisemiinsa ”yhteisönormeihin” tai ”arvopohjaan”, eivät ole useinkaan syntyneet työelämässä itsessään, vaan ne ovat siirtyneet sen piiriin muualta yhteiskunnasta. Ne heijastelevat valtakuntien rajoilta kansalaisyhteiskuntien keskelle siirtynyttä kiistelyä *maahanmuuton haitallisuudesta*.

Oikeistolaisina pidettyjen potkiminen ei sinänsä ole mitään muuta kuin teollistumisen ajan yhteiskunnasta tuttua ay-aktivismia, vasemmistolaista värväystä, manipulaatiota, sabotaasia ja agitaatiota: ”Ota jäsenkirja tai päähäsi putoaa tiili.” Tehdaskommunismista tuo periaate on edennyt studioihin maahanmuuton tuottaman eripuran kautta, kun maahanmuutto on repinyt kantaväestöjen rivit halki, ja mielipiteet ovat lopulta kärjistyneet kaikkia ihmisiä koskien. Maahanmuutto on hajottanut kansakuntaa ja aiheuttanut eripuraa.

Mieleen tulevat myös ByggMaxin ja Lidlin mainosjupakat, Aleksi Valavuoren potkut,[38] Porin Jazzin toimitusjohtajan Aki Ruotsalan irtisanominen[39] ja FloApps Oy:n tapaus, kun kyseinen nettifirma kieltäytyi myymästä palvelujaan Perussuomalaisille.[40] Etsimättä mieleen tulevat sosiaalityöntekijä Harri Eerikäisen ahdistelu,[41] jota Helsingin Sanomat lietsoi jutussaan[42] ja erään perussuomalaisen bussikuskin irtisanominen[43] työstään vain siksi, että hän oli ratkonut häiriötilanteita ajoneuvossaan, niin kuin kuuluukin.[44] Tapauksen pohjalta voi päätellä rasismin käsitteen liudentuneen niin, että mitä tahansa onnetonta sattumaakin voidaan nykyään pi-

tää ”rasismina”, mikäli se ei sovi pahastuneen omaan maailmankuvaan. Fillarista puhkesi rengas: mitä rasismia!

Kyseisenlainen vähemmistöjen puolustelu ei tuo niiden jäsenille mitään hyvää. Se herättää vain epäluuloja ja epäilyn, etteivät vähemmistöihin kuuluvat ihmiset osaa itse puolustaa itseään ja että he ovat jatkuvan erityiskohtelun tarpeessa.

Hieman toisenlaisen tapauksen muodosti Lapin Kansan päätoimittajaksi nimitetyn Johanna Korhosen irtisanominen, mutta siinäkin työsuhde lopetettiin henkilökohtaisiin ominaisuuksiin, yksityiselämään ja ihmissuhteisiin vedoten. Erona oli vain, että valtamedia asettui potkitun puolelle ja tuomio tuli heti.[45] Myöhemmin sitä vielä korotettiin.[46] En muista yhtään tapausta, jossa jotakuta sorrettua *suomalaista miestä* olisi käsitelty yhtä hunajaisesti mediassa ja tuomioistuimissa. Tässä tapauksessa tuomioistuimet myöntyivät lähes sadantuhannen euron korvauksiin pelkkien kuvitteellisten menetysten vuoksi.

Kuinka vasemmisto polkee työpoliittisia oikeuksia?

Vihervasemmisto keuhkoaa jatkuvasti ”ihmisoikeuksien” ja ”perusoikeuksien” puolesta mutta polkee itse suomalaisten kanssaihmisten työpoliittisia oikeuksia sekä tuhoaa ammatin tai elinkeinon harjoittamisen edellytyksiä. Vasemmistolaiset puhuvat tasa-arvosta kuin pastori Billy Bob Baker, mutta oikeistolaisten ihmisten tasa-arvon kyseessä ollessa vasemmisto luikertelee piiloon kuin Alabaman musta kyy.

Muistatte kai Timo Hännikäisen omistaman Savukeidas-kustantamon häädön pois Kirjamessuilta.[47] Monet muistavat myös mudanheiton ja ajojahdin, jonka Helsingin Sanomat aloitti kauppias Juha Kärkkäistä vastaan ja jolla oli tarkoitus tuhota hänen liiketoimintansa.[48]

Kovin usein nuo sensuuria vaativat nuhjuiset maailmanparantajat eivät kuitenkaan onnistu, kuten kävi ilmi Stockmannin tiernapoikajupakassa.[49] Tuon ideologisen konfliktin alullepanija oli puolestaan Yleisradio yhdessä erään maahanmuuttajataustaisen valittajan kanssa.[50]

Avuksi riensivät luonnollisesti Helsingin Sanomat ja Ilta-Sanomat *vasemmistoliittolaisen* professoritietäjän Vesa Puurosen kanssa.[51] Huomaatteko, että *taaskin* valtamedia lypsi ”asiantuntijakommentin” Vasemmistoliittoon sitoutuneelta puolue- ja vaaliedustajalta? Se on ymmärrettävää, sillä nykyisenä uustaistolaisena aikana yliopistoista *ei löydy muita*.

Yleensä irtisanomisista kärsii vain työnantaja ja liikkeenharjoittaja, joka potkuja jakelee, sillä vasemmistoproletariaatin ostovoima ei riitä kompensoimaan sen aiheuttamia tuhoja (kaviaarikommunisteja ja samppanjasosialisteja lukuun ottamatta). Tämä on tulos siitä, että vihervasemmiston sissit on päästetty tanssimaan yritysten hallitusten pöydille – siis juuri heidät, jotka omasta mielestäni täytyisi pitää niin kaukana taloudellisten

päätösten teosta ja etenkin valtiontalouden hoidosta, kuin ikinä mahdollista.

Vihervasemmistolaisten päivystystä firmoissa sanotaan hienostellen ”yritysetiikaksi” ja ”eettisen tietoisuuden” lisäämiseksi, mutta tosiasiassa se on pelkkää poliittista painostusta, jonka kulut siirretään yritysten palveluita ja tuotteita ostavien kuluttajien maksettaviksi. Näin tapahtuu etenkin ekologisten verukkeiden varjolla, vaikka meillä suomalaisilla ei pitäisi olla enää yhtään mitään lisämaksettavaa maailman ilmaston tai ympäristön hyväksi, tehtyämme jo enemmän kuin useimmat muut.

Jälki on rumaa, kun media alkaa vyöryttää vihaa sellaisia yrityksiä vastaan, jotka eivät mainosta sen sivuilla – tai alkaa painostaa yksityishenkilöitä, jotka kyseenalaistavat valtamedian menettelytavat. Vasemmiston kätyrit puolestaan iloitsevat aikaansaamistaan tuhoista hullunkiilto silmissään ja ivallinen hymynkare huulipielissään.

Itse kieltäydyn käyttämästä suomalaisten ihmisten työpoliittisia oikeuksia polkevien firmojen tuotteita ja palveluksia. Helsingin Sanomia olen tilannut vain kahdesti: ensimmäisen ja viimeisen kerran.

Potkuja vasemmistolaisesta ääriajattelusta ja ekofundamentalismista

Individualistisen oikeistoliberalismin näkökulmasta ihmistä luonnehtii tietenkin *self-ownership:* yksilö omistaa itsensä, työvoimansa ja ruumiilliset sekä henkiset potentiaalinsa. Vaikka hän menettelisi kuin hyvämaineinen prostituoitu ja myisi niistä osan, toisen osan pitää jäädä jäljelle.

Työnantajan privilegio-oikeus rajoittuu alaltaan rajattujen työehtojen mukaisesti vain työtehtäviin. Jo pitkän aikaa on epähumaanina pidetty käsitystä, että työnantajalla olisi oikeus säädellä ihmisten yksityiselämää, ihmissuhteita, elämäntapaa ja niin sanottua vapaa-aikaa, saati että ihminen pakotettaisiin myymään itsensä synapsejaan ja aivosolujaan myöten.

Yksi hulluimpia piirteitä nyky-yhteiskunnassa on, että kansallista etua edistävien ihmisten toiminta koetetaan saattaa puolustelukannalle ja syytösten sekä häpeän kohteeksi – siis kaikki sellainen, josta olisi syytä olla kansallisen itsetunnon ja saavutusten puolesta ylpeä ja tyytyväinen!

Mitäpä jos lihamylly laitettaisiinkin pyörimään siihen suuntaan kuin sillä olisi täysi syy pyöriä? Yliopistojen palkolliset potkaistaisiin pois viroistaan, jos he osallistuvat *äärivasemmiston* tilaisuuksiin. Laskekaapa, kuinka monta uustaistolaista Vasemmistoliiton kellokasta tai Vihreän Liiton nimissä toimivaa ekologista *ääriajattelijaa* pitäisi taluttaa yhteiskunta- ja valtiotieteellisistä tiedekunnista ulos.

Yleisradion ja Helsingin Sanomien toimittajia irtisanottaisiin osallisuudesta *fundamentalismin* levittämiseen ja virheellisen sekä puolueellisen

informaation jakamiseen, jos joku heistä havaitaan vihaa pursuavien vasemmistoräppäreiden konserteissa.

Paparazzien kuvat paljastaisivat, että toimittajat poseeraavat ja tekevät juttuja Palefacen backstagella! Tulos: potkut työstä, kun osallistui suomalaisia pilkkaavaan tilaisuuteen ja sitä kautta kansanryhmää vastaan kiihottamiseen! Ultrafeministeille monoa mekkoon, kun ovat niin suvaitsemattomia, että ovat kääntäneet tasa-arvon vaatimuksensa intersektionaaliseksi feminismiksi, jonka mukaan heidän *oma* vähemmistönäkökulmansa on aina parempi ja oikeampi.

Suomalaisten ihmisten kärsivällisyyden koettelu on mennyt yli kaikkien rajojen: aivan liian pitkälle. Yksi myrkytyksen alkutekijä on Helsingin Sanomien harjoittama pitkällinen ja sinnikäs propagandatyö, jota on harjoittanut yliopiston uhri- ja vääryystieteissä ohjelmoitu pioneeriarmeija.

Kirjoituksiani lukemalla huomaatte, kuinka nurinkurisesti valtamedia asioista kirjoittaa ja niitä arvioi. Tästedes alatte nähdä ne oikein.

Perjantaina 17. tammikuuta 2020

PYSÄKÖINNIN KALLISTAMINEN SEIS! JA POLTTOAINEEN HINNANKOROTUKSILLE PAKKI PÄÄLLE

Vihervasemmiston epävirallisena pää-äänenkannattajana esiintyvä Helsingin Sanomat ihmettelee ja päivittelee, että Töölössä on kaupallinen pysäköintiluola tyhjillään samalla kun asukkaat pitävät autonsa mieluummin kaupungin ruudussa.[52] Toimittaja Kaisu Moilanen puhuttaa haastateltaviaan päätelmiin, joiden mukaan kaupungin asukaspysäköinti ei ole tarpeeksi kallista, kun (vielä kalliimpiin) pysäköintiluoliin ei löydy käyttäjiä!

Lehti selittää ilmiötä niin, että hallien ”käyttö on [...] vähäistä, koska asukaspysäkönti on huomattavasti halvempaa.” Lisäksi lehti argumentoi asiaa siihen suuntaan, että asukaspysäköintipaikkoja on vähennetty liian hitaasti ja liian vähän.

Lehti vetosi siihen, että kaupunginvaltuusto hyväksyi vuonna 2012 pysäköintihallia koskevan päätöksen yhteydessä toivomusponnen, jonka mukaan kaupunki vähentäisi kadunvarsipysäköintiä alueella. Tämä oli tietenkin vihervasemmistolaisten valtuustoryhmien toiveiden mukaista – ei alueella asuvien töölöläisten itsensä esittämä toivomus.

Lehti myös lypsi luolaa omistavan P-Töölön toimitusjohtajalta kommentin, jonka mukaan ”[o]lemme [...] yllättyneitä kaupungin hitaasta toiminnasta kadunvarsipaikkojen vähentämisen suhteen.”

Autoilijoiden laskuttaminen ylittänyt sietokyvyn rajat

Minäpä kerron, miten asia oikeasti on. Ihmiset eivät jätä käyttämättä pysäköintihallipaikkoja vain *niiden* kalleuden vuoksi, vaan siksi, että vihervasemmisto on tehnyt *autoilun kokonaiskustannukset* Suomessa hävyttömän kalliiksi. Ihmisillä ei siis ole ylimääräisiin pysäköintimaksuihin kerta kaikkiaan varaa eikä myöskään maksamishalukkuutta.

On autovero, ajoneuvovero, käyttövoimavero ja sitten nuo sikamaisesti korotetut asukaspysäköintimaksut. Tätä nykyä maksu on Helsingissä 28 euroa kuukaudessa, ja vuonna 2021 se nousee jo tehdyn päätöksen mukaan 30 euroon [myöhemmin kaupunki päätti lisäksi, että asukaspysäköinnin kuukausimaksua nostetaan jopa sataan euroon]. 360 euroa vuodessa on kuin jatkuvaa sakkoa saisi ihan koko ajan, aivan niin kuin julkisen vallan harjoittama autoilun laskuttaminen ja verottaminen yleensäkin.

Asukaspysäköinnin korotukset ovat olleet 360-prosenttisia, sillä aiemmin maksu oli 100 euroa vuodessa. Pohjainflaatiota korkeammat korotukset ovat olleet läimäytyksiä autoilevien ihmisten naamatauluun, ja siksi läimäyttäjien tulee varautua vastaavanlaisiin takaisinläimäytyksiin.

Perussuomalaisena vaadin, että seuraava hallitus alentaa autoveroa ja ajoneuvoveroa sekä poistaa käyttövoimaveron kokonaan ilman dieselpolttoaineen hinnan nostoa. Tämä perustuu siihen, että dieselin hinta on noussut sekä öljyn hinnan nousun vuoksi että dieselin hinnassa kannettavien veronkorotusten takia ja vastaa jo bensiinin hintatasoa. Dieselvero on nostanut monien dieselautoilijoiden kokonaiskulut bensiiniä käyttävien yläpuolelle.

Liikkumisen vaikeuttaminen on tulenarkaa politiikkaa

Käyttövoimaveron poistamiseksi tehtiin suosittu kansalaisaloite vuonna 2018,[53] mutta se torpattiin eduskunnassa. Mainittakoon, että myös Vihreä Liitto esitti jo vuonna 2007 käyttövoimaveron poistamista dieselautoilta,[54] mutta puolueen ollessa hallituksessa asia on päässyt unohtumaan. Toinen vaihtoehto olisi dieselpolttoaineen verotuksen alentaminen.

Vihervasemmistolaisen hallituksen porsastelu kuitenkin jatkuu sen nostaessa bensiinin hinnan lähelle 1,75 euroa. Dieselin käyttäjiä rangaistaan bensaakin suuremmalla lisäverolla.[55]

Vaadin, että nestekaasuautot sallitaan rekisteröitäviksi Suomessa, aivan kuten esimerkiksi Saksassa, Virossa ja Ruotsissa. Pelkkä biokaasu ei riitä kaasutalouden lisäämiseen. Vaadin myös, että Helsingissä asukaspysäköinnin hinta pudotetaan takaisin 20 euroon kuukaudessa. Mikäli tyhjyyttään kaikuvat parkkihallit haluavat kilpailla asukkaiden pysäköintiko-

likoista, alentakoot omistajayhtiöt hinnoittelunsa ihmisten ostovoimaa ja maksamishalukkuutta vastaavalle tasolle. Kaiken logiikan mukaan niiden olisi järkevämpää myydä halvalla paljon kuin kalliilla ei yhtään.

Nyt on autoilijoilla kaikki syyt kiittää hallitusta siitä, että saavat osallistua vihervasemmiston johtamiin ilmastotalkoisiin! Nyt on syytä näyttää, kuinka suomalaiset pelastavat maailman! Ja nyt on vihervasemmistolaisilla autoilijoilla kaikki syyt lähettää kiitoskortti hallitukselle, kun saavat osallistua *vastuun* kantamiseen!

Muutama sana vasemmistolaisuuden ja oikeistolaisuuden eroista

Totuus on tietenkin se, että ihmisiä ei ylipäänsä pitäisi pakottaa eikä taivutella vaihtamaan kulutustottumuksiaan julkisen vallan tekemillä hintojen korotuksilla, kuten vihervasemmisto aina haluaisi. Kuntalaisten pitää voida itse vaikuttaa julkisten palvelujen hinnanmääritykseen ja päättää itsenäisesti siitä, mitä he ostavat yksityisiltä tahoilta ja millä hinnalla, vai ostavatko mitään.

Ero vasemmistolaisuuden ja oikeistolaisuuden välillä onkin juuri siinä, että vasemmistolaiset pitävät julkista valtaa oikeutettuna päättämään yksilöiden tarpeista, kun taas meillä täällä oikeistossa katsotaan, että yksilöiden pitää olla itse suvereeneja päättämään asioistaan vapaasti. Lyhyesti sanoen: holhousta kannattavat ovat röyhkeitä, epäkunnioittavia ja aina jonkin verran tyhmiä.

Helsingin Sanomien markkinoima pakottaminen on samanlaista kuin se, että julkisia terveyspalveluja leikkaamalla ja ulkomaalaisille kohdentamalla taivutellaan kantaväestöä kääntymään yksityisten terveyspalvelujen puoleen. Nyt kuntalaisia taivutellaan maksamaan yksityisille pysäköintiyhtiöille poistelemalla pysäköintiruutuja kaduilta ympäristöfanaatikkojen ja fillarikommunisten iloksi.

Se on samanlaista kuin osuuskaupan harjoittama pakottaminen. S-ketju alkoi ohjata asiakkaita käyttämään muovikassien sijasta kotimatkalla hajoavia biokasseja myymälöiden poistettua perinteiset muovikassit tiskeiltä. Tekniikan Maailma todisteli äskettäin julkaistuun väitöskirjatutkimukseen viitaten, että muovikassien korvaaminen biohajoavilla ekokasseilla on järjetöntä.[56] Hajoavat biokassit eivät kelpaisi edes kondomeiksi Afrikkaan, jonka väestönkasvusta pitäisi ympäristö-Angstia potevan vihervasemmiston olla ensisijaisesti huolissaan.

Lauantaina 18. tammikuuta 2020

VUODEN PROFESSORIKSI SELITYSVOIMATON KANSALLISMIELISYYDEN TUOMITSIJA

Professoriliitto ilmoitti laakeroivansa tänä vuonna oululaisen maantieteen professorin Anssi Paasin 20 000 euron Vuoden professorin palkinnolla. Asiasta uutisoi muiden muassa Yleisradio jutussa ”Vuoden professoriksi valittu Anssi Paasi on huolissaan nationalismin kasvusta Euroopassa: ’Maantieteellisiä rajoja piiretään edelleen’”.[57]

Olisin itse huolissani, jos ei piirrettäisi. Olisin tyytyväinen, jos saisin pysymään ne rajat, jotka jo olemassa ovat. Ja huolissani olen, että kansallisia rajoja puretaan ja ylitetään EU-johtoisen liittovaltiopolitiikan pakottamana.

Sanon suoraan myös sen, että kansallismielisyys ei ole imperialismia, joka pyrkii vyörymään omien rajojen yli. Se on putinismia. On siis turha vihjailla, että kansallismielisyys edustaisi jotakin Venäjä-myönteisyyttä, vaikka Yle niin haluaa tehdä. Ei ole ensimmäinen kerta, kun Yleisradion toimittajat ja heidän vasemmistolaiset yliopistotoverinsa yrittävät lavastaa kansallisen edun puolustamisen moraalisesti epäilyttäväksi vallanhaluksi.

Yleisradion juttu osoittaa, että toimittajat alkavat kuolata kuin Pavlovin koirat kuullessaan sanan ”kansallismielisyys” ja havaitessaan jonkun tieteen politrukin lausahtavan jotakin omaan maahanmuuttomyönteiseen ja kansallismielisyyden vastaiseen agendaansa sopivaa. Kolmekymmentä vuotta yliopiston leivissä ollut Paasi valittelee jutussa, että

> Euroopassa on paljon regionalistista liikehdintää. Euroopassa ja muualla maailmassa on pieniä alueita ja ryhmiä, jotka haluavat autonomiaa tai jopa itsenäisyyttä. Kansanäänestyksiä on ollut Skotlannissa ja Kataloniassa. Maantieteellisiä rajoja piirretään edelleen.[58]

Tämä ei ole kuitenkaan ongelmien syy vaan *seuraus* ongelmasta, joka on Eurooppaan tunkeutuva hallitsematon maahanmuutto. Voidaan kysyä, kuinka alas punavihreä tieteilijäkaarti voi omassa epä-älyllisyydessään ja agendatoiminnassaan vajota?

Separatismi voi olla kansallisvaltioille kohtalokasta, mutta syynä siihen ei ole mikään noin vain itsestään lentoon lähtenyt kansallismielisyys vaan maahanmuuton tuottama eripura ja yhteiskunnallinen kaaos, jonka vuoksi muutamat maakunnat haluavat vetää rajansa kiinni. Tämä näkyy erityisesti Kataloniassa. Etelä-Espanja alkaa jälleen olla Afrikasta tunkeutuneiden maahanmuuttajien kansoittama, ja pohjoisempana ihmiset haluavat

pelastaa tontistaan, elintasostaan ja kulttuuristaan sen, mitä pelastettavissa on.

Sen enempää Ylen toimittaja Pekka Loukkola kuin haastattelemansa professorikaan eivät näytä ymmärtävän tai tunnustavan separatismin todellisia syitä. Sen sijaan jutussa paheksutaan kansallismielisyyttä:

> Paasin mukaan kaikista huolestuttavinta onkin muukalaisten tai toisten vastustaminen, joka tuntuu hänen mukaansa olevan pääasiassa monessa nykypäivän nationalistisessa pyrkimyksessä.[59]

On hyvin vaikea puolustaa omaa kulttuuriaan, talouttaan ja maataan, jos ei vastusta niihin kohdistuvia uhkia. Minä toivon kasvavaa separatismia *Euroopan unionista* ja *rahaunioinista*.

Ylen juttu antoi jälleen näyttöä siitä, miten medioitunutta tiede on. Tiedepoliitikot palkitsevat monikulttuuri-ideologian suosijan. Toimittaja luo suositulle myönteistä julkisuutta ja saa häneltä omiin toimituspoliittisiin näkemyksiinsä sopivia mielipiteitä edelleen välitettäviksi suurelle yleisölle.

Näin media ja politisoitunut tieteilijäkaarti vetävät yhtä köyttä manipuloidakseen ihmisiä monikulttuuri-ideologian, vasemmistolaisen internationalismin ja kapitalistisen globalismin mankelissa. Tapaus antaa näyttöä myös tavasta, jolla maantieteen tapaiset perimmältään immanentteja asioita tarkastelevat tieteenalat on politisoitu tekemällä niistä ”kulttuurimaantieteen” kaltaisia kulttuurimarxilaisia kyhäelmiä, jotka ruokkivat opiskelijansa vihervasemmiston punavihreällä rehulla.

Sunnuntaina 19. tammikuuta 2020

TAAS UUTTA LUKSUSLINNAA ULKOMAALAISILLE TUTKIJOILLE

Helsingin yliopiston ylioppilaskunta HYY (joka piilottaa akateemisen taustansa uuteen liiketoiminnalliseen nimeensä ”Ylva”) on purkamassa Hakaniemessä sijaitsevaa toimistotalojen rykelmää rakennuttaakseen paikalle uuden. Kahden puolen Siltasaarenkatua sijaitseville tonteille rakennetaan muun muassa asuntoja ja majoitustiloja yliopistolla toimiville *ulkomaalaisille tutkijoille*.[60]

Helsingin Sanomien jutun mukaan purettavat virastorakennukset olivat ”teknisesti ja toiminnallisesti niin vanhanaikaisia”, ettei niitä kannata korjata. HYY puolestaan kaavailee alueesta ”kansainvälisesti houkuttelevaa tieteen ja yritysten kohtaamispaikkaa”.[61]

Virastorakennusten purkaminen on sinänsä nautinnollista katseltavaa. Kukapa ei byrokratian romuttamisesta tykkäisi? Toisessa buildingissa toimi

tosin HSL ja toisessa kaupungin rakennustarkastusvirasto ja päiväkoti – melko tarpeellisia molemmat.

Teknokratia tuskin kuitenkaan vähenee jatkossa, sillä HYY rakennuttaa paikalle liiketalouden ja tieteen intressejä pyhittävää temppeliä, jossa sivistyksen soihtujen sijasta loistavat internatsismin ja monikulttuuri-ideologian kellokkaat euron kuvat silmissään.[62] "Maailmanluokan hotelli" vain pahentaa globaalikapitalistisen vieraantuneisuuden lietsomaa hysteriaa.

Tämä virastokolossi puretaan, ja paikalle rakennetaan kansainvälisyyden Mekka.

Myöskään kaupunki ei myynyt tontteja paikalla olleiden rakennusten vanhentuneisuuden vuoksi vaan saadakseen tonteista ne 15 miljoonaa euroa, joilla maapohja vaihtoi omistajaa.[63] Taloista uudemman ikkunat ja julkisivu saneerattiin muutama vuosi sitten, joten hukkaan menivät korjausrahat. Kiinteistöjä on ylläpidetty selvästikin ajattelemattomalla tavalla.

Kansainvälisyyden moskeija resurssien riistäjille

Nähdäkseni ainakin uudempi kiinteistö olisi sopinut sellaisenaan ulkomaalaisten tutkijoiden majoittamiseen – tehtävään, johon nyt rakennetaan kokonaan uutta palatsia. Purettavassa talossa on tiiviit ikkunat, ja sisätilat olisi voinut helposti saneerata yksityisiksi tai useamman hengen huoneiksi.

Tilohin olisi täytynyt vain tuoda kasattavia rautasänkyjä tutkijoiden yöpymistä varten. Niitä olisi saatu kätevästi Puolustusvoimien (valitettavasti) lopetetuista varuskunnista tai (mielihyvin supistetuista) pakolaiskeskuksista. Pöydiksi olisi voinut tuoda pintalaminoituja tupapöytiä ja is-

tumiksi kovia muovipintaisia jakkaroita ilman selkänojaa. Siinä olisi ollut riittävästi luksusta ulkomaalaisille tutkijoille! ATK-fasiliteeteistään jokaisen pitää vastata itse, ja iPhone-miehillä ja muilla arabi-Elviksillä ei teknoblingistä näytä olevan ainakaan turvapaikan saantia haittaavaa pulaa.

Tämä hyväkuntoinen rakennus ei kelpaa ulkomaalaisille tutkijoille,
vaikka siinä oli pitkään muun muassa päiväkoti.

Myös uuden kiinteistön valmistuttua ulkomaalaiset tutkijat joutuvat tyytymään hotelli Kämpiä vaatimattomampaan tasoon. Koska huomauttamista löytynee myös uuden kiinteistön mukavuuksista, yhtä hyvin olisi voinut ottaa valitukset vastaan nykyisen kiinteistön epätäydellisyyksistä.

Nähdäkseni ulkomaalaiset tutkijat eivät ansaitse maassamme enää yhtään mitään lisää, eikä heille tule enempää resursseja osoittaa. Muutama vuosi sitten Helsingin Töölöön saneerattiin kaksi tornitaloa vierailevien tutkijoiden käyttöön. Majoitusta organisoiva Unihome Oy hallinnoi useita muitakin kiinteistöjä, jotka ovat varatut Helsingin yliopistossa ja Aalto-yliopistossa vieraileville kansainvälisille tutkijoille.

Kyse on ulkomaalaisten vierailijoiden subventoimisesta, sillä Unihome Oy toimii tappiolla, minkä paljastaa tilinpäätös. Mikään ”menestystarina” se ei siis ole (yhtiön mainoksesta poiketen).[64]

HYY hyysää vääriä tahoja

Myös Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan omistama Ylva erehtyy pahan kerran pyrkiessään tarjoamaan majoitusta ja mukavuuksia ulkomaalaisille vieraille. HYY hyysää vääriä tahoja harjoittaessaan vieraskoreutta ulko-

maalaisten hyväksi samalla kun monet suomalaiset opiskelijat joutuvat olemaan vailla asuntoja pääkaupunkiseudulla.

Mitäpä jos HYY rakennuttaisikin Hakaniemeen opiskelija-asuntoja suomalaisille nuorille? Tätä kannatan itse niin poliittisesti kuin tiedepoliittisestikin. Mitään hyötyä ulkomaalaisten opiskelijoiden tai tutkijoiden palvomisesta ei Suomen tieteelle ole. Tieteelliset vaikutteet kulkevat julkaisuina sähköisesti, eikä siihen tarvita majoitusta eikä palkkaa. Rahat lypsettyään nuo kosmopoliitteina esiintyvät kiertolaiset siirtyvät kalvamaan seuraavaa kohdetta.

Maamme opetus- ja tutkimusresurssit ovat niin niukat, että niitä ei pitäisi lainkaan jaella muille kuin Suomen kansalaisille. Jokaisen tänne pyrkivän pitäisi vastata majoituskuluistaan itse. Niin myös suomalaiset joutuvat tekemään – ja maksamaan lisäksi huomattavia lukukausimaksuja ulkomailla opiskellessaan.[65]

Myös opiskelijoiden vaihtosuhde on suomalaisille nykyisin tappiollinen. Suomessa on enemmän ulkomaalaisia käyttämässä hyväkseen meidän verovaroillamme tuotettuja koulutuksia, kuin suomalaisia on ulkomailla opiskelemassa. Opetusministeriö puolestaan on sallinut koulutusresurssiemme kaupustelun ulkomaalaisille[66] samalla kun lähiopetusta on lopetettu ammattikoulutuksesta niin runsaalla savotalla, että opiskelijat eivät enää opi mitään.[67] – Myöskään opiskelun varjolla tapahtuvasta innovaatioiden plagioinnista ja teollisuusvakoilusta Kiinaan ei kukaan ole ollut huolissaan.

Suurin ongelma on kuitenkin yliopistoissa, joissa hallinto ja rehtoraatti ovat asettaneet oikein tavoitteeksi, että vähintään 15–30 prosenttia opiskelu- ja työpaikoista annettaisiin ulkomaalaisille, vaikka he eivät ole millään tavalla oikeutettuja nauttimaan valtiorahoitteisen yliopistolaitoksemme resursseista. Verottamisen oikeutus perustuu siihen, että kannetut varat palautuvat niiden maksajien, eli omien kansalaisten, hyödyksi – vuotavalla sangolla ehkä, mutta kuitenkin.

Koulutus- ja tiedepolitiikan hölmöydet ovat seurausta suomalaisten valtavirtapoliitikkojen typeryydestä, hyväuskoisuudesta, lammasmaisuudesta ja ennen kaikkea heidän omasta pyrkimyksestään maksattaa moraalikarismansa ja hyvesignalointinsa tavoittelu veronmaksajien kassasta. Osa kerätään ylioppilaskuntien veroluonteista jäsenmaksua pulittamaan pakotettujen opiskelijoiden kukkarosta. Resurssien roiskiminen ulkomaille on luotu kokoomuslaisten, kepulaisten ja sosiaalidemokraattisten opetusministerien kaudella, eikä ajurinlakin vaihtuminen Li Anderssonin (vas.) päähän tilannetta paranna.[68]

Tieteen ja opiskelun voimavarat kohdistettava suomalaisille

Asunnot ja opiskelupaikat ovat vain kermavaahtoa ja mansikoita ulkomaalaisille osoitetun palvelun päällä. Pahinta on *yliopistotyöpaikkojen* antaminen ulkomaalaisille.

Keille ne sitten menevät? Otan esimerkiksi kolmen vuoden takaisen professorinimityksen, jolla britti David Inglis juntattiin Helsingin yliopistoon sosiologian professoriksi.[69] Voidaan kysyä, pitikö sekin virka ulkomaalaiselle antaa, kun työmarkkinat yhteiskuntatieteilijöiden keskuudessa ovat Suomessa muutenkin kireät.

Inglis puolestaan selitti tulleensa Suomen kuivaamaan paitaansa kyyneleistä, joita hänelle oli tuottanut Ison-Britannian ero Euroopan unionista. ”Tulin Suomeen voidakseni kokea olevani eurooppalainen”, lausui ruokailun ja viinien maistelun sosiologina esiintyvä David Inglis virkaanastujaispäivänään moittiakseen omaa kotimaataan.[70]

Kuulostaa selittelyltä ja samanlaiselta tekosyyltä kuin elintasopakolaisuus yleensäkin, joka tätä kautta on laajentunut myös asiantuntija-aloille. Vikaa ei olekaan Ison-Britannian erossa EU:sta vaan kyseisen kansalaisen sopeutumattomuudessa kotimaansa oloihin. Meidän suomalaistenko pitäisi maksaa hänen kotimaanvihastaan johtuvien kompleksiensa hoidot tarjoamalla hänelle täältä professorin virka, kun oma virkansa lähtömaassaan ei riittänyt?

Suomen yliopistot eivät tarvitse enää yhtään vasemmistolaiskääkkiä samppanjasosialismiaan ja kaviaarikommunismiaan juhlimaan, vaan entisiäkin pitäisi potkia ulos yliopistojen pylväiden väleistä, jotta edes jonkinlainen uskottavuus säilyisi tieteillä. Sama voidaan toistaa myös monien muiden henkilöiden ja ulkomaalaistettujen tieteenalojen kohdalla. Pahin tilanne on filosofiassa, jossa juuri kukaan ei puhu sönkötyksestä vapaata suomea.[71]

Mitä tekisin ministerinä?

Koska edustan erään Yleisradion toimittajan mielestä kuulemma perussuomalaisten ”koulutettua siipeä”, hän kysyi minulta eduskuntavaalien radiotentissä,[72] mitä perussuomalaiset aikovat tehdä, jotta asiantuntijoiden aivovuoto ulkomaille saataisiin tukittua. Se oli mielestäni väärä kysymys, enkä voinut käsitellä sitä vastaamatta kysymyksen toiseen puoleen, joka koskee työvoiman *maahantuontia*.

Vastaukseni on, että ensin pitäisi saada työvoiman maahantuonti tukittua myös asiantuntija-aloilla, jotta kenenkään suomalaisen ei tarvitsisi lähteä etsimään töitä ulkomailta. Niinpä ehdotin, että ulkomaisen työvoiman tarveharkintaa laajennettaisiin koskemaan myös asiantuntija-aloja.

Vastaukseni ei tietenkään Ylen toimittajaa tyydyttänyt, vaan hänen mielestään se oli vastaus eri kysymykseen. Omasta mielestäni se oli vastaus nimenomaan ongelmien ytimeen ja samalla myös ainoa oikea vastaus. Tätä tavoitetta ei HYY:n hyysäämishanke edistä vaan pahentaa, ja kaikki tuo kurjistaminen tapahtuu ylioppilaskunnan punavihreän ja huvitteluliberaalin hallinnon suostumuksella.

Asiassa tarvittaisiin kokonainen poliittisen ilmaston muutos, jotta päästäisiin kitkemään suomalaisiin ihmisiin kohdistuvaa rasismia. Hakaniemeen pitäisi rakentaa muutakin kuin *wau*-arkkitehtuuria, jotta stadilaisten alkuasukkaiden ja muiden paikkakuntalaisten vahvasti värittynyt kaupunginosaidentiteetti ei järkkyisi.[73] Näin siitä huolimatta, vaikka joku nörtti tai akatemian punakaartilainen tulisikin ulisemaan, että ”et sä noin voi sanoo”.

Sunnuntaina 26. tammikuuta 2020

VALEMEDIA HAUTASI VIIKON JYMYUUTISEN – TÄYTTI SIVUNSA VASTA- JA PEITEJUTUILLA

Kun muuan turvapaikanhakija surmasi suomalaisen tyttöystävänsä ja itsensä Hämeenlinnassa viime viikolla, valtamedia ei pukahtanut tekijän ulkomaalaistaustasta eikä turvapaikanhakijan statuksesta aluksi mitään. Esimerkiksi Helsingin Sanomat kirjoitti aiheesta lyhyesti tynkäjutussaan.[74]

Saattaa olla, että tekijän taustasta vaikeni omalla salamyhkäisellä tavallaan alun perin poliisiviranomainen. Mutta myöskään myöhemmissä valtamedian (kuten MTV3:n[75] ja Iltalehden[76]) jutuissa, joissa ulkomaalaisuudesta ja turvapaikanhakijuudesta mainittiin, tekijän taustaa ei liitetty millään tavoin siihen *ulkomaalaisrikollisuuden jatkumoon*, joka on seuraus *Euroopan yli pyyhkineestä maahanmuuttovyörystä*. MTV3:n uutisjutussa rikosta myös pyrittiin selittelemään pois videohaastattelussa, jossa kehuskeltiin, että henkirikosten määrä kokonaisuudessaan laskee.

Sen sijaan Oikea Media mainitsi myös Hämeenlinnan tapauksen julmasta tekotavasta, eli *pään irti leikkaamisesta*, joka on nimenomaan *islamilainen tapa* ja kertoo *muslimikulttuurin vaarallisuudesta länsimaille*.[77]

Eräs syyllinen turvapaikanhakijoiden Suomessa tekemiin rikoksiin: sisäministeriö

Tapauksen kautta ei paljastu vain valtamedian mädännäisyys vaan punavihreän hallituksen harjoittama kataklysminen siirtolaispolitiikka, joka bastardisoi koko yhteiskuntaamme.

Kun Suomesta kielteisen turvapaikkapäätöksen saanut mies palautettiin Irakiin ja tapettiin siellä, valtamedia ja maan hallitus nostivat aiheesta mölyn. Jopa oikeistolaisena ennen pidetty Aamulehti nosti esiin Turvapaikanhakijoiden tukiyhdistyksen puolesta messun, jonka mukaan ”Maahanmuuttovirasto ja poliisi ovat usein painostaneet valitsemaan vapaaehtoisen paluun”.[78] Vihervasemmiston kannattajaksi profiloitunut Uusi Suomi puolestaan korosti sisäministeri Maria Ohisalon (vihr.) marinaa ”langettavasta tuomiosta”, kun ”oikeusvaltio epäonnistui”.[79] Vika oli taaskin muka suomalaisen oikeusjärjestyksen eikä EU:n harjoittaman löysän turvapaikkapolitiikan, jonka tuloksena turvapaikkahakemuksia ei tutkita ensimmäisessä turvallisessa saapumismaassa.

”Ei koskaan enää”, mäkätti Ohisalo,[80] ja hallitus lupasi lahjoittaa tänne luvatta ja kutsutta tunkeutuneille suuren määrän uusia työpaikkoja.[81] Ohisalolle voisi vastata: Ei koskaan enää *vihreitä* sellaisten pöytien ympärille, joissa tehdään Suomen taloutta, tulevaisuutta ja väestörakennetta koskevia ratkaisuja.

[Huvittavana seikkana mainittakoon, että tätä blogikirjoitusta laadittaessa ei ollut vielä tiedossa erästä myöhemmin paljastunutta tosiasiaa: Yleisradion juttu[82] Irakissa tapetusta Alista olikin perättömästi julkaistu valeuutinen, joka sittemmin kumottiin, mutta joka oli ehtinyt vaikuttaa jopa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen Suomelle antamaan langettavaan päätökseen.[83]]

Sen sijaan nyt kun turvapaikanhakija tappoi Suomessa jälleen suomalaisen, Ohisalo ja hallitus ovat omassa vihervasemmistolle tyypillisessä kavaluudessaan hiljaa. Suomalainen ihminen, jolla olisi ollut koko elämä edessään, menetti henkensä vain, koska yhteiskuntaamme luvatta tunkeutunut kutsumaton haittamaahanmuuttaja oli saanut oleskella Suomessa vapaalla jalalla jo viiden vuoden ajan.

Kuin luonnon kostoa on, että surmattu nainen oli monikulttuuri-ideologian aktiivinen kannattaja ja moitti kovasanaisesti niitä, jotka arvostelivat haitallista maahanmuuttoa. MTV3:n ja sosiaalisen median tietojen mukaan rikoksesta epäilty puolestaan oli kielteisen päätöksen saanut turvapaikanhakija ja palestiinalainen muslimi, joka päästettiin maahamme vuonna 2015 tulleen pakolaisaallon mukana, vihasi Donald Trumpia ja ihaili Sanna Marinia. Taustoista kertoi rehellisesti muiden muassa MV-lehti.[84]

Luvattomasta maahantulosta alkaneen rikoksen kulminoitumisesta henkirikokseksi ei istuva vihervasemmistolainen mädättäjähallitus pukahtanut mitään – ei myöskään kantaväestöön kohdistuvasta rasismista, suomalaisten ihmisoikeuksista eikä palautusten tehostamisesta.

Samoin kävi jo Kajaanin Otanmäessä tehdyn surman yhteydessä, jossa turvapaikanhakijoiden uhrina oli suomalainen: ei pahoittelua hallitukselta saati tasavallan presidentiltä, joka jaksaa kyllä narista ”vihapuheesta”, ikään kuin vääryyden aiheuttamaan vihaan ei olisi mitään syytä.

Myös sisäministeriön kansliapäälliköksi ilman turvallisuusalan asiantuntemusta valittu Kirsti Pimiä (vihr.) on pää pimeänä puskissa, ja naiset vaihtavat keskenään onnittelukorttitekstejä Ohisalon junaileman nimityksen vuoksi Twitterissä. Nähdäkseni sisäministeriö ei tarvitse henkilökuntansa *ketään* islaminvihreää haittasuomalaista vaan ihmisen, joka ymmärtää valtionrajojen tarkoituksen.

Hallitus on luonnollisesti vaiennut myös monista muista asioista virkaansa astuttuaan, muun muassa hoitajamitoituksen laittamisesta kuntoon. Mutta kiireellisiä tekoja on riittänyt asumisen ja energian hinnan nostamiseksi sekä autoilun verotuksen kiristämiseksi, maailman pelastamiseksi suomalaisten laskuun sekä rahojemme lähettämiseksi kehitysapuna Afrikkaan. Hallituksella on riittänyt toimenpiteitä paatuneiden ISIS-terroristien saamiseksi mahdollisimman nopeasti yksityissuihkareilla Suomeen Supon riesaksi ja veronmaksajien rasitteeksi.

Tosiasiassa Suomen valtion tehtävä ei ole taata ulkomaalaisten kuolemattomuutta ulkomailla vaan estää laiton maahanmuutto ja heidän väärinkäytöksensä täällä. Raja, jota ei valvota, ei ole raja.

Valtamedia mädättää kulttuurimme ja hallitus väestörakenteemme

Mistä valtamedia sitten puhuu? Vastaus: hallituksen edustamaa järjestelmäpolitiikkaa edistävistä omista systeemivalheellisista tekouutisistaan, joilla pyritään legitimoimaan EU-vetoista kansallisvaltioiden heikentämistä ja kansallisen itsemääräämisoikeuden pois riistoa.

Eräänlaisena vastauutisena monikulttuurisuuskokeilun jatkuvasti tuottamalle kielteiselle näytölle Helsingin Sanomat sytytti näyttöpaneeleihin vihervasemmistolaista unelmaa edustavan uutisläimäytyksen, joka on positiivista erityiskohtelua mainostavan journalismin jättiläispieru. Otsikkona on: ”Ruskeat tytöt ja Otava perustavat koulutusohjelman ei-valkoisille kirjoittajille: ’Halusimme purkaa näkymättömiä esteitä’”.[85]

Sanasto on kuin parodiapoliisi Keijo Kaarisateen tai hänen muusansa Aisa Kantolan kynästä, paitsi että harrastelijakirjoittaja Koko Hubaralle luovutettua hanketta rahoittavat avokätisesti Otava ja Otavan kirjasäätiö.

Tapaus antaa jälleen näyttöä siitä, millä tavoin myös kirjojen kustannusporras on muun valtamedian tavoin monikulttuuri-ideologian aisankannattaja. Sinnikkyys, jolla ulkomaalaistaustaisia ajetaan ilman mitään todellisia ansioita rahoitusputkeen kuin käärmettä pyssyyn, ei näytä pysähtyvän monikulttuuri-ideologian hedelmiin, joiden tuloksena muutamilta revitään irti pää. Asiaa voidaan puolustella vain sillä, että näin syntyy ainesta todenperäiseen ja faktajournalismia edustavaan rikoskirjallisuuteen, jonka ei tarvitse olla enää fiktiota.

Tällaiseen vierasperäisyyden suosimiseen ei ole nähdäkseni kotimaisessa julkaisutoiminnassa vähäisintäkään tarvetta. Kulttuuripoliittisen internatsismin sijasta pitäisi suosia nimenomaan suomalaista ja kantasuomalaisten omin voimin tuottamaa julkaisutoimintaa vieraita ja universaaleja tappajakieliä vastaan.

Otavan ja Koko Hubaran ”ei-valkoisille” suunnattu hanke täyttää lähes minkä tahansa löyhästikin punotun rasismin käsitteen määritelmän. Yleisesti rasismin määritelmässä katsotaan, että ”rasismi on oppi tai ideologia, jonka mukaan rodulliset tai etniset erot ihmisryhmien välillä oikeuttavat ryhmien välisen epätasa-arvon”.[86]

Suomen valtion vuonna 1970 ratifioiman YK:n kaikkinaisen rotusyrjinnän poistamista koskevan kansainvälisen yleissopimuksen mukaan rotusyrjinnällä tarkoitetaan

> kaikkea rotuun, ihonväriin, syntyperään tahi kansalliseen tai etniseen alkuperään perustuvaa erottelua, poissulkemista tai etuoikeutta, jonka tarkoituksena tai seurauksena on ihmisoikeuksien ja perusvapauksien tasapuolisen tunnustamisen, nauttimisen tai harjoittamisen mitätöiminen tai rajoittaminen poliittisella, taloudellisella, sosiaalisella, sivistyksellisellä tai jollakin muulla julkisen elämän alalla.

Otavan ja kustantajan suosiman kirjoittajan ”ei-valkoisille” tarkoittama hanke täyttää yllä olevat rasismin määritelmät aukottomasti. Koska etnisin perustein tapahtuva syrjintä on Suomessa kielletty muun muassa perustuslaissa ja yhdenvertaisuuslaissa, on tieteen kuningattarelle Koko Hubaralle lahjoitettu projekti selvästi lain vastainen. Ainoan porsaanreiän syytteen nostamista vastaan luikertelemiseen voisi tarjota yhdenvertaisuuslain 9 §, joka tosin on ristiriidassa sitä ylemmänasteisen perustuslain kanssa. Yhdenvertaisuuslain kohta mahdollistaa juuri tuon ”positiivisen erityiskohtelun”, joka on myös filosofisten tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden periaatteiden vastainen.

Voidaan kysyä, millaisen rääkymisen valtamedia ja viranomaisvalta aloittaisivatkaan, jos joku suomalainen perustaisi ”vain valkoisille” tai ”ei-mustille” suunnatun musiikkibändin tai kauppapuodin. Jo nyt maahanmuuttokritiikkiä edustaviin tapahtumiin osallistumisesta viedään suomalaisilta ihmisiltä työpaikkoja.

Apurahojen ja palkintojen roiskiminen osoittaa, että runous, romaanit ja tietokirjallisuus voivat olla mitä tahansa paskaa, kunhan tekijän persoonassa lihallistuvat kustantajan aatteelliset ihanteet (feminismi, monikulttuuri-ideologia ja vihervasemmistolainen naturalismi), joiden levittämiseksi kirjoittaja laitetaan myös televisioon. Sähköisen median kautta luodaan pelkkään ärsyttävyyteen tai kulttuurimeemiin perustuva markkina, jossa aineellistuu kirjakauppaportaan halu syöttää tämä kaikki viattomille lukijoille kauppakeskusten rekkalavoilta jaeltavina markettikirjoina.

Myöhäistä natsismin lohikäärmeen metsästystä: kohteena väärä maali

Hämeenlinnan rikastuksesta vaietakseen Helsingin Sanomat täytti viikonlopun numeronsa natsitraumaa ja juutalaisvainoja toistavilla vastauutisilla, joissa mesottiin monikulttuurisen yhteiskunnan puolesta.

Muuan italialainen yöelämäntutkija kävi lehden mukaan Helsingin keskustassa, Triplassa, Sörnäisissä ja Kontulassa ja löysi muka vain yhden ”aidon ja monikulttuurisen paikan”.[87] Helsingin keskustassa asuvana ja muuallakin käyneenä sanoisin, että eipä täällä juuri muita olekaan kuin noita karvakäsien omistamia ja pyörittämiä pikaruoan mättöpaikkoja ja kalliita etnisiä luksusravintoloita, joissa samppanjasosialistit, kaviaarikapitalistit ja muut helmikanat käyvät popsimassa valkosipulietanoita.

Itse en tiedä kenenkään muuttaneen pois Helsingistä siksi, että monikulttuurisuus ei riitä.

Helsingin Sanomat myös truuttasi lehteen kaksi juttua Auschwitzista[88] ja mainoksen Hannah Arendtista.[89] Lehti jaksoi paheksua, että vuonna 1938 Suomi käännytti laivallisen Hitlerin vainoja paenneita juutalaisia takaisin natsi-Saksaan.[90]

Tämän uuvuttavan natsinalkutuksen tehtävänä lienee takoa Helsingin Sanomia lukemaan ja tilaamaan vaivautuneiden päähän, että pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden käännyttäminen rajalta, heidän palauttamisensa ja muu torjuminen olisivat muka ”uusi holokausti”.

Tosiasiassa nuo tänne luvatta ja kutsutta tulleet ovat länsimaihin päästyään tappaneet ja vammauttaneet täällä tuhansia viattomia länsimaiden kansalaisia. Väestöjenvaihto ja holokausti siinä kyllä on tapahtumassa, mutta uhreina ovat länsimaiset ihmiset, juutalaiset ja koko järkiperäinen yhteiskuntajärjestelmämme.

Maanantaina 27. tammikuuta 2020

VALEMEDIA VAIKENI ”BRITTILÄISEN” LAPSENSURMAAJAN HENKILÖLLISYYDESTÄ

Lapsen murhaamista pidetään Suomessa ja kaikkialla muuallakin poikkeuksellista julmuutta ilmentävänä tekona, joka osoittaa tekijänsä ajatusmaailman poikkeavan jyrkästi kaikesta, mitä voidaan jollakin tavoin ymmärtää. Kun monikulttuuri-ideologian lähettiläänä Suomeen tullut Zulfigar Ali Sohrab (290482-) surmasi kouluikäisen sukulaispoikansa jouluyönä 2018, valtamedia ja poliittinen poliisi tekivät kaikkensa salatakseen tekijän henkilöllisyyden ja nimen.

Kansalaiset kuitenkin selvittivät hänen taustansa ja sen, että murhaaja oli Helsingin apulaispormestariksi ilman asianmukaista tutkintoa valitun Nazima Razmyarin (sd.) Facebook-kaveri. Suomalaisen ihmisen ainoa kaveri taitaakin olla perussuomalainen ihminen.[91]

Kun tuomioistuin totesi tekijän syyllistyneen murhaan mutta jätti hänet tuomitsematta, Yleisradio jätti vielä tuolloinkin mainitsematta syyllisen nimen ja hänen taustansa, vaikka kulttuuritaustalla oli aihetta olettaa olleen vaikutusta tekijän käsityksiin oikeasta ja väärästä siinä missä hänen oletetulla "mielentilallaankin".[92] Hänet päästettiin siis vähällä ja passitettiin elinkautisen vankeusrangaistuksen sijasta hoitoon.[93]

Ilta-Sanomat raportoi laajasti hänen rikoshistoriansa,[94] samoin MTV3, mutta kumpikaan ei kertonut hänen nimeään eikä ulkomaalaistaustaansa. MTV3:n selitysten mukaan naapurit pitivät tekijää "reippaana ja kunnollisena".[95] Tapausta pidettiin ymmärrettävästi "järkyttävänä ja hirveänä",[96] mutta valtamedia olisi voinut peittää *tekijän taustan* vähemmälläkin maalailulla.

Mikä paljastavinta: laajan uutisoinnin keskellä valtamedia ei puhua pukahtanut mitään tekijän kansalaisuudesta, etnisestä taustasta, nimestä eikä muista ominaisuuksista mitään, paitsi että pääkaupunkiseudulla vuodesta 2001 asuneen ja 1982 syntyneen toistuvaisrikollisen[97] sanottiin olleen "räjähdysherkkä mies".[98] Ehkä tämä tieto riittikin valistuneille suomalaisille.

Ja sitten tämän päivän aiheeseen. Kun Espoon Suurpellossa asuva 35-vuotias Ison-Britannian kansalainen Ayesha Ali tappoi 2-vuotiaan lapsensa viime viikolla, valtamedia teki jälleen kaikkensa vaietakseen tekijän etnisestä ja muslimitaustasta. Esimerkiksi Iltalehti uutisoi laajasti tapahtumasta ja jopa siitä, että Espoon epäilty lapsimurha kohosi Isossa-Britanniassa ykkösuutiseksi.[99]

Mutta suomalainen valtamedia ei kertonut niitä olennaisia seikkoja, jotka The Sun[100] ja Sunday Mirror[101] toivat kuvien kanssa julki epäillyn taustasta. Sen sijaan suomalainen valtamedia kääntyi etsimään syyllisiä Suomen oikeuslaitoksesta, joka oli antanut tapetun lapsen vanhemmille avioeroasiaan liittyvän väliaikaismääräyksen vain hieman ennen henkirikosta.[102]

Suomessa lapsensurman taustasta ja henkilöistä kertoi luotettavasti ja rehellisesti valtamedian "valhemediaksi" nimittelemä MV-lehti.[103] Ayesha Ali oli muuttanut lapsen isän Adnane Osmanen kanssa Suomeen viime vuoden tammikuussa Adnanen saatua Aalto-yliopiston (pääasiassa verovaroilla ylläpidetyn) apulaisprofessorin viran eräänlaisena lahjana maahanmuuttajalle. Cambridgen yliopistosta valmistunut Ayesha puolestaan työskenteli englanninkielen opettajana yrityksissä.

On erikoista, että edes brittiläisessä huippuyliopistossa kouluttautuminen ei riitä sivistämään noita muutamia sen vertaa, että ymmärtäisivät pidättäytyä tappamasta omia jälkeläisiään vain jonkin tuomioistuimen an-

taman väliaikaismääryksen vuoksi, jolle ilmeisesti oli selvä tarve. Äidin ratkaisullako nyt muka toteutui lapsen etu?

Lukiessani ensimmäistä kertaa valtamedian uutisjutut ”Espoossa asuvasta britistä”, joka tuolla tavalla surmasi lapsensa, mieleeni juolahti kysymys, mikä mahtaa olla nimeltä mainitsematta jätettyjen epäiltyjen muu tarkempi tausta. Ensin he vievät meiltä yliopistotyöpaikat ja sitten osoittavat sivistystä kansalaisyhteiskunnassa. Näin se monikulttuurinen vallankumous syö omat lapsensa.

Valtamedia puolestaan pitää suomalaisia pilkkanaan tukiessaan islaminvihreän hallituksen mädätyspolitiikkaa omalla pimitys- ja vaikenemistoiminnallaan. Ei tarvitse varmaan sanoakaan, mitä ajattelen luudan, harjan ja varren työvoimantarpeesta valtakuntamme rajoilla.

Keskivikkona 29. tammikuuta 2020

POLIITTINEN POLIISI UHRIUTUU JA OIKEUSLAITOS MAALITTAA KANSANEDUSTAJIA

Poliittinen poliisi jatkaa punavihreän hallituksen kanssa eri mieltä olevien kansanedustajien poliittista paimennusta virkatoimissaan. Monet varmaan muistavat, että Vihreää Liittoa edustavaa rikoskomisario Pekka Hätöstä kohtaan esitettiin viime syksynä laajaa arvostelua[104] hänen aloitettuaan rikostutkinnan kristillisdemokraattisen, perussuomalaisen ja – poikkeuksellista kyllä – yleisen paineen vuoksi myös erään sosiaalidemokraattisen kansanedustajan (Hussein al-Taee) kannanotoista.[105]

Poliittisen poliisin hampaissa ovat olleet erityisesti perussuomalaiset. Muiden päätymistä rikostutkintaan voidaan kuvailla lähinnä imaginääriseksi tasapainotusyritykseksi.

Kun Perussuomalaisten kansanedustaja Ano Turtiainen haukkui nyt poliittisten poliisien toista puolta, ylikomisario Jari Taposta, ”munattomaksi nillittäjäksi” erään Twitter-keskustelun päätteeksi,[106] Taponen päätti osoittaa miehuutensa tekemällä kinastelussa kohtaamastaan nimittelystä rikosilmoituksen.[107]

Hätösestä ja Taposesta on tullut suomalaisen poliisilaitoksen Dupond ja Dupont. Poliisin toiminnassa ja pyrkimyksessä kahlita poliittista arvostelua on kyse pahasta vääristymästä, ja kelvotonta on, että rikosilmoituksen tekeminen koetaan luontevaksi tavaksi toimia aina kun kohdataan poliittista erimielisyyttä.

Euroopan unionissa ja länsimaissa laajemminkin on voimassa periaate, jonka mukaan julkisen vallan, poliittisen vallan ja viranomaisvallan ei pitäisi pyrkiä puolustamaan itseään eikä käsityksiään ensisijaisesti juridisin saati väkivalta- tai rangaistuspotentiaaliin perustuvin keinoin. Tätä Jari Taponen ei näytä sisäistäneen, kuten ei sitäkään, että terrorialueilta tul-

leita ei pidä istuttaa samoille koulunpenkeille normaalien suomalaisten lasten tai nuorten kanssa.[108]

Muistutan edelleenkin siitä jo Magna Cartan ajoilta periytyvästä periaatteesta, jonka mukaisesti sananvapaus on säädetty kansalaisten suojaksi *esivaltaa* vastaan. Ennakolta rajoittamaton sananvapaus on ihmisoikeus, jota ilman ei ole kansanvaltaista yhteiskuntaa. Myöskään rikoslailliselle jälkikäteissensuurille ei ole kestäviä perusteita, sillä rikostuomiot ohjaavat ihmisiä pidättäytymään rehellisten mielipiteidensä ilmaisemisesta. Ilman vapaata ilmaisu- ja julkaisutoimintaa katoaa totuus yhteiskunnassa vallitsevista näkemyksistä.

Niin käynnistyisi hiljaisuuden spiraali. Sanankäytön tila kapenee, kun lainsäädäntö aikaa myöten kirjaa vallitsevaa yhteiskuntakäytäntöä, jossa ihmiset vaimentavat itseään. Lopulta kansalaiset vauhdittavat omalla vaikenemisellaan todellisten ajatustensa hukuttamista arvottomaan viranomaisdiskurssiin.

Kansalaisreaktioiden ja kansallismielisyyden myönteisyys

Kun maassamme tapahtui taas viime viikolla kaksi henkirikosta ulkomaalaisten tekijöiden toimesta, suorastaan vaarallista on, että poliisi pyrki tukahduttamaan kansalaisten mielipiteenilmaisuja muistuttamalla ”hienotunteisuudesta rikoksen uhria ja hänen läheisiään kohtaan”. Mitä hienotunteisuutta se sellainen on, että vääryyksistä vaietaan?

MTV3:n jutun mukaan poliisi jatkoi niiden kansalaisten uhkailemista, joilla vielä on tilannetietoisuus ja jonkinlainen moraali tallella: ”Myös sosiaalisessa mediassa voi kirjoituksellaan tai julkaisullaan syyllistyä rikoksen tunnusmerkistön täyttävään toimintaan. Poliisi seuraa tiiviisti sosiaalisen median kirjoituksia”, poliisin tiedote julisti.[109]

Täysin sairaalla tolalla asiat ovat, kun mustasukkaisuudesta tehtyjä rituaalisia kunniamurhia erehdytään pitämään sillä tavalla pyhinä, että kansalaiset eivät voi sanoa haisevia vastalauseitaan niistä saamatta peräänsä vihervasemmiston juristinäätiä ja heidän uustaistolaisia juudaksiaan. Mutta kaiken tämän varjossa isänmaallisia ihmisiä sallitaan solvata ”fasisteiksi”, ”rasisteiksi” ja ”natseiksi” valtavirtamedian foorumeilla.

Sormenheristely suomalaisia kunnon ihmisiä kohtaan vie luottamusta pois poliisilta itseltään, joka sillä tavoin on menettämässä merkittävimmän toimintaresurssinsa, eli kunnioituksen ja arvovallan. Vika ei ole välttämättä poliisin henkilökunnassa vaan vihreän ministerin ja kansliapäällikön johtamassa sisäministeriössä, joka on siirtänyt poliittisia tehtäviä poliisille. Pekka Hätösen ja Jari Taposen ohella muita poliittisia poliiseja ovat julkisuudessa olleet Espoon Vihreitä edustanut Teemu Hokkanen ja Jussi Huhtela, jonka tviitit turvapaikanhakijoista kouluissa johtivat poliisiasiain neuvottelukunnalle tehtyyn kyselyyn.[110]

Hullunkurisinta tuossa viranomaisten harjoittamassa kurituksessa on, että sen takana olevat tahot, kuten sisäministeriö, valtakunnansyyttäjänvirasto ja vihervasemmistolainen virkamieskunta luulevat voivansa *poistaa* kansalaisilta heidän mielipiteensä ja asenteensa julistamalla ne *kielletyiksi* tai *rangaistaviksi*.

Jos kantaväestöjen pyrkimykset puolustaa asemaansa, omaisuuttaan, oikeuksiaan ja kansallisvaltioiden järjestelmää yleensä nähdään jonakin paheksuttavana nationalismina, on syytä muistaa, että kaiken kansallismielisyyden nousu Euroopassa on seurausta *vain ja ainoastaan poliittisen vihervasemmiston harjoittamasta tyhmästä maahanmuuttopolitiikasta*, jolla on rikottu ja loukattu kantaväestöjen itsemääräämisoikeutta, turvallisuuden tarvetta ja kansalaisvapauksia vastaan. Tässä mielessä kansallismielisyyden elpyminen on luonnollinen vastareaktio vääryyksiin ja sellaisena myönteinen ja tilannetta tervehdyttävä asia.

Kansalaisten poliittinen tahto ei katoa rankaisemalla

Tilanne: Kansalaiset ovat eri mieltä maahanmuutosta kuin punavihreät poliitikot. ”Ratkaisu”: Siis laitetaan poliisi pamputtamaan ja haastetaan kansalaiset käräjille vääristä ajatuksista ja sanoista!

Kun ripitys kohdistuu kansanedustajiin, se kumoaa kansanvallan ja kansanedustuslaitoksen *idean*, aivan niin kuin tieteilijöiden hiljentäminen puolestaan vesittää kriittisen tiedonmuodostuksen.

Perussuomalaisten eduskuntaryhmä on täysin oikeassa tehtyään aloitteen, jolla kansanryhmää vastaan kiihottamista koskeva rikoslain kohta rajattaisiin sanktioimaan vain ne tapaukset, joissa kehotetaan johonkin aineelliseen, henki- tai väkivaltarikokseen. Loukkaavuus ei saa riittää.

Olen itse esittänyt kirjassani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019) määritelmät myös sille, millä edellytyksillä nykyistä lakia voidaan soveltaa, toisin sanoen yhdistää yksittäisiin tapauksiin (luku 15.2). Ehtojen tulisi olla tarkasti määriteltyjä, mitä ne eivät oikeuskäytännöissä tällä hetkellä ole. Lisäksi esitän uskonrauhan rikkomista koskevan säädöksen poistamista laista (luku 16). Olen valmistellut myös lakialoitetta kansalaisten viestinnällisten oikeuksien parantamiseksi (luku 14.2). Erään asiantuntevan juristin perustelut sille, miksi Suomi voi aivan hyvin poistaa kiihotusrikoksen, löydätte Päivän Byrokraatti -verkkosivujen kirjoituksesta.[111]

Ano Turtiaisen tapausta vastaava kuonokopu nähtiin myös, kun entinen SKP:n keskuskomitean jäsen, professori Martin Scheinin vaati perussuomalaisten kansanedustajaa Juha Mäenpäätä syytteeseen sopimattomina pitämistään sanoista.[112] Onpa syytteen nostamisen muotoseikkojen kanssa niin tai näin, vasemmistolaisten juristien hontelous näkyy erityisesti siinä, että he eivät näytä ymmärtävän mitään sen enempää poliittisen järjestelmämme legitimaatiosta kuin yhteiskuntamme sosiopsykologiastakaan.

Kansanedustuslaitoksen asia on päättää koko siitä arvokonstituutiosta, jolle kaikki muu toiminta voi legitimoitua. Jos kansanedustajien suita aletaan kapuloida, vedetään silloin matto koko kansanvaltaisen yhteiskunnan alta. Näin kansandemokratiassa.

Ihmisoikeuksista kiinnostunut Martin Scheinin on itse antanut tukensa ihmisoikeuksia polkeneelle kommunistiselle yhteiskuntajärjestelmälle aikana, jolloin Neuvostoliiton keskitysleirit, Stalinin ajan teloitukset, pogromi, sananvapauden raiskaukset ja kaikki muu hulluus oli yleisesti tiedossa. Wikipedian tietojen mukaan Martin Scheinin oli 1970-luvulla SKDL:n enemmistön linjauksia noudattaneen Turun akateemisen sosialistiseuran (TuASS) keskeinen toimija. Hän työskenteli SKDL:n eduskuntaryhmän palveluksessa juristina 1980-luvun alkupuolen ja kuului 1980-luvun alussa Suomen Kommunistiseen Puolueeseen, jonka keskuskomiteaan hänet valittiin edustajakokouksessa 1981. Hän toimi vuonna 1989 Demokraattisten lakimiesten Demlan puheenjohtajana.[113]

Nämä valinnat ja linjaukset antavat täysin paljastavan kuvan toimijan *arvostelukyvyttömyydestä* ilman, että johtopäätösten tekoon tarvittaisiin mitään olettamia. On melko mitätöntä erehtyä tavallisena kansanedustajana jossakin yksittäisessä sananvalinnassa verrattuna siihen, että erehtyy professorina koko ajattelunsa peruslinjauksissa. Tämä ohjaa ajattelemaan, että myös yliopisto, joka tukee tuon tapaista poliittisesti motivoitunutta agenda- ja tendenssitoimintaa, on erehtynyt henkilövalinnoissaan.

On sangen outoa, että eduskunnan perustuslakivaliokunta käyttää asiantuntijoinaan henkilöitä, jotka ovat selvästi rajanneet itsensä ja käsityksensä äärivasemmiston ahtaaseen nurkkaukseen. Kommunistinen käsitys, että yksilöiden toiminta pitää alistaa julkisen vallan määräyksille, näyttää juurtuneen pysyvästi heidän ajattelunsa perusrakenteeksi. Tämä autoritaarinen ja hierarkkinen komentelupolitiikka näyttää olevan myös EU:n ja EIT:n toimintatapa.

Sen sijaan meillä täällä vapaassa oikeistossa ajatellaan, että yksilöt ovat suvereeneja päättämään siitä, mitä ajattelemme ja sanomme ja että yhteiskunnan tehtävä on noudattaa kantaväestöön kuuluvien yksilöiden tahdonmuodostusta. Sillä pitää olla prioriteetti kaikilla yhteiskunnan alueilla kansakuntamme oman poliittisen vallanperimyksen pohjalta.

Miksi sananvapauden kahliminen on oikeudetonta?

Sananvapauden pois korventamisessa on perimmältään kyse yksilöiden *itsemääräämisoikeuden* runtelemisesta, eli samasta asiasta kuin käteisen rahan poistamishankkeissa. Niillä koetetaan pidättää yksilöiden henkiset tai aineelliset potentiaalit poliittisen vallan haltuun tai julkisen vallan kontrollissa olevien laitosten, kuten valtamedian tai pankkien, piiriin.

Ihmisten hallitsemiseen puolestaan tarvitaan vapauksien, itsemääräämisoikeuden, yksityisyydensuojan ja omaisuudensuojan vähittäistä pois murentamista, jota sosialistit ovat toteuttaneet pitkällä marssillaan läpi EU-johtoisten ja keskusjohtoisten organisaatioiden.

Sen sijaan filosofi Adam Smithin mukaan yksilön tulee olla ajatustensa ja sanomistensa suvereeni valtias. Samaan tapaan myös Max Stirnerin mukaan omistamisen määritelmällinen tunnusmerkki on, että yksilö voi tehdä varallisuudellaan ja muilla potentiaaleillaan sitä mitä haluaa eikä pakoteta tekemään sellaista, mitä jokin toinen taho pyrkii määräämään.

On selvää, että julkinen valta voi toimia sananvapauden tuomarina vain, jos kansalaiset *alkavat pelata* tuota sinänsä järjetöntä ja oikeuttamatonta sananvapauspeliä. Se pätee vain, jos ihmiset hyväksyvät ehdon, jonka mukaan joku toinen ihminen voi ylipäänsä alkaa rajoittaa yksilöiden itsemääräämisoikeutta ja mahdollisuutta päättää omista ajatuksistaan ja sanomisistaan.

Kysymys ei saa nyt olla siitä julkisuudessa tuputetusta ajattelutavasta, ”millä ehdoin kansalaisten sananvapautta pitäisi rajoittaa”. Sen sijaan huomio pitäisi kiinnittää kahteen muuhun asiaan. Ensinnäkin (1), millä edellytyksillä voidaan odottaa, että kukaan kansalainen antautuisi pelaamaan juristien harjoittamaa hullua tuomaripeliä, jossa juristeille myönnetään oikeus päättää yhteiskunnallisesta totuudesta ja siitä, mitä kansalaiset ajattelevat ja sanovat. Toiseksi (2), millä ylemmyydellä kukaan tai mikään taho katsoo olevansa oikeutettu puuttumaan toisten ihmisten ajatuksiin ja sanomisiin?

Molemmilta vaatimuksilta puuttuu pohja. Tämä puolestaan nojaa siihen, että normittavalla viranomaisvallalla ei ole oikeutta eikä loogista kompetenssia määrätä *yhteiskunnallisia tosiasioita*, *kansalaisten poliittista tahdonmuodostusta* eikä suuntaa, johon *poliittinen prosessi kehittyy*. Tällöin syyllistyttäisiin naturalistiseen virhepäätelmään, jossa preskriptiosta (määräyksestä) johdeltaisiin deskriptio (kuvaus siitä, miten asiat ovat), toisin sanoen ”pitää olla” -lauseesta ”olla”-lause. Tätä agendajuristit ovat olleet täysin kykenemättömiä tai haluttomia ymmärtämään omassa yksinkertaisuudessaan tai harkitussa vallanhalussaan.

Yksi kaikkien sarkastisimpaan valoon joutuneita käsitteitä Demla-juridiikan keskellä on ’oikeusvarmuus’. Tuo varmuus on alkanut merkitä varmaa syytettä ja tuomiota perussuomalaiselle, joka toteaa muslimien, terrorismin ja raiskausten korrelatiiviset yhteydet, osoittaa valtamedian puolueellisuuden ja valheellisuuden tai vastaa viranomaisvallan omiin uhkauksiin millä tahansa viranomaisvallan vastaisuudella. Sankari tässä diskurssissa on se, joka ei selittele, vaan sanoo asiat niin kuin ne ovat ja niistä ajattelee.

Totuuden ajatuksistaan saa sanoa

Samalla kun vihervasemmisto täyttää valtion turvallisuusalan korkeimpia virkoja omilla uustaistolaisilla kellokkaillaan, lähestytään niin sanottujen vaaran vuosien tilannetta, jolloin SKP:n Yrjö Leino toimi sisäministerinä ja vasemmistososialisti Otto Brusiin Punaisen Valpon päällikkönä. Tuolloinkin vasemmiston sissit tanssivat valtioneuvoston pöydillä ripaskaa ryvettääkseen sananvapauden, aivan kuten Itä-Euroopan maissa.

Tämän päivän omahyväiset ja tuulesta turvoksissa olevat ”oikeusoppineet” tuskin ovat tulleet ajatelleiksi, millaista ahdistusta, tuskaa, kärsimystä ja vahinkoa *he* tulevat tuottaneiksi moraalisesti moitteettomille kunnon kansalaisille henkilökohtaisen panettelun ja julkisen maineen lokaamisen kautta.

Noilla viranomaisilla ovat käytössään vieläpä aseet, pippurisumuttimet, pakkokeinot ja koko väkivalta- sekä rangaistusmonopoli, joita vastaan kansalainen on täysin voimaton. Samaan tapaan monet poliitikot ovat voimattomia niitä kirjanoppineita vastaan, joille on luovutettu yksinoikeus toimia säädösten tulkitsijoina ja selittelijöinä. Mielipidesorto Suomessa ja laajemminkin EU:ssa on mennyt (tai tehty) sietämättömäksi.

Perusoikeusfundamentalistit rääkyvät ihmisoikeuksien perään, kun heidän tarkoituksenaan on edistää internatsististista ja globaalia maahanmuuttovyöryä. Mutta Suomen perustuslait ja muutkaan lait eivät vaikuta merkitsevän heille mitään silloin, kun heidän tarkoituksensa on mitätöidä kansalaisten sananvapautta ja estää laittomasti maassa olevien karkottaminen tai käännyttäminen. Korkeista asiantuntija-asemistaan huolimatta heidän argumentaationsa ihmisoikeuksista ja perusoikeuksista on siis täysin mielivaltaista ja mitätöntä.

Filosofian näkökulmasta yksi on ylitse muiden: totuuden saa sanoa. Ja se totuus on totuus myös siitä, mitä kansalaiset ajattelevat toisistaan, täällä käymässä olevista, maahanmuutosta tai poliittisista asioista yleensä. Se on yhteiskunnallinen totuus, jota ei pidä peitellä juristinnuijien harjoittamalla pelottelulla. Siteeraan lopuksi hollantilaista oikeusfilosofia ja Leidenin yliopiston professoria Paul Cliteuria, joka lausui 9.3.2017 TV1:n Ulkolinjassa näin:

> Kun poliitikkoja tuomitaan julkisesti esitettyjen mielipiteiden takia, on vaarana, että julkisesta keskustelusta tulee mahdotonta. Poliitikkojen ei pitäisi joutua miettimään kaikkea sanomaansa etukäteen oikeustoimien varalta. Loppujen lopuksi äänestäjät arvioivat poliitikkojen näkökulmien ja mielipiteiden oikeellisuuden. Jos mielipiteet eivät miellytä, ääniä ei tule. Se on normaali toimintatapa demokratiassa. Se on muuttumassa tällaisten tuomioiden takia.

On selvää, ettei yhteiskunnallista totuutta voida saavuttaa oikeussaleissa, joita varjostaa rangaistusten uhka. Niinpä Cliteurin toteamuksessa ei ole mitään uutta, paitsi että sen sanoi professori. Vastaava ei olisi mahdollista Suomessa, vaan sitä pidettäisiin ”tieteellisesti perustelemattomana populismina”, sillä tämän maan yliopistojen oppituolit on täytetty viimeistä virkaistuinta myöten vihervasemmistolaisten puolueiden etäispäätteillä, jotka käyttävät asemaansa punavihreän agendan juurruttamiseen myös opiskelijoiden tajuntaan.

Torstaina 30. tammikuuta 2020

HÄMEEN PUNAINEN NAPA KIILTÄÄ PUPPULAUSEINNOVAATIOISTA

Yliopistolaitoksen arvostuksesta, itsearvostuksesta tai arvottommudesta kertoo se, että yliopistoina esiintyvät yhteiskunnan laitokset nykyään *mainostavat*. Markkinoiminen kertoo, että tiede ja totuus ovat kaupan ja että toimintaa täytyy kaupustella. Se voi olla merkki kysynnän olemattomuudesta tai tuotteen heikkoudesta ja johtaa usein riippuvuuteen ja riippuvuus valheiden kupliin.

Tampereen yliopisto, joka lautoihin mentyään avattiin uudestaan Hervannan teknilliseen korkeakouluun yhdistyneenä, on katsonut hyväksi palkata palvelukseensa *innovaatiojohtajan* ja mainostaa itseään Kauppalehdessä.[114] Kommunistikouluna tunnettu opinahjo siis pesee mainettaan larppaamalla nyt vuorostaan kapitalistina, kun sijoitus marxismiin osoittautui huonoksi ja meni hukkaan.[115]

Kauppalehden mainos (jota on tahallisen vaikea erottaa lehtijutusta ja toimitetusta aineksesta) on täytetty sanakohinalla, jossa hölistään ”innovaatiopalveluista”, ”itseohjautuvista yksilöistä”, ”innostuksen pienistä tulipaloista”, ”aktiviteeteistä”, ”mahdollisuuksien energioista” ja ”innovaatiohaasteista”. Vastaavaa sanankäyttöä ja loogista päättelyä voi löytää vaivatta puppulausegeneraattorista.[116]

Lyhyesti sanoen, kirjoittajan pyristely ei tarkoita yhtään mitään. Mainoksen takana on yliopiston ”innovaatiojohtajaksi” jostakin käsittämättömästä syystä päätynyt konsulentti Taru Pilvi, jolla ei ole vähäisintäkään akateemista julkaisunäyttöä, tehtyä tieteellistä tutkimusta eikä osoitettua opetustaitoa, toisin sanoen asiantuntemusta niissä asioissa, joita yliopistoissa pitäisi tehdä. Nämä tehtävät ovat tutkimus ja opetus.

Sosiaalitiede ja hallinto-oppi eivät taida oikein mennä kaupaksi niiden piirissä vallitsevan vihervasemmistolaisen kallistuman vuoksi – paitsi mitä nyt tuo byrokratiatieteiden maisteri Sanna Marin (sd.) juntattiin paremmille päiville pääministeriksi, aitoon demarityyliin.

Yliopistoissa pitäisi jatkossakin kulkea yhteiskuntakriittisyys sekä tiedon ja totuuden tavoittelu edellä, vaikka kuinka rahankipeys polttelisi taskujen pohjilla. Myös tiedeyleisön (johon Pilvi luontevimmin kuuluu) tulisi ymmärtää, että tiede ohjautuu itsenäisesti *tutkimuskysymyksistä* ja *tieteenfilosofisista* sekä *metodologisista velvoitteista* päin. Tällöin myös konfliktit ovat keskeinen osa akateemista toimintaa, eikä tieteen etua voida edistää millään ”innostusten” loihtimisilla. Vaikuttaa vahvasti, kuin konsulentin lietsoma pöperö olisi nimenomaan *feministisen* ”tiedekäsityksen” mukaista.

Hullunkurinen ja itsensä parodioiva mainos antoi näyttöä siitä, mitä tapahtuu, kun kaikenlaiset puotipuksut päästetään oppineiden yläpuolelle johtamaan pätevöityneitä asiantuntijoita. Vaadin meijerialan tuotekehitysyksikössä toimineen[117] ”uusiutumismuotoilija”[118] Pilven potkaisemista heti paikalla pois korkeasti palkatusta toimestaan ja sijoittamista yliopistolaitoksen ulkopuolelle, josta voi tietenkin pyrkiä sisään – pääsykokeen kautta. Näin käy, kun ”opetusfilmissä merkantti luennoi”.[119]

Perjantaina 31. tammikuuta 2020

MITEN SUOMALAISIA ORJUUTETAAN KOLONIALISMISYYTÖKSILLÄ?

Kun historioitsija Teemu Keskisarja totesi eräässä yleisöluennossaan, että Suomesta vietiin vuosina 1700–1721 käydyn Suuren Pohjan sodan kuluessa 20 000–30 000 ihmistä orjiksi Venäjälle ja että siltä pohjalta suomalaisilla ei ole suhteellisesti tarkastellen mitään moraalivelkaa afrikkalaisille Englannin, Ranskan ja Saksan harjoittamasta kolonialismista, Helsingin Sanomien vihervasemmistolainen toimitus ärsyyntyi asiasta niin, että se alkoi kaivella yleisöluentoa tikulla.[120]

Triggeröityminen oli Helsingin Sanomien toimitukselta odotettavissa, sillä lehdessä on ymmärretty, että suomalaisten syyllistäminen siirtomaapolitiikan ajan veloilla on keskeinen keppihevonen, jolla *vivutaan lisää maahanmuuttoa kehitysmaista Suomeen*. Niinpä lehti takertui määriin.

Menivätkö arviot määristä oikein, kun joku niitä tilaisuudessa kysyi? – No eivät tietenkään, kun esitelmöitsijää lonkalta pakotettiin vastaamaan. Suomalaisia kärrättiin Venäjälle orjiksi Keskisarjan kuvailema määrä, joka löytyy myös Kustaa Vilkunan tutkimuksista. Afrikasta kuitenkin kuljetettiin enemmän orjia Amerikkaan kuin Keskisarja muisteli tai arvioi.

Lehden harjoittama yksityiskohdista ja määristä länkytteleminen *ei kuitenkaan vesitä Keskisarjan argumenttia*. Ja sehän on: suomalaisilla ihmisillä ei ole moraalivelkoja Afrikan eikä muidenkaan maanosien kehitysmaihin – ei myöskään mitään sellaisia, joilla voitaisiin oikeuttaa maahanmuuttoa. Öljystäkin maksettiin Lähi-itään valuutalla silloin 1970-luvulla, kun sieltä vielä öljyä Suomeen tuotiin.

Olen itse sanonut toistuvasti, että Suomi ja suomalaiset eivät ole koskaan harjoittaneet siirtomaaimperialismia eivätkä kolonialismia sen enempää valtionpolitiikkana, sotina, kapitalismina kuin joukkoliikkeenäkään. Tunnetaan muutamia tapauksia, joissa eräät suomalaiset utopistit ja yksityishenkilöt ovat pyrkineet perustamaan siirtokuntia Afrikan maihin ja Etelä-Amerikkaan, mutta tapaukset ovat täysin marginaalisia, eikä niillä ole yleispoliittisiin johtopäätöksiin oikeuttavaa merkitystä.

Olen huomauttanut usein samasta asiasta kuin historioitsija Keskisarja. Olen tähdentänyt, ettei myöskään väite ”suomalaisella tervalla tilkityistä orjalaivoista” anna aihetta suomalaisten syyllistämiseen. On muistettava, että Savossa ja Pohjanmaalla tuotettu terva riistettiin Suomesta pois ja myytiin (tapulikaupunkeja lukuun ottamatta) Tukholman tervamarkkinoiden kautta.

Suomi on ollut kahden suurvaltapolitiikkaa harjoittaneen valtion alusmaa ja astinlauta. Me suomalaiset olemme ”Pohjolan neekereitä”, joita pitäisi nyt etuoikeuttaa maailmanpolitiikassa positiivisen erityskohtelun keinoin!

Kun kommunistisen historiankirjoituksen kuoripojat Oula Silvennoinen, Aapo Roselius ja Marko Tikka julkaisivat historiaa vääristelevän syytöskirjansa *Suomalaiset fasistit – Mustan sarastuksen airuet* (WSOY 2016), Helsingin Sanomat tervehti suomalaisia syyllistävää läimäytystä iloiten ja tilasi SKP:n entiseltä jäseneltä, poliittisen historian professori Kimmo Rentolalta, kehuskelevan arvion, jonka mukaan vasta nyt suomalaisen äärioikeiston ja – voitteko kuvitella *fasismin* – historia on selvitetty.[121]

Kustannuspäätös ja myönteinen arvio petasivat Silvennoiselle tietä 434 485 euron rahoituksen saamiseen Suomen Akatemialta. Akatemian halua rahoittaa vihreiden listalla olleen Silvennoisen toimintaa eivät vähentäneet edes hänen eräässä aiemmassa teoksessa tekemänsä raskaat ja lukuisat asiavirheet ja tahallinen historian vääristely.[122] – Jälleen näyttö tiedepolitiikan medioitumisesta ja vasemmistosissien suosimisesta tieteen bunkkereissa.

Pitkän linjan toimittaja Jyrki Vesikansa puolestaan kirjoitti Silvennoisen (et al.) fasismikirjan ilmestyessä Iltalehteen, että kirjoittajakolmikon mukaan Kekkonenkin oli ”fasisti” ja että fasistileimalla ei saisi huiskia,[123] kuten on tapana itänaapurissa. Totuus on, että ”mustan sarastuksen airuet” tulevat tänne nyt rajojemme takaa, muualta.

Helsingin Sanomien puolueellisuutta ja lehden jatkuvasti pakkosyöttämää propagandaa kuvaa se, että lehti tarttuu hanakasti tieteenharjoittajien esityksiin aina kun he onnistuvat vaarantamaan vihervasemmistolaisen valtionpolitiikan tavoitteen, joka on lisätä maahanmuuttoa tai kiristää ilmastopolitiikkaa *suomalaisia syyllistämällä*.

Kun joku tieteilijä lyö särön tuohon tendenssitutkimuksen kitschiin pelkästään osoittamalla sen päämäärät tieteen ulkoisiksi, Helsingin Sanomat hermostuu ja reagoi töpselinokkaisten seminaarilaisten tavoin: takertu-

malla yksityiskohtiin ja kiljumalla ”missä lähteet, missä viitteet?” – Miksi lehti ei tee niin kaivellessaan vinksahduksia *vihervasemmistolaisten* tieteenharjoittelijoiden tuotoksista?

Mitään ette menetä, vaikka jätätte Helsingin Sanomien tilauksenne maksamatta, sillä myös tässä kirjoituksessa viitaamani juttu on laitettu luettavaksi Sanomien sivuilta vapaasti, jotta kaikki varmasti omaksuisivat lehden tuputtaman propagandan. Samaa pohjoisten kansojen orjuuttamista harjoittaa ideologisella manipulaatiollaan myös retiisinpunainen Yleisradio, joka pyörittää kanavillaan museorasismista muistuttavia ohjelmia. Tällä kertaa ruudussa pyörii ohjelmasarja ”Tanska orjavaltiona”, jonka mukaan ”Tanskan historian synkimmät luvut ovat täynnä inhimillistä kärsimystä ja rikkauksien haalimista.”[124]

Filosofisesti katsoen on epämoraalista siirtää ”menneisyyden taakaksi” lavastettuja yhteiskunnallisia vääryyksiä nykyisin eläville sukupolville, joilla ei ole mitään syy-yhteyttä vuosisatojen takaisiin ratkaisuihin ja valintoihin. Kyseisellä vyörytyksellä yritetään kuitenkin jatkuvasti painostaa pohjoismaita ottamaan vastaan lisää siirtolaisia kehitysmaista, vaikka kaikille on selvää, että sillä menolla *meidän oma tulevaisuutemme* on ”täynnä inhimillistä kärsimystä ja rikkauksien haalimista” – pois meiltä itseltämme.

Suomalaisten kanssa ei suurvalta Tanskan imperialismilla ole edelleenkään tekemistä. Tanskaa ja muita siirtomaapolitiikkaa harjoittaneita merten suurvaltoja, kuten Hollantia ja Portugalia, voisi *kiittää* siitä, että nämä maat myös tuottivat kehitysmaihin teknistä edistystä, satamia, teitä ja muuta infrastruktuuria, jotka ilman länsimaita olisivat edelleen rakentamatta. – Ei onnistunut Helsingin Sanomien truuttaus, ei myöskään Yleisradion, tälläkään kertaa.

Lauantaina 1. helmikuuta 2020

VIHERVASEMMISTO JA PAVLOVIN KOIRAT

Poliittisen vihervasemmiston sytyttämä informaatio- ja kulttuurisota on saamassa kylmän sodan aikaisen *Zersetzungin* muotoja. Tällä ’hajoamista’ merkitsevällä sanallahan on viitattu Itä-Saksassa toimineen Stasin yrityksiin tuhota ”vääränlaisia” poliittisia ajatuksia esittäneiden ihmisten maineita.

Suomessa tuo ilmiö tunnettiin taistolaisuutena ja stalinismina sekä yleisenä suomettuneisuutena, jonka mukaisesti vaadittiin kallellaan oloa Neuvostoliittoon kaikessa. Jos siihen ei suostunut, maine ja yhteiskuntakelpoisuus tuhottiin vasemmistolaisten vaikutusyrityksillä.

Nykyisin tuo sama ideologia vaikuttaa epäsuorasti uustaistolaisuutena, jota koetetaan levittää niin yliopistoissa kuin yhteiskunnassakin. Sen

metafyysisenä perustana on vaatimus tunnustaa uskoa yliyksilöllisille periaatteille, kuten ilmastonsuojelulle, ylirajaiselle maahanmuutolle, monikulttuuri-ideologialle ja ylikansalliselle globalisaatiolle.

Ne nojaavat perimmältään samanlaisiin olettamuksiin kuin marxismileninismi ja kommunismi yleensäkin sekä niiden sisältämä yksilöitä mitätöivä maailmankuva. Sen vuoksi niitä on ollut helppoa juurruttaa vasemmistolaisesti ajattelevien mieleen. Niiden varjopuolena on kuitenkin niin sanottu yhteismaan tragedia, joka seuraa yksilönvapauden ja vastuun katoamisesta.

Tämän vuoksi yliyksilölliset ideologiat pyrkivät vetoamaan vastuuseen ja etenkin *yhteisvastuuseen*, joista luonnollisesti seuraa myös paljon aiheetonta *syyllistämistä*. Pahiten se näkyy ilmastopolitiikassa, jossa väärät ja syyttömät tahot laitetaan maksamaan toisten laskuja.

Globaalin ja universalistisen ideologian messiaat ovat nykyajan uustaistolaisia, jotka pyrkivät esiintymään intellektuellien kaavussa mutta jotka todellisuudessa paljastuvat pelkiksi vanhan luokkakaunan lietsojiksi, kun moralismin kaapu riisutaan pois.

Kommunistinen ideologia ei ole kuollut, vaan se ainoastaan vetäytyi valtiojohtoisuuden sektorilta seinän rakoihin, josta kyseisen ideologian kannattajat koettavat nyt ”liberaaleina” esiintyen harrastaa mielipidekontrollia sekä instituutioiden, kuten yliopistojen ja median, politisointia.

Paradoksaalisesti tämä täyttää erään marxilaisen teoreetikon, Antonio Gramscin, ajatuksen *hegemoniasta*. Hegemonisesti toimittaessa poliittista vaikuttamista levitetään koko kulttuurielämään: koulutukseen, mediaan, taiteeseen ja oikeuslaitokseen. Gramscin arvostelun kohteena oli kapitalistinen hegemonia, mutta kyllä kommunistinen hegemonia on ollut monin verroin väkevämpää.

Woke, cancel, deplatforming, doxing...

Todellisuuskäsitysten muokkaus ja kansakunnan yhteishengen murentaminen olivat kommunismin kukoistusaikana yhtä määrätietoisia kuin nykyään on monikulttuurisuuden ja maahanmuuton läpiajaminen.

Tuloksia tavoitellaan nykyään identiteettipoliittisen klusteroimisen ja intersektionaalisen viiteryhmäpolitiikan keinoilla, kun vihervasemmisto tavoittelee kannausta erilaisilta vähemmistöryhmittymiltä pyrkien sitouttamaan niitä omaan ideologiaansa ja hintana poliittisesta tuestaan vähemmistöille.

Tämä vaihtokauppa on pohjimmiltaan *kompensoivaa suvaitsevuutta*. Sen mukaisesti vihervasemmisto vaatii sitoutumista omaan puolueideologiaansa kaikissa kysymyksissä maksuksi siitä, että vihervasemmisto asettuu ajamaan erityisryhmien etuja joissakin vähäpätöisissä yksityiskohdissa.

Puhutaan hereillä oloa ja valveutuneisuutta korostaen *woke*-tietoisuudesta ja tilaisuuksien kulkuun sekä puhetilanteiden keskeyttämisiin liittyen *cancel*-aktivismista. Nämä puuttumisen ja sekaantumisen muodot ovat osoituksia sananvapauden ja tieteen vapauden häiritsemisestä.

Tavoittena on voimakkaiden uhkausten, kuten ilmastoahdistuksen lietsomisen, kautta jakaa ihmiset hyviin ja pahoihin. Joukkueisiin jakamisen jälkeen heidät siirretään ajattelun maailmasta identiteetin korostamiseen, jonka piirissä ei sallita kyseenalaistamista.

Tähän ansaan suostumattomia ei-vasemmistolaisia ihmisiä puolestaan maalitetaan maineen tuhoamisella (*character assassination*), joukkoistetulla kohdehenkilöiden yksityiselämän penkomisella, työnantajien ja kaupallisten yhteistyötahojen painostamisella irtisanomisiin sekä perättömillä ilmiannoilla (*doxing*) ja sulkemalla heitä pois sosiaalisen median alustoilta (*deplatforming*).

Etenkin doksausta käytetään laajalti, sillä yksityisyydensuojan murennuttua ja ihmisten muututtua "lasisiksi" on helppoa kaivella jokaisen ihmisen taustoista vuosien takaisia, irrallisia tai muutoin vähäpätöisiä heikkouksia, joihin vihervasemmisto voi työntää miekkojaan ja asioita paisuttamalla tuhota kokonaisia työuria.

Myös valikoivalla tarinankerronnalla myrkytetään ihmisten persoonaa, kun vasemmiston tekaisemilla meemeillä ja erilaisia *kokemustarinoita* hyväksi käyttämällä synnytetään yksilötotuuksista yleisiin johtopäätöksiin eteneviä ajatuskulkuja. Niitä levittävät herätysliikkeiden tavoin toimivat hämäräkerhot, joista esimerkkejä tarjoavat niin sanottu Silakkaliike ja Varisverkosto.

Ilmiötä on tullut tavaksi nimittää *kertomustaloudeksi* tässä nykyisessä narratiivisuuteen sekä verkossa vaikuttamisen raivoon perustuvassa "tapaustutkimusten" kakofoniassa. Menetelmä ei ole käyttökelpoinen vain vastustajien mustamaalaukseen, vaan se kelpaa myös oman itsen uhriuttamiseen. Esimerkin siitä tarjoaa sosiaalidemokraattisen kuntapoliitikon Abdirahim Husseinin pyrkimys haalia julkisuutta perättömällä kertomuksella, jossa hän uhriutui tavoitellen myötätuntoa omalle viiteryhmälleen ja joka paljastui myöhemmin valeeksi.[125]

Vihervasemmiston omissa sääliä kerjäävissä uhriutumistarinoissa yksilöiden kokemuksista tehdään suurta joukkoa edustavia yleistäviä johtopäätöksiä, joiden mukaan jokainen vastavoimaksi noussut henkilö onkin kiistat voittaessaan "rasisti", "fasisti" tai sananvapautta estävä "natsi".

Kertomustalouteen perustuva parkuminen on ollut vihervasemmistolta sikäli tehokasta propagandaa, että uhriuttaessaan omat yksilötoimijansa ja loatessaan hyökkäystensä kohteena olevat yksilöt kertomusten levittäjät tekevät tarinoistaan *edustuksellisia*. Tällöin edes faktojen tarkistuksesta ei ole hyötyä, sillä tarinat ovat lähteneet lentoon omina kokonaisuuksinaan, ja todellisuudesta voi aina löytyä joitakin aineksia niiden todistamiseen huterasti "oikeiksi".

”Oikeusvarmuus” on nykyisin vain hyvää parodiaa

Lopulta vihervasemmisto muuntaa tarinansa *normatiivisiksi*, jolloin väitetään, että sanoista on lyhyt matka tekoihin. Erääksi esimerkiksi tästä sopii Perussuomalaisten kansanedustajaan Juha Mäenpäähän kohdistettu maalitus. Hänen sinänsä irrallinen ja viaton poimintansa *hallitusohjelmasta* (vieraslajin käsite) laajennettiin hetkessä vihervasemmiston toimesta spekulaatioihin keskitysleireistä!

Muiden muassa Martin Scheinin väitti, että ”kansanmurha alkaa tuollaisella puheella”,[126] ja vihervasemmiston vihapuhealustaksi muuttunut Uusi Suomi suurensi hänen syytöksensä otsikkoonsa. Huomiotta jäi, että Mäenpää oli nostanut vieraslajin käsitteen suoraan hallituksen omasta ohjelmasta. Sen sijaan media alkoi nähdä yhden lainauksen käytössä suunnattomia poliittisia manifesteja, jotka olivat muka oppositiossa olevan puolueen kynästä.

Asiassa ei ollut osoitettavissa mitään tosiasioita eikä viitteitä siihen, että kansanedustajalla olisi ollut aikomusta käyttää lausahdustaan kansanryhmän vastaisiin *tekoihin* tai yllyttämiseen (muihin) rikoksiin, mutta sen pohjalta vihervasemmisto saattoi helposti käynnistää hyökkäyksen, jossa käytettiin mitä mielikuvituksellisimpia syytöksiä. Kansanmurhaväite oli tietenkin vaikuttava ase ja argumentti jokaista omaa kansakuntaamme puolustavaa ihmistä vastaan. Tarina perussuomalaisten pahuudesta oli muuttunut immuuniksi vastaväitteille, sillä onhan väite kaasukammioista sinänsä tosi.

Huomaamatta tosin jäi sen *yhdistymättömyys* Suomen eduskunnan jäsenen puheenvuoroihin. Myöskään ”kansanryhmää vastaan kiihottamista” koskevassa lainkäytössä ei ole ihmisiä tuomittaessa yleensä pystytty osoittamaan sanankäytön *yhteyttä* mihinkään tekoihin, seurausvaikutuksiin tai edes uhrien olemassaoloon, vaan nuo kaikki ovat jääneet osoittamatta.

Silti Suomessa on 78 tapauksesta vain 5:ssä syytteet hylätty (vuonna 2017),[127] ja tuomioistuimet ovat jakaneet tuomioita ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” kuin liukuhihnalta: Valtakunnansyyttäjänviraston käsikirjoitusta kuuliaisesti noudattaen. Viimeksi niin kävi oululaisen kaupunginvaltuutetun Junes Lokan tapauksessa.[128]

Parodiapoliisi Keijo Kaarisateen väite ”koirapillimaalituksesta” on sikäli osuva, että vihervasemmistoa ja Pavlovin koiria yhdistää sama asia: molemmat alkavat kuolata kuullessaan sanan ”perussuomalainen”.

On ennenkuulumatonta, että Valtakunnansyyttäjänvirasto perää syytteitä *kansanedustajien* ja *valtuutettujen poliittisista puheenvuoroista*. Mielipiteistään poliitikot ovat vastuussa valitsijoilleen, ja poliittisista puheenvuoroista syyttäminen kumoaisi demokratian koko idean. Sananvapaus on myös alun perin säädetty ”hallintoalamaisina” pidettyjen kansalaisten suojaksi esivaltaa vastaan. Jos poliitikon pitäisi noudattaa viranomaisen mää-

räämää ”poliittista korrektiutta”, politiikan teon määrittelisi silloin viranomainen eikä kansa.

Olenko ainoa, joka näkee sellaisessa ajatuskulussa viranomaisten mielivaltaa ja suoranaista hulluutta? Tuo mielivalta on todennäköisesti lähtöisin Demlasta, joka on pyrkinyt kärsivällisesti ja vähin äänin ujuttamaan lainsäädäntöön universaalikommunistisia periaatteita ja täyttämään suuren määrän juristien virkoja omilla etäispäätteillään keskushallinnossa ja oikeuslaitoksessa. Juuri siinä tuo uustaistolaisten pitkä marssi läpi hallinnon, oikeuslaitoksen ja yliopistojen näkyy.

Oikeiston ja vasemmiston konflikti on ikuinen

Saadessani pian laajan mediatutkimukseni valmiiksi olen vakuuttunut siitä, että lähes kaikki sananvapauden ongelmat ovat Suomessa yksinomaan poliittisen vihervasemmiston aloittamia ja käynnistämiä: heidän syytään ja seuraustaan.

Vielä 1990-luvulla sanankäyttö ei ollut mikään ongelma, vaikka Internet jo toimikin. Vasta vihervasemmiston lietsoman maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian seurauksena ovat asiat ajautuneet arvo-, etu- ja kulttuuriristiriitoihin *todellisuudessa itsessään*, kun on syntynyt pulaa työpaikoista, asunnoista ja sosiaalietuuksista.

Mediassa esiintyvä eripura ei ole syy mihinkään, aivan niin kuin ”vihapuheeksi” väitetty ja omaa kansakuntaa puolustava vastarintakaan ei ole ongelmien syy. Ne ovat *seurauksia* huonosta maahanmuutto- ja väestöpolitiikasta, jonka arvostelemisen haluaisivat virheitä tehneet vihervasemmistolaiset ja huvitteluliberaalit porvarit nyt kieltää.

Asiasta on myös kansainvälistä tutkimustietoa. Eettisen johtamisen professorina New Yorkin yliopistossa toimiva sosiaalipsykologi Jonathan Haidt on havainnut, että oikeistolaisten mielikuvat vasemmistolaisista ovat paljon realistisempia kuin vasemmistolaisten käsitykset oikeistolaisista.[129] Oikeisto on ollut kannanotoissaan maltillisempi ja suopeampi vasemmistoa kohtaan kuin vasemmisto oikeistoa kohtaan. Ongelma näkyy myös siinä, että valtamedia on koko ajan työskennellyt vasemmiston tukena sen maalituskampanjoiden tehostamiseksi.

Vasemmiston argumentaatiolle tieteissä on ollut tyypillistä, että se etsii tukea argumenteilleen jonkun auktoriteetiksi koetun tieteilijän omista tulkinnoista, jotka ovat tyypillisesti mielipiteidenvaraisia ja todistumattomia, kuten Michel Foucault’n historiantulkinnat. Silti niihin vedotaan esimerkiksi sukupuolten tutkimusta koskevina faktoina, jolloin mielipiteet asetetaan biologisten argumenttien ja tosiasioiden kanssa yhteismitallisiksi, ja mielipiteidenvarainen näkemys sukupuolesta ”sosiaalisena rakenteena” julistetaan voittajaksi.

Sen sijaan oikeistolaiselta perätään aina laboratorioissa todistettavia faktoja, onpa kyse sitten sukupuolesta, rodun käsitteestä tai vieraslajeista, vaikka *juuri nämä käsitteet* voidaan nähdä myös pelkkinä käsitteellisinä luokkina ja niminä ominaisuusjoukoille, jotka tiettyjen olentojen kyseessä ollessa ovat ryhmien jäsenille samat. *Näissä* tapauksissa väitteet esimerkiksi sukupuolesta tai rodusta eivät saisi olla vasemmistolaisten mielestä pelkästään käsitteellisiä luokitteluja, vaan tueksi vaaditaan ”faktoja”. Biologisiakin faktoja kyllä löytyy, mutta esitettyinä ne eivät sitten kelpaa.

Sosiaalisista konstruktionisteista ja postmodernisteista on tullut positivismin mukaisia faktoja takaisin kaipaavia 1920-luvun tieteilijöitä. Erona on vain se, että tosiasiat eivät kelpaa heille silloin kun ne ovat silmien edessä, ja omat unelmansa he taikovat ”tosiasioiksi” aina kun heillä itsellään ei ole esittää kokeellista näyttöä.

Paikkaansa pitää poliittisen ja yhteiskuntatieteellisen argumentaation tapauksessa seuraava. Sanoessasi jonkin asian ilman viitettä lausut vain väitteen, kun taas lausuessasi jotakin viitteen kanssa, sanot sen, mitä joku toinen väittää.

Ja: nykyisessä polarisoituneessa viestintätodellisuudessa ei kansallismielisesti ajattelevan kannata perustella *mitään* eri mieltä olevalle, sillä hän jää erimieliseksi kuitenkin omien aatteellisten sitoumustensa vuoksi. Samaa mieltä olevalle perusteleminen taas on turhaa, sillä hän on jo ymmärtänyt asian ja on samaa mieltä muutenkin.

Maanantaina 3. helmikuuta 2020

HEPPATYTTÖHALLITUS YMPÄRISTÖNSUOJELUORGASTISESSA VIIDAKKOKUUMEESSA

Kun on kerran pistänyt päänsä ilmastopolitiikan silmukkaan, siitä ei niin vain irrottauduta. Heppatyttöhallituksen ministerit ovat kaulaansa myöten ympäristöpoliittisten sitoumustensa, lausuntojensa ja velvoitteidensa suossa niin, että he ovat nyt ryhtyneet lunastamaan lupauksiaan omille ilmastofanaatikoilleen.

Ilta-Sanomat kertoi juuri, että hallitus on perustamassa satojen miljoonien eurojen ilmastorahaston, jolla suomalaisten veronmaksajien varoja ohjataan erilaisiin ilmastotoimiin![130] Paha sanoa, mutta tällaista jälkeä syntyy aina, kun nuoria neitejä päästetään johtavaan asemaan missä tahansa: valtioissa, kunnissa, yliopistoissa tai yrityksissä. Järki katoaa, logiikka floppaa ja suhteellisuudentaju himmenee kokonaan.

Vihervasemmistolainen uustaistolaishallitus aikoo tappaa Suomen talouden omaan sairaaseen ilmastosankaruuteensa, jonka takana ei ole tietoa eikä ymmärrystä maamme talouden tilasta eikä kyvystä vaikuttaa

maailman ilmaston kokonaistilaan. Ja kaikki tämä tilanteessa, jossa talouden asiantuntijatyöryhmä lateli juuri hallitukselle madonluvut.

Suomi tuottaa maailman kokonaispäästöistä noin 0,175 %, joten mitään vaikutusta ei ole sillä, vaikka suomalaiset lopettaisivat hengittämisen kokonaan. Päästöjä pitää hillitä siellä, missä niitä eniten tuotetaan, eli Kiinassa ja muissa kehitysmaissa.

Kasvihuonepäästöjä ei ensinkään pitäisi verrata eikä arvioida suhteessa asukaslukuun vaan tuotantoyksiköihin, jolloin selviäisi tuotannon *ympäristötehokkuus*. Se on jo nyt Suomessa tarpeeksi hyvä. Tuotantoa pitäisi siirtää takaisin länsimaihin, maahanmuutto pohjoiseen pitäisi lopettaa, ja kehitysavun ehdoksi pitäisi asettaa se, että kehitysmaat kääntävät väestönkasvunsa laskuun heti. Kehitysmaiden väestöräjähdys uhkaa ympäristöä ja ihmiskuntaa enemmän kuin mikään muu.

Ei ratkea velkaisen Suomen budjettirahaa polttamalla heppatyttöjen ongelma ja itkunaihe: kansallismasokistinen ja itsensä jatkuvaan ruoskimiseen ohjaava kaikesta kieltäytymisen pihtauspolitiikka. On järjetöntä höylätä ja viilata päästöjä täällä, kun Kiina lisää hiilidioksidin tuotantoa joka vuosi Suomen kokonaispäästöjen verran. Siis Kiina, jolle Suomi on pakotettu maksamaan ilmastotukia monen vuoden ajan epäoikeudenmukaisten ilmastosopimusten vuoksi.

Tietenkin myös länsimaissa pitäisi toimia. Pitäisi muun muassa lopettaa hallituksen toiminta, niin kuin kanoilta katkaistaan kaula.

Ilta-Sanomat näyttää varautuneen jo uuden hallituksen muodostamispaineisiin. Lehti rakentaa Perussuomalaisten ja Kokoomuksen välille eripuraa kaivamalla esiin patologisen persuvihaajan Jan Vapaavuoren blogitekstin, jossa vuoden 2017 hallituseron harmaa eminenssi väittää, että Kokoomuksen ja Perussuomalaisten ”rakenteelliselle yhteistyölle ole sijaa edes oppositiossa”.[131] Jan Vapaavuori on osoittautunut niin uppiniskaiseksi Halla-aho-foobikoksi ja puoluedemokratian ylenkatsojaksi, että joudun tuntemaan häpeää sen johdosta, että hän on kotikaupunkini pormestari.

Kokoomuksessa esiintyy kipuilua, sillä Jussi Halla-aho on aivan oikeassa todetessaan, että juuri kukaan ei halua hallitukseen *Kokoomuksen* kanssa.[132] Kokoomuksen toveruus ei ole perussuomalaisille mitään vallan hunajaa. Voi olla, että paremmin kokkarit viihtyisivätkin kommarien kanssa. Viettiväthän he lähes neljä vuotta kestäneen kihlauksen jo Jyrki Kataisen hallituksessa.

Kokoomusta kuumentaa myös sisäinen eripura. Puolue rakoilee (Kepun tavoin) järkevien äänestäjien ja huvitteluliberaalien kesken. Näyttöjä antavat Liike Nytin ja Paavo Väyrysen Kansalaispuolueen aiheuttamat repeämät sekä aivan tänään Wille Rydmanin (kok.) näkemys, että Kokoomuksen vuoden 2017 linjaus erilaisesta arvopohjasta ”oli historiallinen virhearvio”. Sitä ei paranna entisen perussuomalaisen ja sittemmin sinisen Simon Elon luikertelu Kokoomuksen listalle kuntavaaleihin.[133] Hänen eronsa Perussuomalaisista oli nimittäin myös virhearvio.[134]

Valtakunnanpolitiikka näyttää olevan täynnä pelkkiä virhearvioita virhearvioiden perään. Miten saisimme valtakunnan johtoon ihmisiä, jotka eivät ole sekopäisiä hulluja?

Perjantaina 7. helmikuuta 2020

VASEMMISTO RIKKOO ARVOPOHJANSA SEKÄ OMAT YHTEISÖ- JA PUHENORMINSA

Vesilaseissa raivoaa jatkuva hirmumyrsky poliittisen vihervasemmiston ja sitä tukevan median vuoksi. Kun valtakunnansyyttäjä Raija Toiviainen pyysi lupaa asettaa Perussuomalaisten kansanedustajan Juha Mäenpään syytteeseen ”kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”, jouduimme lukemaan valtamedian lehdistä, että puolueet sopivat jättävänsä lähetekeskustelun käymättä, kun asia menee arvioitavaksi perustuslakivaliokuntaan.[135]

Menettely on poikkeuksellinen kahdella tapaa. Ensinnäkään Suomessa ei ole asetettu kansanedustajia tällä tavalla syytteeseen sitten vuoden 1979, ja sitä edellinen tapaus oli ennen toista maailmansotaa. Toiseksi, valiokuntakäsittelyä edeltää yleensä lähetekeskustelu. Vaikeneminen ajaa Perussuomalaisia ahdistelevien muiden puolueiden etua.

Itse olisin rikkonut hiljaisuuden, sillä perustuslakivaliokunta on menettänyt luottamuksensa sen käyttämien tendenssijuristien Juha Lavapuron ja Tuomas Ojasen vuoksi. Kolmas usein käytetty tietäjä on SKP:n keskuskomitean entinen jäsen Martin Scheinin, joka vaati syytettä Mäenpäälle.

On väärin antautua pohtimaan sitä, millä perusteella ihminen voidaan asettaa syytteeseen poliittisten mielipiteidensä kertomisesta tai kuinka hänen mielipiteen- ja ilmaisunvapauttaan pitäisi rajoittaa.

Oikea kysymys on: Kuinka kukaan kehtaa olla niin typerä, että katsoo voivansa puuttua parlamentin edustajan poliittisessa toimielimessä esittämäään mielipiteeseen, jonka tarkoitus oli sitä paitsi parodioida hallituksen omaa ohjelmaa? Sieltähän tuo kiistelty vieraslajin käsite oli lähtöisin, ja asian rinnastamista turvapaikanhakijoihin voidaan pitää hallituksen itsensä tarjoamana retorisena tilaisuutena.

Tästä asiasta media on kyllä jaksanut vaahdota, ihan vain lavastaakseen Perussuomalaisista rasisteja, jotka raiskaavat lapsia, puukottavat ihmisiä ja heittelevät pommeja ympäriinsä. Vai miten se meni?

En näe lähetekeskustelun sivuuttamiseen ja hiljenemiseen muuta syytä kuin sen, että muiden puolueiden edustajat ovat lopultakin ymmärtäneet ampuvansa itseään omaan jalkaan vaatiessaan syytteitä eduskunnan jäsenille. Sellaisen nuijimisen vaikutukset ovat tuhoisat yhteiskunnallisen totuuden tavoittelua ajatellen. Syytteet ja tuomiot kiertyvät pelotevaikutustensa kautta ennakkosensuuriksi ja itsesensuroinniksi, joka on kontrollin

muodoista pahin. Vertauskuvallista on, että keskustelu asian lähettämisestä valiokuntaan kuihtui jo sekin.

Mikäli tuosta tuomiolle joutuu, se on taas vain yksi argumentti kiihotuspykälän poistamisen puolesta.

Paskapuheesta

Syytettä Juha Mäenpäälle toivova vihervasemmisto ei ole omasta puolestaan säästellyt sanojaan yhtään, saati noudatellut puhemies Matti Vanhasen (kesk.) toivetta maltillisemmasta kielenkäytöstä. Vasemmistoliittolainen opetusministeri Li Andersson antoi esimerkin tyypillisestä vasemmistolaisesta kielenkäytöstä haukkuessaan Jussi Halla-ahon näkemyksiä televisiossa paskapuheeksi, ja media valitsi heti puolensa alkaen puolustella Anderssonin rähjäistä rabulismia.

Helsingin Sanomat lauloi ”paskapuhe”-termin oikeaoppisesta käytöstä, ikään kuin solvaukset olisivat parempia ”oikein” esitettyinä.[136] Tämä lähestyy Anderssonin omaakin ajatusta, että on myös sitä ”parempaa solvausta”.[137]

Sanoma-yhtiöiden Ilta-Sanomat puolestaan tilasi päivystävältä dosentilta Vesa Heikkiseltä arvion, jonka mukaan sanan ”paskapuhe” käyttäminen ei ole kiroilua.[138] Persuvihaajana tunnetun Heikkisen kannanotosta ei käy ilmi, kumman keskustelijan sanankäyttöön hän viittasi. Olisiko niin, että hänen mukaansa Halla-ahon kuuluisi saada sakot sopimattomasta kielenkäytöstä ja Anderssonin kiitosta asian paljastamisesta medialle?

Heikkisen mukaan ”[k]iroilu on noitumista ja solvaamista, ja sellaista Andersson ei tehnyt”. – Miten niin? Omasta mielestäni Anderssonin kannanotto oli argumentaatiosääntöjä ja hyviä tapoja rikkova läimäytys päin arvollisen kanssakeskustelijan naamaa. Se on kuin heittäisi märän rätin toisen kasvoille, ja sillä tavoin lausuja tietenkin vain nolasi itsensä.

Pomminvarma olen siitä, että jos ”paskapuhe”-termiä olisi käyttänyt Halla-aho Anderssonin sijasta, Suomen punavihreä valtamedia ja yliopistojen vasemmistolaiset etäispäätteet olisivat sankoin joukoin rääkymässä Halla-ahoa erotettavaksi eduskuntaryhmästä ja tuomiolle kunnianloukkauksesta.

Mitä Halla-aho sitten oli sanonut? ”Keskusta pyrkii puolustamaan alueellisia näkökohtia ja vihervasemmisto taas ajaa sellaista politiikkaa, joka käytännössä johtaa siihen, että alueet Suomessa muuttuvat vähitellen asuinkelvottomiksi ja ihmisten on pakko keskittyä”, hän sanoi Ylen A-talkissa.

Käsittääkseni tämä on täyttä totta. Myös tutkimusnäyttöä vihervasemmistolaisen hallituksen tuhoisasta talouspolitiikasta syntyy koko ajan – viimeksi Suomen Perustan julkaistessa Samuli Salmisen tutkimuksen sii-

tä, kuinka suuri määrä toimeentulotuen saajista on tietyistä maista tulleita maahanmuuttajia. Luvut ovat häkellyttäviä.

Popartistin hyväksikäyttö persufobian mannekiinina

Helsingin Sanomien sota perussuomalaisia vastaan jatkuu myös viihteen sektorilla freelance-toimittaja Oskari Onnisen Hesariin kirjoittamassa arviossa, jossa hän kehuu Antti Tuiskun uutta albumia ja tekee sen Perussuomalaisia moittivan reuhaamisen tuella.[139]

Toimittajan täytyy olla hyvässä henkisessä tasapainossa katsoessaan kohottavansa artistin ansioita perussuomalaisen puolueen kustannuksella. Rinnastukset ovat todella omituisia.

Antti Tuiskun albumi *Valittu kansa* on Onnisen mukaan hyvä muun muassa siksi, että mallina ovat esitykset, joissa ”palavat ristit” ja takana on eräitä maailmanluokan artisteja sekä ”lähtökohtaisesti tekoja – heidän tapauksissaan poliittisia kannanottoja afrikkalais-amerikkalaisen kulttuurin puolesta”. – Jaahas. Mitä jos palaisivat vihreät liput, koraanit tai punaiset puolikuut?

Kirjoittaja ihastelee Hannu Salaman *Juhannustansseja* ja Timo K. Mukan syntisiä lauluja tavoitellen ilmeisesti jonkinlaista lennokkuutta tai historiallista syvyyttä sekä hakien niiden suurenmoisuudesta vertailukohtia Tuiskulle. ”On järjetöntä ajatella, että suomalaiskansallinen, riemastuttavalla tavalla *old school* jumalanpilkka ja perinnetietoinen taidekohuhakuisuus voivat olla jopa sekulaarissa nykyhetkessä näin raikas konsepti”, Onninen sanoo.

Olisiko hän samaa mieltä ”raikastavuudesta”, jos Hannu Salamaa vastaan nostettua oikeudenkäyntiä verrattaisiin *perussuomalaisia ihmisiä vastaan* suunnattuihin *poliittisiin sensuurioikeudenkäynteihin?* Entä jos todettaisiin, että Ilja Janitskinista voisi (Mukan kohtaloon verraten) sanoa oikeuslaitoksen naulinneen *hänet* ristille?

Vihollinen on nykyisinkin sama: sensuurin pyrkimys. Sitä meidän aikanamme ajaa nimenomaan poliittinen vihervasemmisto, jonka huvitteluliberalismi on täydellisessä ristiriidassa vapauden perusideoiden kanssa.

Onninen olettaa ja toivoo hänen esiin nostamiensa uskonnollisten aiheiden ärsyttävän perussuomalaisia ja toteaa, että siinä ”muutama täky Niikon Mikalle”. Toimittaja haki musiikkiarvosteluunsa vielä toisenkin perussuomalaisen nimen: Toimi Kankaanniemen.

Huvittavaa kyllä, kummallakaan ei ole Tuiskun eikä hänen levynsä kanssa mitään tekemistä, joten rinnastusten etsiminen on väkinäistä. Niinpä toimittajan pyrkimys lavastaa Tuiskusta jonkinlainen persuvastaisuuden symboli muistuttaa paljon parjattua *maalittamista*. Vähintäänkin takaa kuultaa taiteilijan hyväksikäyttö: halu tehdä Tuiskusta persuvastai-

suuden sankari ja perussuomalaisista ihmisistä voodoo-nukkeja poliittisen vihervasemmiston harjoittaman räkimisen kohteeksi.

Onninen on epäonninen siksi, että hänen tarkoitusperänsä ovat läpinäkyvän selvät ja vihjailutekniikkansa alkeellinen. Lopputulos on epäoikeudenmukainen sekä perussuomalaisia että popmusiikin ystäviä kohtaan, sillä kiitosta yksille yritetään tehostaa toisia haukkumalla. Tämä rikkoo journalismin tiettyjä peruskäytänteitä eikä toimi, sillä toimittaja käyttää taitelijan tuotoksia *poliittiseen* mudanheittoon ja euforisessa persufobiassa piehtarointiin.

Kunnon kalpeanaama Cheek heitättikin jo Onnisen ulos eräästä konsertistaan,[140] mutta Helsingin Sanomiin takkutukkaiset apurahakapinalliset saavat mielihyvin kirjoittaa. Ja onhan se selvä, kun lukee Journalisti-lehden juttua kirjoittajasta itsestään:

”Brändääminen yhdistyy Onnisen mielessä ajatukseen paskan myymisestä kultana”, todetaan Journalisti-lehdessä. Jutun kirjoittanut Marja Honkonen luonnehtii Onnista näin: ”Oskari Onninen, 27, populaarikulttuuriin erikoistunut freelancetoimittaja, joka tunnetaan juttujensa naljailevasta sävystä”.[141] – Sehän selittääkin kaiken.

Erään lynkkauksen lopputulos

Valtamedian myllytystä arvioidessa tulee ikävä vanhaa kunnon MV-lehteä, joka peitti epäkorrektina pidetyn nimensä akronyymillä. Valtavirtamedia julisti sivuillaan isänmaanystävä Ilja Janitskinin kuolleeksi.[142]

Nähdäkseni hänen työnsä myönteiset tulokset olivat suuremmat kuin ne muutamat vähäiset, joskin selvästi erottuvat varjopuolet, josta häntä voitiin arvostella. Juridinen jahti syöpäsairasta ihmisparkaa kohtaan meni aivan liian pitkälle, niin kuin hänelle langetetut rangaistukset ja korvaustuomiotkin.

On vaikea sanoa, kuinka laukaiseva tekijä oikeudenkäyntien aiheuttama stressi on vakavien sairauksien puhkeamisen kannalta. Osoittamatta on, mistä hänen syöpänsä oikeastaan ilmaantui tai myrkytettiinkö hänet radioaktiivisella aineella vankeuden aikana. Joka tapauksessa siitä olen varma, että uhattuna oleminen ei hänen tervehtymistään edistänyt. Oikeudenkäyntien kautta harjoitettu painostus oli yksi hänen kuolemaansa todennäköisesti vaikuttanut tekijä.

Suomen poliittisessa diskurssissa joudutaan kinastelemaan liiaksi poliittisen vihervasemmiston kehittämiä skandalisaatioita ja vihapuheväitteitä vastaan sekä painiskelemaan muotoseikkojen kanssa, kun keskittyä pitäisi talouden tervehdyttämiseen ja omien kansalaistemme hyvinvoinnin turvaamiseen.

Perjantaina 21. helmikuuta 2020

KÄRSIMYSMYSTIIKAN NOVIISIT JA HYVYYDEN ABBEDISSA

Suomen maailmankuulu pääministeritar Sanna Marin taisteli menneellä viikolla globaalin ilmaston puolesta osallistuessaan EU:n budjettineuvotteluihin Berliinissä. Helsingin Sanomien toimittaja laati tapahtumasta seikkaperäisen mutta kritiikittömän jutun, jonka mukaan merkittäväksi aiheeksi keskusteluissa nousi hiilivoimaa Saksassa käyttävä Uniper-yhtiö.[143] Yhtiön suurin omistaja on Suomen valtion enemmistöomistama Fortum.

Lehden mukaan saksalaiset ympäristöjärjestöt ovat hyökkäilleet jo aiemmin suomalaista Fortumia vastaan Uniperin rakentaessa Saksan Datterniin hiilivoimalaa.[144] Nyt lehti kertoi Merkelin ripittäneen Suomea hiilivoiman käytöstä ja EU-jäsenmaksusta.

Ilmastopolitiikan pylväspyhimykset

Vihervasemmistolaisten maailmanparantajien ja huvitteluliberaalien porvarien hallitsemasta Euroopan politiikasta on tullut hullujen hienostelua. Poliitikot moraaliposeeraavat ilmastopolitiikasta, tyhjän päällä lentävän julkisen talouden ongelmista ja maahanmuuton kuluista muodostuvan triangelin melodraamassa.

Siloposkinen noviisi-Sanna signaloi nyt hyveellisyyttään hopeinen sädekehä päänsä päällä kimaltaen, vieressään hyvyyden abbedissa Angela Merkel, joka sisarellisesti rangaisten ohjaa ilmastomagian tieltä poikenneita takaisin kohti sielua kirkastavaa kärsimysmystiikan piikkikruunua, niin kuin karmeliittanunnat aikoinaan Ávilan Teresaa.

Moraalin messiaat eivät ilmeisesti tajua, millä tavoin Saksan energiakriisi, julkisen talouden rahoituskriisi ja maahanmuutto *liittyvät toisiinsa*. Eikä ihme, sillä Saksaa on johdettu CDU:n täynnä kuumaa ilmaa olevalla idealismilla, josta tosin on unohdettu pois hegeliläinen kansallisvaltioajattelu. Pohjimmiltaan tämä ei poikkea lainkaan SPD:n ja vihreiden ideologiasta. Ilmastopoliittisissa synninpäästörahastoissa ja anekaupassa piehtaroivien sisäistetyt ristiriidat ovat levinneet vihreän fundamentalismin kautta järjestelmäpolitiikkaan ja lopulta valtionpolitiikan ylimmäksi sääntökirjaksi.

Forbes-lehti julkaisi viime vuonna artikkelin, jossa argumentoitiin, että vasemmisto pitää ydinvoimaa ongelmana, koska se ei edellytä yhteiskunnan radikaalia uudelleenjärjestelyä eikä tarjoa miljardikaupalla rahaa vasemmistolaisille eturyhmille.[145] Ydinvoima siis ratkaisee yhteiskunnan

energiaongelman ”liian helposti” eikä tarjoa aseita käteen vasemmistolaisille luokkateoreetikoille yhteiskunnallisen kurjuuden uusintamiseen.

Vasemmistolainen toimittaja Naomi Klein puolestaan julkaisi vuonna 2014 kirjan *This Changes Everything – Capitalism vs. The Climate* (Simon & Schuster), jossa hän ei peitellyt sosialistisia ja totalitaristisia motiiveijaan lainkaan. Hänen mukaansa ”todellisten ilmastoratkaisujen” pitääkin lisätä kansalaisiin ja elämäntapohin kohdistuvaa poliittista kontrollia.

Forbes-lehden mukaan ydinvoimalla olisi voitu ratkaista aineellisen köyhyyden ongelmat ja siten vetää matto alta sosialistiselta agendalta, luokkataistelulta ja vallankumouksen vaateilta. Tästä johtuu, että uusvasemmisto vihreät mukaan lukien pyrki leimaamaan ydinvoiman ongelmalliseksi ympäristölle. Marxilaisen luokkataistelun sijasta vasemmisto löysi uuden vastakkainasettelun ihmisten ja ympäristön väliltä.

Sitä toistamalla ja syventämällä vasemmisto keksi voivansa tehostaa kurjistumista ja pitää yllä luokkakaunaista kannatustaan. Syyllisenä pidettiin edelleen kapitalismia, sillä ydinvoima lavastettiin kapitalistiseksi paheeksi.

Seurauksena tästä *Green New Dealin* mukaisesta politiikasta on, että Saksan valtio on käyttänyt ydinvoiman alasajoon ja sen korvaamiseen muilla energiamuodoilla – myös hiilellä – tähän mennessä noin 580 miljardia euroa. Vuoteen 2019 mennessä sähkön hinta oli Forbes-lehden artikkelin mukaan noussut Saksassa jo 50 prosenttia, ja sähkön tuotannosta oli tehty kymmenen kertaa hiili-intensiivisempää kuin naapurimaassa Ranskassa.

Olisi väärin kuvata ympäristöjärjestöjä perinteiseen tapaan: politiikan ulkokehällä oleviksi vaihtoehdoiksi. Nämä ekoaktivistit toteuttavat eräänlaisia ”järjestettyjä mielenosoituksia”, jotka tukevat järjettömäksi muuttunutta valtionpolitiikkaa niin Suomessa kuin kaikkialla muuallakin.

Näyttöä tästä antaa Marinin Der Spiegelille antama haastattelu, jossa hän kertoi politiikkansa yhdeksi painopisteeksi juuri ilmastonmuutoksen hillitsemisen.[146] Ympäristöfanaatikot ainoastaan kannustavat hänenlaisiaan ja tekevät samalla likaisen propagandatyön hallitusten puolesta. Reuhaajat osoittavat siten, että valtioiden politiikka on mennyt yhtä järjettömäksi kuin noiden rabulistijärjestöjen oma rikkalapiopolitikointi.

Vasemmisto on vihreiden kanssa entisillä kumouksellisilla linjoillaan. Luokkataistelun lavaste on nyt taistelu ilmaston puolesta, vaikka todellisuudessa vihervasemmisto kamppailee *energiarationalismia* vastaan.

Sanna Marin: ilmastopolitiikan Milla Magia

Mitä se järjettömyys sitten on? – Minäpä kerron. Ensinnäkin (1) Saksa päätti Fukushiman ydinvoimaonnettomuuden jälkeen luopua ydinvoimasta ja joutuu nyt korvaamaan energiavajettaan hiilivoimalla. Fortumin välilli-

sesti omistaman Uniper-energiayhtiön halu rakentaa hiilivoimaa johtuu *juuri tästä* eikä suomalaisten ihmisten ratkaisuista ensinkään.

Niinpä saksalaisten on väärin mesota suomalaisia tai Suomen omia energiaratkaisuja vastaan. Tapaus on argumentti myös sen puolesta, että kotimaisten valtionyhtiöiden ja -rahastojen kannattaisi pitää pääomansa Suomessa eikä hakeutua ulkomaisten firmojen osakkaiksi. Seurauksena voi olla poliittisia kriisejä ja painostusta. [Päivitys: Kuinka oikeaksi tämä kannanottoni osoittautuikaan vuoden 2022 kesällä Uniperin kriisiytyessä!]

Toiseksi (2), ilmastoahdistuksen lietsominen ja paniikin kylväminen länsimaissa on moraalisesti väärin. Kehitysmaat, muiden muassa Kiina, saivat Pariisin ilmastosopimuksessa oikeuden lisätä päästöjään vuoteen 2030 asti. Esimerkiksi Kiina aikoo käyttää tämän edun täydesti hyväkseen.

Niinpä Kiinassa on käytössä noin 2600 hiilivoimalaa ja rakenteilla peräti 1171 uutta. Kiina tuottaa maailman hiilidioksidipäästöistä 29 prosenttia, ja maa lisää päästöjään joka kuukausi Suomen kaikkien vuosipäästöjen verran.[147] Kaiken kaikkiaan yli puolet maailman kasvihuonepäästöistä tulee kehitysmaista. Suurin yksittäinen päästölähde on asuminen, mikä kertoo, että väkeä on liikaa. Niinpä myös vastuu ekokatastrofista kuuluu aiheuttamisperiaatteen mukaan kehitysmaille itselleen.

Mitä tekee länsi? – Jatkaa kehitysavun ja ilmastotukien maksamista kehitysmaille, vaikka länsimaiden pitäisi lopettaa kaiken taloudellisen avun antaminen tai asettaa avustamisen ehdoksi, että jokainen apua saava maa laittaa väestönkasvunsa kuriin ja pysyy siinä. Tämän sijasta länsimaat ovat sitoutuneet vähentämään omia päästöjään, ja Marin ilmoittaa kirkkain silmin Berliinissä poseeraten, että ”Suomi on tehnyt kansallisen päätöksensä luopua hiilivoimasta”.

Totuus asiassa on, että Suomessa ovat Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todetut hiilivoimalat: tusinan verran yhteiskäyttövoimaloita, joissa tuotetaan sekä sähköä että kaukolämpöä ja joiden hyötysuhde on lähellä 90 prosenttia. Sen sijaan Saksan voimaloista suuri osa tuottaa pelkkää sähköä, ja Puolan, Unkarin ja Romanian hiilivoimaloista lähes jokainen aiheuttaa Suomen voimaloihin verrattuna noin kolminkertaiset päästöt energiantuotantoyksikköä kohti.

Näiden parametrien valossa hiiltä kannattaisi polttaa mieluummin Suomessa kuin noissa Keski-Euroopan voimaloissa, mikäli sitä jossakin EU:n alueella käytetään. Tätä vaatisi moraalinen järki.

Joten turhaan kannat orjantappurakruunua, oi suomalainen ilmastofanaatikko! Ja syyttä rankaiset suomalaista autoilijaa ruoskallasi, oi kärsimysmystiikan Milla Magia!

Ja *what is more* (3): talouden taikamaailma se vasta ihmeitä paljastaakin. Ilmastosopimusten hulluuksien vuoksi ympäristöpoliittisia investointeja tehdään nyt niissä maissa, joissa ne ovat kalleimpia, ympäristötehokkuus jo muutenkin korkea ja investointien tehokkuus alhainen.

Sen sijaan ympäristön parannustoimia ei tehdä siellä, missä ne tulisivat halvimmiksi, kuten kehitysmaissa, joissa ne myös olisivat eniten tarpeen ja parhaiten hyödyksi suhteessa sijoitettuun pääomaan.

Lisäksi Kiinan tapaisilla mailla olisi varaa maksaa parannustoimet suoraan valtionkassastaan, mutta saamillaan aneilla maa rakentaa itsestään talousimperiumia, joka harjoittaa uuskolonialismia Afrikan luonnonvaroja riistäen ja maita velkaannuttaen.[148]

Koska Kiina lentää ilmastopolitiikan siivellä sen eräänlaisena vapaamatkustajana, maa on nyt yksi maailman pääomalähteistä, joille muiden muassa Yhdysvallat on tähtitieteellisesti velkaa. Tähän on ohjannut etenkin Pariisin ilmastosopimus, josta Donald Trumpin johtama governanssi älysi sanoutua omalla laskukoneen logiikallaan irti. Niin EU-maidenkin pitäisi tehdä, sillä päästökaupassa ja ilmastotuissa on kyse pelkistä Kiina-kaupan subventiomuodoista.

On muistettava, että myös rahtiliikenne Kaukoidästä on merkittävä hiilidioksidipäästöjen aiheuttaja ja kuluttaa energiaa. Tosin maailman koko energiatalous ja ekosysteemi ovat perin relatiivisia asioita, ja luonnonilmiöillä on taipumus tasapainottua talousilmiöiden tavoin, sisäisten korjausliikkeiden kautta. Kukaan tuskin on laskenut, paljonko ilmastonmuutoksen tuotteeksi väitetty lämmin talvi on vähentänyt Suomen hiilidioksidipäästöjä ja siten hidastanut ilmastonmuutosta!

Uskonnonvapaus koskee myös ilmastokulttia

Edellä sanottu ei tarkoita, että olisin ilmastodenialisti tai että kiistäisin ihmisten toiminnan vaikutukset ilmakehään. On mahdotonta ajatella, ettei ihmisen toiminta vaikuttaisi ilmastoon *mitenkään*.

Mutta ne *keinot*, joilla päästöjen määrää on yritetty vähentää, ovat totaalisen vääriä. Totalitarismeihin palaan hetken kuluttua vielä uudestaan.

Edellä esittämääni kritiikkiin liittyvät ajatuskulut eivät ole kognitiivisesti kovin vaikeita ymmärtää, joten niiden pitäisi sopia myös vihervasemmistolaisille ympäristöfanaatikoille. Myös ”älymystönä” esiintyvien vihervasemmistolaisten jongleeraajien pitäisi pystyä nämä johtopäätökset ymmärtämään. Arvelenkin vastaanottamisen esteiden olevan lähinnä asenteellisia, jos viesti ei mene perille.

Ilmastofanatismista on tullut heille uskonto, hieman kommunistisen maailmanuskonnon kaltainen. Se toimii heille metafyysisenä kiinteänä pisteenä eksistentiaalisen Angstinsa torjumiseksi.

Yliyksilöllinen ja universalistinen ajatteluperinne on jäykistynyt osaksi heidän psyykensä rakenteita niin, että he ovat korvanneet kommunistisen materialismin toisella immanentilla, apokalyptisia visioita sekä ylirajaisia tuho- ja romahdusennusteita lupaavalla narratiivilla, jota aiemmin edusti

heidän sosialistinen utopisminsa. Näin kävi myös silloin, kun venäläiset saivat uskonnonvapauden. Totalitarismi jatkuu.

EU:n talous liitää Aladdinin taikamatolla

Entä sitten syyt joiden vuoksi Berliinissä kokoustettiin? Euroopan unionissa on työn alla vuosien 2021–2027 budjetti. Sekä Suomi että Saksa ovat jatkuvasti olleet EU-budjetin nettomaksajia, ja Saksa haluaisi tinkiä osuuttaan alaspäin. Syyksi sanotaan brexit.

Koska brexit myös vähentää menoja, sen ei pitäisi nostaa muiden jäsenmaiden maksuosuutta lainkaan, vaan budjettia voisi myös supistaa Ison-Britannian erosta johtuvassa suhteessa. On erikoista, mikäli menot yhden maan lähtiessä jäävät ennalleen ja muiden maiden rahoitettaviksi. Tilannetta selvittää vain se, että myös Iso-Britannia oli EU:n menojen nettomaksaja. Yhden nettomaksajan heitettyä pyyhkeen kehään on lisää nettomaksettavaa kertymässä entisille nettomaksajille.

Kun britit lopulta päättivät sanoa EU-vuokrasopimuksensa irti ja siirtyivät omilleen pyrkimyksenään tehdä Great Britanniasta *great again*, muut EU-maat yrittivät tehdä eroamisen mahdollisimman vaikeaksi ja taivuttelivat brittejä perumaan koko lähdön parlamenttivaaleissa, joissa konservatiivit kuitenkin saivat voiton. Erosopimukseen pääsyä vaikeuttamalla EU-byrokraatit koettivat tehdä Britanniasta varoittavan esimerkin muille, mutta eivät onnistuneet murtamaan brittien tahtotilaa. Tosiasiassa Iso-Britannia ratkaisi erolla monta asiaa edukseen, ja päätöksessä pysymisen viisaus kirkastuu ajan myötä.

Euroopan unionin epädemokraattisuutta osoittaa, että kansakunnat eivät voi itse päättää verovarojensa käytöstä, vaan osa niistä kierrätetään EU:n kautta, josta ne osoitetaan EU:n nimeämiin kohteisiin. Tämä näkyy pahiten tutkimustoiminnassa, kun EU jakaa varat omia poliittisia tavoitteitaan edistäviin tendenssitutkimuksiin sekä niiden kylkiäisinä seilaaviin ideologisiin demokratian kaventamishankkeisiin ja sananvapauden korventamisohjelmiin. Myös suomalaiset joutuvat anomaan rahansa takaisin valtavan byrokratian kautta kolikko kerrallaan kuin rikkinäisestä pajatsosta.

Omasta mielestäni EU:n menoja pitäisi vähentää roimasti. Budjetti olisi leikattavissa helposti puoleen lopettamalla rahan kierrätys EU:n kautta ja karsimalla neuvostototalitarismia muistuttavaksi paisunut byrokratia. Sen kukoistavimpia kukkasia on brysseliläisessä pilvenpiirtäjässä majaansa pitävä EU:n Petostentorjuntavirasto, jonka palkintovirassa on kokoomuksen entinen, lyhytaikainen ja toimessaan epäonnistunut puheenjohtaja Ville Itälä. Se, että petosten torjuntaakin varten tarvitaan megalomaaninen virasto, osoittaa kuinka korruptoituneeksi, valheelliseksi, vieraantuneeksi

ja kansanvallan vastaiseksi koko EU on mennyt, ja kontrollin päälle lisätään kontrollia.

Helsingin Sanomat myös kysyy (jälleen täysin epäkriittisessä jutussa), ”mitä sinä tekisit 1094 miljardilla”[149] koettaen viedä järjestelmäpoliittisen ongelman henkilökohtaiselle tasolle, jossa kansalaiset voivat sitten henkeään haukkoen todeta kasassa olevan paljon rahaa ja ”olemmepa rikkaita”. Lehti asettaa ongelman ja kysymyksen täysin väärin.

Oikea kysymys on, millä oikeudella EU nettomaksattaa muiden valtioiden menoja toisilla jäsenvaltioillaan ja miksi koko konglomeraattia ylipäänsä tekohengitetään. Ja vastaus on: koko EU:n hallinto, parlamentti, virastot, komissio, EKP ja (EU:n rakenteisiin kuulumaton) Euroopan ihmisoikeustuomioistuin pitäisi lakkauttaa ja tehdä unionista pelkkä EEC:n tapainen vapaakauppaliitto, jossa ei ole yhteistä valuuttaa eikä väestöjen ja työvoiman vapaata lompsimista maasta toiseen.

Erään maahanmuuttofanaatikon vuonna 2002 murhaama Pim Fortuyn katsoi omassa yhteiskunta-ajattelussaan, että EU on käyttökelpoinen viimeksi mainittuihin tehtäviin, mutta yhteistä parlamenttia, hallintoa, taloutta, ulkopolitiikkaa ja budjettia hän ei koskaan hyväksynyt.

Jo moraalifilosofian puhtainta sydänverta pulppuava Immanuel Kant kirjoitti teoksensa *Ikuiseen rauhaan* (1795) ensimmäisessä pääluvussa näin:

> Ei saa tehdä semmoisia valtionvelkoja, joita valtio käyttää sisäisen toimintapiirinsä ulkopuolella. Mikään valtio ei saa mennä toiselle valtiolle omaisuudeksi perinnön, lahjoituksen eikä kaupan kautta sen vuoksi, että järjellä varustetuin ihmisten yli ei ole kellään minkäänlaista käsky- eikä omistusoikeutta.[150]

Näissä jylhän jykevissä sanoissa kansallisvaltioiden oikeutus ja valtiollinen itsemääräämisoikeus kytketään kansalaisten ihmisoikeuksiin. Kuinka häikäilemättömästi EU ja sen etuja ajavat poliitikot ovatkaan tuon periaatteen rikkoneet, kun valtiot on velkaannutettu pankeille? Sitten valtiot kärvistelevät tuossa energiapulan ja maahanmuuttokulujen kolmiossa, jonka kolmannen kulman muodostaa koko euroaluetta koetteleva julkisen talouden rahoituskriisi.

Tämän yhtälön krooniset valuviat voi korjata vain kunkin maan ero euroalueesta tai koko EU:n sisältäpäin tapahtuva romahdus jonkin Italian tai Espanjan kokoisen valtiontalouden luhistuessa kokoon korttitalon tavoin. Yksi mahdollisuus on hajoaminen Länsi-Roomaan ja itsenäisten maiden omaa etua paremmin varjelevaan ja kunnioittavaan Itä-Roomaan.

Vaihtoehto Saksalle on saksalaisuuden pelastus

Ai niin, mitä ajattelinkaan sanoa niistä totalitarismeista, joihin lupasin palata? Angela Merkel jankutti kuin purkkaa jauhaen "oman puolueensa periaatteena pysyvän sen, että AfD:n kanssa ei tehdä yhteistyötä".[151]

Ajatus löysi tiensä Helsingin Sanomiin, sillä onhan Merkelin linjaus osa kansallismielisen, yksilöä kunnioittavan ja oman kansakunnan etua ajattelevan ihmisystävällisen politiikanteon vastainen kannanotto, joka sopii lehden linjaan.

Minkään puolueen sulkeminen hallitusvastuun ulkopuolelle ei ole demokratian mukaista politiikkaa. Se on tyypillistä totalitarismeille, jollaisen kasvatti Merkel entisenä DDR:läisenä on.

Merkeliä parempi ajattelija saksalaisen filosofian ylähyllyltä – Friedrich Nietzsche – kirjoitti teoksessaan *Hyvän ja pahan tuolla puolen* (1886, ajatelma 146) näin: "Joka taistelee hirviöitä vastaan, katsokoon, ettei hän itse muutu siinä hirviöksi. Ja kun katsot kauan pimeyteen, katselee myös pimeys sinuun."[152] Jos nimittäin taistelee fasismia vastaan fasistisilla keinoilla, kuten sananvapauden ja poliittisten vapauksien rajoituksilla, ei ole enää mikään antifasisti vaan fasisti.

Monikulttuuri-ideologian läpitunkevuutta ja kokonaistilanteen oireellisuutta osoittaa se, että aitoa saksalaisuutta edustava Vaihtoehto Saksalle -puolue joudutaan näkemään tai esittämään *vaihtoehtona*, vaikka sen tarkoitus on puolustaa *alkuperäistä* saksalaisuutta.

Perkeleen enkeli? Sellaisenako pitää nähdä ja niinkö itseään toivoo arvioitavan tuo liittokanslerin vallankahvaan kouristusmaisesti takertunut össipoliitikko Angela Merkel, jota vastaan on nostettu Baijerissa yli tuhat tuloksetonta kannetta maanpetoksesta hänen avattuaan rajat ja kätilöityään maahan yli miljoona lähi-itäläistä pakolaista?

Merkeleellisen politiikan tuloksena on osassa Etelä-Saksaa vieraiden kansakuntien osuus noussut jo 30 prosentin yläpuolelle, ja parinkymmenen vuoden kuluttua kolmannes koko Saksan väestöstä on erään tutkimusennusteen mukaan maahanmuuttajia tai heidän jälkeläisiään.[153]

Tämä härski ja kavala Euroopan valtaus on Lähi-idästä tänne kohdistuneen ikiaikaisen muhamettilaisen valloituspolitiikan röyhkeä hyökkäys, joka on käyttänyt hevosten ja keihäiden sijasta aseinaan nykyajan hybridisodankäynnillisiä keinoja, kuten ihmisoikeussopimuksia ja kansainvälisiä pakolaissopimuksia.

Mikä tahansa valtio lakkaa olemasta olemassa, jos sen alueella asuu toinen kansa, sillä valtion subjektiviteetti koostuu sitä hallitsevan kansan omasta subjektiviteetista. Mikäli se vaihdetaan, putoaa koko kansakunta kulttuureineen ja väestöineen pimeään syvyyteen.

Ikävä sanoa, mutta tulos on yhtä huono aina, kun valtioiden johtoon valitaan kelvottomia yksilöitä ja poliittinen vihervasemmisto nousee teke-

mään taloutta koskevia päätöksiä niiden pöytien ääreen, joilla tanssimiseen heillä ei pitäisi olla mitään asiaa. Ote vallankahvassa onneksi vapisee.[154]

Maanantaina 24. helmikuuta 2020

HALLITUS KIINNI VALLASSA KUIN SPITAALISEN PEUKKU – PITKÄÄNKÖ VIELÄ?

Vihreiden sisäministeri Maria Ohisalo ja hänen avustajakaartinsa marssivat nenä pystyssä ulos Kesärannasta, sillä muut puolueet eivät tee vihreiden mielestä ”tarpeeksi kunnianhimoista ilmastopolitiikkaa”.[155]

Vasemmistoliiton Li Andersson lähetti perään uhmakkaan tviittauksen, jonka mukaan kenenkään ei kannata luulla, että hallituksessa olisi vain yksi puolue, joka ajaa tuota kunniaa himoitsevaa ilmastopolitiikkaa!

Tapaus on naurettava. Nämä valtiattaret kilpailevat nyt siitä, kuka kurittaa kansalaisia ankarimmin järjettömällä ilmastosankaruudella, joka johtaa sekä talouden että luonnon kannalta tuhoisaan hiilivuotoon ja tehottomaan toimintaan.

Lehdistö puolestaan voitelee[156] hallitusta omalla punaviherpesullaan: väitteellä, että ”lähes kaksi kolmasosaa” kansasta on muka tyytyväistä ja tukee hallituksen politiikkaa.

Tulos on täysin epäuskottava sen valossa, että vuosi sitten *kolme neljäsosaa* kansalaisista ilmoitti olevansa *Perussuomalaisten* kanssa samaa mieltä ilmastopolitiikasta, toisin sanoen halukkaita osallistumaan ilmastopoliittiseen anekauppaan enintään satasen kolehdilla vuodessa.[157] Tämän vuoden tammikuussa saatujen tulosten mukaan suuntaus on jatkunut.[158] Myös maahanmuutosta samalla tavoin Perussuomalaisten kanssa ajattelee kansalaisten selvä enemmistö.[159]

Lännen Median Taloustutkimukselta saamat tulokset kertonevatkin vain siitä, että kansalaiset ovat oppineet heidän päähänsä taotun ilmastoläksyn. He vastaavat ”poliittisesti korrektiksi” koetulla tavalla aina, kun politiikan tavoitteista puhutaan sossujen ja porvarien yhdessä mainostamalla abstraktien *arvojen* tasolla (”ympäristönsuojelu”, ”hyvä sosiaaliturva kaikille” jne).

Jos kysymykset esitettäisiin haastateltaville taustoitetusti (”kannatatko ilmastopolitiikkaa, kun tiedät mitä se maksaa ja miten tehotonta se on?”) voitaisiin saada täysin erilaisia tuloksia. Ihmiset ymmärtävät politiikan näyteikkunasomisteet, kuten ”vastuun”, ”arvopohjan” jne, täysin eri tavoin riippuen tutkijoiden omista kyselytavoista ja median asioihin kytkemistä mielikuvista.

Aitoa ekososialismia

Perussuomalaiset julkaisi äskettäin konkretiaa sisältävän tutkimuksen, jonka mukaan hallitus maksattaa ilmastopoliittisen moraaliposeerauksensa autoilevilla omakotiasukkailla, toisin sanoen etupäässä oppositiopuolueiden kannattajilla.[160] Joukossa lienee paljon myös keskustalaisia, joiden sukset ovat menneet ristiin oman puoluejohtonsa ja Keskustan ministeriryhmän kanssa.

Tähän viittaa Lännen Median tulosten alkuperäinen julkaisu, joka lienee jäänyt tuloksia referoivalta muulta medialta lukematta. Siinä sanotaan, että *jo kaksi kolmesta Keskustan kannattajasta ovat tyytymättömiä Marinin hallitukseen* ja että vastaajien mielipiteet horjuvat hallituksen politiikan arvaamattomuuden vuoksi.[161]

Kun päälle lisätään koko oppositio, suomalaisten enemmistö on todennäköisesti hallitukseen täysin tyytymätöntä. Väitteet istuvan hallituksen kovasta kannatuksesta antavat näyttöä valtamedian puolueellisuudesta: tulokset kaunistellaan toimituksissa punaviherhallitukselle edullisiksi.

Median sondeeraus jatkuu myös kannatusgallupien ulkopuolella. Ilta-Sanomat välitti lukijoilleen reflektoimattoman ”tiedon”, jonka mukaan Traficom on lähestynyt hallituksen ilmastopolitiikkaa kysellen, kuinka paljon ajopolttoaineiden pitäisi maksaa, jotta ihmiset alkaisivat vähentää autoiluaan.[162] Kysymys on samanlainen kuin se, kauanko ihmistä pitää kuristaa, jotta hänestä lähtee henki.

Tutkimuksessa esitetty kysymys on harhaanjohtava ja sisältää esioletuksen, että autoilun vähentäminen olisi jokin tavoite, josta ollaan laajalti yksimielisiä. Kipuraja kulkee Traficomin mukaan vasta 2,26 eurossa litralta. Tämä ei välttämättä kerro kansalaisten halusta saastuttaa vaan hallituksen yrityksestä rajoittaa välttämätöntä liikkumista ja perustuslaillista liikkumisen vapautta.

Punavihreässä kuplassa asuvia lukuun ottamatta monellakaan ihmisellä ei ole muuta mahdollisuutta kuin ajaa töihin joka päivä. Istuva hallitus muistettaneen pöyhkeänä ilkeilyhallituksena ja media sen pönkittäjänä. Mikäli suomalainen duunari sille jatkossa kannatuksensa antaa, syynä täytyy olla pelkkä ”arvopohja” (lue: ideologia), ei käytännöllinen järki.

Vihervasemmistolainen hallitus on ajanut ekososialismiaan urheasti. Edessä on vielä suuri määrä ideologisesti kiperiä kysymyksiä, kuten translainsäädännön muutoshanke, henkilötunnusten ja yli viiden miljoonan ihmisen henkilöpapereiden repiminen sekä ”#Suostumus2018”-kansalaisaloite, jolla poljetaan miesten kulkusia. Saattaa olla, että tämä kaikki koettelee äänestäjien kärsivällisyyttä liikaa.

Entä ottaako vihervasemmisto itselleen ansiot siitä, että se joutuu tekemään noin kymmenen miljardin euron hävittäjäkaupan, jolla voidaan

ajaa ”kunnianhimoista ilmastopolitiikkaa”? Päätös pitäisi tehdä vuonna 2021, joten jompikumpi häviää: Suomen turvallisuus tai vihervasemmisto hallitusaitiosta.

Kepun kannatus ei kestä hallituksessa oloa

Olennainen kysymys on, kauanko kyseinen sosialistihallitus vielä istuu. Esitän asiasta näkemyksen, joka perustuu arviooni puolueiden taktiikasta ja pelisilmästä.

Tilannehan on sikäli epäoikeudenmukainen, että vaalituloksen valossa keskusta-oikeistolla olisi eduskunnassa enemmistö (PS 39 + Kok. 38 + Kesk. 31 = 108 paikkaa). Oikeistoyhteistyöhön ei päästy Keskustan mentyä punavihreän koalition tilkkeeksi ja Kokoomuksen jouduttua huvitteluliberaalin siipensä ennakkoluulojen vangiksi koskien Perussuomalaisia.

Keskusta laittautui hallitusta muodostettaessa ratkaisijan rooliin, sillä epäsuotuisan vaalituloksen myötä Keskustassa ajateltiin, että puolueen kannatus ei voisi enempää pudota, vaikka puolue olisi hallituksessakin. Mutta hallitusvastuussa sille tulisi tilaisuus paikkailla virheitään; ehkä kansalaiset ymmärtäisivät ja antaisivat Juha Sipilälle anteeksi. Hallituksessa olo myös takaisi puolueelle sen janoamaa valtaa.

Tällainen ajatuskulku on osoittautunut Kepun kannalta suureksi virheeksi. Keskustan kannatus on valliriutan alapuolella, vaikka pudotusta pohjalle riittää toki vielä kahdeksan prosenttiyksikön verran.

Niinpä Keskustalla ei ole muuta mahdollisuutta kuin käyttää ainoa kortti, joka sillä on muita hallituspuolueita painostaessaan ollut: uhkaus lähteä ja kaataa hallitus. Olennaista on vain, milloin tämä tapahtuu.

Oletan, että Sanna Marinin kulissijohdettu nukketeatterihallitus kaatuu Keskustan lähtöön ennen vuoden 2023 eduskuntavaaleja. Sitä, kävelevätkö kepulaiset ulos hallituksesta *ennen* Katri Kulmunin vaihtamista johonkin Kanki-Kaikkoseen, en osaa sanoa varmasti. Näihin asti olisi ollut liian aikaista kaataa hallitusta, sillä kulman takana olisivat odottaneet uudet vaalit. Kansanedustajia vaivaa vaaliväsymys, ja kaikki haluavat pitää palisanterituoliensa kahvoista kiinni.

Miten uusi hallitus voidaan muodostaa?

Uusi hallitus olisi muodostettavissa myös nykyisen eduskunnan pohjalle. Tätä vaihtoehtoa Kepu on karttanut, koska taustalla vaanii pelko Kokoomuksen astumisesta kepulaisten kenkiin. Vihervasemmiston tekemä politiikka on kuitenkin niin kaukana Kokoomuksen tavoitteista, että en pidä Keskustan korvaamista Kokoomuksella todennäköisenä.

Hallituksen kokoonpanoon tarvittaisiin muutoksia, jotka kääntäisivät politiikan kulkua täysin toiseen suuntaan. Nykyisen vaalituloksen pohjalta olisi muodostettavissa myös keskusta-oikeistolainen hallitus Perussuomalaisten, Kokoomuksen ja Keskustan ympärille.

Perustuslakimme 61 § ei velvoita nimeämään hallituksen muodostajaksi ja pääministerikandidaatiksi suurimman puolueen puheenjohtajaa, ei myöskään hänen epäonnistuessaan toiseksi suurimman puolueen puheenjohtajaa, niin kuin usein ajatellaan, vaan siellä sanotaan tarkalleen ottaen näin:

> Ennen pääministerin valintaa eduskuntaryhmät neuvottelevat hallitusohjelmasta ja valtioneuvoston kokoonpanosta. Näiden neuvottelujen tuloksen perusteella, kuultuaan eduskunnan puhemiestä presidentti antaa eduskunnalle tiedon pääministeriehdokkaasta. Ehdokas valitaan pääministeriksi, jos eduskunnassa toimitetussa avoimessa äänestyksessä enemmän kuin puolet annetuista äänistä on kannattanut hänen valitsemistaan.
>
> Jos ehdokas ei saa vaadittavaa enemmistöä, asetetaan samassa järjestyksessä uusi pääministeriehdokas. Jollei uusikaan ehdokas saa yli puolta annetuista äänistä, toimitetaan eduskunnassa avoimena äänestyksenä pääministerin vaali. Valituksi tulee tällöin eniten ääniä saanut henkilö.

Tätä on tullut tavaksi tulkita niin, että suurimman eduskuntaryhmän nimeämä henkilö kutsuu valtiopäivien avajaisten jälkeen koolle kaikkien eduskuntaryhmien edustajat neuvotteluun, jossa sovitaan vetäjästä hallitusneuvottelujen tunnusteluvaihetta varten.[163] Kyseessä on kuitenkin pelkkä *käytäntö*, jolle ei ole ehtinyt muodostua merkittävää traditiota.

Käytännön valossa on hyväksytty, että suurimman eduskuntapuolueen nimeämän edustajan (yleensä puheenjohtajan) epäonnistuttua, siirtyy hallitustunnustelijan tehtävä toiseksi suurimmalle puolueelle. Tässä tapauksessa pallon tulisi pudota Perussuomalaisten puheenjohtajalle, Jussi Halla-aholle.

Nähdäkseni reiluinta olisi ollut hyväksyä kansan vaaleissa ilmaisema tahto ja luovuttaa hallitustunnustelijan tehtävä ja pääministerin posti Halla-aholle jo Rinteen hallituksen kariuduttua.

Virhe on mahdollista korjata, kun Marinin hallitus jättää tehtävänsä. Pääministeripuolueen rooli päätyisi nykyisin Perussuomalaisille *sekä* siinä tapauksessa, että nykyinen hallitus lakoaisi ja uuden kokoamiseen päädyttäisiin nykyisen vaalituloksen pohjalta *että* todennäköisesti myös uusien vaalien kautta. Kyseenalaiseksi tosin jää, olisiko Perussuomalaisissa halua ottaa pääministerin penkkiä vastaan, kun päätehtävät muodostuisivat lähinnä toisten puolueiden jäljiltä jääneiden virheiden korjailusta.

Milloin hallitus kaatuu?

Länsimaisissa demokratioissa on yleensä katsottu, että hallituskoalition revetessä olisi järjestettävä uudet vaalit kansalaisten kannatuksen mittaamiseksi. Kympin kysymys onkin, milloin ne tulisi järjestää. Todennäköisiä ajankohtia hallituksen hajoamiseen on kolme.

1) Keskusta lähtee hallituksesta *viimeistään* puolta vuotta ennen vuoden 2023 eduskuntavaaleja. Tällöin hallitus voi jatkaa vähemmistöhallituksena voimatta ajaa ohjelmaansa. Imagohyödyn tavoittelu saattaa olla kuitenkin liian myöhäistä, sillä Kepun kannatus ehtii vajota ja poliittista vahinkoa syntyy liikaa.

2) Toinen tilaisuus olisi vuoden 2022 keväällä, jolloin syksyn 2021 kuntavaalit on käyty. Keskeistä on, kehtaako Kepu katsoa itseään peilistä kuntavaalien tuloksen nähtyään, sillä peiliin on ehtinyt kertyä paljon vierailla rattailla ajamisesta roiskunutta rapaa? – Todennäköisesti ei.

3) Taktisesti paras mahdollisuus olisi kaataa hallitus ennen kuntavaaleja, jolloin lähdön tulisi tapahtua riittävän ajoissa, mieluiten jo vuotta ennen, eli ensi syksyyn mennessä. Itse pidän todennäköisimpänä juuri tätä ajoitusta välttämättömän suorittamiseksi.

Voi olla, että Katri Kulmuni saa siihen mennessä ”kulmurin”, eli kulmapotkun Keskustan puoluekokouksessa, joka pidetään ensi kesäkuun alussa. Mikäli Kulmuni haluaa pitää kiinni pallistaan puheenjohtajana, hänen tulisi kaataa nykyinen hallitus ennen kesäkuun puoluekokousta, sillä kokouksessa häntä odottaa kentän raivo. Tyytymättömyyttä Marinin hallituksessa roikkumiseen lisää kepulaisten keskuudessa pääministerin kyvyttömyys puolustaa viime viikkoisessa kokouksessa Suomen EU:lta saamia maataloustukia, jotka nyt pienenevät.

Arvaukseni on, että hallitus kaatuu ennen juhannusta 2020. Keskeinen kysymys perussuomalaisten kannalta on, muodostetaanko maahan Perussuomalaisten johtama hallitus.

Jos nykyinen eristämispolitiikka jatkuu, Suomessa on totuttava Ruotsin mallin mukaisiin vähemmistöhallituksiin. Nekään eivät ole ihan huono vaihtoehto, sillä hallitukset joutuisivat hakemaan tuen toimilleen aina asia kerrallaan oppositiosta. Tämä estää mitään hallitusta ajamasta politiikkaansa despoottimaisesti, kuten punavihreä hallitus on tehnyt.

Mikäli poliittinen pakotus jatkuu vuoden 2023 loppuun, on totuttava myös siihen, että Perussuomalaisten mahdollisesti vetämä uusi hallitus joutuu suorittamaan melkoista savottaa kumotessaan hulluimpia lakeja urakalla.

Lauantaina 29. helmikuuta 2020

DEMOKRATIAN ALENNUSTILA JA EU:STA KARKAAMISEN AIKA

Kun Saksan liberaalipuolueen FDP:n Thomas Kemmerich valittiin keskisaksalaisen Thüringenin osavaltion pääministeriksi AfD:n, CDU:n ja liberaalien äänillä, aloittivat valtavirtapuolueet ja media suunnattoman vyörytyksen vaatien Kemmerichin eroa.[164] – Miksi? Siksi, että Vapaata demokraattipuoluetta edustava Kemmerich oli voittanut vaalin kansallismielisen Alternativ für Deutschlandin osittaisella tuella. Painostus johti valitun henkilön näennäisesti "oma-aloitteiseen" eroamiseen vain päivää valintansa jälkeen.

Hullunkurista tilanteessa on, että liberaalisti ja demokraattisesti ajattelevat olisivat voineet hyvinkin puoltaa Kemmerichin pysymistä tehtävässään *juuri siksi*, että hän oli saavuttanut voittonsa AfD:n selässä. Hän oli pystynyt hyödyntämään myös AfD:n kannatuksen sekä sopeuttamaan puolueen äänestäjät taakseen. Valinnassa pysymistä olisi voinut puoltaa erityisesti sen vuoksi, että tulos oli kansan vapaissa vaaleissa ilmaiseman tahdon ja sitä kautta nimenomaan *demokratian* ja *liberalismin* mukainen.

Sen sijaan Saksassa on menetelty täysin toisin. AfD:tä kohtaan harjoitettu eristämispolitiikka on johtanut puolueen sekä sen jäsenten ja kannattajien kohtelemiseen spitaalisina. Erityisesti sosiaalidemokraattien vaatimukset valitun henkilön eroamiseksi tarkoittivat käytännössä vaalituloksen mitätöimistä ja äänten hylkäämistä.[165] Uusia vaaleja päätyi lopulta vaatimaan valittu henkilö itse. Suomalainen valtamedia laati asiasta kritiikittömiä ja pelkästään toteavia raportteja, joissa kirjeenvaihtaja kuvaa tapahtumien kulkua vältellen tunnustamasta eristämispolitiikkaan liittyvää kaameaa ristiriitaa.[166]

Tapaus osoittaa, kuinka syvälle demokratian alennustila on johtanut Saksassa ja muuallakin Euroopassa, kun kansallista etua edustavia puolueita ja niiden jäseniä syrjitään ja eristetään demokratiaan vedoten ja demokratiaa ylenkatsoen. Malli on kotoisin EU:sta, jota Saksa tosiasiallisesti johtaa omista natsitraumoista johtuvine komplekseineen. Erityisesti EU on ollut mestari hylkäämään äänestystuloksia ja äänestyttämään kansalaisia uudestaan. Kukapa ei voisi muistaa vuoden 2005 EU-perustuslakia, jonka Ranska ja Hollanti hylkäsivät kansanäänestyksissä mutta joka tuotiin uudestaan pöytään kuin joulun jälkeinen pyttipannu "Lissabonin sopimukseksi" nimettynä?

Kun Irlanti päätyi hylkäämään sen niin ikään kansanäänestyksessä, EU-laittoi irlantilaiset äänestämään uudestaan, vaikka "moninkertainen äänestäminen ei ole moninkertaista demokratiaa". Tätä nykyä kaikkien jäsenmaiden suostumusta vaativasta yhteispäätösmenettelystä rimpuil-

laan eroon EU-federalistien toimesta, jotta voitaisiin siirtyä vähintäänkin määräenemmistömenettelyyn sekä ajaa läpi yhteiset veroratkaisut, jotka tähän asti ovat vaatineet kaikkien jäsenmaiden hyväksynnän.

AfD:hen kohdistuvan hylkimisen perimmäinen syy on EU-johteinen liittovaltiopolitiikka, jonka rattaisiin puolue on onnistunut heittämään kapuloita. Sen sijaan museorasismilla ratsastava ”fasismin” kauhistelu on kääntynyt puolueen vastustajien omaan nilkkaan osoittaen eristämispolitiikan *oman totalitaristisuuden* ja yleiseurooppalaisen internationalismin matalamielisyyden.

Eristämispolitiikan epäviisaus

Uhkana vaaniva ja ulkopuolisuuteen sulkeva *cordon saintaire* -politiikka ei ole vain epäoikeudenmukaista, vaan se on myös psykologisesti epäviisasta. Ajattelematonta se on etenkin AfD:n vastustajien omalta kannalta. Tukahduttamis- ja patoamispolitiikka yleensä lisää niiden puolueiden tai aatteiden kannatusta, joista yritetään pakonomaisesti vaieta ja jotka yritetään sulkea vaikutusvallattomuuteen.

Äärivasemmistoon kuuluvien kommunistien sulauttamista Suomen hallitustyöskentelyyn vuonna 1966 on pidetty suurena ansiona, josta muutamat viitsivät edelleenkin iloita katsoen, että vastuuseen integroiminen paransi yhteiskuntarauhaa.[167] Alternativ für Deutschland ei ole omasta mielestäni äärioikeistolainen eikä populistinen vaan moderni kansallismielinen puolue, mutta kukaan ei näytä pyrkivän integroimaan *tätä* puoluetta hallitusvaltaan. Epätasapaino näkyy juuri siinä.

Sama kiero asenne vaivaa suhtautumista niin Ruotsidemokraatteihin kuin Perussuomalaisiinkin. Kansalaisluottamuksen katoamisesta ja äänestysaktiivisuuden laskusta ei pidä syyttää[168] mitään ”populismia” vaan perinteisten valtavirtapuolueiden harjoittamaa politiikkaa, jolla ne ovat pyrkineet poistamaan kilpailijansa markkinoilta, jotta kansalaisten tahto ei voisi välittyä järjestelmäpolitiikkaan.

Takana on Euroopan unionissa harjoitettava liittovaltiopolitiikka, jonka kansallismielisten puolueiden nousu on kyseenalaistanut. On vääristynyttä, että politiikan markkinoilla ei sallita muita näkemyksiä kuin liittovaltion sysimustaan syleilyyn tähtäävä politikointi. Muutoin EU alkaa puuttua kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin ja vaatia EU-kriittisten näkemysten eristämistä hallitusratkaisuista, kuten nähtiin jo vuonna 1999, kun 14 EU-maata – mallioppilas Suomi mukaan lukien – laittoivat Itävallan boikottiin Vapauspuolue FPÖ:n noustua hallitusvaltaan.[169] Vuonna 2000 EU:n saatettua pakotteet voimaan pääministeri Paavo Lipponen (sd.) ilmoitti yksitotisen jyräävästi, että kaikki ministeritason kontaktit ja valtiovierailut jäädytetään.[170] Samaan aikaan neljä viidestä saksalaisesta *vastustivat* diplomaattisia pakotteita Itävaltaa vastaan.

Tämä epädemokraattinen ja kansanvaltaa kunnioittamaton politikointi muistuttaa oireellisesti totalitarismia ja vähintäänkin anti-demokratiaa, jossa ei ole politiikkaa ollenkaan. Se on samalla eräs syy siihen, miksi demokratiaa perinteisesti arvostavat britit päättivät sanoa torpparisopimuksensa irti ja siirtyä talollisiksi.

Talousunionin valuviat

Kannanottoni ei ole EU-vastainen vaan EU-kriittinen ja Euroopalle myönteinen. EU voisi edelleenkin toimia pelkkänä vapaakauppaliittona, joka ei edellytä sen enempää yhteistä valuuttaa kuin väestöjen vapaata liikkuvuuttakaan. Se voisi toimia ulkorajojaan valvovana eurooppalaisen yhtenäiskulttuurin unionina, jolla todellakin on demokraattiset, liberaalit ja valistuneeseen länsimaiseen rationalismiin perustuvat arvot ja joka ei kumartele muualta tuputetuille puujumalille.

EU:n toimimattomuutta taloudellisena unionina osoittaa yhteisvaluutta-alueen osoittautuminen kuristussilmukaksi, jonka hyväjouhiseen hirttoköyteen punottu monetarismi mitätöi taloudelliseen toimeliaisuuteen rohkaisevat voimat ja on jo johtanut julkisten talouksien krooniseen rahoituskriisiin jäsenmaiden teollisuustuotannon sekä työvoiman ulosliputusten myötä. EU ei puolusta riittävästi jäsenmaidensa yhteistä etua eikä tue EU:n omaa protektionismia vaan tulee olleeksi osa globaalia kapitalismia.

Yhteistalouden ristiriitaisuutta kuvaa lohduttomalla tavalla se, että sinänsä oikealla asialla olevat ja kansallista etuaan puolustavat Visegrád-maat (Puola, Tšekki, Slovakia ja Unkari) vaativat EU:n budjettikokouksessa valtioiden jäsenmaksuosuuksien kasvattamista, vaikka juuri tämä johtaa EU:n vaikutusvallan paisumiseen. Taustalla vaikuttaa V4-maiden asema nettosaajina. Toisaalta nettomaksajina toimivat maat, kuten Suomi, ovat vaarassa joutua kokeeseen, jossa mitataan, paljonko kansalaistemme kukkaro venyy ja mitä märkää rättiä vääntämällä lähtee.

Sanna Marinin tähän asti suurin epäonnistuminen ei ole suinkaan hänen ikänsä vaan siitä johtuva poliittinen voimattomuus, jonka johdosta Suomi on suostunut maataloustukiemme leikkaamiseen mutta toisaalta hyväksynyt budjettiehdotelman ilman merkittäviä kuluvähennyksiä. Suomen media vaikeni asiasta lähes täysin, vaikka tukiemme lähes puolen miljardin leikkausuhka tiedettiin jo viime kesänä.[171]

Myös Eurooppa-tiedotuksen sivut[172] vaikenevat Suomen bruttojäsenmaksusta keskittyen vain nettomaksuosuuteen ja osuuteen BKT:stä, aivan niin kuin valtioneuvostokin.[173] Kerrottakoon, että EU-jäsenyyteen kuluvat bruttovarat, joiden käytöstä emme voi itse päättää, ovat jäsenmaksun muodossa ylittäneet jo 2 miljardin euron rajan, ja myös kansallisessa budjetissamme on suuria EU-jäsenyydestä johtuvia menoja, kuten Euroopan siirtolaisjärjestelyyn (”pakotettu solidaarisuus”, ”taakanjako”) liittyvät

maahanmuuttokulut sekä loputtomat ilmastosankaruuteen uppoavat menot.

Asian kertoo Perussuomalaisten tämänvuotinen vaihtoehtobudjetti, jossa esitetyn kritiikin mukaan (kohta 2.2) Suomi joutuu osallistumaan myös varakkaiden maiden, kuten Saksan, Hollannin, Itävallan, Ruotsin ja viimeisimpänä myös Tanskan menojen helpottamiseen. Kitsaiksi alkaneet Alankomaat, Itävalta, Tanska ja Ruotsi kun eivät menojen lisäämistä hyväksy, toisin kuin rintaman toisella puolella tepastelevat V4-maat sekä ”integraatiota” ja ”koheesiota” ymmärrettävistä syistä kannattavat Espanja, Portugali ja Kreikka.

Tämä kaikki kertoo talousunionin repeämisestä ja yhteisen valuutta-alueen epäonnistumisesta sekä sen lisäksi tietysti myös valtavirtapuolueiden onnistumisesta pilaamaan niin omat asiansa kuin julkisen taloudenkin asiat täysin. Pelkkä nettohinta EU-jäsenyydestä on jokaista suomalaista kohti laskien, vauvat ja vaarit mukaan lukien, jo noin 577 euroa vuodessa.

Poliittisen unionin tarpeettomuus

Kun kansalaisilta kannetut verovarat päätyvät EU-budjetin kautta kohteisiin, joista äänestäjät eivät voi itse päättää, on seurauksena politiikan legitimaatiokriisi. Oikeusperustuksen murenemista osoittaa, että joudumme anomaan EU:lle maksamamme varat sentti kerrallaan takaisin. Siltikään sieltä vierivät kolikot eivät kieri kansalaisten haluamiin ja tarvitsemiin tarkoituksiin vaan EU:n määräämiin ideologisiin kohteisiin, kuten monikulttuurisuutta edistämään suunnattuihin tendenssitutkimuksiin ja sensuuria perääviin agendahankkeisiin, joiden tehtävänä on torjua kansallisen itsemääräämisoikeuden puolustaminen ”vihapuheeksi” julistettuna.

Näin vaikuttaa olevan erityisesti silloin, kun on kyse kansalaistemme omaan poliittisen vallan perillisyyteen ja kansansuvereniteettiin perustuvasta pyrkimyksestämme päättää itse omasta väestöpolitiikastamme, toisin sanoen siitä, mikä kansa valtiossamme asuu, käyttää valtaa ja muodostaa sen olemassaolon sekä subjektiviteetin.

EU voisi toimia ilman yhteistä parlamenttia ja komissiota, joiden jäseniä ei valita vaaleilla ja joita ei niin muodoin voida saattaa poliittiseen vastuuseen. EU voisi vähentää oman byrokratiansa sekä yli 1095 miljardin euron loppusummaan paisahtaneen budjettinsa murto-osaan nykyisestä poistamalla byrokratiaa valvomaan perustetun byrokratian, joista oireellisin on EU:n korruptoituneisuudesta kertova suunnattoman suuri Petostentorjuntavirasto. Sitä johtaa eräs suomalainen, EU:lle epäilemättä lojaali veteraanipoliitikko.

Objektiivinen tosiasia on, että myös valuuttaunioni voisi toimia vain jyrkästi kavennettuna, jolloin sen sisäpuolella olisivat ainoastaan taloudelliselta, tuotannolliselta ja väestölliseltä rakenteeltaan yhdenmukaiset

maat. Muiden kannattaisi erota ja laittaa oma valuuttansa kellumaan. Asian täytyy olla näin, sillä myöskään taloustieteilijät laidasta laitaan – joukossa myös euroon liittymistä kannattaneita – katsovat, ”ettei jäsenyyttä eurossa voi enää taloudellisilla perusteilla puolustaa”.[174] Ne, jotka eivät tätä ymmärrä, kärsivät *change blindnessistä*, eli muutossokeudesta, tai ovat muutoin kyvyttömiä poliittisiin tilannearvoihin ja analyysien tekoon.

EU:sta karkaamisen aika

Kuritus- ja ripitysmenettelyllään EU tekee itse lopun itsestään olemalla suvaitsematta mitään muuta vaihtoehtoa kuin sen, joka johtaa yhteiseen veropolitiikkaan, yhteiseen valtiovarainministeriin, yhteiseen armeijaan ja yhteiseen lainkäyttöön, joka jo nyt hallitsee jäsenvaltioiden lainsäädäntöä direktiivien ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tekemien drakonisten päätösten kautta.

Kansalaisten elämässä tämä näkyy totalitarismien peittelemättömimpänä tunnusmerkkinä: *mielipiteistä rankaisemisena*. Se näkyy myös pankkiasioinnin ja käteisen rahan käyttämisen tekemisessä mahdottomaksi EU-johteisilla laeilla, joilla näennäisesti torjutaan rahanpesua ja terrorismia mutta joilla tosiasiallisesti terrorisoidaan kansalaisten yksityisyydensuojaa, omaisuudensuojaa, taloudellista itsemääräämisoikeutta ja vapautta.[175] Tuloksena on valtiososialismia, jolla ihmisistä tehdään läpivalaistuja ja ”lasisia” ja jossa ”vaikutusvaltaisten poliitikkojen” transaktioita ehdollistetaan ja tarkkaillaan stasimaisilla ilmiantovelvoitteilla.[176]

Ne, jotka sanovat takaavansa turvallisuutemme, ovat taaskin niitä, jotka ottavat maksuksi vapautemme.

Puuttuu vain, että jokin Merkelin tai Macronin kaltainen huudattaisi itsensä uudeksi Napoleoniksi omine sananvapauden korventamispyrkimyksineen. Katri Kulmunihan (kesk.) tuossa jo uumoili EU:lle omaa tietokoneiden käyttöjärjestelmää ja selainta, joka olisi ”kyberomavarainen” ja mahdollisesti estäisi ”varmenteillaan” anonyymin netinkäytön, ehkä poistaisi automatisoidusti myös EU-kriittiset sisällöt.[177] Se, että heidän kaltaisensa eivät ole saaneet suurta valtaa, johtuu heidän auttamattomasta taitamattomuudestaan ja siitä jatkuvasta kaaoksesta, joka jokaisen päivänpoliitikon mielessä ja elämässä vallitsee. Siksi he eivät onneksi ole saaneet aikaan kummoisia tuloksia.

EU:n suunta ei korjaannu sisältäpäin ennen kuin Saksan politiikassa tapahtuu muutos. Muutokseen tarvitaan paitsi AfD:tä, myös Ruotsidemokraatteja, Perussuomalaisia ja muita Euroopan vapauspuolueita, jotka ovat todellisia kansanvallan lipunkantajia. Kun EU aikanaan hajoaa tai Suomi siitä irtautuu, joudutaan lainsäädännössämme toteuttamaan todellinen suursavotta, jolla kansalaisten tahdon vastaiset lait kumotaan.

EU-lakien viitekehyksellä ei ole nytkään mitään arvoa yhteiskunnallisen *oikeudenmukaisuuden* näkökulmasta, sillä niitä ei ole johdeltu kansanvaltaisesti maamme omien kansalaisten ja parlamenttimme tahdonmuodostuksesta eikä paikallisoloihin perustuvasta rationaliteetista vaan ylhäältä päin pakottamalla, niin kuin Neuvostoliitossa. Juuri sen merkiksi lainsäädäntöön ja sen liepeille on ilmestynyt tai ilmestymässä sellaisia alaltaan epämääräisiä, olemukseltaan ei-todistuvia tai presuppositioiden varaan rakentuvia käsitteitä kuin ”rahanpesu”, ”kansanryhmää vastaan kiihottaminen”, ”suostumus seksuaaliseen kanssakäymiseen” ja ”vihapuhe”, joita voidaan käyttää kunniallisten kansalaisten kurittamiseen, tavanomaisen toiminnan lavastamiseen epäilyttäväksi sekä taloudellisten ja henkisten vapauksien kompromettointiin.

Vikana koko ajattelumallissa on, että EU yrittää johdella normatiiviselta tasoltaan sen, miten asiat ovat yhteiskunnassa, toisin sanoen päättää yhteiskuntaolot pelkän pakottavan ja universalistis-internatsistisen eetoksensa vallassa, vaikka juuri se on ohuin kaikista. Moraalifilosofisesti ajatellen asioiden pitäisi olla täysin toisin päin. Paikallisista yhteiskuntaoloista ja kansalaisten tahdosta pitäisi johdella se, millaisia lakien pitää olla.

Samalla kun EU pyrkii määräämään myös eri maiden kilpailuolosuhteet, se on jo kieltänyt lippujen ja kansallistunnusten käytön hallintoelimissään. Lippujen ja laulujen kieltäminen on toki vain symbolinen ele, mutta tämän vuoden alussa voimaan tullut päätös osoittaa, että kansallisvaltioiden olemassaolon tunnustamista nakerretaan EU:ssa järjestelmällisesti ja vähin erin. Brexit-puolueen edustajan Nigel Faragen pitäessä Ison-Britannian jäähyväispuheen EU-parlamentissa hän totesi, ettei EU ole enää se unioni, johon britit aikoinaan liittyivät.[178] Sen jälkeen britit laittoivat EU-parlamentissa *union jackinsa* liehumaan.

Karkauspäivästä voisi tehdä epävirallisen merkkipäivän, jonka kuluessa kaikissa EU-maissa pysähdyttäisin miettimään, mihin suuntaan EU:ta pitää johtaa vai olisiko karkaaminen ajankohtaista.

Maanantaina 2. maaliskuuta 2020

PAKOLAISUUS KIIHTYMÄSSÄ – YLIRAJAISET UHAT TORJUTTAVA PÄÄTTÄVÄISESTI

Koronavirus on tekemässä ministereistä lääkäreitä, kun ministeriaitiossa poseerataan nyt kaikki tietävinä kansanvalistajina antaen ansiokkaita arvauksia koskien kansalaisten huolta, kuinka tautia voidaan torjua ja hoitaa.[179] Irtopisteiden keruu on vaikuttavaa. Itse tosin luotan enemmän THL:ään ja varsinaisiin arvauskeskuksiin.

Pysyisipä ministerien into ylirajaisten uhkien torjuntaan yllä, kun Turkista EU:hun pyrkivät pakolaisjoukot alkavat nuolla Suomen rajoja. Uuti-

sissa on nähty jälleen raportteja, joiden mukaan Turkki on avannut rajansa ja päästänyt kymmeniä tuhansia pakolaisia kohti Kreikkaa.[180]

Vuoden 2015 tilannetta ei saa päästää missään tapauksessa toistumaan. Asiaa pahentaa, että Suomessa istuu pakolaiskriisin kannalta huonoin mahdollinen hallitus. Se on kannanotoistaan päätellen kyvytön tai haluton torjumaan laittoman maahanmuuton rajoille ja mykistynyt lähestyvän kriisin edessä täysin.[181]

Ei siis ihme, että hallituksen kannatus matelee 40 prosentissa.[182] Se on Helsingin Sanomien mielestä tietenkin paljon vain siksi, ettei se ole yhtä vähän kuin Rinteen hallituksen tapauksessa! Kuinka valheellinen saa olla?

Vaadin, että pakolaisvirtojen ulottuessa Suomen rajoille on hallituksen otettava käyttöön Dublin II -asetuksen mukainen EU:n sisärajavalvonta ja pysäytettävä laiton maahanmuutto. Käännytys ”ensimmäiseen turvalliseen maahan” on legitiimiä, ja sitä edellyttävät kansallinen turvallisuus ja suomalaisten etu.

Mistään turvallisesta maasta ei Suomeen ole velvoitetta päästää ketään turvapaikan hakemisen verukkeella. Se on merkki sosiaaliturvashoppailusta ja nojaa EU:n ministerikokouksissa sumplittuun ”Euroopan siirtolaisjärjestelyyn”, josta käytetään myös kiertoilmaisuja ”pakotettu solidaarisuus” ja ”taakanjako”. Niillä ei ole kuitenkaan EU-sopimuksissa ja -säädöksissä sovittua pohjaa. Pakolaisten oikeudet eivät yleensäkään aja kansallisen turvallisuuden edelle.[183]

Mikäli maahan pyritään voimakeinoin, on massaliike pysäytettävä pakkotoimilla. Kreikka käyttää kyynelkaasua, vesitykkejä ja muita NLW-aseita,[184] ja samoin pitäisi menetellä muissakin EU-maissa. EU:n tulisi keskittää tukea ja voimia laittomien rajanylitysten torjuntaan ulkorajoilla: sekä maa- että vesialueilla.

Kreikan ja Italian rajoille ei pidä perustaa mitään Kokoomuksen ehdottamia turvapaikkakeskuksia, joissa turvapaikkahakemukset leimattaisiin YK:n toimesta ja joista kävisi ilmasilta muihin EU-maihin. Juuri tällaiseen menettelyyn GCM-sopimuksella (”Globaali sopimus turvallisesta, järjestelmällisestä ja jatkuvasta muuttoliikkeestä”) tähdättiin, ja kevään aikana punnitaan, millaisiin ketjuuntumisreaktioihin sen soveltaminen johtaa.

On täysin nurinkurista väittää, että Turkin harjoittama pakolaisilla painostaminen olisi merkki Turkin halusta lopettaa ”EU:n sätkynukkena” oleminen. Tosiasiassa Turkki on kiristänyt EU:lta noin 6 miljardin vuotuiset tuet uhkaamalla päästää Syyriasta ja Irakista tulvineet pakolaiset muutoin läpi. Sitä kautta Turkki on tehnyt EU:sta oman sätkynukkensa.

Turkissa on noin 3,5 miljoonaa Lähi-idän pakolaista, joiden päästämisestä alueelleen Turkki on itse vastuussa, tietenkin tulijoiden oman vastuun ohella. Määrä on niin suuri, että kyseiset joukot muodostavat väestönsä puolesta kokonaisen valtion. Heidän tulisi palata kotikonnuilleen ja perustaa sinne omat valtionsa sekä käydä oma sisällissotansa omien kiistaosapuoltensa kanssa. EU:n tehtävä ei ole ottaa rajojensa sisäpuolelle vie-

raita kansakuntia, ei kurdeja sen enempää kuin syyrialaisia tai irakilaisiakaan.

Perjantaina 6. maaliskuuta 2020

INVAASIO PYSÄYTETTÄVÄ – VIHREÄÄ HYBRIDIVAIKUTTAMISTA SUOMEN TAPPIOKSI

Eduskunnan eilinen kyselytunti oli hallitukselle nolo paikka. Vihreä sisäministeri Maria Ohisalo joutui käytännössä myöntämään, että Suomen vihreillä on koko Euroopan unionin Kreikka-politiikasta poikkeava linja, joka on kaiken lisäksi hallituskumppani Keskustan kanssa ristiriidassa.

Mitä sitten on tuo hybridivaikuttaminen? Kreikka on joutunut Turkin taholta hybridisodankäynnillisen operaation kohteeksi Turkin rikottua EU:n kanssa annetun julkilausuman, jonka mukaan Turkki sitoutuu pitämään turvapaikanhakijat omalla alueellaan taloudellisen avun vastineeksi. Juuri tämä on tehnyt Turkin puolella olevista turvapaikanhakijoista hybridivaikuttamisen välineitä ja pelinappuloita, kun Turkki on rahdannut bussikuljetuksilla ihmisiä rajalle. Kyydissä on ollut etupäässä aikuisia miehiä myös Syyrian ja Irakin ulkopuolelta, kuten Afganistanista ja Pakistanista.

Suomen vihreät ovat menneet tähän vaikuttamiseen täysin palkein mukaan. *Euroopan unioni* on nimittäin antanut täyden tukensa Kreikan päätökselle *olla ottamatta vastaan turvapaikkahakemuksia kuukauteen*. Perussuomalaisten, kokoomuslaisten ja krisujen tivatessa Ohisalolta, mikä Suomen linja asiassa on, Ohisalo toisti useaan kertaan vastauksen, jonka mukaan Suomi noudattaa ”kansainvälisiä säädöksiä” ja saattaa rajanylittäjät ”prosessiin”. – Tämä on väärä vastaus.

Kreikka on nimenomaan luvannut olla saattamatta turvapaikanhakijoita mihinkään prosessiin, ja EU on antanut tälle politiikalle tukensa. Ohisalo ei näytä ymmärtäneen sitä, että hän ei voi siirtää asiaa operatiiviselle hallinnolliselle tasolle, kysymykseksi rajavalvonnan pragmatiikasta, koska päätös on poliittinen. Turkki on rikkonut EU:n kanssa tekemänsä lupauksen, joten EU-mailla on oikeus toimia vastavuoroisesti ja kieltäytyä ottamasta vastaan turvapaikkahakemuksia.

Ohisalon vastaus tarkoittaa, että Suomi ei noudata Kreikan ja EU:n päätöstä *olla ottamatta turvapaikkahakemuksia kuukauteen*. Hänen vastauksensa merkitsee, että Suomi sisäministerinsä johdolla haluaa edelleenkin ottaa EU:n sisäpuolelle turvapaikanhakijoita saattamalla heidät turvapaikkaprosessiin. Hänen kiertelynsä ja kaartelunsa merkitsee käytännössä sitä, että Ohisalo ei suostu Kreikan päätökseen käännyttää laittomia maahan pyrkijöitä rajalta.

Selvää ”kyllä”- tai ”ei”-vastausta Ohisalo ei pystynyt antamaan usean edustajan tekemään suoraan kysymykseen, tukeeko Suomi Kreikkaa ja EU:ta niiden yhteisessä päätöksessä olla ottamatta vastaan turvapaikkahakemuksia. Sen sijaan hän toisteli hallintodiskursiivista muotoilua kansainvälisten säädösten noudattamisesta ja rajavalvonnan käytännöistä tauottomana äänilevykonserttina kuin vikaantunut diskolevysoitin. Edustaja Mari Rantasen (ps.) mielestä hänen politiikkansa on niin sinisilmäistä, ettei sitä löydy edes värikartasta.

Vihreät avaisivat pakolaisille portit, jos Kreikan tilanne toistuisi Suomessa

Suomensinistä ei sisäministeri Ohisalon politiikka totisesti ole. Päinvastoin, se on erittäin tuhoisaa Suomen kaltaisille EU:n ulkorajavaltiolle. Jos ja kun Suomi ei sisäministeri Ohisalon mukaan tue EU:n yhteistä pyrkimystä pysäyttää turvapaikanhakijoiden vyöryä rajalle, se käytännössä merkitsee, että Suomi ei odota EU:lta tukea, mikäli *Suomi itse joutuu vastaavanlaisen hybridivaikuttamisen kohteeksi* esimerkiksi Venäjän suunnalta. Tässäkään asiassa vihreät ja heidän ministerinsä eivät ole katsoneet nenäänsä pitemmälle.

Kammottavinta on, että sisäministeriön vihreä jäsenkirjavirkamies, kansliapäällikkö Kirsi Pimiä lupasi televisiohaastattelussa[185] Suomen ottavan pakolaiset vastaan, jos Kreikan tilanne toistuisi täällä! Kannanotto on Venäjän suunnalle esitetty kutsu tai kehotus painostaa Suomea pakolaisuudella, jonka vastaanottamisesta sisäministeriöllä on jo päätös, vaikka ei olekaan, sillä asiasta ei päätä mikään Pimiä.

Vihreän ministeri Ohisalon venkoilu on vahingollista tietenkin myös poliittisesti: hallituksen oman luottamuksen kannalta. Pääministeriä sijaistavalta keskustan Katri Kulmunilta saatiin hohtimilla kiskoen vastaus, jonka mukaan Suomi myötäilee EU:n kantaa Kreikan turvapaikka-asiassa. Näin ollen repeämä on myös hallituksen sisällä, kun Keskustalla ja Vihreillä on asiassa täysin eri linja.

Pääministeri Marin puolestaan on matkalla New Yorkiin kansainvälisen naistenpäivän kokoukseen. Kepulaiset, tulkaa ulos sieltä hallitusaitoista! Siellä ollessanne uppoatte vain syvemmälle muiden keittämään soppaan.

Mikä neuvoksi Balkanilla ja Lähi-idässä?

Entä itse asian ratkaisu? Syyriassa on käyty sisällissotaa kahdeksan vuotta. Ongelma ei ratkea pakolaisia vastaanottamalla, kuten Jussi Halla-aho (ps.) jälleen tähdensi.

Myöskään Kai Mykkäsen ja muutamien muiden kokoomuslaisten ehdottamat EU:n ulkoiset keskukset eivät ole hyvä ratkaisu. Jos turvapaikkaa voisi hakea EU:n ulkoisissa keskuksissa, se käytännössä luovuttaisi pakolaisuuden perusteista päättämisen YK:n toimivaltaan: pois valtioiden omasta piiristä.[186]

Jos turvapaikkahakemuksen voisi tehdä EU:n ulkoisissa keskuksissa, esimerkiksi Syyriassa, tämä tapahtuisi Syyrian hallinnon turvin. Tällöin turvapaikanhakijalla ei itse asiassa olisi mahdollisuutta saavuttaa *pakolais*statusta, sillä hakeminen tapahtuisi *lähtömaan suojeluksessa*, vähän niin kuin passien toimittaminen Mykkäsen kätilöimänä irakilaisille Suomeen.[187]

Kielteisintä on, että YK:n voidessa päättää turvapaikkapolitiikasta EU:n ulkopuolella tämä siirtäisi koko rajapolitiikan ja väestöpolitiikan partituurit kansallisvaltioiden hallusta kansainvälisten orgaanien valtaan. Tällöin myös GCM-sopimuksesta ("sopimus turvallisesta, järjestelmällisestä ja jatkuvasta muuttoliikkeestä") tulisi voiteluainetta, joka avaisi ilmasillan Lähi-idästä suoraan Euroopan maiden lentokentille, esimerkiksi Tytti Tuppuraisen (sd.) ja Keskustanuorten vaatiman 10 000:een paisutetun pakolaiskiintiön turvin.[188] Tästä kertyisi Suomelle helpostikin 10 miljardin lasku vuodessa, eli yhden hävittäjäkaupan verran![189]

Pakolaiskriisin ainoa oikea ratkaisu on pureutua Syyrian sisällissodan syihin. Ratkaisijan roolissa on Venäjä, joka voisi lopettaa tukensa Bašar al-Assadille.[190] Ollessaan tukematta EU:ta ja Kreikkaa vihreiden sisäministeri Ohisalo tulee asettuneeksi tukemaan Venäjää sen hybridivaikuttamisyrityksessä. Juuri tämä tekee Maria Ohisalon toiminnasta ministerinä kerrassaan vastuutonta. Siksi asia on Perussuomalaisten tekemän välikysymyksen arvoinen.[191]

Lauantaina 7. maaliskuuta 2020

MITÄ ON ETNONATIONALISMI? FILOSOFINEN KATSAUS

Etnonationalismi nousi jälleen puheenaiheeksi, kun Perussuomalaisten nuorisojärjestössä toiminut Toni Jalonen lausahti Viron-matkallaan olevansa etnonationalisti. Media tarttui asiaan sillä seurauksella, että puolue alkoi ripittää Perussuomalaisia Nuoria sääntömuutosvaatimuksella. Kun järjestö ei asiasta äänestäessään siihen taipunut, järjestön mahdollisuudet jatkaa puolueen nuoriso-organisaationa kuihtuivat, ja kansanedustaja Jenna Simulan vetämänä perustettiin uusi yhdistys, Perussuomalainen Nuoriso ry.[192]

Suhtautuminen etnonationalismiin näyttää olevan herkkää. On ymmärrettävää, että puolue torppaa sen tapaisen politikoinnin, joka olennaisesti

poikkeaa puolueen ohjelmasta ideologisella tai aatteellisella tasolla. Sellaisia ovat fasismin lisäksi tietysti myös kommunismi, sosialismi ja muu totalitarismi, joiden vääryyksistä soisi puhuttavan enemmänkin.

Mutta samalla on epäiltävä, olisiko perussuomalaisella puolueella ollut aihetta tarttua asiaan, mikäli valtamedia ja muut puolueet eivät olisi nähneet *etnonationalismin* käsitteessä kuivaa ruutia omiin tarkoituksiinsa. Sanaa ”etnonationalismi” käytetään poliittisessa retoriikassa warranttina (perusteena tai vakuutena) kansallismielisen politiikan puolesta, mutta useimmiten sitä vastaan. Puolesta puhuminen on ollut varsin heikkoa ja hiljaista. Sen sijaan vastaan hangoittelu on ollut kovaäänistä ja laajaa, ja syy siihen löytyy mediasta.

Media näkee etnonationalismin käsitteessä aseen, jota se pitää eräänlaisena ässäkortin lyömisenä pöytään: ”Ahaa, mikäli olet etnonationalisti, puheesi on tuomittava, ihmisarvosi riistettävä ja sananvapautesi pantava kahleisiin!” Media reagoi sähköiskumaisesti ja ilmeisesti odottaa sähköiskumaisia reaktioita kansalaisilta.

Vikana on, että tällöin ei lainkaan ajatella, mitä etnonationalismi oikeastaan on. Juuri tämä onkin reagoimaan pakottamisella tarkoitus peittää.

Koetan seuraavassa vastata kysymykseen, miksi kansallismielisyyden tulee olla etnonationalistista, eli perustua etnografiseen näkemykseen kansoista ja kansakunnista. Miksi niitä on syytä pitää valtiomuodostelmien ontologisina edellytyksinä? Lähestymistapani on filosofinen ja teoreettinen toisin kuin muutamien arkipäivän pragmaatikkojen, joiden näkemykset on voitu yhdistää suorasukaisesti ja epäanalyyttisesti ”rasismiin”. Mainittakoon, että myös rotuajattelu, rotuerottelu ja rotusorto ovat kaikki täysin eri asioita, eikä rotujen ja niiden välisten erojen myöntämisestä seuraa väistämättä rotusortoa, jolla tarkoitetaan näkemystä, että jokin ihmisrotu olisi ihmisarvoltaan toisia parempi.[193]

Etnonationalismin käsitehistoriaa

Nationalismin käsitteen otti nykymerkityksessään käyttöön 1770-luvulla weimarilainen kirjailija, filosofi ja Immanuel Kantin oppilas Johann Gottfried von Herder (1744–1803), joka oli näkemyksiltään lähinnä isänmaanystävä ja kulttuurinen nationalisti. Herderin näkemyksen mukaan ihminen hukatessaan isänmaallisuutensa kadottaa myös itsensä ja maailman ympäriltään. Ajatus tuntuu ymmärrettävältä, kun katsoo, kuinka huonossa huudossa kaikki isänmaallisuus nykyisin on – ja millaisessa tilassa ovat maailma ja kansallisvaltiot Euroopassa, osittain juuri kansallisten etujen laiminlyömisen vuoksi.

Herderin ajatuksista innostui myöhemmin Berliinissä yliopiston rehtorina toiminut idealistinen filosofi Johann Gottlieb Fichte (1762–1814), joka vuosina 1807–1808 piti yliopistolla kuuluisat puheensa *Reden an die deut-*

sche Nation. Sekä Herderiä että Fichteä on ymmärretty myöhemmin laajalti väärin pidettäessä heitä saksalaisen nationalismin ja antisemitismin perustajina. Esimerkiksi Fichten puheet olivat suunnatut Napoleonin ratsuväkeä vastaan, jota liikkui tuohon aikaan sankoin joukoin Berliinin kaduilla. Samaan tapaan monia nykyfilosofeja väärinymmärretään irroittelemalla heidän ajatuksiaan konteksteistaan.

Herderin ja Fichten ajattelu viritteli saksalaista kansallismielisyyttä ja etenkin kansallisvaltioajatusta, joka puhkesi kukkaan G. W. F. Hegelin (1770–1831) käsityksessä, että kansallisvaltio on inhimillisen Järjen korkein ja kirkkain luomus. Yhteistä heille kaikille oli idealismi, jota Immanuel Kantin (1724–1804) teoria tietoisuuden ja havaintokyvyn rakenteesta täydensi. Käsitykset ihmisen minuudesta ja persoonasta yhdistyivät yhteiskunta- ja valtioteoriaan muiden muassa J. V. Snellmanin (1806–1881) filosofiassa ja yhdysvaltalaisen G. H. Meadin (1863–1931) pragmatismissa, josta olen kirjoittanut toisen väitöskirjani.[194]

Kansallisvaltio vaatii kansakunnan ja kansallinen etu subjektin: kansan

Näkemykset subjektiviteetin yhdistymisestä valtiofilosofiaan tulivat erityisen tärkeiksi hegeliläis-snellmanilaisessa filosofiassa ja näkemyksessä persoonasta. Snellmanin mukaan kansakunta on kuin perheen laajennus ja muodostaa kansakunnan subjektin tai – henkevämmin sanoen – sen sielun. *Kulttuurinen kansallismielisyys* on tätä kautta laajennettu myös *poliittiseksi nationalismiksi* ja *etniseksi nationalismiksi*. Ne ovat loogisia seurauksia ajattelusta, jossa kytketään yhteen kansa sekä sen poliittisesti hallinnoima alue, ja molemmat liitetään yhteen ekvivalentisti, eli toisiaan vastaavasti.

Näiden eri kansallismielisyyksien (kulttuurinen, poliittinen, etninen) välillä ei ole todellisuudessa suurta eroa, sillä niiden kaikkien taustalla täytyy olla *etnografinen* näkemys jokseenkin yhtenäisestä kansasta. Sille vastakkainen monikulttuuri-ideologia puolestaan sisältää yleensä monietnisyyden vaatimuksen.

Kansallismielisyyden tulee olla loogisesti ajatellen etnonationalistista, kun taas sille vastakkainen monikulttuurisuuden julistaminen puolestaan on monietnisyyden ja maahanmuuton lietsontaa ”kulttuuripolitiikan” paketissa. EU:n kautta levitetty universalismi ja paneurooppalaisuus ovatkin jyrkässä ristiriidassa klassisen eurooppalaisen valtiofilosofian ja sen arvojen kanssa.

Hegeliläis-snellmanilainen valtiofilosofia muodosti perustan kansallisvaltioajattelulle Euroopassa ja oli omiaan luomaan aatteellisen perustan kansallisvaltioiden synnylle. Vielä uudella ajalla Keski-Euroopassa elettiin pitkälti ruhtinaskuntien tilkkutäkissä – niin myös Saksassa, jonka Bis-

marck sittemmin yhdisti. Garibaldi puolestaan yhdisti Italian. Asiassa voidaan nähdä myös romanttisia vivahteita, sillä kirjoittihan myös J. W. von Goethe (1749–1832) eräässä runoelmassaan, että ”työn suuren täyttöön tähdätyksi saa tuhat kättä, henki yksi”.[195]

Ennen kansallisvaltioiden aikaa säädyt riitelivät keskenään, ja oli erikseen aatelisto, papisto, porvaristo, työväestö sekä talonpojat ja torpparit, jopa maaorjuus tunnettiin. Vasta kansallisvaltioajattelu teki mahdolliseksi sen, että säädyt saattoivat voittaa kiistansa ja puhaltaa yhteen hiileen oman ja yhteisen etunsa edistämiseksi.

Kansallisvaltiota on pidetty noista ajoista asti välttämättömänä *hyvinvointivaltion* muodostamiselle. Käsitykseni mukaan kansallisvaltio on edelleenkin hyvinvointivaltion edellytys. Pelkästään paikallisella tasolla toimiessaan ihmiset ovat voimattomia, ja universaali tai Euroopan laajuinen toimintataso on liian etäinen ja mittasuhteiltaan tavoittamaton.

Sana ”etnonationalismi” viittaa tässä konstellaatiossa ajatukseen, että tietyllä alueella asuva kansa muodostaa *luonnonoikeudellisesti itsejärjestyessään* yhteiskunnan. Kun yhteiskunta alkaa organisoitua poliittisesti, se muodostaa kansakunnan ja sittemmin valtion, joka puolestaan voi myöntää kansalaisuuksia.

Kansalaisuus on juridinen käsite, kun taas kansa on etninen käsite, yhteiskunta sosiologinen käsite ja kansakunta sekä valtio asian poliittisia tematisaatiota. Kun kaikki nämä vastaavat ekvivalentisti toisiaan, muodostuu kansallisvaltio, joka on hyvinvointiyhteiskunnan instrumentti. Tällöin tietyllä alueella asuu tietty kansa, joka käyttää poliittista valtaa suvereenisti.

Näkemys on hyväksytty valtion määritelmäksi Max Weberin (1864–1920) ajoilta asti. Hänen mukaansa valtio on organisaatio, jolla on legitiimi väkivaltamonopoli tietyllä alueella. Etnonationalismiin liitetty väkivaltamonopolin idea ei siis ole merkki mistään nationalismin raakalaismaisuudesta, vaan se on valtion julkisoikeudelliseen määritelmään analyyttisapriorisesti *per definitionem* sisältyvä asia. Ei ole valtiota ilman alaltaan rajattua vallan käyttöä. Sen takana täytyy olla myös väkivaltapotentiaali, eli yksinomainen kyky käyttää pakkokeinoja.

Pahimman virheen nationalismin moittijat tekevät nähdäkseni siinä, kun he yhdistävät nationalismiin imperialismia ja kolonialismia, eli pyrkimystä maailmanvaltaan ja toisten maiden siirtomaapoliittiseen hallintaan. Sitten antinationalistit läksyttävät syytöksillään muita. Tosiasiassa kansallismielisyys voi olla ja usein onkin vähemmistönationalismia, kuten Suomen itsenäistyessä, ja useasti se on myös pasifistista.

Myöskään enemmistönationalismiin ei välttämättä liity valloituspyrkimyksiä, vaan pelkästään identiteettipoliittista pyrkimystä etnografisesti jokseenkin yksimielisiin yhteenliittymiin. Nationalismin hyveestä on kirjoittanut etevästi israelilainen nykyfilosofi Yoram Hazony teoksessaan *The Virtue of Nationalism* (2018).[196]

Nationalismi ei välttämättä ole militaristista eikä imperialistista. Tämän osoittaa esimerkiksi entisen Jugoslavian valtioiden itsenäistyminen. Tuollekin alueelle saatin rauhantila vasta, kun jokaisella kansakunnalla oli oma etnografisin ja kulttuurisin perustein jäsentynyt kansallisvaltionsa.

Rajat luovat rauhaa, kun taas monikulttuurisuudella ja monietnisyydellä on taipumus johtaa konflikteihin. Tämän puolestaan osoitti tunnettu yhdysvaltalainen politiikan tutkija ja monen presidentin neuvonantajana toiminut Samuel P. Huntington nyt jo klassikoksi muodostuneessa teoksessaan *The Clash of Civilizations – Remaking the World Order* (1996).[197] Teoksen mukaan sotia ja konflikteja esiintyy eniten kulttuurien kohtaamisvyöhykkeillä, joissa eripuraa syntyy paljon, ja useimmissa konflikteissa osapuolena on islam.

Kansallismielisyys on etnografista – ja syystä

Käsitehistoriallisesti tarkasteltuna ’etnonationalismi’ on tautologia. Sana perustuu kahteen juureen. Kreikan kielen sana *etnos* on tarkoittanut alun perin ’kansaa’. Latinan kielen sana *natio* puolestaan on merkinnyt ’syntymistä’, ’kansakuntaa’ ja ’heimoa’. Etnonationalismi on siis ’kansallista kansallismielisyyttä’. – Ja miten muutoin voisi ollakaan? Totta kai kaikki nationalismi on etnistä, eli kansan olemassaoloon tukeutuvaa, sillä on vaikea ajatella kansallismielisyyttä ilman viittauskohdetta: kansaa. Myös Ludwig Wittgensteinin mukaan jokainen totuus on tautologia, siis eräänlainen analyyttinen totuus.

Etnonationalismin käsitteen itsemäärittelevyys ei ole toisaalta vain käsitteellistä vaan myös empiiristä ja ontologista. Se nojaa kansan olemassaoloon orgaanisena entiteettinä. Tämä on siis pohjimmiltaan realismia, niin kuin idealismi aina on silloin, kun ihanteellisuus perustetaan faktoille, eli kokemuksellisesti havaittaville empiirisille ja ontologisille tosiasioille.

Sen sijaan myöhempi postmoderni lähestymistapa on osoittautunut perinteiseen valtion käsitteeseen verrattuna vieraaksi, huteraksi ja honteloksi. Esimerkiksi äärivasemmistolaiset historioitsijat Benedict Anderson ja Eric Hobsbawm ovat väittäneet, että kansakunnat ja valtiot ovat pelkkiä kuvitteellisia luomuksia; Anderson teoksessaan *Kuvitellut yhteisöt* (alkut. *Imagined Communities*, 1983)[198] ja Hobsbawm sekä kanssakirjoittajansa Terrence Ranger teoksessaan ”Keksityt perinteet” (*The Invention of Tradition,* 1983).[199] Kommunisti Hobsbawm tunnetaan myös hänen antamastaan tuesta Neuvostoliiton hyökkäykselle Suomeen talvisodan aikana.

Edellä mainitut ja historioitsijoina esiintyvät vasemmiston sissit ovat olleet täysin harhateillä näkemyksissään, aivan niin kuin myös heidän *omiin kuvitelmiinsa* tukeutuneet myöhemmät vasemmiston etäispäätteet yliopistoissa.

Silti Andersonin ja Hobsbawmin konstruktionistisia harhakuvia paukutetaan opiskelijoiden päähän pitäen heidän opuksiaan tenttikirjoina. Heidän ajattelunsa antaa lohduttoman kuvan tilasta, jossa postmodernistien, jälkistrukturalistien ja sosiaalisten konstruktionistien hallitsemassa yliopistolaitoksessa nykyäänkin eletään. He ovat sivuuttaneet ontologiset tosiasiat kokonaan ja yrittäneet siirtää todistelutaakan meille, jotka nojaamme argumentaatiossamme empiirisiin ja ontologisiin tosiasioihin, kuten juuri kansakuntien olemassaoloon. Itse he eivät ole todistaneet mitään, eivät etenkään väitettään, että kansat ja valtiot ovat ”pelkkiä sosiaalisia konstruktioita”.

Ei ole olemassa ihmisiä vai? Ei yksilöitä eikä kansoja? Mitä dehumanismia, epäinhimillisyyttä ja yliyksilöllistä ihmisyyden kieltoa kyseinen nihilismi edustaakaan!

Heidän kannanottonsa ovat toisaalta ymmärrettäviä, sillä jos jokin asia *määritellään* pelkäksi käsitteelliseksi luomukseksi, sitä ei voida kokeellisesti todistaa. He kuitenkin unohtavat, että ei-todistuvuus ei ole argumentti itse väitteen puolesta.

Entä miten asiat ovat todellisuudessa? Mikäli Suomen kansa katoaa tai väestömme koostumusta suuresti muokataan, katoaa samalla myös Suomen valtio, sillä siltä häviää hallitseva *subjekti*, eli juuri tuo Snellmanin valtiofilosofiassaan painottama suuri persoona, josta George Herbert Mead puolestaan käytti hegeliläiseen filosofiaan tukeutuen nimitystä *the generalized other* (”yleistynyt toinen”). Asiaa voitaisiin kuvata myös kansallistunteeksi tai kansansieluksi, kuten von Herder käsitteissään *Volksgeist* ja *Volksseele*. Ajatusta lähellä oli klassinen sosiaalipsykologi Gustave Le Bon (1841–1931) teoksessaan *Joukkosielu* (alkut. *La psychologie des foules,* 1895).[200]

Tässä valossa myös kansallisfilosofimme J. V. Snellman vanhempi oli eräänlainen ”etnonationalisti”, sillä hänenkin ajattelunsa perusaineksia olivat kieli, kulttuuri ja – kansakunta. Siis kansakunta, joka viime kädessä nojaa kansan etniseen rakentumiseen ja jäsentymiseen. Kansan ja kansakunnan ero puolestaan on hiuksenhieno.

Fennofiilien ja svekomaanien kielisota ei ollut vain kielipoliittista vaan etnistä

Ennen Aleksanteri II:lta vuonna 1863 saatua kielireskriptiä ja vielä sen jälkeenkin Suomessa käytiin fennomaanien ja svekomaanien kesken tuimaa kiistaa siitä, voisiko Suomessa saada asiansa hoidetuksi viranomaisten kanssa enemmistön käytössä olevalla suomen kielellä. Niin sanotussa kielisodassa 1800-luvulla ei ollut kuitenkaan kyse vain siitä, pitäisikö tai saisiko Suomessa käyttää suomea vai ruotsia vai molempia.

Kiihkoruotsalaiset svekomaanit menivät nimittäin niin pitkälle, että he katsoivat suomalaisten olevan ruotsalaisiin nähden alempaa ja huonompaa *rotua*, jolle ei pitäisi antaa oikeutta korkeampiin opintoihin. Helsingin yliopiston ruotsinkielen professorin Axel Olof Freudenthalin (1836–1911) johdolla ruotsalaisuusliike puolusti ruotsinkielisten elitistisiä erityisoikeuksia, vastusti säätykiertoa ja yleistä asevelvollisuutta sekä kannatti ”kaksi kieltä, kaksi kansaa” -politiikkaa vastavoimana Snellmanin ajamalle ”yksi kieli, yksi mieli” -suomalaissuuntaukselle.

Freudenthalin ajattelussa kansakunta (*nationalitet*) nähtiin kieleen pohjautuvana entiteettinä, joka tosin samalla viittasi myös rodulliseen alkuperään, sillä ajan katsomuksen mukaan kieli ilmaisi kuulumista etniseen ja rodulliseen viiteryhmään. Kansa (*folk*) oli puolestaan hallinnollinen ja kulttuurinen käsite. Näin ollen suomenkieliset ja ruotsinkieliset muodostivat yhden ”Suomen kansakunnan” (*finländska folket*) hallinnollisessa merkityksessä mutta eivät kuuluneet samaan kansaan (*nationalitet*). Freudenthalin ajatuksia voidaan luonnehtia etnonationalistisiksi, sillä niissä tehtiin tiukka ero kansojen välille.

Ruotsalaisuusliikkeen pohjalle 1870 perustettu Ruotsalainen puolue toimi vuoteen 1906 asti nykyisen Svenska Folkapartietin edeltäjänä, ja hyvä on muistaa sekin, että kielipuolueeksi usein mainittu SFP (RKP) säilytti aina 1950-luvulle asti ohjelmassaan maininnan puolueen tavoitteesta edistää ruotsalaisen *rodun* asemaa Suomessa. Kyseessä on ollut salonkikelpoisena pidetty *light*-versio etnonationalistisesta rasismista.[201]

En tietenkään tarkoita, että rotujen *olemassaolon* tunnustamisessakaan mitään vikaa olisi. Rodullisen *erilaisuuden myöntämistä* sinänsä voidaan pitää eettisenä, mikäli asiaan ei liity rotu*sortoa*. Biologisten ja ontologisten tosiasioiden tunnustaminenhan suo jokaiselle mahdollisuuden olla oma itsensä.[202]

Rotuajattelu sinänsä voi perustua tuohon sosiaalisten konstruktionistien itsensä painottamaan ”käsitteelliseen kategorisointiin”, sillä jokainen käsite määrittää sekä konnotaatioltaan että denotaatioltaan ominaisuusluokan. Sekä merkitys että viittauskohde edellyttävät rajanvetoa, ja siksi käsitteiden käyttäminen ylipäänsä johtaa väistämättä olemusajatteluun. Jokainen käsite kun piirtää ympärilleen kategorian.

Ristiriitaista sosiaalisten konstruktionistien näkemyksissä on seuraava. Yhtäältä he vetoavat mielipiteeseensä, että rodun käsite on ”vain käsitteellinen kategoria” ja huomauttavat, että ”ei saa kategorisoida!” Mutta toisaalta he yrittävät perustaa *koko oman* teoreettisen lähestymistapansa oletukseen, että yhteiskunnallinen todellisuus koostuu nimenomaan käsitteellisistä kategorioista ja konstruktioista!

Tosiasiassa ihmisten ominaisuudet eivät ole vain käsitteellisiä vaan empiirisen todellisuuden ontologisia ominaisuuksia. Aivan niin kuin ei voi olla irvistystä ilman kissaa (vrt. Liisa Ihmemaassa), ei voi olla myöskään ihmistä, jolla ei olisi rodullisia tai sukupuoliominaisuuksia. Vaatimus kä-

sitteellisen kategorisoinnin kieltämisestä ja nimittelyn poistamisesta ”rasistisena” on vaatimus luopua rationaalisesta ajattelusta kokonaan, ja sen mukaisesti vihervasemmisto on laajalti toiminutkin.

Oikeuttaako identiteettipoliittinen vähemmistönationalismi kaiken?

Etnonationalismin moraalisen aseman arvioimiselle on usein pidetty ratkaisevana sitä, onko kyse vähemmistönationalismista vai enemmistönationalismista. Freudenthalin näkemyksiä on myöhempinä aikoina pyritty oikeuttamaan ja ymmärtämään siitä näkökulmasta, että ruotsinkieliset ovat olleet Suomessa vähemmistönä. Tämä noudattelee niin sanotun identiteettipoliittisen ja intersektionaalisen ajattelun nuottiviivastoja.

Kyse on ollut pitkälti kuitenkin vähemmistö*despotiasta*, sillä ruotsinkieliset olivat vähemmistöasemastaan huolimatta *valta-asemissa*, joihin suomenkielisiltä oli pääsy kielletty. Vähemmistöön kuuluminen ei sinänsä oikeuta nationalismia, kuten usein ajatellaan. Ovathan diktaattoritkin maailmassa vähemmistönä ja käyttävät raakaa valtaa. Vähemmistönationalismilla on taipumusta elitisoitua omia etujaan suojellessaan, kuten aatelistolla Suomessa.

Ruotsinkielisiä J. V. Snellmania ja J. L. Runebergia voidaan kiittää heidän avarakatseisuudestaan ja suvaitsevuudestaan, joten kyllä molemmat ovat patsaansa ansainneet. Mutta kuka muu kuin Paavo Lipponen (sd.) kehtaisi edelleen ottaa vastaan Freudenthal-mitalin, joka myönnettiin hänelle vuonna 2007?

Snellmanin ja Runebergin kautta valottuu myös se, että isänmaallisuus sen enempää kuin etnonationalismikaan eivät välttämättä ole *konservatiivisia* vaan *edistyksellisiä* ja *liberaaleja* katsomuksia. Olihan suomalaismielisyyden tavoitteena nimenomaan orgaaninen yhteiskuntakäsitys, jossa lähtökohtana oli kansa ja sen ominaisluonteen kehittäminen, vapauden merkityksen korostaminen kielen ja kulttuurin vaalimisessa sekä valtiollisen osallistumisen lisääminen. Hienoja moderneja ja demokraattisia kehitysaskelia siis!

Itse tulkitsen rkp:läisten ja perussuomalaisten välillä edelleenkin jatkuvaa kiistelyä tuon vanhan kielisodan ja etnistä hallintaa koskevan kähinän merkiksi nykyaikana.[203] Ruotsinkielisillä on edelleenkin tiettyjä erityisoikeuksia, kuten suhteellisesti enemmän aloituspaikkoja yliopistoissa, joissa ruotsinkielisille on myös omat kielipoliittisesti läänitetyt työpaikkansa. En tiedä sellaista olevan minkään muun valtion yliopistolaitoksessa, en myöskään Kanadassa tai Sveitsissä, joissa puhutaan useita virallisia kieliä.

Vähemmistönationalismin on usein nähty oikeuttavan kaiken, jopa drakonisen vallankäytön. Se näkyy nykyisin tasa-arvon filosofisen määritel-

män vastaisessa "positiivisessa erityiskohtelussa", joka on vähemmistöpoliittisen etnonationalismin hapan hedelmä. Etiikan, moraalifilosofian ja arvofilosofian päämääränä ei kuitenkaan tule olla tasa-arvo vaan *oikeudenmukaisuus*. Tasa-arvo voi olla moraalitonta ja oikeuttamatonta silloin, kun siihen pyritään keinotekoisesti, etuoikeuttamalla tai ihmisten ansioita polkien. Ainoa oikeudenmukainen menettelytapa onkin niin sanottu meritokraattisuus, eli yhteiskunnallisen hyvän jakaminen ansioihin perustuen.

Vähemmistöjen etnonationalismi voi olla vähemmistödespotiaa

Kansallista etua puolustettaessa voidaan meritokraattisen oikeudenmukaisuusteorian ohella tukeutua myös *poliittisen vallan perillisyyteen*, jolla tarkoitetaan osallisuutta yhteiskuntaan ja valtiovaltaan jälkeläisyyden, kantaväestöön kuulumisen ja syntyperäisyyden kautta. Tällöin poliittisen vallan katsotaan periytyvän kantaväestöltä ja kansalaisilta heidän jälkeläisilleen, kuten perintöoikeudellisessa ajattelussa yleensäkin.

Tämän vasemmisto on halunnut aina kumota, kuten perillisyyden muutoinkin. Sen sijaan he ovat kaupitelleet universaalia ja internationalistista väitettään, että Suomi kuuluu kaikille. Perheiden ylirajaisen yhdistämisen he esittävät subjektiivisena oikeutena, johon kaikilla tulisi olla oikeus. Todellisuudessa valtiofilosofiaa ei voida tehdä avioliittoneuvojien logiikalla, eikä makrotason väestöpolitiikkaa pidä johdella henkilökohtaisista mikrotason toimijoiden etupyrkimyksistä. Ylirajaisen pariutumisen ei pidä tuottaa kansalaisuutta.

Suomen nykyinen ja EU-päivitetty perustuslaki onkin jyrkässä ristiriidassa kansallisvaltioajatuksen ja valtiollisen suvereniteetin kanssa, sillä siinä perusoikeudet ulotettiin koskemaan (eräitä poikkeuksia lukuunottamatta) kaikkia maassa oleskelevia. Sen vuoksi perustuslakimme vaatisi pikaista palauttamista tältä osin ennalleen. Itsemääräämisoikeutta ja suverenieettia rikkoo myös se, että lain tasoiset EU-direktiivit asetetaan perustuslakiemme edelle normien joutuessa ristiriitaan. Tämä on kääntänyt normihierarkian kumoon, ja perustuslait on röyhkeästi sivuutettu.

Isossa-Britanniassa, joka erosi EU:sta, tämä asia ei ollut aktualisoitunut, sillä maassa ei ole kirjoitettua perustuslakia ollenkaan vaan pelkkä tapaoikeus. Siihen nähden EU-asetusten ja -direktiivien konfliktit muodostivat kylläkin suuren ja sekavan ongelman juuri siksi, että kansallinen vertailukohta oli ylös kirjaamaton. Siksi brittien aivot sanoivat *no*, mutta suu mutrusi *yes* Brysselin suuntaan, kunnes ongelma ratkaistiin periaatteellisesti ja pysyvästi erolla EU:sta.

Mutta maahanmuutto jatkuu sielläkin, sillä sillä on juurensa ja vakiintuneet käytäntönsä Brittiläisessä kansainyhteisössä, joka muodostaa eräänlaisen oman unioninsa. Siinä missä britit makselevat suurvalta-aikaisia moraalivelkojaan, suomalaisia ei voida syytellä imperialismista

eikä kolonialismista, sillä meillä ei ole siirtomaapoliittista historiaa muutoin, paitsi uhreina.

Samasta syystä suomalaiset ovat olleet ajatuksellisesti valmistautumattomia torjumaan vieraiden kansakuntien tänne suuntaamia entonationalistisia hyökkäyksiä, joista käytetään hienostuneempaa *diasporan* nimeä. Suomeen saapuneet etniset vähemmistöt ja heidän paikalliset tukijansa ovat itse tehneet voimakasta identiteettipolitiikkaa, eli klusteroituneet viiteryhmiensä mukaisesti peräämään erilaisia etuja kantaväestöön kuuluvien kansalaistemme laskuun.

Kieroa tässä eturyhmäpolitiikassa on ollut se, että he ovat itse järjestyneet etnonationalistisesti, piilottaneet oman etnonatsisminsa loputtomiin vaatimuksiinsa, paheksuneet kantaväestön pyrkimystä pitää asemastaan kiinni sekä taivutelleet kantaväestöä selittelemään, että me suomalaiset ja kansallisen etumme puolustajat emme ole natseja.

Vähemmistöjen identiteettipoliittisen etnonationalismin suosinta on viety vihervasemmiston, etnisten vähemmistöjen itsensä sekä valtamedian propagandatyöllä niin pitkälle, että etnisten ja uskonnollisten vähemmistöjen toivotaan mielihyvin käyttävän omia viiteryhmäpoliittisia tunnuksiaan kaikkialla. Sen sijaan Suomi-paidan tai leijonakorujen käyttämistä paheksutaan ”rasismina”, ”fasismina” ja vähintäänkin kansallisten tunnusten omimisena. Kansallisten tunnusten käyttöä pidetään jopa loukkauksena ja suomalaisuuden häpäisynä.[204] – Se jos mikä on hullua.

Peruslähtökohta, joka jokaisen maahan pyrkijän ja täällä olevan olisi pitänyt ymmärtää, on se, että Suomi on *suomalaisten* kansallisvaltio ja maa, jonka me ja edeltäjämme olemme luoneet. Tänne pyrkijöiden *itsensä* pitäisi perustella tarkoin väitteensä, miksi juuri heidän pitäisi oleskella täällä, päästä tänne asumaan tai saada jopa kansalaisuus.

Sen sijaan he ovat pyrkineet kääntämään todistelutaakan nurin vaatiessaan selityksiä maahanmuuton vastustajilta. Tosiasiassa heidän itsensä pitäisi pystyä todistamaan olettamuksensa, jonka mukaan heidän edustamansa monikulttuurinen ja monietninen toimintamalli on mukamas kansallisvaltioista koostuvaa toimintamallia parempi. Kantaväestöjä ovat muualta tulleet vaatineet vastaamaan oikeuksiin, mikä on vääryyksien vääryys.

Monikulttuuri-ideologialta puuttuu myönteinen näyttö

Kansallisvaltioajattelun voitokkuus on sen kokemusperäisyydessä. Sen sijaan monikulttuurisen ja monietnisen ajattelun paremmuudesta puuttuu *näyttö*. Silloin kun näyttöä on saatu, se on ollut yleensä huonoa.

Kuten jo totesin, hajonneen Jugoslavian liittovaltion alueelle saatiin rauha vasta, kun jokaisella alueen kansakunnalla oli oma etnisesti jäsentynyt kansallisvaltionsa. Nykyisin vallitseva EU:n sisäinen eripura heijas-

telee kansallisvaltioajattelun ylenkatsomista. Liittovaltiopolitiikalla poljetaan kansallista itsemääräämisoikeutta, jota kuuluisi pitää valtiofilosofian itseisarvona.

Rajat luovat rauhaa, ja siksi on parempi, että myös kansanryhmien konfliktit kohdataan, käsitellään ja torjutaan rajoilla, kuin että niiden annetaan siirtyä keskelle kansalaisyhteiskuntia: kaduille, kujille, turuille ja toreille, joissa ihmiset joutuvat riitelemään työpaikoista, asunnoista, sosiaalietuuksista ja kaikesta.

Sitten ei tarvitse ihmetellä, mistä kumpuavat myös ne paljon paheksutut rasismi ja fasismi, ne kun ovat suoria seurauksia löysästä raja- ja väestöpolitiikasta sekä ajattelemattomasta monikulttuurisuuden ja monietnisyyden ihanteesta. Moni*arvoisuutta* kannatan itsekin, mutta sepä onkin mahdollinen nimenomaan tässä länsimaisiin arvoihin perustuvassa yhteiskunnassamme, jota ei johdeta saarnaajien opeilla.[205]

Edellä esittämässäni valossa etnonationalismi ei ole moraalisen paheksumisen vaan ymmärtämisen arvoinen asia. Piirteet, joita siihen on liitetty julkisessa sanassa, kuten rasismi, ovat erillisilmiöitä eivätkä mitenkään elimellisesti tai määritelmällisesti sisälly etnonationalismiin. On olemassa oikeutettua kansallisen edun puolustamista, jonka lähtökohtana on kansa.

Neuvoisin yleensäkin pidättäytymään voimakkaista kannanotoista asioissa, joiden olemusta mielipiteiden esittäjät eivät tunne. Tässä mielessä etnonationalismin käsite kuuluu samaan poliittisen vasemmiston repertuaariin kuin 'vihapuhe', jonka sisältöä ei ole pystytty määrittelemään. Se onkin pelkkä puheen muotopiirteisiin liittyvä termi, joka kuvaa pikemminkin *vastaanottajan omaa vihaa* tai muuta tunnetilaa kuin *lähettäjän aikomuksia*.

Intentiot ja niihin liittyvät merkitykset ovat kuitenkin lähettäjien – eivät vastaanottajien – päätettävissä olevia asioita. Viestinnän *idea* on se, että viestien merkityksestä päättää lähettäjä, ei vastaanottaja tai välittäjä. Näin ollen jokainen "vääristä sanoista" nostettu syyte on jo pelkästään sillä perusteella filosofisesti katsoen absurdi.

Nuorten innostusta pitäisi ymmärtää eikä tuomita

Entä mitä ajatella nuorison innostuksesta etnonationalismiin? Nuorisossa on kansakuntamme tulevaisuus, ja siksi nuorison toimet ovat aina symbolisia. Juuri tuosta vertauskuvallisuudesta johtuu, että nuorten tekoja olisi ensisijaisesti ymmärrettävä eikä tuomittava.

Pitää paikkaansa, että nuorten perussuomalaisten piirissä on paljon suoraviivaista ajattelua ja toimintaa, mikä kuvastaa nuorison huolta tulevaisuudesta. Mielestäni huoleen on oikeus ja jopa velvollisuus.

Siksi suhtautuisin maltillisesti nuorten kannanottoihin, joissa ei ole ehkä vielä oivallettu poliittista pragmatiikkaa, toisin sanoen sitä, että edis-

tääkseen myös omia tärkeitä päämääriään on omaksuttava toisinaan relativistinen eli suhteellisuudentajuinen asennoituminen toisiin puolueisiin ja politiikkaan yleensä. Politiikka on sovittelua ja yhteistoimintaa; se on politiikan olemus.

Kaikkea ei siis kannata tuoda etulinjaan, ja monien voi olla vaikea hyväksyä myös sitä, että aivan kaikkea ei voida myöskään edistää eikä ajaa. Toivon edelleenkin yhteistyöhalukkuutta kaikilta, myös keskenään eri tavoin ajattelevilta nuorilta.

Eripura ei tuo kannatusta eikä vaikutusvaltaa, vaan se vie molempia. Muuten meillä on jokaisella yhden miehen armeija.

Sunnuntaina 8. maaliskuuta 2020

ONKO VÄESTÖN VAIHTUMINEN LUONNONLAKI?

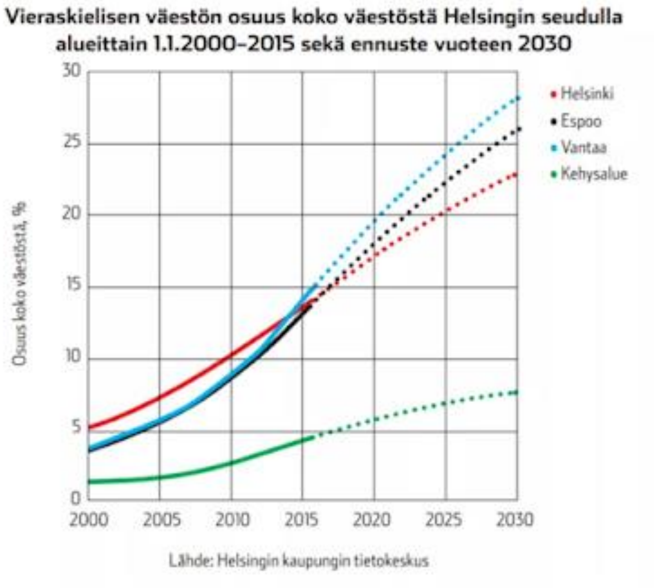
Kysymys maahanmuuton oikeutuksesta ja vääryyksistä on jälleen kiihtymässä, kun pakolaisten invaasio pahentaa hybridivaikuttamista Balkanilla. Tavan takaa puhutaan myös kantaväestömme heikosta lisääntymisestä sekä maahanmuuttajien suuresta syntyvyydestä Suomessa.[206] Tilanne on ehkä vielä huonompi kuin ensimmäiset merkit Kreikan ja Turkin rajalla antavat aiheen olettaa. Helsingin Sanomat ennusti jo vuoden alussa, että Välimeren yli saattaa olla yrittämässä kevään kuluessa jopa miljoonia Eurooppaan pyrkijöitä.[207]

Tässä valossa nuorison huoli kansakuntamme olemassaolosta on ymmärrettävää silloinkin, kun se on kanavoitunut keskusteluksi etnonationalismista, toisin sanoen kysymykseksi kantaväestön yksinomaisesta oikeudesta ajaa etujaan ja asioitaan kansallisvaltiomme kautta.

Helsingin Uutiset raportoi jokin aika sitten, että synnytyksissäkin ”tarvitaan entistä enemmän tulkkeja”.[208] Tämä kertoo väestöjenvaihdon kiihtyvän. Ja mihin suuntaan? ”Arabiaa osaavia tulkkeja tarvittaisiin enemmän”, kertoi jutun alaotsikko.

Kun elämä alkaa tavalla, jolla jo maailmaan tuleminen ilmentää täällä olevien maahanmuuttajien vaatelisuutta sekä pyrkimystä taivutella suomalaisia ihmisiä heidän oman kulttuurinsa mukaiseen käytökseen, on se merkki maahanmuuttopolitiikan ajautumisesta kataklysmiseen koko väestöpohjamme bastardisointiin.

On väärin, että myös toisen polven maahanmuuttajia saatetaan maailmaan maahanmuuttajien itsensä asettamin kielellisin ja kulttuurisin ehdoin. Lopputulokseltaan kyseisen ”sisältäpäin” tapahtuvan maahanmuuton tukeminen on samanlaista kuin laittomien rajanylitysten tukeminen. Väestö yhtä kaikki vaihtuu.

Pääkaupunkiseudun väestöennuste on
vieraiden hyväksi etnonationalistinen.

Tilastoennusteen valossa käsitys, jonka mukaan väestö *ei* nykyisellä maahanmuuttopolitiikalla vaihtuisi, on se todellinen salaliittoteoria. Helsingin kaupungin tietokeskuksen laatiman väestöennusteen mukaan vieraskielisen väestön osuus kasvaa vuoteen 2030 mennessä Helsingissä noin 23 prosenttiin, Espoossa 26 prosenttiin ja Vantaalla 28 prosenttiin. Vieraskielisyys taas tarkoittaa yleensä samaa kuin maahanmuuttajataustaisuus.

Välinpitämättömyydestä suomalaista kulttuuria kohtaan kertoo se, että täällä lisääntyvä maahanmuuttajaväestö pitää oman kielensä ja kulttuurinsa eikä integroidu osaksi suomalaista yhteiskuntaa. Tämän seurauksena menetämme oman kielemme ja kulttuurimme, ja meitä pakotetaan viestimään vierailla kielillä ja maksamaan kielikonflikteista koituvia kuluja.

Aggressiivisella lisääntymisellään muhamettilainen kulttuuri alistaa naiset lapsitehtaiksi. Väestömme osaksi pyritään asettumaan piittaamatta täällä asuvien ihmisten omasta kulttuurista sekä meidän halustamme itse päättää siitä, keitä ja minkä kansakunnan edustajia Suomessa asuu.

Mitä maahanmuutto maksaa ja kuka sen maksaa?

Verkkokeskusteluissa kohtaa silloin tällöin kannanottoja, joissa maahanmuuttoa puolustetaan ja maahanmuuton vastustamista vastustetaan mitä eriskummallisin argumentein. Kun kansalaisten pää on sekoitettu harhaanjohtavalla ”tiedolla”, ei ole ihme, miksi suuri osa kansalaisista äänestää edelleen vihervasemmiston edustaman tuhoisan maahanmuuttopolitiikan puolesta.

Esimerkiksi sopii Facebookista satunnaisesti poimimani mielipide, jossa muuan kirjoittaja perustelee maahanmuuton tarpeellisuutta väestön vähenemisellä. Hänen mukaansa ”[j]okaisen tulisi pysähtyä hetkeksi miettimään, onko Suomella enää varaa *maahanmuuttokriittisyyteen*. Jos maahanmuuttaja 1) perustaa perheen tai 2) työllistyy omatoimisesti, maahanmuuttaja tulisi toivottaa enemmän kuin tervetulleeksi.”[209]

Tämän mukaan maahanmuuttoa oikeuttaisivat lisääntyminen ja työllistyminen. Tosiasiassa maahanmuutto on heikentänyt huoltosuhdetta silloinkin, kun joku tulijoista on työllistynyt, sillä perheenjäsenet ovat laajalti asettuneet yhteiskunnan elätettäviksi ja koulutettaviksi. ”Työperäiseksi” sanottu maahanmuutto on ollut tukityöllistämien muoto, jonka kulut on maksanut nettoveronmaksaja sosiaali- ja asumiskuluina. ”Työperäisyys”on vaihtunut hetkessä työttömyydeksi, ja siitä on tullut käytännössä perheidenyhdistämisen muoto. Maahanmuuttajien ylisukupolvinen syrjään asettuminen on vahvasti periytyvää, ja elinkaarikustannukset julkiselle taloudelle ovat valtavat.[210] Työllisyysaste ei ole maahanmuutolla kohentunut vaan heikentynyt, eikä työn tuottavuuttakaan ole voitu parantaa tuomalla maahan lisää holhottavia entisten lisäksi.

On kaameaa, kuinka virheellisen tiedon varassa monet kansalaiset muodostavat näkemyksiään maahanmuutosta. He kannattavat vihervasemmistolaista maahanmuuttopolitiikkaa harhaan johdettuina ja virheellisen informaation varassa. Ehkä Samuli Salmisen ja Suomen Perustan tutkimukset maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista pitäisi jakaa opetusministeriön toimesta suoraan jokaiseen kotiin, ja Yleisradion pitäisi pyörittää televisiossa ohjelmasarjaa maahanmuuton haitoista nonstoppina.

Myöskään väestön väheneminen sinänsä ei uhkaa ketään eikä mitään. Tilastokeskus julkaisi toista vuotta sitten moniakin ihmisiä harhaan johtaneen sekä hysteriaa ja paniikkia lietsoneen tiedotteen ”Nuorten määrä uhkaa vähentyä huomattavasti syntyvyyden laskusta johtuen”.[211] Huomiotta jäi kokonaan se, että työ- ja tuotantoelämämme ei välttämättä kaipaa lisää väkeä. Automaatio on tehnyt perinteisistä teollisuusammateista miehittämättömiä kuin droonilennokeista, ja palveluammateissakaan ei tarvita enempää väkeä, kun ovi käy niin hallinnosta kuin pankkikonttoreistakin ulospäin. Suomessa on yli 2000 insinööriä työttömänä. Ruotsissa on työvoimapula, vaikka sinne on satanut maahanmuuttajia ovista ja ikkunoista. Se kertoo, että työvoiman tarve ja maahanmuutto eivät kohtaa.

Eläkkeellä olevat suuret sukupolvet eivät myöskään kuluta entiseen tapaan ostovoiman vähennyttyä, joten tuotannossa ei tarvita enempää työvoimaa. Lisää työvoimaa valitetaan tarvittavan lähinnä hoiva-alalla, joka ei kuitenkaan tuota markkinoille vaihtokelpoisia arvoja eikä kasvata bruttokansantuotetta. Näin ollen huoltavassa verkostossa toimivien määrää ei pidä eikä voida lisätä. Verokertymä toki pienenee työssä olevan väestön suhteellisen osuuden pienentyessä, mutta vajetta ei voida kattaa tuomalla tänne lisää huollettavia.

Ratkaisevaa yhteiskuntamme suoriutumiskyvyn kannalta ei olekaan lisätä väestön määrää vaan taata se, että mahdollisimman suuri osuus täällä olevista tekisi jotakin tuottavaa, joka kasvattaisi jaettavaa kakkua.

Nyt kun humanitaaristakin maahanmuuttoa pyritään puolustelemaan vetoamalla jälleen ”työvoimapulaan” ja ”väestön vähenemiseen”, on ilmaistava pettymys ja vastalause sen johdosta, että taloudesta ja politiikasta mitään ymmärtämättömille on annettu oikeus päättää politiikan suunnasta ja ylipäänsä osallistua poliittiseen päätöksentekoon. Nähdäkseni vaaleihin osallistujilta ja ehdokkailta pitäisi vaatia tietyt perustiedot, jotka pitäisi osoittaa hyväksytysti kokeessa ennen vaalikelpoisuuden myöntämistä.

Maahanmuutto uhkaa rahaakin tärkeämpiä arvoja

Kapealla kauppiaan järjellä tapahtuvan kalkyloinnin yläpuolella on kysymys kansallisesta itsemääräämisoikeudesta ja kansakuntamme sekä kulttuurimme eloonjäämisestä. Suomi lakkaa olemasta valtiona, jos siltä katoaa kansa. Valtio voi olla olemassa vain kansallisen edunvalvonnan kautta, ja hallinta edellyttää subjektin. Jos tuo subjekti katoaa tai sitä suuresti muokataan, myös valtio kuolee.

Ihan samanlainen tilanne kohdattaisiin, jos Suomi liitettäisiin Venäjään. Nähdäkseni valtion tehtävä olisi pitää tunkeilijat poissa. Hullunkurista onkin, että maahanmuuttoa suosiva vihervasemmisto ja huvitteluliberaali porvaristo pitävät maahanmuuttoa vastustavia ihmisiä joinakin Venäjän myötäilijöinä, vaikka asiat ovat aivan toisin päin. Maahanmuuttohan edistää yhteiskunnallista eripuraa ja sekasortoa, jolloin maahanmuuton edistäjät toimivat Venäjän ja muidenkin maamme heikentymistä mahdollisesti toivovien hyväksi.

Usein sanotaan, että maahanmuutto ja väestön muodostuminen eivät ole mitään luonnonlakeja, vaan niihin voi poliittisesti vaikuttaa. On kuitenkin vaikutettava ajoissa. Ruotsissa asioihin ei voida enää vaikuttaa, sillä siellä väestö vaihtuu erilaista etnistä alkuperää oleven kansanryhmien toimesta ja kantaväestön heikon syntyvyyden sekä maahanmuuttajataustaisten räjähdysmäisen syntyvyyden vuoksi. Vuonna 2002 Ruotsissa 73 prosenttia 15–44-vuotiaista oli syntynyt kahdelle ruotsalaiselle vanhemmalle, kun vuonna 2018 tuo osuus oli enää 60 prosenttia. Ekonomisti Joakim Ruistin vuonna 2018 julkaisema tutkimus[212] vuosien 1985 ja 2015 väliltä osoitti, että yksittäisen maahanmuutajan elinkaarikustannukset Ruotsille ovat keskimäärin jopa kolme miljoonaa kruunua,[213] eikä tutkija pitänyt asiaa mitenkään yllättävänä.[214]

Sen sijaan Ruotsin maahanmuuttajavaltaisten kaupunginosien muuttumisesta lähi-itäläisten ja heidän jälkeläistensä toimesta väkivaltaisiksi on esitetty ihmettelyä. Ongelmaa on pyritty selittelemään sossutieteellisesti: kantaväestön epäonnistumisella integroimaan tulijoita. Tosiasiassa

Ruotsin valtio on käyttänyt 2015 alkaen 6 miljardia euroa vuodessa kotouttamiseen,[215] joten kantaväestön hyvistä aikeista ja taloudellisista uhrauksista ei ole ollut pulaa.

Tilanne ei lopputulokseltaan poikkea sotilaallisen miehityksen aikaansaamasta tuloksesta. Ennen vanhaan vieraat kansat ja kansakunnat pidettiin rajan toisella puolella aseellisesti, ja maa-alueiden hallinnasta käytiin avointa sotaa. Kaikki ymmärsivät, että valtion tehtävä on rajoittaa kansakuntien konfliktit rajoille ja pysäyttää tulijat sinne eikä päästää laajoja kansanjoukkoja vaeltelemaan toisiin maihin kilpailuttamaan niiden sosiaaliturvaa ”kansainvälisiin sopimuksiin” vedoten. Käsittääkseni tämä on edelleenkin meidän suomalaisten maa ja kuuluu meille eikä muille.

Nykyisin sotaa näkee lähinnä televisiosta, jossa kansainväliset kanavat levittävät toisesta maailmansodasta kertovia ja voittajien kirjoittamaa historiaa toistelevia näennäisdokumentteja. Natsitraumoja elättelemällä on tarkoitus tukahduttaa kaikki kansallismielinen oman maan puolustaminen sekä avata mielet väestöjen vaihdokselle ja Euroopan maiden valloitukselle Afrikan ja Lähi-idän suunnilta.

Tämän sijasta tulisi alleviivata kansojen ja kansakuntien keskinäisiä eroja. Olisi painotettava, että Suomi voi olla nykyisenkaltaisena olemassa vain, jos Suomen alueella asuu Suomen kansa. Mikäli kansamme häviää tai joutuu alakynteen, valtioltamme poistuu sen subjektiviteetti, eli poliittista vapautta ja suverniteettia tietoisesti ja pidäkkeettömästi toteuttava ylin valtias. Silloin Suomea ei ole.

Rinnakkaisyhteiskunnissa on sodan siemen

Valtiota ei ole olemassa, mikäli sen kantaväestöä painostetaan ja ajetaan omassa maassaan nurkkaan. Niin on käymässä Hollannissa ja Belgiassa sekä Ruotsissa, jossa on jo syntynyt maahanmuuttajaslummeja ja alueita, eräänlaisia ”rinnakkaisyhteiskuntia” ja jopa islamilaisia mikrovaltioita.[216]

Euroopan maita on turha verrata suuriin liittovaltioihin, sillä Euroopan kansat eivät yleensä sano asuvansa Euroopassa vaan omassa isänmaassaan, kuten Isossa-Britanniassa, Norjassa, Sveitsissä, Italiassa, Ranskassa, Puolassa tai Suomessa. Emme ole niinkään eurooppalaisia kuin suomalaisia. Sen sijaan yhdysvaltalaiset sanovat yleensä asuvansa Amerikassa ja samastavat kansallisuutensa maanosaan. He eivät sano useinkaan olevansa yhdysvaltalaisia (*citizen of United States*) vaan amerikkalaisia (*American*). Tämä on Yhdysvaltain väestölle helppoa, koska siellä väestö ei identifioidu osavaltioihin.

Älkää siis verratko maatamme Yhdysvaltoihin, joka perustuu maahanmuuttoon. Silläkään maahanmuutolla ei ole ollut mitään erityisen hyvää kerrottavaa kansojen kohtaamisesta. Tuloksena monikulttuurisesta toimintamallista on ollut lähes pelkästään konflikteja: verenvuodatukseen ja

rotusortoon perustuvaa historiaa, juuri sitä, mihin monikulttuurisuus ja maahanmuutto johtavat. Yhdysvallat ei kelpaa myöskään ”Euroopan Yhdysvaltojen” esimerkiksi, sillä liittovaltiona toimiessaan se on ollut Euroopalle monessa suhteessa epäesimerkillinen.

Joskus kuulee väitettävän, että eivät myöskään suomalaiset ole erityisen esimerkillistä kansaa tavoiltaan ja tottumuksiltaan vaan ”kyllä suomalaisetkin raiskaavat ja murhaavat”. Tästä ei kuitenkaan seuraa, että niin kauan kuin yhdenkin suomalaisen toiminnassa on moittimista, meidän olisi hyväksyttävä siirtolaisten virta ulkomailta ja katsella sivusta, mitä se maallemme tekee.

Viihdekirjailija Jari Tervon nimittelemää ”valkoista roskaväkeä”[217] emme voi poistaa Suomesta, mutta voimme ja meidän tulisi estää sellaisten koukkunokkien päätymistä maahamme, jotka tilastollisesti tekevät tällä moninkertaisen määrän rikoksia kantaväestöön verrattuna. Vähintäänkin meidän tulisi karkottaa vakavia rikoksia tehneet ja ottaa kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneet säilöön, josta avautuisi tie vain yhteen suuntaan: takaisin kotikonnuilleen mitä pikimmin.

Jatkossa tulisi menetellä Kreikan ja EU:n käyttöön ottamalla tavalla ja kieltäytyä ottamasta vastaan yhtään turvapaikkahakemuksia ulkorajoilla sekä käännyttää sisärajoilta maahan pyrkijät takaisin ensimmäiseen turvalliseen maahan. Mikäli tulijat eivät pysähdy käskystä, olisi maahantulo estettävä voima- ja pakkotoimilla, fyysisillä esteillä ja NLW-aseilla (*nonlethal weapons*). Tarvittaessa olisi ammuttava varoituslaukauksia pään yli. Mikäli hyökkääjät eivät pysähdy niihin, pitäisi tuli avata kohti.

Keskiviikkona 11. maaliskuuta 2020

PERUSSUOMALAISTEN VÄLIKYSYMYS: KEPULLE TILAISUUS IRTAUTUA HALLITUKSESTA KASVOJAAN MENETTÄMÄTTÄ

Perussuomalaisten ohella myös Kokoomuksessa on ihmetelty, miksi Keskusta on hallituksessa, joka on tehnyt kelvotonta talouspolitiikkaa, ilmastopolitiikkaa sekä tietenkin myös maahanmuuttopolitiikkaa. Tämä kävi ilmi Iltalehden järjestämässä Jussi Halla-ahon (ps.) ja Petteri Orpon (kok.) keskustelussa[218] tuntia ennen välikysymyksen jättämistä eduskunnassa.[219]

Iltalehden alkuperäinen juttu oli otsikoitu sanoin ”Halla-aho ja Orpo iskevät yhteen”, mutta kameroiden edessä puheenjohtajat päätyivät harmoniaa havisevaan keskusteluun. Taustamusiikiksi olisin valinnut katkelman Ludwig van Beethovenin yhdeksännestä sinfoniasta.

Keskustelun yleisvaikutelmaksi jäi, että Kokoomus on tullut perussuomalaisille linjoille vuoden 2015 pakolaiskriisistä viisastuttuaan. Kokoomuksessa on huomattu myös Perussuomalaisten talousinstrumenttien tehokkuus, joka on kirjattu muun muassa viime eduskuntavaalien ohjel-

miimme. Oli mukava havaita, että yhteistyön edellytykset näyttävät olevan olemassa tulevaa hallitusta ajatellen.

Se, että Kokoomus ei lähtenyt Perussuomalaisten välikysymykseen ”talouspoliittisista syistä”,[220] on poliittista teatteria, jonka tehtävä on uskotella, että Turkin ja Kreikan väliseen rajakriisiin liittyvät rajoitustoimet muka syventäisivät Suomen taloudellista taantumaa.

Tämänpäiväinen välikysymys on paikka, jossa Keskustan kannattaisi jättää hallitus, sillä puolue voisi tehdä sen kasvojaan menettämättä. Kepu on joutunut vasemmiston pahoin vedättämäksi, ja puolueen jäsenkunnalla on eri näkemys Keskustan puoluejohdon kanssa melkein kaikesta.

Pahiten hallituksen sisällä hiertää nyt vihreän sisäministerin Maria Ohisalon kannanotto, jonka mukaan Suomi ”tukee Kreikkaa”. Toisesta suupielestään Ohisalo on ilmaissut, että Suomi tukee Kreikkaa ainoastaan pitämään kiinni kansainvälisistä pakolaisten vastaanottamiseen liittyvistä sopimuksista muttei Kreikan omasta päätöksestä olla ottamatta vastaan turvapaikkahakemuksia ainakaan kuukauteen. Tämän mukaan Ohisalo tukee Kreikkaa kuin köysi hirtettyä.

Perussuomalaiset on pitkään vaatinut muutoksia kansainvälisiin sopimuksiin, niiden tulkintaan ja omaan lainsäädäntöömme niin, että massamuuttoliikkeen ja elintasopakolaisuuden rajoittaminen tulisi paremmin mahdolliseksi. Asiassa pitäisi löytää ensin poliittinen yksimielisyys puolueiden kesken ja laittaa sitten virkamieskunta lainvalmistelutyöhön.

Tavoitteena on, ettei pakolaisuutta ja turvapaikkakäytäntöjä voitaisi jatkossa käyttää sen enempää poliittiseen painostukseen, hybridisodankäyntiin kuin myöskään sellaiseen elintasosiirtolaisuuteen, joka nyt kilpailuttaa EU-maiden sosiaaliturvajärjestelmää turvapaikkashoppailun muodossa.

Myös nykyisten sopimuskäytäntöjen tiukempi soveltaminen auttaisi. Se, että Suomen rajoille ei ole tullut entiseen tapaan turvapaikanhakijoita, johtuu Itä-Euroopan maiden sekä Tanskan ja Ruotsin viisastumisesta. Kun läpikulkumaat ovat ottaneet Dublin II -asetuksen mukaisen sisärajavalvonnan käyttöön ja tiukentaneet otteitaan, tämä on antanut lähtömaihin viestin, ettei kannata pyrkiä siihen ensimmäiseenkään turvalliseen maahan.

Juuri tämän ketjuuntumisvaikutuksen vuoksi parasta tukea Kreikalle onkin ilmoittaa, että otamme sisärajavalvonnan käyttöön täällä. Tämä ehkäisee turvapaikanhakijoiden pyrkimistä myös Kreikkaan, joka ei ole heidän varsinainen tavoitteensa. Monet turvapaikanhakijat ovat halunneet jättää hakemuksensa hyvästä sosiaaliturvastaan tunnettuihin pohjoismaihin, joten keskeistä Kreikan auttamiselle on, että *me* ilmoitamme torjuvamme perusteettoman maahanmuuton omilla rajoillamme.

Myös paljon muuta olisi tehtävissä. Vaikka Suomi ei voikaan periaatteessa kieltäytyä ottamasta vastaan turvapaikkahakemuksia, on väärin, että maahantulo on merkinnyt mahdollisuutta asettua Suomeen pysyvästi

asumaan myös niissä tapauksissa, joissa turvapaikkahakemus on hylätty, jopa useita kertoja ja toistuvasti. Tähän lainsäädäntöön tarvitaan nopeasti muutos.

On epäloogista, että turvapaikkapolitiikassa tuijotetaan yksinomaan pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden oikeusasemaan, eikä kantaväestön asemasta ja veronmaksajille langetettavasta kuormituksesta piitata mitään. Kansallisen suvereniteetin ja itsemäärämisoikeuden valossa etusijalle pitäisi aina asettaa oman kansakunnan hyvinvointi, turvallisuus ja kansallinen etu. Se on nimittäin valtioiden tehtävä. Toivon, että näitä arvoja myös Kokoomuksessa ja Keskustassa haluttaisiin edistää.

Perjantaina 13. maaliskuuta 2020

TILANNE VAKAVAMPI KUIN KUVITELLAAN – MITÄ KORONAKRIISISTÄ VOI OPPIA?

Koronaviruksen alkaessa levitä eksponentiaalisesti ja sairastuneisuuskäyrien kiitäessä kohti koillista ovat suomalaiset terveysviranomaiset ja julkisen vallan edustajat tyynnytelleet kansalaisia korostamalla, että mitään hätää ei ole, *sillä asummehan Suomessa*. Asennoituminen on samanlaista kuin ydinvoimalan räjähtäessä lähialueella, hirmumyrskyn lähestyessä tai vankikarkurien hiippaillessa pihapiirissä: panikointi pois, sillä vaaraa ei ole *nimenomaan Suomessa*.

Pikaisena ohjeena sanoisinkin, että kansalaisten kannattaa turvautua omatoimisuuteen ja laittaa tarvittaessa itse itsensä karanteeniin sekä rajoittaa liikkumistaan kauppakeskuksissa, julkisissa liikennevälineissä ja yleisötilaisuuksissa. Viranomaiset ovat pakonomaisiin toimenpiteisiin liian arkoja ja sinisilmäisiä. He antavat korkeintaan suosituksia. Tosiasia kuitenkin on, että juuri nyt viruksen monistuminen on logaritmisen lisääntymiskäyränsä juurella, ja taudin leviämiseen voitaisiin tehokkaimmin vaikuttaa myös viranomaisten ohjeilla.

Silti he eivät niin tee. – Miksi? On vaikea sanoa, mistä suomalaisten hyväuskoisuus ja luottavaisuus johtuvat. Viranomaiset saattavat pelätä auktoriteeteiksi asettumista tasa-arvoiseksi höylätyssä yhteiskunnassamme. Kainostellaan ja hienostellaan. Ei saa esittää *Besserwisseriä*. Mukana voi olla ripaus sodissa voittamattoman mainetta: ei meille kukaan mitään voi, kun natsit, liittoutuneet, Iso-Antti ja Rannanjärvi eivät yhdessäkään voineet. Tappiokin oli voitto. Mitä yhdestä pöpöläisestä?

Koronavirus on mestari opettamaan meille suomalaisille, että väärä itseymmärrys on johtanut virheelliseen omaankuvaan, jonka seurauksena Suomen viranomaiset toimivat Pölhö-Kustaan tavoin niin tässä kuin tuossakin asiassa. Ja sitten ollaan koivuhalolla päähän lyödyn näköisiä. Toiset Euroopan maat ovat menneet huomattavasti pitemmälle havaittuaan, että

muutamat perusoikeuksien rajoitukset ovat melko vähäpätöisiä toimenpiteitä verrattuina taudin leviämisestä johtuviin tappioihin ja kuolemantapauksiin.[221]

Perussuomalaiset esittävät valmiuslain käyttöönottoa

Tilanne on oikeasti paljon vakavampi kuin kuvitellaan; esimerkiksi Italiassa on kuollut jo yli 1000 ihmistä koronavirukseen. Perussuomalaiset on ehdottanut valmiuslain pikaista käyttöönottoa taudin leviämisen hillitsemiseksi,[222] mutta ainakaan torstaina Marinin hallitus ei saanut aikaan minkäänlaista päätöstä, vaikka puolueilla on asiasta yhteisymmärrys.[223]

Viranomaisten ja hallituksen toiminta on huvittavan analogista niin sanotun valtamedian kanssa. Molemmat tyynnyttelevät, liennyttelevät ja laannuttelevat, koska *seurausharkinta* ohjaa pahimpia reaktioita ennakolta eliminoivaan viestintään: seuraukset taloudelle voivat olla kielteisemmät, jos ihmiset lukittautuvat neljän seinän sisään eivätkä mahdollisesti mene töihinkään.

Tässäkin asiassa olisi viisasta kuunnella myös dissidenttejä ja kontroverssejä kapinallislääkäreitä eikä ainoastaan THL:ää – aivan niin kuin tiedonnälkäinen lukee valtamedian sijasta tai vähintään sen ohella aina myös vaihtoehtoista mediaa. Viranomaislääkärien kannanotot muistuttavat nyt ylilääkäri Irvi Kaikkosen (Jope Ruonansuun komediahahmo) virallista vastaanottoa, kun taas todellista tietoa tihkuu ”yksityishenkilöinä” annetuista asiantuntijakommenteista. Kannanottoni ei tarkoita, että pitäisin viranomaisia epäpätevinä, vaan sitä, että heidän kannattaisi nyt osoittaa pätevyytensä.

Ylilääkäri Kaikkonen kehottaa olemaan panikoimatta ja pidättämään hengitystä pari viikkoa. Entä opettaako koronavirus mitään muuta kuin sen, että pitää laittaa käsi suun eteen, kun aivastaa. Itse neuvoisin olemaan laittamatta, aivan niin kuin kehottaisin myös kauppojen kassoja olemaan kaivamatta nenää, kun siirtelee asiakkaiden ostoksia liukuhihnalta koodinlukijan kautta kaukaloon. Sama sopii tietenkin myös asiakkaille.

Muutakin viisautta koronaviruksessa pesii. On tottakai totta, että kerrannaisvaikutukset talouteen voivat olla drastisia, kun virus tuolla tavalla on lähdössä laukkaamaan. Pörssit sukeltavat pahiten sitten vuoden 2008, yritykset antavat tulosvaroituksia, öljyntuottajamaat käyvät hintasotaan ja vienti sekä tuonti sakkaavat.[224] Mahtaa viruksella olla hauskaa, kun se tällä tavalla laittaa maailmankirjat sekaisin, melkein kuin meneillään olisi monikulttuurinen vallankumous.

Koronakriisi osoittaa globaalin ja monikulttuurisen ajattelumallin haavoittuvuuden

Koronan tärkein poliittinen opetus on, että *monikulttuuriseen ja globaaliin talouteen perustuva yhteiskuntamalli on perin haavoittuva*. Toimitusvaikeudet maailmanlaajuisten tuotantoketjujen alkupäässä tai matkalla voivat viedä kokonaisia teollisuudenaloja juntturalle ja laittaa kapuloita kansantalouksien rattaisiin.

Esimerkkejä? Kirjoitin jo vuonna 2013 kansallisen lentoyhtiömme Finnairin haavoittuvuudesta yhtiön laitettua kaikki munat samaan koriin.[225] Firman pätäkkä tulee pitkälti Kaukoidän lennoista, joiden matkustajamäärät ovat mahdollistaneet myös tiheän Euroopan-verkoston.

Hyötyä suomalaisille? – Kyllä. Mutta vain siihen asti, kun asiat sujuvat ennustettavasti. Myös jokin poliittinen häiriötila olisi voinut tämän ketjun katkaista, tai vika yhden konetyypin varaan rakennetussa laivueessa. Nyt lennot laittoi jäihin yksi pieni virus, jolla saattaa olla suuria ja kuolemanvakavia seurauksia.

Tärkeä opetus on, että yhteiskunnan keskeiset toiminnot kannattaa rakentaa pitkälti *omavaraisuuden perustalle*. Riskit pitäisi puskuroida paremmin. Myös ilmastopolitiikka vaatisi teollisuuden säilyttämistä länsimaissa. Näin estettäisiin hiilivuotoa mutta myös riippuvaiseksi tuloa poliittisesti epävakaista maista, jollaiseksi Kiinakin voi osoittautua. Parasta on, että automaation lisääntyminen parantaa mahdollisuuksiamme pitää myös raskas teollisuus länsimaissa, joissa teollisuuden ympäristösuhde on paljon parempi kuin kehitysmaissa.

Viime vuosituhannen vaihteessa Eurooppaa riivasi hullun lehmän taudiksi sanottu Creutzfeldt-Jacobin oireyhtymä, ja liivatetuotteet Isosta-Britanniasta sekä Benelux-maista laitettiin pannaan. Myös elintarviketurvallisuuden kannalta on tärkeää, että maamme olisi maatalouspolitiikassaan omavarainen.

Riippuvuus luo epävapautta, ja epävapaus on epäarvo – ei siis mikään eurooppalainen arvo, vaikka ”arvojen” tuella EU on meille liittovaltiotäkyjä kaupitellutkin. Universaali, globalistinen ja internationalistinen liittovaltiopolitiikka on syötetty suomalaisille Digestive-kekseinä.

Ihminen on ainoa luonnonolento, joka tietää voivansa joutua luonnon nujertamaksi

Tieteenfilosofisesti katsoen virukset, kuten SARS ja ebola, muistuttavat myös ihmisten voimattomuudesta biologisten uhkien edessä. Vulgaarinaturalistisesti voidaan spekuloida ajatuksella, että virukset ovat luonnon puolustautumiskeinoja tuhoisaksi osoittautunutta ihmiskuntaa vastaan.

Toisella tavalla sanoen: luonnon ei pidä olla ihmiskunnan palvonnan kohde, sillä luonto viruksineen, bakteereineen, petoeläimineen ja maanjäristyksineen on myös ihmisen ikuinen vihollinen.

Sauli Niinistö lausahti toivovansa, että ihmiset alkaisivat ”vaikeissa olosuhteissa nähdä oman napansa ulkopuolelle”.[226] Toivomista riittääkin, sillä vaikeissa oloissa ihmiset eivät yleensä toimi kovin altruistisesti vaan entistä egoistisemmin.

Ylirajaiset uhat valaisevat ihmisille luontoriippuvuuden lisäksi myös taloudellisen ja poliittisen riippuvuuden merkitystä ja sitä, kuinka onnetonta on joutua kaikenlaisiin henkisiin henkseleihin. Koronavirus antaa meille yhden oppitunnin siitä, että universalistinen, globaali ja internationalistinen politiikka ei ole se kaikkein paras toimintamalli. Vaikka solidaarisuutta luonnonilmiöiden hallitsemisessa tarvitaankin, on myös valtioiden rajoilla oma tärkeä tehtävänsä sekä taloutemme että väestömme suojelemisessa.

Lauantaina 14. maaliskuuta 2020

CUCK-MIEHIÄ VAI INCEL-MIEHIÄ?

Ilta-Sanomat uutisoi jokin aika sitten Yleisradion *Logged in* -televisiosarjasta, jossa märehdittiin viiden syrjäytyneeksi sanotun nuoren miehen elämäntarinaa ”rujon kaunilla tavalla”.[227] Performanssi tuo etsimättä mieleen Aki Kaurismäen ”suoraan kadulta alkavat kertomukset”.

Ilta-Sanomien jutussa haastateltu vasemmistoliittolainen sosiaali- ja terveysministeri Aino-Kaisa Pekonen tietenkin ilahtui nähdessään aitoa kurjuutta, joka perinteisesti lisää vasemmiston kannatusta. Miesten valittelu kelpaa feministeille siksikin, että kverulatorinen purnaus on alistumisen muoto ja siirtää valtaa naisille. Ministerin mielestä asiasta ”täytyy puhua”.

Miesten työttömyys, toimettomuus ja alakulo ovat muodostuneet niin yleisiksi, että sen voisi kuvitella johtuvan vesijohtovedestä. Olen kuitenkin itse vakuuttunut siitä, että nuorten miesten rappiolle meno johtuu olennaisesti *feminismistä*.

Kun naiset pihtaavat miehiltä seksiä omaa arvoaan parantaakseen, heteromiehet deprivoituvat, ja heistä tulee seksiä kerjääviä mekkoeinareita, joita sanotaan *cuck*-miehiksi (englannin kielen sanasta *cuckold* = käki). Nämä miehet suostuvat nuolemaan mehiläiskuningattariksi laittautuneiden naisvaltiattarten varpaita saadakseen heiltä sääliseksiä.

Toinen kurjuuden tunkiolla eksistoiva miesryhmä ovat niin sanotut *incel*-miehet. Nimitys on lyhenne englannin kielen sanoista *involuntary celibacy*, joilla viitataan tahdonvastaiseen selibaattiin. Tämän sanotaan ilmenevän kyvyttömyytenä perustaa seksisuhteita.

Suomenkielinen Wikipedia-artikkeli hakusanalla ”*Incel*” valaisee asiaa niin, että *incel*-miesten jäsenkunta muodostuu ”enimmäkseen nuorista, valkoisista heteromiehistä” ja että ”keskustelu on usein täynnä itsesääliä ja vihaa muita ihmisiä kohtaan”, mihin on vaikuttanut ”äärioikeiston ja valkoisen ylivallan nousu”.

Nettitietosanakirjan kannanotot eivät tulleet yllätyksinä, sillä sitäkin sivustoa hallitsevat vihrevasemmiston nörtit. Voidaan taaskin toistaa kysymys, mikä onkaan syy ja mikä seuraus. Vaikuttavaa syytä ei ole antauduttu etsimään seksuaalisten suhteiden toisesta osapuolesta, heteromiesten tapauksessa siis *naisista*.

Kun naiset avaavat lompsansa ulkomaalaisille maahan lompsijoille ihan vain protestiksi ”valkoisille heteromiehille”, näyttääkseen keskisormea patriarkaaliselle länsimaiselle yhteiskuntajärjestelmälle ja lisätäkseen miesten kilpailua naisista seksuaalisen tasehäiriön kautta, ei ole tietenkään ihme, miksi kantaväestön mieskunta vetää pipon silmilleen baareissa. Katkeroituneet kommunisti-feministit kuvaavat miesten pakoa ja perääntymistä sitten ”äärioikeiston ja valkoisen ylivallan nousuksi”.

Sekä *cuck*- että *incel*-miehille tyypitellyt mieskuvat sopivat mieskurjuutta valittelevan Ylen TV-sarjan henkilöihin. Itse näkisin, että juurisyy mieskurjuuteen on feminismin lietsoma seksin panttaus, jota naiset harjoittavat kiristääkseen miehiltä rahaa tai pidättääkseen itselleen valtaa.

Seksuaalisuuskielteinen politiikka on levinnyt feminismin kautta myös seksuaalivähemmistökulttuuriin, jossa valtaa käyttävät nykyisin Tomin miesten sijasta aseksuaalit ja kaksiarvoista biologista sukupuolieroa raivokkaasti vastustavat transsukupuoliset. He ovat pakottaneet oikeita miehiä ja naisia selittelemään olevansa ”cis-miehiä” tai ”cis-naisia”, eli he ovat vaikuttaneet hyökkäyksillään myös muiden kuin itsensä näkemyksiin itsestään.

Kurjinta mieskurjuuden valittelussa on sen taipuminen väitteiksi ”miestapaisuudesta”. Kyse on niin sanotusta kertomustaloudesta. Muutamiin subjektiivisiin ja ”tapaustutkimuksina” esitettyihin kertomuksiin tai tarinoihin (narratiivisuuteen!) vetoamalla edetään väitteeseen, että miehet yleensäkin ovat hyljeksittäviä luopioita ja vähintäänkin syyllisiä asemaansa. Ja sehän vasta sopii militanttifeminismin agendaan.

Tuloksena on myös selvää naiskurjuutta: raiskattuja diskojen seksipommeja tai prässihousuihin laittautuneita koppavia ja kosmonautinkovia akateemisia virkanaisia, jotka kulkevat kaduilla kopein askelin ja hapan ilme naamallaan ja joiden täytyy tarkistaa sanakirjasta, mitä hauskanpito tarkoittaa.

Ohjeeksi sanoisin, että antakaa nyt nuoret neidot reppanamiehille pillua, ettei käy niin kuin Timo Hännikäisen kirjassa *Ilman*, jossa kuvataan vuodesta toiseen jatkunutta selibaattia monillekin ihmisille todeksi käyneeseen tapaan.[228] Näin siis siitä huolimatta, vaikka nyt onkin vain kansainvälinen pihvi- ja suihinottopäivä.

Joskus joutuu kysymään, mikä tätä kansaa oikein vaivaa, kun pissikset kitisevät nykyisin kaikesta, eikä kenestään ole enää mihinkään. Selitykseni on, että elintason jatkuva nousu on totuttanut ihmiset valittamaan kaikesta ja näkemään elämään sisältyvät mikroskooppisen pienet tasa-arvo- ja muut ongelmat järkyttävän suurina. Tuloksena on ollut kasa syrjään tietoisesti hakeutuvia nuoria, joiden yliherkkyys kaikelle havaitaan lopulta yhteiskuntakelvottomuutena.

Myöhäiset kansainvälisen naisten päivän (8.3.) onnittelut ja ennakoivat Minna Canthin kunniaksi vietettävän tasa-armon päivän (19.3.) toivotukset kaikille.

Tiistaina 17. maaliskuuta 2020

KORONA ON JOUKKOTIEDOTUKSEN HENKINEN AIDS

Joulu ja juhannus tulivat koronaviruksen mukana Suomeen yhtä aikaa, sillä julkiset tilat ovat kuin neutronipommin jäljiltä – ainakin täällä pääkaupunkiseudulla. Ihmiset käyttäytyvät diskreetisti. Nyt on mukavaa käydä vaikkapa uimahallissa, kun voi pulikoida peilityynessä vedessä ilman, että vastaan tulisi ketään, paitsi joku verkkainen sunnuntaiuimari kaukaisella viereisellä radalla. Ratikoissa ei ole ruuhkaa. Kanariansaarille pääsee parin sadan euron äkkilähdöillä ainakin niiden kyydissä, jotka vielä matkoja järjestävät.

Koronavirukseen reagoimisessa on myös joukkohysterian makua. Sosiaalipsykologiassa usein viitattu massapanikoimisen esimerkkitapaus on H. G. Wellsin romaaniin *Maailmojen sota* (1898) tehty radiokuunnelma, jonka ohjaajana ja kertojana oli Orson Welles ja joka esitettiin CBS:n radioverkon kautta vuonna 1938. Lähetyksen uskottavuutta lisäsi se, että suurin osa ohjelmasta koostui uutistiedotteista, mikä sai monet uskomaan, että marsilaiset olivat todella hyökänneet maahan. Otollisen maaperän kuunnelmalle muodosti esitysajankohta halloween, jolloin monien antennit olivat herkässä tilassa, ja lähetys laittoikin yhteiskunnan hetkellisesti sekaisin.

Koronasta puhuminen alkaa olla samanlaista. Tapaus osoittaa median suurta valtaa joukkoilmiöiden luomisessa. Nykyisen efektiteollisuuden aikakaudella ihmiset lienevät niin tottuneita dramaattisiin TV-performansseihin, että suurikaan mullistus – esimerkiksi ydinsodan alkaminen – tuskin aiheuttaisi ihmisten arkirutiineihin muutosta. Yleistä hälytysmerkkiä luultaisiin vahingoksi, ja viranomaiskehotusta hakeutua väestösuojiin pidettäisiin valtamedian tuottamana parodiahorisontin ylityksenä tai vaihtoehtomedian aikaansaannoksena.

Vähäeleiseen ja näkymättömään virukseen sen sijaan näyttää liittyvän sen verran arkirealismia, että tauti riittää pelottamaan ihmisiä sairastu-

misen konkretialla. Ehkä biologisista uhista ei ole vielä puhuttu tarpeeksi, siis kyllästymiseen asti.

Joukkohysterian piirteitä

Joukkohysteriaan liittyy yleensä myös joukkosuggestio, joka voi perustua myös itsesuggestioon. Siitä on kyse viimeistään silloin, kun luulosairaita alkaa hakeutua hoitoon. Tätäkin on jo nähty. Itsesuggestiolla, hypokondrialla ja korostuneella introspektiolla tuotettuun paranoiaan täytyy pian saada lumelääkitystä, ennen kuin massakäyttäytymisen yhteiskunnalliset vahingot ylittävät pelkästä sairastamisesta koituvat haitat.

Yksi joukkosuggeroitumisen muoto ilmenee hamstrauksena. Joukkosuggestiolle on tyypillistä jäljittely, joka nojaa vahvistusharhaan: kun yksi hamstraa, niin kaikki hamstraavat, ettei jäisi ilman sitten, kun tonnikala kaupoista loppuu. Tällä toimintamallilla marketit tietenkin myös tyhjenevät, ja maailmanloppu lähenee. On hyvä olla bunkkerissa, niin elintarviketoimituksetkaan eivät jatku, kun kysyntää ei enää ole.

Vastoin yleistä käsitystä ei koronaviruksen puhkeaminen epidemiaksi tai pandemiaksi ole mikään yllätys. Päinvastoin: se on looginen lopputulos ylirajaisesta massaturismista. Siten se olisi ollut myös helposti ennustettavissa ja ehkä hillittävissäkin.

Ihmisten irrationaalinen käytös muistuttaa 1980-luvun HIV-paniikista, joka levisi hysteriaksi, vaikka viruksen heikko tarttuvuus tiedettiin aika pian, ja tauti levisi lähinnä seksuaalisessa kanssakäymisessä. COVID-19 puolestaan leviää helposti, joten paniikkiin voi olla syytäkin. Influenssa ei kuitenkaan vain tapa, vaan useimpia se vahvistaa, kun sairastuneet saavat immuniteetin. No, oli HIV-paniikista jotain hyötyäkin; se kun ohjasi ihmisiä ajattelemaan muutakin kuin pelkkää seksiä.

Kaasunaamarit ovat taas katukuvassa,[229] saippuaa jaetaan kuin keskitysleireillä, ja ovelimmat korjaavat viruksesta myös rikoshyödyn.[230]

Malliesimerkki mediajulkisuuden viestintädekadenssista

Viittasin jo otsikossani siihen, että virukseen suhtautuminen on pitkälti median luoma ilmiö. Biologisesta viruksesta on tullut meemin kaltainen kulttuuri-ilmiö, joka leviää viraalisesti: ihan oikean viruksen tavoin.

Viruksesta puhuminen vinksahtaa helposti myös sivuraiteelle. Aivan niin kuin ylilääkäri Kaikkonen kertoo puhelintunnillaan mielellään velipoikansa Angliasta, voidaan puhe kääntää koronasta Coronaan. (Sivumennen sanottuna perheessämme olivat 1960- ja 1970-luvulla molemmat autot, joista Toyota Corona oli ylivoimaisen luotettava ja luja auto, ja faija ajoi sillä uudesta asti yli satatuhatta kilometriä, ennen kuin myi sen.)

Viruksesta puhuminen on nyt sosiaalisen kanssakäymisen, osallistumisen ja oman olemassaolon todistelun muoto, jolla tavoitellaan yhteiskunnallisen tietoisuuden osoittamista, ilmaistaan moraalista vastuullisuutta ja tavoitellaan poliittista kannatusta.

Saksalainen filosofi Martin Heidegger käytti sillä tavoin vääristyneestä viestinnästä nimitystä *das Gerede*, joka voidaan kääntää lörpöttelyksi tai ”epäpuheeksi”. Sen kaltaisella jutustelulla on tarkoitus ilmaista jotain muuta kuin asiasisältöjä. Myönteisessä muodossa se pitää yllä kontaktia tai ilmaisee omaa läsnäoloa. Mutta *Gerede* voi olla myös kielteistä: juoruilua, halpahintaista julkisuuden (*die Publizität*) kosiskelua ja pötypuhetta.

Koronasta puhumisesta on tullut samantyylistä. Sen kautta pyritään osoittamaan joukkoon kuulumista, pelkojen ja uhkien alaisuuteen asettumista, massakulttuuriin sopeutumista ja sopeuttamista, oman eksistenssin häivyttämistä uhattuna olemisesta johtuvaan itsensä kieltämiseen sekä tietysti ”vastuuta”, joka sisältää aina myös syyllisyyttä. Jos ei puhu viruksesta ja tunnusta pieksevänsä sitä kärpäslätkällä, ei voi olla hyvä ihminen.

Mediajulkisuudessa mikä tahansa asia voi kääntyä moraaliseksi poseeraukseksi. Tosiasiassa kyse on *moralismista*, joka tekee ihmisistä hiiriä. Parasta siis on taaskin vain tyytyä keskiverto-olemiseen, sulkea ikkunat, käyttää kuonokoppaa ja noudattaa viranomaisten määräyksiä. Turha yksilösankaruus ja oma ajattelu pois, paitsi tietysti hallitukselta, jonka pitää antaa ”johtaa”.

Mediajulkisuuden tulos on myös se, että sosiaalinen kommunikaatiokyky ja arvostus laskevat, jos ei *ota kantaa* virukseen kahviloissa. Ilmiö tunnetaan televisiosarja Dallasia koskevista tutkimuksista. Tylsämielistä, vellovaa, käsikirjoitukseltaan hoipertelevaa, juonenkäänteiltään joko täysin ennustettavaa tai mielivaltaista saippuasarja Dallasia katsottiin, sillä ilman käsitystä Sue Ellenin, Pamelan ja JR:n juonitteluista ei voinut osallistua keskusteluihin työpaikoilla, ja työyhteisön jäsenestä itsestään tuli pian *persona non grata*. Tämä osoittaa, miten mediavälitteisyys *banalisoi*.

Banalisoituminen uhkaa myös terveystiedotusta. Hyveellisyys on häikäisevää jopa irtopisteitä metsästäviltä poliitikoilta. Terveysviranomaiset ovat olleet hiljaisempia, koska heitä ei valita vaaleilla.

Yksi asiallisimpia medioita on ollut – ehkä yllättävästi – Tekniikan Maailma, joka teki viruksesta nopealla tahdilla 13.3.2020 erikoisliitteen. Tavallaan tulos on ymmärrettävä, sillä julkaisulla on epäpoliittinen ja rationalistinen historia.

Altruismi ja egoismi punnitaan

Liittyy asiaan toki moraalifilosofinenkin näkökulma, mutta se on kiinnostava vain ilmiötä ulkopuolelta tarkastellen. Kaikkihan tietävät, että ongelmallisessa *tilanteessa itsessään* ei ole kuin yksi moraalinen toimintamal-

li: välttää tautia ja auttaa muita ihmisiä, mikäli omat resurssit sallivat. Tämä viesti ei tule sen kummemmaksi, vaikka se sanottaisiin monta kertaa tai entistä kovemmalla äänellä.

Sen sijaan ilmiön ulkopuolelle asettuen siitä erottuu peli, joka on altruismin ja egoismin välinen. Egoismi voittanee, sillä ihminen on yksilörationaalinen olento, joka toimii omaksi edukseen ilman tarkoituksellista pahaa tahtoa.

Filosofian näkökulmasta ihminen ei olisi paha, vaikka hän olisi itsekäs, sillä pahuus edellyttää pahan *tahdon* tai *tarkoitusperän*. Pelkkä oman edun tavoittelu tai ongelmien välttely ei vielä merkitse, että ihminen olisi paha vain sillä perusteella, ettei hän ole muille hyvä, sillä hyvyys ja pahuus eivät ole kontradiktorisia vastakohtia vaan kontraarisia.

Kontradiktorisuus (poissulkevuus) tarkoittaisi, että jos ihminen ei osoita hyvyyttä, hän väistämättä on paha ja kääntäen. Kontraarisuus (rinnakkaisuus) taas merkitsee, että toisen asiapuolen puuttuminen ei vielä riitä tekemään toisesta välttämätöntä. Hyvyyden puuttuminen ei siis tee ihmisestä pahaa, sillä voimme ajatella niiden välille myös neutraaliuden tai sen, että molemmat esiintyvät rinnatusten ihmisessä. Ihminen tuleekin olleeksi aina *sekä* hyvä *että* paha, ja ne jotka luulevat olevansa vain hyviä, ovat yleensä pahimpia kaikista, sillä he eivät tunnista itsessään olevaa pahuutta eivätkä siten ymmärrä vastustaa omaa ahneuttaan ja egoistisuuttaan lainkaan.

Mikäli jaksoitte seurata tähän asti, onnittelen teitä kärsivällisyydestänne. Myös valtavirtapoliitikkojen halu osoittaa hyveellisyyttään on toki ihailtavaa, he kun pyrkivät nyt rakentamaan siltoja viruskriisin yli. Pelkään kuitenkin pahoin, että he tekevät, niin kuin Nikita Hruštšov aikoinaan totesi, eli rakentavat sillan myös sinne, missä ei ole jokea.

Tarkoitan vain, että ratkaisevassa asemassa ovat nyt yksilötoimijat eikä julkinen valta. Vakavasti puhuen: kenenkään ei nyt pitäisi harkita käyttäytymistään vain henkilökohtaisen tartuntariskin kannalta, vaan yksilöiden pitäisi ajatella yhteiskunnallisesti, tai muutoin omaan selviytymiskykyynsä luottajat voivat olla vastuussa toisten ihmisten kuolemasta.

Pitkän päälle et voi muuta kuin sairastaa ja tervehtyä

Virus laantuu ajan myötä itsestään, eivätkä poliitikot voi parantaa maailmaa mitenkään. Jos 80 prosentin sairastuvuusennuste toteutuu, meidän yleisterveiden ei auta kuin kärsiä pari viikkoa influenssaa ja antaa valkosoluille syötävää. Sen jälkeen pääsee taas leffaan ja voi nauttia halvoista ulkomaanmatkoista.

Vaarassa olevia ryhmiä, kuten lapsia, vanhuksia ja sairaita on tuettava ja suojeltava, mutta siihenhän näyttää löytyvän kansalaisilta jo nyt vertaistukea. Ilahduttavaa onkin, että kansalaisista kaivautuu jälleen esiin

talvisodan henki. Vaikka kriisitilanteissa syntyvät ihmissuhteet eivät olekaan tutkimusten mukaan pysyviä, ne voivat kuitenkin ohjata ihmisiä ennennäkemättömään solidaarisuuteen ainakin omien viiteryhmiensä sisällä ja läheisten kesken. Viranomaisilta puolestaan odotetaan lähinnä konkreettisia kotihoito-ohjeita ja tartunnan tunnistamista helpottavia tunnusmerkkejä.

Lääkärit kehittelevät aikanaan rokotteen, mihin voi mennä vuosi. Koko yhteiskuntaa ei voida täksi ajaksi laittaa vikasietotilaan. Joukkoliikennettä harjoittavia firmoja, matkatoimistoja, teattereita ja tapahtumia voidaan toki laittaa tilapäisesti lautoihin ja työntekijöitä lomauttaa. Mutta kauppakeskuksia ja varuskuntia ei voida sulkea eikä koulunkäyntiä keskeyttää.

Formula-ajot ja olympialaiset voidaan järjestää tyhjin katsomoin, pelkkinä TV-tapahtumina. Etätyöskentelyn käyttökelpoisuus punnitaan nyt muuallakin kuin ammattikouluissa, kun kaikki saavat näyttöä lähiopetuksen supistamisesta. Muutakin etua voi olla. Käsienpesuneurootikkojen pakkotoiminnoista voi olla lopultakin jotain hyötyä.

Koronaan suhtautumisesta tulee moraalitonta siinä vaiheessa, kun firmat alkavat rahastaa koronalla. Ongelmana on haittojen ja hyötyjen epätasainen jakautuminen, kun yhdet laittavat rahoiksi ja pulssinsa kadottaneet kaatuvat konkurssiin tai hautaan. Hyötynä on, että eläkekassat ja kyyniset perilliset voivat iloita, työmarkkinaosapuolet löytävät toisensa,[231] ilmakehä kiittää ja ”älä osta mitään” -päivän järjestäjien mieli on hyvä.

Niin sanottu vihapuhe vaimenee, kun ihmiset löytävät yhteisen vihollisen. Ihmisissä saattaa olla myös patoutunutta yhteisöllisyyden ja solidaarisuuden kokemisen tarvetta, joka näin pääsee purkautumaan.

Taudista me selviytynemme, mutta pahinta suomalaisten kannalta on, mitä tapahtuu muualla. Virus saattaa käynnistää hallitsemattoman väestövyöryn Suomeen esimerkiksi Venäjältä, jos ihmiset lähtevät paremman hoidon perään. Korona saattaa kaataa Italian, Kreikan, Espanjan ja Portugalin talouden. Siitä euro ja Euroopan unioni eivät selviä. On mielenkiintoista havaita ja todistaa, voisiko koko EU romahtaa kulkutautiin, niin kuin hallitsijat sortuivat aikoinaan ruttoon ja koleraan.

Keskiviikkona 18. maaliskuuta 2020

COVID-19 ON VAIN BIOUHKIEN TORJUNTAHARJOITUS – MITÄ KRIISINHALLINTA ON?

Kulkiessani tänään Helsingin autioituneilla kaduilla saatoin todeta, että suomalaiset ovat varmaakin maailman kuuliaisinta ja tottelevaisinta kansaa. Ihmisten valtaenemmistö on noudattanut poikkeustilan ja valmiuslain määräyksiä jo ennen kuin niitä on ehditty saattaa voimaan. Noudatamme

viranomaisohjeita itse itseämme käskien, mikä viittaa epäilykseen, että jokaisessa meissä piilee viranomainen.

Kriisien hallintaa ajatellen tämä on ihan hyväkin juttu. Poliitikkojen vaikutusvalta loppuu nimittäin lyhyeen. Poliitikot voivat muokata lakeja ja viranomaiset valvoa niiden noudattamista. Terveydenhuolto voi antaa ohjeita ja hoitaa potilaita. Suuria joukkoja koskevien koettelemusten keskellä suurin osa kaikesta vastuusta, vallasta ja mahdollisesta syyllisyydestä lankeaa kuitenkin kansanjoukoille.

Kansanjoukoissa puolestaan vastuu jakautuu ja katoaa. Siksi väitän, että tärkein vastuu SARS-CoV2-viruksen hallintaan saamisesta kuuluu yksilöille, sinulle ja minulle. Tässä valossa ”me ollaan lääkäreitä kaikki, kun oikein silmin katsotaan, me ollaan lääkäreitä kaikki”.

Toiseksi väitän, että koronaviruksen aiheuttama kriisi – niin monitahoinen kuin se onkin – on harjoitus, jossa punnitaan kansalaisten kyky hallita omaa egoismiaan ja toisaalta halu osoittaa toisiaan kohtaan solidaarisuutta, eli harjoittaa altruismia.

Pelissä punnitaan ihmisten kyky yhteistyöhön ja halu puhaltaa yhteen hiileen. Suomalaisten kesken se on ollut perinteisesti korkea, ja nyt se yhä uudelleen punnitaan.

Käytännössä tämä tarkoittaa, että viruksen leviämisen hillitsemiseksi ja ilmiön haltuun saamiseksi on yleisterveiden ja hyväkuntoisten ihmisten tingittävä mukavuuksistaan ja hyvinvoinnistaan, jotta vaarassa olevien ihmisryhmien henkiä voidaan pelastaa.

Itse arvelen, että sosiaalinen pääomamme riittää toisistamme huolehtimiseen. Myönteistä näyttöä siitä on saatu jo nyt.

Biologisten uhkien alkusoittoa

Myönteisesti ajatellen koronapandemia on hyvä harjoitus myös vaarallisemman viruksen varalta. Korona ei ole sentään mikään ebola, joka tappaa verenvuotokuumeeseen nopeassa tahdissa noin kaksi kolmasosaa sairastuneista.

Uhka on kuitenkin todellinen. Kuten eräistä vuoden 2018 loppupuolen uutisista voidaan lukea, esimerkiksi Ruotsin terveysviranomaiset ovat kaikessa hiljaisuudessa valmistautuneet ebolan puhkeamiseen Afrikasta saapuneen maahanmuuton vuoksi.[232]

Gatestone-instituutin tutkija Sören Kern paljasti jo pari vuotta sitten saksalaisen Robert Koch -insitituutin tutkimuksiin[233] viitaten, miten helposti ja nopeasti tappavat tartuntataudit leviävät laittomasti maahantulleiden mukana.[234] Maltalla, Italiassa ja Saksassa B-hepatiitti- ja tuhkarokkotartunnat ovat lisääntyneet noin 300 prosenttia, ja malaria- ja syfilistapauksissa kasvua on noin 200 prosenttia. Ympäri Eurooppaa on tunte-

matonta alkuperää olevien sairauksien esiintymistiheys kasvanut 14 prosentista 26 prosenttiin vuodesta 2015 lähtien.

Väestöjen laajasta liikkuvuudesta, esteettömästä rajojen ylittämisestä ja massaturismista johtuvat riskit ovat olleet hirvittäviä, mutta ne ovat olleet (vastoin mediassa annettua kuvaa) koko ajan tiedossa. Kyse ei ole siitä, puhkeaako jokin uusi epidemia, vaan siitä, milloin se puhkeaa, totesi Skånen yliopistollisen sairaalan toiminnanjohtaja Maria Josephson.[235]

Kuten sanottua, viranomaisten vaikutusvalta ja voimavarat ovat vähäiset biologisten uhkien edessä. Loppu jää poliitikoille, jotka voivat säätää lakeja. Mediassa ja politiikassa kuultu pulina ilmaisee pahimmillaan vain vaikeutta reagoida nopeasti järjellisellä tavalla. Ensin täytyy säätää tai kiertää hieman lakeja, jotta rationaalinen toiminta tulisi mahdolliseksi.

Mitä kriisinhallinta on?

Miten sitten tätä nyt käsillä olevaa kriisiä pitäisi hoitaa? Väitän, että pahimpaan skenaarioon verrattuna nyt meneillään kriisi jää pieneksi ja koettelee lähinnä enemmistöjen mukavuudenhalua tuottaen lievää kärsimystä. Riskiryhmille kyseessä on vaaran paikka. Heitä omilla käyttäytymismuutoksillamme suojelkaamme. Vastuu on viime kädessä sinun ja minun, ei viranomaisten tai poliitikkojen.

Kriisinhallinta ei ole sitä, että oppositio antaa täyden tukensa tai valtuutuksensa hallitukselle. Kriisinhallinta ei ole myöskään sitä, että kiitetään hallitusta "erinomaisista päätöksistä", jotka ovat välttämättömiä ja jotka jokaisen pitää ymmärtää tehdä. Kriisinhallinta on sitä, että kaikki aiotut asiat – niin välikysymykset kuin kuulemisetkin – viedään läpi *siitä huolimatta*, että on poikkeustila ja kriisi päällä.

Kriisinhallinta ei ole sitäkään, että poikkeusoloihin ja valmiuslakiin vedoten puututaan ihmisten oikeuksiin ja vapauksiin enemmän kuin on tarpeen. Kriisinhallinta on sitä, että tilanteista selvitään ilman turhia pakkotoimia.

Nyt jos koskaan on varottava aiheuttamasta poikkeusoloilla suurempaa tuhoa kuin tauti itse. Siksi suosittelen kaikille oman kulutuskäyttäytymisensä jatkamista mahdollisimman samalla tavalla kuin aiemminkin, tietyt varotoimet muistaen. Kaatuneita tässä sodassa ikävä kyllä tulee muitakin kuin konkurssin partaalla hoippuvia yrityksiä.

Eräänä ratkaisuna näen yritysten toiminnan jäädyttämisen, keskeyttämisen ja velvoitteiden siirtämisen tulevaisuuteen. Tuotantokoneistomme ja infrastruktuurimme ovat onneksi tämänkin kriisin jälkeen ehjiä, joten vaikutukset liittyvät vain imaginääriseen rahatalouteen. Osakeromahduksista huolestuneita eläkekassoja ja muitakin helpottaa Herakleitoksen viisaus, jonka mukaan "tie ylös ja tie alas ovat yksi ja sama".

Yrittäkäämme kaikesta huolimatta myös nauttia keväästä, vaikka kaikki kiva onkin kielletty. Ehkä ulkoisten huvitusten kiinni meno ohjaa etsimään onnea paljon paremmista asioista.

Torstaina 9. huhtikuuta 2020

KENTTÄPOSTIA VIRUSPOLITIIKAN VAINIOILTA

Kriisit, sodat ja yhteisiksi mielletyt viholliset tuppaavat nostamaan istuvien hallitusten kannatusta. Valtaapitävät ovat aloittaneet myös sotia ihan vain yhdistääkseen kansakuntaa tai nostaakseen omaa suosiotaan.

COVID-19 tuli siis kuin lahjana Suomen hallitukselle, jonka kannatus oli vaipunut valliriutan alle. Valtavirtamedia iloitsee nyt, että SDP:n kannatus on noussut poikkeustilan aikana ja lähestynyt Perussuomalaisten ykkössijaa sekä joidenkin tiedustelujen mukaan on ylittänytkin sen.[236]

SDP:ssä ei silti kannata pukeutua Ferrarin vaatteisiin. Kyse on vahvistusharhasta: syntyy *mielikuva*, että hallitus hoitaa asioita hyvin laittaessaan toimeen välttämättömiä ja opposition jo pitkään vaatimia toimia.

Niinpä lehdistönkään ei pitäisi kaataa kiitoksiaan Marinin laariin, vaikka puolueellisuudessaan se tietenkin niin tekee.[237] Median paijaaman pääministerin ”selväsanaisuus” ja ”vakuuttava esiintyminen” eivät ole mitään sellaista, millä *ratkaistaisiin* yhtään mitään.

Flunssakriisi on hallituksen onnenkantamoinen myös siksi, että samastamisharhan kautta hallitus saa anteeksi aivan kaiken. Ajatuskulku on: valtiontalouden romahtaminen ei ole miltään osin hallitusohjelman syytä, vaan ”tilanne vain on niin vaikea”.

Ja kansa ryntää tueksi. Näin peittyy tosiasia: hallituksen kurja velkaannuttamispolitiikka on jo aiemmin johtanut siihen, ettei taloudellista joustovaraa kriisin kohtaamiseksi ollut yhtään. Demarien kannatuskasvu johtuu median hallitukselle kriisin aikana antamasta huomiosta: valtamedian ja hallituksen yhteisestä ilmatilanvalvonnasta.

Liikkumisrajoitusten toivottomuus

SDP:n kannatusnoususta päätellen demarien tyypilliset äänestäjät tykkäävät poikkeustilasta ja rajoitustoimista. Se ei ole ihme, sillä rajoitukset kuuluvat reaalisosialismiin, kuten autoilijoiden ja omakotiasujien kurittaminenkin. Me perussuomalaiset näemme kansalaisten rajoittamisen pelkästään välttämättömänä pahana. Meistä suuri osa on sydämeltään yksilönvapauden ja kansanvallan kannattajia.

”Jotain” täytyy tietysti tehdä (vähän niin kuin bailattaessa sadetanssia), mutta epäilen esimerkiksi Uudenmaan rajaratsioiden järkevyyttä. Virus-

han ei kysy rajan yli liikkuessaan matkan tarkoitusta. Tauti kulkee kulkutaudille tyypillisesti yhtä hyvin työmatkaliikenteen, kotiin palaajien kuin ”välttämättömien rajanylitystenkin” kyydissä.

Kun virus on tavoittanut alueelliset keskukset, se leviää niistä pitkin kyliä ja kaupunkeja. Uudenmaan sulkeminen jarruttaa vain vähän.

Paljonko? Kenties parisen viikkoa, ja tilanne Tampereella, Turussa, Jyväskylässä ja Oulussa on jo nyt samanlainen kuin se hetki sitten oli pääkaupunkiseudulla.

Paniikkijarrutuksella voi olla merkitystä teho-osastojen kapasiteetin kannalta ja hoitokysynnän jakamiseksi pitemmälle aikajänteelle, mutta vaikutus lienee lopulta marginaalinen. Jos Suomen valtionrajat olisi suljettu pikaisesti ja Perussuomalaisten vaatimusten mukaisesti, olisi Uudenmaan eristäminen voitu välttää.

Muuttuuko turvapaikkapolitiikka?

Viruksen leviämisen estäminen tai matkailijoiden motiivien kysyminen ei tunnu nyt olevan ainakaan tuota paljon parjattua ”rasismia”. Hullunkurista meneillään olevassa tilanteessa on, että kun vallassa oli oikeistohallitus, rajoja ei saatu millään soukemmalle pakolaiskriisin aikana. Ei, vaikka myös se aiheutti valtiontalouteen 1,5 miljardin euron loven välittöminä kustannuksina, lopulta paljon enemmän.[238]

Nyt kun maata hallitsee vihervasemmistolainen hallitus, rajat saatiin vihdoin kiinni, ainakin näennäisesti. Tämän täytyy olla magiaa: kuin taikamatolla lentäisi. – Ja niin se onkin. Vihreä sisäministeri Maria Ohisalo ei ole pyörtänyt ainakaan julkisesti puheitaan turvapaikkahakemusten vastaanoton jatkamisesta kriisin aikana.

Hallituksen 17.3.2020 järjestämässä tiedotustilaisuudessa, jossa kerrottiin suomalaisten ihmisten rajoittamiseen tähtäävistä toimista, Ohisalo totesi, että poikkeustila ei koske turvapaikanhakua ja että turvapaikanhakijat voivat edelleen esittää turvapaikkahakemuksia, jotka tutkitaan. Tautisena Suomeen saa siis tulla, kunhan lausuu taikasanan *asylum*. Lisäksi tämä merkitsee, että hakija voi oleskella maassa prosessin ja mahdollisen valituksen käsittelyn ajan.

Sivumennen sanoen Ruotsin maahanmuuttajalähiöissä taudin leviäminen on lähtenyt lentoon – median aprikoimista syistä.[239] Herää kysymys, onko ongelmana sittenkään viranomaisten huono tiedottaminen taudin vaaroista tai suojautumisen tärkeydestä, vai olisiko ongelma informaation vastaanottajien päädyssä.

Selityksinähän voivat olla ahtauden ja asuinkurjuuden lisäksi myös välinpitämättömyys tai kulttuuri. Somalitaustaisen lääkärin mukaan somalikulttuuriin kuuluu sairastuneen luona vieraileminen.[240] – Niin myös suomalaiseen kulttuuriin, mutta se ei nyt ole yhteiselon parhaaksi.

Talouden elvytys vaikeaa kuin potilaiden elvytys

Olen sitä mieltä, että Ruotsin alun perin valitsema strategia viruksen nujertamiseksi saattaa olla pitkällä tähtäimellä oikea. Tämä saattaa kuulostaa kyyniseltä ottaen huomioon kuolleisuusluvut ja ruotsalaisten tekemät käänteet.

Tilanne on kuitenkin seuraava: tautia ei saada talttumaan muutoin kuin rokottamalla tai siten, että väestö saa niin sanotun laumaimmuniteetin, joka saapuu sairastamalla. Rokotteen kehittely voi kestää vuosia, eikä lopputulos ole taattu. Noin 60–80 prosentin sairastuvuus ja sitä kautta saatu immuniteetti johtaisivat tartuttamislukemien laskuun ja viruksen vetäytymiseen.

Minkään maan talous ei kestä kriisin pitkittymistä. Kansalaisten hermotkaan eivät kestä. Jo nyt Suomen valtiontaloudelle on syntymässä yli 10 miljardin alijäämä,[241] eikä maataloustieteilijä Päivi Nergin (kd.) ehdolla olo valtiovarainministeriön kansliapäälliköksi ainakaan asiaa paranna.[242]

Taudin taloudellisista tuhoista tulee shokeeraavia. Yritysten kuolemat johtavat kurjuuteen ja dramaattisiin seurauksiin. Syrjäytyminen ja itsemurhatilastot synkistyvät. Oheisvaikutukset saattavat kaataa hautaan toisen mokoman ihmisiä varsinaisen taudin lisäksi.

Myös hyvinvointiyhteiskunnan perusta repeää. Tehohoitopaikkoja voidaan joutua lopettamaan jo siksi. Italiassahan kuollaan laajalti juuri sen vuoksi, että valtiontalouden huono tila on rapauttanut terveydenhuoltojärjestelmän. Laumaimmuniteetin tavoittelulla on kiire.

Kyseessä on aito dilemma, jossa haetaan tasapainotilaa yhteiskunnan toiminnan ja suojautumisen välillä. Myöskään elvytys ei enää auta. Lelurahan pumppaaminen valtiontalouksiin voi käynnistää inflaation. Se vaanii myös toista kautta. Aluksi hintoja lasketaan kulutusvolyymin kasvattamiseksi, mutta hetken kuluttua hinnat lähtevät nousuun, sillä kauppa ja teollisuus haluavat liikevoitot edes siitä vähäisestä peruskysynnästä, joka välttämättä jää.

Tuotantokoneisto hiipuu. Talous supistuu. Italian ja Espanjan kaltaiset valtiontaloudet kaatuvat ja eroavat euroalueesta, mahdollisesti koko EU:sta, ja EU romahtaa. Erimielisyyksien kärjistyessä voivat alkaa unionin hajoamissodat, joissa kuolee miljoonia ihmisiä.

Kansat ovat kaduilla. Vain ilmasto kiittää, kun huvitteluliberaalien ja city-vihreiden suosima lentomatkailu ja massaturismi vähenevät.[243] – Todennäköistä? Ehkä ei, mutta mahdollista kylläkin. Valtiot, valtioliitot ja hallitsijat ovat ennenkin kaatuneet kulkutauteihin.

Sitä *turning pointia*, jossa torjuntatoimet kääntyvät kokonaisvaikutuksiltaan kielteisiksi, tuskin osaa laskea kukaan. Parametreja on liikaa, samoin kerrannaisvaikutuksia ja niiden kerrannaisvaikutuksia. On toimitta-

va sokkona ja arvausten varaisesti – myös sillä poliittisella riskillä, ettei kiitoksia tulevaisuudessa jaella.

Varmaa on, että äärimmäiset suojelutoimet saavuttavat jossakin vaiheessa kriittisen pisteen, jossa tavoitettava rajahyöty muuttuu negatiiviseksi. Rajoitukset täytyy purkaa hyvissä ajoin sitä ennen.

Jos rokotteen ja hoitojen kehittely kestää ennusteissa mainitut 1,5–2 vuotta,[244] väestön on parasta ottaa tauti vastaan venytetylle jaksolle pitkitettynä aikana ja aalto kerrallaan – tietenkin riskiryhmiä suojellen, muttei koko väestöä toisistaan eristäen. Vaikka Ruotsi vetääkin kansalaisvapauksia kiinni, rajoituksia jouduttaneen poistamaan Suomessa ja kaikkialla muuallakin, jotta laumaimmuniteetti saataisiin aikaan hallitusti.

Valtamedia tiedostaa ”yhteiskuntavastuunsa”

Sairastaminen todennäköisesti leviää ja jatkuu. Poliittiseen diskurssiin ponnahtanut *laumaimmuniteetin* käsite on sartrelainen siinä missä myös jonon tai pahoinvoinnin (*la nausée*) käsite. Ne viittaavat massakulttuuriin, ahdistukseen ja väestöjen hallintaan samoin kuin naturalismille ominainen sanankäyttö yleensäkin. Puheet laumoista tai lajeista karmivat joidenkin selkäpiitä vain siksi. He eivät ymmärrä keskustelun liittymistä *naturalistiseen viitekehykseen*, joka sinänsä on juuri niin vulgaari ja brutaali kuin luonto yleensäkin on.

Väestöjen hallintaan on tässä sodassa paneutunut jälleen myös valtamedia. Näemme päivä päivältä enemmän juttuja, joilla tähdätään viranomaisten tavoittelemiin käyttäytymisvaikutuksiin.

Nyt jos koskaan on *kriittinen* journalismi pannassa, jopa kaulapannassa. Muutamat kansanedustajat ovat jo oma-aloitteisesti ilmoittaneet luopuvansa kärkevistä keskusteluista tai vihaiseksi sanotusta puheesta – tunnustaen epäsuorasti antautuneensa niihin aiemmin. Huvittavaa kyllä.

”Faktajournalismi” näyttää olevan nyt sitä, että julkaistaan tilastoja ja hallituksen tiedonantoja kuin Pohjois-Koreassa, jossa on lupa julkaista ainoastaan jälkimmäisiä ja jossa muutoinkin vallitsee täydellinen sananvapaus mutta ei vapautta sanomisen jälkeen.

”Yhteiskuntavastuustaan” valtavirtamedia pyrkii huolehtimaan myös kriisiaikoina omaksi edukseen, mainostaessaan itseään luotettavan ja todenperäisen tiedon jakelijana. Siis kaikki irti koronasta. Kuinka helppoa nyt onkaan poseerata faktatiedon jakelijana, kuten Helsingin Sanomien päätoimittaja Kaius Niemi lehden juttujen loppukaneeteissa.

Tosiasiahan on, että nykyisessä kertomustaloudessa faktapohjaisuus on menettänyt lähes kokonaan merkityksensä, kun jutut koostuvat yksittäistapausten laajennuksista valtaviksi yleistyksiksi, ja kertomukset alkavat kaduilta. Henkilökohtaisen aineksen hallitessa maisemaa on todeksi tai epätodeksi osoittaminen joutunut väistymään, ja kyse on vain tulkinnoista.

Valtavirtamedian journalismi on jo pitkään koostunut lähes kokonaan postmodernien toimittajien omista analyyseista ja näkökulmista, jotka peittävät lehtien sivut, ja tosiasiatiedot on pantu ”kainalojuttuihin” tai ”faktanurkkiin”. Biologisperäisen fakta-aineksen ponnahtamista otsikoihin voi pitää nyt median yrityksenä todistella omaa luotettavuuttaan.

Se käy kätevästi, sillä koronakriisin hallinta ei sisällä *ideologisia* kiistoja vaan vaatii pelkkää *pragmatiikkaa*. Median on siis vaivatonta luoda itsestään luotettavaa kuvaa, sillä välitettävänä on lääke- ja biotieteiden pohjustamaa melko kiistatonta informaatiota – toisin kuin monitulkintaisemmissa kysymyksissä, kuten ilmastopolitiikassa. Tähän asiayhteyteen voisi nostaa foucault'laiset väitteet biovallan olemuksesta, mutta jostakin syystä asia ei näytä kiinnostavan toimittajia lainkaan.

Moraalista positiota voi parannella menemällä hallitusvallan tueksi, niin kuin valtavirtamedia on aina Suomessa tehnyt, paitsi jos vallassa olisi perussuomalainen puolue ja sen neuvot hallitukselle.

Taudin leviämistä ja kulkua *raportoiva* uutisointi on luonteeltaan lähinnä *datan* eikä *tiedon* jakelua. Se on tilastotulosten toistamista lehdissä. Mittarimadot laskevat kuolleita ja tilastonikkarit tartuntoja. Prognoosiprofessorit laativat ennusteita. Ja toimittajat laittavat nämä kaikki lehtiin. On olevinaan ”faktajournalismia”.

Mutta oikeasti kyseinen toiminta ei ole journalismia. Se on vanhanaikaista *reportterina* toimimista: tapahtuneiden toistamista. Tietokaan ei ole koskaan pelkkien tilastojen välittämistä. Se olisi juuri tuota dataa. Filosofisesti katsoen *tietoa* datasta tulee vasta, kun se saa merkityksen ja tulkinnan ihmisen tajunnassa. Ja juuri tästähän alkavat poliittiset kiistat, ja yhteiskuntaa koskeva tieto paljastuu subjektiiviseksi.

Tiedon suhteellisuus ja persoonallisuus, sen merkitykset ja erilaiset tulkinnat, eivät ole mitään ”valemedian” oletetusti harjoittamaa pseudojournalismia. Erilaiset näkemykset siitä, mitä datan pohjalta pitäisi *tehdä*, kertovat vain tiedon mielipiteidenvaraisuudesta.

Väite valtamediasta oikean tiedon jakelijana (sen toistaessa tilastoja), on siis pelkkä kupla. Lopulta kaikki palautuu kysymykseksi tilastotietojen *merkityksestä*, mikä puolestaan on sangen poliittinen asia.

Ja politiikkahan on mielipiteitä. Erilaisten mielipiteiden esiintyminen yhteiskunnassa taas ei ole valetta. Niiden tukahduttaminen ja kertomatta jättäminen, sensuroiminen ja valikoiva journalismi ovat valheellisuutta.

Elämän tarkoitusta etsitään koronakriisin taisteluhaudoista

Valtavirtamedian tapa orkestroida julkisuutta ja kansansuosiota näkyy paitsi suitsutuksissa Sanna Marinille (sd.), myös median tavassa luoda julkisuuspääomaa sen suosimille tieteilijöille. Kun valtakunnanfilosofi Pekka Himasen mikrofoni suljettiin, Ilta-Sanomat päätyi petaamaan julki-

suutta Frank Martelalle, joka lehden mukaan kertoo elämän tarkoituksen yhdessä lauseessa – asia, jota on kuulemma kyselty häneltä baareissa.[245]

Ei siitä nytkään yhdellä lauseella selvitty, mikä paljastaa erään zen-viisauden. Myös jokaisen Twitterin käyttäjän pitäisi tietää, että maailma ei mahdu yhteen lauseeseen, sillä ensimmäistä väitettä pitää aina hieman täsmentää ja niin edelleen loppumattomiin.

Minäpä kerron, mitä itse ajattelen näistä tarkoituskysymyksistä. Elämällä sinänsä ei ole muuta *tarkoitusta* kuin pitää itseään yllä. Se on orgaanisen elämän tarkoitus, myös viruksen. Tarkoituksesta puhuttaessa haetaankin yleensä *merkitystä*. Ihmiset haluavat elämälleen merkityksen. Se taas voi olla vain henkilökohtainen.

Aristoteles, joka ajatteli lähes kaikkea ensimmäisenä, vastasi että merkityksen antaa onnellisuuden (*eudaimonia*) tavoittelu, jossa auttaa *sofrosyne* (kohtuullisuuden periaate). – Aika laajakantoisia kattokäsitteitä, joiden alle sopii mitä vain. Älkää kuitenkaan luottako liikaa tuohon antiikkiseen Stoteleen Ariin ja olkaa kohtuullisia myös Martelan kanssa kapakassa, mikäli niihin jälleen jonakin päivänä pääsette.

Merkitys löytyy nimittäin persoonallisista mielekkyyden kokemuksista. Esimerkiksi Martelan kohdalla se voisi olla hyvän virkaistuimen saaminen ahterinsa alle. Ja onhan noita Martelan firman toimistokalusteita ministerien ja heidän avustajakaaderinsakin käytössä (*tämä* ei ole *product placementia* vaan aitoa tunnustusta kotimaiselle tuotannolle).

Eikö nyt ole aikaa?

Ainakaan viruksen elämällä ei ole havaittu olevan sen enempää tarkoitusta kuin merkitystäkään, ellei tarkoituksena pidetä tuota pyrkimystä pitää itseään yllä. Puhe on väistämättä metaforallista, ja tällaiset luonnossa havaittavat ilmiöt johtavat usein tieteenfilosofiseen pohdintaan luonnossa mahdollisesti vallitsevasta tarkoitushakuisuudesta tai päämääräsuuntautuneisuudesta, teleologisuudesta ja funktionaalisuudesta.

Aina asiallisten iltapäivälehtitietojen mukaan muutamat etevät tiedemiehet ovat luonnehtineet virusta tässä suhteessa ”pirulliseksi”.[246] Median, tieteen ja politiikan vispilänkaupasta puolestaan kerron lisää loppusuoralla olevassa laajassa mediatutkimuksessani, jonka ilmestyminen nyt viivästyy viruskriisin vuoksi. Mitään kun ei voi julkaista ainakaan yleisötilaisuuksissa juuri nyt, kokoontumisrajoitusten aikana. Tutkimuksessani en tosin puhu poikkeusoloista mitään vaan paneudun siihen, *millaista median julkisuudensäätely yleensä on*.

Arvasinkin kyllä, että kevääksi aiotun julkaisemisen kynnyksellä ilmaantuisi joitakin esteitä ja Kolera-altaasta nousisi periskooppi, joka veisi kaiken huomion. Kamerat kääntyisivät sinne, niin kuin nyt kävi, tosin hieman yllättävämmällä tavalla. Nyt on turha puhua yhtään mitään mis-

tään muusta kuin SARS-CoV2-viruksesta, COVID-19-taudista, pandemiasta ja tietenkin rajoituksista.

Pääministerin ja Helsingin Sanomien mukaan ”nyt ei ole aika” perata edes hallitusohjelmaa uudestaan, vaikka syytä olisikin, ja paljon.[247] Oikeammin lause kuuluisi: nyt ei ole *aikaa*.

Totuus lienee, että aikaa on nyt yhtä paljon kuin aina ennenkin. Jälleenrakentamisen varat olisi otettava ja säästöt tehtävä ”maailman kunnianhimoisimmaksi” aiotusta ilmastopolitiikasta ja kehitysavusta. Tosiasiassa noissa yksipuolisissa suomalaisten veronmaksajien lypsyhankkeissa ei ole mitään kunniallisuutta, vaan ne ovat *ylimitoitettuja*, *epätasapuolisia* ja *epäoikeudenmukaisia*.

Poikkeusoloista ei saa tulla uusi väliaikainen autovero

Myös minua toki kiinnostaa, milloin rajoituksia aletaan purkaa. Arvelisin, että THL:n tietäjät kalkyloivat jonkin ajankohdan, jolloin teho-osastojen puskurivara riittää, ja tauti otetaan vastaan hallittuina aaltoina. Näin päästään tuohon välttämättömään pahaan, eli laumaimmuniteetin luomiseen.

Minä en muuten kärsi näistä poikkeusoloista lainkaan, kunhan eivät laittaisi ulkonaliikkumiskieltoa voimaan kesäksi. Ravintolat olisi voinut sulkea vaikka heti. Kaupungilla on paljon rauhallisempaa, eikä ole ravintolahäiriöitä asuintaloyhtiöissä.

Ihmiset käyttäytyvät kaduilla ja kaupoissa kohteliaasti. Kaikinpuolinen pelko ja kunnioitus vallitsevat. On ”turvallinen tila” kaikkialla.

Ihmiset välttelevät toisiaan ja hymyilevät toisilleen vaivaantuneesti. Ovat kuin kohteliaat kiinalaiset konfliktien pelossa. Ei ole kaduille sylkijöitä, ja noudatetaan hygieniaa. Olisivatpa aina poikkeusolot! Vain virusvaara vainoaa, mutta hypokondriaansa voi hallita jokainen omista säätimistään.

Palaan vielä Uudenmaan sulkemiseen. Pidän sitä jo nyt tehottomana viruksen levitessä maakuntakeskuksista monikärkisen kranaattimallin mukaisesti. Uudenmaan sulkeminen vain opettaa kansalaisille kahtia jakautuneen Suomen kartan. Se piirtää ihmisten *mind mapiin* hyvinvointiyhteiskunnan rajan ja istuttaa sen kansalaisten alitajuntaan mentalistien tavoin. Tämä on hyvää pohjustusta sote-alueille, kun tiedetään, missä kulkevat tulevien hyvinvointialueiden ja pahoinvointialueiden erot.

Hyvinvoivan Suomen sisällä tosin voidaan nyt pahoin. Sitä, mitä tämä kaikki kertoo globalisaation, internationalismin ja esimerkiksi paneurooppalaisuuden kelvottomuudesta, käsittelin jo edellä olevassa jutussani ”Tilanne vakavampi kuin kuvitellaan”.

Toivon, että poikkeusolot puretaan kokonaisuudessaan ja mahdollisimman pian. Jo nyt on esiintynyt halua käyttää koronakriisiä esimerkiksi kä-

teisen rahan poistamiseen. Se merkitsisi julkisen rahan lopettamista ja kaiken rahavarallisuuden pidättämistä yksityisten pankkien tilijärjestelmiin sekä hallintaan, taloudellisen toiminnan pankkiehtoisuutta ja omaisuudensuojan romuttamista, eikä niin pidä missään tapauksessa tehdä.

Yksityisyydensuojaa romuttavat myös kansalaisten mobiiliseuranta ja ihmisten telefoneihin mahdollisesti pakkoasennettavat matkapuhelinsovellukset, joilla jäljitettäisiin ihmisten kanssakäymistä, tapailua ja tartuntojen reittejä.[248] – Ei näin. Yksityisyydensuoja ja omaisuudensuoja eivät ole vain pragmaattisia vaan periaatteellisia.

Viimeisellä rannalla

Tilanne sinänsä pursuaa ironiaa, joka irvistää hajoavan yhteiskuntarakenteen raoista. Koronakriisi on kuin Hollywood-leffojen painajaisista tai *science fiction* -kirjallisuuden dystopioista. Monille se on kuitenkin kuolemanvakava paikka, jonka psykologiset traumat ulottuvat vuosien päähän.

Mitä tehdä viimeisellä rannalla? Kevät ja kesä eivät ole aivan pilalla niin kauan kun aurinko paistaa ja paidan voi ottaa pois meren tai järven kimmellyksessä.

Toimikaamme aristoteelisen rationaliteetin ja kultaisen keskitien mukaan järkevästi. Taudin kulku ja sen seuraukset ovat hyvin demokraattisia ja riippuvat kansalaisten joukkokäyttäytymisestä.

Poliitikot voivat viilata lakeja ja viranomaiset jaella ohjeita sekä purkaa varmuusvarastoja. Kaikki valta lopputulosten suhteen kuuluu tässäkin asiassa lopulta kansalle.

Sunnuntaina 19. huhtikuuta 2020

KOKO SUOMI SAIRASTAA

Jörn Donner kirjoitti aikoinaan teoksen nimeltä *Terveenä sairaalassa* (Fennia 1961). Koronakriisin keskellä koko Suomi puolestaan näyttää sairastavan terveenä.

Ihmiset viruvat ja potevat sairastamisen kaltaisissa oloissa, vaikka terveinä valtaosin ovatkin. Pysytellään kotosalla, hoidetaan etähommia kuin sairaslomalla, ei matkustella ja niin edelleen.

Herää kysymys, onko tällaisessa terveenä sairastamisessa mitään järkeä. Ehkä olisi syytä siirtyä kaikkien kansalaisten ja yhteiskunnan toimintojen rajoittamisesta pelkästään niin sanottujen riskiryhmien eristämiseen. Yleisiä rajoitustoimia ei tulisi nähdäkseni jatkaa enää toukokuun puolivälin jälkeen. Siitä ei ole kerrassaan mitään hyötyä, sillä ihmiset ovat jo nyt sisäistäneet diskreetin käyttäytymiskoodin.

Poikkeusoloja ei ole syytä jatkaa valtaväestöä koskien, sillä haitat muodostuvat hyötyjä suuremmiksi. Valtiollisia rajoitustoimia ei tarvita, sillä ihmiset osaavat jo itsekin kontrolloida toimintaansa ja vältellä virusta.

Tilanne on samanlainen kuin pakkoruotsin kohdalla. Pakkoruotsista pääsee eroon, kun opiskelee ruotsia vapaaehtoisesti. Julkisen vallan kurinpitoakaan ei tarvita, kun jokaisella on oikeus rajoittaa omaa liikkumistaan niin paljon kuin haluaa, ihan vapaaehtoisesti.

Suomalaisten rakkaus rajoitustoimiin heijastelee kansamme autoritaarisuutta ja kuuliaisuutta. Turvallisuudestaan voi kuitenkin huolehtia oman itsemääräämisoikeutensa pohjalta, eikä siihen tarvita valtiovallan rajoitustoimia. Pysyköön sisällä, ken pysyy.

Koronakriisi opettaa jotakin myös terveyshallinnostamme. Terveys- ja turvallisuusviranomaiset (pääasiassa Huoltovarmuuskeskus) onnistuivat sössimään kuonokoppakaupan tavalla, joka osoitti, että tähänkin asiaan liittyi jonkinlaista korruptiota.[249] Koronaan hoivakodeissa kuolleet puolestaan lipsahtivat pois THL:n tilastoista.[250] Jos kyseessä oli tilastonikkarointi, se herättää epäilyksen, että terveysviranomaiset salailevat asioita osoittaakseen rajoitustoimien ja terveydenhuollon tehokkuutta.

Riittävästi ei ole selvitetty sitäkään Ylen raportoimaa tosiasiaa, miksi somalinkielisillä helsinkiläisillä on väestösekvenssiin suhteutettuna yhdeksänkertainen määrä koronatartuntoja muihin helsinkiläisiin verrattuna.[251] Onko kyseessä kieliongelma, ymmärtämisongelma, kulttuurisesta erilaisuudesta, sopeutumattomuudesta, alttiudesta, heikosta resistenssistä vai mistä johtuva ongelma?

Terveydenhuolto ei ole turhanpäiten sairaala- ja terveyskeskuskomedioiden lähde. Vahvasti normatiivisella toimialalla esiintyy helposti monenlaista vallankäyttöä ja puhdistustoimintaa.

Kun väärinkäytöksiä esiintyy niinkin yksinkertaisessa asiassa kuin virustartuntojen hillitsemisessä, miten suuria moraalisia ongelmia koituisikaan jossakin vakavampia dilemmoja koskevassa yhteydessä, kuten eutanasiassa? Asia on merkityksellinen, sillä eutanasiaa koskevaa lakihanketta on oltu tuomassa eduskuntaan jo pitkään.[252] Tämä on jälleen näyttö siitä, että julkista valtaa ei ole vain kunnioitettava vaan myös pelättävä.

Keskiviikkona 22. huhtikuuta 2020

BUSINESS FINLAND: KORRUPTIIVISEN SUOMEN KUVA JA KUKKANEN

Manus manum lavat – käsi kättä pesee. Tulipa sopivaan saumaan tämä koronakriisi. Nykyisin, kun käsien peseminen on suositeltavaa, on julkisia hallintotehtäviä hoitamaan perustettu yhtiö Business Finland ilmeisesti-

kin töhrinyt kätensä mämmiin ja pyrkinyt pesemään handynsä kuin Pontius Pilatus: syyttömänä, viattomana ja vailla vastuuta.

Business Finland perustettiin 2018, kun teknologiarahoittaja Tekes ja vienti- ja rahoituspalveluja tarjonnut Finpro (entinen Suomen ulkomaankauppaliitto) yhdistettiin. Business Finland toimii työ- ja elinkeinoministeriön tulosohjauksessa, ja sen pääjohtajan nimittää valtioneuvosto.

On jo sinänsä outoa (ja eduskunnan apulaisoikeusasiamiehen mukaan myös perustuslain vastaista), että julkisia tehtäviä on siirretty yhtiölle. Asiasta kirjoitti muiden muassa Helsingin Sanomat.[253]

Laki on edellisen hallituksen ajoilta, ja vastuuseen kurvien vetelemisestä suoriksi voisi saattaa entisen pääministeri Juha Sipilän (kesk.) ja ministeri Mika Lintilän (kesk.). – Annettiinko eduskunnalle väärää tietoa moista korruptiojärjestelmää luotaessa?

Menettely on taaskin kovasti kepulainen. Mieleen tulee Kehittyvien maakuntien Suomi ry, jonka tarkoitus oli professori Esko Riepulan ja tutkija Petri Koikkalaisen mukaan luoda systemaattinen korruptiojärjestelmä Suomeen.[254]

Ja sitten tulevat nämä yrityksen harjoittamat rahoituskiemurat. Pääministeri Marin tuossa tviitasi[255] ihan vasta äsken saaneensa tietoonsa, että Business Finlandin rahoja on virrannut kymmenin tuhansin myös pääministerin avomiehen työpaikalle ilman, että tämä olisi osallistunut yhtiön operatiiviseen toimintaan tai avustuksen hakemiseen.

Tarvitseeko osallistua, kun hakemuksen voi kuiskata korvaan lakanoiden välissä? Hakemattomuus osoittaa vain korruptiivisen suhteen vaikuttavuutta. Pääministerin puolustelu kuulostaa samalta kuin Anneli Jäätteenmäen ”puhun niin totta kuin osaan”. Myös seurausten tulisi olla samanlaiset.

Asia tuli ajankohtaiseksi, kun valtion koronatukien myöntäminen annettiin tehtäväksi Business Finlandille. Mitä ajatella sadantuhannen euron avustuksista jollekin huutokauppahuoneelle?[256] Ilta-Sanomat listasi luettelon kaikista niistä firmoista ja yhdistyksistä, jotka ovat saaneet Business Finlandilta yli sadan tonnin avustuksen.[257] Listalla on mittaa kuin elokuvan lopputeksteillä.

Tällaisten avustusten suurin ongelma on rahanjaon kriteerittömyys ja huonot tai monitulkintaiset arviointiperusteet. Myöntöperusteetkin ovat usein hämärät ja määrittelemättömät: yleensä mielipiteidenvaraiset, ideologiset ja poliittiset. Ystävänkauppaa tehdään, ja sosiaalista pääomaa vaihdetaan vastalahjaksi.

Ovat siis kuin osuuskaupan vaalit, joissa edustajistoihin valittiin taas huomattava määrä eturivin poliittisia vallankäyttäjiä, ministereitä ja kansanedustajia. Näin he voivat tehdä S-osuusliikkeen mieleisiä ratkaisuja poliittisessa hallinnossa ja nauttia osuusliikkeen vastalahjaksi antamista alennuksista, hotellieduista ja kokouspalkkioista hyvien päätösten vastalahjaksi.

Huikea korruption muoto sekin, ja kaikki tämä ihan avoimesti silmiemme edessä sekä ”kansanvaltaisten vaalien” lavasteissa, mikä tietenkin hälventää korruption leimaa. Demokratian, varsinkin sosiaalidemokratian tunnelma on valtava, ja jääviyssäädökset, jotka kaikkien pitäisi tuntea, eivät paina mitään.

Tiedoksi kaikille voin sanoa, että tällaista on myös tieteen rahoitus. Myös tieteissä rahoitusta myönnetään esimerkiksi Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvostosta lähinnä *poliittisesti* suunnatuille hankkeille, joiden päälinjat määrää – yllätys, yllätys – valtioneuvosto (Suomen oloissa neuvostovaltio). Ei siis ihme, miksi noin 55 miljoonan euron vuosittain jaossa olevaa verorahaa päätyy nyt vihervasemmistolaisen totuuden tilkitsemiseen, kuten taloudellisesti kestämättömien ilmastopoliittisten päätösten pönkittämiseen.

Olen sitä mieltä, että elinkelvottomien yritysten ja tarpeettomien yhdistysten tukeminen Suomen valtionbudjetista pitäisi lopettaa tai leikata murto-osaansa. Siinä on todella savottaa, sillä julkisen talouden tuki kaiken maailman maailmanparannusyhdistyksille ja kirahvikarnevaaleille on miljardiluokkaa. Tulkoot toimeen talkootyöllä.

Suomi on *sosiaalisen* korruption luvattu maa, ja siksi kansainvälisillä korruptiontutkijoilla on ollut vaikeuksia sitä huomata. He laskevat vain euroja ja senttejä mutta eivät tunnista korruptiota, joka perustuu sosiaalisen pääoman ja kirkkain silmin jaetun julkisen rahoituksen väliseen vispilänkauppaan. Kauppatavarana ja vaihdon välineinä toimivat ”sosiaalinen luottamus”, mediassa ”yhteiskuntavastuu” ja muilta osin virkanimitykset.

Tällaisissa kriisioloissa ja häiriötiloissa on se hyvä puoli, että niiden kautta byrokratian julkisivuihin syntyy murtumia, ja viranomaisten korruptiivinen toiminta paljastuu, niin kuin myös tuossa surullisen kuuluisassa kuonokoppakaupassa. Käsidesiä nyt.

Torstaina 23. huhtikuuta 2020

TURVAPAIKKAPOLIITTINEN KUOLEMALLA HUIJAUS – LAVASTEET KUIN SHAKESPEAREN TRAGEDIASSA

Muistatte kai *Romeon ja Julian*, tuon Shakespearen tragedian, jossa Julia lavastaa kuolemansa päästäkseen eroon kurjista sukulaisistaan ja sitä kautta Romeon luokse. Tietokatkoksen vuoksi Romeo kuitenkin luulee Julian kuolemaa todeksi ja surmaa itsensä epätoivossaan.

Hieman samanlainen tragedia on nyt toistumassa pakolaispolitiikassa. Turun Sanomat[258] ja muutamaa minuuttia sen jälkeen myös Yleisradio[259] kertoivat, että Suomelle ihmisoikeustuomion aiheuttanut surma olikin ehkä huijaus ja että irakilaismiehen epäillään olevan yhä elossa. Tapahtumat juontavat juurensa yli kahden vuoden taakse, jolloin ”Aliksi” sanottu iraki-

laismies määrättiin turvapaikkahakemuksen tutkimisen jälkeen Suomesta käännytettäväksi, ja hän päätti palata vapaaehtoisesti Irakiin.

Hetkistä tämän jälkeen Yleisradio lähetti perään toimittajansa Jessica Stolzmannin ja Eero Mäntymaan, jotka raportoivat Alin kuolleeksi lähes välittömästi tämän Bagdadiin saapumisen jälkeen.[260]

Vauhti oudoksutti minua, ja epäilin kirjoituksessani ”Ylen puolueellista pakolaisjournalismia” 13.2.2018,[261] miten kummassa ketään nobodya voitaisiin löytää salamannopeasti kiikaritähtäimeen 6,7 miljoonan asukkaan kaupungissa etenkään, kun tavoitteena ei ollut mikään julkisuus. Mutta ”laukaukset vain kajahtivat Bagdadissa” kuin kelpo dekkarissa.

Yle liitti tarinaan sittemmin kokonaisen juttusarjan.[262] Yleisradion julkaisema narratiivi oli ilmeisen uskottava, sillä olihan Yle aloittanut tarinan jo elokuussa 2017 haastattelemalla Alia erääseen toiseen juttuun, jossa valiteltiin sotilaskarkureina pakkopalautettavien kovaa kohtaloa.[263]

Valtiollisen Yleisradion ”totuus” on ollut ilmeisesti vaikuttamassa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen Suomelle antamaan tuomioon, samoin Alin sukulaisen esittämät kuolintodistukset, joiden aitoutta epäillään. Ylen eräässä jutussa kerrottiin palautettavien mahdollisesti tulevan vielä takaisinkin Suomeen, mikä saattaa nyt toteutua, jos kuolleena pidetty löytyy elossa.[264]

Myöhemmässä uutisoinnissaan Yle kuvailee turvapaikkahuijausta ”ennennäkemättömäksi”.[265] Tosiasiassa kyseessä oli ullatus, joita on nähty lähes kaikkien turvapaikkapolitiikkaa koskevien ratkaisujen kohdalla tavan takaa, onpa kyse sitten sosiaaliturvan väärinkäyttöä koskevista tapauksista tai turvapaikanhakijoiden tekemistä seksuaalirikoksista.

Kiinnostavaa asiassa on Suomen viranomaisten toiminta. Sisäministeri Maria Ohisalo (vihr.) julisti EIT:n päätöksestä kuultuaan, ettei Suomesta palauteta enää ketään kuolemanvaaraan.[266] EIT:n langettama tuomio oli pohjana laajalle poliittiselle linjaukselle, jonka vuoksi palautukset Irakiin keskeytettiin. Poliittisen vihervasemmiston etäispäätteet yliopistoissa ja yhteiskunnassa sormettivat voivotuksiaan nettiin, ja apurahakapinalliset saivat moraaliposeeravalle vieraskoreudelleen kaikupohjaa.

Ohisalon kannanotto herätti paljon paheksuntaa, sillä viranomaiset eivät olleet tuominneet turvapaikanhakijoiden Suomessa tekemiä rikoksia mitenkään alkaen Otanmäen surmasta ja päätyen Hämeenlinnassa tämän vuoden alkupuolella tapahtuneeseen henkirikokseen. He eivät mekastaneet maahanmuuttajien *suomalaisiin* kohdistamien veritekojen vuoksi kuuluvasti vaan katselivat asioita välinpitämättömästi läpi sormien. Myös valtamedialla on ollut koko ajan sormensa pelissä.

Viranomaiset ja korkeat tuomioistuimet eivät useinkaan tutki asioita vaan lukevat vain niistä kirjoitettuja papereita. Niin ehkä on käynyt myös EIT:ssä sen langettaessa Suomelle poliittisen tuomion Suomen tekemästä turvapaikkapäätöksestä. Turvapaikkapolitiikka ja sen normatiiviset jatkot

tuomioistuimissa ovat muodostuneet virtuaalipirskeiksi, joiden perusta on pitkälti fiktiivinen.

Mikäli surmatuksi luultu löytyy nyt elossa, niin kuin hyvään saippuasarjaan kuuluu, on tuomio kumottava mutta siihen perustuvat Ohisalon kannanotot pidettävä esillä ja voimassa. Näin kaikki voivat huomata, kuinka leväperäistä sisäministerin toiminta on. Myös Ylen ja muun valtamedian ilo oikeassa olemisestaan saattaa osoittautua ennenaikaiseksi.

Katson, että Suomen viranomaisten ensisijainen tehtävä olisi huolehtia Suomen kansalaisten turvallisuudesta kaikkialla eikä vieraiden maiden kansalaisten turvallisuudesta heidän kotimaissaan. Suomi ei ylipäänsä voi olla vastuussa muiden maiden turvallisuustilanteesta eikä vieraiden maiden kansalaisten kuolemanvaaraan joutumisesta kaukaisissa maissa, joiden kanssa maallamme ei ole konfliktia.

Tilanne sisäministeriössä ei saa mennä niin mädäksi, että viranomaisia aletaan viilata linssiin kuolemalla huijaten. EIT ei saa toimia Shakespearen tai hänen haamukirjoittajansa tavoin (hänellä itselläänhän oli mahdollisesti valtamedian tapainen avustaja kulissien takana). Tuloksena ei saa olla elvistelyä, jonka mukaisesti EIT suoltaa päätöksiä kuin hedelmäpelistä ja Ohisalo saatuaan paperin laittaa sen eteenpäin tyyliin: kirjeen ”milloin saat vain sen, käynnistäthän Alfa Romeon”.[267]

Sunnuntaina 26. huhtikuuta 2020

TOTTELEMISEN VAARAT

Ihminen on mestarillinen sopeutuja. Hyvän adaptiivisuutensa ansiosta ihminen on pärjännyt evoluutiossa erinomaisesti. Mutta ihmisen sopeutumis- ja mukautumiskyvyssä piilevät myös vaaransa. Frankfurtin koulukunnan filosofeista erityisesti Erich Fromm ja Theodor W. Adorno arvostelivat jo ennen toista maailmansotaa ihmisten alttiutta auktoriteeteille. He luonnostelivat niin sanotun autoritaarisen persoonallisuustyypin pääpiirteitä kirjoituksissaan.[268]

Monia massailmiöitä, kuten fasismia, kommunismia ja kansanjoukkojen yleistä johdettavuutta onkin voitu selittää ihmisten kyvyllä tai pyrkimyksellä sopeutua, mukautua ja miellyttää. Sopeutumis- ja mukautumiskyky on ihmisille itselleen vaarallinen etenkin silloin, kun he ovat muitta mutkitta sopeutuneet vaikeisiin oloihin esimerkiksi keskitysleireillä, sosialismissa tai joissakin muissa kommuuneissa.

Koko ongelma ei ole kuitenkaan vain vastaanottajien taholla. Autoritaarinen yhteiskunta edellyttää autoritaarisen johtajuuden.

Valtamedia rakentaa Marinille auktoriteettia

Pandemian keskellä ihmisten tottelevaisuus punnitaan ja heidän kuuliaisuutensa auktoriteeteille pullahtaa väkisinkin esiin. Suomalaisten tottelevaisuus on liikuttavaa. Niinpä tässäkin ihanuudessa piilevät vaaransa. Huomaatte kai, kuinka valtamedia kiittää pääministeri Sanna Marinia ”loistavasta johtajuudesta”, ”mallikkaasta kriisin hoidosta” ja ”selkeästä viestinnästä”, jopa poseeraamisesta muotilehti Voguessa.[269]

Valtamedia petaa istuvalle pääministerille auktoriteetin asemaa, vaikka hän ei tee oikeastaan muuta kuin lukee asiantuntijavallan sanelemia välttämättömiä päätöksiä ja toistelee niitä opetellusti kuin hyvässä ja selkeässä koulunäytelmässä.

Myös minä näkisin tänä kesänä mielelläni auringon koronan muuallakin kuin pääministerin hymyilevillä kasvoilla, mikäli näiltä koronaviruksen rajoitustoimilta pystyisi. En tosin pyri esiintymään potilaiden lääkärinä, sillä olen pelkkä filosofian ja valtiotieteiden lääkäri, enkä sen vuoksi puhu koronaslangia vaan keskityn yhteiskunnan parantamiseen.

Myös muiden kannattaisi koronadiskurssin sijasta jatkaa elämäänsä ja lopettaa asiantuntijavallan matkiminen siitä huolimatta, että ”tartuttavuuslukeman”, ”tautihuipun” ja tuon hullunkurisen ”laumaimmuniteetin” käsitteet näyttävät kaapanneen puheenaiheet ja olevan nyt kaikkien huulilla. Luulen, että eristystoimet ja kansalaisten tottelevaisuus ovat menneet niin syvälle ihmisten ihon alle, että myös kausiflunssia on sairastettu tavallista vähemmän, joten suurta syytä huoleen ei pitäisi olla.

Olen tosin sitä mieltä, että hallituksen pohtima koulunkäynnin aloittaminen kahdeksi viikoksi olisi perin ajattelematonta ja turhaa. Mutta muutoin rajoitustoimia täytyy vähitellen purkaa ja luottaa siihen, että kansalaiset osaavat jo rajoittaa itseään ilman viranomaisvallan pakkotoimia.

On siirryttävä kaikkien kansalaisten pidättämisestä ja vangitsemisesta riskiryhmien eristämiseen; tosin millekään laukalle ei ole syytä lähteä. On tämä korona sellainen vitsaus, josta ei pidä vitsailla. Tai muuten tulee vitsasta.

Hallituskriisi tb?

Sen totean kyllä, että valtamedia on kohdellut Sanna Marinia ja koko hallitusta silkkihansikkain ja leiponut hänestä suurta liideriä ja auktoriteettia, mikä noudattelee politiikan medioitumisen kaavaa. Jos auktoriteettia alun perin puuttuikin, sitä on tarjolla nyt: ”yhteiskuntavastuunsa” (eli puolueellisuutensa ja kritiikittömyytensä) tunnustavan lehdistön tuella. Mikä ilo vihervasemmistolaiselle hallitukselle!

Kaikki ei ole kuitenkaan mennyt ihan ongelmattomasti, kuten saatoitte havaita viime perjantain Iltalehdestä. Jos väitteet[270] Marinin avopuolison osallisuudesta yritystukien jakamiseen ovat totta ja Marin on kiistänyt tämän kaiken julkisuudessa, Marin saattaa olla antanut eduskunnalle väärää tietoa, ja hänestä voi tulla nopeasti entinen pääministeri.

Asiaa pahentaa, että Marin ei antanut eduskunnalle tilaisuutta kysyä asiasta, vaan karanteenissa olostaan johtuen hänen kannakseen kansanedustuslaitokselle jäi Twitterissä kaikelle kansalle 22.4.2020 esitetty viesti. Kehnoa on sekin, ettei hallitus ole (ainakaan minun tietääkseni) pystynyt jakamaan kansalaisille yhtään suusuojainta oman ”avautumisella ja sulkeutumisella” jojoilevan spekulointinsa tueksi, vaikka kuonokoppia on ollut tunnetusti tarjolla sopimattomia puhuneille.

Valtamedia on ollut orkestroimassa demareille kannatuskasvua olemalla esittämättä keskeisiä kysymyksiä, jotka koskevat esimerkiksi suojavarusteiden viipymistä. Myös kysymys lähes 200 miljoonan euron koronatukiaisista mitä oudoksuttavimmille yrityksille ja yhteisöille olisi savikiekkona ilmassa, mutta toimittajista juuri kukaan ei tähtää siihen.[271] Näin on ilmeisesti siksi, että yritystuet ovat korruptiivisen politiikanteon ytimessä, johon kukaan ei uskalla puuttua, iltapäivälehtien kirjoittelua lukuunottamatta.

Lomabussi-ilmiö kriisien keskellä

Sosiaalipsykologiasta tunnetaan lomabussi-ilmiö, jonka mukaisesti ihmiset etelänmatkalla luovuttavat kaiken valtansa ja itsemääräämisoikeutensa matkanjohtajalle ja seuraavat häntä kuin lauhkeat lampaat.

Tämä ilmiö ei saa jäädä Suomessa pysyväksi. Suomi on jälleen potkaistava käyntiin, tottelevaisuuden ja kuuliaisuuden pitää väistyä jatkuvien rajoitustoimien tieltä, kriittisyyden on kasvettava esiin, ja hihat on käärittävä jälleenrakennustyötä varten.

Nimittäin monta asiaa on hoitamatta. Maailma on siirtynyt pysyvien kriisien tilaan: on julkisen talouden rahoitus- ja velkakriisi, on euron kriisi, on EU:n liittovaltiopolitiikan ja kansallisen itsemäärämisoikeuden ristivetoon perustuva kriisi, on pakolaiskriisi ja on kaiken tämän päällä vielä muut kriisit hetkeksi näkyvistä peittävä koronakriisi, joka tosin lienee vain ohimenevä mutta syventää kaikkia muita kriisejä.

Vaikka vallan kulmahammas pilkistääkin esiin valtaapitävien tahoilla koronakriisin mahdollistamien poikkeustoimien kautta, on syytä palata hoitamaan näitä muita paljon jatkuvampia kriisejä heti tai niin pian kuin mahdollista. Sen vuoksi kansalaisten ei tule tuudittautua pysyvän tottelemisen vikasietotilaan, sillä kulkuneuvomme ei ole etelänlomabussi, jonka autoemäntänä toimii Sanna Marin.

Perjantaina 1. toukokuuta 2020

JÄLLEENRAKENTAMINEN JA LOPUTTOMIEN KRIISIEN AIKA

Eurooppalaisessa filosofiassa on puhuttu toisen maailmansodan ajoista asti paljon kriiseistä ja riskeistä. Kriisikeskustelun aloitti Edmund Husserl *Die Krisis der europäischen Wissenschaften und die transzentale Phänomenologie* -teoksellaan vuonna 1936.[272] Hänen mielestään saksalainen idealismi oli kriisissä, niin kuin olikin.

Toinen suosittu yhteiskuntafilosofian käsite on ollut 'riski'. Ulrich Beck julkaisi vuonna 1986 teoksen riskiyhteiskunnasta (*Risikogesellschaft*).[273] Hänen mielestään ei ole enää selvää tietoa eikä epätietoa vaan todennäköisyyksiä ja ennusteita, esimerkiksi ydinvoimaa koskien.

Ydinvoimaloiden turvallisuudesta ei voida saada tietoa kuin kokeilemalla ja ajan kanssa. Tekniikan kehitys on tehnyt maailmasta itsestään jättiläismäisen koelaboratorion, jossa tietoa voidaan saada vasta, kun koe on pantu toimeen, siis useasti aivan liian myöhään. Kirjoitin kysymyksestä jo teoksissani vuosilta 1994 ja 1995.[274]

Monien toimittajien ja viestintätutkijoiden huutelu ”faktajournalismin” perään on siis kymmeniä vuosia jäljessä siitä, mistä tieteenfilosofit ovat keskustelleet jo vuosikaudet todennäköisyyksistä ja tulkinnoista puhuessaan. Postmodernistien, jälkistrukturalistien, sosiaalisten konstruktionistien ja monien muiden uusmarxilaisten edustama tosiasioiden kaipuu on ristiriitaista siksikin, että samalla he ovat tavoitelleet takaisin positivismia, joka kielsi tiedon subjektiivisuuden ja tulkinnanvaraisuuden sekä edusti objektivistista ja universaalia tiedonihannetta.

Miten aiheet liittyvät nykypäivään? Koronakriisi on osoittanut talouden, ihmisten ja koko yhteiskuntamme haavoittuvuuden. Olemme siirtyneet jatkuvien ja loppumattomien kriisien aikakauteen. On julkisen talouden rahoitus- ja velkakriisi. On euron kriisi. On pakolaiskriisi, jolle ei näy loppua niin kauan kun väestö kehitysmaissa paisuu. Ja on tällaisia ohimeneviksi oletettuja kriisejä, kuten nyt tämä koronakriisi.

Vuonna 1936 eurooppalaisen tieteen kriisi enteili sotaa. Kun kriisit syvenevät, alkaa esiintyä periaatteellista erimielisyyyttä, joka helposti eskaloituu väkivaltaisiksi konflikteiksi. Tämä on tärkeää pitää näköpiirissä myös nyt.

Kun euroalueen maat perustivat ”väliaikaisen vakausvälineen” tilalle pysyvän, ei käynyt, niin kuin Alexander Stubb vakuutti ja toivoi. Kriisi ei ratkennut, vaan se siirtyi. Jokaisen olisi pitänyt tuolloin ymmärtää, että euromaiden ”pysyvä vakausväline” tarkoitti myös *rahoituskriisin muuttumista pysyväksi*, aivan niin kuin väliaikainen vakausväline on muuttunut pysyväksi herra Tappuraisen kädessä puistonpenkillä.

Ajankohtaiset puheet Euroopan jälleenrakentamisesta etelän maiden yhteisvastuullisella hätärahoituksella ovat sekä eurooppalaisten oikeuskäsitysten että Suomen perustuslain vastaisia. En ainakaan minä hyväksy pahiten kriisiytyneiden Etelä-Euroopan maiden onkimista kuiville loputtomilla muiden maiden budjeteista kiskotuilla avustuksilla tai takauksilla.

Kansalainen Veikko Huuska osoitti jokin aika sitten blogissaan todennäköisen syyn siihen, miksi Saksa ja Ranska ovat auliisti tarjoamassa valtion apua Italian, Kreikan, Portugalin ja monen muun oliiviöljymaan pelastamiseen.[275] Kas: lainoja noille maille ovat sadoin miljardein jaelleet ranskalaiset ja saksalaiset pankit. Suomalaisilla pankeilla tällaisia saatavia ei ole, ei ainakaan samassa mitassa.

Kun Suomi päätti liittyä kansanäänestyksellä 1994 Euroopan unioniin ja myöhemmin pääministeri Lipposen (sd.) omavaltaisella ilmoituksella euroalueeseen, olin varma, että kyseinen yhteenliittymä ei voisi toimia sen enempää poliittisesti kuin taloudellisestikaan. Euroalue koostuu maista, joiden taloudellinen, kulttuurinen, teollinen, tuotannollinen ja väestörakenne ovat täysin erilaisia.

Internationalismiin, paneurooppalaisuuteen ja globaaliin väestöjen, pääomien ja tavaravirtojen vellontaan perustuva maailma ei kerta kaikkiaan toimi, vaan se on osoittanut oman tuhoisuutensa nyt myös biologisessa merkityksessä. Sen takaajiksi ovat valitettavasti menneet kapitalistien lisäksi myös vasemmiston jälkimarxilaiset ja sosiaalidemokraattiset poliitikot omalla universalististen ihanteiden syleilyllään. Tuloksena on ollut loputonta riippuvuutta, epävapautta, kansallisen itsemäärämisoikeuden menetystä ja taloudellisen liikkumatilan ahtautta.

EU:n ja sen euroalueen loivat toisesta maailmansodasta traumatisoituneet poliitikot välttääkseen kriisejä. Kun narun pää on nyt tullut vetäjien käteen, on toteutunut tragedia: sen olemus on, että kohtalon välttely toteuttaa itsensä. Kriisien pakoileminen on tuonut kriisit lähemmäksi, eikä valuvikoja voida korjata, vaan ne täytyy kumota.

Olen sittemmin esittänyt neljä tietä, joita pitkin Euroopan maat voivat palata vapauteen sekä saattaa taloutensa tervehtymisen tielle. Olen esittänyt ne muun muassa kolumnissani ”Riippuvuuspäivä ja Suomen neljä tietä” 6.12.2014.[276] Paras niistä on hallitun paluun tie, joka tarkoittaa valtiollisen itsemääräämisoikeuden palauttamista, yhteisvaluutasta luopumista ja EU:n alasajoa takaisin pelkäksi vapaakauppaliitoksi. Tämä on itsenäisen politiikan tie ja samalla eurooppalaisten vapausihanteiden, tieteellisen sivistyksen ja arvostamamme omakulttuurisuuden pelastus.

Myös kansallisvaltioiden on luonnollisesti ratkaistava omat ongelmansa. Mutta niitä ei pidä tuottaa lisää. Suomen ei pidä missään tapauksessa mennä rahoittamaan Etelä-Euroopan maita, vaan tarvittaessa on lähdettävä Euroopan unionista. Verottamisen oikeutus perustuu siihen, että veroina kannetut varat päätyvät niiden maksajien omaksi hyväksi, vuotavalla sangolla, mutta kuitenkin.

Tätä periaatetta ei voida rikkoa ilman, että rikkojat menettävät legitimiteettinsä. Perustuslakimme kirjoittamaton sääntö on, että valtion kaiken toiminnan on tuettava sen omia kansalaisia eikä avustettava vieraita. Muussa tapauksessa kansallisvaltioita ei ole.

Britit tekivät oikein erotessaan Euroopan unionista, joka ei ole enää pitkään aikaan ollut sellainen, joksi se aiottiin. Samoin Donald Trump on oikeassa korostaessaan kansallista itsemääräämisoikeutta ylikansallista vallankäyttöä ja internationalismia vastaan.

Toinen toisensa perään toistuvat kriisit ovat osoittaneet, kuinka epäonnistunut luomus globaali talous pitkine tavara- ja alihankintaketjuineen on. On osoittautunut, että internationalistinen kansainvälinen talous johtaa suureen riippuvuuteen ja epävapauteen, joka on filosofian vihollinen.

Alihankintaketjujen purkaminen, maasta toiseen virtaavan tavara- ja väestöliikehdinnän vähentäminen ja omavaraisuuden tavoittelu vaativat ajattelutavan muutosta kaikilta ihmisiltä. Olemme nyt tämän periaatteellisen muutoksen kynnyksellä. Olen varma, että Euroopan taloudellinen umpikuja ja ahdinkoa syventävä koronakriisi vaikuttavat syvällekäyvästi siihen, millaisia linjauksia jatkossa tehdään.

Matkustelu ja huvitteluliberalismi tulevat kokemaan kolauksen. Velkaantuneet länsimaat huomaavat, että ne eivät olekaan mitään kehittyneitä teollisuusmaita, joiden pitää mukamas auttaa muita omaksi velakseen. Tehdyt tilannearviot tunnustetaan vihdoinkin vääriksi, kehitysmaiden hyysääminen lopetetaan, ja opitaan näkemään oma tulevaisuutemme kehitysmaana, jos kurssia ei käännetä.

Länsimaat joutuvat lopettamaan myös typerän ilmastopoliittisen anekauppansa, jonka tuloksena ympäristotehokasta teollisuuttamme siirtyy koko ajan ilmastopoliittisina vapaamatkustajina esiintyviin kehitysmaihin. Kansainvälisyyteen pakottaminen opitaan näkemään epäarvona ja kansallinen etu itseisarvona.

Koronakriisistä toipumisen ensimmäiset killingit pitää säästää kehitysavusta ja ilmastopoliittisesti tehottomasta vihervasemmistolaisesta rahan roiskimisesta. On pakotettava kehitysmaat parantamaan itse teollisuutensa ympäristösuhdetta, ja länsimaiden on erottava Pariisin epäoikeudenmukaisesta ilmastosopimuksesta, jossa Kiinalle annettiin oikeus jatkaa hiilidioksidipäästöjään vuoteen 2030 asti. Tämän edun maa on näköjään päättänyt käyttää täysimääräisesti hyväkseen.

Kun Kiina lisäksi tuottaa suuren määrän maailmaa uhkaavia viruksia (lintuinfluenssa, SARS jne), on väärin pitää yllä tiiviitä yhteyksiä kaukoitään päin, jossa syödään lepakoita ja kaikenlaisia matokeittoja ja joista voi siirtyä mitä tahansa mutageenejä ihmisiin. Länsimaiset elämäntavat ja tottumukset on palautettava kunniaan ja elettävä ihmisiksi eikä rakastettava kaiken maailman rätei ja lumpui, tai muuten täälläkin vallitsee ennen pitkää Khaoottinen Laki ja saatamme Kualla Lumpuissa.

Maanantaina 4. toukokuuta 2020

”KAIKKI TULEE NYKYÄÄN KIINASTA” – JOUKKOTUHOASEIDEN KEHITTELY TUOMITTAVA ENNAKOLTA

Rauhanpuheiden aika ei ole ohi myöskään Vapun päivän jälkeen. Nyt kun koronavirus on tappanut Yhdysvalloissa yli 63 000 ihmistä, Donald Trump lausahti, että virus on peräisin kiinalaisesta laboratoriosta ja että Kiina on ”antanut sen levitä”.[277] Valtiollisen median mukaan hän on nähnyt asiasta myös keskustiedustelupalvelunsa hankkimia todisteita.[278]

CIA lienee yksi maailman tehokkaimpia urkintakoneistoja, joten olisi omituista, jos siellä ei mitään tiedettäisi. – Eikä väitteissä mitään uutta olekaan. Jo maaliskuussa Scientific American -lehden artikkelissa todettiin,[279] että epäilyjen kohteena olevassa Wuhanin virologian instituutissa on tutkittu lepakoita; tosin niistä saadut virusnäytteet eivät vastaa täysin SARS-CoV-2-virusta.

Joka tapauksessa viruksen alkuperästä levisi salaliittoteorian kaltainen tarina, jonka uskottavuutta parantaa asioiden lomittuminen toisiinsa.[280] Brittilehti Daily Mailin mukaan wuhanilainen instituutti on todellakin suorittanut kokeita lepakoilla SARS-viruksen tutkimiseksi ja saanut hanketta varten Yhdysvaltain hallitukselta 3,7 miljoonan dollarin apurahan![281] Ei siis olisi ihme, vaikka viruksen alkuperästä tiedettäisiin Yhdysvaltain ulkoasianhallintoa myöten.

Daily Mailin mukaan todennäköisintä on, että virus ei ole kulkeutunut ihmiseen laboratorion läheisyydessä sijaitsevalta kalatorilta vaan se on siirtynyt ihmiseen jo laboratoriossa, jossa tutkija on saanut tartunnan ja levittänyt sitä sitten eteenpäin muihin ihmisiin.

Tätä mieltä on myös yhdysvaltalainen mikrobiologi ja bioturva-asiantuntija Richard Ebright, jonka mukaan kiinalaisessa laboratoriossa noudatettiin vain kakkostason turvavaatimuksia (neljän portaan asteikolla), ja suojautuminen on ollut epäasianmukaista ja holtitonta. Aiheesta kirjoitti muiden muassa The Washington Post,[282] jota lukemalla Yleisradion kirjeenvaihtaja Aarne Tanninen tunsi aikoinaan Yhdysvaltain hallituksen juonet yhtä hyvin kuin Suomen hallitusohjelma tunnetaan nykyisin Helsingin Sanomissa.

Ebright luonnehtii viruksen karkuun pääsyä vahingoksi eikä tahalliseksi teoksi, mutta vakavuudeltaan se on Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuuden luokkaa. Kiinalaisten tutkijoiden esittämän raportin mukaan wuhanilaisesta laboratoriosta on karannut aiemminkin vaarallisia patogeenejä. Vaikka tutkijat peruivatkin lausuntonsa, voidaan heidän katumustaan pitää enemmänkin merkkinä sensuurista kuin huonosta omastatunnosta tai väärässä olemisesta.

On selvää, että kysymykseen, johon automaattisesti liittyy salailua, halua kiistää syyllisyys sekä mahdollisesti biologisen sodankäynnin suunnittelua, liittyy väistämättä myös huhupuheita, eikä asiasta voida saada varmaa tietoa. Itse asia ei ole ehkä lainkaan aukottomasti todistuva, joten arvaustenvaraisuus on hyväksyttävä ja valittava oletuksista vähiten epätodennäköinen ja eniten todennäköinen. Mikäli kaikki todennäköiset arvaukset osoittautuvat vääriksi, on epätodennäköinen tosi, kuten Sherlock Holmes ajatteli.

Varmasti tiedämme, että virus on kehittynyt lepakoissa ja se on kiinalainen sekä tulee sieltä. Myös Kiinan viranomaisten defensiivisyys voi olla paljastavaa. Kiinan ulkoministeriön tiedottaja väitti Twitterissä jo maaliskuussa, että koronaviruksen toivat Wuhaniin Yhdysvaltalaiset sotilaat, jotka osallistuivat sotilasurheilukilpailuihin syksyllä 2019. Tällainen *tu quoque* -argumentti lienee kuitenkin luotettavuudeltaan heikoin.

Toinen tiedonlaji kokeellisen synteettis-aposterisen tiedon ohella on analyyttis-apriorinen tieto, joka on puhtaasti käsitteellistä. Filosofinen ja eettinen asiantuntemus on yleensä juuri sellaista. Moraaliset johtopäätökset voidaan tehdä käsitteellisinä ajatuskulkuina, ja ne voidaan antaa ehdollisina.

Mikäli virus on peräisin laboratoriosta, on kuoleman lähettilään lentoon päästäminen moraaliselta tuomittavuudeltaan juutalaisten massamurhan, Hiroshiman ja Nagasakin ydinpommien tai Dresdenin siviilipommitusten luokkaa.

Koronakriisin kautta opimme, että joukkotuhoaseiden kehittely ja niillä uhkaaminen ovat ihmisoikeusrikoksia, joihin verrattuina rajakäännytysten koreografiat ovat pelkkiä kuuran huurtamia lillukanvarsia ja lumihiutalepoliitikkojen huolenaiheita, joihin ei kannata kiinnittää liiaksi huomiota.

Totuus on, että biologiseen sodankäyntiin soveltuvia viruksia sekä kemiallisia ja fysikaalisia joukkotuhoaseita suunnitellaan laboratorioissa järjestelmällisesti. Moisten aseiden kehittelijät tulisi saattaa edesvastuuseen jo preventiivisesti eli ennaltaeliminoivasti sekä antaa massatuhojen suunnittelijoille runsaasti penalttia! Siinä olisi rehellistä työtä myös Rauhanpuolustajille.

Keskiviikkona 6. toukokuuta 2020

MITÄ KAIKKEA ILMAN TULLAANKAAN TOIMEEN

Otsikostani ei puutu kysymysmerkkiä, sillä kyseessä on toteamus. Koronakriisin rajoitustoimia tulee suorastaan ikävä, niin kuin kommunisteilla Neuvostoliittoa. Nostalgia ei kuitenkaan auta, sillä lopultakin Suomi avautuu!

Minä en kärsinyt rajoitustoimista lainkaan. Pikemminkin nautin siitä, että huvitteluliberaalit porvarit eivät päässeetkään Balille osoittamaan elintasoaan eivätkä kateelliset proletaaritoverit kapakkaan huuhtomaan pois katkeruuttaan. Matkailutoimi ja hotelli- sekä ravintola-ala ovat jotakin, mitä en itse juuri käytä enkä tarvitse, joten tämä ei ole minulta myöskään kateellisen ketun jorinaa.

Nyt on vain niin, että koronarajoitusten pitkäaikaisin vaikutus on *ekologinen opetus*. Vihervasemmistolainen hallitus sai aikaan performanssin siitä, millainen on vihreä ja reaalisosialistinen yhteiskunta. Ei lentomatkustelua, ei ulkomaanmatkailua, ei tuhlailevaa elämäntapaa, ihmiset kotiarestissa ja niin edelleen. Koronarajoitukset antoivat ja antavat edelleen näytön siitä, millaista on elämä viherkommunismin esikartanossa ja retrososialismissa.

No, minä en halua mihinkään kartanoon, päinvastoin: kavahdan paikkoja, joiden julkisivuissa on paljon pylväitä, niin kuin vankiloissa on kaltereita. Haluan vain kiittää hallitusta mukavasta ekososialistisesta representaatiosta. Näin tiedämme, mitä kaikkea ilman tullaan hyvin toimeen. Asialla voi olla myös pitkäaikaisia vaikutuksia, kun ihmiset tottuvat olemaan ilman baarijuopottelua ja raitistuvat ihan oma-aloitteisesti.

Muutamien elämänlaatu saattoi jopa nousta, kun oli aikaa jollekin tärkeälle kotioloissa. Oma mottoni koronan mahdollistamalle laatuajalle onkin: Panosta ihmissuhteisiin!

Koulujen avaaminen kahdeksi viikoksi on kyllä perin ajattelematon päätös. Professori Pekka Pihlanto perusteli Uuden Suomen blogissaan ja eilisen Iltalehden pääkirjoitussivulle päätyneessä kirjoituksessaan, miksi tartunnat saattavat lähteä lentoon kyseisen päätöksen vuoksi.[283]

Tiede antaa koulujen avaamisesta kielteistä näyttöä, lapset eivät ehkä ole sisäistäneet hygienianormeja, tartunnat leviävät koulumatkoilla ja mikä tärkeintä: oppilaiden keräämisestä yhteen vain lukukauden päättämiseksi ei ole kerta kaikkiaan mitään hyötyä. Huono päätös. Lapsikin sen tajuaa. Siis: lapset, lintsatkaa!

Iltalehti myös iloitsi Vapun päivänä, että SDP:n kannatus on noussut ”jo” yli 24 prosenttiin ja Perussuomalaisten kannatus on pudonnut.[284] Sana ”jo” viitannee otsikossa median omaan odotukseen tai toiveeseen, että demarien kannatus kohoaisi edelleen.

Se, joka vapun aikana seilasi pitkin katuja ja ravintoloiden lattioita, ei tänä vuonna ollut vailla päämäärää tyhjin katsein harhaileva ylioppilasnuori, vaan demarien kannattajakansa. SDP:n kannatuksen nousut ja laskut ovat muistuttaneet hallituksen jojoilupolitiikkaa koronakriisiä hoidettaessa.

On ensiarvoisen tärkeää ja tieteellisesti arvioiden välttämätöntä todeta, että SDP:n kannatusnousu *ei ole seuraus puolueen harjoittamasta politiikasta*. Nimittäin koronakriisin aikana *ei ole tehty* juuri lainkaan sellaista

yleispolitiikkaa, joka voisi olla arvioiden kohteena, eikä puolueen toiminta siten anna näyttöä politiikan onnistumisesta.

Sen sijaan SDP:n kannatuskasvu on todennäköisesti seuraus kansalaisten pyrkimyksestä ryhmittyä valtaapitävien taakse ja siten luoda itselleen turvallisuuden tunnetta. Toiseksi demarien kannatusnousu on seuraus median hallitukselle antamasta huomiosta. Poliittinen viestintä on ollut viime aikoina lähes pelkkää viranomaistiedotteiden tapaista kriisiviestintää, jossa pääministeristä on tehty auton navigaattorin tapainen puheartikulaattori.

Kolmanneksi: politiikan varsinaiset kysymyksenaiheet ovat hautautuneet tämän poikkeustilan aikana kaikenlaisten hätäviestien ja signaalien suohon. Ja neljänneksi: lähes kaikki normaali poliittinen toiminta on kokoontumiskieltojen takia peruttu, joten oppositio ei ole päässyt esittämään näkemyksiään juuri missään.

Näin ollen SDP:n kannatuksen nousu ei ole merkki *asiaonnistumisesta*, sillä politiikan keskeisistä asioista ei puhuttu pitkään aikaan mitään. Myös pandemiaa koskevat ratkaisut ovat olleet pitkälti asiantuntijavallan valmistelemia, ja hallitus on toiminut vain niiden megafonina.

Puolueiden kannatussuhteet normalisoituvat vasta kun päästään puhumaan taas politiikan asiakysymyksistä. Nyt ei ole oltu asiassa lainkaan. Tilannetta voi kuvata myös niin, että SDP näyttää saavuttavan kannatusta vain poikkeusoloissa, kun puolueen yleispoliittiset ohjelmavirheet on haudattu ja puolue voi hallita maata pakkotoimin, mikä on reaalisosialismin mukaista. En siis ihmettele, vaikka demarileirissä suorastaan toivottaisiin poikkeustilan jäämistä pysyväksi, ja juuri siihen myös flunssan kanssa jojoilu on johtamassa.

Hullunkurista hallituksen politiikassa on linjattomuus. Ei ole pystytty päättämään, halutaanko aikaan se paljon vatvottu ”laumaimmuniteetti” vai tukahdutetaanko virus eristämällä ja tartuttavuuslukua alentamalla. Olisi pitänyt valita jompi kumpi eikä molempia, sillä siten molempien edut menetetään ja valitaan kummankin varjopuolet.

Olen varma, että 0,8 ei riitä. Nyt kun tartuttavuusluku saatiin alenemaan alle yhden, tuokin työ menee hukkaan, jos koulut avataan toisen strategian hyväksi. Se, mikä äsken oli kiellettyä (joukkokokoontuminen), onkin nyt hallituksen suositusten mukaista. Lapset ja opettajat hallituksen pelastusveneeseen ensin!

Todellisen politiikanteon paikka avautuu vasta, kun nähdään kriisin jälkilasku ja pohditaan esimerkiksi kansainvälisyyden varaan rakennettujen talousketjujen kestävyyttä ja internationalismin periaatteellista epäonnistumista. On mielenkiintoista, miten hallitus korjaa kriisin talouskolhut: kiristämällä polttoaineiden verotusta, lisäämällä ympäristömaksuja, korottamalla asumisen energialaskuja, jakamalla kehitysapua ja ilmastoaneita taivaan tuuliin sekä kieltämällä liharuoan ja yksityisautoilun kai. Ja sekin on kuin Orwellin ohjekirjasta.

Vasemmistopopulistiselle valtamedialle koronakriisi on ollut todellinen herkkupala, sillä se on mahdollistanut SDP:n kilven kiillottamisen, mikä on tapahtunut käyttämällä hyväksi Sanna Marinin uutistenlukijamaista ja ilmeisen esiintymiskurssitettua näyttelijäntyötä. Puhegeneraattorien generaattori on ollut epäkriittisyydellään hämmästyttävä valtavirtamedia, joka on fläptopannut demarien mielikuvaviestinnän kansalaisten tajuntaan ja kiiltolaminoinut pääministeripuolueen julkisuuskuvan nuhteettomaksi ja mestarilliseksi, niin kuin sota-ajan kriisiviestintään kuuluu.

Tämä on ollut medialle helppoa, sillä SDP:llä on populistipuolueiden tapaan tehokas puoluekoneisto, joka ottaa nopeasti haltuunsa politiikan nousevat tähdet ja valjastaa lupaavista demarinuorista puolue-ideologiansa symbolisia kuvia, eikä median tarvitse muuta kuin työntää mikrofoni demarihunajalla marinoiduille nousukkaille.

Koronakriisistä vielä sen verran, että siinä on koko ajan ollut vain kaksi vaihtoehtoa: joko ajaa virus pitkäaikaisella eristämisellä täysin nurkkaan, jolloin laumaimmuniteettia ei tarvita, tai hyväksyä niin sanottu Ruotsin malli, jossa hallitulla soutamisella ja huopaamisella saadaan kansa sairastamaan itselleen asianmukaisen vastustuskyvyn.

Molemmilla on hintansa, joka ensimmäisessä tapauksessa mitataan rahalla ja jälkimmäisessä ruumiilla. Kiintoisaa on havaita ja todistaa, montako ihmistä kyseisellä jojoilulla vedetään lopulta jojoon. Yhtään suojamaskia en ole hallituksen kriisinhallinnan jäljiltä saatavilla nähnyt, joten se kriisin ”hyvästä hoidosta”.

Torstaina 14. toukokuuta 2020

PIDÄ VARASI KANSALAINEN, TAI MUUTEN HENKILÖPAPERISI REVITÄÄN

Haluatko Sinä, hyvä kansalainen, että nykyinen henkilötunnuksesi mitätöidään, paperisi revitään eikä aiempia asiakirjojasi voida enää yhdistää sinuun itseesi niissä olevan henkilötunnuksen perusteella? Tätä tarkoittaisi hallituksen ehdotus uusimuotoisista henkilötunnuksista, joista ei kävisi enää ilmi henkilön ikä, syntymäaika eikä sukupuoli. Passit, todistukset, Kela-kortit, ajokortit ja kaikki muut viralliset paperit menisivät siis roskiin. Valtava mullistus odottaisi myös tietojärjestelmiä.

Keiden etua uudistuksella sitten ajetaan? Mikrobitti-lehti kirjoittaa, että ”[n]kyinen 1960-luvulta peräisin oleva henkilötunnusmalli aiheuttaa vaikeuksia esimerkiksi ulkomaalaisille, joiden on vaikea käyttää monia palveluita, joissa henkilötunnusta käytetään henkilön tunnistamiseen.”[285]

Ahaa. – Pitihän se arvata. Mikään ei näytä olevan vihervasemmistolaiselle hallitukselle niin tärkeää kuin ajaa ulkomaalaisten etua Suomessa ja tehdä tämä suomalaisten haitaksi ja suomalaisten kustannuksella.

Toinen ryhmä, joka on ajanut henkilötunnusten uudistamista ponnekkaasti, ovat transsukupuoliset. Heidän mukaansa nykyinen kaksiarvoiseen biologiseen sukupuolieroon perustuva henkilötunnusjärjestelmä loukkaa niin sanottuja sukupuolettomia tai muunsukupuolisia.

Tästä on olemassa Setan kannanotto,[286] jossa vedotaan Saksan korkeimman oikeuden linjaukseen, että kolmatta sukupuolta osoittava sukupuolimerkintä olisi jollakin tavoin Saksan perustuslain vastainen. Setan politikointi on sekavaa, sillä monissa muissa maissa kyseisen merkinnän on nähty *varmistavan* vähemmistön oikeudet eikä suinkaan kumoavan niitä. Setan toiminta antaa omahyväisen ja vaateliaan kuvan seksuaali- ja sukupuolivähemmistöistä, joiden nimissä se pyrkii toimimaan, vaikka suuri osa kyseisistä vähemmistöistä ajatteleekin asioista täysin toisin.

Se, että valtaväestöä pakotettaisiin luopumaan nykyisestä järjestelmästä, olisi vähemmistödespotiaa. Se olisi samanlaista kuin kirjoituskoneiden näppäinjärjestystä vaihdettaisiin vain siksi, että yksikätisten olisi helpompaa kirjoittaa. – Ei näin.

Suomalaisten ihmisten identifikaatiotodistusten repiminen ja henkilötunnusten vaihtaminen on pakotusta, jolla kävellään suomalaisten oman edun yli sekä ajatellaan taaskin lähinnä vierasperäisten asemaa Suomessa. Heillä pitäisi olla omat henkilöpaperinsa, vaikka ilman niitä olisivat tänne tulleetkin.

Henkilötunnuksia repivällä eleellä on kenties tarkoitus osoittaa sitä vihervasemmistolaisen yleispolitiikan asennetta, jolla henkilötunnusten ja -paperien symbolista arvoa yritetään mitätöidä. Kun hallitus on puhunut Suomessa olevista laittomista maahanmuuttajista ”paperittomien” nimellä, on sillä tavoin pyritty relativoimaan kansalaisuuden merkitystä ja sen liittymistä virallisiin henkilötunnuksiin ja -todistuksiin.

Tärkein tekosyy luopumiseen syntymäajan sisältävistä tunnuksista taitaakin olla siinä, että niin sanottujen partavauvojen iän selvittäminen on osoittautunut vaikeasti dokumentoitavaksi jo raja-asemilla. Mistä myöskään tapahtumajärjestäjät ja portsarit voisivat tarkistaa sisään pyrkijöiden iän, mikäli se ei käy ilmi henkilötunnuksesta, kuten nyt? Vakuutusyhtiöt puolestaan tarvitsevat tietoonsa sukupuolen, koska sillä on merkitystä vakuutusmaksuihin.

Finanssiala arvioi uudistuksen hinnaksi noin miljardi euroa,[287] eli noin kaksi kertaa Yleisradion vuosibudjetin verran. Henkilötunnukset ovat kansalaisille tietenkin tärkeämpiä kuin Ylen monikulttuuripropaganda, mutta itse pistäisin molempiin aiotut rahat tärkeämpiin kuluihin ja kohteisiin. Kaikkien käytännön ongelmien lisäksi henkilötunnusten uudistamisesta koituisi törkeä lasku, ja kansalaisaloitteessa sitä vastustetaankin ensisijaisesti taloudellisin perustein.

Neuvostodialektiikan mukaan jalkapuoli lakkaa ontumasta, kun katkaistaan toinenkin jalka. Samaan tapaan myös Suomen kansalaisen ja täällä oleskelevan paperittoman asema tasa-arvoistuu, kun otetaan suoma-

laisiltakin pois heidän henkilötunnuksensa ja identifikaatiotodistuksensa! Näin kaikki saatetaan silmänkääntötempun kautta samalle viivalle. Kätevää kenties, mutta ei mene läpi ainakaan minun tahollani.

Myöskään henkilötunnusten väitetty ”loppuminen” ei ole ollut mikään oikea ongelma. Tunnuksia on nyt varattu noin 900 jokaista päivää varten, ja niin paljon uusia kansalaisia tuskin syntyy tai virtaa rajan yli. Ei varmaan mikään muukaan maa vaihtaisi omaa henkilötunnusjärjestelmäänsä vain siksi, että se helpottaisi suomalaisten tai toisessa maassa asioivien muiden ulkomaalaisten asemaa kyseisessä maassa.

Lähes jokaisella maalla on oma henkilötunnusjärjestelmänsä, eikä järjestelmien väitetty ”yhteensopimattomuuskaan” ole ongelma. Päinvastoin: se helpottaa erojen tunnistamista, mikä puolestaan on pelkästään *myönteinen* asia esimerkiksi rajatarkastuksissa. Tämän vihervasemmistolainen hallitus haluaisi tietenkin kumota helpottaakseen yhden asian liikkeenä toimimistaan sekä sen pääasiallista agendaa: maahanmuuttoa.

Suomen henkilötunnukset ovat nykyisellään hyviä, sillä ne ovat informatiivisia kertoessaan myös haltijoidensa iän. Tätä tietoa tarvitaan kaikkialla. Vai halutaanko iästäkin tehdä muuntojoustava transikä?

Uudistus on hallituksen aloitteesta valmisteilla muun muassa valtiovarainministeriön työryhmässä, joka ehdottaa muutoksen voimaan astumista asteittain vuodesta 2023 alkaen ja uudistuksen loppuunsaattamista vuonna 2027.[288] Muutos koskiksi jokaista suomalaista ja aiheuttaisi hirveän rumban, ja lisäksi kulut olisivat valtavat. Myös vahva verkkopankkitunnistautuminen hyödyntää nykyistä henkilötunnusjärjestelmää, eli roskiin menisivät pankkien avaimetkin.

Hallitus ajaa asiaa läpi hipihiljaa, mikä on helppoa, sillä valmistelusta kertovat jutut ja vastustus peittyvät koronajuttujen uutisvirtaan. Hallituksen tavoite nykyisen henkilötunnusjärjestelmän romuttamiseksi on yksi niistä vihervasemmistolaisen hallituksen hulluista ehdotuksista, jotka pitää ampua ensimmäisten joukossa alas.

Yksi osa uudistusta on translain uudistaminen sinänsä, jolla juridisen sukupuolen vaihtamisesta on tarkoitus tehdä ilmoitusasia. Ei siis enää lääketieteellistä tutkimusta, vaan suoraan rasti toiseen ruutuun. Tällainen sukupuolen vaihtaminen on kuitenkin ristiriidassa biologisten ja kehollisten tosiasioiden kanssa ja perustuu siihen, että yksilö kuvittelee olevansa muuta kuin on.

Harhaluulot puolestaan ovat useiden psykopatologoiden tunnusmerkkejä. Juridisen sukupuolinimikkeen vaihtamisella saatetaan pyrkiä myös välttelemään asevelvollisuutta. Sen tasoisten vaateiden varassa ei pidä ryhtyä muokkaamaan sen enempää sukupuolta kuin henkilötunnuksikaan.

Sunnuntaina 17. toukokuuta 2020

KORONAVIRUKSEN LENTOON LÄHTÖ: NÄYTTÖ VIHERVASEMMISTON VIISAUDESTA

Eipä siinä kauaa mennyt, kun porvoolaisessa koulussa koronavirus lähti lentoon. Hallitus päätti avata koulut viikon lopulla, ja jo nyt 17 oppilasta sekä 4 opettajaa ovat altistuneet tartunnalle.[289] Naapurikunta puolestaan vetää koulujen ovia oma-aloitteisesti kiinni.[290]

Vaikuttaa, kuin tämä olisi ollut hallituksen tarkoituskin. Näin sitä laumaimmuniteettia luodaan. Ikävänä puolena tässä politiikassa on, että kaikki eristämispolitiikan aikana tehty työ menee tällä tavoin hukkaan!

Kansalaiset saivat rajoitustoimia tottelemalla tartunnat ajetuiksi nurkkaan. Hallitus kuitenkin nollaa kaiken vaivan vetämällä maton alta ja tuhoamalla suurella pieteetillä tehdyn työn.

On helppo arvata, mitä turhautumisesta seuraa. Jatkossa kansalaiset eivät ehkä piittaa hallituksen määräyksistä mitään, sillä niitä leimaa täydellinen linjattomuus. Luottamus kriisin hoitoon horjuu. Kirjoitin jo tämän kuun alussa seuraavasti:

”Ei ole pystytty päättämään, halutaanko aikaan se paljon vatvottu laumaimmuniteetti vai tukahdutetaanko virus eristämällä ja tartuttavuuslukua alentamalla. Olisi pitänyt valita jompi kumpi eikä molempia, sillä siten molempien edut menetetään ja valitaan kummankin varjopuolet.”

Jatkoin myös: ”Koronakriisistä vielä sen verran, että siinä on koko ajan ollut vain kaksi vaihtoehtoa: joko ajaa virus pitkäaikaisella eristämisellä täysin nurkkaan, jolloin laumaimmuniteettia ei tarvita, tai hyväksyä niin sanottu Ruotsin malli, jossa hallitulla jojoilulla saadaan kansa sairastamaan itselleen asianmukaisen vastustuskyvyn. Molemmilla on hintansa, joka ensimmäisessä tapauksessa mitataan rahalla ja jälkimmäisessä ruumiilla.”

Nyt kun vasemmistoliittolainen Heikki Patomäki laittoi samat näkökohdat omaan kolumniinsa,[291] juttu löysi heti tiensä Uuden Suomen toimituksen poimintoihin, jotta kävisi ilmi, kuinka viisasta vasemmistolainen politikointi muka on. Tämä nimittäin kiillottaa vasemmiston kilpeä, sillä kritiikki ei tulekaan nyt esimerkiksi minulta tai perussuomalaisilta vaan hopeinen sädekehä päänsä päällä poseeraavan vasemmiston sisäpuolelta: fiksuna itsekriittisyytenä.

Eräät toiset Uuden Suomen Puheenvuorossa ovat huolissaan siitä, ”eikö pääministeri saa puhua asioista niiden oikeilla nimillä”, kun eräs oppositiopoliitikko epäili Marinin epäselviä lausuntoja koronavirusasiassa (Veli-Matti Louekosken näillä sanoilla otsikoitu kirjoitus sensuroitiin Uuden Suomen puheenvuoropalvelusta toimituksen linjan vastaisena). Marin puolestaan pyrki puolustautumaan syyttämällä oppositioedustajaa ”valehte-

lusta”, ikään kuin mielipideasiassa olisi mitään ehdotonta totuutta.[292] Taas lähti mopo Sannan käsistä, ihan niin kuin ”eikö teitä hävetä” -huudahduksessa pääministerikautensa alussa.[293]

Koronatartunnoilla se hallituksen politiikan järjettömyys oikeasti mitataan. Ja edelleen: yhtään suojamaskia en ole havainnut kansalaisille vieläkään toimitetun. Miten kyseinen kökköily voi olla edes mahdollista?

Vihervasemmistolaisen hallituksen ylivoimaisesti typerin päätös koko koronakriisin hoitamisessa on ollut koulujen avaaminen kahdeksi viikoksi. Siitä ei ole kerrassaan mitään hyötyä mutta saattaa olla huomattavaa vahinkoa. Lapset, leikkikää *nyt*, että on ilmastolakko ja lintsatkaa! Tässä asiassa se kannattaa.

Tiistaina 26. toukokuuta 2020

PRESIDENTILLISTÄ RUUTIA? KULTARANTA-KESKUSTELUJEN JATKOT JA KONSENSUKSEN VAARAT

Kultaranta-keskusteluissa kansalaisiin ehkä eniten vedonnutta ainesta oli Niinistön jo aiemmin esittämä toisistaan välittämisen kehotus ja samasta asiasta esittämä kiitos.[294] Ilta-Sanomien mukaan presidentti ”kertoi poikkeusaikana tekemästään myönteisestä havainnosta”.[295]

Onhan se mainiota, jos näin on. Siis että suomalaiset jaksavat piitata toisistaan eivätkä toimi pelkästään koronkiskureina, välistä vetäjinä ja muina yhteiskunnan piinaajina, jotka nauttivat toisten ihmisten orvaskettä ravinnokseen.

Suomalaisten ryhmäkoheesio on huomattavaa, ja talvisodan henki kaivautuu helposti esiin. Tässä mielessä presidentti tuli keksineeksi ruudin uudestaan.

Tieteellisesti voidaan sanoa, että kyseessä oli esiteoreettinen pohdinta, joka paljasti jotakin suomalaisten taipumuksesta konformismiin. Se on ominaista monille vähemmistöille. Me suomalaisethan muodostamme maailman kansojen keskuudessa vähemmistön, joka on oppinut pitämään puoliaan myös ulkoisten uhkien vuoksi.

Koronakriisin poikkeusoloissa tämä piirre putkahtaa jälleen edustavasti esiin. Niinpä kriisioloissa saadaan taas edustavaa näyttöä – ei vain kansalaisten keskinäisestä konsensuksesta – vaan myös suomalaisten tottelevaisuudesta ja kuuliaisuudesta esivaltaa kohtaan. Se ei ole aina vain myönteinen asia.

Ihmiset ovat noudattaneet niin sanottuja rajoituksia esimerkillisesti. Sosiologi Max Weber kirjoitti aikoinaan vallasta, jonka kansalaiset ovat sisäistäneet niin, että ulkoista pakotusta *ei tarvita*. Myös filosofi Michel Foucault uhrasi paljon sivutilaa samalle ilmiölle. Valta ei perustu vain joihinkin rajoituksiin, pakkoihin, määräyksiin tai uhkauksiin, vaan valta on

mennyt ihmisten ihon alle, ja se ilmenee erilaisina ”käytännön välttämättömyyksiksi” miellettyinä suhteina, joiden mukaisesti ihmiset suorastaan pyytävät tulla hallituiksi.

Valta on siis pragmatisoitunut ja rationalisoitunut. Tämä merkitsee, että käytännön kannalta pidetään tarpeellisena, hyödyllisenä tai järkevänä toimia tietyllä tavalla. Piirre ilmenee vaikkapa tavassa, jolla ihmiset asettuvat bussiin: missä on järkevää istua, jotta välttyy koronavirukselta sekä pääsee syöksähtämään nopeasti pois, jos bussi uhkaa syöksyä rotkoon?

Ulkoista pakotusta ja vallankäyttöä ei tarvita, kun ihmiset on opetettu itse tarkkailemaan itseään ja tähdennetty sen olevan ”järkevää”. Hyödyllistä terveyden kannalta? – Totta kai. Mutta ei välttämättä ihan kaikelta kannalta.

Nimittäin tottelevaisuus tekee ihmisistä helposti hiiriä. Kiltit kansalaiset saadaan helposti noudattamaan mitä vain. Suomalaisille on ollut helppo syöttää esimerkiksi sananvapauden rajoitukset niin, että kaikkien muiden puolueiden paitsi Perussuomalaisten ehdokkaista enemmistö kannattaa vihapuheen sisällyttämistä rikoslakiin.[296] Kirjoitan asian älyttömyydestä pian ilmestyvässä mediatutkimuksessani.

Suomen kuuluisinta parodiantekijää Keijo Kaarisadettakaan ei kohta tarvita, sillä pieni Keijo piilee tätä nykyä jokaisessa.

Tottelevaisuudesta sikiää myös paljon muuta arveluttavaa. Esimerkiksi EU:n kaupittelemat satojen miljardien koronalunnaat on helppo kaupata kuuliaisille kansakunnille, jotka suostuvat mihin vain. Britit puolestaan eivät suostuneet enää pysyttelemään Euroopan unionissa, joka on pyörtänyt lähes kaikki keskeiset säädöksensä: Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimusta ei noudata enää kukaan, *no bail out* -pykälä on sivuutettu, eikä ole toivoakaan, että Dublin II -asetusta noudatettaisiin sisärajoilla; päinvastoin sitäkin kammetaan tietoisesti ja tarkoituksellisesti nurin. Tällainen unioni on oikeasti hajonnut, vaikka sitä edelleen pidetään hengityskoneessa.

Taloustieteilijä Tuomas Malinen perusteli hiljattain, miten suomalaisiltakin vaadittava avoin koronashekki johtaa käytännössä liittovaltioon ja epäili sen olevan perustuslain vastaista.[297] Hän myös ehdotti eurosta eroamista. Kansantaloustieteilijät oikealta vasemmalle – Vesa Kanniaisesta[298] ja Sixten Korkmanista[299] Pertti Haaparantaan[300] ja Markus Jänttiin[301] – ovat katsoneet, että euroalueen jäsenyydestä on koitunut Suomelle merkittävät hyvinvointitappiot ja että jäsenyyttä eurossa ei voida perustella enää taloudellisesti.

Toivoin 1990-luvulla itse, että olisin ollut (tavoilleni epätyypillisesti) väärässä, kun vastustin euroon liittymistä silloin kun kytkös demaripääministeri Lipposen ilmoituksella tehtiin. Jo arkipäättelyllä olisi pitänyt ymmärtää, että keskenään täysin erilaiset kansantaloudet eivät voi toimia saman rahapolitiikan vallassa.

Mitä merkitystä edellä sanotulla sitten on kansalaistemme tottelevaisuuden näkökulmasta? Paljonkin.

Suomalaisten merkittävimmäksi paheeksi on viime vuosina paljastunut herkkäuskoisuus. Tämä näkyy myös vastaanottavaisuudessa maahanmuutolle, josta on todettu olevan selvää haittaa myös työperäisen maahanmuuton muodossa.[302] Mutta suomalaisille maahanmuutto on voitu syöttää kuin pienille lapsille.

Usein sanotaan, että Suomen pahimpia turvallisuusuhkia ovat eriarvoisuus, köyhyys ja syrjäytyminen. – Eivät ole. Tämän kolmiyhteyden tutkimiseen kipataan valtion toimesta suurin määrin rahaa, sillä valtiolla on intressi osoittaa toimivansa "tehokkaasti". Tämä kuitenkin rikastuttaa lähinnä Maria Ohisalon ja Juho Saaren tapaisia köyhyystutkijoita.

Tutkimuksena esiintyvässä ruikutuksessa on kyse sadetanssista, jonka tehtävänä on uskotella, että Suomen Akatemian strategisesta neuvostosta johdettu tiedepolitiikka taistelee ihmisten puolesta, vaikka tosiasiassa se toimii hyvinvointiyhteiskuntaa vastaan. Hyvinvointiyhteiskunta kun on mahdollinen vain vahvan kansallisvaltion sisällä.

Identiteettipolitiikasta, intersektionaalisuudesta ja "minätekniikoista" kiinnostuneet postmodernistit, jälkistrukturalistit ja sosiaaliset konstruktionistit eivät juuri koskaan ole kiinnostuneita siitä, kuinka kansallista identiteettiä voitaisiin vahvistaa. He ovat kiinnostuneita aina vain kansallisten identiteettien purkamisesta, hajottamisesta ja repimisestä erilaisten vähemmistöidentiteettien hyväksi. Tämä osoittaa kyseisten lähestymistapojen (tai niiden soveltamisen) puolueellisuuden.

Suomalaisten taipumus konsensukseen voisi olla myönteinenkin asia, kuten presidentin havainnoista nähdään. Mutta nykyisin ihmisten tottelevaisuutta käytetään hyväksi läpipolitisoituneiden kansainvälisten tarkoitusperien ajamiseen ja usein täysin vieraiden kansakuntien hyväksi: yleensä tänne muualta tulleiden eduksi. Tai sitten avokätisyyttä osoitetaan taloudellisina tukina vieraille maille, ilmastopoliittisina kolehteina ja EU-jäsenmaksun muodossa pulitettavina nettomaksuina.

Suomi on siitä omintakeinen maa, että täällä politiikka on erittäin keskustahakuista, sovinnaista, konsensushenkistä ja sovittelevaa kansalaisten omassa keskuudessa – ja toisaalta politiikkaa johtaa hyvin pieni eliitti.

Kierointa on, että kansalaiset menevät tuon poliittisen eliitin taakse ja tueksi tavalla, jolla he ovat ryhmittyneet[303] nyt kriisioloissa SDP:n tueksi: siis puolueen, jonka samppanjasosialistit ovat käyttäneet korporatiivista ja korruptoitunutta valtaa järjestelmäpolitiikan hyväksi jo vuosikymmenten ajan. Kansanvallan nukkemestarien selässä ajetaan nyt henkilötunnusten poistamista, "Suostumus2018"-aloitetta[304] ja useaa muuta uudistusta kansalaisten tappioksi. SDP:n elitisoitumisesta myös EU:n liittovaltiopolitiikan asianajajaksi kertovat Sanna Marinin kauhistelut eurosta eroamista koskevien esitysten johdosta.[305]

Näyttönä kansalaisten yhteen muottiin puristumisesta on sananvapautta vastaan esitetty pieteettinen ankaruus ja pyrkimys kuohia pois erilaiset äänenpainot, jotka tosiasiassa voisivat olla koko poliittisen järjestelmämme ja järjestelmäpolitiikan pelastus.

Konsensus voi olla – kuten tässä kirjoituksessa kuvasin – myönteistä. Mutta siinä piilevät myös hirvittävät riskinsä, jos yksimielisyyttä ei vallitse omien etujemme ajamisesta vaan vieraiden kansakuntien hyväksi uhrautumisesta, ja vieläpä omaksi velaksi.

Myönteistä yksimielisyydessä on voima vihollisia ja vastustajia kohtaan, mutta kielteistä yhteisömme oman erimielisyyden tukahduttaminen. Vaara rivien ampumisesta suoriksi on suuri tällaisena kriisiaikana. Todellisuudessa demokratia voi perustua vain erimielisten näkemysten vapaaseen esittämiseen ja julkiseen kilpailuttamiseen.

Lauantaina 30. toukokuuta 2020

VIIMEINEN SAMMUTTAA VALOT – KORONAKRIISI ON NYT EU-LIITTOVALTIOPOLITIIKAN KULISSI

Koronakriisin aiheuttama kansantalouksien taantuminen on nostanut euroalueen kriisin jälleen pintaan. Tämä näkyy Italian ja muiden välimerenmaiden hoippumisena kuilun partaalla ja niiden valtiontalouksien loppumattomana pyrkimyksenä päästä kuiville muiden euromaiden avustuksia hyväkseen käyttäen.

Kyseisen politiikan merkiksi Suomikin hyväksyi valtiovarainministeri Katri Kulmunin (kesk.) johdolla Euroopan vakausmekanismista poikkeamisen ja 540 miljardin euron hätäpaketin, josta Suomen osuus on noin 8,5 miljardia, siis lähes yhden hävittäjäkaupan verran. Jättiläismäisen lainan ongelma ei ole vain muotoseikka, eli sen perustuslainvastaisuus[306] – lainojen kun pitäisi olla tiukan ehdollisia – vaan sen myöntäminen sinänsä.

Kun Euroopan komissio valmistelee lisäksi noin 1500 miljardin euron elvytysrahastoa, *kyse ei ole vain koronan aiheuttaman taloustaantuman paikkailusta vaan euroalueen pysyvien valuvikojen epätoivoisesta korjailusta*, joka on jo aiemmin tuomittu epäonnistumaan. Mikäli rahasto perustettaisiin, olisi 1,5 biljoonan tuki vasta alkusoittoa. Rahastoa voitaisiin jatkossa kasvattaa tavalla, joka voisi nostaa Suomen osuuden kymmeniin miljardeihin euroihin.

Olen jo aiemmin kirjoittanut Kreikan tukipaketteihin liittyen, että rahan lapioiminen tukien muodossa ei korjaa perusongelmaa. Euroalueella saman rahapolitiikan sisään suljettiin kansantalouksia, jotka ovat väestölliseltä, tuotannolliselta ja teolliselta rakenteeltaan sekä luonnonoloiltaan täysin erilaisia. Koronakriisi siis vain aktualisoi ja realisoi euroalueen pysyvän ongelman, jota mikään puskurirahasto ei riitä korjaamaan.

Miksi koronarahastoon osallistuminen ei kannata?

Pahinta asiassa on sen poliittinen epäoikeudenmukaisuus. Myös Suomelta vaadittavat tuet ovat perimmältään valtava tulonsiirtojen muoto välimerenmaiden hyväksi.

Esimerkiksi Italia on Suomea alemmin verotettu maa, joten italialaiset hyötyvät rahojen äyskäröinnistä selkeästi, eikä avustamista voida siten perustella käsityksellä ”tilanteen aritmeettisuudesta”: että ”Suomikin voi joskus tarvita apua”. Puolin ja toisin tapahtuva avustaminen maksaisi italialaisille joka tapauksessa vähemmän kuin suomalaisille. Varat ovat jo pitkään valuneet pohjoisesta etelään, eikä tilanne ole muuttumassa.

Italian avustamista ei voida toisaalta perustella myöskään sillä, että vientimme Italiaan vetäisi paremmin. Suomen vienti Italiaan oli vuonna 2019 vain 2,4 miljardia ja kaikkiin välimerenmaihin (Ranska mukaan lukien) ainoastaan 5,8 miljardia, eli 9 prosenttia kaikesta viennistämme. Sen sijaan pelkästään Ruotsiin vientimme oli enemmän: 6,7 miljardia euroa.

Ruotsi taas kuuluu EU:n niin sanottuihin kitsaisiin maihin yhdessä Hollannin, Tanskan ja Itävallan kanssa. Koronatukia, jotka käytännössä ovat euroalueen pysyvistä valuvioista johtuvia tukia, voidaan kenties perustella ”yhteisvastuulla”, ”solidaarisuudella” tai ”vastuullisuudella”, kuten Suomen nykyinen hallitus, mutta millään järjellisellä argumentilla niitä ei voida puoltaa. Kyseinen politiikka ei ole yhteisvastuullista, solidaarista eikä vastuullista *Suomen kansalaisia ja verojen maksajia kohtaan.*

Hyväntekeväisyys vieraiden kansakuntien eduksi on poliittinen kupla, niin kuin vastavuoroisuuden odottaminen italialaisilta tai kreikkalaisilta on tyhjä oletustenvarainen kortti.

Euroalue polkee sekä kansallisia perusoikeuksia että EU:n periaatteita

Miksi sitten näin tehdään? Suomi seuraa asiassa orjallisesti Saksaa ja Ranskaa, joiden pankeilla on satojen miljardien saatavat välimerenmaista. Myös Saksan ja Ranskan valtiot ovat halukkaita pelastamaan pahimmin kriisiytyneiden valtioiden taloudet vain yhdestä syystä: muutoin Merkelin ja Macronin pitäisi pelastaa omat pankkinsa saksalaisten ja ranskalaisten veronmaksajien kukkaroille kääntyvillä pankkituilla.

Siksi mukaan halutaan nyörittää mahdollisimman monta muuta maata. Ja Suomi tottelee laittamalla muiden tekemät laskut omaan julkiseen velkaansa. Kansantaloudellisesti julkinen velka on kuitenkin vain eteenpäin siirrettyä verotusta tai inflaatiota.

Suomalaisten kannalta tällaisella politiikalla ei ole oikeutusta, sillä verovarat tarvittaisiin omien kansalaistemme ja hädänalaistemme auttami-

seen eikä roiskittaviksi ulkomaille – sen enempää koronatukien kuin EU-jäsenmaksujen tai ilmastopoliittisten aneidenkaan muodossa. Kaiken verottamisen oikeutus on siinä, että verovarat kiertyvät niiden *maksajien omaksi hyväksi*. Tämän moraalisen näkökohdan lisäksi kyseessä on myös perustuslaillinen ongelma.

Kyseisellä politiikalla *ei ole oikeutusta myöskään EU:n lainsäädännön ja periaatteiden näkökulmasta*. EU:n talous- ja rahaliiton *no bail out* -sääntö merkitsee, että toiset jäsenvaltiot eivät saa auttaa julkisyhteisöjen rahoitusasemansa kanssa vaikeuksiin joutuvaa jäsenvaltiota. Tätä sääntöä on kuitenkin rikottu järjestelmällisesti jo vuosien ajan, kun EKP alkoi ostaa valtioiden joukkovelkakirjoja jälkimarkkinoilta ja sittemmin myös suoraan anneista. Sääntöä alettiin kiertää myös parkkeeraamalla valtioiden velkakirjat jälkimarkkinoille luotuihin tilapäisiin salkkuihin, joista ne päätyivät EKP:n holveihin.

Kun Saksan perustuslakituomioistuin totesi menettelyn laittomaksi, alettiin euron pelastamiseksi puuhata valtavaa *jälleenrakennusrahastoa*. Tehtävä koetetaan tällä tavoin *siirtää EKP:ltä EU:n jäsenmaiden vastuulle*. Tällä tavoin taloutta ei enää elvytettäisi EKP:n myöntämillä roskalainoilla, vaan jäsenvaltioiden piikkiin siirrettävillä lainoilla, mikä tarkoittaisi *siirtymistä yhteiseen verotukseen*.

Liittovaltioon johtava juna on jo perillä

EKP on ehtinyt jo tähän mennessä rahoittaa valtioita tähtitieteellisillä summilla. Tavallaan politiikka on ollut neuvokasta, sillä keskuspankkilainat, joita Suomen valtiollakin on noin yksi kolmasosa kaikista valtionveloista, ovat ikuisia luottoja, joita ei aiotakaan maksaa takaisin. Ne ovat lähinnä kirjanpidollisia bluffeja.

Mutta toisin on liikepankeista saatujen lainojen laita. Ne täytyy maksaa, tai pankit menevät nurin, ellei sitten ajatella, että valtiot sosialisoivat pankit, kuten vasemmistossa saatetaan toivoa. Italiaa ja muita välimerenmaita pelastettaessa pelastetaan siis käytännössä saksalaisia ja ranskalaisia sekä muita yksityisiä pankkeja.

Asian poliittinen ongelmallisuus on – paitsi tulonsiirtojen moraalisessa ongelmallisuudessa – erityisesti EU:n omien periaatteiden kumoutumisessa. Kun valtiot ovat ikuisessa velassa Euroopan keskuspankille, EKP käyttää niihin nähden *huomattavaa poliittista valtaa*. Ja EKP:stä piti tulla sitä perustettaessa rakenne, jolla ei ole *lainkaan* poliittista valtaa.

Kun muiden maiden velkoja siirretään toisten kansalaisten maksettaviksi, ollaan tämän ohelle luomassa myös fiskaalista eli verotuksellista unionia. Se taas on liittovaltiopolitiikan ydin ja tarkoittaa taloudellisen itsemääräämisoikeutemme ja itsenäisyytemme menetystä liittovaltiolle.

Kenenkään on siis turha murehtia enää EU-junan kulkua kohti liittovaltiota, sillä liittovaltioon johtava juna on jo perillä.

Hullunkurista asiassa on erityisesti seuraava. *No bail out* -säädöksen, Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksen sekä monien poliittisten periaatteiden, kuten Dublin II -asetuksen, yli käveleminen on merkinnyt EU:n *poliittisen liiton* hylkäämistä.

Taloudellisen yhteen pakottamisen seurauksena on luotu *taloudellinen liittovaltio*, jota johdetaan Brysselistä, Strasbourgista ja Frankfurtista. Poliittinen unioni on murtunut, ja jäljellä on vain talouden rautanyrkki.

Koronakriisi liittovaltiopolitiikan kulissina

Pahimmin kriisiytyneiden maiden jatkuva pelastelu on johtanut käytännössä kansallisen itsenäisyytemme menetykseen. Samalla nykyinen punavihreä hallitus on uhraamassa suomalaisten avustamiseen ja elvyttämiseen tarvittavat varat yleiseurooppalaisten rahastojen hyväksi.

Välimerenmaiden elvyttäminen ei elvytä Suomea, sillä taloudellinen kanssakäymisemme niiden kanssa on vähäistä, ja siksi *Suomen ei tule nyt tekeillä olevaan elvytysrahastoon osallistua*.

Koronakriisi toimii nyt *kulissina* EU:n ajamiseen liittovaltioksi. Valtavirtamedia raportoi kiitettävästi kuolleiden ja sairastuneiden määrät, mikä antaa valtamedialle tilaisuuden poseerata ”faktajournalisteina”. Mutta samalla se lähes vaikenee meneillään olevasta *kansakuntien välisestä tulojensiirrosta*. Median päänsilitys eurososialismia ajavalle sosialistihallitukselle on valtava systeemivale, jonka tuloksena maamme menee kuin vene ilman tappia kohti pohjaa.

Taloustieteen kielellä tämä tarkoittaa, että Suomi on juuri ylittänyt velkaantumisen suhdeluvun, jonka jälkeen talouskasvu ei riitä valtionvelkojen korkojen maksuun edes siinä tapauksessa, että talouskasvun prosentti olisi velkojen korkoa suurempi, vaan velkojen lyhentämiseen ja korkojen maksuun tarvitaan lisää velkapääomaa. Myöskään inflaatio ei valtiontalouttamme pelasta, sillä inflaatio ei toimi *ceteris paribus* -periaatteella, vaan inflaatiolla on velkapääoman syövyttämisen ohella aina myös muita vaikutuksia taloudessa.

Euron pelastustoimet vaarantavat kansalaisten perusoikeudet

Kaiken tämän tapahtuessa tänään – koulujen päättäjäispäivänä – Helsingin kouluissa soitetaan Beethovenin 9. sinfonian finaalia ikään kuin sen todistelemiseksi, että tulevien sukupolvien loputon velkaannuttaminen on muka oikein ja tapahtuu harmonian havinan siivillä. Näistä sävelistä saat-

taa aikaa myöten tulla yhtä fataaleja ja kiellettyjä kuin Horst Wessel -liedistä, kun ihmisille selviää, millaiseen hirttosilmukkaan kansakunnat on yleiseurooppalaisella politiikanteolla ripustettu.

Me emme kuulu nykyisin Euroopan unioniin vaan Sosialistiseen internationaaliin. Samanaikaisesti kansalaisille teroitetaan Yleisradion kanavilla, miten kansallisten etujen ajaminen on muka pahaa ”fasismia” tai ”natsismia”, joka on torjuttava maltillisuuden magialla.

Samalla kun Suomen eduskunnan käyttämät perustuslain asiantuntijat pitävät tärkeänä harmonisoida koulujen opetusta yhdenvertaisuusnäkökohtien tuella, sivuutetaan valtava perusoikeudellinen ongelma, kun hallitus muiden maiden pelastamiseen osallistuessaan *heikentää Suomen kykyä turvata omien kansalaistemme perustuslailliset oikeudet*, kuten oikeuden sosiaaliturvaan ja terveydenhuoltoon.

Beethovenin yhdeksännen sijasta kannattaisikin soittaa viidettä, eli kohtalon sinfoniaa, sillä maamme talouspolitiikka on ajautunut perin taitamattomiin käsiin. Kriisien ollessa pahimmillaan ovat johdossa poliitikot, joiden taloudellinen ja valtiofilosofinen asiantuntemus on taitamattominta ja kokemus kaikkein kehnointa. Valtiontaloutta on jo pitkään hoidettu kuin juopon torppaa.

Euroalue on yksissä tuumin lopetettava

En halua olla suhteessa tulevaisuuteen täysin pessimistinen. Olen jo useasti aiemmin esittänyt, että Euroopalla on edessään neljä vaihtoehtoista tietä, joista yksi (1) on meneillään oleva liittovaltiopolitiikan tie. Se johtaa reuna-alueiden, kuten Suomen, taantumiseen, kurjistumiseen ja muuttumiseen EU-näkökulmasta vähäpätöiseksi luonnonsuojelualueeksi ja riiston kohteeksi.

Toinen (2) on universaalin sosialismin tie, joka seuraa, jos pankkien ja valtioiden keskinäinen symbioosi (pankithan toimivat valtioiden ehdoilla) johtaa pankkien käytännölliseen haltuunottoon. Kolmas (3) on kansallismielisten kansannousujen tie, joka johtaa helposti väkivallan aineellistumiseen kaduilla.

Neljäs (4) tie – ja samalla tie jota itse kannatan – on paluutie, jota kuljettaessa *euroalue ja vapaan liikkuvuuden sopimus puretaan* ja *unioni palautetaan pelkäksi vapaakauppa-alueeksi, jolla ei ole yhteistä parlamenttia, komissiota eikä budjettia*.

Miten tämä sitten on mahdollista? Olisiko Suomen tai jonkin eniten kriisiytyneen maan, kuten Kreikan tai Italian, mahdollista *irtautua* eurosta? Vastaus kysymykseen on ikävä: ei ole. – Miksi ei?

Jos Suomi tai jokin muu maa ottaisi euron rinnalla käyttöön oman valuutan, tämä ei takaisi, että kansalaiset siirtyisivät käyttämään oman

maan valuuttaa. Mikäli euro jää olemaan, ihmiset voivat jatkaa euron käyttämistä, niin kuin venäläiset käyttivät dollaria neuvostoaikana.

Jos taas eurosta siirryttäisiin takaisin omaan valuuttaan ”yhdessä yössä”, päätös pitäisi valmistella salassa. Sitten kävisi kuten Chilessä, jossa dollaritalletukset muunnettiin pikavauhtia pesoiksi, ja ihmisten talletusten arvosta paloi pois suuri osa. – Hyväksyisivätkö kansalaiset sen?

Mikäli oman maan valuutta päästettäisiin kellumaan, velkojen ja talletusten arvoissa tapahtuvat muutokset olisivat arvaamattomia, ja ne koskisivat sekä yritysten, yksityishenkilöiden että Suomen Pankin luottoja ja talletuksia.

Ainoa mahdollisuus eurosta irtautumiseksi on, että *euroalue puretaan valtioiden kesken yksissä tuumin* ja EKP:lle tapahtuu sama kuin SKOP:ille aikoinaan. Siitä tulee jättiläismäinen roskapankki.

Kuka sytyttää valot Euroopassa?

Ymmärrän toki poliitikkojen intoa rahoittaa valtioita ja elvyttää Euroopan taloutta EKP:n roskalainoilla, sillä markkinoilta kaikki maat eivät enää lainaa saa. Kun myöntäjänä on keskuspankki, kyseessä on puhdas leluraha, jota ei tarvitse koskaan maksaa takaisin. Paljon pahempi on, mikäli taakka siirretään suoraan jäsenmaiden piikkiin, kuten jälleenrakennusrahaston kautta on käymässä.

Kansallisfilosofimme.

Jos EKP euron lakkauttamisen myötä lopetettaisiin, myös velka raukeaisi velkojan kuollessa, ellei sitten velkojalle ilmaannu perillisiä. Saattaa olla, että esimerkiksi Suomen Pankin taseista EKP-saatavia löytyisi muutaman

kymmenen miljardin verran, joiden periminen on toivotonta, mutta tämäkin vaihtoehto ja paluu omiin valuuttoihin olisi kuitenkin parempi vaihtoehto kuin loputtomasti jatkuva kriisirahoitus toisten maiden hyväksi.

Maailmantalouden globalisoituminen ja siihen liittyvä työn sekä tavaravirtojen keskittyminen Kaukoitään ovat johtaneet Yhdysvaltojen ja EU-maiden julkiset taloudet (kuntien taloudet mukaan lukien) pysyvään kriisitilaan. Aikana, jolloin kultakannan sekä Bretton Woodsin tapaisista järjestelyistä on luovuttu, on myös valuuttojen takeena vain istuvien hallitusten nauttima luottamus.

Se ei ole missään länsimaassa kovin korkea, ja tyhjän päällä lennetään jo kuin Maantiekiitäjien juostua kanjonin reunan yli. Velat ovat jossakin määrin kansainvälispoliittisesti hallittavissa, mikäli luotot ovat kotimaisia tai Euroopassa edes euroalueen keskinäisiä. Mutta esimerkiksi Yhdysvallat on korviaan myöten veloissa pahimmalle teolliselle kilpailijalleen, Kiinalle.

Kyynisenä loppuhuomautuksena muistutan, että sekä rahan että hallitusten uskottavuuden vakuutena ovat viime kädessä aseet. Tämä on mahdollinen vaikkakin kohtalokas vaihtoehto, joka toteutuu siinä tapauksessa, että velkojat lähtevät hakemaan saataviaan.

Ensimmäinen, joka voisi sytyttää Eurooppaan valot esimerkillään, voisi olla jokin Norjan kaltainen valtio, jolla ei ole lainkaan valtionvelkaa. Eikä maa kuulu myöskään Euroopan unioniin eikä euroalueeseen.

Lauantaina 6. kesäkuuta 2020

KRIISI JA RÄHINÄ – ESIINTYMISKOULUTUSTA KAIKILLE

Kriisi ja rähinä: ne leimaavat nykyistä politiikantekoa. Käsittelen tässä molempia. Valtiovarainministerille ja Keskustan puheenjohtajalle Katri Kulmunille valtion varoilla ostettu esiintymiskoulutus ilmeisesti *epäonnistui*, sillä valmennuksen tuloksena ministeri joutui eroamaan! Olen itse sitä mieltä, että jos poliitikko ei ministerin kenkiin astuessaan osaa esiintyä, hän on tehtävään sopimaton. Koulutus on siis turhaa sekä siinä tapauksessa, että sitä tarvitaan, että siinä, että sitä ei tarvita.

Kovin väärässä tuskin ovat ne, jotka ovat arvelleet,[307] että avustajansa Kulmunille junailema esiintymiskoulutus saattoi olla miina, jolla hyödyttömäksi käynyt ministeri likvidoitiin pois, hieman jonkinlaisen Mantsurian kandidaatin tapaan. Paavo Väyrysen vakuuttelu,[308] että entinen avustajansa Katri Kulmuni puolestaan on ”joukkueen” *uhri*, on tosin Kulmunia itseään kohtaan varsin suopeaa.

Ehkä valtiovarainministeri piti kaataa hänen annettuaan 8,5 miljardin myötäjäiset Italialle. Näin vältyttiin laajemmalta hallituskriisiltä. Metodi oli perimmältään sama kuin Kulmunin itsensä savustaessa viime syksynä

Antti Rinnettä (sd.), joka potkaistiin pääministerin pallilta ”setämieheksi” julistettuna, jotta naiset saavat reuhata hallituksessa naishormoniensa raivolla. Kenties kosto Kepulle tulikin SDP:stä. Valtiontalouden raihnaiseksi pelastukseksi Kepu kaiveli pakastimesta jopa Esko Ahoa, jota saattaa kuumottaa mahdollisuus palata haastajaksi seuraaviin presidentinvaaleihin.[309]

Väyrysen lietsoman salaliittoteorian mukaan Kepua johtaa talousliberaali klikki, jonka sukset ovat ristissä konservatiivisemman setämieskabinetin ja maanviljelijäväestön kanssa. Ministerit ovat tämän mukaan sorminukkeja, joita oikeasti liikuttelee kulissien takainen kaarti. Selitys on uskottava, sillä juonittelevuus on osa Keskustan brändiä johtuen puolueen vaa'ankieliasemasta ja sisäisestä eripuraisuudesta.

Johtuupa Kulmunin kurja kohtalo sitten tietoisesti rakennetusta ansasta tai ei, se kertoo jälleen hallituksen luottamuksen horjumisesta ja Kepun jakautumisesta. Keskustasta on tullut puolue, jolla ei ole tehtävää politiikan markkinoilla, paitsi maatalouden asianajajana. Talousliberaali Sipilä-siipi ajaisi mielellään markkinataloudellista ideologiaa. Agraariväestön mielestä valtion tulisi kuitenkin tukea maataloutta miljardeilla. Nämä eivät sovi saman katon alle.

Vasemmisto ja Kokoomus ajavat liberaalia agendaa tehokkaammin, ja siksi Kepun kannatus päätynee Ruotsin keskustan tasolle. Sekin on noin 8,5 %. Ruotsissa kannatuksen ytimen muodostaa juuri maanviljelijäväestö.

Suomessa maaseudun etua on parhaiten ajanut Perussuomalaiset, joka on vastustellut EU:n maataloudelle tuottamaa paragrafipainajaista ja Suomen nykyhallituksen harjoittamaa omakotiasumisen kallistamista.

Ylikallis kouluttelu on korruption muoto

Entä esiintymiskoulutus? Se kertoo politiikan *medioitumisesta* ja poliitikkojen teennäisyydestä. Mediatutkija Kent Asp väitti jo 1980-luvulla, että poliitikot hakeutuvat entistä useammin esiintymisvalmennukseen miellyttääkseen toimittajia ja täyttääkseen mediajulkisuuden odotuksia.[310] Professori Jesper Strömbäckin mukaan politiikan medioituminen kertoo *vallan* siirtymisestä toimittajille.[311]

Olli Wariksen penkomasta sähköpostikirjeenvaihdosta näkyykin, että Kulmunin avustaja ja virkamiehet koettivat mukautua median odotuksiin samalla, kun he myös pelkäsivät median reaktioita.[312] Medioitumisen vaikutusyhteys on aina kaksisuuntainen: poliitikot myötäilevät mediaa, ja media puolestaan päättää julkisuuden myönteisyydestä tai kielteisyydestä. Tuloksena kiitosta tai kohua.

Sosiaalinen korruptio näkyy myös konsulttidemokratiassa. Ellun Kanojen ja Tekirin tapaiset viestintätoimistot ovat olemassa, koska hallitusvalta ostaa niiltä ylikalliita palveluja verovaroilla. Esimerkiksi Ellun Kanoja joh-

taa Kokoomuksen entinen puoluesihteeri Taru Tujunen. Viestintätoimisto Kreabiin puolestaan päätyi SDP:n entinen puoluesihteeri Mikael Jungner. Tekirin hallituksen puheenjohtaja Harri Saukkomaa taas aloitti Keskisuomalaisessa ja tunnettiin uransa alkuaikoina kepulaisena, joten ei ihme, että Kulmunille yritettiin räätälöidä koulutusta juuri häneltä. Ostoksesta lynkattiin lopulta Kulmunin avustaja, ei Kulmunia itseään, jolle "koulutus" tuli.

Oireellista on, että valtakunnansyyttäjäkin erehtyi ostamaan valtion laskuun koulutusta, jonka funktio taisi olla lähisukulaisensa leivissä pitäminen.[313]

Politiikan näkökulmasta asiaan liittyy joka tapauksessa syvä ongelma. Se on siinä, että poliitikon ei sallittaisi olla oma itsensä eikä kertoa itsestään juuri niin kuin haluaa. Hänelle yritetään sovittaa jotakin, mikä ei pue. Tämä kielii poliitikkojen epäaitoudesta, joka paistaa läpi. Teennäisyys ei toimi.

Perussuomalaiset ovat vastanneet tähän omalla alkuperäisyydellään. Kun joku perussuomalainen sitten lausahtaa jotakin omalla peittelemättömällä tavallaan, tämä ei käykään medioille, vaikka se edustaa aitoa ja rehellistä ajattelua, vaan asiat yritetään skandalisoida julkisessa sanassa.

Voisi hyvin ajatella, että suomalainen rahvas arvostaisi luonnollisia kansanihmisiä, sillä kansanomaiset poliitikot harvoin ovat valheellisia myöskään yhteiskuntaa koskevissa mielipiteissään. Media kuitenkin haukkuu kansanomaisuutta "populismiksi", joka ei kelpaa kaunistelevia valeita kaipaaville toimittajille.

Juuri siksi esiintymiskoulutusta "tarvitaan", ja esiintymiskoulutuksen tarve paljastaa johtavien poliitikkojen olevan kaulapannassa. – Taas yksi korsi hallitusta odottavan juhannuskokon kekoon.

Sote-ongelma puolestaan on tuossa ihan kulman takana. Arvioin jo Ylen taannoisessa vaalitentissä,[314] että Sote-kortti on hallituspelin Musta Pekka, jota kukaan ei halua ja joka jää hallitukseen päätyvän Kepun käsiin. Kepu oli Sotea ajamassa, ja nyt kun asiassa pitäisi perääntyä, se ei enää käy. Erikoissairaanhoidon keskittämisasetuksella ja muilla toimilla purettiin terveydenhuoltoa jo niin paljon, että organisaatiot ovat hajalla, eikä niitä enää saa takaisin kokoon.

Myös kysymys poliittisesta vastuusta on saanut uuden sävyn. Mikä puolue ja kuka poliitikko enää haluaa hallitusvastuuseen, kun koronakriisin lasku lankeaa? Voi tulla ministereistä pula. Seuraava hallitus joutuu tekemään ankaraa talouspolitiikkaa, ja se voi tapahtua vain oman kannatuksen hinnalla. Vastuullisuutta kuitenkin kaivattaisiin, sillä nykyinen lupailijahallitus on roiskinut rahojamme ilmastohumpan ja eurosirkuksen poskivalssissa taivaan tuuliin.

Kyseenalaista identiteettipolitiikkaa

Tällä viikolla on kohistu paljon mustien aloittamista mielenosoituksista. Myös Helsingin Senaatintorilla järjestettiin suuri mielenilmaus, jonka poliisi tosin hajotti koronarajoituksiin vedoten.[315]

Vaikuttaa, että Yhdysvalloista alkaneella mellakoinnilla yritetään perimmältään kaataa Donald Trumpin hallintoa. Kyseessä lienee jonkinlainen esivaalikampanja, jonka tavoitteena on maalittaa Trumpin hallinto "rasistiseksi".

Mellakointi kertoo ensinnäkin (1) siitä, kuinka ohut ja hauras monikulttuurisuuden ja monietnisyyden pintakuori on maahanmuuttoon lähtökohtaisesti perustuvassa Yhdysvalloissa. Tämä indikoi, että kansanryhmien yhteen sulauttaminen ei toimi. Syytä siihen, miksi näin on, en tiedä, mutta se vaikuttaa olevan ikävää todellisuutta. Väkinäiset yritykset painostaa segregoituvia väestöjä yhteen näyttävät johtavan levottomuuksiin.

Toiseksi (2) mellakointi nojaa valtavaan yleistykseen. Mikrotason tapahtumasta, kuten poliisipidätyksessä tapahtuneesta kuolemasta, on johdettu suuri makrotason päätelmä, että kyse onkin rasismista, ja asiasta järjestetään maailmanlaajuinen kampanja. Se ulottuu myös Suomeen, jolla ei ole rotupoliittista historiaa ja jossa mellakointi saa valkoista kantaväestöämme syyllistävän merkityksen.

Kolmanneksi (3) mellakointi on vaarassa muotoutua käänteiseksi rasismiksi, jossa politikoidaan avoimesti rodun käsitteellä, vaikka toisaalta samat aktivistit ovat useasti pyrkineet kiistämään ihmisrotujen olemassaolon ontologisina ja biologisina kategorioina. En ota kantaa kummankaan puolesta tai vastaan, mutta totean asiaan liittyvän ristiriitaisuuden.

Neljänneksi (4) Black Lives Matter -kampanjointi antaa näyttöä identiteettipoliittisesta klusteroitumisesta, jolla halutaan sulkea hyvin erilaisia vähemmistöjä saman eturyhmäpoliittisen pyyteellisyyden piiriin. Yhdysvaltalaisten kansalaisaktivismin katsotaan velvoittavan esimerkiksi suomalaisia homoja puimaan nyrkkiä Donald Trumpia vastaan. Näyttöä tästä antaa vaikkapa kokoomuslaisen nuorisopoliitikon Konsta Nupposen Instagramissaan esittämä kannanotto, jonka mukaan "[r]asismilla ei ole sivistysvaltiossa sijaa".

Muotoilussa on suvaitsematon sävy etenkin, kun rasismin käsitettä ei ole mitenkään määritelty. Taisi tulla hieman harhainen identifikaatio.

On toki hyvä, ettei rasismia esiintyisi – myöskään valkoisia ihmisiä kohtaan suunnattuina syytösten tai itsesyytösten keihäinä. Vaikuttaa kuin jatkuvalla marttyyreiksi asettumisilla haettaisiin oikeutusta rajoittamattomalle maahanmuutolle.

Vähemmistöjen hyökkäävyys ei edistä niiden asioita kovin taidokkaasti. Se luo kuvan vaateliaisuudesta ja vähemmistödespotiasta. Lopulta poliitti-

nen vihervasemmisto alkaa ajaa omaa *yleispolitiikkaansa* vähemmistöjen selässä ratsastaen: hintana vihervasemmiston tuesta niille.

Suvaitsevuuden kompensaatiokaupalla koetetaan ehdollistaa erilaiset vähemmistöt kannattamaan huvitteluliberalismia ja vihervasemmistoa aivan kaikessa, talouspolitiikka mukaan lukien. Lopulta nämä puolueet taistelevat kannatuksesta keskenään tuossa identiteettipolitiikan aina vain ahtaammaksi käyvässä nurkkauksessa, jossa myös erilaisten vähemmistöjen edut ovat keskenään ristiriidassa.

Olisi pohdittava, ketkä täällä maailmassa loppujen lopuksi ovat enemmistöinä ja ketkä vähemmistöinä ja missä asioissa. Kannattaisiko jo vihdoin ajaa myös omaa kansallista etuamme esimerkiksi EU-politiikassa? Ehkä mielenosoittajien pitäisi ottaa hieman esiintymiskoulutusta.

Sunnuntaina 7. kesäkuuta 2020

MIKSI FILOSOFIT KATOSIVAT JULKISUUDESTA – JA MITÄ TEHTÄVÄÄ FILOSOFEILLA VOI OLLA?

Vieraillessani viime syksynä AlfaTV:n Dosentti-ohjelmassa tuli eräässä kohdassa keskusteluja (14:20) puheeksi filosofian julkisuusasema.[316] Totesin tuolloin, että filosofialla oli aiemmin korkea julkisuusprofiili, jota sillä ei enää ole. Filosofia vaikutti hyvältä keinolta osallistua julkiseen keskusteluun vielä 1980-luvulla, jolloin itse lähdin opintielle.

Muutamat ovat kyselleet, mistä filosofian julkisuusaseman heikentyminen, taantuminen ja tappio johtuvat. Kysymys on olennainen, sillä filosofit ovat kadonneet mediasta. Vastaukset liittyvät nähdäkseni yliopistolaitoksen ideologisoitumiseen ja politiikan banalisoitumiseen: vapaan julkisen keskustelun muuttumiseen sekasortoiseksi verkkokeskusteluissa, median punavihreään politisoitumiseen ja yhteiskuntatieteiden uustaistolaistumiseen.

Radiohiljentäminen on seuraus median ”poliittisesta korrektiudesta”

Miksi sitten filosofien pitäisi osallistua poliittiseen keskusteluun julkisuudessa? Politiikan kautta käytetään paljon ihmisten elämään liittyvää *valtaa*. Ei ole samantekevää, kuinka sitä käytetään ja miten valta ylipäänsä ilmenee. Siksi asioihin pitää osallistua – kriittisesti.

Kunnon filosofi onkin yleensä niiden valtavirtoja vastustavien puolella, jotka nykyisissä yhteiskuntaoloissa ovat kansallisen edun perään katselevia ja maahanmuuttopolitiikkaa sekä monikulttuuri-ideologiaa kritisoivia

poliitikkoja. Julkisuus on filosofian tärkeä toimintaehto ja -yhteys, ja kontrollin muodoista korjaavin on juuri julkinen sana.

Paha kyllä, tuota julkista järjen käyttöä ollaan kovaa vauhtia laittamassa länkiin kaikkialla Euroopan unionissa, jossa poliittista arvostelua koetetaan suorastaan estää hurjilla sananvapauden rajoituksilla ja sanktioilla. Käsittelen asiaa ensi viikolla ilmestyvässä 420-sivuisessa mediatutkimuksessani.

Yksi (1) syy filosofian taantumiseen ovat siis muodolliset sananvapauden rajoitukset, joilla koetetaan estää avoin puhe eurooppalaisten vapausihanteiden, kuten kansallisen itsemääräämisoikeuden, puolesta.

Persoonalla politikoimisesta asioihin itseensä

Filosofien osallistuminen julkisiin keskusteluihin ei ole aiemminkaan ollut kuin parin henkilön varassa, joista tunnetuimpia lienevät G. H. von Wright ja Esa Saarinen, kumpikin hyvin erilaisia: toinen suomenruotsalaiseen eliittiin kuuluva aristokraatti, jota Ruotsissa palvottiin kuin paikallista kuningasta – ja toinen epäsovinnaisena pidetty ”eksistentialisti”, joka puolestaan palvoo ”kuningatarta”. Hänen julkisuudessa hyväksyttyjen oppilaidensa Pekka Himasen ja Frank Martelan ongelmana on ollut taantuminen jäljittelemään opettajaansa (yltämättä kuitenkaan varsinaisen imitaation tasolle). Pulmana on ollut sokeutuminen sille, että oikean filosofin ei pidä missään tapauksessa olla velkaa kenellekään, vaan filosofin pitää pysytellä täysin omaperäisenä, kuten minä tässä!

”Olen itse tehnyt oman pääni, ja siksi olen niin omapäinen”, sanoi jo Snellman. Sen sijaan julkisuudessa pyörähtäneiden filosofien yhteiskunnalliset kannanotot ovat vaikuttaneet epäuskottavilta, sillä ne on esitetty isien varjoista ja ”Käteisenä” tunnetun ex-pääministeri Jyrki Kataisen kultaisella kädenpuristuksella Pekka Himaselle.[317] Maksettu asiantuntija ei aina ole se paras.

Poliittinen ilmapiiri oli 1980-luvulla ja 1990-luvulla täysin erilainen, ja sen vuoksi myös omaa persoonaa korostamalla saattoi tuoda esille jotakin poliittista. Nykyään, kun poliittiset ongelmat ovat *järjestelmätason* kysymyksiä, ei politiikan personifioiminen enää toimi.

Mikään ei ole tietenkään niin julkista kuin yksityinen, jos pitäydytään iltapäivälehti-, kuvalehti- ja sensaatiojournalismin tasolle. Mutta makrotason kysymyksistä ei voida oikeasti vääntää henkilökohtaisen tason asioita eikä henkilökohtaisella poseerauksella myöskään vastata niihin. Toinen (2) syy filosofian taantumiseen julkiselta näyttämöltä on siis lähihistorian painolasti, jonka perusteella monet ajattelevat, että filosofeilla ei olisi muuta sanottavaa kuin oman itsensä tehostamista. Korjaukseksi sopii Edmund Husserlin taannoinen iskulause *zu den Sachen Selbst* – asioihin itseensä.

Käsitys *filosofian* individualistisuudesta ei kuitenkaan pidä paikkaansa, ja filosofian olemus ja rooli sinänsä onkin aivan toisenlainen. Filosofian ihanteena on ollut jo Platonin ideaopista asti pyrkimys yleispätevään tietoon ja ymmärrykseen – ei huomion kiinnittäminen aidanseipäisiin tai lillukanvarsiin. Jürgen Habermas kirjoitti jo teoksessaan *Die neue Unübersichtlichkeit* (1985) "uudesta yleiskatsauksettomuudesta", jonka merkkinä on kyvyttömyys hallita kokonaisuuksia ja tulkita yhteiskuntaa selitysvoimaisilla järjestelmäpoliittisilla teorioilla.[318]

Hänelle tuon teorioinnin esikuva oli tietenkin marxilainen, enkä ole lainkaan samaa mieltä sen selitysvoimaisuudesta. Mutta yhtä mieltä olen siitä, että teoreettinen malli on puuttunut, ja siksi olen myös itse ryhtynyt selityksiä luomaan. Tämän olenkin tehnyt muutamassa kirjassani, joissa pidän kansalliseen itsemääräämisoikeuteen perustuvaa yhteiskuntamallia parhaana tapana järjestää ja turvata hyvinvointiyhteiskunta. Merkkeinä siitä ovat kirjani *Kansallisfilosofinen manifesti* (2011) ja *Kuinka Suomi korjataan?* (2019) sekä ensi maanantaina 8.6.2020 ilmestyvä *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*, jonka julkaisee Suomen Perusta.

Filosofien jakautuneisuus hämmensi julkisen sanan

Entä sitten yliopistovirkoihin köytettyjen ammatikseen viisaiden asema? Heidänhän pitäisi olla nimenomaan systeemifilosofeja, sillä nimityksen oppituoleille ovat saaneet lähinnä Jaakko Hintikan oppilaat. Hintikan vaikutuksesta suomalainen filosofia formalisoitiin "viulullle ja pianolle". Filosofit keskittyivät kirjoittamaan nuolenpääkirjoitusta ja etsimään Jumalaa kielen salakareista. Analyyttinen kielifilosofia onkin eräs skolastiikan muoto. Tällä tiukasti rajatulla tiedepolitiikalla kyettiin pitämään marxilaiset pois filosofinviroista, mutta saman pesuveden mukana heitettiin yli laidan myös kaikki muu yhteiskuntaamme osallistuva filosofia.

Skientistiset analyyttiset filosofit katsovat tietysti paheensa rajoittuvan vain ehdottoman "tieteellisyyden" ihanteeseen ja paradigmanormien noudattamiseen! Mutta mitäpä sellaisella filosofialla tekee, joka ei merkitse mitään kenellekään edes teoreettisesti ja joka ei näy missään tai vaikuta mihinkään käytännöllisesti?

Ilkka Niiniluodon luovuttua vuosikymmeniä kestäneen uransa jälkeen tehtävistään nimitettiin hänen seuraajakseen italialaisperäinen Sara Negri, joka ei ole julkaissut mitään suomen kielellä ja jonka osallistuminen kotimaisiin kulttuurikeskusteluihin on soikeaa nollaa. Toista professuuria taitaa pitää hallussaan Romaniasta Suomeen aikoinaan muuttanut fysiikan filosofi Gabriel Sandu, ellei ole jäänyt jo eläkkeelle.

Ulkomainen miehitys on jatkunut laittamalla kaikki apulaisprofessorin tehtävät "kansainväliseen hakuun" ja nimittämällä virkaan keskiajan tut-

kija Filipe Pereira da Silva, vieläpä suoraan rehtorin päätöksellä, täysin ilman avointa hakumenettelyä. Samaan tapaanhan myös Tampereen professuuri täytettiin aikoinaan kutsumismenettelyllä, jolloin virkaan nimitettiin Leila Haaparanta samalla, kun monin tavoin ansioitunut ja ylivoimaisen suosittu Juha Varto savustettiin yliopistosta potkimismenettelyllä. Näin keskiajan historia tulee kaikille tutuksi.

Rehtori Kolan päätöksestä da Silvan tapauksessa puolestaan ilmenee, että perusteluna ulkomaalaisten nimittämiselle oli yliopiston pyrkimys poseerata kansainvälisyyskultin selässä, sillä päätöksen mukaan nimitys ”vahvistaa Helsingin yliopiston maineikasta filosofian tutkimusta”. Sen mitä itse ajattelen kyseisestä maineesta, voitte lukea mielipideromaanistani *Kuka halusi murhata filosofin?* ja *Suomalaisen nykyfilosofian historiastani*.

Yliopistolaitoksen yksityistämisen jälkeenkin pitäisi nimitysten ehtona edelleen olla *kotimaisten kielten virheetön taito*, jota nykyään ei enää vaadita, vaan tehtävät julistetaan kansainväliseen hakuun ulkomaalaisten hyväksi. Myös tätä kautta veronmaksajien varoja valuu koko ajan vierasperäisten hyväksi kansalaisten valtaosin rahoittamassa yliopistolaitoksessamme, mikä on suomalaisten ihmisten suora tappio. Suomen kieltä osaamattomien nimittäminen on myös vastoin oikeuskanslerinviraston päätöstä, jonka mukaan suomen kielen tulee säilyä yliopiston opetus- ja tutkintokielenä.

Ruotsia ja SDP:tä sen sijaan saa puhua; onhan kyseessä tasa-arvopolitiikan hedelmä. Ruotsinkielisen filosofian professorin virassa istuu Thomas Wallgren, joka on toiminut Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen edustajana, ja Vasemmistoliiton Panu Raatikainen taisi saada nimityksen Hämeen punaiseen napaan, Tampereelle.

Kolmas (3) syy filosofian taantumiseen kulttuurikeskusteluista on yliopistofilosofian taannoinen formalisoituminen ja ulkomaalaistumisesta seurannut vuorovaikutuksellinen inkompetenssi – ja uskottavuuden menetykseen sen uusvasemmistolaistuminen. Niiden ohelle ilmaantui myös fundamentaalivihreytenä tunnettu kiilusilmäisyys, jonka piirissä ei olla kiinnostuneita tiedosta eikä totuudesta, vaan yliopistoihin hakeudutaan parantamaan maailmaa ”tasa-arvoisuuden” ja ”yleisen oikeudenmukaisuuden” nimissä – perin ideologisia käsitteitä kaikki.

En pyri kamppailemaan filosofiaan liittyviä järjestelmällisyyden vaatimuksia vastaan vaan niiden puolesta. Mutta vastustan filosofian sulkeutumista tieteisuskoisuuden pölyttyneeseen nurkkaukseen ja toisaalta myös filosofian laventamista poliittisen vasemmiston puolueideologiaksi, niin kuin on käynyt sekä kotimaisen että kansainvälisen julkaisutoiminnan piirissä. Käsittelen tiedejulkaisemisen puolueellisuutta myös mediatutkimukseni lopussa.

Teknillisen korkeakoulun entinen professori Heikki Hyötyniemi totesi minulle kerran, että suomalaisessa filosofiassa on kolme koulukuntaa: hintikkalaiset, saarislaiset ja Hankamäki. Lisäisin listaan uusvasemmistolai-

set, mutta heitä Heikki ei kai sitten pidä filosofeina. ”Kätsyn” professori Timo Airaksinen puolestaan katosi kuvasta liberalismin tähden alettua laskea, ja Maija-Riitta Ollilan sekä Eija-Riitta Korholan laittoi elinkeinoelämä povitaskuunsa.

Filosofit totuuden vaarantajina

Yliopistofilosofian jakautumisella on ollut drastisia vaikutuksia filosofian julkisuussuhteeseen. Koska logiikka, metodologia ja tieteenfilosofia ovat kotoisin nimenomaan filosofiasta, filosofeja velvoittaisi loogisen argumentaation ja menetelmäopillisen asiantuntemuksen vaatimus.

Niiden vuoksi todelliset filosofit eivät lähde mielellään mukaan minkäänlaiseen ”hallitusta tukevaan tutkimukseen” tai Suomen Akatemian rahoittamaan ”maahanmuuttoa edistävään” tai ”syrjäytymistä vastustavaan” hankkeeseen (joiden päämäärät sitä paitsi olisivat keskenään ristiriidassa). Koska filosofeja velvoittaa totuudellisuus eivätkä oikeat filosofit koskaan aloita eivätkä lopeta mitään rahan vuoksi, *toimittajat pelkäävät, että he eivät saakaan filosofeilta poliittisen korrektiuden mukaisia julistuksia*, vaan filosofit sanovat asiat niin kuin ne ovat.

Tätä tosin sopii odottaa vain niiltä filosofeilta, jotka ovat tulleet politiikkaan ulkopuolisina ja jotka sen vuoksi ovat hakeutuneet poliittisiin ryhmiin, jotka eivät ole ay-liikkeen, etujärjestöjen tai talouden ja teollisuuden käsikassaroita vaan kansanvaltaisia ja joita sen vuoksi haukutaan ”populistisiksi”. Juuri heistä (meistä) valtamedia on koettanut vaieta kuuluvasti, kun taas viranomaisfilosofit ovat hiljentyneet itsestään. He ovat ilmeisesti kokeneet musertavan ristiriidan filosofiaan liittyvien totuudellisuusvaatimusten ja takataskussaan velvoittavan punaisen tai vihreän jäsenkirjan välillä.

Näin myös yliopistofilosofiassa on päädytty normatiivisella eetoksella, ”vihapuhesäännöillä” sekä muilla rationaalisen ajattelun rajoituksilla varustettuun liikennevalotodellisuuteen. Tulos näkyy yhtäältä vihervasemmistolaisten filosofien omaehtoisena mykistymisenä, kun maailma ei toimikaan niin kuin he unelmoivat – ja toisaalta mikrofonien sulkemisena niiltä filosofeilta, jolla sanottavaa olisi. Tämä on neljäs (4) selitys filosofien katoamiseen julkisuudesta.

Parodia-artikkelit osoittavat tieteen punavihreän kallistuman

Eräs selitys (5) ”uuteen yleiskatsauksettomuuteen” saattaa piillä yliopistolaitoksen sisäisessä valheellisuudessa, jonka merkiksi myös filosofiassa suositaan nykyisin artikkeleista koostettuja väitöskirjoja ja yhteisjulkaisu-

ja. Tämä on merkinnyt filosofian muuttumista repaleiseksi ja projektijohdetuksi.

Artikkeleilla voi olla useita kirjoittajia, joista osa vain laittaa nimensä työn päälle, eikä tekijyys ole osoitettavissa millään ehdottomalla seikalla. Yliopistoissa käytössä olevien nykysäännösten mukaan jokainen heistä voi puolestaan väitellä samoilla artikkeleilla vieläpä kukin omilla tahoillaan! Rimaa on alennettu sosiaalidemokraattisesti ja kokoomuslaisesti johdetusta opetusministeriöstä esitettyjen tuloksellisuusvaatimusten vuoksi, mikä osoittaa määrällisten kriteerien mädännäisyyden.

Kansainvälisissä arviointiprosesseissa suosittu artikkelijulkaiseminen on taannuttanut filosofiaa, sillä artikkeleissa harvoin voidaan osoittaa kykyä hallita laajoja kokonaisuuksia sekä kykyä osoittaa omaperäistä ajattelua, jotka olisivat tieteellisen pätevyyden tunnusmerkkejä. Sen sijaan artikkelijulkaiseminen tuottaa kertakäyttötietoa, kun artikkeleilla osallistutaan ajankohtaiskeskusteluihin ja harjoitetaan sormetusdemagogiaa. Mutta selitysvoimaisten yhteiskunta-analyysien tekoon niistä ei ole. Tuloksena myös filosofit ovat menettämässä kykynsä *luoda teorioita*.

Puolueellisten lehtien palstoilla tapahtuva julkaiseminen antaa näyttöä vain siitä, millaista paradigmaattinen normaalitiede on ollut jonakin tiettynä aikakautena ja millä retorisilla keinoilla skolaarikot ovat yrittäneet mukautua lehtien toimitusten odotuksiin. Näyttöä omaperäisen filosofian luomisesta ne eivät anna.

Kun kansainvälisissä lehdissä näyttää läpi menevän kaikki, mikä miellyttää vihervasemmistolaista toimituskuntaa – kuten Peter Boghossianin ja kumppaneiden tempaukset osoittavat – ei olisi haitaksi, vaikka toteutuisi Keijo Kaarisateen kauhukuva ja yliopistokulttuurimme putoaisi kansainvälisen kehityksen kelkasta![319]

Internationalismin ihanteilla koetetaan tukahduttaa kansainvälisyyden kritisoiminen

Kotimaista ja suomenkielistä filosofiaa ylenkatsomalla on ehkä koetettu tietoisestikin tukahduttaa kotimaista kulttuurikritiikkiä ja poliittista arvostelua sekä sitoa akateeminen julkaiseminen kansainväliseen kontrolliin, jonka piirissä jokaisen toimijan täytyy edustaa angloamerikkalaista kulttuuri-imperalismia. Filosofian alistaminen suurille tappajakielille ei ole mitenkään ongelmatonta filosofian sisältöjen kannalta, sillä ajatus seuraa jo sitä tapaa sekä rytmiä, jolla kieltä puhutaan.

On kulttuurillemme tuhoisaa, kun nuoriso opetetaan jo alusta alkaen ”ajattelemaan englanniksi”, sillä kielipuolisina *I like ice cream* -keskustelijoina heitä voidaan viedä seminaareissa kuin litran mittaa, ja sehän on natiivien anglofiilien etu myös kotimaisissa yliopistoissa käyttöön otetun pakkoenglannin vuoksi. – *Sorry, sir, but piis pliis!*

Kansainvälisyyden palvonta puolestaan on osa internatsismin eli pakkokansainvälistämisen ideologiaa. On kenties haluttu estää yhteiskuntaa koskevan tiedon palautumista ja leviämistä kansalaisten keskuuteen, josta se on lähtöisin ja jota se koskee. Mitäänsanomattomaksi lavastaminen on vihdoin kuudes (6) syy filosofien vaimentamiseen pois julkisista keskusteluista.

Niinpä ”tieteellisyys” tai ”akateemisuus” ei ole ollut enää pitkään aikaan paras tapa harjoittaa filosofiaa. On eri asia *tutkia filosofiaa* kirjastojen kivijalan sisässä objektivoiden tai kansainvälisyyden bunkkerissa preparoiden kuin *harjoittaa filosofiaa*.

Yliopistojen renkeinä toimineet filosofian tutkijat eivät ole kuitenkaan pystyneet tekemään analyysia siitä, mitä analyyttinen filosofia itse on. Kun filosofiaa ei voi tehdä enää yliopistoissa, sitä on tehtävä muualla, vaikkapa Suomen Perustassa.

Vihervasemmiston identiteettipoliitiikka kompromettoi myös filosofien maineen

Filosofien katoaminen julkisuudesta saattaa johtua myös (7) filosofien nauttiman luottamuksen menetyksestä. Filosofialla voisi olla paljon annettavaa politiikan nykyongelmien ratkomiselle, ja filosofien arvostus työelämässä voisi olla korkeakin, sillä filosofeilla ovat hallussaan loogisen ajattelun välineet, joita tarvitaan sekä yrityksissä että politiikassa.

Filosofeja, humanisteja ja yhteiskuntatieteilijöitä ei työelämässä kuitenkaan arvosteta, ja kysyntä on vähäistä pois lukien vihervasemmiston omat suojatyöpaikat, joita löytyy tätä nykyä runsaasti luonnonsuojeluun sekä maahanmuuttajien kotouttamiseen liittyvistä missioista.

Kauppatieteilijöitä, juristeja ja diplomi-insinöörejä kenties arvostetaan työelämässä siksi, että heidän joukossaan on suhteellisesti vähemmän vihervasemmistolaisia, jotka sabotoisivat yrityksiä ja talouselämää ideoillaan.

Asian voi sanoa myös niin, että humanisteja ja yhteiskuntatieteilijöitä aliarvostetaan siksi, että kyseisille aloille kasautuneet vihervasemmistolaiset kompromettoivat menetelmällisesti kunnolliseen ajatteluun kykenevien toisten humanistien ja yhteiskuntatieteilijöiden yleismaineen jo yliopistoissa, joissa lähes kaikki kyseisten toimialojen oppituolit on täytetty punavihreiden puolueiden etäispäätteillä.

Yhteiskuntatieteiden punavihreä kallistuma ei ole myöskään yliopistolaitoksen eikä tieteen oman edun mukaista – ellei sitten ajatella kuten ”vakinaistamispolkujärjestelmissä”, että vihervasemmistolainen ”affiliaatio” (myötäsukaisuus) on näyttö tieteellisestä pätevyydestä. Myötäsukaisuus muotitermi ”myötäsukaisuudelle” ei ole nähdäkseni sitä missään asiassa.

”Vakinaistamispolkujärjestelmä” puolestaan merkitsee sitä, että yliopistotehtävät myönnetään eläkkeelle jääneiden professorien apulaisikseen valitsemista kellokkaista rakentamalla uraa uran päälle. Tikapuille on numeroitu jopa tasot, joita ei sopisi ohittaa. Tikapuiden raoissa piileskelijät tuovatkin etsimättä mieleen erään pitkätukkaisen filosofin toistuvasti mainitsemat ”uomakipittäjät” – keitä hän niillä sitten tarkoittaakin?

Valtionpolitiikan paikalla yliopistoissa on nyt EU:n politiikka

Urakerrostumien ohi kiilataan joka tapauksessa suuri joukko ulkomaalaisia tutkijoita, kunhan passissa ei lue ”Suomi – Finland”, esimerkkinä nyt vaikkapa skotlantilaisen David Inglesin nimittäminen sosiologian professoriksi Helsingin yliopistoon.[320] Muutamat yliopistot ovat ottaneet oikein tavoitteekseen, että myös opiskelijoista olisi lopulta 40 prosenttia ulkomaalaisia, vaikka Suomesta ulkomailla opiskelee huomattavasti vähemmän kansalaisiamme, ja lukukausimaksut ulkomaalaisille ovat Suomessa vain muodollisia.

Vaihtosuhde on Suomelle epäedullinen, mutta asiaan on vaikea puuttua poliittisesti, sillä yliopistot yksityistettiin pois valtiovallan piiristä; tosin veronmaksajien rahat sinne näyttävät edelleen kelpaavan. Yliopistojen ylläpito muodostaakin valtionbudjetin suurimman erillisen menoerän.

Banaaleinta tiedepolitiikassa ovat sen valheellisuus ja teennäisyys, enkä olisi toivonut yliopistojen koskaan vajoavan niin alas, että niissä ryhdytään tuhoamaan kansallista tiedettämme ja diskriminoimaan suomalaisia ihmisiä muualta tulleiden hyväksi tai kieroa hyvesignalointia harjoittaen. Suomen kielen kuolettaminen tieteen kielenä saa maamme näyttämään kehitysmaalta, vaikka tämä ei sitä ole.

Yliopistot käyttävät julkisia varoja kansainvälisyyskultin hyväksi olettaen, että ulkomaalaisten rekrytointi kohentaa yliopistojen asemaa ja mainetta, vaikka parempia – ja suomenkielistä opetusta antamaan pystyviä – löytyisi nimenomaan omasta maastamme. Tilanne on aivan samanlainen valtionpolitiikassa, jossa huvitteluliberaalit ja vihervasemmistolaiset kippaavat posket hehkuen miljardeja kehitysapuun, ilmastopoliittisiin aneisiin ja euron tukiaisiin.

Ulkomaalaisten kouluttelu on väärin etenkin siksi, että sitä kautta maahamme virtaa jatkuvalla syötöllä ihmisiä, jotka eivät ole millään tavalla osallisina poliittisen vallan perillisyydestä eivätkä myöskään maamme rakentamisesta.[321] Ulkomaalaiskiintiöitä täyttäessään he vievät opiskelu- ja tutkijanpaikkoja sekä lopulta myös työpaikkoja suomalaisilta, joten myös ylioppilailla olisivat kaikki syyt tätä politiikkaa vastustaa. Kyse on nimenomaan ulkomaalaistamispolitiikasta, vaikka sitä väitetään toteutet-

tavan ”tieteellisyyden” nimissä. Taustalla vaikuttaa ideologinen ajatuskulku, että tieteen pitää olla kansainvälistä.

Yliopistotoiminnan ja *varojen käytön* ei pidä kuitenkaan sitä olla, etenkään kun julkisia varoja käytetään yksityisyyden nimissä piittaamatta maksajien eduista. Kansainvälistymistä voi toteuttaa puhelimitse, kirjeitse ja netin sekä tapahtumien välityksellä; ei sitä varten pidä täältä kenellekään oppituolia antaa.

Toisin olikin aikana, jolloin laki rajasi yliopistotehtävät (virat) vain Suomen kansalaisille. Mutta myöskään nykyisissä muodollisesti yksityisissä ja valtion edelleen rahoittamissa yliopistoissa ei tehtäviä pitäisi täyttää ulkomaalaisilla edes siinä tapauksessa, että heillä olisi jokin EU-myötäjäinen mukanaan, sillä sekin on yleensä suomalaisilta kiskottua EU-jäsenmaksurahaa.

Vaadin jo yliopistojen yksityistämisen vuosina prosessin pysäyttämistä, sillä tiesin millaiseen mielivaltaan se johtaa. Yksityistäminen vietiin kuitenkin läpi aikana, jolloin rehtorina ja kanslerina toimi filosofi Ilkka Niiniluoto.

Meneillään olevan hulluuden yleispiirre näyttää kaikkialla olevan oletus, ikään kuin Suomen valtionvarat olisivat vieraiden kansakuntien omaisuutta ja kuuluisivat heille. En mitenkään salaa käsitystäni, että valtiovarainministeriön ja opetusministeriön tulisi lopettaa kaikki sellainen rahoittaminen, joka koituu muiden kuin omien kansalaistemme hyväksi. Asian voi sanoa niin, että valtion rahoituksen ehdoksi pitäisi yliopistoille asettaa se, että tehtäviin palkataan vain Suomen kansalaisia.

Yliopistolaitos alkaa olla yhtä pilalla kuin valtiommekin, joten ei kai auta kuin todeta, ettei mikään entinen sido meitä – eivät menneiden sukupolvien töppäykset eivätkä muiden hyväksi tehdyt valtionvelat – ja perustaa kokonaan uusi Suomi.

***

Tähän kirjoitukseen päättyi tai lopetettiin blogini Uudessa Suomessa, sillä toimitus poisti seuraavan kirjoitukseni ja epäsi kirjoittajan oikeuteni lehden Puheenvuoro-foorumille. Ei ole tullut ikävä.

Seuraavalla sivulla avautuu esitelmäni, jonka pidin mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* julkaisutilaisuudessa 8. kesäkuuta 2020. Kirjan julkaisemista seurasi tapahtumasarja, jota olen käsitellyt perusteellisesti tämän kokoelman seuraavissa kirjoituksissa ja vuoden 2022 lopulla julkaisemassani reseptiotutkimuksessa *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta*. Puheeni videotallenne saattaa löytyä vielä jostakin Internetin aarteistosta.

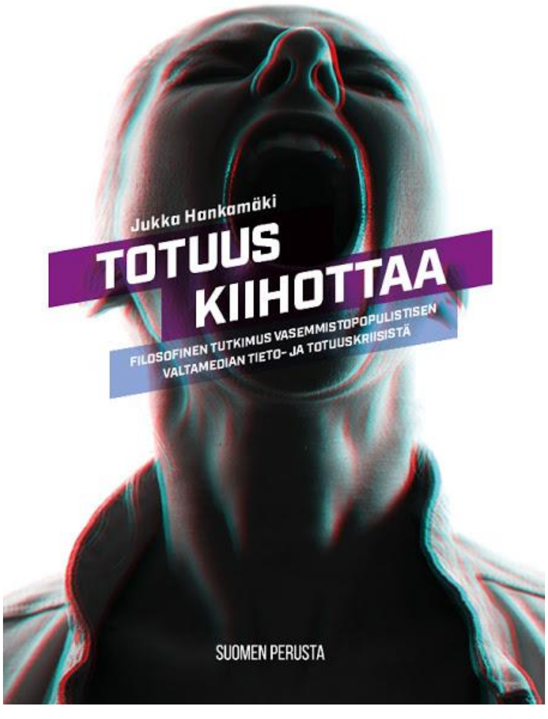
Maanantaina 8. kesäkuuta 2020

TOTUUS KIIHOTTAA – MITÄ SANON MEDIATUTKIMUKSESSANI?

Platon katsoi, että kenelläkään ei pitäisi olla asiaa filosofikuninkaaksi ennen viidenkymmenen vuoden ikää. Nyt kun tämäkin asia on osaltani kunnossa, nautin siitä, että minulla on poliittista valtaa enemmän kuin Ruotsin kuninkaalla. Nimittäin Kaarle Kustaa ei voi sanoa poliittisista asioista mitään ilman, että hänen lipsautuksestaan alkaa suuri mediakohu. Sen sijaan minä voin sanoa mitä vain ilman, että media kiinnittää asiaan huomiota lainkaan!

Mutta myös minä olen kiinnittänyt huomiota *median toimintaan*. Tänään onkin Suuri Päivä, ja julkaisen pitkään kirjoittamani mediatutkimuksen.

Teoksen kustantaa Suomen Perusta, ja sen nimi on *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Painetussa kirjassa on 420 sivua, kirjaa jaellaan PDF:nä vapaasti, eikä tämänkään kirjoitukseni tarkoitus ole mainostaa, vaan tiedottaa tutkimustuloksista.

Teoksessa selitetään median halkeamista perinteiseen valtavirtamediaan ja toisaalta vaihtoehtoiseen uusmediaan *perimmältään muuna kuin mediailmiönä*. Median jakautuminen ei ole pelkkä viestinnällinen ilmiö vaan

merkki *huonosta politiikasta* ja *järjestelmäpolitiikan epäonnistumisesta*. Median tieto- ja totuuskriisi ei siis ole itse itsensä syy.

Median halkeaminen on seuraus väestöpoliittisesta jakautumisesta

Median jakautuminen on seuraus yhteiskuntakeskusteluihin syntyneestä railosta ja se puolestaan *yhteiskunnallisen todellisuuden halkeamisesta*. Taustalla vaikuttaa *väestössä tapahtunut repeäminen*, jonka tuloksena on syntynyt lähinnä kaksi todellisuuden tulkintalinjaa: jakautuminen yhtäältä (1) *affektiiviseen, emotionaaliseen ja idealistiseen asennoitumiseen* ja toisaalta (2) *realistiseen, rationaaliseen ja reflektiiviseen todellisuuden tulkintaan*. Vastakkain ovat siis tunteelliset ja järjelliset ajattelutavat.

Ensin mainittua on edustanut vasemmistopopulistinen *valtavirtamedia* ja jälkimmäistä sen haastajaksi kohonnut *kansalaisjournalismi*, jota on esiintynyt sosiaalisessa mediassa, blogosfäärissä ja varta vasten perustetuilla sivustoilla sekä vaihtoehtoisissa medioissa.

Tutkimuksessa huomioidaan myös roolien vaihtumiset. Perinteinen media on ollut taantumassa, ja uusmedia on valtavirtaistunut.

Lisäksi valtamediassa ei ole huomattu, että myös *valtamedian* oma näkökulma on ollut *vain yksi vaihtoehto* muiden joukossa. Valtamedia on kuitenkin levikeillään hallinnut julkisuuden kenttää.

Koska valtaa ei ole olemassa ilman *valheita*, on valtamedian rooliin liittynyt *per definitionem* aina myös tietty valheellisuus, joka on ilmennyt ”sananvastuuna”, ”yhteiskuntavastuullisuutena”, ”vihatotuuksien” pois jynssäämisenä, ”valikoivana journalismina”, ”muunneltuna totuutena” ja pahimmillaan kertomatta jättämisenä sekä suoranaisena sensuurina. – Miten? Sen osoitan tutkimuksessani laajalla ja perusteellisella aineistolla.

Mediassa tapahtuneen repeämän *aiheuttajaksi* osoitetaan tutkimuksessani lähinnä *maahanmuuton tuottama eripura* ja siihen liittyvä kansalaisluottamuksen sekä sosiaalisen pääoman katoaminen ja *Euroopan unionin liittovaltio- sekä keskittämispolitiikka*. Maahanmuutto on ollut edistämässä muun muassa suomalaisten ihmisten työttömyyttä ja julkisen talouden velkaantumista samalla, kun liittovaltiopolitiikka sekä siihen liittyvä internationalismi ovat johtaneet työn virtaamiseen pois Suomesta.

Monikulttuuri-ideologia on valtavirtamedian tendenssi numero 1

Kansalaisten sukset ovat menneet ristiin, ja se on seuraus kansanryhmien etujen ja intressien konflikoitumisesta. On syntynyt *arvo-, etu-* ja *kulttuuri*konflikteja, jotka ovat ratkaisemattomia. Tulijoiden *arvot* ovat poikenneet

huomattavasti länsimaisesta rationalismista, ja *etu*konflikteja ei voida ratkaista rahalla, kun valtiovarainministeriön pöytälaatikot ovat tyhjät. Lopulta on syntynyt kokonaisia *kulttuuri*konflikteja, kun kansanryhmät ovat järjestyneet *identiteettipoliittisiksi klustereiksi*.

Jäätä on yritetty sulattaa *monikulttuuri-ideologisella lähetystyöllä*, jota saamme kuulla Helsingin Sanomien jokapäiväisinä aikuisten iltasatuina ja Yleisradion tauottomana äänilevykonserttina. Monikulttuuri-ideologia on kuitenkin osoittautunut paradoksiksi, niin kuin suvaitsevuuden toiveetkin. *Monikulttuurisuus* johtaa suureen konformismiin, eli yhteensovittamisen pyrkimykseen, ja sitä kautta *monokulttuuriin*. Suvaitseva yhteiskunta taas ei ole *vapaa*, vaan täyttyy – liberalismin paradoksin mukaisesti – *suvaitsevuuden vaatimuksista*, kun kansalaisille teroitetaan, mitä kaikkea meidän pitäisi sietää.

Pahinta on ollut, että järjestelmäpolitiikan syrjäyttämiä *kantaväestöjä ei kuulla* vaan heidän *poliittista yhteiskuntakritiikkiään haukutaan vihapuheeksi*, joka koetetaan julistaa laittomaksi. Keskustelua käydään nähdäkseni täysin väärästä asiasta, jos taannutaan ajattelemaan, *millä perustella joku pitäisi vaientaa*. Oikea ongelma on, kuinka kukaan voi olla niin ymmärtämätön, että *ryhtyy kieltämään yhteiskuntakritiikin esittämistä*.

Entäpä jos arvostelu onkin ansaittua? Niin sanottua vihapuhetta edeltää yleensä jokin *valtapuhe*, jolla käytetään julkista valtaa jonkun hyväksi ja jotain vastaan. Julkinen valta ottaa entistä useammin kantaa vierasperäisten hyväksi kantaväestöjä vastaan, mikä ilmenee esimerkiksi ”positiivisessa erityiskohtelussa”.

Sananvapauden idea on kuitenkin ollut jo Magna Cartan ajoilta asti siinä, että se on vertikaalinen eikä horisontaalinen. Sananvapaus on laadittu *kansalaisten suojaksi valtiovaltaa vastaan* eikä kansalaisten suojaksi toinen toisistaan esittämiä mielipiteitä vastaan, niin kuin nykyisessä ilmiantokulttuurissa ja kunnianloukkausten kansanhuveissa ajatellaan.

Kriittinen puhe on yleensä reaktiota vallankäyttöön. Niinpä eripuran ja luottamuspulan syy ei ole mikään äänestysaktiivisuuden lasku vaan harjoitettu politiikka, jota ovat tehneet sekä huvitteluliberaali oikeisto että vihervasemmisto.

Maahanmuutto on syventänyt kuilua, samoin liittovaltio- ja keskittämispolitiikka. Siten on rakennettu uuden ajan yhteiskuntaa, joka koostuu ruhtinaskunnista ja universaalista EU-tasosta. Paikallisella tasolla ihminen on vaikutusvallaton, ja liittovaltion taso on etäinen, abstrakti ja mittasuhteiltaan väärä.

Sen sijaan hyvinvointiyhteiskunta on mahdollinen vain *kansallisvaltion* toimintatasolla, jolla voidaan ottaa huomioon kansakuntien ja valtioiden erilainen väestörakenne, tuotantorakenne, teollinen ja taloudellinen rakenne sekä kulttuuriset ominaispiirteet. Tämä tekee kansallismielisyydestä ja kansallisten etujen ajamisesta ensiarvoisen tärkeää myös tulevaisuudessa.

Suomessa puhutaan paljon syrjäytymisestä ja eriarvoisuudesta sekä tehdään köyhyystutkimusta. Köyhyystutkimus onkin monille tieteilijöille hyvä bisnes, sillä valtiovallalla on suuri motiivi teeskennellä, että se lievittää tuottamiaan ongelmia.

Tämä tapahtuu kippaamalla köyhyystutkimuksen paljon rahaa, niin että kyseisestä tiedepolitiikasta on päässyt nauttimaan köyhyystutkimuksella kannatusta kalastellut Maria Ohisalokin. Kyseessä on kuitenkin sadetanssi. Näin pohditaan, mistähän se maahanmuuton ja EU-aneiden aiheuttama köyhyys oikein johtuu, eikä huomata, että vastaus sisältyy kysymykseen.

Politiikan oikeusperustusta koetteleva kriisi yritetään kääntää ”populismin” syyksi

Mitä tekemistä tällä sitten on median kanssa? Tämänhän piti olla mediatutkimus. Palaan alkuun. Olen todellakin tutkimuksessani osoittanut, miten mediassa vallitseva halkeaminen ja eri mieltä olevien ihmisten nimittäminen ”toisinajattelijoiksi”, ”vaihtoehtomedioiksi” tai jopa ”vastamedioiksi” ilmentää *koko politiikan legitimaatiokriisiä*.

Median tieto- ja totuuskriisi ei siis ole mikään irrallinen eikä erillinen ilmiö, jota voitaisiin tarkastella vain viestintäteoreettisesti, vaan se juontaa juurensa politiikan koko oikeusperustusta koskevasta syvästä eripurasta, joka aineellistuu kantaväestön ja tänne muualta tulleiden kilpailussa työpaikoista, opiskelupaikoista, asunnoista, sosiaaliresursseista ja aivan kaikesta, viime kädessä leivästä Hurstin leipäjonoissa.

Miten sitten toimii media? Tässä tutkimuksessa olen osoittanut, että valtavirtamedia on mennyt näiden kahden, eli maahanmuuton ja ”internatsismina” tunnetun EU:n liittovaltiopolitiikan, takaajaksi lähes kaikessa. Etenkin tämä näkyy Yleisradion ja Sanoma-konsernin viestimissä mutta myös muualla valtavirtamedioissa.

Kansallista etua puoltavat äänenpainot on pyritty tuomitsemaan ”populismiksi” tai ”fasismiksi”, jonka uhkaa pidetään yllä pyörittämällä televisiossa jatkuvia natsidokumentteja ja rahoittamalla vihreää tutkijaa Oula Silvennoista Suomen Akatemian noin 434 000 euron myötäjäisillä.

Tarkoitus lienee todistella akatemian rahoittaman sosiaalipsykologi Inari Sakin tapaan, että itsenäinen rajapolitiikka, väestöpolitiikka ja verovarojen käyttö oman kansamme hyväksi ovat muka rasismia. Myös Koneen Säätiö on tukenut punavihreää tendenssitutkimusta avokätisesti.

Olen tutkimuksessani osoittanut, että populismiksi sanotuilla ilmiöillä ja populismista moitituilla puolueilla ei ole mitään tekemistä varsinaisen populismin kanssa. Määrittelen populismin funktionaalisesti niin, että (1) populismia on katsomus, jonka mukaan puolue kannattaa kaikkea, mikä

tuo kannatusta. Toimiiko esimerkiksi Perussuomalaiset näin? – Ei varmasti, vaan puolueella on hyvinkin vankkoja perusarvoja ja lähtökohtia.

Populismiin liittyy myös se, että (2) ehdokkaina on poppareita: urheilijoita, lavalaulajia ja missejä. Katsokaa nyt, paljonko korporatiivisilla systeemipuolueilla on näitä kaikkia riveissään ja arvostelkaa vasta sitten Perussuomalaisia vastaavasta.

Populismia on myös (3) ylhäältä päin tapahtuva johtaminen ja vetoaminen suuriin liidereihin. Omien havaintojeni mukaan perussuomalaista puoluetta on johdettu viime aikoina *kentältä* eri puolilta Suomea, mikä ilmeni muun muassa viime eduskuntavaalikampanjassa.

Ja populismia ovat (4) eliitin vastaisuus sekä (5) kansalaismielipiteiden suora esittäminen ilman kaupan, teollisuuden, maatalouden tai ay-liikkeen intressien ajajaksi asettumista. Nämä kyllä toteutuvat Perussuomalaisten toiminnassa, mutta sepä onkin osa *demokratian* ihannetta.

Politiikan medioituminen on sosiaalista korruptiota

Populistiset kytkökset ovat suomalaisessa yhteiskunnassa sidoksissa maamme poliittisen universumin *korruptoituneisuuteen*. Eräänä tutkimuksellisena lähtökohtanani on göteborgilaiselta viestinnän professorilta Jesper Strömbäckiltä lainaamani *medioitumisen* käsite.[322] Myös Kent Asp puhui samasta ilmiöstä Ruotsissa jo aiemmin.[323]

Politiikan medioitumisella tarkoitetaan eräänlaista *sosiaalista korruptoituneisuutta,* jossa vaihdon välineenä ei toimi raha vaan *julkisuus* ja *mielipiteet*. Poliitikot ovat havainneet uransa olevan *riippuvaista valtamedian suosiosta*, ja niinpä *poliitikot* ovat alkaneet myötäillä *toimittajien* näkemyksiä.

Tätä kautta *toimittajien käsiin on keskittynyt paljon valtaa*, jopa enemmän kuin poliitikoilla itsellään. Toimittajat puolestaan *puhuttavat sekä poliitikkoja että tieteilijöitä erittäin valikoidusti ja oman poliittisen suuntautumisensa mukaan puolueellisesti*. Olen kuvannut tilannetta niin, että toimittajat seisovat valtapodiumin kultamitalikorokkeella ja asioivat puolin ja toisin sekä hopeatilalla olevien poliitikkojen että pronssisijalla olevien tieteilijöiden kanssa.

Tästä *julkisuuden orkestroimisesta* syntyy puolueellista *agenda- ja tendenssijournalismia*, jossa myös *asiantuntijajulkisuus on vääristynyt* tieteilijöiden tavoitellessa uralleen välttämätöntä mediajulkisuutta. Punavihreän värisuoran vallassa oleva yhteiskuntatiede ja yliopistolaitos syöttävät jatkuvasti vihervasemmistolaisesta kallistumasta kärsivän valtamedian lapaan, ja näin pyritään luomaan oikeutusta niin maahanmuutolle kuin Euroopan liittovaltiopolitiikan ja euroalueen pönkittämisellekin.

Esitän tutkimuksessani laajan näytön myös siitä, *kuinka puolueellista yhteiskuntatutkimuksesta on tullut yliopistoissa*, kun juuri kukaan ei ole

enää kiinnostunut *tiedosta* eikä *totuudesta* vaan ”tasa-arvoisuudesta”, ”arvoista” ja ”oikeudenmukaisuudesta”, ja yliopistoihin hakeudutaan *parantamaan maailmaa* – ei selvittämään sitä, kuinka maailma toimii tai ei toimi. Tämä johtaa väistämättä sivuraiteelle tieteellistä totuutta tavoiteltaessa, ja laaja ”arvoihin” vetoaminen on *tieteenfilosofisten metodologioiden vastaista*, niin kuin arvolatautunut toiminta yleensäkin on ideologista.

Mitään uutta vasemmistopopulistisen valtamedian puolueellisuudessa ei tietenkään ole. Saman ovat todenneet myös monet verkkokolumnistit, esimerkiksi Tere Sammallahti arvostellessaan entisen pornotähden nimittämistä Yleisradion kolumnituotannon portinvartijaksi[324] – ja toisaalta vaikkapa Juha Hämäläinen tilittäessään, kuinka vinksallaan Ylen ohjelmahankinnan näkemykset ovat etenkin koskien nyky-Yhdysvaltoja.[325] En ole siis yksin tätä mieltä. Mutta nyt puolueellisuus on tieteellisesti osoitettu tässä yli 800 viitettä kattavassa tutkimuksessani.

Sensuurijournalismi antaa valheellisen kuvan yhteiskunnassa esiintyvistä mielipiteistä

Entä puhe tiedosta ja totuudesta? Käärme neuvoi paratiisissa Eevaa, että mikäli syötte tiedon puusta, saatte tietää totuuden. Mutta sitä hän ei kertonut, että te sen vuoksi kuolette. Halu tietää totuus *kiihotti* kuitenkin niin paljon, että Eeva sen vuoksi poimi kärsimyshedelmän. Hän antoi hänelle ja hänkin söi.

Käärme kuitenkin valehteli, sillä vaikka olikin totta, että ihmiset saavat siten tietää totuuden, hän *jätti jotakin kertomatta*, eli antoi valheellisen kuvan asioista. Tämä muistuttaa Yleisradion nykyisen toimitusjohtajan Merja Ylä-Anttilan kannanottoa, että ”uutisoimatta jättäminen ei ole sananvapauden rajoittamista”, minkä hän puolestaan antoi Päätoimittajien yhdistyksen varapuheenjohtajana.[326]

Sananvapauteen kuuluu kuitenkin olennaisesti – ei vain oikeus sanoa asiansa – vaan myös oikeus saada tietoa kaikkien kanavien kautta. Vastaanottajan rooli on nyt niin kuin Aatamilla aikoinaan. – Kumpi siis kiihottaa ihmisiä nykyisin enemmän, totuus vai valhe?

Molempia nimittäin esiintyy. Media, joka suodattaa ja sensuroi, antaa joka tapauksessa valheellisen kuvan siitä, *millaisia näkemyksiä yhteiskunnassa esiintyy*, ovatpa ne sinänsä totta tai eivät.

Myös kiistanalaisista ja ongelmalliseksi koetuista asioista pitäisi käydä täysin avointa keskustelua. Se olisi todellista sananvapauden toteuttamista, kun taas ongelmattomien asioiden kohdalla sananvapauden laillinen suoja olisi tarpeeton. Tässä mielessä suhtaudun erittäin torjuvasti yhteiskuntakritiikin lavastamiseen ”vihapuheeksi” ja sen kriminalisointiin, sillä se avaisi suoran tien kaiken sellaisen aineksen sensurointiin, joka herättää vihaa *vastaanottajissa*.

Mikrotason kertomustalous vs. makrotason järjestelmäpoliittiset faktat

Entä sitten itse totuus; onko sitä edes olemassa? Totuus, *a funny thing*, usein ajatellaan. Kenties sen vastakohta, valhe, katosi diskurssista siksi, että pitkään aikaan ei katsottu mitään ehdottomia totuuksia olevankaan, kunnes totuuden ja valheen käsitteet pullahtivat jälleen esiin. – Miksi? Kirjassani on vastaus myös siihen, ja se löytyy vallan käsitteen kautta.

Valtavirtamedia on itse julistautunut ainoaksi laadukkaan journalismin tekijäksi ja ominut totuuden itselleen. Paradoksi on siinä, että samat postmodernistiset toimittajat, jotka ovat omaksuneet relativistisen käsityksen totuudesta jo opiskeluaikoinaan, huutavat nyt yksiäänisesti totuuden perään. Jälkimoderni näkemys, että jokaisella on oma *näkökulmansa*, on korvattu kovaäänisellä vaatimuksella *faktajournalismin* puolesta, ikään kuin mielipiteiden varaisista arvostuskysymyksistä voisi olla joitakin positivistisen tieteenihanteen mukaisia faktoja.

Niin sanotussa *kertomustaloudessa* tämä näkyy selvästi. Kun median narraatiot koostuvat tunteisiin vetoavista kertomuksista, esimerkiksi pakolaisten kujanjuoksuista, on siirrytty järjestelmäpolitiikasta subjektiivisten vaikutelmien ja kertomusten tasolle.

Faktoilla ei voi tällöin olla merkitystä, sillä kertomuksilla on harvoin todistusarvoa, niin kuin näkyy Irakista elossa löydetyn mutta kuolleeksi väitetyn palautetun tapauksessa. Ja tämänkin kertomuksen laatimisessa oli osallisena valtiollinen Yleisradio.[327] ”Näkökulmiensa” kautta myös Helsingin Sanomat pumppaa ihmisten suut ja korvat täyteen monikulttuuri-ideologiaa, vaikka se tuottaakin monille näköpulmia.

Pahinta kyseisessä kertomustalouden syleilyyn ajautumisessa on, että silloin siirrytään politiikan *makrotasolta* henkilökohtaiselle *mikrotasolle*. Suuria politiikan kuvioita pyritään ratkomaan *henkilökohtaisina mikrotason kysymyksinä, eli henkilökohtaisten pyyteiden mukaisesti*. Ulkopolitiikkaa ja väestöpolitiikkaa ei kuitenkaan pidä tehdä avioliittoneuvojien logiikalla, vaan kyseiset linjaukset *pitäisi ratkaista politiikan makrotasolla sen mukaan, mikä on kantaväestömme mielipide asiassa*.

Se puolestaan perustuu kansakuntien *itsemäärämisoikeuteen* ja *luonnonoikeudelliseen itsejärjestymiseen* sekä *poliittisen vallan perillisyyteen* vanhan hyvän hegeliläis-snellmanilaisen valtiofilosofian mukaisesti – filosofian, jonka periaatteet on pitkälti unohdettu, eikä kansalaisten mielipiteitä ole kuultu näissä asioissa juuri lainkaan.

Koska katson, että kyse on pitkälti *koko järjestelmäpolitiikan legitimaatiokriisistä*, ulotan tarkasteluni myös siihen rooliin, joka oikeustieteilijöillä on ollut, kun perimmältään poliittiset kysymykset on haluttu ratkoa lakituvissa *ihmisoikeusretoriikkaan* ja *perusoikeusfundamentalismiin* tukeu-

tuen. Habermasilaista yhteiskuntateoriaa arvostellen väitän, että *yhteiskunnallista totuutta ei voida koskaan tavoitella saati saavuttaa tilanteissa, joita etäisestikin varjostaa rangaistusten uhka*, ja siksi omistan kirjassani paljon sivutilaa sananvapauden puolustamiselle.

Tuloksena jälkikäteissensuurista on *hiljaisuuden spiraali*, jossa tuomiot kiertyvät perustuslainvastaiseksi ennakkosensuuriksi, kun kansalaiset pelästyvät ja alistuvat sensuroimaan itseään, ja lainsäätäjä ”vain kirjaa” uudeksi normaaliksi vakiintuvaa käytäntöä. Sitä jokaisen ammattitaitoisen filosofin pitäisi työkseen vastustaa.

Kiitokset medioille runsaasta aineistosta

Miten sitten olen osoittanut mediaa ja sen puolueellisuutta koskevat väitteeni? Esimerkkitapauksia ja aineistoa on runsaasti, ja kiitänkin toimittajakuntaa siitä, että se ei ole säästellyt eikä salannut puolueellisuuttaan; tosin puolueellisuutensa tunnustaminen ei vapauta siitä.

Eräs yliopistotutkija, nimeltään Markus Ojala, arvioi asiaa jokin aika sitten Politiikasta-lehden kirjoituksessaan ”Puolueettoman journalismin aika on ohi” niin, että puolueellisuutensa myöntäminen vasta vapauttaakin vastuusta.[328] Ajatuskulku on samanlainen kuin ryöstäisi ihmisen ja sanoisi tehneensä sen vilpittömästi. Ajatus herättääkin kysymyksen, kuka näille nuorille on opettanut yliopistossa logiikkaa ja tieteenfilosofiaa, eivät kai vain Thomas Wallgren (sd.) ja Panu Raatikainen (vas.)?

Tutkimusaineistoni on monipuolinen. Olen laatinut analyysin esimerkiksi Turun terrori-iskun mediakäsittelystä. Olen analysoinut niin sanotun alpakkatapauksen ja kirjoittanut laajasti esimerkiksi ”*Me too*”-hankkeen ja ”Suostumus2018”-hankkeen mediakäsittelyistä sekä koululaisten ilmastolakkoilusta, joiden uutisointi koostui pitkälti näiden hankkeiden hehkutuksesta, niin kuin vallankumous olisi juuri ovella.

Olen käsitellyt laajasti myös asiantuntijavaltaa käyttävää tiedemediaa, joka kärsii tulosten toistettavuuskriisistä ja vertaisarviointimenettelyjen mielivallasta, kun läpi näyttävät menevän ankarasta kontrollista huolimatta (tai sen vuoksi) Keijo Kaarisateen parodiatekstitkin. Paikkaansa pitää muunnelma vanhasta sanonnasta: kun tarpeeksi kauan katsot Keijoon, lopulta Keijo katsoo sinuun!

Helsingin Sanomat TV-mainostaa nyt Päivälehden työllä, jota lehti teki kansallisvaltion rakentamiseksi. Tämä on tekemisissä sen kanssa, että lehdistöllä oli aikoinaan laaja rooli kansallisvaltioiden muodostumisessa. Sen sijaan historioitsija Benedict Andersonin käsityksiä,[329] joiden mukaan kansallisvaltiot ovat pelkästään *kuviteltuja yhteisöjä*, pidän vääristelevinä.

Myöskään Hesarin mainos lehdestä ”Suomen rakentajana” ei ole linjassa toimituspolitiikan nykyasennoitumisen kanssa. Nykyisin lehti näyttää mieltävän itsensä dekonstruktiivisesti kansallisvaltiomme purkajaksi ja

hajottajaksi, minkä osoitan tutkimuksessani. Samoin esitän (ehkä jonkun mielestä purevaa) mutta tarkoin dokumentoitua kritiikkiä myös Yleisradion vihervasemmistolaisesta kallistumasta ja ehdotan asian asettamista uuteen parlamentaariseen tarkasteluun. Ylen ongelma ei ole koskaan ollut ulkoinen vaikuttaminen vaan sisäinen politisoituminen.

Koronakriisin tapaisessa poikkeustilanteessa median on tietysti helppo poseerata ”totuuden kertojana”, sillä viestintä koostuu yksinkertaisten tilastotietojen välittämisestä, kuten sairastuneiden tai kuolleiden kirjaamisesta ja hallituksen ohjeiden tähdentämisestä, niin kuin aina ennenkin.

Samalla valtavirtamedia lähes vaikenee euroalueella käynnissä olevasta valtavasta tulojensiirrosta, joka tapahtuu koronakulissin varjolla, kun ankarasti verotetuilta suomalaisilta riistetään 8,5 miljardia euroa Italialle, joka on Suomea lievemmin verotettu maa. Heti kun astutaan pelkän banaalin datakirjailun alueelta poliittisten asioiden alueelle ja pohditaan, *onko tämä oikein* ja *mitä pitäisi tehdä*, alkavat valtavat erimielisyydet, ja valtamedian sekä vaihtoehtoisen toisinajattelun sukset menevät ristiin.

Syynä voi olla myös se, että kykyä analyysien tekoon ei toimituksista kerta kaikkiaan löydy, eikä ymmärretä liittovaltioon kulkevan junan olevan jo perillä. Paradoksien paradoksi on siinä, että media hyväksyy selitykset, joiden mukaan liittovaltioon ei olla matkalla. Mutta toisaalta se katsoo läpi sormien tuota yhteistä verotusta, jonka puitteissa suomalaisten tuottamia ja tarvitsemia verovaroja ammennetaan vieraiden kansakuntien hyväksi, ja EKP:n myöntämiä ikuisia keskuspankkilainoja, joilla valtiot sidotaan keskuspankkiin, toisin sanoen elimeen, jolla ei pitänyt olla mitään poliittista valtaa. Vallan vahtikoirasta on tullut salonkien sylipuudeli.

Valtamedian päänsilitys eurososialismia ajavalle sosialistihallitukselle on valtava systeemivale, jonka tuloksena maamme menee kuin vene ilman tappia kohti pohjaa. Samanaikaisesti kansalaisille teroitetaan Yleisradion ohjelmissa, miten kaikenlainen kansallismielisyys ja oman kansamme etujen puolustaminen muka on vaarallista nationalismia, joka on torjuttava!

Mihin pyrin?

Lopuksi pari tärkeää kysymystä. (1) Pyrinkö tällä tutkimuksella ohjeistamaan mediaa? Vastaus on: En pyri. En koeta neuvoa mediaa, enkä voisikaan. Tämä ei ole *preskriptiivistä* eli ohjaavaa tutkimusta vaan *deskriptiivistä* eli kuvailevaa tutkimusta. Olen siis vain kuvannut, kuinka valtavirtamedia on tähän asti toiminut, ja olen pyrkinyt tekemään kaiken silkkihansikkain, toisin sanoen pyrkimällä etsimään perusteita sille, voisiko valtamedian puolueellisuutta jotenkin puolustaa. Mutta valitan: olen epäonnistunut. En ole löytänyt puolueellisuudelle perusteita.

Toinen kysymys: (2) Olenko tyytymätön puolueemme mediakohteluun tai pyrkiikö Perussuomalaiset jotenkin määräämään mediaa taikka ker-

jäämään parempaa kohtelua? Vastauksenani esitän, että puolueemme ei kerjää mitään. Mutta esitän sen huomautuksen, että puolueellisuus ei taida kuitenkaan olla yleisöjen ja lukijoiden kannalta ihan oikein. Siihen on liittynyt pyrkimystä sensuroida maahanmuutto- ja EU-kriittisiä mielipiteitä valtamediassa, sosiaalisessa mediassa ja juristien nuijilla oikeussaleissa.

Puolueemme ehdokkaiden ja edustajien kohtaama kelju asennoituminen, skandalisoiminen ja vaikeneminen puolueemme ohjelmia koskevasta informaatiosta ovat antaneet kansalaisille virheellisen kuvan asioista. Siltä osin kuin painokasta sanankäyttöä on taholtamme esitetty, ei kohtelua ole ollut joissakin tapauksissa ollenkaan. Myös vaikeneminen on ollut kuuluvaa, ja sekin on toki huomattu. Kielteinenkin julkisuus on kääntynyt meille myönteiseksi.

Kuten jo totesin, yhteiskunnallista totuutta ei voida tavoitella tilanteissa, joita varjostaa sanktioiden uhka. Juuri se tuomitsee totuuden katoamaan. Totuus on arka olento, joka pakenee hetkessä seinänrakoihin, ja lopulta kaikki puhuvat pelkkää *doublespeakia* vain omaksi edukseen: joko formaalisia tai sosiaalisia rangaistuksia vältellen niin kuin muinaisessa Neuvostoliitossa.

Tarkoitukseni ei siis ole piirtää ahtaampia rajoja sananvapauden ympärille vaan osoittaa, että koko sananvapauden käsite on nietzscheläisittäin arvioiden hullunkurinen. Siinä oletetaan, että vapaus on luovutettua ja tulee korkeammasta kädestä.

Myös liberaalifilosofi John Stuart Millin mukaan jokainen ihminen on ajatustensa ja sanomistensa ehdoton valtias, ja näin tulee ollakin, sillä se on kaiken viestinnän *idea* ja syy, miksi mitään viestintää on. Merkityksistä ja tarkoitusperistä päättää viestin lähettäjä eikä sen vastaanottaja tai ulkoinen tuomari, kuten nykyisessä ammatikseen pahastujien todellisuudessa ajatellaan.[330]

***

Edellä oleva teksti on puheeni teoksen *Totuus kiihottaa* julkaisutilaisuudessa. Tilaisuuden verkkolähetykselle kertyi perussuomalaisen puolueen YouTubessa noin 29 000 katselijaa. Seuraavilla sivuilla on kuvakaappauksia kirjani saamasta välittömästä palautteesta.

Palaute olikin kiittävää, kunnes media välitti kirjastani yleisöille vääristellyn kuvan kostoksi siitä, että olin sanonut totuuden tavasta, jolla toimittajat ovat toimineet. Perussuomalaiset ja muut järkevät ihmiset jäivät kannalleni. Sen sijaan poliittisen vihervasemmiston kätyrit onnistuivat levittämään kirjastani näkemystä, että teokseni on ”naisvihamielinen”, mikä puolestaan käännytti monia ihmisiä kirjaani vastaan. Syttyi siis kirjasota, jossa ei ole tehty rauhaa koskaan. Taistelu on osa kulttuurisotaa, jota käydään teoksessa käsittelemistäni poliittisista aiheista.

Sirpa Oksanen 2 vuotta sitten
Kiitos hyvästä Tuumaustunnista, täyttä asiaa ytimekkäästi! Oisko mahollista saaha äänentoisto paremmalle mallille, heikosti kuuluu ja särinää? Volyyminamista maximissa omassa laitteessa - läppärillä kuuntelen. :) Kiitos. <3

7 Vastaa

Yksi vastaus

Veli Kuparin 2 vuotta sitten
Todellakin 37:24 tieteestä, mediasta ja mukapuolueettomuudesta. Opettajakoulutus pitäisi lukea mukaan. Sanon jälkimmäisen sen alan entisenä opiskelijana ja ammattilaisena. Kiitos videosta.

13 Vastaa

4Patience 2 vuotta sitten
Loistava tuumaustunti! Kiitos. Heti tilaamaan kirjaa!

26 Vastaa

5 vastausta

Aki Karjalainen 2 vuotta sitten
Hankamäki on loistava puhuja. Mykistävän terävää ja selväsanaista analyysiä oli ilo kuunnella. Ja kirjankin näköjään voi käydä ilmaisena peedeeäffänä lukemassa Suomen Perustan sivuilta! Kiitos antoisasta tuumaustunnista!

39 Vastaa

7 vastausta

antti virtanen 2 vuotta sitten
Sujuvaa, järkevää ja varsinkin sisällöltään oikeaa puhetta. Hankamäki on erihyvä.

6 Vastaa

Lynx Issiodorensis 2 vuotta sitten
Tämä oli yhteiskunnallisena ja poliittisena kannanottona parasta, mitä tässä maassa on nähty miesmuistiin.

42 Vastaa

Yksi vastaus

MrAqu88 2 vuotta sitten
kiitos Hankamäki, loistava kirja! Messias <3

1 Vastaa

Dante 2 vuotta sitten
Julkinen sektori ei ole pitänyt kansalaisten puolia enää pitkään aikaan, muut ryhmät on kiilannut ohi....

26 Vastaa

3 vastausta

nollatoleranssi 2 vuotta sitten
Hankamäen puhe oli mielenkiintoinen

13 Vastaa

K

Kaisa Aalto 2 vuotta sitten

Jukka Hankamäestä presidentti!

1 Vastaa

p

pamppula ylipanula 2 vuotta sitten

👍 Totaallinen ilmanherruus

21 Vastaa

5 vastausta

H

Heke 2 vuotta sitten (muokattu)

Kiintiöpersu :) 1:19:20

11 Vastaa

Yksi vastaus

Niko Gruenewaldt 2 vuotta sitten

Harmi kun Hankamäki ei päässyt eduskuntaan. Ite annoin sen ainoan pyrkimykseen.

9 Vastaa

Yksi vastaus

I

Irma Väänänen 2 vuotta sitten

Älykkäitä puheita! 👌

12 Vastaa

Yksi vastaus

Z

ZeroG84 2 vuotta sitten

Kääntäkää mikrofonit puserossa alaspäin, niin ei ääni särje, kun ilma liikkuu puhuessa mikrofonin pienelle kalvolle

5 Vastaa

T

Tomppa 2 vuotta sitten

Kiitos PS

13 Vastaa

H

Hannu-Oskari Hietikko 2 vuotta sitten

hankamäki puhuu hyvin ja selkeästi ei kertaakaan tota tota öö

5 Vastaa

RT 2 vuotta sitten

Asiallista settiä!

28 Vastaa

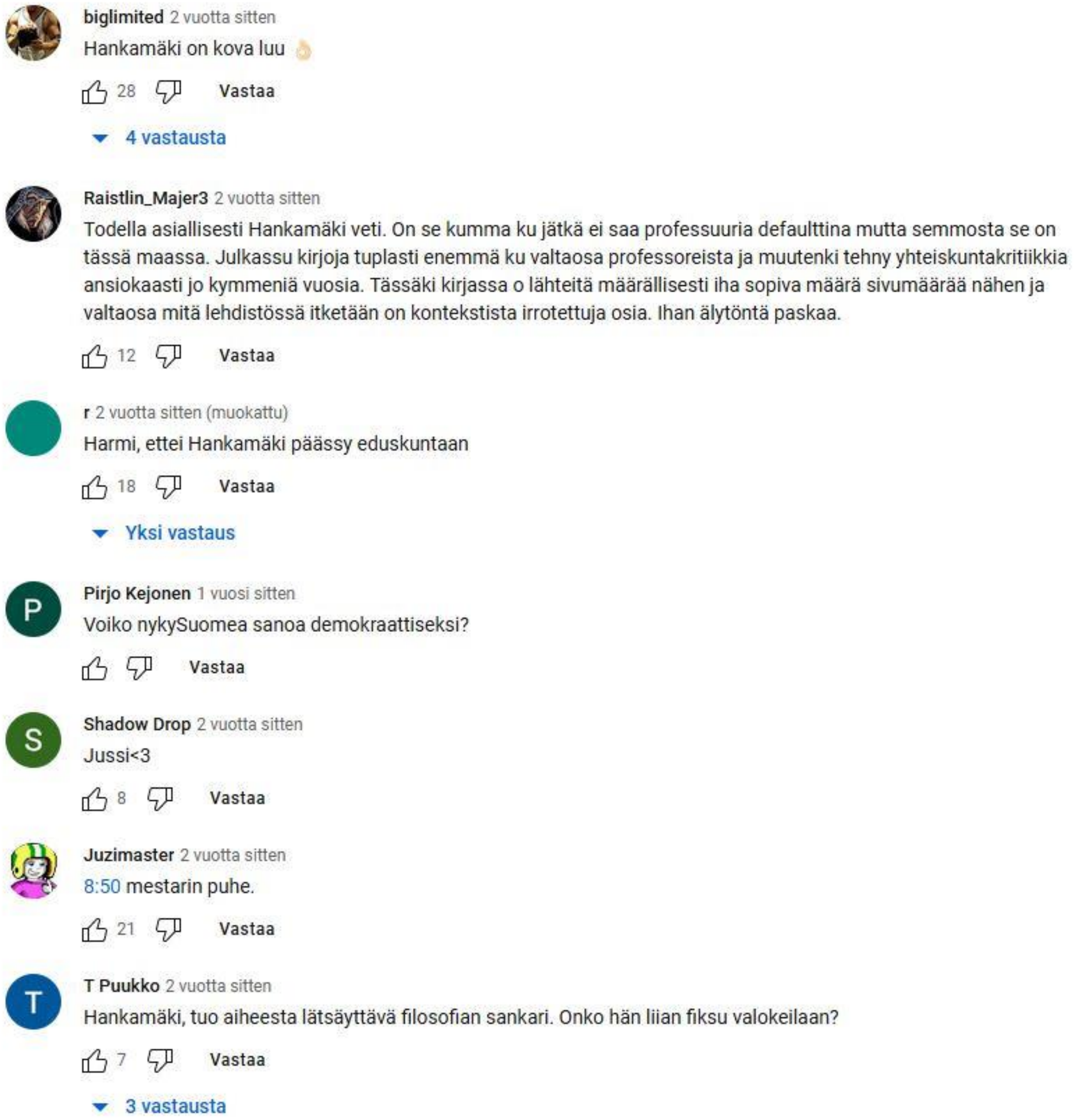
2 vastausta

A

Alexisstoned 2 vuotta sitten

Taidettiin kyllä jokaisessa suomalaisessa toimituksessa ottaa tämä työpöydän ääreen ja käydä läpi määrätietoisesti, niin kuin siinä työmies Putkonen siinä pyysikin.

1 Vastaa

biglimited 2 vuotta sitten
Hankamäki on kova luu 👌
28 Vastaa
4 vastausta

Raistlin_Majer3 2 vuotta sitten
Todella asiallisesti Hankamäki veti. On se kumma ku jätkä ei saa professuuria defaulttina mutta semmosta se on tässä maassa. Julkassu kirjoja tuplasti enemmä ku valtaosa professoreista ja muutenki tehny yhteiskuntakritiikkia ansiokaasti jo kymmeniä vuosia. Tässäki kirjassa o lähteitä määrällisesti iha sopiva määrä sivumäärää nähen ja valtaosa mitä lehdistössä itketään on kontekstista irrotettuja osia. Ihan älytöntä paskaa.
12 Vastaa

r 2 vuotta sitten (muokattu)
Harmi, ettei Hankamäki päässy eduskuntaan
18 Vastaa
Yksi vastaus

Pirjo Kejonen 1 vuosi sitten
Voiko nykySuomea sanoa demokraattiseksi?
Vastaa

Shadow Drop 2 vuotta sitten
Jussi<3
8 Vastaa

Juzimaster 2 vuotta sitten
8:50 mestarin puhe.
21 Vastaa

T Puukko 2 vuotta sitten
Hankamäki, tuo aiheesta lätsäyttävä filosofian sankari. Onko hän liian fiksu valokeilaan?
7 Vastaa
3 vastausta

Kiittävä palaute alkoi vaihtua kielteiseksi, kun media kosti kritiikkini haukkumalla tutkimustani. Tiede- ja kulttuuriministeri Annika Saarikon (kesk.) sijainen, hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen (kesk.) alkoi uhata kirjan julkaissutta Suomen Perustaa valtionavustusten takaisinperinnällä väittäen, että tutkimuksessani ”ei edistetty tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta”, jotka oli ministeriön taholta asetettu rahoittamisen ehdoksi.

Suomen Perusta hätääntyi ja poisti julkaisun saatavilta suojellakseen rahoitustaan. Tosiasiassa tutkimustoiminnan eettinen ja metodologinen velvoite olisi sulkea ”tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden” tapaiset kelluvat merkitsijät ja muut poliittiset tarkoitusperät tutkimustoiminnan ulkopuolelle, eikä minkään tutkimuksen pidä edistää muita pyrkimyksiä kuin *tiedon* ja *totuuden* tavoittelua.

Torstaina 11. kesäkuuta 2020

SKANDAALI: HIIHTOSUUNNISTAJA HANNA KOSONEN KIRISTÄÄ SUOMEN PERUSTAA TIEDEPOLITIIKALLA

Julkaistessani maanantaina teokseni *Totuus kiihottaa – Tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* olin varma, että kritisoimani valtamedia tulisi kostamaan minulle jollakin tavalla.

Kirjani pääväite oli aivan muuta kuin minkä valtamedia ja sosiaalisen median vihervasemmistolaiset kätyrit siitä nostivat esille.

Väitin, että yhteiskuntamme sosiaalirakenne on hajoamassa, ja kansalaisten sukset ovat menneet monessa asiassa ristiin. Tästä on seurannut, että myös yhteiskuntakeskustelut ovat polarisoituneet, ja lopulta tuo halkeaminen on johtanut median jakautumiseen valtamediaan ja vaihtoehtomediaan.

Tutkimukseni on siis *mediatutkimus* ja *politiikan tutkimuksellinen analyysi* yhteiskuntaamme koettelevasta *legitimaatiokriisistä*. Paljo nykypuhe syrjäytymisestä, eriarvoisuudesta ja köyhyydestä ovat vain tuon oikeusperustusta koettelevan ongelman esiintymiä.

Media kostaa ja vyöryttää

Media tempaisi kuitenkin otsikoidensa ja juttujensa aiheeksi pelkän *havainnollistavan* aineksen, jossa olin käsitellyt seksuaalipolitiikassa koettuja ongelmia, muun muassa miesten syrjäytymistä ja miesten tasa-arvoongelmia. Niiden käsittelyä media välttelee samalla, kun se suosii feminististen agendan julistamista. Esitin tästä selvän näytön huomion kohteeksi nostetussa luvussa 11.

Tulin totta kai sohaisseeksi muurahaispesään. Seksuaalisuutta ja sukupuolta koskevat asiat ovat juuri sellaisia *tabuja*, joista valtamedian oli helppo tekaista veruke ja vipu koko tutkimukseni mustamaalaamiseen. Esimerkiksi MTV3:n verkkosivut julkaisivat aiheesta jutun,[331] jossa uutistoimituksen päällikkö ja entinen ”Ellun Kana” Eeva Lehtimäki moitti minua sanoista ”pihtarikartelli” ja ”lutkanarsistit”.

En tosin käyttänyt sanaa ”pihtarikartelli” lainkaan, vaan toimittaja keksi sen itse, mutta vastaan silti. Olin median moittimassa luvussa 11 arvostellut erästä Helsingin Sanomien juttua, jossa toimittaja oli haukkunut ankarin sanoin muiden muassa professori Panu Rajalaa ja elokuvaohjaaja Lauri Törhöstä kirjoituksessa ”Kaikki alalla olevat tietävät sen ringin”.[332] Argumenttini kirjassa *Totuus kiihottaa* (s. 254) oli *tasapainottava* kannan-

otto tähän keskusteluun. Feministien mielestä ”miesten ringistä” saisi siis puhua naisten hyväksi, mutta ei vastata siihen huomauttamalla vaikkapa naisten kartellista? Eivätkö miesten asema ja jatkuvasti heikentymässä oleva asema merkitse mitään?

MTV3:n kolumnin kirjoittaja päätti juttunsa sanomalla että ”hiljaisuus on myrkkyä demokratialle”. Tajuaako hän näin ollen itsekään, mitä hän tekee tukiessaan julkaisuni sensuroimista? MTV3:n useassa jutussa myös moititaan työtäni ”rasistiseksi”. Olin laajalla aineistolla osoittanut, miten pöyristyttävää ja petollista ”ässäkortin pöytään lyömistä” tuo rasismisyytöksillä ratsastaminen mediassa on. MTV3 ei myöskään ottanut mitään yhteyttä minuun vaan puristeli vastauksia vain Perussuomalaisten puoluejohdolta.

Myös Helsingin Sanomien Juho Typön kirjoitus,[333] jonka mukaan olin mukamas haukkunut joitakin nuoria eräässä Hesarin itsensä kokoon keittämässä tapauksessa, antaa perättömän kuvan asioista. Helsingin Sanomat itse oli haukkunut erään (minulle henkilökohtaisesti tuntemattoman) miespuolisen tohtorin jo aiemmin. Kannanottoni kirjassa *Totuus kiihottaa* (s. 252) oli tasapainottava huomautus *tähän* ja erityisesti siihen, että valtamedian ilmatilanvalvonnalla kiristetään normiruuvia sekä vedetään maamme tunneilmastoa huurteeseen. Ei hyvä kenellekään.

Ymmärrettävää suomalaisten miesten kapinointi kyllä on, kun ulkomailta tulvii tänne seksuaalisesti aktiivisia miehiä, jotka tekevät solkenaan raiskauksia ja aiheuttavat sosiaalisen vaihdon epätasapainotilan seksuaalisille markkinoille. Näistä asioista kärsivät kaikki suomalaiset ihmiset. Juuri niiden vuoksi seksuaalinormeja joudutaan kiristämään, seksuaalisuutta sanktioidaan ja pilataan vapaamielistä länsimaista seksuaalikulttuuriamme, joka oli vielä parikymmentä vuotta sitten kunnossa, eikä juuri kukaan kokenut mitään ongelmia.

Kirjoitin asiasta selvästi niin, että media, poliittinen vihervasemmisto ja yhteiskuntatieteilijät koettavat kiinnittää huomiota vähäpätöisiin ”tasa-arvo-ongelmiin” vain peittääkseen näkyvistä sen järisyttävän mullistuksen, jonka *maahanmuutto* aiheuttaa väestöpolitiikassa ja seksuaalipolitiikassa.

Sanomani välitettiin mediassa tahallisesti väärin

Puhuessani *grooming*-ilmiöstä en tarkoittanut sitä, mitä media väittää sen olevan, vaan suoran käännöksen mukaan tarkoitin sillä ’siistiytymistä’ eli eräänlaista kaunistelua ja asioiden marinointia. Käytin sitä sanan ”sokerideittailu” parina: ne esineellistävät seksin, niin kuin käy, kun maahanmuuton aiheuttamasta naisten markkinasta kärsineet miehet pyrkivät tasapainottamaan asemaansa lopulta rahalla (*Totuus kiihottaa*, s. 249). Olen kyllä sosialisti sikäli, että kaikkien pitäisi saada ilmaiseksi.

Myös väitteet minusta raiskauskulttuurin puolustelijana ovat häikäilemättömän vääristeleviä. Käytin tuhansia sanoja sen osoittamiseen, miksi avioliitossa tapahtuvia raiskauksia ei olisi pitänyt saattaa virallisen syytteen alaisiksi rikoksiksi, vaan asianomistajarikoksina pitäminen olisi riittänyt. Samaa mieltä näytti olevan jopa Sauli Niinistö silloin kun lakia viimeksi muokattiin (*Totuus kiihottaa*, s. 250 jss).

Kyseessä oli tarkoin perusteltu argumenttini ”Suostumus2018”-hanketta koskevaan keskusteluun. Nyt se yritettiin kääntää ”raiskausten puolusteluksi”, vaikka olin vedonnut (1) todistelun mahdottomuuteen ”Suostumus2018”-aloitteessa ja (2) yritykseen kääntää todistelutaakka. Kaiken tämän esitin oikeusfilosofisesti perusteltuna.

Argumenttini olivat ilmeisesti vastaansanomattomia tai menivät lukijoiden ymmärryksen yli. Jokaisen täytyisi käsittää, että ”Suostumus2018”-aloitteen ja sen mediarummutuksen arvosteleminen ei ole raiskausten puolustelemista vaan puuttumista raiskauksen tunnusmerkkien juridiseen uudelleenmäärittelyyn.

Media on poiminut 420-sivuisesta kirjastani useita asiayhteydestään irrotettuja lauseita ja käsitteitä ja käyttänyt niitä mielivaltaisesti pyrkien lavastamaan minusta jonkinlaista olkiukkoa, johon voidaan nyt muka töhriä kaikki maailman paha.

Ja tämä on tapahtunut Twitterissä lentoon lähteneen piipityksen aikaansaamana ilman, että kukaan asiaa kommentoinut olisi *lukenut* teostani kokonaisuudessaan saati ymmärtänyt sen *painokkuutta filosofisena ja yhteiskuntatieteellisenä analyysina siitä, miksi yhteiskuntamme on nykyisin monessa suhteessa jakautunut.* Media näyttää luottavan yleisön, poliitikkojen ja jopa tieteenharjoittajien lukutaidottomuuteen.

Yleisradiosta minulle puolestaan soitteli Eero Mäntymaa, jonka kirjoittelua olin arvostellut tutkimuksessani. Arvostan kuitenkin jutun kirjoittanutta tiimiä siitä, että se sisällytti jutun loppuun haastatteluni, joka kannattaa lukea.[334] Vastinetta Yle-verolle.

Helsingin Sanomien toimittaja Onni Niemi taas kyseli minulta vain ja ainoastaan seksuaalisuutta koskevista näkemyksistäni.[335] Ne ilmeisesti sopivat helposti poliittiseen *painostamiseen* ja moitteiden kohteiksi; ne kun eivät ole vihervasemmiston poliittisen ideologian mukaisia ja sopusoinnussa sukupuolentutkimuksen valtavirran kanssa. Toimittajien levittämien perättömien raiskausväitteiden vuoksi minulle syntyi motiivi ja suoranainen velvoite vetää kyseiset mediat käräjille kunnianloukkauksista.

Ministeriö kiristää Suomen Perustaa rahalla

Mutta sitten varsinaiseen asiaan. Tviittailun tuloksena tiede- ja kulttuuriministeri Hanna Kosonen alkoi painostaa kirjani julkaisijaa Suomen Perustaa uhkauksella periä takaisin ajatuspajalta sen noin 120 000 euron

vuotuisen toiminta-avustuksen! Verukkeena ministeri mainitsi, että ”yleisavustuksen saajan yhtenä velvollisuutena on edistää tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta”.[336]

Vastaan, että arvovapaan ja *kriittisen filosofian sekä yhteiskuntatutkimuksen* velvoitteena ei ole edistää *mitään tarkoitusperää*. Juuri sellaista arvolatautunutta toimintaa *arvostelen* tutkimuksessani. En siis väitä edustavani tasa-arvoa mutta en myöskään epätasa-arvoa. Tendenssien ja agendojen edistäminen ei kuulu minkään todellisen tutkimusmetodologian piiriin.

Ministeri Kosonen vetosi ’tasa-arvoon’ ja ’yhdenvertaisuuteen’, jotka ovat kelluvia merkitsijöitä ja sisällöltään mahdottomia määritellä yksimielisesti. Olen analysoinut nekin tutkimuksessani *Totuus kiihottaa* (s. 182–184) niin monipuolisesti, että poliitikoilla on varmasti kognitiivisia vaikeuksia ottaa vastaan ideologiakritiikkiäni. Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden pitäisi tarkoittaa myös perussuomalaisten oikeutta argumentoida!

Sen sijaan Kosonen yritti *alistaa kriittisen filosofian puoluepoliittiseen harkintaan* ja sekoittaa siten *poliittiset mielipiteensä* ja *kriittisen tieteellisen ajattelun periaatteet* – aivan niin kuin tieteestä mitään ymmärtämättömän ministerin tietysti kuuluukin. Tosiasia on, että hiihtosuunnistajana pääasialliset ansionsa hankkineella Hanna Kososella ei ole vähäisintäkään tieteellistä pätevyyttä eikä näyttöjä tieteellisestä julkaisutoiminnasta.

Tästä huolimatta ja tähän perustuen on rahasäkkien päällä istuvilla byrokraateilla ollut otsaa ahdistella Suomen Perustan lisäksi myös minua noilla kiistelyn kohteiksi nostetuilla ”veronmaksajien rahoilla”.[337] He saavat tuosta grillaamistyöstään jatkuvasti korkeaa kansalaisilta kannettua palkkaakin! Veronmaksajien varoilla on tuotettu sakeaa vihervasemmistolaista puppua jo vuosien ajan ja kymmenien miljoonien edestä, mistä olen esittänyt tutkimuksessani selvän näytön. Tyhmimmänkin ihmisen pitäisi ymmärtää, että silloin harvoin kun filosofille jotakin maksetaan, palkka myönnetään tieteellisten periaatteiden seuraamisesta ja kriittisyydestä eikä minkään ministerin tai ministeriön mielipiteiden noudattamisesta.

Ministerin erottava – tavoittelen tiedonjulkistamisen valtionpalkintoa

Kirjojen hävittäminen on barbariaa, jonka ei pitäisi kuulua sivistysyhteiskuntaan. Ministeri Kosonen tulee toimineeksi *epäeettisesti* uhkaamalla Suomen Perustaa taloudellisella sanktiolla vain siksi, että tulkintani suomalaisesta yhteiskunnasta eivät ole hallituksen mielipiteiden mukaisia.

Kyseinen tiedepoliittinen painostus on kiristystä, jonka vuoksi katson, että ministeri Kososen *on erottava tehtävästään*. Ilmoitan samalla kirjani tavoittelemaan opetusministeriön jakamaa *tiedonjulkistamisen valtionpalkintoa*.

Poliittinen vyörytys antaa selvän näytön siitä hulluudesta, jolla tutkimustoimintaa pyritään nykyisin *ohjaamaan poliittisesti*.

Opetusministeriönkö muka pitäisi hallinnollisin tarkoitusperin päättää siitä, minkälaisia tulkintoja filosofit ja yhteiskuntatieteilijät saavat tai voivat tehdä ja mitä pitää tai ei pidä rahoittaa? Näkemys on niin absurdi, että sille voisi nauraa pitkät naurut, ellei ultimaatumin tehosteena olisi valtava taloudellinen kiristys. Siihen kiristykseen ajatuspaja Suomen Perustan ei pitäisi koskaan langeta.

Tutkimuksen ei pidä olla poliittisesti ohjattua

Kyse ei ole siitä, ettei kirjallani olisi ollut tarpeeksi "esilukijoita", kuten muutamat väittivät. Ei filosofiaa ja tiedettä pidä altistaa millekään poliittiselle kontrollille eikä tarkoituksenmukaisuusharkinnalle.

Käsikirjoituksen kylläkin lukivat tarkoin parikin luottohenkilöä, ja molemmat olivat kanssani samoilla linjoilla, eikä heillä ollut siitä paljoa huomautettavaa. Kuuntelin kommentit huolella ja kiitollisena sekä otin muutosesitykset huomioon toteuttaen pilkun kokoiset korjausehdotukset. Kukaan Suomen Perustassa ei ole syyllinen yhtään mihinkään, ja siksi on väärin syytellä ketään mistään "virheestä". Ei pidä martyyrisoida eikä marttyyrisoitua, eikä varsinkaan vääristellä sanoamaani, kuten (minua jatkuvasti sensuroivan) Uuden Suomen jutuissa tehtiin.[338]

En voi tosin vastata Uuden Suomen blogissani, sillä lehden punavihreä ylläpito on jälleen kerran poistanut kirjoittamismahdollisuuteni, mistä arvostelin lehteä jo kirjassani. Myös Twitter poisti tilini, vaikka en ollut sanonut siellä *mitään*.

Jokainen varmasti ymmärtää, että kyseiseen pois jynssäämiseen liittyvä hulluus alkaa olla yksinkertaisesti liikaa ja koettelee myös sananvapauteen liittyvää yleisön tiedonsaantioikeutta. Kyseisellä sensuurilla ja siihen liittyvällä valejournalismilla romutetaan yhteiskunnallisen totuuden tavoittelu ja annetaan vääristynyt kuva filosofiastani.

Perussuomalaisen puolueen johto puolestaan ajettiin vihervasemmistolaisten tviittaajien virittämään miinaan, kun puheenjohtajistolta tivattiin kannanotto, jossa kyseenalaistettiin työni laatu ja sen varmistus. Ja kaikki tämä muutaman tviitin perusteella ilman, että sen enempää Jussi Halla-aho kuin Riikka Purrakaan olisivat teostani lukeneet.

Myönnän olevani hieman pettynyt tapaan, jonka mukaisesti vihervasemmiston virittämän ansan sallittiin laueta sillä tavoin hätäisiksi kommenteiksi. *Ministeriön* harjoittamalta *viranomaissensuurilta* puuttuu todellakin laadunvarmistus niin kuin sen käyttämiltä tai tilaamilta politisoituneilta arvioitsijoiltakin, jotka ovat punavihreän näennäistutkimuksen tekijöitä. Tutkimuksen arvioiminen *ei ole viranomaisvallan tehtävä* eikä

julkaisuehtojen asettelun pidä kuulua poliittisesti hallinnoidun viraston toimintaan, paitsi tietysti Neuvostoliitossa.

Pahinta ja epäoikeudenmukaisinta suuren yleisön ja Suomen Perustan omalta kannalta on se, että opetusministeriö taloudellisella uhkailullaan on painostanut kirjani julkaisijaa poistamaan kirjani sivuiltaan. Streisand-ilmiötäkö tässä luodaan?

Poliittisen vastustajan tai kilpailijan mielistely ei kannata

Itsesensuuri poliittisen painostuksen edessä edustaa *noloa moraalisäteilyä*. Taipuminen tanssimaan poliittisen kilpailijan pillin mukaan ei tuo Perussuomalaiselle puolueelle yhtään mitään, mutta se voi viedä siltä uskottavuutta, kun vihervasemmisto ja sen tukena oleva valhemedia vievät puoluetta ja ajatuspajaa kuin Piru Einaria.

Seison sanojeni ja yli 800 viitteellä varustetun työni takana horjumattomasti. Olen esittänyt Suomen Perustalle, että yleisöjen tiedonsaannin ja tutkimusetiikan kannalta olisi välttämätöntä, että kirjani jakelua jatkettaisiin.

Kukaan ei arvosta Perussuomalaisia eikä Suomen Perustaa siksi, että ne antautuvat poliittisten kiusaajiensa edessä. Päinvastoin: vihervasemmistolaiset ja tietyt muut tahot nauravat pitkät naurut saadessaan tahtonsa läpi ja pystyessään kylvämään omalla vivutuksellaan epäsopua puolueen riveihin.

Väitteet naisvihasta ovat perättömiä ja ilmentävät vihervasemmistolaisten homovihaa

Kierointa kirjani skandalisoimisessa on, että *mikään median levittämistä perusväittämistä ei pidä paikkaansa*. On valetta, että olisin *naisvihamielinen*. En vihaa edelleenkään mitään vaan *esitän feminismin arvostelua* sekä analysoin, mistä yhteiskunnassamme lisääntynyt viha oikein johtuu.

Osoitan ihan homona, että nais–mies-suhteiden käsittely valtamediassa on läpikotaisin feminismin mädättämää. Jokainen asiasta esitetty eriävä näkemys pyritään teurastamaan mediassa, ja esittäjä saa vesikauhuiset vaahdot kasvoilleen. Näinhän se on tullut taas näytetyksi.

Media sulki tahallaan silmänsä siltä tosiasialta, että esitän feminismin kritiikkini heteroseksuaalisen valtakulttuurin ulkopuolelta ja että näkemykseni sen vuoksi poikkeaa nais–mies-suhteille tyypillisestä valheellisuudesta. Kirjaani ja minua vastaan suunnattu viha edustaakin pohjimmiltaan vihaa *homoseksuaalisuutta* vastaan.

Tosiasiassa naisvihaväite on mediassa toimivien heteroiden väkivaltainen läimätys minua kohtaan, sillä juuri sen kautta toimittajat ovat yrittä-

neet pakkosyöttää omia naisten palvontaan velvoittavia ihanteitaan minulle. Vastaamatta tosin on jäänyt kysymys, miksi vihaisin toimituksissa majailevien *cuck*-miesten rakkaita rakopalleroisia, kun en tunne heitä kohtaan mitään muutakaan, ja se toimittajien pitäisi nyt selittää. Olen kai arvostelijoiden mielestä huono naisten rakastaja, mikä voi olla tottakin, kun en palvo feminismiä enkä muita valtion kotijumalia.

Into kirjarovioiden sytyttämiseen ei ollut yllättävää, sillä olinhan kirjoittanut, että näin myös ”keskiajan historia tulee tutuksi”. Selkeimmin motiivinsa paljasti Helsingin Sanomien Juho Typpö: ”Puolueen suosiota esimerkiksi jäsenten rasistiset motiivit eivät toistaiseksi ole hetkauttaneet. Saa nähdä, hetkauttaako naisviha.”

Tästä siis oli kyse: vihasyytösten käytöstä verukkeena ja lavasteena puoluekannatuksen jyrsimiseen. Valtamedia olisi voinut vähemmälläkin hehkutuksella antaa täysin vääristyneen kuvan tutkimuksestani, mutta nyt se on selvästikin kiihottunut totuudesta, aivan niin kuin arvasin.

En antaudu kuitenkaan kinaamaan asioista. Olen puhunut aiheesta tarpeeksi tuossa noin 155 000 sanaa kattavassa ja perusteellisessa tutkimuksessani, joka nyt yritetään sensuroida, sillä sen tekijä on ilmeisesti vihervasemmistolle liian kova luu.

Sen vuoksi uhkaillaan raukkamaisesti pientä ajatuspajaa Suomen Perustaa ja laitetaan puoluejohto reagoimaan lonkalta tutkimukseen, jota kommentoijat eivät ole lukeneet.

Tosiasiassa oikeutus kirjani arvioimiseen on vain, jos on lukenut sen alusta loppuun. Tieteenfilosofiassa lähdetään siitä, että kenelläkään tutkimusta lukemattomalla tai sitä ymmärtämättömällä ei ole oikeutta esittää siitä vahvoja mielipiteitä, ei varsinkaan sellaisia, joilla pyritään kieltämään esittämisen oikeus ja vaaditaan sensurointia.

Käsittääkseni kukaan ei ole Suomessa pystynyt kirjoittamaan yhtä läpivalaisevaa, systemaattista ja teoreettisesti perusteltua analyysia siitä, miksi myös tieteen arviointi on ajettu samanlaisen poliittisen vyörytyksen ja kakofonian uhriksi, kuin nyt on meneillään sosiaalisessa mediassa.

Mikä tässä on se todellinen uutisoimisen aihe?

Kaikki nähty ja koettu osoittaa oikeaksi sen, mitä mediatutkimuksessani väitin: valtamedian ja sossumediassa päivystävien vasemmiston etäispäätteiden toiminta on muuttamassa koko yhteiskuntamme hullujen paraatiksi omalla vyörytyksellään.

Kun poliittisiksi vastustajiksemme asettuneilla ei ollut mitään vastaansanomista mediatutkimukseni pääargumentteihin, he kaivoivat esiin aseista katalimman ja alhaisimman: taloudellisen kiristyksen.

Todellinen ongelma on, että ihmiset, joilla ei ole kognitiivisia edellytyksiä vaativan filosofisen argumentaation ymmärtämiseen, pyrkivät päättä-

mään siitä, mitä me asioista perillä olevat asiantuntijat saamme tai voimme sanoa. Kukaan ei nähnyt mitään epäilyttävää siinä, että toimittajat, joilla on oma lehmä ojassa, pyrkivät peite- ja vastauutisillaan ratkomaan itseään koskevan kritiikin todenperäisyyden.

Uutisoimisen arvoista asiassa olisi se, että urheilu- ja kansansivistysministeri Hanna Kosonen painostaa tutkijaa perättömien ja puolueellisten tulkintojen pohjalta ja kiristää teoksen julkaisijaa Suomen Perustaa rahalla. Juuri se on sitä tiedepoliittista kourintaa ja kähmintää sekä ahdistelua ja häirintää, joihin en olisi toivonut opetus- ja kulttuuriministeriön vajoavan.

Tällaistakin kollaasia netissä jaeltiin. Muistutan, että tieteen tehtävä ei ole edistää mitään tieteen ulkoisia tarkoitusperiä vaan tavoitella tietoa ja totuutta.

Opetusministeriön pitäisi oikeastaan osoittaa minulle 434 000 euron tutkimusmääräraha, kuten vihreälle tutkijalle Oula Silvennoiselle. Tämä voisi tapahtua esimerkiksi Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvostosta, joka hallinnoi noin 55 miljoonan euron vuosittaista pääomaa!

Tuo hirvittävä summa jaetaan nyt *poliittisesti ohjatuin perustein hallitusta tukevaan tutkimukseen*, jonka suuntaviivat päättää *valtioneuvosto*. Siitä kannattaisi olla oikeasti huolissaan.

***

Olen kaikesta minuun kohdistuneesta lyömisestä huolimatta iloinen mediatutkimukseni vastaanotosta valtamediassa ja muussa vihervasemmistossa. Totuus todellakin kiihotti.

Olen saanut myös paljon kannustavaa ja kiittävää palautetta lukijoiltani, mistä kiitos. Ja muutamilla Internetin sivustoilla, kuten Ylilaudalla, minusta tehtiin jo messiasta.

Tämän kokoelman kirjoitukset, joissa olen joutunut puolustautumaan median ja poliitikkojen hyökkäyksiä vastaan, sisältävät paljon toistoa johtuen kiistan perinpohjaisuudesta, sinnikkyydestä ja siitä tavasta, jolla ministeriö pyrki murskaamaan minut sekä tulevaisuuteni täydellisesti.

Historiallisen totuuden säilyttämiseksi olen sisällyttänyt tässä esillä olleita asioita myös mediatutkimukseni toiseen osaan, eli vastaanottotutkimukseen nimeltä *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* (2022).

Sunnuntaina 14. kesäkuuta 2020

VALTAMEDIA TODISTI KIRJANI VÄITTEET OIKEIKSI REAKTIOILLAAN

1. Filosofi julkaisee poikkeuksellisen kovatasoisen ja poleemisen tutkimuksen *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*, jossa arvostellaan valtavirtamediaa.
2. Valtamedia saa kilarit ja päättää, että hyökkäys on paras puolustus sekä kaivaa teoksesta väitteitä, jotka eivät ehkä ole ”poliittisesti korrekteja”.
3. Valtamedian toimittajat huomaavat, että Perussuomalaisten kannatusta ei ole saatu alenemaan ”rasismista” jauhamalla, joten naiseuteen vetoaminen voisi toimia, sillä heitä on paljon, kaasu on jo keittiössä eikä räjähdykseen tarvita kuin tulitikun raapaisu.
4. Koska kirjaan sisältyy *feminismin arvostelua*, media lavastaa sen ”naisvihaksi” suututtaakseen perussuomalaiset naiset, jotka eivät ole tosin lukeneet koko kirjaa eivätkä siten tiedä, että teoksessa esitetty feminismin arvostelu oli suunnattu kritisoimaan Helsingin Sanomien ja Ylen laittautumista puolustamaan ”*Me too*”- ja ”Suostumus2018”-hankkeita.
5. Koska kirjan kirjoittaja on keski-ikäinen homomies, valtamediassa huomataan, että hänessä on sellaista salamanterin väriä, jonka vuoksi

hänestä ei voida lavastaa rasistia, mutta naisvihaajaksi maalittaminen voisi toimia!

6. Niinpä valtamedia maalittaa kirjan kirjoittajan ”naisvihaajaksi” peittääkseen sen, että teoksen kiistelty luku 11 koostuu *median kyklooppimaisuuden arvostelusta eikä mistään naisvihasta*.
7. Perussuomalaiset naiset vetävät purut nokkaansa, sillä he ovat lukeneet *kirjaa median aikaansaaman ennakkoluuloisuuden* kautta, eivätkä he arvioi *mediaa kirjassa esitetyn arvostelun* kautta.
8. Opetus- ja kulttuuriministeriö alkaa kiristää julkaisijaa, Suomen Perustaa, taloudellisella uhkauksella, jonka ei pitäisi kuulua mihinkään tutkimustoimintaan eikä hyvään hallintoon.
9. Suomen Perustaa epäillään ja moititaan siitä, ettei siellä mukamas piitata tasa-arvosta eikä yhdenvertaisuudesta, kun ajatuspaja on julkaissut kyseisen teoksen. Tosiasiassa teoksessa puretaan tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteet auki filosofisen ideologiakritiikin keinoin sekä osoitetaan, ettei näille käsitteille voida eikä tarvitsekaan löytää sellaisia yksiselitteisiä määritelmiä, jotka olisivat kiistattomia tai jotka voitaisiin määritellä hallinnollisesti (paitsi tietysti vihervasemmistossa). Paraskin tasa-arvo on väistämättä aina vain likiarvo.
10. Kirjoittaja sanoo kirjoittaneensa teoksen *tieteellisin periaattein e*ikä *hallintodiskursiivisen ohjeistuksen tai määräilyn alla.*
11. Perussuomalaisen puolueen puheenjohtaja toteaa aivan oikein, ettei puolueella ole tekemistä kirjan kanssa.
12. Kirjan kirjoittaja toteaa, että se on oikein, sillä tutkimuksen ei pidäkään olla poliittisesti johdettua.
13. Kirjan kirjoittaja paheksuu, että opetus- ja kulttuuriministeriö kuitenkin pyrkii painostamaan Suomen Perustaa taloudellisella uhkavaatimuksella, kun siellä toiminut tutkija ei ole tottelevainen vihervasemmiston näkemyksille siitä, mitä vihervasemmisto haluaa omalla tasa-arvonäkemyksellään ja yhdenvertaisuuskäsityksellään ajettavan.
14. Kirjan kirjoittaja toteaa, että jos arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan, sillä arvon käsite on olemukseltaan hierarkkinen, ja myös moraali vaatii, että osataan erottaa arvokkaat asiat vähemmän arvokkaista, jottei jouduttaisi yksiarvoisuuteen (totalitarismiin).
15. Kirjan kirjoittaja lähettää OKM:ään kannanottonsa, jossa hän *vaatii Suomen Perustaan kohdistetun painostuksen lopettamista* ja esittää teoksensa tavoittelemaan *tiedonjulkistamisen valtionpalkintoa.*
16. Tällä välin valtamedia on maalittanut kirjan kirjoittajasta olkiukon, johon sosiaalisen median vasemmistosissit yrittävät töhriä kaiken maailman pahan, mutta kirjoittaja on teflonia eikä uhriudu.

17. Suomen Perustasta eräs uhrautuu ritarillisesti ottaen julkaisemisesta ”vastuun”, mikä toisaalta merkitsee, että jossain katsotaan olevan myös ”syyllisen”.
18. Vastuuta ottamalla osoitetaan syylliseksi kirjan kirjoittaja, jolloin luodaan mielikuva, että teoksessa on muka jotakin ”vikaa”. Vastuullisuutta olisi kirjan pitäminen saatavilla, jotta lukijat saisivat sen käsiinsä ja tietäisivät, mitä siinä oikeasti sanotaan.
19. Kun vastuullinen on metron alla ja syyllinen bussin alla, keksitään vielä, että laadunvarmistus ei muka toiminut. Miten olisi voinutkaan, kun teos ja tekijänsä ovat laadukkaampia kuin mikään valvonta?
20. Kirjoittaja pohtii ristiriitaa, joka on siinä, että puolueella ei ole tekemistä tutkimuksen kanssa, mutta toisaalta tutkimustoiminnalle halutaan poliittista kontrollia.
21. Kirjoittaja on sitä mieltä, että puolueilla ei ole velvoitetta ohjata mitään tutkimusta, eikä opetusministeriöllä ole oikeutusta tutkimustoiminnan suitsimiseen, sillä vaikutus olisi tieteen vapauden vastainen.
22. Puolueen puheenjohtaja toteaa ehdittyään perehtyä teokseen, että kirjassa on paljon ”etevää media- ja sensuurikritiikkiä”[339] – ja on taaskin oikeassa niin kuin silloinkin, kun hän sanoi, ettei puolueella ole tekemistä kirjan kanssa.
23. Kirjoittaja on tyytyväinen, sillä hän voinut toimia parhaiden filosofisten ihanteiden mukaisesti Suomen Perustassa, ja toivoo, ettei ajatuspaja jatkaisi kirjan sensurointia. Avoimeksi toisin jää, miten voidaan puolustaa sensuurin arvostelua ja itsesensuroida, ja vastaus kysymykseen löytyy ministeriön harjoittamasta kiristyksestä.
24. Kirjoittaja huomauttaa, että politiikan normit ovat aina erilaiset kuin tutkimustoiminnan normit. Hän myös jatkaa, että siksi *kenenkään* ei tarvitse pyydellä eikä siten myöskään antaa anteeksi, sillä ei ole tapahtunut mitään väärää. Kirjoittaja kyllä itse antaa anteeksi kaiken muun paitsi OKM:n harjoittaman tiedepoliittisen kiristyksen.
25. Puheenjohtajan mukaan se, että teoksessa on yksi huono luku ei tarkoita, että koko teos olisi huono, mikä pitää paikkaansa.
26. Kirjoittaja lisää, että se mikä on huonoa *poliittisen tarkoituksenmukaisuuden* kannalta, voi olla arvokasta *tutkimukselliselta kannalta*, eikä tutkimuksia yleensäkään pitäisi arvottaa sillä perusteella, miten hyödyllisiä tai haitallisia tutkimuksissa esitetyt totuudet ovat.
27. Kirjoittaja jatkaa, että filosofian ja politiikan ristiveto on klassinen ja että puolueella ja Suomen Perustalla ei olisi käsissään mitään ongelmaa, ellei *opetus- ja kulttuuriministeriö* uhkaisi ajatuspajaa taloudellisella painostuksella.

28. Kirjoittaja päättelee, että koettujen ongelmien juurisyy on Suomen Perustaan kohdistettava OKM:n painostus, joten puolueella olisi syytä koota rivinsä eikä ajautua miinaan, jolla hallitus ja sitä tukeva valtamedia yrittävät luoda sisäistä eripuraa ja haavoittaa puoluetta.
29. Viestinnän professori lausuu, että kirjaa arvostellessa kannattaa varoa menemästä itse mukaan tarinaan, ja vihjaa siten, ikään kuin kyse olisi puolueen tietoisesti rakentamasta kohusta.[340]
30. Kirjoittaja kiistää mitään taka-ajatuksia olevan ja vastaa, että kohu on valtamedian itsensä käsikirjoittama ja että sen tarkoitus on peittää teoksen *todellinen sisältö* vastauutisilla ja muilla harhautuksilla.
31. Kirjoittaja toteaa, että median harjoittama maalittaminen osoittaa kirjassa esitetyn mediakritiikin täysin oikeaksi!
32. Kirjoittajalle on valtavirtajulkisuudessa myönnetty niin vähän vastaamismahdollisuuksia, ettei vähempää voitaisi myöntää. Näin pyritään siihen, ettei totuus teoksen *mediakriittisestä* sisällöstä tulisi julki. Kirjoittaja sanoo, että vastaukset kaikkiin kysymyksiin löytyvät itse asiassa kirjan kansien välistä, kunhan ne maltettaisiin lukea sieltä.
33. Valtamedia ei ole välittänyt tietoa kirjan *mediakriittisestä* eikä *tiedepoliittisesta* sisällöstä ollenkaan, vaan se on käyttänyt teosta yksinomaan perussuomalaisen puolueen korventamiseen käyttäen vipuamisensa välineenä sitä, ettei tutkimus ole vihervasemmiston puolueideologioiden mukainen.
34. Samanaikaisesti valtamedia syyttää tutkimusta väitteillään, että kirja olisi perussuomalaisten puolueideologian mukainen. Iltapäivälehden toimittaja nimittää kirjoittajaa Perussuomalaisten Suureksi Filosofiksi unohtaen tosin mainita eräästä ruotsinkielisestä filosofianprofessorista, joka on puolestaan ollut SDP:n ohjelmatoimikunnan jäsen ja siten demarien pääideologi filosofian oppiaineessa yliopistolla.
35. Toimittajakunnan harjoittama panettelu ja vääristely ovat käsin kosketeltavia ja paljastavat valtamedian matalamielisyyden.
36. Perussuomalaisessa puolueessa asiaa arvioidaan poliittisen pragmatiikan näkökulmasta ja murehditaan työtä, joka mahdollisesti täytyy tehdä, jotta valtamedian tekemät kolhut saadaan oikenemaan.
37. Kirjoittaja pohtii, minkä verran työtä tuhotaan kirjaroviolla.
38. Muuan ammattitoimittaja soittaa yksityishenkilönä kirjan kirjoittajalle ja kertoo, ettei aio tehdä juttua mutta arvelee toimittajien välttelevän asiallisten juttujen tekemistä kirjoittajasta, sillä toimittajien seassa vallitsee pelko leimautumisesta perussuomalaisten kannattajiksi, jos he tekevät asiallisia juttuja. Tällöin olisi soittajan mukaan vaara, että soraääninen toimittaja harjattaisiin pois toimituksesta.

39. Kirjoittaja huokaa ja toteaa, että edellä mainittu seikka osoittaa omalta osaltaan oikeiksi kirjan väitteet mediassa vallitsevasta laumasieluisuudesta ja henkisten kahleiden kalinasta.
40. Kirjoittaja tuntee lopulta sääliä toimittajia ja muuta ihmiskuntaa kohtaan niin kuin eräskin, jonka Jumala hylkäsi.
41. Kirjoittaja lähtee viettämään kesää, mikä ei suinkaan tarkoita, ettei kirjan varsinaisesta sisällöstä voitaisi keskustella. Mutta se edellyttää, että jokainen vahvojen väitteiden tai vaatimusten esittäjä on lukenut kirjan alusta loppuun, ei syyllisty mustamaalaukseen tai perättömän valhetiedon levittämiseen, ja on osoittanut arvostelukykynsä asianmukaisilla opinnäytteillä ja tieteellisellä julkaisutoiminnalla, kuten professori Timo Vihavainen, joka kirjoitti aiheesta verkkokolumnissaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.
42. Kirjoittaja toivottaa hyvää suomalaista juhannusta ja kiittää tuesta, jota on tullut suuri määrä ihan joka puolelta.

Torstaina 23. heinäkuuta 2020

BUDJETTI JA KORONAPAKETTI: MENETETTY MAHDOLLISUUS KAATAA KOKO EU

EU-maiden tiistaina hyväksymä 1800 miljardin budjetti[341] ja siihen liittyvä 750 miljardin euron koronatukipaketti olivat menetetty mahdollisuus kaataa koko riisto-EU. Suomi pantiin taas nettomaksamaan muiden maiden menoja (maksamme 6,6 miljardia ja yhteisvelasta johtuvat korot, mutta saamme 3,2 miljardia [joka myöhemmin surkastettiin 2,1 miljardiin]).

Tilannetta pahentaa, että tuettavissa Etelä-Euroopan maissa verotuksen aste ja periminen ovat Suomea heikommalla tasolla. Varojen hankinta on suomalaisia kohtaan rajumpaa kuin se olisi noissa hyötyjämaissa itsessään, mikäli kansa laitettaisiin maksamaan omat menonsa niissä.

Niin sanotut nuukat maat, eli Ruotsi, Tanska, Hollanti ja Itävalta, osasivat jälleen pitää puolensa. Myös Unkari ja Puola ovat voittajia. Niissä EU-vastaisuus on korkealla tasolla tosin muista kuin taloudellisista syistä. Ne liittyvät lähinnä EU:n harjoittamaan sananvapauden kahlitsemiseen ja maahanmuuton tuputtamiseen.

Viisastua osataan näköjään kaikkialla muualla paitsi Suomen hallituksessa, jota on syytä epäillä myös perustuslain rikkomisesta, perustuslakivaliokunnan sivuuttamisesta ja eduskuntakäsittelyjen ohittamisesta. Pääministeri Sanna Marinille (sd.) annettujen neuvotteluvaltuuksien ei pitäisi riittää tulosten hyväksymiseen, ja siksi Sebastian Tynkkynen (ps.) tekee oikein viedessään asian oikeuskanslerin tutkittavaksi.

Entinen oikeuskansleri Jaakko Jonkka puolestaan kitisee Yleisradion jutussa, että oikeudellisin perustein ei pitäisi käydä poliittista debattia ja että valtakunnanoikeutta ei tarvita ministerinvastuun arvioimiseen.[342] Kuinka tulikin Ylen toimittajalle mieleen kiskoa tämä lausunto Jonkalta juuri nyt, kun punavihreä hallitus ja etenkin Pekka Haavisto (vihr.) ovat ritisevillä jäillä?[343]

Eihän *ongelma* ole *vastuussa* olevien *ministerien* rikosoikeudellinen arviointi saati asiasta äänestäminen eduskunnan suuressa salissa. Nehän takaavat oikeudenmukaisuuden ja poliittisen kontrollin! Todellinen ongelma on, että käräjäoikeuksien kannanotoilla on sekaannuttu *kansanedustajien* mielipiteisiin ja korvennettu myös tavallisia kansalaisia poliittisesti.

Demarien luottomedian Yleisradion uutisen mukaan Marin on ihan hirveän tyytyväinen EU-neuvottelujen tulokseen, mikä ei ole ihme. Mutta tyytymättömiä näyttävät olevan kaikki muut.

Itse en arvioi asiaa ensisijaisesti oikeudellisesta näkökulmasta vaan moraalifilosofisesta. Koronakriisi oli hyvä tilaisuus Euroopan unionin ja euroalueen purkamiseen. Sellaisella unionilla ei mitään tee, joka on hylännyt kaikki keskeiset säädöksensä, kuten *no bail out* -pykälän, Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksen sekä Dublin II -asetuksen. Sen sijaan tukipaketin tuloksena ollaan entistä lähempänä fiskaaliunionia. Asiassa kuljetaan siis täysin väärään suuntaan.

Liittovaltion sysimusta syleily ei ole missään tapauksessa Suomen etujen mukaista – ei edes vaikka asiaa arvioitaisiin päävientimaidemme taloudellisen menestyksen ja ostovoiman kannalta. Suomen ei pidä seurata Saksaa niin kuin koiran isäntää. Suomen tuki muille maille ei vientiämme pelasta mutta tappaa oman investointitoimintamme. Kun en itse ole poliittisesti vaikutusvaltaisissa asemissa, en tietenkään paljoa voi tuon EU-hulluuden pysäyttämiseksi.

Kriisit ovat sikäli jänniä ilmiöitä, että ne tuppaavat iskemään aina juuri silloin, kun asioista vastaavat ovat lomilla. Nytkin eduskunnalle kuuluvaa asiaa joudutaan hoitamaan honteloin voimin kansanedustajien itsensä lomaillessa, eikä Perussuomalaisten pyyntö eduskunnan koolle kutsumiseksi taida riittää lomien keskeyttämiseen.

Tilanne on ihan samanlainen kuin julkaistessani mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa.* Sekin aiheutti valheellisessa valtamediassa kriisin, jota ei itseni lisäksi pystynyt kukaan kunnolla arvioimaan, kun kaikki olivat lähdössä kesälomille. Mutta sivuutettuihin asioihin joudutaan yleensä palaamaan tulevaisuudessa, sillä totuus ei pala tulessakaan. Kirjastani löytyy myös paljon analyysia siitä, miten myös EU-jäsenyys on ollut luomassa vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisiä.

Koronakriisi tulee jäämään pieneksi ja vähäpätöiseksi verrattuna siihen kriisiin, jonka koko EU ja sen euroalue vielä muodostavat julkisen talouden velkaantumisen kautta.

Valtiovarainministeriksi Katri Kulmunin tilalle siirtynyt Matti Vanhanenkin (kesk.) pesee jo käsiään ja ilmoittaa ”luopuvansa valtakunnanpolitiikasta”, koska ”opposition propaganda” on onnistunut.[344] Vaikuttaa kuin hän olisi lukenut kirjani. Tai sitten hän on säikähtänyt valtiontalouden toivotonta tilaa.

Valtiovarainministerinä Vanhanen saa vielä viisitoistaminuuttisensa ministerinä hänkin. Vallasta luopuja lupasi myös korottaa veroja vuodeksi 2022. Nyt se on helppo tehdä, kun jättää uppoavan laivan. Voin joka tapauksessa vakuuttaa, ettei valtiontalouden kassakriisi ja EU-politiikan epäonni ole minun eikä kenenkään perussuomalaisen syytä!

EU:n ei pitäisi ratsastella heppoisilla retorisilla keppihevosilla, kuten ”ilmastotavoitteilla” ja ”oikeusvaltioperiaatteilla”, kun juuri niiden pakonomainen läpiajaminen on romuttamassa sekä ekologisesti järkevän tuotannontapamme että kansalaisten perustuslailliset perusoikeudet. Niistä tärkeimpiä on oikeus päättää verovaroistamme itse: *omien* kansalaistemme hyväksi.

Päivitys 24.7.2020

Ehkä EU:lle käy kuten Kaivopuiston benji-nosturille, jolla on harjoitettu suisidaalisuuden symbolista performanssia jo usean vuoden ajan. – Huvittava tapahtuma tuo kaatuminen muuten.[345] Kirjoitin jo vuosia sitten aiheesta esseessäni ”Miten teknologia ja vauhtisokeus fasinoivat massakulttuuria? – F1-huumaa filosofisesti formuloituna” (*Niin & Näin* 1/2003, s. 72):

> Ja kenties myös kaupallisen TV-yhtiön makaaberit uutiset saavat jälleen herkutella pienoisella katastrofiuutisella, kun kuperapintaisen katodisädeputken kuvapinnalle ilmestyy asiansa valittaen toteava pää, joka vahinkovakuutustutkijan matalalla peruskurkkuäänellä antaa asioille yksityiskohtaisen immanentin selityksen: ’Ja sitten kävi niin, että kiinnitysköyttä pidellyt välipala irtosi ja lukituslaitteen syöttöramppi aukesi, ja henkilö yksinkertaisesti paiskautui mereen. Jatkossa asiaan kiinnitetään huomiota yhä enenevässä määrin.’

Sillä siisti. Erona tapahtuneeseen on vain, että lento oli miehittämätön ja televisiot ovat litistyneet. Kirjoitus löytyy myös esseekokoelmastani *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofista liikkeistä*.

Tämä voi olla myös EU:n rakentaman Baabelin tornin tulevaisuus.

Mitä yhteistä EU:lla ja nosturilla sitten oikein on? Sitä, että ihmiskunta on joka tapauksessa perin morbidia ja omaksi tuhokseen tyhmää.

Noita vanhoja kirjoituksiani lukiessani voin vain ihmetellä, miten loisteliaita analyysejä olenkaan filosofialle kirjoittanut ja vieläpä ilmaiseksi. Eräskin tuossa puolestaan lausahti, että olen varmasti kirjoittanut enemmän kuin keskivertofilosofit ovat eläessään lukeneet. Niinpä niin. Ehkä saamme piankin taivastella, miten oikeassa olen ollut ennustaessani myös EU:n romahduksen hyvissä ajoin etukäteen.

Perjantaina 31. heinäkuuta 2020

JATKAN KAMPPAILUA KIRJANI JA YHTEISKUNNALLISEN TOTUUDEN PUOLESTA

”Älkää koirasta välittäkö, varokaa vihaista emäntää!” – Tämä on tullut todeksi monien perussuomalaistenkin keskuudessa, kun valtavirtamedia sekoitti kansalaisten pään ja propagoi hädissään ihmisille, että *kriittisessä mediatutkimuksessani* on muka kyse *naisvihasta*.

Kuten melkein kaikki jo tietävätkin, julkaisin kevätkesällä teoksen *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Arvostelin kirjassani *valtamedian puolueellisuutta* ja osoitin, että median vihervasemmistolainen tarkoitushakuisuus ilmentää syvemmälle yhteiskuntarakenteeseen pesiytynyttä *legitimaatiokriisiä*.

Median halkeaminen on yhteiskuntamme *oikeusperustusta* koettelevan ongelman ilmentymää. Sen juurisyitä ovat *maahanmuuton aiheuttama eripura* ja *EU:n liittovaltiopolitiikka*, johon sisältyy *monietnisen* ja *monikulttuurisen* ajatusmallin lietsontaa. Juuri ne ovat panneet sekä maailman, median että tieteen sekaisin. Luvussa 11 oli toki myös ripaus feminismin kritiikkiä, joka kohdistui translakiuudistukseen, ”*Me too*”-hankkeeseen ja Vihreiden Naisten tekemän ”Suostumus2018”-aloitteen mediakampanjointiin.

Tiede- ja kulttuuriministerinä toiminut Hanna Kosonen (kesk.) alkoi painostaa teoksen julkaisijaa ja jakelijaa Suomen Perustaa taloudellisella uhkailulla katsoen, että teos ei vastaa hänen näkemyksiään tasa-arvosta ja yhdenvertaisuudesta. Ministeriö on muun muassa uhannut periä ajatuspajalta sen yleisen toiminta-avustuksen takaisin.

Olen käsitellyt kirjani vastaanottoa jo edellä, ja jatkan kamppailuani kirjani ja yhteiskunnallisen totuuden puolesta myös nyt, Annika Saarikon (kesk.) palatessa tiede- ja kulttuuriministerin virkaan ja selvitysten jatkuessa ministeriössä.

Olen toimittanut ministeriöön kaksi omaa kannanottoani, joissa vaadin Suomen Perustaan suunnatun taloudellisen painostuksen lopettamista ja teokseni jakelun jatkamista esteettömästi ja välittömästi. Osuvimman arvion teoksestani on esittänyt emeritusprofessori Timo Vihavainen kirjoituksessaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020. Se kannattaa lukea.

Pääargumenttini ovat seuraavat

1. SANANVAPAUS *koskee myös ja etenkin tutkimustoimintaa. Tieteen ja tutkimuksen piirissä sananvapauden tulisi olla erityisen hyvin suojattua.*

Vaarassa on nyt *perustuslaillinen sananvapaus* (PeL 12 §) johtaessaan sensuuriin taloudellisen uhkavaatimuksen kautta. Jo pelkkä *viranomaistutkinnan kohteeksi asettaminen* voi loukata ennakkosensuurin kieltoa, koska se saattaa vaikuttaa tutkijoiden asenteisiin *etukäteen ohjaavien ja epäsuorien vaikutustensa* tuloksena.

Vaakalaudalla on myös *tieteen ja tutkimustoiminnan yleinen vapaus* (PeL 16 §), jota ei pitäisi suitsia viranomaismääräyksillä niin, että julkaisijoilta kiristetään toiminta-avustuksia julkaisujen sisältöihin viitaten.

YK:n ihmisoikeuksien julistuksen 19 artiklassa todetaan: ”Jokaisella on oikeus mielipiteen- ja sananvapauteen; tähän sisältyy oikeus *häiritsemättä*

pitää mielipiteensä sekä oikeus rajoista riippumatta hankkia, vastaanottaa ja levittää tietoja kaikkien tiedotusvälineiden kautta."

Ministeriön harjoittama taloudellinen painostus ja siihen liittyvä tutkimustoiminnan ehdollistaminen ministeriön oman poliittisen tarkoituksenmukaisuusharkinnan varaiseksi on nähtävissä lauselmassa viitatuksi häirinnäksi. Siten ministeriön harjoittama kiristys loukkaa myös tätä periaatetta.

Sananvapauteen kuuluu kansalaisten oikeus saada tietoa kaikista lähteistä. Kustantajan julkaisuresurssit ja kirjani saatavilla olo pitäisivät siis olla turvatut säädösten valossa.

2) TIETEEN *ja tutkimustoiminnan julkisuus on totuuden tavoittelun elintärkeä ominaisuus.*

Olen kirjoittanut tutkimukseni tieteellisten periaatteiden mukaisesti. Tieteen normit ovat erilaiset kuin politiikan ja hallinnon normit. *Tutkimustoiminnan periaatteisiin kuuluu, että viranomaisvalta ja poliittinen valta eivät puutu tieteilijöiden toimintaan eivätkä tutkimusten sisältöihin eivätkä yritä ohjata tutkimuksia.*

Jo pelkkä tutkimusten alistaminen *viranomaistutkinnan* kohteeksi saattaa olla vaikutuksiltaan kauaskantoista ja tuhoisaa, kun tutkijakunta säikähtää ja alkaa itsesensuroida tai muokata näkemyksiään ministeriön toiveiden mukaisiksi. Taloudellinen uhkailu ja siihen liittyvä puuttuminen tutkimuksen sisältöön haavoittavat tieteen ja tutkimuksen vapautta.

Niinpä rahoituksesta ei pitäisi päättää jälkikäteen sillä perusteella, että poliitikot ovat tyytymättömiä tutkimuksen tuloksiin. Tieteellisessä ajattelussa ja filosofiassa lähdetään siitä, että tutkimusten relevanssia ei saa ratkoa valtiollisen yleisrahoittajan alku- eikä loppusanoissa saati ministerin henkilökohtaisilla mielipiteillä. Tutkimustuloksista tulee tutkijoiden päättää *tutkimusprosessissa.*

Filosofian alistaminen ministeriön painostuksen kohteeksi on tutkimustoiminnan kannalta tuomittavaa. Voidaan kysyä, miksi tutkimuksia tehtäisiin ja teetettäisiin, jos tuloksista pyrkivät päättämään toimeksiantajat tai rahoittajat itse.

Ministeriössä vaikutetaan ajateltavan, että tutkimusten tuloksista päättämisen tulee olla poliittisen virkamiestyön alainen *norminvalvonta-asia.* Ministeriö näyttää pyrkivän ratkaisijan rooliin päättääkseen tutkimuksen julkaisustatuksesta (sensuuriuhkaus) sekä halutessaan pyörtää julkaisijan toiminta-avustuksen kirjani sisällön perusteella.

Tieteessä lähdetään siitä, että tulokset on hyväksyttävä, kun tutkimus on perustellusti suoritettu ja tulokset julkaistu. Poliitikkojen tulisi tällöin mukautua myös tutkimuksen mahdollisiin toimintasuosituksiin eikä ryhtyä painostamaan tutkijoita sillä perusteella, että tulokset eivät ole joidenkin poliitikkojen toiveiden mukaisia.

Koska ministerin vaatimus *tarkoitusperien* vaatimisesta tutkimuksen lähtökohdaksi on perimmältään epätieteellinen ja edellyttäisi tutkimukselta tendenssimäisyyttä, se on perusteeton ja tieteen vastainen. Niinpä ministerin vaatimuksen ei pitäisi johtaa mihinkään kirjaani koskeviin johtopäätöksiin – ei varsinkaan sellaisiin, joissa ministeriö uhkaa julkaisijaa rahoituksen takaisinperinnällä ja ohjaa julkaisijaa suoranaiseen sensuuriin.

Emeritusprofessori Timo Vihavainen lienee oikeassa, kun hän arvioi, että kirjani on ”liian hyvä” ja että teoksellani on mahdollisesti ”suuri tulevaisuus”. Siinä on todennäköisesti ylisanoja, mutta olen kyllä itsekin sitä mieltä, että kirjani on parasta, mitä tässä maassa on politiikan tutkimuksen ja filosofian alalta tällä vuosituhannella julkaistu.

Toisella tavalla sanoen mediatutkimukseni asettaminen käytännöllisen sensuurin alaiseksi on ennenkuulumattoman röyhkeää ja jäänee myös historiaan juuri sen tyyppisen tiedepolitikoinnin merkkipaaluna, jota arvostelen tutkimuksessani.

3) VIRANOMAISELLA *ei ole työnantajan privilegio-oikeutta tai työnjohto-oikeutta tutkimusten sisällöistä päättämiseen eikä rahoituksen kieltämiseen sisältöjen perusteella*. Työnjohto-oikeus ei ulotu tutkimusten sisältöihin myöskään yksityisten säätiöiden ja muiden yleisrahoittajien rahoittaessa tutkimuksia.

Tutkimusten tekoa ei pitäisi ensinkään nähdä sellaisena *laillisuudenvalvontakysymyksenä*, jollaisena ministeriö pyrkii sen näkemään alistaessaan filosofian poliittiselle ja hallintodiskursiiviselle kontrollille. Sellainen kuuluu Neuvostoliittoon, sosialismiin ja muuhun totalitarismiin.

Taloudellinen kiristäminen on keinoista katalin ja alhaisin. Kun poliitikoilta ja byrokraateilta loppuvat argumentit tai niitä ei ole ensinkään esitetty, on muutamien nykypoliitikkojen keskuudessa yleistynyt sellainen ajattelutapa, että on aivan tavanomaista ja suorastaan velvoittavaa kiskoa tekijöiltä rahat pois.

Olen pannut huolestuneena merkille, että myös tiettyjen tieteilijöiden keskuudessa pidetään nykyisin luonnollisena, että jos tutkimusten tulokset eivät miellytä heidän omaa kuppikuntaansa, on sensuroiminen, vaientaminen ja muu todellisuudesta poistaminen täysin oikeutettu tapa toimia. Tämän politikoinnin mielivaltaisuudesta olen esittänyt kirjassani laajan arvostelun, jota kukaan ei ole pystynyt kumoamaan.

Kansanvaltaisessa valtiossa ja vapaassa tutkimustoiminnassa asioista pitäisi ajatella niin, että tieteen ja tutkimuksen nimenomaisena tehtävänä on hallituksen, poliittisten normien ja konventioiden jatkuva *kyseenalaistaminen* eikä alistuminen poliittiselle ohjailulle! Ministeriön asennoituminen on kääntämässä tämän periaatteen päälaelleen.

4) MINISTERIÖ *suorittaa tutkintaa ilman oikeudellista perustetta, ilman tieteellistä asiantuntija-asemaa, epätieteellisesti motivoituneena, poliittisesti jäävinä ja kansalaisten perusoikeudet vaarantaen.*

Ministerin vaatimus vuotuisen toiminta-avustuksen (noin 120 000 euron) takaisin perimiseksi Suomen Perustalta on perusteeton, katsotaanpa asiaa sitten tutkimukseni sisällön valossa tai niiden mahdollisten vaikutusten valossa, joita ministeriön harjoittamasta kiristyksestä voisi seurata tutkimustoiminnan vapaudelle (sisällön suitsiminen ja tutkijoihin kohdistuva pelotevaikutus).

Ministeriö on eräissä aiemmissa yhteyksissä vastustellut ajatuspajojen kehittymistä ja pyrkimyksiä profiloitua tieteellisesti toimiviksi sekä käyttänyt ajatuspajojen suhteellisesti alempaa statusta oman poliittisen holhouksensa verukkeena.[346] Vasta-argumenttinani totean, että kirjani ei ole vain ajatuspajoille asetetut normit täyttävä, vaan tieteellisesti perusteltuna tutkimuksena se on ne ylittävä, siis riittävä.

Siksi teostani vastaan esitetyn vyörytyksen argumenttina ei voida käyttää myöskään sitä muotoseikkaa, että kirjaani ei ole tuotettu yliopistossa vaan ajatuspajassa (jonka ei edes tarvitse olla yhtä korkeiden kriteerien alainen).

5) EI OLE OLEMASSA LAKIA, joka *velvoittaisi* tutkijoita edustamaan mitään tiettyjä näkemyksiä tai mielipiteitä missään julkaisuissaan. Siihen ei voida velvoittaa myöskään millään sopimuksilla, sillä viitatut käsitteet ('tasa-arvo', 'yhdenvertaisuus') ovat kelluvia merkitsijöitä (*signifiant flottant*) ja sisällöltään soveltumattomia yksiselitteisesti määriteltäviksi, kuten totesin jo tutkimuksessani. Niiden hallinnollinen määritteleminen voisi perustua vain vallan käyttöön, joka kumoaisi tutkimustoiminnan idean.

Käsittääkseni kirjani saatavilla olo pitäisi taata sekä lain että tieteellisten periaatteiden valossa, samoin kuin sen julkaisijan loukkaamattomuus teokseni kustantajana ja yhdenvertaisen valtiorahoituksen saajana.

Nähdäkseni erilaista poliittista näkökantaa edustavalla ministerillä ei ole oikeutta käyttää taloudellista painostusta toista poliittista puoluetta lähellä olevan ajatuspajan kiristämiseen. Kun ministeri ja ministeriö ovat niin tehneet, ne ovat ylittäneet toimivaltansa.

Ajatuspajoilla on *nimenomaan tasa-arvoon ja yhdenvertaisuuteen* perustuva oikeus nauttia julkista rahoitusta niiden yleistehtävän – eli yhteiskunnallisen keskustelun herättämisen – varmistamiseksi.

Oikeusvaltion toteutuminen edellyttää, että kansalaiset voivat saada tietoa sekä tieteilijöiden että poliittisten edustajien ja ehdokkaiden näkemyksistä pidäkkeettömästi. Kiistän esittäneeni naisvihaa, häirintää, syrjintää tai mitään muutakaan mediassa väitettyä ja totean esittäneeni lainvalmistelun arvostelua sekä tasa-arvopolitiikan filosofista tarkastelua.

Rahoituksen takaisinperintää ajatuspajalta voitaisiin harkita nähdäkseni vain siinä tapauksessa, että ajatuspaja *ei* jatka julkaisemansa teoksen

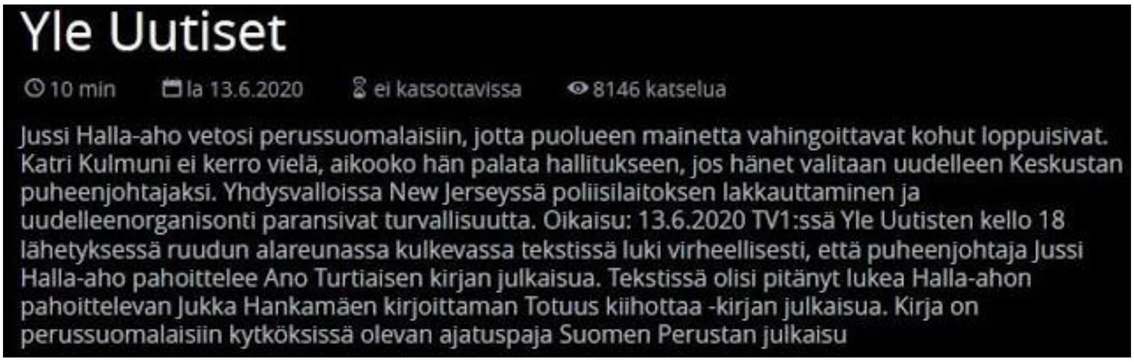
jakelua alkuperäisessä muodossa: sekä painettuna niteenä että verkkosivuillaan.

Esitän, että ministeriö luopuisi Suomen Perustaa kohtaan osoittamistaan vaatimuksista ja että kirjani saatavilla olo varmistettaisiin viivyttelemättä.

6) ON HUOMATTAVA, että sekä ministeri Kosonen että Perussuomalaisten puoluejohto ovat asioita arvioidessaan reagoineet *median* syötteisiin – eivät teokseeni, jota kukaan kommentoijista ei ollut lukenut.

Kuten professori Vihavainenkin viittaa edellä mainitussa kirjoituksessaan, on valtavirtamediassa annettu vääristelevä kuva tutkimuksestani. Esimerkiksi Ilta-Sanomien Timo Haapala väitti kirjoituksessaan ”Persujen kohuhahmot eivät Timo Soinille kelvanneet – Halla-aholle kelpasivat” (13.6.2020), ettei minua olisi hyväksytty Perussuomalaisen puolueen jäseneksi (olin kyllä puolueen jäsen 2010, vaikka ehdokkaaksi en tuolloin mahtunut). Ilta-Sanomien Jyrki Lehtola puolestaan levitti minusta kirjoituksessaan ”Alkukesän kirjarovio lupaa lämmintä loppukesää” (12.6.2020) henkilökohtaisia ja perättömiä huhuja hyvän lehtimiestavan vastaisesti.

Ylen TV-uutisissa 13.6.2020 kello 18 kirjani kirjoittajaksi mainittiin virheellisesti kansanedustaja Ano Turtiainen, jolla ei ole *mitään* tekemistä kirjani kanssa!

Valtiorahoitteinen Yleisradio valehteli Jussi Halla-ahon sanoneen kirjaani Ano Turtiaisen kirjoittamaksi!

Näyttöä ja esimerkkejä toimittajakunnan taitamattomuudesta ei ole tarvinnut erikseen hakea. Median sekopäisyys on ollut systemaattista ja toimitukset sekaisin kuin seinäkello. Vaikka totuus nyt poltteleekin toimittajien sormia, heidän tulisi malttaa sen verran, että vaivautuisivat kirjoittamaan edes nimet ja tekijät oikein.

Kirjaani koskeva mediakohtelu on ollut valtavirtamedian raihnainen kosto kirjassani esittämästäni mediakritiikistä.

Tältä pohjalta – ja 420-sivuisessa teoksessa esittämäni dokumentoidun mediakritiikin valossa – esitän, että Ylen asema laitettaisiin uuteen parlamentaariseen tarkasteluun ja valtioneuvosto tutkituttaisi, *pitäisikö val-*

tavirran medioilta periä takaisin niiden vuotuiset valtion lehdistötuet (noin 18 miljoonaa euroa).

Ministerillä tai ministeriöllä ei ole mitään oikeutta välillisesti tai välittömillä toimillaan tuhota tutkimusta, kiristää julkaisijoita eikä estää tai rajoittaa sananvapauteen kuuluvaa mielipiteiden- ja ilmaisunvapautta sekä kansalaisten tiedonsaantioikeutta.

Filosofien, tieteilijöiden, kirjailijoiden ja muiden kulttuurintuottajien painostamisella on taipumus päättyä ikävästi etenkin suitsijoiden omalta kannalta.

Vaadin tutkimukseni jakelun jatkamista esteettä ja välittömästi. Oikeusvaltion toteutuminen edellyttää, että sitä pitäisi olla saatavissa sekä kirjakaupoissa, kirjastoissa että kirjamessuilla viimeistään syyskuun ensimmäiseen päivään mennessä. Esitän teostani seuraavien oppiaineiden tutkintovaatimuksiin yliopistoissa: media-ala (viestintä ja informaatiotieteet) sekä käytännöllinen filosofia ja yhteiskuntatieteet, kuten valtio-oppi, poliittinen historia ja politiikan tutkimus yleensä.

Perjantaina 14. elokuuta 2020

SELVITYTÄN TUTKIMUSTOIMINTANI VIRANOMAISKOHTELUN OIKEUSKANSLERILLA

Kulttuuri- ja tiedeministerin sijainen, hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen päätti laajentaa ministerin toimenkuvaa ja ryhtyi toimimaan tutkimuksen ohjaajana minulle, tietenkin täysin pyytämättä ja yllättäen. Kuten monet ovat jo joutuneet huomaamaan, opetus- ja kulttuuriministeriö laittoi pistoolin kirjani *Totuus kiihottaa* julkaiseen Suomen Perustan ohimolle ja alkoi kiristää ajatuspajalta toiminta-avustuksia sen vuoksi, etten ollut ministerin mielestä noudatellut juuri hänen itsensä näkemyksiä siitä, mitä tasa-arvo ja yhdenvertaisuus merkitsevät.

Tapaus osoittaa oikeaksi sen, mitä kirjassani väitin: valtiollinen tasa-arvopolitiikka on ämmämafian korkokenkien alle tungettua naistenpalvontaa, jota jokaisen tasa-arvosta jotakin ymmärtävän olisi syytä välttää. Täysin arvotonta ja suorastaan vahingollista kyseinen politikointi on kaltaiseni homomiehen näkökulmasta. Ministeriön harjoittamassa kiristyksessä oli kyse eräänlaisesta mielivallan ja henkisen väkivallan ilmaisusta perustuslaillista tieteen ja tutkimustoiminnan vapautta vastaan. Jo pelkkä selvityksen kohteeksi asettaminen oli äärimmäisen typeryyden ilmaus, todellinen aasilauman mylväys, jolla byrokraatit pyrkivät päättämään filosofian sisällöistä ja osoittivat siten oman pölvästimäisyytensä.

Opetus- ja kulttuuriministeriön osoitettua minua ja Suomen Perustaa vastaan tiedepoliittisen aggression olen pyytänyt oikeuskansleria selvittämään, menettelevätkö tiede- ja kulttuuriministeri Hanna Kosonen (kesk.),

edeltäjänsä ja seuraajansa Annika Saarikko (kesk.) sekä ministeriö hyvän hallinnon tai lain vastaisesti pyrkiessään taannehtivasti kiistämään rahoituksen ajatuspaja Suomen Perustalta sen julkaistua tutkimukseni *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (Helsinki: Suomen Perusta, 2020).[347]

Ministeriö on ylittänyt toimivaltansa

Käsittääkseni oikeusvaltion toteutuminen edellyttää, että julkinen hallinto ei puutu tutkimustoiminnan sisältöihin poliittisella ohjauksella eikä ministeriön harjoittamalla taloudellisella kiristyksellä.

Näkemykseni mukaan ministeri ja ministeriö ovat ylittäneet toimivaltansa ja yrittävät painostaa kirjani julkaisijaa tavalla, joka vaarantaa hallinnossa asioivien tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden, toisin sanoen PeL 6 §:n periaatteet, joihin myös ministeri itse on vedonnut kirjaani moittiessaan.

Ministeriö menettelee alun alkaen hyvän hallinnon ja tieteen vastaisesti nähdessään tutkimustoiminnan *kurinpidollisena normien valvontakysymyksenä*. Tutkimustoiminnan ihanteet ja normit ovat erilaiset kuin hallinnon ja politiikan ihanteet ja normit.

Näyttää siltä, että ministeriössä ei ymmärretä tieteen olemusta eikä sen poikkeavuutta konventionaalisesta ajattelutavasta lainkaan.

Kansanvaltaisessa yhteiskunnassa *tutkimustoiminnan tehtävänä pidetään hallitukseen, median ideologisuuteen ja poliitikkoihin kohdistuvan kritiikin esittämistä*, *eikä tutkimustoimintaa pitäisi alistaa hallituksen tai median harjoittaman arvostelun kohteeksi*, kuten nyt on tapahtumassa.

Yhteiskunnallisen totuuden tavoittelun ehdoton vaatimus on tutkimusten julkisuusperiaate ja esteetön saanti, ja siksi työtäni ei pidä haudata missään hallinnossa.

Vaarassa tieteen vapaus ja sananvapaus

Käsittääkseni ministeriön menettely rikkoo sananvapautta (PeL 12 §) vastaan ohjatessaan tutkijakuntaa ja julkaisijoita harjoittamaan itsesensuuria. YK:n ihmisoikeuksien julistuksen 19 artiklan mukaan sananvapauteen sisältyy oikeus *häiritsemättä* pitää mielipiteensä sekä oikeus hankkia, vastaanottaa ja levittää tietoja kaikkien tiedotusvälineiden kautta.

Ministeriön menettely on nähtävissä edellä viitatuksi häirinnäksi ja rikkoo siten sekä julkaisijan oikeuksia että kansalaisten tiedonsaantioikeuksia vastaan. Ministeriön harjoittamalla taloudellisella ehdollistamisella voi olla kauaskantoiset seuraukset tutkimustoiminnalle pelotevaikutuk-

sensa kautta, ja siksi se saattaa vahingoittaa tutkimustoiminnan vapautta myös laajemmin.

Oikeusvaltiossa minkään ministeriön ei pitäisi selvitellä tutkimustoiminnan oikeutusta eikä tutkijoiden tai tutkimuslaitosten joutua selittelemään tekemisiään poliittiselle hallinnolle, virkamieskunnalle tai esivallalle. Kun niin on päässyt käymään vihervasemmistolaisen hallituksen toimesta, on se merkki tiedehallinnon punavihreästä kallistumasta, jota arvostelen kirjani luvussa 17. Siten se osoittaa esittämäni kritiikin täysin oikeaan osuvaksi.

Puolueettomuusperiaate vaakalaudalla

Vaarassa on niin ikään hallintolaissa (HL 6 §) viitattu viranomaistoiminnan puolueettomuusperiaate, jonka mukaan viranomaisen toimien on oltava puolueettomia ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään.

Vaikka ministeri ei osallistuisi asian käsittelyyn ministeriössä, tutkintaa suoritetaan hänen *aloitteestaan*, jolloin esteellisyys muodostuu eri puoluetta (kesk.) edustavien ministerien intressijääviydestä suhteessa ajatuspaja Suomen Perustaan (ps.).

Näin on syntynyt tilanne, jossa ministeri pyrkii pidättämään julkisen rahoituksen eri puoluetta edustavalta ajatuspajalta edistääkseen oman puolueensa etua tai tuottaakseen haittaa toiselle puolueelle. Tämä ei ole lain valossa hyväksyttävää.

Olen kiinnittänyt kanteluasiakirjassani huomiota myös siihen, että perussuomalaisten kohtelu hallinnossa ja oikeuslaitoksessa ei ole ollut yhdenvertaista muissakaan asioissa. Olen esittänyt asiasta näyttöä jo tutkimuksessani, jonka argumentteja kukaan ei ole pystynyt kumoamaan.[348] Vaikuttaa, että Suomen Perustaan ja minuun kohdistettu painostus on osa Perussuomalaisia vastaan laajemminkin suunnattua kampanjointia.

Kuulemisen laiminlyönti

Ministeriön ryhtyessä Suomen Perustaan kohdistamiin painostustoimiin ei ministeriöstä otettu minuun mitään yhteyttä eikä varattu teoksen kirjoittajalle tilaisuutta vastata kirjasta esitettyihin väitteisiin, kunnes *itse* otin yhteyttä ministeriöön ja toimitin sinne kaksi kirjelmää, jotka nimesin asianosaisen kannanotoiksi.

Ministeriön menettely on ollut viranomaiselle säädetyn kuulemisvelvollisuuden vastainen, mikä rikkoo hyvän hallinnon ja hallintotoiminnan avoimuuden periaatetta.

Myös siinä tapauksessa, että minuun olisi otettu ministeriöstä yhteyttä ja tilaisuutta vastata olisi tarjottu, menettely olisi ollut tieteenfilosofisesti

ongelmallinen. Vääristymähän on nimenomaan siinä, että viranomaisvalta ylipäänsä pyrkii ohjaamaan tutkimustoiminnan sisältöjä taloudellisella uhkailulla.

Tieteellisen arvovapauden mitätöinti ja tutkimustoiminnan vapauden riisto

Ministeriön menettely saattaa olla ristiriidassa myös lehdistönvapauden kanssa, toisin sanoen se voi rikkoa tiedotustoimintaa harjoittavien julkaisijoiden oikeutta ilmaista näkemyksensä hallitusvallasta riippumatta.

Vaatiessaan tutkimustoiminnalta arvosidonnaisuutta ja tarkoitusperien huomioon ottamista ministeri Kososen pyrkimykset ovat joka tapauksessa tieteenfilosofisen ja metodologisen arvovapausvaatimuksen vastaisia. Rahoituksesta tai julkaisustatuksesta ei pidä päättää jälkikäteen sillä perusteella, että jotkut poliitikot ovat tyytymättömiä tutkimuksen tuloksiin.

Nähdäkseni Suomen Perustan ja tutkijakunnan oikeus esittää yhteiskuntatulkintoja pitäisi olla turvattu *nimenomaan ministerin viittaamien yhdenvertaisuus- ja tasa-arvonäkökohtien nojalla*. Ajatuspajoilla on tasa-arvoon ja yhdenvertaisuuteen perustuva oikeus nauttia julkista rahoitusta niiden yleistehtävän, eli yhteiskunnallisen keskustelun herättämisen, varmistamiseksi.

Rahoitussopimusten tulkinnanvaraisuus ja oikeudettomuus

Tutkimusten tuloksista päättämisen ei pidä olla hallinnollisen virkamiestyön alainen asia, eikä viranomaisella ole työnantajan privilegio-oikeutta tutkimusten sisällöistä, julkaisustatuksesta ja tulosten relevanssista päättämiseen tai rahoituksen kieltämiseen sisältöjen perusteella.

Toimivallan ylitys on tapahtunut jo siinä, kun ministeriö on käynnistänyt selvityksen tutkimukseni poliittisesta ”soveliaisuudesta”, ”asianmukaisuudesta” ja ”poliittisesta korrektiudesta” poliittisin perustein. Kyseinen uhkaus haavoittaa pahoin tutkijakunnan halukkuutta esittää yhteiskuntakritiikkiä tulevaisuudessa ja mitätöi siten tutkimustoiminnan edellytyksiä myös laajemmin.

Nähdäkseni oikeuskanslerin tulisi puuttua asiaan siksikin, että vaakalaudalla eivät ole vain Suomen Perustaan kohdistuvista painostustoimista kärsineiden oikeusturva vaan tutkijoiden oikeusturva ja tutkimustoiminnan vapaus yleisesti.

Filosofian ja tieteen oma olemus vaativat, että tutkimustoiminnan piirissä voidaan olla myös erimielisiä ilman, että mikään ministeriö pyrkii ohjaamaan tutkimus- ja julkaisutoimintaa taloudellisella uhkailulla, ahdis-

telulla, painostuksella, ehdollistamisella, kiristyksellä tai muulla häirinnällä.

Ministeriön vaatimukset ovat perusteettomia myös sopimusoikeudellisesta näkökulmasta, sillä viitatut näkökohdat tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisestä eivät ole yksiselitteisesti määriteltävissä, kuten totean jo tutkimuksessani. Niiden hallintodiskursiivinen määritteleminen voisi perustua vain pakottamiseen tai vallan käyttöön, mikä kumoaisi kriittisen tutkimuksen tehtävän.

Ei ole myöskään lakia, joka velvoittaisi tutkijoita edistämään mitään tiettyjä näkemyksiä tai mielipiteitä julkaisuissaan. Myös siinä mielessä ministeriön vaatimukset, menettelytavat ja sisältöjä koskevat sopimukset (mikäli niitä on) ovat oikeudettomia.

Kannattaa lukea myös, mitä sanon politiikan ja yhteiskuntamoraalin alistamisesta juridis-normatiiviselle pakotukselle kirjani luvussa 8 (s. 165 jss). Sen tyyppinen painostus olisi filosofian koko olemuksen tuho.

En luonnollisestikaan vastustele sitä, että virkamieskunta lukee kirjaani. Lukijat voisivat kuitenkin *oppia* jotakin teoksestani sen sijasta, että he pyrkivät asettumaan argumentaationi yläpuolelle pelkän omavaltaisuutensa turvin sekä pyrkivät estämään muita ihmisiä saamasta ja lukemasta teostani.

Ministeri Kososen ja jokaisen, joka aikoo kirjastani jotakin sanoa, olisi luettava se ensin alusta loppuun ja omaksuttava sisältö sanasta sanaan, mahdollisesti myös tentittävä teos minulle ja läpäistävä tentti hyväksytysti. Vasta sitten heillä olisi oikeus esittää siitä arvionsa.

On mielenkiintoista havaita ja todistaa, mitä oikeuskansleri Tuomas Pöysti ja apulaisoikeuskansleri Mikko Puumalainen vastaavat. Olisiko niin, että Suomessa hallitus ei pyri määräilemään vain filosofeja, vaan se valvoo myös oikeuskanslerinviraston toimintaa ideologisesti?

Lauantaina 29. elokuuta 2020

MITÄ ON TIETEEN MEDIOITUMINEN?

Politiikan medioitumisella tarkoitetaan sitä, että poliitikot ovat tulleet riippuvaisiksi valtamedian suosiosta, ja tämän huomattuaan poliitikot ovat alkaneet myötäillä *toimittajilla* olevia käsityksiä saadakseen uralleen tärkeää myönteistä julkisuutta. Koska toimittajat orkestroivat julkisuutta, toimittajien käsiin on kasautunut paljon valtaa, jopa enemmän kuin vaaleissa valituilla poliitikoilla itsellään.

Minulta on tiedusteltu, mitä tarkoitan *tieteen* medioitumisella. Edellä kuvatunlainen asiantila pätee myös tieteissä. Tieteenharjoittajat tavoittelevat uralleen välttämätöntä näkyvyyttä valtamediassa, ja tämä on antanut toimittajille myös *tiedepoliittista* valtaa. Mediajulkisuutta hallitessaan

valtamedian toimittajat pääsevät vaikuttamaan siihen, mitä pidetään yhteiskunnallisena totuutena etenkin mielipiteidenvaraisissa tulkintatieteissä, kuten historiatieteissä, oikeustieteessä ja yhteiskuntatieteissä.

Valtamedia siis ostaa tieteilijöiltä haluamiaan mielipiteitä ja palkitsee kellokkaansa julkisuudella tässä sosiaalista korruptiota edustavassa vispilänkaupassa. Samalla media pyrkii vaientamaan toimittajien kanssa eri mieltä olevat näkökannat tai antaa niistä harhaanjohtavan kuvan.

Tutkimuksessani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (Helsinki: Suomen Perusta, 2020) esitin asiasta laajan näytön. Esimerkiksi kirjani luvuissa 7.2.6 ja 7.2.7 (s. 149–156) todistelin, kuinka kansallisen historiamme vihervasemmistolaista uudelleenkirjoitusta harjoitetaan valtamedian osoittaessa suosiotaan.

Valtamedia tukee avoimesti ja puolueellisesti myös historiankirjoittajien henkilökohtaisia politisoitumispyrkimyksiä. Tämä näkyy selvästi Helsingin Sanomien 28.8.2020 julkaisemassa kokosivun jutussa ”Tutkija ja Suomen arvoitus – Oula Silvennoinen selvitti Suomen Gestapo-yhteistyön, joka vei yli 500 neuvostovankia tuhon tielle”. Verkkoversio oli otsikoitu astetta hyökkäävämmin ja jopa rotukorttia väläyttävin sanoin ”Tutkija Oula Silvennoinen on saanut rapaa päälleen lähinnä somessa mellastavalta äärioikeistoporukalta: ’Helpollahan minä olen päässyt, keskiluokkainen valkoinen mies’”.

Jutut olivat vaalimainoksia vihreitä edustavalle Oula Silvennoiselle, ja ne vahvistivat osaltaan todeksi sen, mitä sanoin tutkimuksessani: Helsingin Sanomat pyrkii medioimaan myös tieteen luomalla suosikeilleen heidän tarvitsemaansa myönteistä julkisuutta sekä pilaamalla arvollisten tieteenharjoittajien mainetta, kuten lehti teki viime keväänä antaessaan vääristelevän kuvan Suomen Perustan julkaisemasta kirjastani.

Oula Silvennoinen patsastelee juttujen kuvituksessa korkealla kukkulalla, katsoo alaspäin lukijoihin sekä pyrkii lavastamaan kriitikkonsa ”äärioikeistolaiseksi” ”jengiksi”, pahimmillaan yhdistämään kanssaan eri mieltä olevat ei-vihreät ja ei-vasemmistolaiset tutkijat natsismiin, fasismiin ja tietenkin sovinismiin. Tämän hän tekee Helsingin Sanomien voitelemana sekä käyttämällä Suomen Akatemian hänelle lahjoittamat 434 485 euron varat pitkävihaiseen ja kaunaiseen luiden kaiveluun sekä toisen maailmansodan aikaiseen natsismin lohikäärmeen metsästykseen.

Sen ainoa tavoite lienee yhdistää nykyajan kansallismielisyys ja kansallisen edun puolustaminen toisen maailmansodan aikaiseen museorasistiseen nationalismiin, jolla oli ymmärrettävä selityksensä kommunistisen maailmanvallankumouksen vastareaktiona ja oikeutus sen pysäyttämiseksi.

Valiteltaessa neuvostoliittolaisten sotavankien kovaa kohtaloa Karjalassa unohdetaan kontekstualisointi kokonaan, muun muassa se, että suomalaiset sulkivat humaaniudessaan sotavangit useimmiten leireille, kun taas

neuvostosotilaat teloittivat vangeiksi saamansa suomalaiset pikavauhtia tai toimittivat heidät Siperiaan ilman paluulippua. Venäläiset ilmeisesti ymmärsivät (toisin kuin Silvennoinen), että sodankäynnin ideana ei ole tarjota vihollisille hotellikohtelua, vaan eliminoida heitä.

Toisen maailmansodan aikaista kansallismielisyyttä moittimalla koetetaankin herätellä *nykyajan suomalaisissa* syyllisyydentuntoja ja pohjustaa tietä nykyiselle maahanmuutolle, jonka tuloksena maahamme virtaa suuria turvallisuusuhkia. Nationalismin jatkuva paheksuminen ei siis perustu mihinkään historiallisen totuuden etsintään tai tiedon itseisarvojen tavoitteluun, sillä nämä asiat jo tiedetään.

Uuvuttavalla ja raskaasti rahoitetulla kansallismielisyyden parjaamisella koetetaan katkaista selkäranka kaiken kansallisen edun puolustamiselta Suomessa, mikä tekee kyseistä hankkeista pelkästään ideologisia. Sosiaalipsykologi Inari Sakin tavoin[349] Silvennoinen syyttelee julkisesti, tieteen kaavussa ja historiaa vääristellen suomalaisia jonkinlaisista pahuuden teoista ja pelaa siten Putinin pussiin.

Myös nyky-Venäjällä on tullut tavaksi moittia suomalaisia ja muita neuvostovallan uhreja "fasismista". Silvennoinen ei poikkea putinisteista mitenkään parjatessaan suomalaisia sotasankareita "fasisteiksi" ja "mustan sarastuksen airueiksi".

Silvennoisen, Roseliuksen ja Tikan teos *Suomalaiset fasisit – Mustan sarastuksen airuet* (WSOY 2016) on oman pesän likaamisen merkkipaalu, jonka tekijät hoilaavat samaa virttä kuin Venäjä-mieliset putinistit. Tämän propagandan levittämiseen on kyseisille historian juorutädeille myönnetty Suomen Akatemian toimikunnista satojen tuhansien eurojen rahoituksia, koska natsismin paheksuminen on ollut sodan voittaneen englannin-kielisen kulttuuri-imperialismin edun mukaista.

Helsingin Sanomissa paheksutaan, että "Silvennoinen on saanut rapaa päälleen – ei historiantutkijoilta, vaan lähinnä somessa mellastavalta äärioikeistoporukalta". Näin jätetään huomiotta, että myös Hankamäki on saanut rapaa päälleen – ei suinkaan filosofeilta, vaan lähinnä Helsingin Sanomissa ja muualla valtamediassa mellastavalta *äärivasemmistoporukalta*. Sen sijaan historian professori Timo Vihavainen kiitti kirjaani arviossaan,[350] joka kannattaa lukea, kuten Vihavaisen tekstit yleensäkin.

Hesari-jutun lopussa Silvennoinen valittelee asemaansa "viherkommunistina" ja säälii itseään kritiikin kohteena, vaikka hänen oma puolueellisuutensa on ollut räikeää kuin retiisi ja on arvostelunsa ansainnut.

Helsingin Sanomat puolestaan hehkuttaa Silvennoisen asemaa *vihreiden* eduskuntavaaliehdokkaana ja sallii Silvennoisen julistaa, että hänen edustamansa tieteen politisoiminen on "demokratian" mukaista.

Sillä tavoin ajateltaessa ei taaskaan kysytä, kuinka väärin on se, että sanottuani perustellun kritiikkini tieteen punavihreästä kallistumasta opetusministeriö kehtaa ahdistella kirjani kustantajaa Suomen Perustaa julkisten avustusten takaisinperinnällä ja media antaa teoksestani vääris-

tellyn kuvan ennennäkemättömän röyhkeällä tavalla, jolle ei löydy vertailukohtaa sensuurin eikä henkisen pahoinpitelyn lähihistoriasta.

Tutkimustoimintaani ja mainettani yritetään myrkyttää vain siksi, että tilannetta tasapainottaakseni edustan itse *Perussuomalaista* puoluetta, joka on kansanvaltaisin kaikista mutta jota diskriminoidaan ja mustamaalataan aivan kaikkialla. Mikäli vihervasemmiston harjoittama sensuurin ja poissulkemisen politiikka on *demokratian* mukaista, kyseessä täytyy olla kansandemokratia. Demokratialla ja kansandemokratialla puolestaan on sama ero kuin tuolilla ja sähkötuolilla.

Maanantaina 7. syyskuuta 2020

TAVOITTELEN TIETOKIRJALLISUUDEN FINLANDIA-PALKINTOA

Olen ilmoittanut teokseni *Totuus kiihottaa* tavoittelemaan Suomen Kirjasäätiön vuosittain jakamaa tietokirjallisuuden Finlandia-palkintoa.

Tietokirjallisuuden Finlandia-voittajan valitsijaksi on Kirjasäätiö asettanut *sosiaalidemokraattisen ja maahanmuuttajataustaisen feministin,* Nasima Razmyarin, jotta kirjallani (ja kaikilla muillakin monikulttuuri- ja feminismikriittisellä teoksilla) olisi parhaat mahdolliset lähtökohdat.

Kaunokirjallisuuden Finlandia-palkinnon valintalautakunnan puheenjohtajaksi Kirjasäätiö on puolestaan asettanut *vihreiden entisen kansanedustajan ja feministin,* Johanna Sumuvuoren, jolla on nykyisin hyväpalkkainen suojatyöpaikka ulkoministerin poliittisena valtiosihteerinä. Näkyviä oikeiston edustajia raadeissa ei ole.

Nämäkin tosiasiat osoittavat jälleen oivallisesti valtamedian punavihreän soseutuksen. Julkaisuala on läpikotaisin poliittisen vihervasemmiston ja feminismin läpäisemä: lehdet, sähköinen media, kirjankustantamot, niin sanottu tiedemedia sekä kirjallisuuskritiikki ja palkitseminen mukaan lukien. Rahoituksen puolueellisuutta koskeva kritiikkini ei mahdu enää mihinkään bittiavaruuteen.

Mitä parempi teokseni todellisuudessa on, sitä huonompi se on tietysti palkitsijoiden mielestä. Ja mitä huonompi se on palkitsijoiden mielestä, sitä paremmin se kelvannee lukijoille. Pidänkin palkintona nimenomaan sitä, että omalla puolueellisuudellaan Kirjasäätiö tulee osoittaneeksi teoksessani esittämäni mediakritiikin täysin timanttiseksi!

Kulttuurielämän rahoitus on puhdasta mielivaltaa

Suomen kirjasäätiön perustivat opetusministeriö ja Suomen kustannusyhdistys, jolla on murheellinen historia sensuurin puolustelijana ja sormien

läpi katselijana. Kirjasäätiön nimittämä poliittinen raati päättää nyt ehdokkaista ja jakaa 30 000 euron arvoiset Finlandia-palkinnot pääasiassa *opetus- ja kulttuuriministeriöltä saamistaan varoista.*

Ja *juuri opetus- ja kulttuuriministeriöhän uhkailee ja ahdistelee kirjani kustantajaa Suomen Perustaa valtionrahoituksen takaisinperinnällä* siksi, että se julkaisi tuplatohtorin tieteellisen teoksen, joka on argumentaatioltaan näköjään täysin vastaansanomaton ja kaiken kaikkiaan parasta, mitä tässä maassa on filosofian, politiikan tutkimuksen ja mediakritiikin alueella pitkään aikaan sanottu.

Osallistun kilpailuun, sillä olen ehdottoman varma teokseni informatiivisuudesta, joka perustuu valtavirtamediassa esiintyvän valheellisuuden läpivalaisuun ja josta professori Timo Vihavainen kirjoitti:

> Hankamäki vyöryttää sellaisen määrän faktoja ja teräviä huomioita, että niiden kiistäminen olisi toivotonta. [...] Mitä Hankamäkeen tulee, uskon, että hänen kirjallaan on suuri tulevaisuus. Se on vaikuttava analyysi nykyisestä mediajulkisuudesta ja perustuu suurelle määrälle faktoja.[351]

Vihavainen jos kuka sopii asian arvioijaksi, sillä Venäjän historian tutkijana hänellä on paras mahdollinen asiantuntemus siitä, mitä sensuuri ja julkaisupolitiikan valheellisuus merkitsevät.

Sen sijaan en pidä oikeana, että tietokirjallisuuden palkinnoista päättää poliittisesti aktiivinen vasemmiston sissi, jolla ei ole mitään tieteellistä pätevyyttä eikä näyttöä omasta julkaisutoiminnasta. Se on pelkkää puoluepolitiikkaa ja puhdasta mielivaltaa.

Tasapainotuksen vuoksi lähetin kirjani myös entiselle kokoomuslaiselle, tasavallan presidentti Sauli Niinistölle – en suinkaan siksi, että odottaisin minkäänlaista ymmärtämystä yhteiskuntakritiikilleni – vaan ainoastaan siksi, että presidentillä on (niin kuin kaikilla muillakin) perustuslailliseen sananvapauteen perustuva yhdenvertainen oikeus *tietää*, mitä filosofi ajattelee valtakuntamme tilasta. – Ja tämän kaiken tein ilmaiseksi tai mitättömällä palkalla, joka pilkkaa pahiten rahakasojen päällä istuvia.

Pohdin eräässä vaiheessa ennen julkaisemista teokseni jättämistä tarkastettavaksi informaatioalan väitöskirjana, sillä väitöskirjat tarkastetaan julkisissa tarkastustilaisuuksissa nimenomaan siksi, että teloitettavalla olisi mahdollisuus puolustaa näkemyksiään *avoimesti* eikä tutkimuksia voisi haudata poliittisessa hallinnossa. Tai sitten teos pitäisi haudata yhdessä tekijänsä kanssa ilman julkisia huomionosoituksia, kuten valtioneuvostossa, siis neuvostovaltiossa, on tapana.

Irrationalismi ja epäloogisuus ovat hallituksen tasa-arvo-ohjelman keskeisiä sisältöjä

Punavihreän hallituksen sisäministeri Maria Ohisalo kyseli jokin aika sitten Helsingin Sanomien kaiuttamana, miksi intersektionaalinen feminismi ”pelottaa” ja toteaa intersektionaalisen feminismin olevan ”hallituksen tasa-arvo-ohjelman kantava ajatus”,[352] eli suomeksi sanottuna poliittinen ideologia.

Ohisalon Hesari-truuttaus oli selvästikin kannanotto teokseeni, vaikka sitä ei tietenkään jutussa mainittu. Kirjoitus oli muiltakin osin paljastava. Vihervasemmistolais-feministinen ja monikulttuuri-ideologinen aivopesu ulotetaan nykyisin aivan kaikkialle. Sen kohteena ovat opetusministeriön harjoittamalla pakotuksella nimenomaan lapset ja nuoret.

Vuonna 2017 opetus- ja kulttuuriministeriö, Otava, Jyväskylän yliopisto, Tampere-talo ja feministinen ajatushautomo Hattu jakelivat kaikille yhdeksäsluokkalaisille Chimamanda Ngozi Adichien kirjan *Miksi meidän kaikkien pitäisi olla feministejä?*, joka oli omiaan haavoittamaan kaikkien poikien itsetuntoa.[353] Se johti ehkä myös tyttöjä kysymään, minkä tähden heitä täytyy niin hirveästi puolustaa. Opetusministeriön olisi kannattanut jakaa rahansa kirjani tuotantotukeen, niin valtion varat eivät olisi menneet hukkaan.

Helsingin Sanomat sytytti tämän vuoden alkupuolella 24.1.2020 näyttöpaneeleihin myös positiivista erityiskohtelua propagoivan uutisläimäytyksen, jonka otsikkona oli: ”Ruskeat tytöt ja Otava perustavat koulutusohjelman ei-valkoisille kirjoittajille: ’Halusimme purkaa näkymättömiä esteitä’”.

Sanasto oli kuin parodiapoliisi Keijo Kaarisateen tai hänen muusansa Aisa Kantolan kynästä, paitsi että harrastelijakirjoittaja Koko Hubaralle luovutettua hanketta rahoittavat avokätisesti oikeistolaisena pidetty sukuyhtiö Otava ja Otavan kirjasäätiö. Tapaus antaa jälleen näyttöä siitä, millä tavoin kirjojen kustannusporras toimii valtavirran uutismedian tavoin monikulttuuri-ideologian aisankannattajana.

Tällaiseen vierasperäisyyden suosimiseen ei ole nähdäkseni kotimaisessa julkaisutoiminnassa vähäisintäkään tarvetta. Kulttuuripoliittisen internationalismin sijasta pitäisi suosia nimenomaan suomalaista ja kantasuomalaisten omin voimin tuottamaa julkaisutoimintaa vieraita ja universaaleja tappajakieliä vastaan.

Otavan rahoittama ja Koko Hubaran mestaroima ”ei-valkoisille” suunnattu hanke sitä paitsi täyttää lähes minkä tahansa löyhästikin punotun rasismin käsitteen määritelmän. Yleisesti katsotaan, että ”rasismi on oppi tai ideologia, jonka mukaan rodulliset tai etniset erot ihmisryhmien välillä oikeuttavat ryhmien välisen epätasa-arvon”.[354]

Kustantajan suosiman kirjoittajan ”ei-valkoisille” tarkoittama hanke täyttää rasismin määritelmät puhdaslinjaisesti. Koska etnisin perustein tapahtuva syrjintä on Suomessa kielletty muun muassa perustuslaissa ja yhdenvertaisuuslaissa, on tieteen kuningattarelle Koko Hubaralle lahjoitettu projekti selvästi lain vastainen.

Vertailun vuoksi voidaan kysyä, millaisen rääkymisen valtamedia ja viranomaisvalta aloittaisivat, jos joku suomalainen perustaisi ”vain valkoisille” tai ”ei-mustille” suunnatun musiikkibändin tai kauppapuodin. Jo nyt maahanmuuttokritiikkiä edustaviin tapahtumiin osallistumisesta viedään suomalaisilta ihmisiltä työpaikkoja (ks. tämän teoksen s. 24–28).

Maria Ohisalon pelkäämää ”pelkoa” puolestaan voi olla vain, jos on olemassa jotakin *vaaraa*. Intersektionaalinen feminismi todellakin vaarantaa puolueellisuudellaan ihmisten tasa-arvon, oikeudenmukaisuuden ja metodologisesti kelvollisen ajattelun. Tasa-arvo ei synny suosimisesta, joka tuottaa katkeruutta. Sukupuolten tasa-arvo olisikin todellisuudessa sitä, että ansiot ratkaisevat ja sukupuoli ei vaikuta.

Ohisalo sai tietenkin vastalauseita useilta tahoilta.[355] Olin myös itse osoittanut, mikä intersektionaalisessa feminismissä, *standpoint*-teoriassa ja identiteettipolitiikassa on vikana. Sen, mitä nämä ideologiat ovat ja merkitsevät, voi lukea kirjani *Totuus kiihottaa* luvusta 12, jossa asia selvitetään perin pohjin. Feminismi on vain nurin käännettyä *sovinismia* ja sukupuolella politikointia, joka kääntää päälaelleen myös vihervasemmiston omat tasa-arvon pyrkimykset.

Vastaukseni Ohisalon esiteoreettiseen ja alkeelliseen pähkäilyyn on, että me oikeat filosofit emme pelkää mitään, emme myöskään intersektionaalista feminismiä. Relevantti kysymys olisi, miksi vihervasemmisto pelkää *minua* ja edustamaani loogis-rationaalista ajattelua niin, että sen täytyy ahdistella kirjani kustantajaa Suomen Perustaa ja asettaa tutkimukseni normatiivisen viranomaispainostuksen kohteeksi, jonka motiivit ovat matalamielisimmät kaikista, toisin sanoen kurinpidolliset, ja perustuvat kiristykseen.

Tämä kaikki epä-älyllisyys on kuin Kafkan romaanista tai Haihurrikaani-elokuvasarjan osasta 3: ”Ei Helvetissä!”

Demokratiasta tykkäävä J. F. Kennedy puolestaan lausui aikoinaan, että ”valtio, joka pelkää antaa kansalaistensa punnita totuutta avoimilla markkinoilla, pelkää kansalaisiaan.”[356] Ja oli oikeassa.

Minua ilmeisesti pelätään, sillä muodostan uhan vihervasemmiston ja feminismin valtarakenteille. Me oikeat filosofit emme pelkää asettua poikkiteloin suhteessa järjettömyyksiin, mutta vastustamme epäoikeudenmukaisuutta, jolla poljetaan kansallista itsemääräämisoikeutta ja meritokraattista oikeudenmukaisuusperiaatetta sekä harjoitetaan positiivista erityiskohtelua ja muuta syrjivää etuoikeuttamista.

Typerimpienkin ihmisten olisi pitänyt ymmärtää, ettei homomiehelle kannata tuputtaa *feminismiä*. On tässä muitakin asioita tulilla kuin tuo

”sukupuolten tasa-arvo”. Kuinka vaikea tämä on ymmärtää poliittisessa vihervasemmistossa?

P. S. Yhtään valtavirtakustantamoiden kirjaa en muuten osta enkä yhtäkään lehteä tilaa, ja toivon, että muut tekevät samoin. Messutkoon punavihreät messukeskuksissa toisilleen.

Keskiviikkona 9. syyskuuta 2020

SENSUURI ON MURHA JA MINÄ OLEN UHRI

”Sopimattomia sanoja.” Taas? Voi elämän käsi näitä kauhistelijoita. Ja sitä infantiilia pienimielisyyttä, joka vallitsee korrektiudella pamputtamisen takana.

Opetus- ja kulttuuriministeriön eilinen päätös periä Suomen Perustalta kirjani tuotantokustannuksiksi arvioitu 10 200 euroa on vailla pohjaa, eikä sen tueksi ole osoitettu minkäänlaisia perusteluja, paitsi ylimalkainen mielipide ”häirinnästä”.[357] Kritiikkini kohteina olleet Yleisradio ja Helsingin Sanomat kiittivät ministeriötä ja hekumoivat sadistisesta tieteen sekä tutkimuksen vapautta kolhivasta päätöksestä.[358]

Päätöksessä punottiin mielisairas ajatuskulku, että kriittisellä tutkimustoiminnalla ”syyllistytään” ”häirintään” tai ”syrjintään”. Sellainen argumentti kestää kuin kerjäläisen kelkkanaru, eikä sen takana ole minkäänlaista tieteelliseen argumentaatioon perustuvaa näyttöä.

Ministeriö pyysi tuekseen lausunnot yhdenvertaisuus- ja tasa-arvovaltuutetuilta, jotka käyttävät poliittista valtaa virkamiehen asemassa, ihan vain osoittaakseen oman palkanmaksunsa näennäisen tarpeellisuuden. Eivät näköjään osaa tai halua erottaa filosofista *kyseenalaistamista* ”häirinnästä”, jolle sillekin on nyt annettu poliittiseen hallintokieleen sementoitu rooli.

Molemmat viranomaisvaltuutetut tosin totesivat, ettei ministeriön lausuntopyyntö anna aihetta toimenpiteisiin! Tasa-arvovaltuutettu totesi yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnan puheenjohtajan professori Tuomas Ojasen 14.8.2020 allekirjoittamassa päätöksessä ministeriölle, että yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta ei katso aiheelliseksi antaa pyydettyä arviota. Perusteeksi päätöksessä mainitaan, että

> [s]ananvapausnäkökohtien ja lainvalvontaroolinsa vuoksi tasa-arvovaltuutettu ei yleensä ota kantaa yksittäisten julkaisujen sisältöön. Sen sijaan tasa-arvovaltuutettu voi tuoda yleisemmällä tasolla esiin tasa-arvonäkökulmaa ja syrjimättömyyden periaatetta.

Yhdenvertaisuusvaltuutetun toimisto puolestaan vastasi ministeriölle 22.6.2020 antamassaan kannanotossa seuraavasti:

> Ovatko kirjoituksessa esitetyt ilmaisut siinä määrin ihmisarvoa loukkaavia, että ne yhdessä arvioituina täyttävät yhdenvertaisuuslain 14 §:ssä kielletyn häirinnän tunnusmerkistön, on kuitenkin kyseenalaista.

Lausunto sinänsä oli aasimainen vihjatessaan ”ihmisarvon loukkauksesta” (jota valtuutettu itse osoitti minua kohtaan). Mutta selväksi tuli tästäkin seuraava: ministeriö veti vesiperän yrittäessään kiskoa byrokraateilta kannanottoja filosofian vastaisen vyörytyksensä tueksi. Silti ministeriö teki Suomen Perustalle drakonisen perintäpäätöksen.

Ministeriö oli lähettänyt lausuntopyyntönsä myös vasemmistolaiselle feministille, yliopistolehtori Liisa Niemiselle, joka työskentelee Helsingin yliopiston oikeustieteellisessä tiedekunnassa ja jolla ei ole filosofian eikä media-alan asiantuntemusta. Mutta hänkin ymmärsi sentään jotain ja kirjoitti ministeriölle 23.7.2020 osoittamassaan lausunnossa näin:

> Tehtävänantoon viitaen totean, että Jukka Hankamäen kirjoittama ja Suomen Perusta -säätiön kustantama teos ”Totuus kiihottaa” (419 s.) ei edistä yhdenvertaisuutta tai tasa-arvoa. Tuollaista vaatimusta ei kirjan kirjoittajalle tosin voidakaan laista suoraan johtaa.

Kaikista kolmesta lausunnosta huolimatta ministeriö päätyi kuitenkin perimään ajatuspajalta 10 000 euroa ”korkoineen”, eli yhteensä 10 200 euroa. Helsingin Sanomien mukaan ministeriön ylijohtajan sijaisena toimiva Erja Heikkinen, jonka allekirjoitus oli perintäpäätöksessä, kommentoi asiaa STT:lle todeten ylimalkaisesti:

> Johtopäätös oli, että Suomen Perustan julkaisema teos syyllistyy häirintään, ja sitä on teoksessa eri muodoissaan niin laajasti, että kaikilta osin ei pystytty erottelemaan tasa-arvolain ja yhdenveraisuuslain kanssa ristiriidassa olevien kohtien muita ulottuvuuksia.[359]

Perinnälle ei siis ollut osoitettu mitään perusteita, mutta silti niin tehtiin, ja pelkästään ideologisista syistä: siksi, että ministeriön paukapäät ovat kanssani asioista *eri mieltä*.

Asian voi sanoa niin, että ministeriö ylitti toimivaltansa ja ministeriön päätös oli laiton loukatessaan sananvapautta, tieteen ja tutkimustoiminnan vapautta sekä syyllistyessään tutkijan häirintään, kiristykseen ja kunnianloukkaukseen, jolla vahingoitettiin asemaani ja mainettani tieteentekijänä ja siten todennäköisesti tuhottiin ammatinharjoittamiseni ja ansionhankintani pitkäksi ajaksi, mahdollisesti lopullisesti.

Byrokraatit tieteen ja filosofian paimenina

Valtamediassa on kritiikistäni katkerana levitetty myös absurdeja väitteitä, että kirjassani puolusteltaisiin raiskauksia, kun en palvo naisia. On aivan eri asia puolustaa mitään kuin kyseenalaistaa, *mitä itse ilmiöt ovat*. Ja tätähän olen tehnyt kautta linjan: problematisoidessani esimerkiksi translain muutoshankkeen sekä ”Suostumus2018”-aloitteen, ja kaiken muunkin arvostelua kestämättömän juurta jaksaen.

Sen sijaan ministeriö takoo omaa tasa-arvodiskursiivista lakiläppäänsä täytenä totuutena. Sen ainoa tehtävä on viestittää, että ihmisellä on oikeus filosofian happeen vain sikäli kuin hänellä on kykyä tai halua ostaa ajattelun aneita byrokraateilta. Se on märän rätin viskaamista naamatauluun tavalla, joka ei opetusorganisaation mainetta paranna.

”Tasa-arvo” ja ”yhdenvertaisuus” lukitaan ministeriön kaappeihin ja telaketjufeministien ahtereiden alle, enkä ole ikänäni kaikkena nähnyt dynamiittityhmempää asennetta. Sillä yksinkertaisesti ohitetaan asioiden filosofinen ja sosiaalipsykologinen moniselitteisyys. Sosiaalisessa mediassa päivystävät vihervasemmiston sissit puolestaan iloitsevat, ja media läpsyttää käsiään, sillä molemmat on ruokittu tasa-arvototalitarismin rehulla. Siinäpä jälleen hurja näyttö ”suvaitsevaisten” sietokyvystä!

Sellainen ”tasa-arvo” ja ”yhdenvertaisuus”, joiden käsitesisällöistä päättää *poliittinen viranomainen*, ovat puhdasta mielivaltaa ja brezhneviläisyyttä, eivätkä mitään muuta. Loukattu on pahasti perussuomalaisten ihmisten oikeutta tasa-arvoisesti ja yhdenvertaisesti esittää perustellut yhteiskuntanäkemyksensä.

Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden analysoimisen, määrittelyn ja uudelleenmäärittelyn sekä kyseenalaistamisen ja keskustelemisen pitäisi kuulua politiikan ja filosofian alaan ilman, että erimielisyyttä pyritään lavastamaan miksikään ”häirinnäksi” tai ”syrjinnäksi”.

Kiistän kaiken paitsi tutkimukselliset ansioni

Kiistän kaikilta osin ministeriön päätöksessään esittämät väitteet tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain rikkomuksista toteen näyttämättöminä, ja totean esittäneeni aihepiirejä koskevaa tieteellistä ja yhteiskunnallista kritiikkiä.

Katson ministeriön yhdistäneen argumentaationi ”häirinnän” käsitteeseen mielivaltaisesti ja että (lähinnä median piirissä) koettu ”häirintä” ei millään tavoin kumoa esittämiäni *argumentteja*. Katson siis tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakia venytetyn tutkimustoiminnan alueelle, jolla myöskään väitteillä ”ahdistelusta” ei pitäisi olla sijaa, kun puhutaan tutkimustuloksista.

Asiaa on käsitelty väärässä viitekehyksessä viemällä mediatutkimukseni hallintodiskursiiviseen kinasteluun naisten tasa-arvosta. Sitä, että esitin aihepiiriä koskevat näkemykseni *homomiehen* näkökulmasta, ei huomattu lainkaan, eikä myöskään sitä, että käsitykseni lähtökohtaisesti poikkeaa naisten ja miesten välisille heteroseksuaalisille suhteille tyypillisestä sosiaalisesta vaihtokaupasta, naisten palvonnasta ja siihen liittyvästä valheellisuudesta.

Tästä johtuu, että minua vastaan esitetyt syytökset tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden rikkomuksista edustavat minua vastaan suunnattua kieroa *homovihaa*, jota byrokraatit ja journalistit rääkyvät naistensa hameenhelmojen alta. Tässä valossa *ministeriön* harjoittama kiristys ei poikkea mitenkään homomiehiä vastaan aikojen saatossa osoitetusta vainosta ja suvaitsemattomuudesta, joita nykyään sanotaan vähättelevästi rikoksiksi tasa-arvoa, yhdenvertaisuutta ja ihmisarvoa vastaan.

Tutkimustani kohtaan osoitettu vihamielisyys johtunee siitä, että etenin kirjassani syvemmälle yhteiskunnallisen eripuran psykoseksuaaliseen selittämiseen kuin vilttihatut pystyivät ymmärtämään. He eivät ole ilmeisesti koskaan kuulleetkaan filosofisesta ihanteesta, jonka mukaan *filosofia on nimenomaan häiriöiden aikaansaamista systeemeissä* ja yleisen uneliaisuuden katkaisemista. Muutoinhan vallassa olevat poliitikot omivat ilmatilanvalvonnan kokonaan itselleen puristellakseen mehut kaikesta, mikä vielä osoittaa elonmerkkejä.

Ehkä hulluinta ministeriön päätöksessä on sivulla 4 vetoaminen yhdenvertaisuuslain kohtaan, jossa puhutaan *seksuaaliseen suuntautumiseen* liittyvästä häirinnästä ja syrjinnästä. Ministeriön paukapäät yrittivät siis käyttää seksuaaliseen suuntautumiseen liittyvää lainkohtaa seksuaalivähemmistöön kuuluvan ihmisen ahdisteluun, kiusaamiseen, rääkkäämiseen, syrjintään ja pahoinpitelyyn!

Ministeriössä oli ilmeisesti kaivettu oikein nyrkkiraudat esiin tämän Hankamäen nujertamiseksi ja sen opettamiseksi, mitä minun pitää ajatella seksuaali- ja sukupuolivähemmistöistä. Ministeriön lähettämän paperin mukaan en voisi esittää edes omaan viiteryhmääni liittyvää arvostelua kuuluessani itse seksuaalivähemmistöön, mikä laittoi ajattelun hermoradat ja kärsivällisyyden koetukselle.

Yleensä intellektuaalisuuden tunnusmerkkinä on pidetty kykyä arvostella myös sen ryhmän näkemyksiä, johon itse kuuluu. Näin hallitus nyt tukee meneillään olevaa Pride-viikkoa: vetämällä homoseksuaalisen tuplatohtorin kölin alta! Voiko saada selvempää ja peittelemättömyydessään idioottimaisempaa näyttöä tasa-arvotanttojen tykityksestä?

Kenties onkin niin, että ministeriö halusi vain osoittaa, millaista on *naisen logiikka* ja feministisillä tasa-arvon periaatteilla johdettu tiedepolitiikka, josta kärsii koko tiedeyhteisö. Tuskallista se on lopulta feministeille itselleen osoittaessaan kaiken asiaa kohtaan esittämäni kritiikin oikeaan osuneeksi.

Ministeriön päätöksen ikävämpi puoli on sen pelotevaikutus, joka säteilee vaikutuksiaan yliopistoyhteisöön kuin ydinsaaste. Ministeriön tapa asettaa kirjani tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslain luupin alle on johtanut tutkimustoiminnan alistamiseen pelkälle normatiiviselle ja kurinpidolliselle järjestyksenvalvonnalle, joka on epä-älyllistä ja loukkaa sananvapautta, tutkimustoiminnan vapautta sekä oikeusvaltioperiaatetta.

Uhattuna oikeus kirjoittaa ja julkaista filosofiaa

Olen jo aiemmin kertonut, että olen antanut opetus- ja kulttuuriministeriön menettelyn oikeuskanslerin tutkittavaksi. Paljon ei voi siltäkään odottaa, sillä apulaisoikeuskanslerina toimii Mikko Puumalainen, joka taisteli sananvapautta vastaan toimiessaan vähemmistövaltuutettuna.

En siis viitsisi tarttua tuohon ministeriön tarjoamaan turruttavaan kinasteluun ja oikaisumahdollisuuksiin (muutoksenhaku), mutta tapaus on tärkeä tieteen vapauden ja sananvapauden kannalta. Vaikka viranomainen pääseekin tällä tavoin nauttimaan siitä, että kansalainen valittaa, joudun lausumaan muutaman sanan siitä, miksi oikeuskanslerilla ei ole rehellisesti toimiakseen muuta mahdollisuutta kuin kumota ministeriön päätös.

1) Katsotaan ensin sananvapautta.

Perustuslaillisen sananvapauden ja yhdenvertaisuus- tai tasa-arvolain välillä mahdollisesti oleva derogaatio-ongelma tulisi ratkaista *lex superior derogat legi inferiori* -periaatteen pohjalta perusoikeusmyönteisesti, toisin sanoen alemmanasteisella säädöksellä ei tulisi kiistää ylemmänasteiseen liittyvää sananvapautta. Toisaalta ei ole sellaista samantasoista erityislakia, joka periaatteen *lex specialis derogat legi generali* (”erityislaki syrjäyttää yleislain”) mukaisesti vaatisi sananvapaudesta luopumista. Lain tulkintavaihtoehdoista on siten valittava se, joka parhaiten edistää sananvapauden ja tutkimustoiminnan vapauden toteutumista.[360]

Oikeusfilosofiassa on yleisesti katsottu, että ilmaisunvapauden rajoitusten tulkinnassa perusoikeutena turvattu sananvapaus on pääsääntö ja rajoitus vastaavasti ennakkosensuurin kieltoa rikkova poikkeus. Tieteenfilosofiassa puolestaan on nähty, että tutkimusten arvioijia velvoittaa vaatimus ymmärtää kirjoittajan tarkoitukset niin sanotun akateemisen suopeuden periaatteen pohjalta, kun taas tutkimustoiminnan valtiollinen painostaminen ideologisilla ja käytännölliseen ennakkosensuurin ohjaavilla ”tasa-arvo-” tai ”yhdenvertaisuusnäkökohdilla” on oikeusvaltioperiaatteen vastaista.

2) Katsotaan sitten tieteen ja tutkimustoiminnan vapautta.

Laissa ei ole kohtaa, joka velvoittaisi tutkijoita edistämään mitään poliittisia *tarkoitusperiä*, joten ministeriön pyrkimys sopimusteitse velvoittaa tutkimusyksiköitä siihen on oikeudetonta. Näin on etenkin, koska viitatut

tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteet ovat mahdottomia määritellä yksiselitteisesti ja yksimielisesti. Tieteellinen ajattelu puolestaan velvoittaa edustamaani arvovapauteen ja erilaisten näkemysten esilletuontiin *pro et contra* -hengessä. Keskustelun monipuolinen edistäminen on myös ajatuspajojen nimenomainen tehtävä.

Ministeriön lietsomalle pelolle ei pidä antaa valtaa

Toivottavasti Perussuomalainen puolue ja sen kannattajat eivät antaudu kiristyksen edessä eivätkä jatka kävelemistään siihen retoriseen lankaan, jonka media eräiden sossumediassa toimivien vasemmistosissien toimesta sille viritti: että kyse olisi ollut ”naisvihasta”.

Nyt arvioita ovatkin esittäneet lähinnä *toimittajat*, jotka ovat räksyttäneet milloin mistäkin, ja heidän oma suhtautumisensa on ollut täysin ylenkatseellista ja harhaanjohtavaa. Heiltä täysin vastaamatta ovat jääneet syytöstensä perusteet: miksi vihaisin naisia, kun asiansa kiinnostaa minua muutenkin kuin oksennus koiraa?

Ministeriön harjoittama ehdollistaminen on ollut läpikotaisin pöyristyttävää tutkimustoiminnan häirintää ja seksuaalivähemmistöön kuuluvan kirjoittajan syrjintää ja ahdistelua, suoranaista pakottamista palvomaan politiikan naisjumalattaria taloudellisen kiristyksen uhalla!

Sen sijaan Perussuomalaiset r.p. on osoittanut minua kohtaan suurta suvaitsevaisuutta pitäessään seiniä leveällä ja kattoa korkealla, kun taas ministeriön asenteet ovat kiristäneet köyttä kirjoittajan kaulan ympärillä.

Kyse ei ole kuitenkaan ensisijaisesti minusta, Suomen Perustasta eikä kirjasta vaan *kaikkien* oikeudesta ääneen ajattelemiseen, jonka hallitus haluaisi kieltää. Kyse on hallituksen Perussuomalaisia vastaan suuntaamasta aggressiosta, jonka välineenä käytetään median minusta ja kirjastani lietsomaa valheellista mielikuvaa.

Ministeriön harjoittama kyniminen sinänsä on kriittiseen tutkimustoimintaan kohdistuvaa korvennusta. Tämän painostuksen edessä ei pidä antaa periksi, sillä sillä olisi kauaskantoiset seuraukset kaikelle, mitä tutkijat voivat tehdä ja julkaista tulevaisuudessa.

Jo nyt toteutumassa oleva uhkaus on omiaan ohjaamaan tutkijakuntaa ennakolta vaikuttavasti itsesensuuriin. Se puolestaan on vaarassa johtaa hiljaisuuden spiraaliin, joka on tieteen sekä filosofian tuho.

Siksi kirjaani, Suomen Perustaan sekä minuun kohdistuva kiristys ja sensuuriin painostaminen ovat henkirikoksen muotoja. Siitä kirjoitti etevästi Alain de Benoist esseessään *Modernin yhteiskunnan rappio*, että

> ”[i]hmisen tappaminen hiljaisuudella on murhan hyvin hienostunut muoto, josta käytännössä saa saman hyödyn kuin oikeasta salamurhasta – lisäksi siitä jää salamurhaajille hyvä omatunto.”[361]

Kovin hiljaista tuo hullujen hienostelu ei ole tässä tapauksessa ollut, mutta sensuuri on ollut vaikuttavaa. Se johdattaa kysymään, yritetäänkö minut ihan oikeasti *tappaa* kiskomalla pois vähäisetkin roposet tutkimusyksiköltä, joka on toiminut alustanani. Samanaikaisesti vihervasemmiston kellokkaille on myönnetty satojen tuhansien eurojen henkilökohtaisia apurahoja kuin rännistä, ihan vain propagandansa levittämiseen yliopistoissa.

Kyseessä lienee jonkinlainen tiedevaino, jolla filosofi yritetään poistaa ajattelun näyttämöltä ja luoda pelottava esimerkkitapaus muille. Filosofian historiaa tuntevana en säiky byrokraattien harjoittamaa inkvisitiota enkä filosofian ripittämistä pykäläkoreografialla, mutta en olisi toivonut *gulagin* ulottuvan meidän aikaamme asti. Ihan heidän oman etunsa vuoksi toivon, etteivät he olisi ryhtyneet myrkkypikareitaan filosofille tarjoilemaan.

Torstaina 10. syyskuuta 2020

MIKÄ KIRJANI ”TOTUUS KIIHOTTAA” VASTAANOTOSSA OLI HULLUA?

Koska opetus- ja kulttuuriministeriö on päätynyt tekemään aidosti mielisairaan takaisinperintäpäätöksen Suomen Perustalta, laadin yksityiskohtaisen diagnoosin siitä, mikä kirjani vastaanotossa ja tutkimustyöni arvioimisessa on ollut hullua ja kumollaan seisovaa.

Hulluus alkoi sosiaalisessa mediassa ja levisi valtavirran uutismediaan

Oireiden ilmiötaso: Media alkoi julistaa ”täytenä totuutena”, että kriittinen mediatutkimukseni edustaa ”naisvihaa”. Ajatelkaa: ”vihaa”. Yleisradion, MTV3:n ja Helsingin Sanomien otsikoissa käytettiin tosiaankin muitta mutkitta tahallisen leimaavaa sanaa ”viha”. Vähempi ei raivostuneiden toimittajien mielestä ilmeisesti riittänyt, vaan homoseksuaalisesta näkökulmasta laadittu tutkimukseni naisten ja miesten välisten suhteiden kompleksisuudesta julistettiin edustavan automaattisesti ja itsestään selvästi ”naisvihaa”.

Vaikuttava syy: Vihaväitteiden lentoon lähtö ei tapahtunut itsestään, vaan media alkoi saada niitä Internetissä päivystäviltä äärivasemmiston sisseiltä ja muilta pikku-Perkeleiltä, jotka syöttivät kirjastani poimimansa irralliset lauseenpätkät valtavirtamedialle Twitterin kautta. Toimitusten toverit puolestaan suurensivat ne ja kertoivat eteenpäin ”uutisina”.

Päämääräsyy: Valtamedia oli tullut yllätetyksi housut kintuissa, sillä osoitin kriittisessä mediatutkimuksessani valtamedian valheellisuuden pe-

rusteellisesti ja vastaansanomattomasti. Sen vuoksi valtamedialle tuli kiire laatia nopeasti peite- ja vastauutisia, joilla se koetti vaientaa kirjani keskeisen sisällön, joka oli, että julkaisuala ja sen yleisöt kärsivät vihervasemmiston aiheuttamasta tieto- ja totuuskriisistä.

Hulluuden diagnoosi: Toimittajien logiikka oli kristallin kirkkaudessaan seuraava. Hankamäen kirja on ”naisvihamielinen” siksi, että siinä ei edistetä feminismiä, monikulttuuri-ideologiaa eikä muitakaan myrkyllisiä periaatteita, ja sillä perusteella mediatutkimukseni on siis mitätön. Tästä puolestaan seurasi ”loogisesti”, että Perussuomalaisessa puolueessa vihataan erityisesti naisia, joten kirja on tuhottava.

Toimittajien raivo edusti heidän homofoobista vihaansa minua kohtaan. Olin käsitellyt mediaa ja siellä vallitsevaa naisten ylivaltaa piittaamatta poliittisesta korrektiudesta: neutraalisti ja puolueettomasti. Median raivokas hyökkäys osoitti, kuinka fanaattista feministien ja naisten vallankäyttö mediassa on. Toimittajien ilmaisema homoviha edusti ICD-10-luokituksessa sukupuolisuhteiden häiriötä (määrittämätön) F66.29.

Hulluus, jota ei lainkaan huomattu, piili siinä tosiasiassa, että mediatutkimuksen merkitystä ei pitäisi ratkaista medioissa, jotka olivat mediatutkimuksen kohteina.

Miten asioiden olisi pitänyt olla? Toimittajien olisi pitänyt välittää tieto kirjani mediakriittisestä sisällöstä ja kertoa yleisöille, mitä kirjani kaikissa luvussa sanotaan, eikä peitellä sisältöä vihervasemmistoa edustavien infosoturien lietsomalla skandalisaatiolla.

Median olisi pitänyt kutsua kirjan kirjoittaja television ajankohtaisohjelmiin vastaamaan ja keskustelemaan sen sijasta, että toimittajat työnsivät mikrofonin kirjaa lukemattomille perussuomalaisille, joilla omienkaan sanojensa mukaan ei ollut mitään tekemistä teoksen sisällön kanssa.

Median olisi pitänyt kertoa, että selitän mediassa tapahtunutta jakautumista yhteiskuntarakenteessa vallitsevan halkeaman ja kerrostuneisuuden kautta sekä yhdistän viestinnällisen muutoksen sosiodynaamisen ja luokkastrategisen muutoksen tarkasteluun.

Median olisi pitänyt välittää eteenpäin kirjani tieto, jonka mukaan vasemmistolainen viestintähegemonia ajaa nykyisin globaalikapitalistisen eliitin asioita pyrkien lavastamaan kansallismielisyyden *imperialismiksi*, vaikka tosiasiassa kansallisen edun edistäminen takaa poliittisen *itsemääräämisoikeuden* ja sitä kautta kulttuurisen *moniarvoisuuden*.

Median olisi pitänyt kertoa, että kirjani on metodologinen huipputuote, sillä siinä sovelletaan aihepiiriin sopivia menetelmäopillisia lähestymistapoja, kuten diskurssianalyysia, osallistuvaa havainnointia, kokemusasiantuntijuutta, teoksessani *Dialoginen filosofia* kehittelemääni keskustelunanalyysia sekä sosiaalipsykologisen väitöskirjani vuorovaikutusteorioita. Tuloksena on eräänlainen uusi suuri kertomus yhteiskuntamme legitimaatiokriisistä.

Hulluus jatkui opetus- ja kulttuuriministeriössä

Oireiden ilmiötaso: Lisää hulluja toimittajien aloittamaan paraatiin ilmoittautui pian myös opetus- ja kulttuuriministeriöstä. Muuan kepulainen ministerinplanttu alkoi kiristää kirjani julkaisijaa valtionrahoituksen takaisinperinnällä. Ministeriö tekikin päätöksen 10 200 euron takaisinperinnästä Suomen Perustalta kuultuaan ensin tasa-arvovaltuutettua, yhdenvertaisuusvaltuutettua ja erästä feminististä yliopistonlehtoria, joilla kaikilla oli asiasta niin sanottu valmis mielipide virkansa puolesta tai poliittisten sitoumustensa vuoksi; tosin kukaan heistä ei siltikään puuttunut asiaan.

Vaikuttava syy: Ministeriölle syntyi ulkopuoleltaan eli hätääntyneiltä toimittajilta ja feministisiltä naisilta poliittinen paine, jonka mukaan ”jotakin on tehtävä”.

Päämääräsyy: Ministeriössä haluttiin estää perussuomalaiselta taholta esitetyn yhteiskuntakritiikin julkaiseminen viemällä toiminnalta rahoitus sekä korventamalla perussuomalaisten ajatuspajaa tottelemaan muissa puolueissa esitettäviä näkemyksiä ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta”. Tavoitteena oli sananvapauden rajoittaminen, poliittisten näkemysten estäminen ja tutkimustoiminnan pelottelu.

Hulluuden diagnoosi: Ministeriössä podetaan sadistista persoonallisuushäiriötä F65.8. Ministeriö on loukannut ja häirinnyt tutkimustoiminnan vapautta taloudellisella kiristyksellä ja ahdistelulla, jolla se puuttuu tutkimusten sisältöihin. Ministeriössä lähestytään tutkimustoimintaa normatiivisesti, kurinpidollisesti ja rankaisevin sekä järjestyksenvalvonnallisin ottein, mikä on epä-älyllistä ja loukkaa sananvapautta, tutkimustoiminnan vapautta sekä oikeusvaltioperiaatetta laittaessaan tutkijakuntaa kahleisiin sekä lyhentäessään tieteen liekanarua ja aiheuttaessaan haluttomuutta esittää jatkossa kriittisiä näkemyksiä.

Perintäpäätöksen tehneiden tärähtäneisyys näkyy heidän narsistisessa omahyväisyydessään F60.8, jonka mukaisesti perintäpäätöksen näennäisperusteluissa vedottiin yhdenvertaisuuslain ja tasa-arvolain säädöksiin ”syrjinnästä”, vaikka ministeriö tuli päätöksellään syrjineeksi sekä tutkimuksen tekijää että ajatuspajaa. Päätöksessä mainittiin kierolla ja perverssillä tavalla myös ”ahdistelu” ja ”ihmisarvon loukkaaminen” ilman, että yhtäkään väitettä olisi millään tavoin yksilöity, osoitettu ja todisteltu.

Varmuudella voidaan todeta, että filosofisen yhteiskuntakritiikin esittäminen ei ole laissa tarkoitettua ”häirintää”, ”syrjntää” eikä muutakaan päätöksessä moitittua. Ministeriön päätös perustuu tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakien sekä realiteettitajun vastaiseen venyttämiseen koskemaan tutkimustoiminnassa esitettyjä tulkintoja ja tuloksia, joiden alueella kyseisillä syytöksillä ei ole minkäänlaista relevanssia. Ei ole osoitettu, että kirjassa olisi rikottu yhtäkään lakia, eikä ministeriöllä ole toisaalta myöskään oikeutta vaatia noudattamaan tutkimuksissa mitään poliittisia tai juridis-

normatiivisia tarkoitusperiä, sillä kaiken todellisen tutkimuksen tulee olla arvovapaata eikä tarkoitushakuista.

Tosiasiassa ministeriön tehtävä ei ole valvoa tutkimustoimintaa, vaan tutkijakunnan tehtävä on valvoa poliittisen ja viranomaisvallan käyttöä. Ministeriön asennoituminen on kääntämässä tämän asetelman brezhneviläisesti nurin.

Miten asioiden olisi pitänyt olla? Ministeriön virkamiesten ja poliittisten ministerien olisi pitänyt sisäistää kirjassani esittämäni mediakritiikki ja pohtia, olisiko median ja opetushallinnon omissa menettelytavoissa korjattavaa.

Ministeriön tulisi ryhtyä toimenpiteisiin tiedonmuodostuksen alkujuurilla eli yliopistojen yhteiskuntatieteellisissä, humanistisissa, oikeustieteellisissä ja taiteellisissa yksiköissä vallitsevan punavihreän kallistuman oikaisemiseksi.

Ministeriön tulisi purkaa Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston rahoitusjärjestelmä, jolla ohjataan lähes 60 miljoonaa euroa vuosittain ”hallitusta tukevaan tutkimukseen”.

Ministeriön tulisi ryhtyä toimintaan miesten ja poikien aseman parantamiseksi koulumaailmassa ja purkamaan niitä ideologisia velvoitteita, joilla feminististä ideologiaa on manipuloitu lasten ja nuorten tajuntaan kouluissa, yliopistoissa ja muissa opetuksen organisaatioissa.

Ministeriön tulisi ryhtyä kaikkiin niihin toimenpiteisiin, joilla koko viestinnällistä ympäristöä korjattaisiin alkaen Yleisradiosta ja päätyen luokkahuoneisiin.

Ministeriön tulisi osoittaa kirjan kirjoittajalle puolen miljoonan euron tutkimushanke ja nimittää teoksen kirjoittaja tiedepoliittisen osaston ylijohtajaksi opetus- ja kulttuuriministeriöön, sillä hän on asiantuntija, joka jo vuonna 2003 kirjoitti Suomen Akatemian ”Syrjäytyminen, eriarvoisuus ja etniset suhteet Suomessa” -ohjelmassa teoksen nimeltä *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka* (Yliopistopaino, 371 sivua).

Hulluus eteni opetus- ja kulttuuriministeriöstä perussuomalaiseen puolueeseen

Oireiden ilmiötaso: Perussuomalainen puolue lopetti kirjani jakelun Suomen Perustasta itsesensuuria muistuttavalla tavalla noin kaksi vuorokautta julkaisemisen jälkeen.

Vaikuttava syy: Perussuomalaiset Naiset alkoivat räksyttää valtamedian kuorossa ”naisvastaisuudesta” ja tulivat siten johdetuiksi valhemedian toimesta harhaan. Puolue päätti lopettaa kirjan jakelun pitääkseen kiinni naiskannatuksesta, joka on altista valumaan toisiin puolueisiin heti, kun naiseuden ympärille rakennettu identiteettipolittinen turvamuuri kyseenalaistetaan.

Päämääräsyy: Puolue määräsi kirjan jakelun keskeytettäväksi välttyäkseen ministeriön aloittamalta taloudelliselta painostukselta, estääkseen ministeriötä perimästä toiminta-avustuksia takaisin ja turvatakseen rahoituksensa tulevaisuudessa. Hankamäen katsottiin sopivan hyvin uhrattavaksi ja syyt hänen ansioistaan vieritettiin hänelle, sillä hän on homo, jota vastaan puolueessa on muutenkin kähinää.

Hulluuden diagnoosi: Perussuomalaisia leimaava traumaperäinen stressihäiriö F43.1, josta puolue oli kärsinyt jo pitkään moniin puolue-edustajiin kohdistettujen ajojahtien vuoksi.

Taustalla vaikutti opetus- ja kulttuuriministeriön tapa laittaa pistooli ajatuspajan ohimolle, vaikka kukaan ei ollut osoittanut kirjassani mitään vikaa vaan ainoastaan väitteitä, jotka olivat valheellisen valtamedian tai kilpailevien puoluetahojen esittämiä. Sillä tavoin puolue ja ajatuspaja tulivat pyörtäneeksi puolueen piirissä esitetyt näkemykset sananvapauden edistämisestä ja sensuurin vastaisuudesta, mikä puolestaan johti puoluetta mielipiteiden bipolaariseen jakautumiseen.

Kirja sensuroitiin puolueen imagoa, ideologisia mainetekijöitä sekä naiskannatusta ajatellen, mutta samalla ylenkatsottiin puolueen kannattajia estämällä heitä saamasta kirjaani käsiinsä. Toisaalta teos laitettiin saataville epävirallisesta Internet-arkistosta *doublespeakia* muistuttavalla tavalla. Jakomielinen suhtautuminen merkitsi antautumista tanssimaan kilpailevien puolueiden pillin tahdissa, mikä syvensi traumaperäistä stressireaktiota ja jäykisti jakomielisyyden osaksi puolueen defensiivistä julkisuuskuvaa.

Miten asioiden olisi pitänyt olla? Suomen Perustan ja perussuomalaisen puolueen olisi pitänyt ja pitäisi edelleenkin jakaa kirjaani sekä verkkosivuillaan että painettuna alkuperäisen aikomuksensa mukaisesti, sillä teoksessani ei ole mitään laitonta, eikä jakelua estä juridinen ennakkosensuuri.

Koska myös asiaa ministeriölle arvioineen yliopistonlehtorin mielestä kirjan julkaisemiselle ei ole laillista estettä ja koska ministeriö ahdisteli Suomen Perustaa filosofian Nobel-palkintoon verrattavalla rikesakolla (eräässä vaiheessa peräti 750 000 euroa), sitä merkittävämpi teokseni ilmeisesti on ja sitä suuremmalla syyllä ajatuspajan kannattaisi pitää kirjaani saatavilla. Myös puolueen kannattaisi naulata matto paremmin lattiaan kiinni, sillä nyt se luistaa kaikkien alta.

Perjantaina 11. syyskuuta 2020

KOHTI KUUDENNEN AALLON FEMINISMIÄ

Tasa-arvojohtamisen asiantuntija Nelli Ronkainen Malmön yliopistosta otti yhteyttä ja kertoi erään artikkelinsa julkaisemisen kilpistyneen penseyteen suomalaisissa sanomalehdissä.

Niinpä hän lähestyi minua toivoen artikkelinsa sisällyttämistä laajalti luettuun blogiini. Viestissä oli tietenkin ylisanoja, mutta Priden kunniaksi toteutan Nellin toiveen mielelläni.

Lisäksi toivon jokaisen liittyvän oman kotiyliopistonsa feministisiin verkostoihin ja vähintäänkin sukupuolen tutkimuksen sähköpostilistoille saadakseen asiallista tietoa feminismistä. Tässä Nellin teksti:

Kohti kuudennen aallon feminismiä – syrjinnän uudet piilorakenteet

Yleisen naishalveksunnan nostaessa jälleen päätään jonkinlaisena itsestäänselvyytenä voidaan huolestuneesti todeta, että myös tutkimustoiminnan piirissä esitetään tieteenä julkaisuja, joissa ei tunneta alan feminististä tutkimusta lainkaan.

Asialliseenkin translainsäädännön, ”*Me too*”-hankkeen ja ”Suostumus”-aloitteen arvosteluun liittyy piilorakenteellista naisvihaa, joka ilmenee passiivis-aggressiivisena sovinismina ja näkemyksenä miestapaisen päätöksenteon ensisijaisuudesta politiikassa.

Feminismin neljä ensimmäistä aaltoa ovat jo useimmille tuttuja, ja ne voi helposti tarkistaa vaikkapa englanninkielisen Wikipedian artikkelista. Muovautuminen aaltomaiseksi prosessiksi kertoo, että kyseessä on edistyvä liike, jolla ei ole aikomustakaan jäädä kulttuuriamme uhkaavan taantumuksen jalkoihin.

Neljänteen vaiheeseen liittyi intersektionaalinen feminismi, joka tuotti edistystä sen paljastaessa uusia väliinputoajaryhmiä ja syrjinnän lajeja, eräinä viimeisimmistä mikroaggressiot, joita torjumaan on luotu turvallisten tilojen politiikkaa.

Sen kautta on kyetty sulkemaan epäasialliset hyökkäykset pois kirjamessuilta ja seminaareista sekä turvaamaan avoin keskusteluilmapiiri kaikille todelliseen dialogiin haluaville.

Identiteettipoliittinen feminismi voi kuitenkin oikeuttaa itsensä vain uusien työsarkojen kautta. ”Feminismin jälkeisestä ajasta” ollaankin vielä kaukana, sillä uutta syrjintää paljastuu jatkuvasti.

Olen täällä Malmössä ilokseni havainnut, että sukupuolirasististen piilorakenteiden torjunnassa auttaa monikulttuurinen lähestymistapa, kun maahanmuutto ja sukupuolten kirjoon liittyvä moninaisuus nauttivat inklusiivisesta identiteettipolitiikasta, syrjityt vähemmistöt joukkoistuvat ja voimaantuvat sekä löytävät vertaistukea toisistaan.

Murheekseni olen myös huomannut, että astuessamme viidennen vaiheen feminismiin on haasteita edelleen jäljellä. Yksi väliinputoajaryhmä on transsukupuoliset takaisinvaihtajat.

Ensin heitä on syrjitty sukupuolta korjaamaan jonottaessaan. Korjauksen jälkeen he ovat voineet kokea vieroksuntaa sukupuolen korjauksensa vuoksi. Ja kun he identiteettinsä jälleen muututtua ovat korjauttaneet sukupuoltaan takaisin vastaamaan synnynnäistä ja oletettua sukupuoltaan, he ovat joutuneet kuulemaan asiasta päivittäin, mikä on lisännyt heidän pettymystensä taakkaa.

Translainsäädäntöä uudistettaessa olisi toimittava niin, ettei tällaisista lieveilmiöistä tulisi syrjinnän valtavirtaa.

Jo vakavasti toiseuttavan suomen kielen pronominin ”he” käyttäminen on omiaan synnyttämään vierauden kammoa. Viidennen aallon feministien tarkoitus onkin toimia niin, että sukupuolten raja-aidat murskaantuisivat kokonaan ja vastakkainasetteluja luova jakautuneisuus liudentuisi *queer*-poliittiseen monenkirjavuuteen.

Sukupuolten moninaisuus olisi otettava entistä painokkaammin huomioon kaikissa yhteiskunnan rakenteissa niin, että siitä tulisi koko julkista elämää leimaava valtavirta, jota toteutetaan läpäisyperiaatteella päiväkodeista kouluihin ja työpaikoilta hoivakoteihin. Käsittääkseni tämä on myös hallitusohjelman mukaista.

Eräät kuudennen vaiheen feministit ovat jopa väittäneet, että intersektionaalisen etiikan mukaista olisi antaa syntymättömälle lapselle sikiövaiheessa sukupuolisen kehityksen katkaisevaa hormonia, jotta he voisivat murrosikään tullessaan valita sukupuolensa itse. Tällöin sukupuolielinten kehitys käynnistettäisiin jälleen hormonihoidolla, ja näin suojeltaisiin lasten oikeutta itse päättää sukupuolestaan.

En oleta yhteiskuntamme olevan aivan vielä valmis tämän kaltaisiin moraalikäsitysten kehitysaskeliin, mutta voluntaristisen feminismin näkökulmasta siten voitaisiin turvata yksilöiden itsemääräämisoikeus ja mahdollisuus manifestoida vapautensa.

Aikana, jolloin rasismi, sovinismi ja konservatiivisuus valtaavat alaa, on tärkeää, ettei kenttää jätetä avoimeksi äärioikeistolle, joka saa viestinsä läpi valta- ja vaihtoehtomedian lisäksi nykyisin jopa yliopistoissa.

Kukaan ei ilmeisesti johda oikeudenmukaisuutta. Kaikenlaisia ”antiautoritaarisia rintamia” ilmestynee siis aina ”demokratiaa edustamaan”.

Nelli Ronkainen
väitöskirjatutkija, Malmön yliopisto

Päivitys 12.9.2020

Eräs valpas lukija lähetti minulle viestin ja sanoi, että Nelli Ronkaisen edellä oleva kirjoitus on täyttä kuraa ja että kuinka kukaan voi ottaa sitä todesta: ”Vedä pisteet yhteen ja katso, mitä muodostuu muutaman viimeisen sanan alkukirjaimista!”

Pahoittelen lukijoiden harhaanjohtamista ja pyydän sitä anteeksi. Oli virhe julkaista Nelli Ronkaisen teksti, mutta laatujournalismin velvoittamana korjaan erehdykseni, enkä varsinkaan tilaa Nelliltä enää mitään.

Sunnuntaina 20. syyskuuta 2020

HALLITUS TUHLAA JA TEKEE SENKIN VÄÄRIN

Totuus on seuraava: eduskunnassa on oikeistoenemmistö, mutta maassamme istuu vihervasemmistolais-feministinen hallitus vain ja ainoastaan yhdestä syystä: Kepun tuella ja koska Keskusta sen sallii. Ja nyt tämä vihvas-fem-hallitus polttaa Suomen kansantalouden varat tulena taivaalle.

Koronakriisin keskellä on houkuttelevaa ajatella, että parinkymmenen uuden lainamiljardin kylkiäisenä voidaan valtionbudjettiin lisätä myös muita menoja kuin niitä, jotka olisivat aivan välttämättömiä Suomen nostamiseksi vikasietotilasta takaisin tolpilleen. Maria Ohisalo (vihr.) sai läpi sähköpyörätkin.[362]

Samanaikaisesti haja-asutusalueella asuvien ahdinkoa lisätään polttoaineverojen korotuksilla ja patistelemalla omakotiasukkaita öljylämmityksestä luopumiseen sekä saneerauksiin, joiden hinta pahimmillaan ylittää kiinteistöjen arvon. Autoilijoiden ahdistelu puolestaan ei ole enää budjettipolitiikkaa vaan *maantierosvousta*.

Punavihreä hallitus on päättänyt aloittaa uudestaan myös Kokoomuksen, Kepun ja Sinisten käynnistämän työttömien kiusaamisen. Entinen työministeri Jari Lindström (sin.) tunnistikin esityksessä jo omat virheensä.[363] Jälleen ihmiset pakotetaan hakemaan työpaikkoja, joita ei ole.

Totuus on, että työttömien piinaaminen haastatteluilla ja kouluttelulla *ei luo tähän maahan yhtään työpaikkaa*, paitsi tietysti sille tuhannen byrokraatin armeijalle, joka palkataan ahdistelemaan työttömiä uudella aktiivimallilla. Työpaikkoja voisi luoda vain kilpailukyvyn parantaminen.

Myös nykyiset työpaikat täytyisi pitää maassa, mutta sitä valtion omaisuuden myyminen ja ympäristönormien kiristäminen vain vaikeuttavat.

Teollisuuden päästökauppakompensaation lopettaminen ja turpeen verotuksen tuplaaminen heikentävät teollisuuden kilpailukykyä ja sitä kautta työllisyyttä. Eipä siis ihme, että vihervasemmistolainen hallitus sanoi

lykkäävänsä työllisyystavoitteidensa toteuttamista ensi vuosikymmenen loppuun!

Kriisiaikana on näköjään helppo kirjata budjettiin vihervasemmiston imagomenoja kevyillä kynänkäänteillä ymmärtämättä talouden toiminnasta ja arvotuotannosta yhtään mitään. Norja (jolla muuten ei ole lainkaan valtionvelkaa) ei lopeta öljynporausta ympäristösyistä, vaikka Suomessa kuokka pakotetaan jättämään suon laidalle viherfundamentalistien tyydyttämiseksi.

Mistä hallitus sitten *ei* säästä? Hallitus ei säästä kiintiöpakolaisten vastaanottamisesta, kehitysavusta eikä kansainvälisestä toiminnasta, sillä mikään ei ole hallitukselle tärkeämpää kuin suomalaisten ihmisten ylenkatsominen ja kansallisen varallisuuden siirtäminen vieraiden kansakuntien hyväksi. Tämä tuli selväksi jo koronatukiaisten nettomaksajaksi laittautumisessa. Asiassa ei ole auttanut myöskään sen toteaminen moneen kertaan perustuslain vastaiseksi.

Kyseinen politiikka on *internatsismia*, joka on suomalaisten pahin vihollinen. Se sisältää muun muassa tulonsiirrot vieraiden kansakuntien hyväksi, ja sitä toteutetaan antamalla almuja korkeammin verotetuista maista alemman veroasteen maihin.

Kyseinen politiikka on jatkunut jo pitkään. Monilta lienee unohtunut, millä tavoin Suomen perustuslait sivuutettiin jo Kreikka-tukien ja -vakuuksien antamisessa vuonna 2011, kun Jyrki Katainen (kok.) ja Jutta Urpilainen (sd.) toimivat asiasta vastaavina ministereinä.[364] Myös tuolloin perustuslait osoittautuivat pelkäksi paperiksi, samoin yleiset oikeusperiaatteet, joiden mukaan verottamisen oikeutus perustuu varojen palautumiseen *oman kansakunnan* hyväksi.

Myöskään perustuslakituomioistuimesta ei olisi ilmeisesti apua, sillä se pantaisiin todennäköisesti kokoon äärivasemmistolaisen Demla-kaaderin perusoikeustalebaneista. He hoilaavat perusoikeuksien puolesta aina, kun niillä edistetään vieraiden kansakuntien pyyteitä Suomessa. Sen sijaan Suomen kantaväestön perus- ja ihmisoikeudet ovat heidän kannanotoillaan yli käveltävissä aina, kun tarkoitus on ajaa vihervasemmiston agendaa.

Punavihreä hallitus on tehnyt Kepusta oman juoksupoikansa, joka taipuu mihin vain. Minun ei käy sääliksi Kepun alenevaa kannatusta, mutta kylläkin suomalaisia ihmisiä, joita hallitus piiskaa piinallisesti. Keskusta on vihervasemmistolais-feministisessä silmukassa takaamassa myös asumisoikeuslainsäädännön romuttamisen[365] ja translainsäädännön uudistamisen, jolla mitätöitäisiin nykyisin voimassa olevat henkilötunnukset.

Kepu on varmistamassa Suostumus-hankkeen läpimenon, jolla flirttikuvan lähettäminen kriminalisoidaan ”ahdistelurikokseksi” pyrkien siten nujertamaan suomalaisten ihmisten seksuaalisesta aloitteellisuudesta jäljellä olevat rippeet feministien telaketjujen alle. Sama sairas hypersensitiivisyys näyttää leviävän verkkoympäristöstä vihervasemmiston ja feministien myötä kaikkialle yhteiskuntaan ja ihmisten kanssakäymiseen.

Perjantaina 25. syyskuuta 2020

SUVAITSEMINEN LIENNYTTÄÄ

Kuten kaikki jo tietävätkin, kirjoitin Perussuomalaisten ajatuspajalle Suomen Perustalle syksyn suosituimman tietokirjan: mediatutkimuksen nimeltä *Totuus kiihottaa*. Käsittelin etupäässä menneisyyden asioita pyrkien kuvaamaan, kuinka puolueellista valtavirtamedian toiminta on ollut, ja on tietysti edelleenkin.

Se oli kuitenkin konservatiivista. Nyt on aika katsella eteenpäin. Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden vuoksi olen kirjoittanut Vihreiden ajatuspajalle tulevaisuustutkimuksen nimeltä *Suvaitseminen liennyttää*. Käsittelen siinä etupäässä tulevaisuuden visioita. Tiivistelmä tulee tässä:

Tulevaisuuden Suomessa ei syödä liharuokaa. Teurastamot (eläinten keskitysleirit!) lopetetaan ja hyttyset opetetaan tavoille. Ne eivät enää ime verta, ja mehiläiset eivät pölytä. Näin myöskään lihansyöjäkasvit eivät lisäänny, eikä kasvikuntakaan käytä ravinnokseen lihaa.

Suomalaiset asuvat omakotitaloissa Nurmijärvellä, mutta yleisesti luullaan asuttavan Hollannissa, sillä jokaisen talon pihassa on tuulimylly. Se tuottaa sähköä Teslan akkuun, josta asukkaat myyvät yli jääneitä elektroneja älykkääseen sähköverkkoon. Kruunuvuorenrannan peruskallioon kaivetaan lämpöpumppuja ja katoille kiinnitetään aurinkopaneeleja, joilla lämmitetään saunoja kylminä ja tuulettomina pakkasöinä. Lämpöä saadaan suureen luolaan johdetusta 5-asteisesta merivedestä, jolla voidaan lämmittää kokonaisia kaupunginosia heti kun asiasta saadaan kokeellista tutkimusnäyttöä.

Peräkylän Hiskin työmatkaa varten rakennetaan kirkonkylälle parikymmentä kilometriä pitkä pyörätie. Raideliikennettä kehitetään kesämökeille. Helsinki-Vantaan lentoaseman miljardi-investoinnit tehdään valmiiksi, jotta edistykselliset voivat jättää autonsa kotiin ja lentää Brysseliin bailaamaan – ja lentotomaattikuorman päällä takaisin.

Ultra Bra soi Rödbergissä asuvan vihervasemmistolaisen feministin citymaasturissa, jonka hän osti Suomen Akatemian rahoilla näyttääkseen, mitä ilmastoystävällisyys käytännössä tarkoittaa.

Työllisyys paranee vuonna 2085, ja velkasuhde taittuu 2157. Työllisyysaste on 100 %, mutta työn tuottavuus 0, sillä kaikki työlliset toimivat verorahoitteisissa tukitehtävissä ja kirahviyhdistyksissä. Panostusta kehitysapuun jatketaan, sillä Afrikka on investointi. Perustetaan ilmasilta tuomaan työvoimaa Lähi-idästä Suomeen ruokkimaan 55-vuotiaita Yleisradion monikulttuuriohjelmista nauttivia demarieläkeläisiä, jotka makoilevat patjoillaan tietäväinen hymy suupielissään.

Perustetaan pienoisydinvoimaloita tuottamaan virtaa sähköavusteisiin työmatkapolkupyöriin, sillä molemmille sattuvat onnettomuudet ovat vain pieniä, ja riskien hajauttaminen ympäri yhteiskuntaa on nykyisen alustatalouden toimintamalli. Valittujen Palojen 60-lukulaiset ideat päätyvät näin kiertotalouteen, ja tuntuu kivalta, kun on haarojen välissä jotain kovaa. Jopo keulii. Kadunkalusteiksi ilmaantuvissa huumehuoneissa teroitetaan kylmissään hytiseville kiilusilmänarkkareille: vedä lämpöä neulasta, älä hiilivoimasta!

Hyvät autot hallitus julistaa pannaan, paitsi niissä tapauksissa, joissa ne kyyditsevät ministereitä itseään.

Otetaan tavoitteeksi, että Suomen väestö lisääntyy vähintään 50-prosenttisesti maahanmuutolla, sillä se on tasa-arvon mukaista eikä loukkaa yhdenvertaisuutta. Pidetään esikuvana Viroa, jossa kolmasosa väestöstä koostuu venäläisistä, ja Virohan on taloudellisesti meitä edellä. Sanotaan ulkomaalaisia nuoriksi, sillä se on toiveikasta tulevaisuuden kannalta.

Satsataan maahanmuuttajataustaisten yksinhuoltajaäitien esteettömän kulun hiilijalanjäljen pienentämiseen ja muihin kansakuntamme suoriutumisen kannalta elintärkeisiin asioihin. Otetaan biohajoavan presidenttiehdokkaan uusiokäyttö ykkösasiaksi, ja kierrätetään turvapaikanhakijat toistuvassa tilapäisen suojelun myöntöprosessissa.

Väitetään, että Suomi kärsii luontokadosta, ja sosialisoidaan kansalaisten metsävarallisuus käyttäen apuna EU:n luontodirektiivejä, taksonomia-asetusta ja ennallistamisasetusta, joilla voidaan kätevästi polttaa poroksi metsien lisäksi myös perustuslaillinen omaisuudensuoja. Näin vältetään kateuden ja katkeruuden leviämistä yhteiskunnassa, kun kukaan ei omista mitään, ja tasa-arvo sekä yhdenvertaisuus edistyvät.

Pakotetaan ihmiset omakotitalojen ja muiden kiinteistöjen energiaremontteihin, jotta saadaan asumisen hinta kattoon ja osoitetaan, että ilmastonsuojelu on huikean arvokasta, sillä suurellakin rahalla saadaan vain vähän hyötyä. Mitä harvinaisempaa jokin on, sitä suurempi on sen arvo! Sivuseurauksena osoitetaan oikeaksi alenevan rajahyödyn laki, joka sanoo, että täydellisyyttä tavoiteltaessa viimeiset askeleet ennen kuilun reunaa ovat aina raskaimmat.

Torjutaan etnonationalismia polttamalla Suomen lippu, sulattamalla leijonakorut ja lopettamalla armeija. Laitetaan päivänkakkaroita kiväärinpiippuihin ja toivotaan, että rauhanpuolustajat eivät radikalisoidu. Poltetaan Koraanin asemasta Jukka Hankamäen *Totuus kiihottaa*, sillä se on vaikutusvaltaisempi mutta ohuempi ja hiilidioksidia tulee vähemmän.

Sukupuolta ei saa kysyä mutta ei myöskään olettaa. Sukupuolen selvittäminen taas on seksuaalista ahdistelua, josta joutuu maailmanlaajuiseen elinkautisrekisteriin. Paetkaa kuuhun, natsit! Ihmiset lisääntyvät niin, että lapsilla on lopultakin kaksi oikeaa äitiä.

Otetaan käyttöön automaattinen sensuuri, joka poistaa sopimattomat ajatukset Internetistä ja lähettää kotiin sakkolapun, kuten Mannerheimin-

tien peltipoliisi. Valtteri Bottas voittaa lopultakin Lewis Hamiltonin, sillä F1-racingissa kilpaillaan nyt siitä, kuka ajaa tarkinta keskinopeutta ja antaa tilaa toisille, jottei syytettäisi rasismista. Suomen edustusurheilijat lähetetään kansainvälisiin hyväntekeväisyysjärjestöihin.

Julkaisualalla kilpaillaan hyvyydessä kuin pyhimysten luostareissa. Sanat syödään ravinnoksi, ja kirjat pannaan hiilinieluun. Minttu-kirjoja saa julkaista, ja kissavideon laittaminen nettiin on sallittua, jopa suotavaa. Opetus-, propaganda- ja indoktrinaatioministeriön käsitys tasa-arvosta ja yhdenvertaisuudesta on oikea, sillä niin sanotaan ministeriön omissa ohjeissa. Ministerit (*minister*, lat. = palvelija) ja virkamiehet ovat tyytyväisiä, sillä kansalaiset palvelevat heitä eikä päinvastoin. Yksimielisyys on voimaa, tyhmyys on kauneutta, ja tietämättömyys vapauttaa vastuusta.

Politiikka on kielletty, koska siitä syntyy häirintää. Etiikkaa ja moraalia ei tarvita, sillä enää ei tarvitse tehdä valintoja hyvän ja huonon välillä. Ketään ei näin ollen voida syrjiä, kun kaikki ovat tasa-arvoisia ja yhdenvertaisia. Hiilineutraali ja sukupuolineutraali Suomi toteutuu aikanaan kyllä, mutta malttia nyt, ettei vauhti olisi liian kova.

Tiistaina 29. syyskuuta 2020

VAIHTOEHTOINEN JOURNALISMI NOSTI ESTONIAN MYYTIN PINTAAN

Valtavirtamedia on tapansa mukaisesti ottamassa kunniaa Estonia-aluksen uppoamisteorian kumoamisesta. Journalistisesta paljastuksesta kiitetään TV-kanava Discoveryä, joka nopeasti arvioiden edustaa valtamediaa. Mutta mietitäänpä hetken, kuinka asia oikeastaan on.

Discovery harjoitti tutkivaa journalismia sallitun rajoja hipoen ja ehkä ylittäenkin. Sukeltajat rikkoivat niin sanottua hautarauhaa, ja toimittajat olivat poliittisesti epäkorrekteja sekä ottivat salaliittoteorioina pidetyt oletukset todesta. He eivät noudattaneet hallitusten sopimuksia tai viranomaisten määräyksiä eivätkä ryhtyneet virallisten selitysten takaajiksi. Tässä mielessä valtavirtakanavan sankaritoimittajat tulivat toimineiksi nimenomaan vaihtoehtoisen journalismin tavoin!

Sen sijaan katastrofin jälkimainingeissa valtavirtamedialla oli suuri paine tukea virallisia selityksiä. Estonian uppoamisesta tuli ja tehtiin mediatapahtuma. Viralliset selitykset pysyivät pinnalla nimenomaan siksi, että valtamedia selitti asiat parhain päin. Näin omaiset saivat rauhan ja ruumiit levon. Sama rooli medialla on ollut kautta aikojen myös sotien ja muiden tragedioiden pois selittämisessä.

Tämä tepsikin, kunnes vesi virtasi valtoimenaan myös valtavirtamedian tukemaan teoriaan, joka pulahti hetkessä pohjaan. On tietenkin vaikeaa sanoa, mikä on tehnyt aiemmin raportoimatta jääneen reiän aluksen kyl-

keen. Se on kuitenkin varmaa, että tieto sen olemassaolosta jätettiin kertomatta. Miksi?

Jos siitä laajemmin mediassa tiedettiin, se ei ilmeisesti sopinut median ja viranomaisten kertomaan tarinaan. Se sopi keulaportin irtoamista koskevaan kertomukseen yhtä huonosti kuin maahanmuuton tuottama eripura sopii median tuottamaan legendaan monikulttuurisen yhteiskunnan ihanuudesta.

Kun toistakymmentä vuotta sitten kirjoitin aiheesta otsikolla ”Estonia uppoaa joka yö”,[366] mielessäni oli silloinkin yhteiskunnallisen totuuden mediariippuvuus ja mediavälitteisyys. Media loi Estonian uppoamisen ympärille kertomuksen, joka ihmisten haluttiin uskovan niin Virossa, Ruotsissa kuin Suomessakin.

Tätä tarkoitan, kun mediatutkimuksessani *Totuus kiihottaa* kirjoitin valtamedian ”yhteiskuntavastuusta”, jolla se ryömii viranomaisvallan takeeksi ja tueksi pyrkien siten auttamaan poliittisia vallanpitäjiä yhteiskuntarauhan ylläpidossa.

Estonian tapauksessa yhteiskuntarauha ei ollut vaarassa, mutta ihmisten mielenrauha oli. Media meni aisakellot helkäten turvaamaan sitä.

Se ei kuitenkaan kannattanut. *Anomalioita* ilmaantui liikaa. Tieteenfilosofi Thomas Kuhn tarkoitti ’anomalioilla’ teoriaan sopimattomia palasia, jotka kasautuessaan johtavat vallitsevan käsityksen romahtamiseen. Kumous tapahtuu, kun selityksen korvaa uusi teoria.[367]

Jo pitkään oli tiedetty, että myöskään Estonian uppoamisen selityksissä kaikki ei ollut kohdallaan. Tunnetuimman vaihtoehtoisen teorian uppoamisen syistä on esittänyt saksalainen Jutta Rabe, jonka mielestä saksalaisvalmisteisen ja jäätä murtavaksi suunnitellun aluksen ei ollut soveliasta rikkoutua pelkän myrskyn vuoksi. Hänen ja monien muidenkin esittämät poikkeavat näkemykset leimattiin kuitenkin salaliittoteorioiksi.

En käy itsekään arvailemaan tragedian syitä. Selittämättömiä tekijöitä on joka tapauksessa liikaa, jotta aiemman faktajournalismin pönkittämät faktat voisivat säilyttää uskottavuutensa.

Tapaus opettaa, millaista niin sanottu faktajournalismi yleensäkin on. Median kertomustaloudessa jokainen voi olla maapallon kiertoliikkeestä päättävä todellisuuden kuningatar, joka ratkaisee tosiasioiden todenperäisyyden. Yleensä tuo kruunupää on valtavirtamedian toimittaja.

Kunnia Estonian myytin rikkomisesta kuuluu *vaihtoehtoiselle* tutkivalle journalismille, joka epäilee ja kyseenalaistaa kartesiolaisesta filosofiasta tutulla tavalla. Sen vuoksi myöskään minua eivät kiinnosta niinkään faktat vaan juorut ja huhut, sillä niissä voi aina piillä jokin totuuden kipinä.

Olen nytkin satavarma siitä, että joku tässä maailmassa tietää, mitä Estonialle todella tapahtui. Omaa kieltään siitä kertoo laivan kyljessä oleva kymmenien tonnien voimalla syntynyt reikä, joka ammottaa kysyvästi ja vastauksia peräten. Aluksen matkustajana ollut toinen kapteeni Arvo

Piht ja ruorimies Kalev Vahtras ovat sitä paitsi edelleen kateissa, vaikka molemmat raportoitiin tuoduiksi Turun sairaalaan.

Mikäli terroristeja tai mafiaa olisi pidetty vakavasti otettavina ehdokkaina syyllisiksi, selvitystöitä olisi varmaankin jatkettu loppumattomiin. Vaikuttaakin kuin tutkimustyöt toimeksi antaneilla viranomaistahoilla itsellään olisi asioissa jotain salattavaa. Pelattiinko aluksen rahdin kanssa jotakin hämärää peliä Viron ja Ruotsin hallituksen sekä KGB:n jatkajana toimivan Venäjän tiedusteluorganisaation kesken?

Myös Viron liikenneministeri Andi Meister erosi pian sen jälkeen, kun selvisi, että hänellä saattaisi olla tietoa kahdeksasta Estoniasta pelastetusta miehistön jäsenestä, jotka katosivat pian onnettomuuden jälkeen. Lisätutkimusten sanottiin olevan vaarallisia. Sellaista yleensäkin on viranomaisten tilaama ja poliittisen vallan siunauksella tapahtuva ”tutkimus”.

Kadonneet saattoivat tietenkin vältellä myös juridista vastuuta. Uskoisin asiasta jotakin tietävien löytyvän Venäjän suunnalta.

Katoaminen on sikäli mielenkiintoista, että joskus etsitty ja kaivattu vihollinen tunnetaan, mutta hänestä ei saada havaintoja. Toisinaan taas vihollinen havaitaan mutta häntä ei tunnisteta viholliseksi. Selitys saattaa joskus olla silmien edessä. Myös Estonian lähistöllä läikehtineet lamput katosivat onnettomuuden jälkeen yön pimeyteen.

Vuonna 2014 Krimin miehityksen jälkeen venäläinen sukellusvene ajoi aggressiivisesti ja provokatorisesti kohti Viking Mariellaa,[368] mikä antaa ikään kuin vihjeen myös Estonian onnettomuuden mahdollisesta syystä. Mikäli Estoniaan osui sukellusvene tai jokin muu alus, missä se tai sen jäänteet ovat?

On toki mahdollista, että joku on käynyt tekemässä laivaan reiän uppoamisen jälkeen. Aiheuttiko repeämän laivaan jäänyt ilmatasku, joka avautui alipaineen vuoksi sisäänpäin? Kolahtiko alus rajusti pohjaan? Laskettiinko hylyn päälle kiviä?

Keulaportin irtoaminen ja kyljestä löytynyt reikä eivät ehkä ole vastakohtaisia selityksiä, kuten TV-dokumentti ohjaa ajattelemaan. Onhan mahdollista, että reiän puhkaisi irronnut keulaportti, joka saattoi kellua hetken ja iskeytyä aluksen kylkeen.

Itse pidän myös mahdollisena, että Estoniaan osui jokin toisen maailmansodan aikainen jäänne. Uppoamispaikan lähistöllä noin 15 kilometrin päässä sijaitsee nimittäin panssarilaiva Ilmarisen hylky, jonka hapertuvasta rungosta on saattanut pullahdella merimiinoja aalloille seilaamaan.

Se on sekin hyvä muistaa samalla, kun risteilymatkustajat jatkavat tanssiaan yli hautojen nykyisissä matkustaja-aluksissa. Ne puolestaan viistävät vain 50–80 metrin korkeudelta yli Estonian hylyn, jonka diskoissa ja myymälöissä uhrien ruumiit jatkavat edelleen loppumatonta karkeloaan dokumentissa kuvailtu ”huulipuna kasvoillaan”.

Kunnia tämän kaiken selvittämisestä kuuluu Julkisen sanan neuvoston ohjeita noudattamattomalle ja epäkorrektille journalismille.

Keskiviikkona 30. syyskuuta 2020

MOI: MEDIA-ALAN MARKKINAPETOS

Moi oli matkapuhelinoperaattori, joka aiheutti häiriötä kartellisoituneille matkapuhelumarkkinoille 6 euron kuukausihintaisilla liittymillään. Markkinoiden häiritseminen oli tervetullutta, sillä Moi myi kuluttajille juuri sitä, mitä he tarvitsivat eikä muuta, toisin sanoen 4 gigabittiä tiedonsiirtoa, joka riittää useimmille peruskäyttäjille.

”Rajatonta” verkon käyttöä tuputtaneet operaattorit huolestuivat, ja niinpä DNA osti Moin pois vapaata kilpailua häiritsemästä. Aavistelin vuoden 2019 alussa, ettei kestä kauaa, kun uusi omistaja muokkaa Moin liittymät omiensa mukaisiksi.[369]

Juuri näin on nyt käymässä. DNA:n omistama Moi ilmoitti korottavansa liittymien hintoja 50 prosenttia ja tarjoavansa vastineeksi 50 prosenttia lisää tiedonsiirtoa, eli juuri sitä, mitä useimmat ihmiset eivät halua eivätkä tarvitse, niin kuin eivät tarvitse 5G-verkkoakaan. Moi hyvitti hinnankorotuksen sellaisella, mitä ihmiset eivät osta eivätkä käytä.

Rajattomien liittymien kaupusteleminen ja ostaminenhan on ollut jo sinänsä hullua, sillä rajallinen ihminen ei tarvitse *mitään* rajatonta. Tässä mielessä monet Elisan, Telian ja DNA:n tapaiset toimijat ovat kaupitelleet ihmisille samaa, mitä Sonera aikoinaan osti hankkiessaan rajattomasti Saksan taivasta.

Media-alalla on jouduttu tottumaan jatkuviin sisältöpetoksiin, aivan niin kuin politiikassakin. Moin yksipuolisesti kuluttajille osoittama 50 prosentin hinnankorotus, ehtojen muutos ja tarpeettoman tuotteen tuputtaminen puolestaan ovat media-alan infrastruktuuriin liittyvä fasiliteettikusetus.

Hintojen korotuksen syyksi sanotaan EU:n vaatimuksista syntyneet verkkovierailukustannukset. Tämänkin ongelman takana on siis viime kädessä EU. Ilmiön merkiksi muutkin pulikkafirmat ovat lähestyneet asiakkaitaan karvailla korotuskirjeillä.

Olen saanut myös vakuutusyhtiöltäni joka vuosi laskun mukana ”uudet ehtoliitteet”, jotka poikkeavat *sopimuksesta*. Tietenkin samalla on esitetty hintojen korotuksia. Sopimusinstituution idea on, että sopimuksissa sovitut ehdot ja kuluttajille markkinoitujen tuotteiden ominaisuudet pysyvät voimassa ilman, että yksikään sopimusosapuoli voi muokata niitä yksipuolisesti tai ilmoituksenvaraisesti.

Kyseisenlainen brezhneviläinen asenne on yleistynyt kiskontaan perustuvilla toimialoilla pankeista puhelinyhtiöihin, ja suhtautuminen näyttää olevan aina sitä röyhkeämpää, mitä suurempi firma on kyseessä. Mitäpä, jos me kuluttajatkin ilmoitamme muuttavamme sopimustehtoja omasta

puolestamme: ”Jos hyväksytte asettamamme ehdot, teidän ei tarvitse tehdä mitään. Huoletonta jatkoa!”

Pitäisi saada aikaan laki, joka kieltää moiset sopimuspoikkeukset ja sanktioi ne markkinoinnin ja kaupan alalla. Sellainen laki jossain kuolleiden kirjainten kasassa voi jo ollakin. Saattaa olla, että myös vapaa kilpailu pitää huolen, että vaihtoehtoja riittää talouden alalla. Markkinatalouden kun sanotaan olevan itseään korjaavaa. Sen sijaan politiikassa, tieteessä ja median sisällöntuotannossa ei saa enää vapaasti kilpailla.

Tiistaina 6. lokakuuta 2020

VIHERVASEMMISTOLAISELLA VALTAMEDIALLA KAIKKI SYYT ILOITA

En ole voinut peittää näkyvistäni sitä iloa, jota vihervasemmistolainen valtamedia kokee Donald Trumpin pikaisen koronataudista toipumisen vuoksi.[370] Korona, tuo vuosikymmenen kauhea katastrofi, uhkasi kaataa maailmantalouden lisäksi Yhdysvaltain presidentin!

Valtavirtamedia selvästikin nauttii reilusta pelistä, jota Yhdysvaltain presidentinvaalissa päästään käymään Trumpin palatessa näyttämölle; tosin salaliittospekulaatioiltakaan ei ole voitu välttyä.[371] Vihervasemmistolaisessa mediassa totisesti osataan aina ajatella lähimmäistensä parasta.

Demokraateilla sen sijaan on ollut huonoa nimionnea. Mikäli varapresidentin nimi on Kamala Harris, herää kysymys, kuinka kamala onkaan pääehdokas Joseph Biden? Ja hänenkin nimensä assosioi mieleen helposti jotakin muuta kuin henkilönsä, jopa amerikkalaisille itselleen. Tuo Pete Buttigieg puolestaan oli englantia jauhavienkin mielestä turhan leikkisä ja hupaisa. Ei sillä nimellä parfyymia olisi voinut myydä, mutta jotakin Bepanthenin tapaista ehkä.

Nimellä on kyllä merkitystä, sillä ehdokkaasta täytyy rakentaa brändi. Tunnetuimpia nimeään korjanneita presidenttejä oli Johan Gustaf Hellstén. – Minkä maan presidentti hän sitten oli? Kääntäkää suomeksi: Juho Kusti Paasikivi. Raimo Hämäläinen puolestaan yritti samaa ja ryhtyi Ilaskiveksi.

Toivon Trumpin uudistavan kellokorttinsa Valkoiseen taloon, sillä hän on saanut aikaan paljon hyvää ja puolustaa Yhdysvalloille tärkeiden eturyhmien asioita. Yhdysvaltojen taloudellinen menestys puolestaan heijastuu koko maailmantalouteen.

Vai että Trump on saanut aikaan paljon pahaa vetäessään Yhdysvaltojen tukea pois ilmastonmuutoksen vastaiselta kamppailulta? Todellisuudessa sellaisista ympäristösopimuksista onkin oikein vetäytyä, jotka kohtelevat länsimaita epäoikeudenmukaisesti velvoittaessaan suurempiin uhrauksiin kuin mihin muut maat ovat valmiita.

Omalla tavallaan Trumpin antama esimerkki ohjaa myös Euroopan maita entistä vastuullisempaan oman turvallisuutensa ja taloutensa hoitoon, mikä on hyvä asia.

Yhdysvaltoihin myös sopii erinomaisesti republikaaninen presidentti. Kirjoitin jo vuonna 2005 teoksessani *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa* seuraavasti:

> Kun demokraatti on presidenttinä, Yhdysvallat on heikko eikä oikeudenmukaisuus maailmassa toteudu. Maailmassa voi olla vain yksi poliisi, ja jos tuo poliisi puuttuu, maailma ajautuu entistäkin pahempaan sekasortoon. Niinpä mahtivaltion olemukseen sisältyy se, että mahdin on toteuduttava täydellisenä ja pidäkkeettömänä. Yhdysvallat on siis valtio, jonka mahtavaan olemukseen republikaaninen presidentti ja hallitus mainiosti sopivat.[372]

Toivon siis Trumpin jatkavan. Ja onhan se toki mahdollista median parkumisesta huolimatta tai nimenomaan sen vuoksi. Omasta mielestäni parhaita Yhdysvaltojen presidenttejä ovat minun elinaikanani olleet Richard Nixon ja Ronald Reagan. Heidän ansioitaan eivät himmennä mitättömät ja median paisuttamat skandaalit Watergate-talossa tai jossakin Väli-Amerikan viidakoissa.

Kirjoitin Donald Trumpin mediakohtelusta tietysti myös useassa kohdassa laajaa mediatutkimustani *Totuus kiihottaa,* joka nyt on puolestaan katalan media- ja viranomaiskohtelun panttivankina.

Ajattelen kuitenkin kuin Margaret Thatcher aikoinaan: sosialistit heräävät joka aamu aikaisin taistelemaan omien halpamaisten ja moraalittomien tavoitteidensa puolesta, joten meidän täytyy herätä vielä aikaisemmin puolustamaan oikeuksiamme. Sen teen joka päivä niin kauan kuin elämää riittää.

Lauantaina 10. lokakuuta 2020

TUTKIMUS JATKUU: KOHTEENA NYT MEDIAN MIELIKUVATERRORI

Filosofian ja sovinnaisen ajattelun ero on siinä, että aina kun *filosofi* sanoo jotakin filosofista, poliitikot, media ja punavihreään kuplaan uskova osa tieteilijöistä syväpöyristyvät sekä aloittavat tutkimusten repimisen ja tekijän teurastamisen.

Kun kevätkesällä julkaisin teoksen *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (Helsinki: Suomen Perusta, 2020), median reagoiminen oli varmaa. Arvoitukseksi jäi vain se, mistä *aiheesta* kohu nostettaisiin ja millä kirjaa skandalisoitaisiin.

Peittääkseen itseensä kohdistuvan mediakritiikin valheellinen valtamedia alkoi ajaa asiaa sivuraiteelle ja lavastaa kirjastani ”naisvihamielistä”. Taktiikan arveltiin ilmeisesti toimivan, sillä totta kai homomiehestä voitiin helposti luoda kuvaa paternalistisena ”naisten vihaajana”. Siis: mikäli kirjoittaja ei ole välittömästi hakeutumassa naisten hameenhelmojen alle, niin kyseessä on ehdottomasti naisten vihaaja!

Tähän peite- ja vastauutisoinnin miinaan myös perussuomalaisten toivottiin kävelevän. Kohun *syy* oli kuitenkin tiede- ja kulttuuriministerinä toimineen Hanna Kososen (kesk.), joka alkoi kiristää Suomen Perustaa yleisrahoituksen takaisinperinnällä käyttäen verukkeena väitettä, ettei kirja edistä ”tasa-arvoa” ja ”yhdenvertaisuutta”. Väite oli asiaa tuntematon, sillä olen ikäni kaiken ollut kuin pimeyteen fosforoitu liikennemerkki, joka edustaa tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta.

Lopulta ministeriön paukapäät päättivät rangaista kirjani julkaisijaa ja tutkimustyönantajaa kymmenen tuhannen euron takaisinperinnällä, mikä oli isku vyön alle. Niin he toimivat ilmeisesti vain siksi, että kurittamiseen oli ”poliittisia paineita”. Hallituksen mielestä oli ilmeisesti sietämätöntä, että osoitin maahanmuuttopolitiikan virheet ja EU-politiikan mädät hedelmät tieteellisillä ja tutkimuksellisilla argumenteilla sekä paljastin, mikä rooli medialla on ollut näiden asioiden orkestroimisessa.

Koska ministeriön byrokraattien täytyy olla virkatutkintojensa puolesta ilmeisen älykkäitä, mutta silti he eivät ymmärrä kurinpidollisen partiointinsa tuhoisuutta tieteen vapaudelle, juuri se tekee heistä tyhmiä kuin saapas: suhteellisesti paljon tyhmempiä kuin normipulliaisista, sillä heiltä puolestaan ei *vaadita* erityistä älykkyyttä.

Suomen opetus- ja kulttuuriministeriön näkemys tasa-arvosta ja yhdenvertaisuudesta on peräisin KGB-museosta.
Kuvassa Tallinnan kulttuuripalatsi.

Jokaisen ihmisen pitäisi ymmärtää, etteivät tasa-arvo ja yhdenvertaisuus ole määriteltävissä yksiselitteisesti tai hallintodiskursiivisesti. Näin ollen niitä ei voitaisi käyttää myöskään poliittisen painostuksen välineinä! Arvovapaalla tutkimuksella ei ole myöskään velvoitetta edistää *mitään tarkoitusperiä*. Ministeriön puuttuminen tutkimusten sisältöihin on kauniisti sanoen toimivallan ylitys ja rehellisesti sanottuna näyttö viranomaisvallan pölvästimäisyydestä.

Perussuomalaisuuteni syytäkö on tää?

Tutkimukseni on edelleen käynnissä ja koskee nyt *teokseni vastaanottoa*. Olen huvittunut mediassa havaitsemastani sekopäisyydestä, jonka mukaisesti palavat seipäät on käännetty minua kohti, ja niillä osoitetaan kirjoittajaa kuin saarroksiin saatua saaliseläintä.

Mitään uutta tässä ei tietenkään ole. Mikäli kirjani olisi kirjoittanut joku vihervasemmistolainen, sitä kiitettäisiin valtamediassa ”menetelmiltään eleganttina”, ”perusteellisena”, ”vastaansanomattomana” ja ”lennokkaasti kirjoitettuna” sekä ennen kaikkea *rehellisenä valtamedian itsekritiikkinä*, jossa vihervasemmistolainen tutkija lopultakin myöntää valtavirtamedian ongelmat. Teos laakeroitaisiin kirjallisuuspalkinnoilla, ja tekijä toimitettaisiin pikavauhtia professorinvirkaan jonkin punavihreän yliopiston räystään alle.

Kun teoksen kirjoitin minä, sitä haukutaan vain siksi, että persuaura loistaa kulman takaa, olin Perussuomalaisten ehdokkaana eduskuntavaaleissa ja kirjan julkaisi Suomen Perusta, jossa tosin työskentelin niin kelvottomalla palkalla, että itsensä työväen presidentin pitäisi sellaista asiaintilaa hävetä. Punavihreä hallitus onkin voittamassa Kiinan kulttuurivallankumouksen sikäli, että sielläkin maksettiin käymälöitä siivoamaan komennetuille tohtoreille suhteellisesti parempaa palkkaa.

Nyt ministeriö kehtaa vieläpä periä osan valtionavuista takaisin Suomen Perustalta ikään kuin vihonviimeisenä vihamielisyyden osoituksena minua kohtaan, jotta kaikille tulisi selväksi ministeriön pyrkimys täydelliseen nujertamiseen ja tasa-arvototalitarismilla tallomiseen.

Minua vastaan suunnattu hyökkäily *todistaa jälleen oikeaksi* sen, mitä teoksessani sanoin: punavihreän kuplan puhkaisijat saavat joka kerta naamalleen vihervasemmiston vesikauhuiset vaahdot. Olen edelleen täsmälleen samaa mieltä *feminismistä* kuin sanoin kirjassani: helpompi on rabies-hiehon lähestyä huomaamatta kello kaulassa kuin on feministien antaa totuudenmukainen arvio toiminnastani. Tämä on tullut todistetuksi monin tavoin mediassa. – Otetaanpa pari näyttöä.

Repivää reseptiota

Suomen Kuvalehteen kirjoittava Pasi Kivioja käytti lehden alustaa nälviäkseen kirjaani vastaan blogitekstissään, jossa hän väitti kirjaani sisältyvän jopa ”suoranaisia virheitä”.[373] Pahoittelenkin virhettä, joka syntyi siitä, että jätin Kiviojan kokonaan vaille huomiota kirjani henkilögalleriassa, mutta korjaan puutteen tässä.

Kivioja tietenkin myös vähätteli Uuden Suomen minua kohtaan julistamaa sensuuria kirjoittamalla asiasta lainausmerkeissä. En puutu aiheeseen enempää, mutta sanon kyllä sen, että polvensa saavat siellä Uudessa Suomessa ruvelle rukoilla ja Islannin vastaiseen ilmansuuntaan pyllistää, jotta lehdelle enää mitään sanoisin, edes maksusta.

Mitä sitten ovat ne pilkkuvirheet, joita Kivioja etsii kuin heiniä neulasuovasta? Hän löytää kourallisen vakavaa moitittavaa:

”Viestintätutkijoita arvostellessaan Hankamäki viittaa Ylen ohjelmissa esiintyneisiin Anu Koivuseen, Kaarina Hazardiin ja Maria Petterssoniin. Näistä vain Koivunen on tutkija.”[374]

Jos näin todellakin on, miksi Hazard ja Pettersson *esiintyvät* jatkuvasti Ylen ohjelmissa mediaa kommentoivina *viestinnän asiantuntijoina*, ikään kuin he olisivat tutkijoita?

Varmaankin siksi, että heidät kutsutaan studioon, koska he ovat feministejä ja heillä on juuri tuo vihervasemmistolainen ja persuvihamielinen maailmankuva.

Minulle ja useimmille muillekin on loppujen lopuksi samantekevää, minkä alan edustaja kukin on tai ei ole, sillä viestintätutkimus ja median analysoiminen eivät ole mitään *disipliinejä*, eli ahtaasti rajattuja tieteenaloja.

Kiviojan käsitys näyttää olevan, että mediatutkimus on kuin media itsekin: pyhä alue, josta vain median omat ylipapit saavat ja voivat esittää arvionsa. Tämä vahvistaa näkemykseni siitä, että media-ala kokonaisuudessaan on ottanut paikan, joka kirkolla ennen oli totuuden julistajana.

Kiviojan poseeraus edustamiensa viestintätieteiden puolesta on ristiriitaista. Hänen mukaansa ”mediatutkimuksesta puhuminen on siinäkin mielessä virheellistä, ettei kirjoittaja ole korkeista oppiarvoistaan huolimatta mediatutkija”.[375] Tämän mukaan mediatutkimuksen voisi tehdä vain joku, joka on nimenomaisesti mediatutkija.

Näkemys on vailla pohjaa, sillä tiedonvälityksen peruskysymyksiä ovat tietämisen ja totuuden ongelmat, jotka kuuluvat *filosofian* alaan. Meillä filosofiassa taas ovat seinät leveällä ja katto korkealla. Sitä paitsi kirjani kannessa lukee selvästi: *filosofinen tutkimus*. Niinpä ”kritiikin esittäminen on siinäkin mielessä virheellistä”, ettei Kivioja *itse ole minkään tason filosofi*.

Kivioja on Julkisen sanan neuvoston entinen jäsen ja takoo siksi sen fiktiivistä puolueettomuutta kuin rautaa. Niinpä hän pitää esittämääni arvostelua tietenkin huonona ja lausuu hopeinen sädekehä päänsä päällä kimaltaen: ”tärkein *ismi* JSN:n päätöskokouksissa on *journalismi*. Kun tulkitaan Journalistin ohjeiden noudattamista tai noudattamatta jättämistä, siinä ei ole politiikalla mitään roolia. Kriittiset jäsenet myös torppaisivat puoluepolitikoinnin alkuunsa.”[376]

Se, joka kiistää kaiken, myöntää kaiken, ja syyllinen tekee kaikkensa paljastaakseen itsensä. Usein tämä tapahtuu defensiivisyyden eli suomeksi sanottuna puolustelun kautta. – Niin nytkin. Luvussa 13.4 luettelemani tosiasiat JSN:n ikävästä politisoituneisuudesta ovat faktoja. Ne vain ovat asianosaisille vaikeita niellä.

Vale on sekin, että Hankamäki ei tee ”kriittistä itsearviointia lainkaan”.[377] Tosiasiassa kerron oman taustani ja lähtökohtani kirjani sivulla 64. Olen sanonut niinkin (*Totuus kiihottaa*, s. 394), että ”olen tehnyt kaikkeni, etteivät näkemysteni puolesta tai vastaan esitetyt mielipiteet olisi vaikuttaneet mitenkään analyysieni puolueettomuuteen.” Tätä voisi pitää riittävänä myönnytyksenä niille vihervasemmiston sisseille, jotka esiintyvät hurskaina puolueettomuuden puolustajina punainen tai vihreä jäsenkirja takataskustaan pilkottaen.

En tosin luettele heitä tässä. Teoksessa esittämäni näytön pitäisi riittää etenkin, kun Kivioja sanoo katselevansa sitä ”lasittunein silmin”,[378] mitä hän sitten tarkoittaakin.

Kiviojan näkemyksistä poiketen tutkimukseni on myös *metodologinen huipputuote*, sillä selitän mediassa tapahtunutta jakautumista yhteiskuntarakenteessa vallitsevan halkeaman ja kerrostuneisuuden kautta sekä yhdistän viestinnällisen muutoksen sosiodynaamisen ja luokkastrategisen muutoksen tarkasteluun.

Osoitin kirjassani, millä tavoin vasemmistolainen viestintähegemonia ajaa nykyisin globaali-kapitalistisen eliitin asioita pyrkien lavastamaan *kansallismielisyyden imperialismiksi*, vaikka tosiasiassa kansallisen edun edistäminen takaa poliittisen *itsemääräämisoikeuden* ja sitä kautta kulttuurisen *moniarvoisuuden*.

Väite menetelmien puuttumisesta on törkeä vale, sillä sovellan diskurssianalyysia, teoksessani *Dialoginen filosofia* kehittelemääni keskustelunanalyysia sekä sosiaalipsykologian väitöskirjani vuorovaikutusteorioita.

Tuloksena on eräänlainen uusi suuri kertomus yhteiskuntaperustan legitimaatiokriisistä, ja se sopii vaikka oppikirjaaksi. Kyse ei ole empiirisestä tai eritystieteellisestä kertakäyttötutkimuksesta vaan edifioivasta filosofiasta, jossa puntarissa ovat myös päämäärät ja arvot. Jos tämä ei jonkun tajuntaan mahdu tai lipan yli liitää, olkoon levittelemättä perättömiä arvioita.

Kiviojan oma tapaus antaa näyttöä siitä, millä tavoin media elättää ohessaan sen omasta orvaskedestä ravintonsa saavia punkeroita, jotka

esiintyvät kaikenlaisina viestinnän konsultteina mutta joiden asiantuntemus katkeaa kuin kanan lento heti kun tullaan vaativampien poliittisten sfäärien ja tietoteorian alueelle.

Antaisin myös toimittajille yhden neuvon. Älkää kommentoiko mitään, mitä ette ole lukeneet ja ymmärtäneet. Yleisöille taas sanoisin, että älkää uskoko mitään, mitä valtamedia väittää kirjastani, vaan lukekaa vain ja ainoastaan tekstiäni ja tehkää johtopäätöksenne itse.

Lopuksi Kivioja hekumoi sillä, että ”kirjassaan median ja sosiaalisen median sensuurista valittavalta tekijältä petti perusta alta ja omat tukijoukot poistivat jälkikäteen tämän tuotoksen julkisuudesta.”[379]

Sitä hän ei tosin kerro, että julkaisija *pakotettiin* tekemään niin opetusministeriön alettua kiristää ajatuspajaa rahoituksen takaisinperinnällä. Kun hallitus pitää Colttia Suomen Perustan ohimolla, ihmekös tuo, että ministerinplanttu saa sillä keinoin filosofin kaverit kaikkoamaan? Feminismillä iskettiin taas (aivan niin kuin väitin tutkimuksessani), ja lyönti osui.

Mutta kohde ei uponnut. Sanottakoon, etten välitä. Olen mieluummin yksin oikeassa kuin lauman kanssa väärässä, ja teokseni argumentaatio kestää joka tapauksessa. Se on jo nyt kuin Barbra Streisandin patsas ihan siinä Eino Leinon ja J. L. Runebergin välimaastossa. Kirja on kunnolla julkaistu vasta kun se on sensuroitu.

Mutta sen voisi Perussuomalainen puoluekin oppia, ettei aina kannattaisi korventaa omia jäseniä, ja potkittava loppuu potkimalla. Muissa puolueissa tämä tiedetään, kun kaikenlaiset demarivilhot viilettävät kuin viitasudet omiensa tueksi.

Erityisen tyytyväinen olen siihen, että otin lähes orjallisesti kaikki kirjoitustani esilukeneiden Yoda-tietäjien editointiehdotukset huomioon ja vein muutaman lisäyksenkin tekstidokumenttiin, eikä minun tarvitse pyörtää puheitani myöskään muiden puolesta. Vikana susille viskaamisessani on vain se, että sillä tavoin ruokitaan omia vihollisia – ellei sitten ajatella, että tarkoitus onkin tarjota Vihreille huonosti maistuvaa liharuokaa.

Sanotaan, että huipulla tuulee. En kavahda sitäkään. Kun tuulee yhtä kovaa joka suunnalta, pystyssä pysyminen helpottuu!

Mikään kirja-arvio Kiviojan läimäytys ei ollut, vaan mustamaalaileva vihan purkaus, jossa tikun nokkaan nostettiin joitakin lillukanvarsia. Työnsä tehtyään hän toki moittii kirjoittajaa laiskaksi mutta toteaa, että kirjani on ”sivumäärältään reippaasti ylimitoitettu”.[380] Miten muutoin voisi ollakaan, sillä kritiikkini kohde – median ja tieteen punavihreä pöhöttyneisyys – on reippaasti ylimitoitettua?

Kirjassani on todellakin 420 sivua ja 821 viitettä, eli kiviä on käännelty enemmän kuin Kivioja koko ikänään. Koska sisältö on aivan muuta kuin valtamedia *toivoi*, kirjani on ymmärrettävästi ”ylimitoitettu”. – *Less is more, but more is even better!*

Suomen Kuvalehden julkaisema blogikirjoitus antoi näytön siitä, millaista kirjani mediakohtelu on ollut kautta linjan: pelkkää haukkumista ja parjaamista sekä vääristelyä, jossa lukijoille pyrittiin antamaan teoksestani täysin virheellinen kuva.

Toimitusten valopäät eivät ole vieläkään ymmärtäneet, että heidän reaktionsa ovat osa tutkimusprosessiani, nyt sen kohteina. Kun Helsingin Sanomat jälleen kerran käytti erästä kommunistisen sirpalepuolueen aktivistia tieteen jumalattarena pyyhkien Emilian antamilla perättömillä arvioilla pöytää,[381] tuli varmistetuksi professori Timo Vihavaisen kanta tutkimuksestani: Nämä sabotöörit ”eivät tunne vähäisintäkään halua ymmärtää sitä.” Ja näin on, sillä ”se tarina on kaikessa alastomuudessaan niin karu, että tavallaan ymmärtää sen hyvin voimakkaan hylkimisreaktion, jonka se on aiheuttanut.”[382]

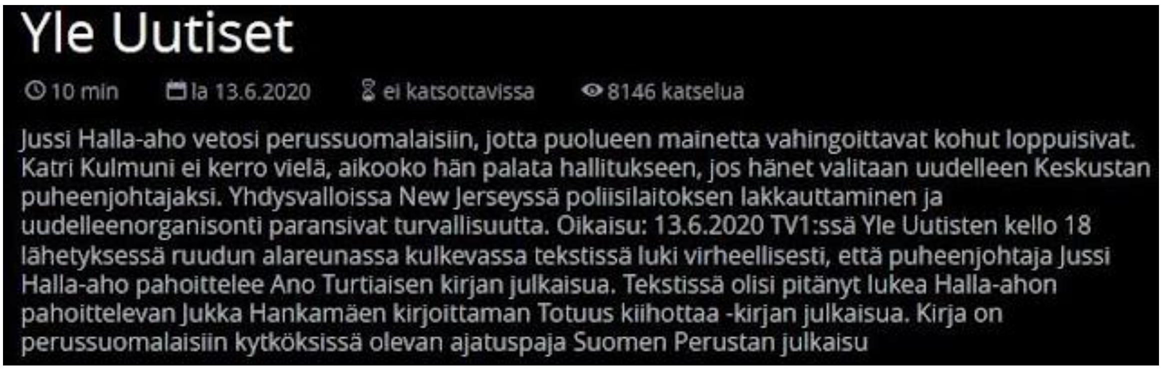
Älkää siis ampuko viestintuojaa vaan kiinnittäkää huomiota valtamediassa vallitsevan kataluuden kuvaukseen, jonka tilitän kirjassani. Sillä todellisuudesta ei saa kauniimpaa kuvaa kuin on malli.

Kun tähän lisätään viestinnän oppituolia yliopistolla hallitsevan Esa Väliverrosen tviitti, jossa varoitellaan mediaa menemästä enempää osaksi käsikirjoitusta,[383] voidaan toistaa myös parodiapoliisi Keijo Kaarisateen lohduton toteamus: ”Te ette tiedä, kuka teillä on vastassanne.” – Viime kädessä tietenkin he itse.

Niinpä myös Kiviojan kirjoitukseen sopivat hänen omat sanansa: ”Todellisesta mediatutkimuksesta ei ole millään muotoa kysymys vaan mielipiteellisestä ja kantaa ottavasta pamfletista, joka on noloimmissa kohdissa ennemminkin pefletti. Teksti vilisee asiantuntemattomuutta, laiskaa tiedonhankintaa ja suoranaisia virheitä.”[384]

Tämä on totuus *Kiviojan omasta tekstistä* ja hänen perehtymättömyydestään siihen, mitä mediassa on viime aikoina tapahtunut. Huomaatte kai, että *hänen oma kirjoituksensa ei ole mitään muuta kuin pamfletti*.

En ole viitsinyt laskea enkä luetella niitä virheitä, joita sisältyy valtamedian valehteluun kirjastani, sillä ollessaan tarkoitettuja ne eivät ole virheitä eivätkä epätarkkuuksia vaan tahallista disinformaatiota. Esimerkillisenä virheenä pidän Ylen väitettä, että kirjani oli kirjoittanut kansanedustaja Ano Turtiainen! – Näin tuli vastinetta verovaroille, vaikka Perustalle kuuluvia rahapelien voittovaroja uhataankin.

Yle Uutiset

10 min · la 13.6.2020 · ei katsottavissa · 8146 katselua

Jussi Halla-aho vetosi perussuomalaisiin, jotta puolueen mainetta vahingoittavat kohut loppuisivat. Katri Kulmuni ei kerro vielä, aikooko hän palata hallitukseen, jos hänet valitaan uudelleen Keskustan puheenjohtajaksi. Yhdysvalloissa New Jerseyssä poliisilaitoksen lakkauttaminen ja uudelleenorganisointi paransivat turvallisuutta. Oikaisu: 13.6.2020 TV1:ssä Yle Uutisten kello 18 lähetyksessä ruudun alareunassa kulkevassa tekstissä luki virheellisesti, että puheenjohtaja Jussi Halla-aho pahoittelee Ano Turtiaisen kirjan julkaisua. Tekstissä olisi pitänyt lukea Halla-ahon pahoittelevan Jukka Hankamäen kirjoittaman Totuus kiihottaa -kirjan julkaisua. Kirja on perussuomalaisiin kytköksissä olevan ajatuspaja Suomen Perustan julkaisu

Minä muuten rakastan virheitä, sillä ne osoittavat ihmisten inhimillisyyttä. Ja ymmärrän toki sen, että perussuomalaisilta vaaditaan Jumalan viisautta, sillä sitä meidän halutaan edustavan maan päällä, vaikka emme siihen kykene. – Mikä pettymys vihervasemmistolle!

On joka tapauksessa eri asia erehtyä joissakin vähäpätöisissä yksityiskohdissa kuin olla väärässä koko maailmankatsomuksessaan, kuten vihervasemmistolais-feministinen klusteri ja huvitteluliberaali porvarillinen eliitti.

Kiviojan tekstin lopussa oli Suomen Kuvalehden päätoimittajan ja Helsingin Sanomien pääkirjoitustoimittajan Matti Kalliokosken kuva ja mainos, jonka mukaan ”laadukkaan tiedon ja punnittujen näkemysten tarve on nyt suuri. Suomen Kuvalehden tehtävä on kertoa asiantuntevasti ja ymmärrettävästi, mitä maailmassa tapahtuu. Näinä aikoina tällaisen työn arvo vain kasvaa.”[385]

Niin kasvaa, ja juuri sitä teemme *me*, ette *te*. – Kovaa oli valtamedian kipuilu. Totuudessa pysymiseen vaaditaan todellinen mediasetä, joka vakuuttaa: ”Me emme petä!”

Mitättömyyksiä ei moitita

Valtamedian raivokkuudesta on yleisölle ollut vain yksi etu. Se oppi uuden nimen: Hankamäki. Se tosin kytkettiin ”naisvihaan” tavalla, jonka tehtävä oli hyökätä sekä perussuomalaisen puolueen kannatuksen että oman kannatukseni kimppuun ja torpedoida poliittiset toimintamahdollisuuteni. Tämä puolestaan kävi ilmi toimittaja Katri Makkosen Ylelle tekemästä TV-haastattelusta.

Kun kirjaani käsiteltiin A-studiossa 15.6.2020, vastaamaan kutsuttiin Jussi Halla-aho ja Riikka Purra, mutta yksi tuoli oli jätetty tyhjäksi. Monet sanoivat, että siinä olisi minun pitänyt olla. Minulle ei suotu vähäistäkään tilaisuutta vastata televisiossa, sillä toimittajat ilmeisesti arvasivat, kuinka olisi käynyt, jos minulle olisi annettu kymmenenkin minuuttia TV-aikaa: olisin puhunut toimittajien valheet hetkessä kumoon.

On journalismin etiikan vastaista laatia asioista arvioita ja juttuja kysymättä asiaa puheena olevalta ihmiseltä itseltään. Epäoikeudenmukaista ja valheellista on ohittaa kirjan tekijä kokonaan ja laittaa teosta lukemattomat henkilöt vastaamaan siitä. – Miten Ylelle saattoikaan käydä sellainen kämmi?

Makkonen pohjusti Halla-ahon ja Purran hiillostuksen lavastamalla etiikan ja sosiaalipsykologian tuplatohtorista ihmishirviötä. Tavoitteena oli, että Hankamäki on eliminoitava – ei vain mediasta vaan myös poliittisesta todellisuudesta.

Makkonen kysyi haastattelun puolivälin jälkeen: ”Voiko tämmöinen ihminen jatkossa olla teillä ehdokkaana?” Siis ikään kuin Hankamäki olisi

Frankensteinin monsteri, jonka tutkimus on poltettava siksi, että hän on läpeensä paha, hakkaa muiden vaimoja ja syö pikkulapsia pakastimesta? Toimittaja yritti ilmeisesti kiistää poliittisen vaalikelpoisuuteni ja mahdollisuuteni edustaa näkemyksiäni vapaissa vaaleissa.

Halla-aho vastasi henkiset pellekengät jalassaan, ettei puolue tee tällaisia päätöksiä tässä, ja oli tietenkin oikeassa. Kiitokset itsehillinnästä. Ehdokkuus Perussuomalaisissa on kai viharikos, paitsi ettei myöskään vihaaminen ole rikos, kunhan erottaa hyvän pahasta.

Kyse oli taaskin vain niin ilmiselvästä asiasta kuin väitteestäni, että avioliitossa tapahtuva raiskaus on ympyrän neliöimistä, sillä se todellakin sisältää suuren ristiriidan, kun suostumuksen seksiin voidaan katsoa myönnetyn jo ”rengastuksen yhteydessä”. Kannattaa katsoa tarkemmat perusteluni kirjan luvusta 11.3. Jo asiasta huomauttaminen oli kuitenkin Katri Makkosen mielestä ihan hirveän radikaalia ja täysin torjuttavaa ääneen ajattelua, jonka toistaminenkin tapahtui inhon väänteet toimittajan naamalla.

Viestit eivät aina mene perille toimittajien kognitiivisen rajoittuneisuuden vuoksi.

Millaisia prinsessoja aikuisten ihmisten pitäisi olla? Ja minkälaista lasia ovat nämä toimittajat, jotka menevät pirstaleiksi pienestä poleemisuudesta? Vastaus on, että he eivät ole mitään hauraita *fairy tale* -keijuja vaan kovapintaisia demoneja, jotka tietävät, että Piru asuu pikkuasioissa.

Juuri tämän peittääkseen toimittajat laittautuvat täysin naiiveiksi ja infantiileiksi selkärangattomiksi, joiden yksinkertainen tikapuuhermosto pelkästään *reagoi* ja saa *shokkeja* aina, kun joku ei mielläkään esimerkiksi tasa-arvon käsitettä täysin sosiaalidemokraattisesti tai muulla tavoin porvarillisesti. Siitä siis puheeni valtamedian tylsistyttämistä yleisöistä ”mak-

salaatikkoa mussuttavina retardeina”. Tosin tuossa turtumuksessa niin sanottu akateeminen feminismi on vetänyt kaikista voiton uuvuttamalla myös nuoret kuulolaitteen beigeen tasa-arvototalitarismiin.

Analogialle löytyy myös empiirisiä perusteluja. Tutkimukseni sivuilla 117–118 osoitin professori Leslie Cameronin tieteelliseen tutkimukseen (2010) viitaten, miksi median, poliitikkojen ja oikeuslaitoksen kyvyttömyys ymmärtää ironiaa, parodiaa ja sarkasmia vastaa nyt keskivaikeaa aivovammaa.[386] Alleviivasin lisäksi, ettei tämä ole minkäänlaista ”vammaisuuden pilkkaa”, mutta ei myöskään vihervasemmiston eikä oikeuslaitoksen ylistystä.

”Vammaisuuden pilkasta” valittajat ovat näköjään itse juuri niitä, jotka eivät osaa tulkita viestien sisältöjä niiden asiayhteyksien valossa, ja täyttävät siten juuri tuon professori Cameronin määritelmän. Kukaan ei muuten vaivaudu kysymään, kuinka vihamielisesti media on pyrkinyt invalidisoimaan minua *sosiaalisesti* omalla henkisellä pahoinpitelyllään.

Tyrmätkää minut tasa-arvolla

Millainen minä sitten oikein olen? Se tiedetään ilmeisesti MTV3:ssa, josta ei tosin koskaan ole oltu missään yhteydessä minuun. Silti MTV3:n uutiset julkaisi minua koskevan jutun ”Tällainen on mies, joka kirjoitti kohutun naisvihamielisen kirjan”.[387]

Jo otsikon sananvalinta oli häikäilemättömän vääristelevä ja panetteleva (”viha”), ikään kuin syrjäytymisestä ja eriarvoisuudesta jo vuonna 2003 Suomen Akatemian projektissa kokonaisen kirjan (*Dialoginen filosofia*) julkaissut filosofi voitaisiin huutoäänestää mediassa ihmisvihaa puhkuvaksi uhkatekijäksi, joka on pysäytettävä! Median harjoittama mielikuvaterrori vahvisti teoriaani siitä, millä tavoin valtavirtamedia *projisoi oman raivonsa* meidän eri mieltä olevien ominaisuudeksi.

Ja kaikki tämä tilanteessa, jossa olin tarkoittanut kirjani *asiantuntijakannanotoksi* koskien median puolueellisuutta ja sitä, kuinka myös tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta koskevia lakeja pitäisi säätää ja soveltaa, jottei tuo nyt jo auki revennyt legitimaatioristiriita repeäisi aivan ammottavaksi. Sen sijaan naisvihan käsitteelle annettiin täysin operationaalinen asema valhemedian omassa propagandassa, jossa pidettiin itsestäänselvyytenä, että Hankamäen osoittamat mätäpaiseet *valtamedian toiminnassa* ovat ”raiskausten puolustelua”. – Median tekemä persoonan raiskaus se oli sinänsä.

MTV3:n toimitus iski kätensä mämmiin, eikä tuossakaan mediassa minusta mitään voitu tietää. Sellainen media on oikeasti *meedio*, ja niin syntyy silkkaa valetta ja irvikuvia ihmisistä.

Entäpä jos nyt sitten tottelisin mediaa ja taipuisin sen tahtoon alkaen tuntea naisia kohtaan edes jotakin ja rupeaisin vihaamaan heitä, mikä to-

sin vaatisi minulta suuria ponnistuksia? Ei vihaamistakaan ole missään kielletty saati tehty rangaistavaksi, paitsi tietysti virantäyttömenettelyissä, kun julkiset virat ja akateemiset tehtävät täytetään naiskuningattarilla ja heitä palvovilla kuhnurimiehillä. Juuri omalla tuittupäisyydellään feministit ovat saaneet aikaan sen, että lopulta heitä aletaan myös tosissaan vihata, vaikka alun perin mitään vihaa ei olisi ilmennyt lainkaan.

Jostakin syystä minä en ole tuntenut kritiikin vuoksi vähäisintäkään tappiomielialaa. Olen vain kiitellyt itseäni siitä, kuinka täydellisesti valtavirtamedia on osoittanut kaikki väitteeni sen toiminnasta tosiksi.

Oletus, että säikkyisin myöskään opetusministeriön nilkkivirkamiehiä heidän saivarrellessaan pykäläkoreografialla, on harhauskomus, sillä se perustuu oletukseen, että filosofin pitää perääntyä huomatessaan kepulikonnien kuristusotteen kaulansa ympärillä.

Kirjoitin jo teokseni luvussa 8 ”Diskurssin oikeustieteellistyminen ja ihmisoikeuskultti” filosofisen ja psykologisen ajattelun alistamisesta juristinnuijien paimennukselle, joka kiistää älylliset yhteiskunnanselitykset ja merkitsee hiljaista aivokuolemaa.

Hallituksen harjoittaman ihmisoikeusretoriikan kyseenalaistaminen on tutkimukseni nimenomaisena sisältönä, eikä hallituksen pidä sen vuoksi pyrkiä kieltämään esittämääni arvostelua omaan ihmisoikeusfundamentalismiinsa vedoten. Tilannehan olisi samanlainen kuin jotakin uskonnollista opinkappaletta pidettäisiin totena sillä perusteella, että niin sanotaan uskonnollisessa opinkappaleessa. Tämä lopettaisi nopeasti myös kaiken politiikan, mikä ilmeisesti on vihervasemmiston tavoitekin.

Ministeriöissä vaikutetaan ajateltavan, että asiat ovat hyvin, kun ministeri ja virkamiesplebeijit ovat tyytyväisiä. Nimenomaan niin päin asioiden ei pitäisi olla. Asiat ovat kunnossa silloin, kun *kansalaiset* ovat tyytyväisiä, mutta juuri näin asia ei nyt ole. Ja kun olen selittänyt, mistä eripura johtuu (maahanmuutosta ja monikulttuuri-ideologiasta), ovat valtaapitävät raivoissaan, sillä olen osoittanut heidän harjoittamansa politiikan mädät hedelmät ja riitojen todelliset syyt.

Kyllähän tämä pohdituttaa

Olen kyllä viime aikoina pohtinut vetäytymistä politiikan sektorilta, sillä poliittinen todellisuus ja sen arkiharmaa kompromissiluomuksista täyttyvä banaliteetti eivät ansaitse minua ja sitä syväpöyristymisten myönteistä vaikutusta, jolla haluan parantaa maailmaa.

Jos vetäydyn, en tee sitä kuitenkaan siksi, että jokin toimittaja toivoo, puoluetoimisto vihjaa tai muuten ”auttaa”, ei myönnä ehdokkuuksia tai että eroni olisi kaikkien kilpailevien puolueiden edun mukaista. Niiden toiveita kaikkein viimeiseksi ryhtyisin toteuttamaan, joten en ole matkalla mihinkään.

Mikäli vetäytyisin, tekisin sen vain kahdesta syystä. Ensinnäkin (1) suojellakseni puoluetta enemmältä räksytykseltä. Ja toiseksi (2) henkilökohtaisista mukavuussyistä, toisin sanoen siksi, että median ja vihervasemmiston pioneereja vastaan vänkäämisessä menee aikaa ja elämää hukkaan, eikä asiassa auta se, että puitteet pylvästalossa tai valtuustossa olisivat mahtavat. Olen ajatellut aina etupäässä Suomen etua enkä omaa etuani, niin kuin jokaisen kynnelle kykenevän poliitikon ilmeisesti pitäisi.

Vetäytymiseni jälkeen olisin toki kuin ahvenanmaalainen sisävesilaivan kapteeni ilman laivaa: pätevyyttä on muttei sisävesiä, joilla seilata. Ja onhan sekin yksi tosiasia, että persoonalliset ominaisuuteni eivät tue puolueen imagoa täydellisesti, sillä en ole puolueeni symbolinen kuva. Juuri tähän, eli rehellisesti sanottuna homouteen, media tarttui naisvihaväitettä vipuna käyttäen, ja kielteinen mielikuva vahvistui kaikkialla.

Mikäli taas pyrin jatkamaan politiikassa, teen sen vain, koska juuri sitä vastustajani pelkäävät, ja heidän nitistämisensä tuottaa minulle iloa kuin paluu Troijan sodasta kotiin Ithakaan.

Kansallismielinen filosofia ja puoluetoiminta yhdistyvät vain aika ajoin

Median säestämät poliittisen hallinnon kellokkaat todistivat oikeaksi sen, mitä olen koko ajan väittänyt: Jokainen älylliseen keskusteluun antautuva saa nopeasti peräänsä hyvin palkatun tätiarmeijan, jonka ainoa tavoite on pitää kiinni oman älylliselle kulttuurille pyllistävän vallankäyttönsä riekaleista.

Suurin järkytys minulle onkin politiikassa ollut se, kuinka honteloissa käsissä poliittinen ja julkista taloutta koskeva päätöksenteko on – ja millainen mielivalta vallitsee niin hallinnossa, mediassa kuin tiedeyhteisössäkin.

Olen jo pitkään nähnyt ajattelussani erikseen *kansallismielisen filosofian* ja *puoluetoiminnan*. Kansallisen edun edistäminen on asiakokonaisuus, jota voidaan edistää aika ajoin erilaisten puoluemuodostelmien kautta.

Joskus asialla oli Kansallinen Kokoomus, kunnes se hukkasi kansallisen edun kokonaan ja myi Suomen ulkomaille tehdaspatruunoiden kanssa ja patruunatehtaita myöten. Sitten seurasi Nuorsuomalaisten uusi tuleminen. Viime aikoina kansallista etua ovat edistäneet Perussuomalaiset, ja onpa Nyt-liikkeessäkin joitain isänmaallisen ajattelun ituja.

Puoluetoiminta voi kuitenkin myös vesittyä ilman, että kansallismielisessä aatteessa itsessään tapahtuisi mitään muutoksia. Se pysyy, niin kuin filosofiakin pysyy ja on riippumatonta puoluetoiminnasta. Filosofialle ja itsenäiselle ajattelulle sekä sanankäytölle ei kukaan mitään voi. Historia antaa siitä oman kyynisen todistuksensa.

Voin vain toivoa, että Perussuomalainen puolue ei korruptoidu muiden puolueiden näkemyksiä myötäileväksi, sillä puolueen muututtua SDP:ksi ihmisten ei enää kannattaisi äänestää sitä vaan Suomen Sosialidemokraattista Puoluetta ja sen sisällönmäärittelyjä tasa-arvon, yhdenvertaisuuden ja oikeudenmukaisuuden käsitteille, jotka kuuluvat kelluvien merkitsijöiden lampeen.

Pelkään pahoin, että eduskuntatalon kaltereiden taakse päätyneistä tulee parissa vuodessa uusia hanna mäntylöitä ja maria loheloita, jotka alkavat *viihtyä* vallan salongeissa ja joiden alkuperäisistä aatteista ei ole hetken kuluttua jäljellä mitään.

Juuri sen vuoksi tarvitaan filosofiaa. Nimittäin filosofian olemus on se, että tarkoin perusteluna se pätee ajasta aikaan, niin kuin nyt tämä hegeliläis-snellmanilainen valtiofilosofia omine itsenäisyysajatuksineen. Filosofia todellakin *häiritsee*. Niin kauan kuin perussuomalaiset eivät viihdy politiikassa ja muut perussuomalaisten seurassa, asiat ovat hyvin.

”Olen itse tehnyt oman pääni, ja siksi olen niin omapäinen”, sanoi jo J. V. Snellman roolistaan tietoisena.

Mainittakoon, että myös Snellmanin teos *Läran om staten* (suom. *Valtio-oppi*) aiheutti ilmestyessään vuonna 1842 pääkaupungissa sellaisen kohun, että sen kirjoittaja joutui pakenemaan susirajan tuolle puolen Kuopioon, jossa hän toimi yläalkeiskoulun rehtorina. – Ei huonompi virka sekään. Senaattorin toimi ja professorin virka tulivat hänelle myöhässä, eikä hän pitänyt kumpaakaan suuressa arvossa.

Saaristossa kesäretkellä.

Snellmanista poiketen minä puolestani matkustin pyöräilemään Ahvenanmaalle, jossa muun muassa ruokin lehmiä (kuvassa laitumella). Ne ovatkin toimittajiin verrattuina sangen lauhkeita olentoja ja myös paljon fiksumman oloisia timanttisessa älyllisyydessään.

Miksi minua pelätään?

Media onnistui kieltämättä nykäisemään vaikuttavasta narusta, sillä puolueen naisväen yliherkkyys tiedetään, ja tuloksena oli sovinnaisuusnormeilla ja korrektiuden vaatimuksilla varustettu puritaanisuusmyrsky, jota toimittajat pystyivät käyttämään eripuran lietsomiseen Perussuomalaisten sisällä.

Totuushan on, että olen pitkälti arvo- ja sosiaaliliberaali, mutta talouspolitiikassa kokemukseen luottava konservatiivi. Liberaali olen vain välttääkseni viktoriaanista kurmotusta, jonka vallitessa pöydänjalatkin verhoiltiin liinoilla, jotta ne eivät näyttäisi ”liian eroottisilta”.

Mitä hallituspuolueet ja media sitten oikein minussa pelkäävät? Vastaan kuten lempihahmoni *Tarussa sormusten herrasta*. Kun muuan hobitti ehdotti, että valtasormus jäisi Gandal the Grayestin haltuun, velho kieltäytyi sanoen, että hänen hallussaan sormuksen valta olisi ”liian suuri”.

Osaavien, taitavien ja asioita tuntevien ihmisten hallussa vallalla on nimittäin taipumus kasvaa. Siksi ministereiksi nimitetään keskinkertaisuuksia. Heidän suorastaan pitääkin olla sopivan taitamattomia, jotta he pysyisivät ohjauksessa ja jottei heidän valtansa kasvaisi liian suureksi. Sen sijaan omissa käsissäni poliittisella vallalla olisi mahdollisuus muuttua oikeasti vaikuttavaksi koskien talouspolitiikkaa, EU-politiikkaa, maahanmuuttopolitiikkaa, koulutuspolitiikkaa, työvoimapolitiikkaa, sosiaalipolitiikkaa ja ympäristöpolitiikan hullutuksia.

Poliitikot siis pelkäävät, mitä saisin aikaan valtion- tai kunnallispolitiikan sektoreilla, kun jo pelkästään sukupuolta koskevissa mitättömissä sivuasioissa näkemykseni poikkeavat muiden puolueiden truuttaamasta linjasta. Siksi kaltaistani henkilöä ei haluta lähellekään poliittista valtaa, vaan minut yritetään pitää loitolla. Muodostan ilmeisesti uhan poliittisille valtarakenteille. Muutoin tämä vyörytys ja sensuroinnin jyrkkyys eivät liene ymmärrettävissä.

Toimittajat puolestaan pelkäävät kalossinkuvaa, joka kukoistaa heidän takapuolessaan heti, kun median *omistajat* nousevat ähkäisten divaaneiltaan ja huomaavat, että ”hei, tuo Hankamäkihän on ihan oikeassa toimituspolitiikkaa koskevassa kritiikissään!”

Minua pelättäneen toimituksissa myös siksi, että ollessani homo minun ajatellaan olevan lähellä feminismiä ja muita liberaaleja ajatussuuntia. Sen vuoksi toimittajien keskuudessa on paljon minua itseäni. Muodostan siis heille uhan, joka heidän on torjuttava, sillä olen jo heidän ihonsa alla eräänlaisena ”sisäisenä vasta-Hankamäkenä”, joka esittää kiusallisia väitteitä heidän maailmankuvaansa yksipuolisuutta kohtaan. Juuri siksi punavihreiden puusilmät näkevät minussa eräänlaisen Antikristuksen.

Sensuurissa – myös Suomen Perustan omatoimisessa – taas on se hyvä puoli, että mitä vaikeammaksi kirjani saatavuus tehdään, sitä harvinaisemmaksi ja arvokkaammaksi se käy. – Kysynnän ja tarjonnan laki.

Epäilen kuitenkin, kannattaako julkaisijankaan hautoa kirjaani kuin hanhiemo, sillä siten vain peitellään totuutta ja tunnustetaan sitä kohtaan esitetty perusteeton ja tahallisen tuhoisa kritiikki muka-oikeutetuksi. Sitä paitsi kirjaa tiedustellaan minulta koko ajan, ja painoksen hävittäminen olisi valheiden vale.

Tiedän tarkalleen myös oman roolini ja paikkani filosofian ja yliopistotoiminnan piirissä, jossa minua rakastetaan juuri siksi, että vertaisvartioinnista koostuva tekopyhä järjestelmä vihaa minua.

Nimittäin myös tiede muodostuu järjestyksenvalvonnallisesta ja normatiivisesta punaporvarillisuudesta: kaviaarikommunistien ja samppanjasosialistien sekä muiden kulttuurikanojen elitistisyydestä ollen täysin kaksinaismoralistista. Minä taas olen rehellisen kansanomainen mutta rehellisyydessäni totuudellinen. Tästä syystä olen nyt ”filosofian Jimmy Connors”, joka haastaa linjatuomarit ja saa raivoisat suosionosoitukset yleisöltä.

Koetan toki muutenkin säilyttää tyylini. Tennislegenda Fred Perryä puolestaan brändättiin aikoinaan sloganilla ”*Don’t shoot that man*.” – Olemme samaa maata. Minuakaan ei kannattaisi kenenkään tulittaa, sillä noudatan kaikessa niin sanottua tennisetikettiä ja tutkitutan tarkoin jokaisen kohdan, johon pallo osuu.

Salonkikelpoisuuden tavoittelu ei kannata

Varmaan myös Perussuomalaisissa laskelmoidaan, onko minusta enemmän hyötyä tai haittaa puolueen ulkopuolella vai sisäpuolella. Muutamat kysyvät oikeutetusti, ”mitä se sodomiitti puolueessa tekee?” Ja toiset vastaavat, ”no kun se opetti meille nämä Hegelit, Snellmanit ja muut kansallismielisen filosofian perusperiaatteet.”

En tosin ihmettelisi, vaikka perussuomalainen puolue langettaisi minulle porttikiellon, sillä puolueesta on erotettu tärkeämpiäkin tyyppejä, kuten Sebastian Tynkkynen, jolta jo kerran vietiin narikkalappu porstuassa ja joka sen vuoksi oli *on the edge*.[388] Ja kun eräät perussuomalaiset nuoret pakotettiin vetämään lelukuormurinsa hiekkalaatikolta,[389] ei ymmärretty nuorten huolta tulevaisuudesta, ja kansalaiset kyselivät kaduilla, onko puolueen puoliintumisaika kolme vuotta. Noiden parikymppisten kanssa olisi vain pitänyt olla isällisempi.

Muiden puolueiden mielistely ei todennäköisesti tuo sitä toivottua salonkikelpoisuutta vaan luo himmeää moraalisäteilyä, kun kaikki luulevat sen johtuvan janosta hallitusvaltaan. Totuus on, että perussuomalaisia ei

äänestetä siksi, että he mukailevat muita, vaan siksi, että kauttamme valottuu yhteiskunnallinen todellisuus ja mielipiteiden monenlaisuus.

Tämän kansanvaltaisuuden johdosta perussuomalainen on aina *päälinjoissaan* oikeassa, vaikka hän erehtyisi pikkiriikkisen joissakin marginaalisissa *yksityiskohdissa*. Tämä on nähty useasti ennenkin, kun joku perussuomalainen on päästänyt totuuden irti.

Politiikan ja filosofian yhdistäminen vain on tavattoman vaikeaa ja lähtökohtaisesti mahdotonta, sillä politiikassa on suuri paine kaikkien miellyttämiseen, ja näin syntyy mitään sanomatonta paketointia tai tuulesta turvoksissa olevaa julistamista, joka on filosofialle vierasta. Siksi filosofeja ei ole politiikassa paljon nähtykään, ellei sitten jossain kulisseissa.

Huvittavaa on, että kirjaani skandalisoidessaan media uskotteli puoluejohdon julkaisseen kirjan, koska se ei ollut sitä lukenut. Ajatus oli, että jos olisivat lukeneet, sitä ei olisi painettu. Nyt kun sen ovat lähes kaikki jo lukeneet, narina on loppunut, ja asia on kääntynyt niin päin, että he poistivat sen saatavilta nimenomaan siksi, että he eivät olleet sitä lukeneet.

Tyypillinen kansalaisen ja puoluejohdon välinen keskustelu.

Minua on muuten politiikassa kenenkään mahdotonta pettää, sillä olen oppinut roomalaiselta kivikasvolta, että miltä tahansa suunnalta voi tulla tikaria selkään. Pettyisin, jos ei tulisi. Mutta pyrin osoittamaan oman kunniallisuuteni olemalla itse jymäyttämättä ketään.

Ymmärrän kyllä myös sen, että monet epäilevät sopivuuttani poliitikoksi. Poliitikon täytyy olla kuin kepulainen niittosilppuri, joka ravitsee kansalaiset aina-kohtuullisen kompromissipolitiikan rehulla, eikä tällaisessa pragmatiikassa voi olla sijaa millekään periaatteille.

Siksi systeemipuolueet ovat eteenpäin hökeltäviä koneita, jotka vain instrumentalisoivat kannatuksensa jokapäiväiseksi suoriutumiskyvyksi, ja taas on yksi päivä voitettu. Montako päivää vielä täytyy kaataa hautaan, ennen kuin hyvä eläke poliitikon vapauttaa? Tämä on Marbella-golffarin märkä uni, ei filosofiaa, josta ei voi jäädä eläkkeelle.

Juuri demaritelevisionkatsojan tyypillinen mentaliteetti tekee poliitikoista pelkkiä ylhäältä annettujen ohjelmien toteuttajia ja koneiston voitelijoita, kun heidän pitäisi olla periaatteiden ja päämäärien asettajia sekä kurssien kääntäjiä. Sen sijaan ’*you can’t beat the market*’ -funktionalismi on johtanut juuri sellaiseen kannatuksen kalasteluun, jossa politiikan ku-

luttaja on aina oikeassa, vaikka ei olisikaan, ja puolue on asukkaitaan avuttomampi palvelutalo.

En tosin antaudu arvostelemaan perussuomalaista puoluetta. Päinvastoin kiitän vain. Kaikki tietävät, että päämääräänsä pääsivät vihervasemmisto ja media, joiden tehtävänä oli viritellä dissonanssinen kolmiodraama minun, puolueen ja median välille sekä vivuta minua sitä kautta irti puolueesta. Puheenjohtajisto ei olisi kaiken logiikan mukaan voinut menetellä toisin kuin teki todetessaan, ettei puolueella ole tekemistä kirjani kanssa. Sen oli valittava: joko totuusteoreetikko Hankamäki tai median manipuloima naiskannatus.

Kyllä myös medialle tunnustusta annettava on. Toimittajat onnistuivat valejournalismillaan sahaamaan silmään yleisöjä ja puoluejohtoa, joka reagoi hädissään kalevalaisesta mytologiasta tutulla tavalla.

Feministiset naiset (Louhi) tulivat nimittäin toimineiksi niin kuin Pohjan Akka, jonka riidellessä Sammosta putosi tuo ajatuspajassa takomani härveli Ahdin valtakuntaan. Näin kävi, kun Väinämöinen (Halla-aho) aluksi soitteli kanteleellaan Pohjolan väen uneen, ja Sammon haltuunotto onnistui minulta (Ilmariselta). Lemminkäinen (vihervasemmisto) ryhtyi kuitenkin paluumatkalla laulamaan ”äreällä äänellänsä, käheällä kurkullansa” ja herätti Pohjolan väen (median), joka varusti Väinämöisen saattueen perään sotajoukon ja kotkaksi tekeytyen särki Sammon.

Tarinalla oli kuitenkin onnellinen loppu, sillä Sammon palaset ajautuivat rantaan, jossa niistä kasvoi viljaa, ja Väinämöinen iski airollaan kotkan kynnet kappaleiksi. – Siisti legenda, eikä mitään uutta auringon alla.

Rationaalinen argumentaatio häiritsee feministejä

Tukea on tullut minulle yllättävän paljon, vaikka kirjaani on ymmärtänyt vain kourallinen ihmisiä. Mutta he ovatkin olleet älymystön terävintä kärkeä, eli vihervasemmiston mielestä yhteiskunnan alinta pohjasakkaa. Kun puolue on sanoutunut irti kirjastani, on mahdollista, että median mielipide vielä muuttuu ja sitä aletaan rakastaa!

Tosin eipä puolueella ollut kirjani kirjoittamiseenkaan osaa eikä arpaa, vaan se on vapaan tutkimustoiminnan hedelmä. Kun vastustus kasvaa, niin kannatuskin kasvaa. Itseltään Jussi Halla-aholta kului vastaavan epäsuosion hankkimiseen huomattavasti enemmän aikaa. Mutta olihan se kieltämättä hieno tunne, kun kaikki puhuivat Halla-ahosta ja Halla-aho minusta.

Mitä sitten on se muka-edustamani naisviha? Sukupuolen korjausten ja silpomisten kyseenalaistamistako? ”*Me too*”-propagandan vastustusta ja kamppailua ”Suostumus”-hankketta vastaan, jolla pornokuvan lähettämisestä tehtäisiin ahdistelurikos ja seksuaalinen aloitteellisuus tulkittaisiin

raiskaukseksi? – Käsittääkseni näitä kaiken alleen murskaavia typeryyksiä pitääkin vastustaa.

Seksuaaliselle pienipäisyydelle on maassamme ollut yllin kyllin tilaa, ja se on luultavasti suurena syynä ihmisten kurjuuteen ja pahoinvointiin. Pohjois-Korea ja Orwellin opaskirja jäisivät kaukaisiksi kakkosiksi, jos kaikesta sellaisesta tehtäisiin rikos, josta joku ihminen voi pahastua ja jossa hän ei ole aivan mukavuusalueellaan.

Sovinnaisen käsityksen mukaan jokaisen puolueen pitää olla nyt näyteikkuna, jossa poliitikot larppaavat ja strippaavat kaiken hölmön ja nukkavierun demari-ideologian miellyttämiseksi ja tyynnyttelemiseksi, kuten nyt esimerkiksi monikulttuuri-ideologian, ”tasa-arvon” ja naisten (muttei koskaan miesten) oikeuksien peräämiseksi sekä tietysti kaikkien mahdollisten vähemmistöjen (paitsi suomalaisten itsensä) etujen ajamiseksi ja palvelemiseksi!

Juuri sitä on identiteettipoliittinen klusteroituminen. Muiden puolueiden pitää olla maahanmuuttajien panttivankeina ja perussuomalaisten nauttia feministien spankkauksesta lattiaan kahlehdittuina.

Ministeriön 8.9.2020 tekemän karkean ja brutaalin perintäpäätöksen mukaan kirjani ei edistä ”tasa-arvoisuutta” eikä ”yhdenvertaisuutta” mutta edustaa muka ”häirintää” ja ”syrjintää”. Vastaan, että *tutkimuksen* ei pidäkään edustaa mitään *tarkoitusperiä* vaan olla *arvovapaata* ja *kriittistä*. Syytökset ”häirinnästä” ja ”syrjinnästä” ovat perättömiä, sillä tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslain vaatimuksia ei pidä ulottaa *tutkimustoiminnan* johtopäätöksiin tai *ajatussisältöihin,* eikä niin voida tehdä vaarantamatta sananvapautta ja tutkimustoiminnan vapautta.

Sitä paitsi ministeriön rahoituspäätökseen liitetyssä ripityksessä ei ollut *eritelty* eikä *yksilöity*, millä *tavoilla* tai *menetelmillä* tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta pitäisi edistää, joten käskytystä oli edes periaatteessa mahdotonta noudattaa. Asiaa ei ollut osoitettu myöskään perintäpäätöksessä.

Viranomaismielipiteen asiasta esitti ministeriön virkanainen Erja Heikkinen, joka Helsingin Sanomien 8.9.2020 julkaiseman jutun mukaan sanoi ylimalkaisesti, että ”Suomen Perustan julkaisema teos syyllistyy häirintään, ja sitä on teoksessa eri muodoissaan niin laajasti, että kaikilta osin ei pystytty erottelemaan tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain kanssa ristiriidassa olevien kohtien muita ulottuvuuksia”.[390] – Jos kerran asia oli näin selvää, niin miksi väitteen tueksi ei esitetty yhtään asiakohtaa?

Ministeriön asennoituminen on kääntämässä tutkimustoiminnan ja viranomaisvallan välisen kontrollitehtävän nurin. Tosiasiassa meidän tutkijoiden pitäisi valvoa ja kritisoida byrokraattien tapaa määritellä asioita, eikä hallituksen tulisi paimentaa tutkijoita!

Yksinkertaisimpienkin ihmisten pitäisi ymmärtää, että tutkimustoiminnassa ilmaistut *erilaiset näkemykset tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitesisällöistä, olemuksesta ja toteutumistavoista* eivät *ole* tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden juridista loukkaamista vaan tieteellisiä, filosofisia tai

poliittisia näkemyseroja. Ministeriön perintäpäätökseen päätyneen katsomuksen mukaan tiede- ja yhteiskuntakritiikin esittäminen olisi kuitenkin ”syrjintää” niin kuin palohälytyksen tekeminen on ”häirintää”.[391]

Puolueelliset arviot

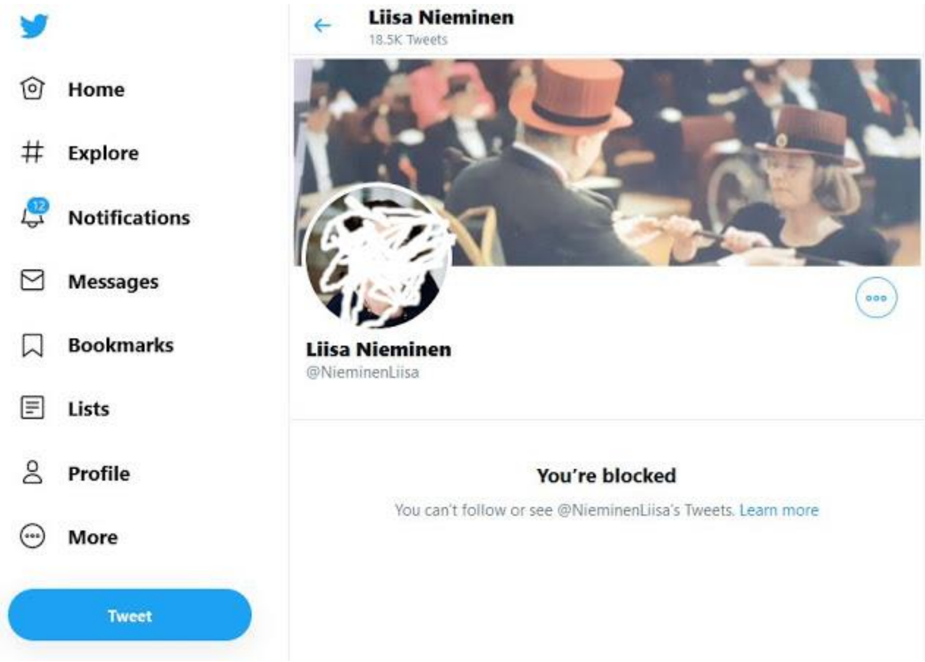
Ministeriö tilasi lausunnot tasa-arvo- ja yhdenvertaisuusvaltuutetuilta sekä yliopistonlehtori Liisa Niemiseltä, joilla on ollut asiasta valmiit mielipiteet. Valtuutetut kiusaavat ihmisiä tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden vaatimuksillaan järjestelmällisesti sekä etsivät ammatikseen jotain moitittavaa. Nieminen puolestaan tunnetaan aktiivisena feministinä ja persuvihaajana, joka Tuula Haataisen (sd.) mielipiteitä tukien vaati vuonna 2019 eräiden perussuomalaisten kansanedustajien eristämistä pariksi viikoksi pois eduskunnan täysistunnosta ymmärtämättä, millä tavoin hänen ehdotuksensa on demokratian, sosiaalidemokratian ja jopa kansandemokratian vastainen.[392]

Tasa-arvolautakunta pidättäytyi puheenjohtajansa Tuomas Ojasen allekirjoituksella kirjaani koskevasta kannanotosta kokonaan ”sananvapausnäkökohtiin” viitaten ja todeten, ettei tasa-arvovaltuutetun tehtäviin kuulu valvoa julkaisujen sisältöjä. Robin Harms yhdenvertaisuusvaltuutetun toimistosta puolestaan epäili muutaman rivin lausunnossaan, voisiko kirjani loukata ihmisarvoa niin, että kyse olisi häirinnästä, *on kuitenkin kyseenalaista*.[393] – Eivät siis loukkaa ihmisarvoani ja eivätkä häiritse tutkimustoimintaa tämän enempää. Hienoja miehiä!

Perättömimmän arvion kirjastani esitti yliopistonlehtori Nieminen, joka sanoi ministeriön tilaamassa lausunnossa, että ”on jopa vaikea nimetä yksittäisiä kohtia, koska kirja kauttaaltaan sisältää niin selvää syrjintää”.[394] – Näkemys syrjinnän ”selvyydestä” osoittaa ylimalkaisuudessaan selvänäkijän oman argumentin hämäryyttä. Lisäksi hän väitti ristiriitaisesti, että ”kirjaa kohtaan esitetyssä kritiikissä ei kuitenkaan ole kyse sananvapauden rajoittamisesta”, mutta ”teoksen julkaisemiselle sinällään ei mielestäni ole estettä”.[395]

Jos ministeriön harjoittama taloudellinen uhkailu, kiristäminen ja ehdollistaminen eivät loukkaa sananvapautta tai edusta sensuuria, niin mikä voisi vahingoittaa tutkimustoiminnan vapautta enemmän kuin juuri kyseisenlainen painostus?

Suomen kielessä ei muuten ole sanaa ”sinällään”, vaan Niemisenkin pitäisi oppia sanomaan ”sinänsä”. Lisäksi hän oli kirjoittanut nimeni lausuntoon väärin, mikä omalta osaltaan ilmaisi tiettyä holtittomuutta ja paljasti, ettei Nieminen tunne minua eikä tutkimustoimintani moraalifilosofisia tarkoitusperiä lainkaan. Niemisen mielipide kertoi vain siitä, että puheena olevissa asioissa vallitsee sovittamaton erimielisyys.

Niin hyvää, ettei sanotuksi saa. Liisa Nieminen torjui minut Twitteristä ennen kuin edes *aioin* sanoa mitään. Jälleen näyttö feministien keskustelukyvystä. Kuva peitetty yksityisyydensuojaan liittyvistä syistä.

Olen jo aiemmin todennut, että *filosofinen kyseenalaistaminen* ei ole häirintää, syrjintää eikä ahdistelua, eikä myöskään niiden *kokeminen* osoita, että mitään niistä olisi olemassa objektiivisesti. Käyttäessään häirintään, syrjintään ja ahdisteluun liittyviä väitteitä rahainperinnän verukkeina ministeriö nähtävästi pyrki laajentamaan häirinnän, syrjinnän ja ahdistelun käsitteitä koskemaan tutkimustoiminnassa esitettyä erimielisyyttä, toisin sanoen levittämään yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolakeja alueelle, jolla niillä ei pitäisi olla relevanssia.

Lausunnon laatijaksi päätyneen Niemisen pitäisi tuntea KKO:n ratkaisu 2004/109, jonka mukaan ”lainsäädännössä käytetyt käsitteet on yleensä, ellei niitä erikseen ole laissa määritelty, ymmärrettävä siinä merkityksessä, mikä niillä on yleisessä kielenkäytössä.” Tämä tarkoittaa selkokielellä, että filosofia ei ole mitään perseestä puristelua eikä 821 viitettä sisältävä tutkimus ole huutelua, joka voitaisiin leimata vasemmistolaisen feministin toimesta häirinnäksi, syrjinnäksi tai ahdisteluksi. Sitä paitsi häiriöiden aiheuttamista systeemeihin voidaan pitää filosofian *ihanteena*, josta Nieminen ei näköjään ymmärrä mitään. Joten pysyisi lestissään eikä ryhtyisi opettamaan filosofiaa filosofeille.

Edellä kuvatulla tavoin toimiessaan ministeriö tuli rikkoneiksi hallintolain 45 §:ää, jonka mukaan päätökset on yksilöitävä ja perusteltava, ja ministeriön lausunnonlaatijat ovat saattaneet antaa asiassa *perättömiä lausuntoja*. Lausunnot puolestaan tulee antaa virkavastuulla, eli niitä sitovat samat sanktiot kuin valaehtoisessa todistelussa annettuja valheellisia lausumia. Olen pahoillani, mutta kukaan ei ole lain yläpuolella, ja näin asia vain on.

Kun perinnän kohteeksi on asetettu nimenomaan kirjani tuotantokuluja vastaavaksi arvioitu summa, kyse on ministeriön *henkilökohtaisesta aggressiosta* nimenomaan minua ja tutkimustoimintaani kohtaan. Siten ministeriön toiminta edustaa *pahinta mahdollista tiedepoliittista häirintää, syrjintää, ahdistelua ja ihmisarvon loukkausta*, jonka *objektiivisena näyttönä* on tutkimustyönantajaani ja toimeksiantajaani kohdistettu *taloudellinen kiristys*.

Miesvihaa ja filosofian vihaa

Kuinka ollakaan, olin juuri ehtinyt sanomaan kirjani sivulla 72, että ”vihervasemmistolainen ajatusklusteri turvautuu usein mustamaalauskampanjoihin, joilla koetetaan pilata arvollisten tieteenharjoittajien maine”, ja he juoksivat päätä pahkaa osoittamaan väitteeni todeksi. Sen lisäksi, että yliopiston ja hallinnon palkkapiiat levittävät perättömiä arvioita, he ottavat ilkeilystään veronmaksajilta kiskottua rahaakin, joka oikeasti kuuluisi työpalkkana minulle.

Perussuomalainen puolue ja Suomen Perusta tekivät kyllä oikein toimittaessaan ministeriöön oikaisupyynnön, mutta väärin, kun esittivät erääksi perusteekseen ajatuspajan irtisanoutumisen kirjastani. Ministeriötä myötäilemällä liekanaru vain lyhenee, eikä asia muutenkaan oikene vihollisia rukoilemalla, sillä kyse on periaatteellisesta erimielisyydestä koskien tieteen, filosofian ja politiikan sisältöjä.

Niinpä koko viitekehys asian käsittelylle on väärä, kun aihetta puidaan byrokratian katakombeissa, hallinnollisten normien puitteissa ja taloudellisten uhkausten saattelemana. Totuuden tavoittelu vääristyy uhattujen pyrkiessä välttelemään sanktioita ja muita seuraamuksia.

Median lietsoman ja ministeriön aloittaman punikkifasistisen ajojahdin tuloksena myös filosofiset teoriat vuorovaikutuksen olemuksesta kituvat kuin kumolleen käännetty kilpikonna. Tämäkin vahvistaa sen, mitä sanoin mediassa vallitsevan infosodan vaikutuksista ja kritisoitujen yrityksistä projisoida ansaitsemansa arvostelu ja oma pahastumisensa perussuomalaisten edustamaksi ”vihaksi”.

Totuushan on, että viestien merkityksistä päättävät lähettäjät eivätkä niiden vastaanottajat. Kritisoitujen vastaanottajien – kuten nyt esimerkiksi ministerien, median tai virkamiesten – mahdollisuus päättää siitä, *mikä* on häirintää, tarkoittaisi avointa valtakirjaa mielivallalle. Se kumoaisi myös oikeudellisen todistelun idean, jonka mukaan toimintaa pitää tarkastella *tekijöiden* näkökulmasta tekoihin liittyvien intentioiden esiin saamiseksi. – Kysyisivät siis meiltä asiantuntijoilta, mitä tarkoitamme ja mihin pyrimme, mutta sen asemasta he pistelevät neuloja itse kutomaansa voodoo-nukkeen, ja median suu tutkimukseni mediakriittisestä sisällöstä on pysynyt kiinni kuin sammakon pimppi.

Filosofian näkökulmasta feministit eivät näköjään kykene ymmärtämään kognitiivista moniselitteisyyttä lainkaan, sillä ideologiset rajoitteet estävät järjen valoa säteilemästä heidän *panic roomeihinsa* ja bunkkereihinsa. Voin edelleen kysyä, kuten tutkimuksessani: Valvontakomissioko vielä pitäisi vielä perustaa sukupuoliedustuksen tasapuolisuutta mittailemaan?

Loogisesti on sitä paitsi mahdotonta ajatella, että yhteiskuntakritiikki *ei* häiritsisi ketään tai että joku *ei* voisi kokea itseään sen vuoksi syrjityksi tai ahdistuneeksi. Sananvapaus on laadittu nimenomaan häiritseviksi koettujen näkemysten tueksi ja turvaksi, sillä ongelmattomien asioiden esittämiseksi sananvapauden suoja olisi tarpeeton. Normiristiriitaan liittyvä derogaatio-ongelma pitäisi puolestaan ratkaista perusoikeusmyönteisesti, toisin sanoen perustuslaillista sananvapautta seuraten, jolloin alemmanasteisten tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakien tulisi väistyä.

Sananvapaus on laadittu nimenomaan kansalaisten suojaksi esivaltaa vastaan, eikä viranomaisvallan pitäisi interventoitua puolustamaan yksilöitä heidän välisissä suhteissa esiintyviä kuvitteellisia vastustajia vastaan, sillä *se* johtaisi yhdenvertaisuuden vaarantumiseen. Feministit puolestaan ovat osoittaneet valtaansa julkaisutoimen piirissä juuri sillä raivokkuudella, jolla he hyökkäävät kaikkia niitä vastaan, jotka eivät ulvo samaa kuuta, ja näin tämäkin tuli jälleen toteen näytetyksi.

Tosiasiassa tiedeyhteisön ja julkisen hallinnon tulisi ottaa kirjani vastaan *asiantuntijatuloksena* ja *ohjenuorana* myös tasa-arvolainsäädännön ja -periaatteiden soveltamiselle, jollaiseksi olen sen tarkoittanut.

Koska byrokraateilla ei ollut mahdollisuutta menestyä argumentaatiossa filosofille, he hälyttivät avukseen kuorma-autolastillisen sossuviranomaisia, jotka käyttävät poliittista valtaa virkamiehen tai -naisen asemassa. Niin käy aina, kun hormonitoiminta korvaa älyllisen ajattelun. Ja niin käy aina, kun feministit päästetään ääneen.

Feminismi pesee nuorisosta nukkavierua

Ministeriön koulukiusatessa ja pahoinpidellessä meitä oman aikamme kerettiläisiä, oppii takapihojen akatemioissa sosiaaliseksi. Oivallisesti tilannetta kuvasi Perussuomalaisten Laura Korpinen Twitterissään: Hankamäkeä ei ymmärretä, koska hän on homo! – Tosi. Naisargumenttia käyttämällä feministit heittivät pyyhkeen naamalleni ja osoittivat siten, että mediassa ja hallinnossa ollaan paljon suvaitsemattomampia kuin Perussuomalaisissa koskaan.

Näkemyksiäni maahanmuuton aiheuttamasta sukupuoliedustuksen epätasapainosta ei siedetty, sillä en tarkastele naisten ja miesten välisiä kiistoja ja valta-asetelmia osapuolena sisältäpäin vaan ulkopuolelta, mikä tarjoaa sylipainien arvioimiseen puolueettoman näkökulman. Mutta agraa-

rista homovastaisuutta oli ilmeisesti sen verran jäljellä, että harjaaminen alkoi heti pienimmänkin näkökulmaeron ponnahdettua esiin.

Mitä sitten on tuo feminismi? Sillä ei ole ollut pitkään aikaan mitään tehtävää Suomessa, vaan siitä on tullut pelkkä retorinen ase, jolla naisia taivutellaan vaalikarjaksi tukemaan ja vahvistamaan feminismin nimissä julistettavia *yleissosialistisia* päämääriä, kuten maahanmuuttoa, joka on johtanut muun muassa normien kiristämistä vaativiin seksuaalirikoksiin.

Kahle on siis kääntynyt vapauden ja liberalismin nimissä toimivien feministien ja kaikkien muidenkin suomalaisten ihmisten omaan nilkkaan, kun normien kiristykset ovat vieneet kantaväestön seksuaalielämän huurteeseen.

Siltä osin kuin arvostelin ”lutkanarsistisia pissiksiä”, olen tuostakin vain ylpeä ja katson osuneeni naulan kantaan. Sen osoittaa myös median raivo. Sitä ei kuitenkaan ymmärretty, että argumenttini mukaan *syy* nuorten dysforiseen pahoinvointiin ei ole *heidän itsensä*, vaan *feministisen propagandan*, joka kauppaa heille Lady Gagan ja Madonnan kaltaiset pyhimyskuvat yhtäaikaisessa pöyhkeydessä piehtaroinnin ja kärsimyksessä riutumisen esikuviksi.

En siis kritisoinut *nuoria* vaan *julkisen vallan ja median tapaa hämmentää heidän identiteettiään* manipulaatiolla ja aivopesulla! En myöskään *halveksu* nuoria, kuten Helsingin Sanomissa väitettiin, vaan minä *säälin* heitä, sillä Hesarin, Yleisradion ja muun valtamedian jokapäiväinen propaganda indoktrinoi kunnollisista nuorista selittämätöntä kipuilua potevia resupettereitä, joiden identiteetti on yhtä risainen kuin heidän rupiset riiminsä ja revityt pöksynsä. Siinä on sitten Li Anderssonin (vas.) turha vuodattaa krokotiilinkyyneleitä myöskään poikien syrjäytymisen vuoksi.

Tätä ei haluttu ymmärtää etenkään opetusministeriössä, jossa asiasta luotiin harhainen kuva. On syytä muistaa, että kohun käynnisti tältä osin Helsingin Sanomien Juho Typpö, joka typerillä typografioillaan[396] pyrki peittämään kritiikkini ytimen. Olinhan arvostellut nimenomaan Helsingin Sanomien tapaa kaivaa eräs toista kymmentä vuotta vanha koulukonflikti ”*Me too*”-hankkeen ja ”Suostumus2018”-hankkeen pönkittämiseksi. Hesari yritti tuolloin käyttää erään katkeran feministikirjailijan ja uransa jo lopettaneen protestilaulajan vuodatuksia miesvastaisen ajojahtinsa lyömäaseena.[397] Oulun seksuaalirikoksista en puhunut tuossa yhteydessä mitään, vaan niistä olen laulanut kuin satakieli toisissa kirjoituksissani.

Ja aina kun väitetään, että ”Hankamäki haukkui nuoret”, olisi vastattava kysymykseen, ”*ketkä* nuoret?” Kaikkiko? – Ei, vaan olen arvostellut niitä vihervasemmistolaisia typeryksiä, jotka eivät pysty minkäänlaiseen älylliseen argumentaatioon ideologisten rajoitteidensa vuoksi. Vihervasemmisto kun on hypnotisoinut heidät identiteettipoliittiseen ”muita parempana olemisen” psykoosiin varsinkin ilmastopoliitiikassa.

Kun ajattelemisesta on siirrytty olemiseen, tuolta tieltä ei ole paluuta, sillä identiteettipoliittinen klusteri vangitsee nuoret vetoamalla heidän

narsismiinsa ja ympäristöahdistukseensa, ja moraaliseen poseeraukseen tarkoitettujen korkeiden ihanteiden *toteuttaminen* jätetään Perussuomalaisten tehtäväksi. Vihervasemmiston Nuorten Kotkien tavoitteet ovat hienot, mutta keinot täysin väärät.

Mitä nuoriin yleisesti tulee, minusta on irvokasta, että valtamedia käyttää sanaa ”nuoret” vierasperäisten maahantulijoiden merkitysvastineena ja kiertoilmaisuna aina, kun on tarpeen peitellä heidän rikoksiaan. Se osoittaa, että maahanmuuttajat halutaan nähdä tulevaisuuden sukupolvena, joka korvaa kantaväestön ja edistää siten median toivomaa väestönvaihtoa. Olen siis niiden vastuullisten nuorten puolella, jotka haluavat pitää Suomen Suomena. Seksuaalipolitiikassakaan en oikeastaan arvostellut nuoria vaan huoria.

Minä muuten sanon edelleenkin huoria huoriksi, vaikka se puutteesta kärsivien mielestä onkin arvokas ammatti. En ryhtyisi myöskään suojelemaan seksin kaupustelijoita enempää kuin ostajia, joita syyllistetään turhaan, sillä ostaminen ei ole välttämättä merkki vallasta, mutta myyminen voi olla. Niinpä on pedagogista sanoa, ettei siitä ammatiksi ole, joten menisivät ammattikouluun. Vapaamielisellä 1960-luvulla sosialistit muuten halveksivat työläisiä, jotka myivät itsensä kapitalisteille kokonaan, kun taas prostituoidut myivät tai vuokrasivat vain yhden ruumiinosansa.

Ja mitäpä tuosta, vaikka sanoisin ansioidensa mukaisesti myös pissiksille? Itsehän he nälvivät jatkuvasti meille, joten tasapeli. Uhraudun siis totuuden vuoksi, vaikka se ei sopisikaan demarinaisten, tasa-arvotanttojen ja kaikenlaisten itsellisten naisten vastaiskua pelkääville. Joskushan myös vapaasta kasvatuksestaan kärsivien vihervasemmistolaisten täytyy oppia, missä rajat kulkevat, millainen maailma on ja kuinka se toimii. Ja myös tämä on pedagogisesti pätevää.

Myönteistä palautetta seksuaalivähemmistöiltä

Se, että joku kauhuleffakabinettien galleriakakara vetää mielipiteistäni kilarit ja opetusministeriön solkikenkätädit huolestuvat käsi poskellaan ”syrjinnästä”, kun näkökantani ei noudattelekaan *queer-* ja transsukupuolisuuden ideologioihin liittyvää kukkaisretoriikkaa, ei ole mitään sellaista, minkä pitäisi tehdä filosofiasta poliittisen korrektiuden palvontaa. Sellainen *tiedepolitiikka* ei ole vain häirintää, syrjintää ja ahdistelua, vaan se on törkeä henkinen pahoinpitely, jonka uhrina on älyllinen ääneen ajattelu.

Ihmettelen, millä merkillisellä metodein ministeriön virkamiehet ja -naiset pystyvät katsomaan itseään peilistä ja jatkamaan elämäänsä sen jälkeen, kun he ovat julkisesti ja kaiken kansan edessä tehneet sadistisen perintäpäätöksen, jolla puhdasta ilkeyttä säteillen vietiin Hankamäen tutkimustyönantajalta sekin vähäinen toiminta-avustus, joka vastasi *nimenomaan* kirjani tuotantokuluja.

Tämä ”tuhkatkin pesästä” -periaate ei ole mitään muuta kuin puoliksi oppineiden harjoittamaa *gulagia*. Samanaikaisesti kyseiset kunniattomat paskiaiset ovat myöntäneet vihervasemmiston kellokkaille satojen tuhansien eurojen henkilökohtaisia avustuksia poliittisen propagandansa levittämiseen yliopistoissa.

Eipä siis ihme, että kansalaisten sanastossa veri tirskuu ja luunkappaleet lentävät nyt, kun filosofi on täysin raadeltu ja ministeriön feministit ovat tyytyväisiä. Ministeriön harjoittama kiristys on räikeintä ja röyhkeintä *tiedepoliittista diskriminaatiota*, jota olen ikänäni kaikkena kohdannut, ja objektiivisena näyttönä siitä on taloudellinen perintäpäätös.

Näkemykseni narsistien despoottimaisuudesta ja rokonarpisten diktaattorien itsetunto-ongelmista puolestaan oli seuraus erään valistusfilosofin lauselmasta, että ”rumien naisten diktatuuri on pahin kuviteltavissa oleva yhteiskuntamalli”. Ajatukseni alkuperää ei tietenkään tunnistettu yleissivistyksen puuttuessa täysin, mutta se ilmeisesti paikannettiin jonkinlaiseksi vähemmistöjen paratiisiksi.

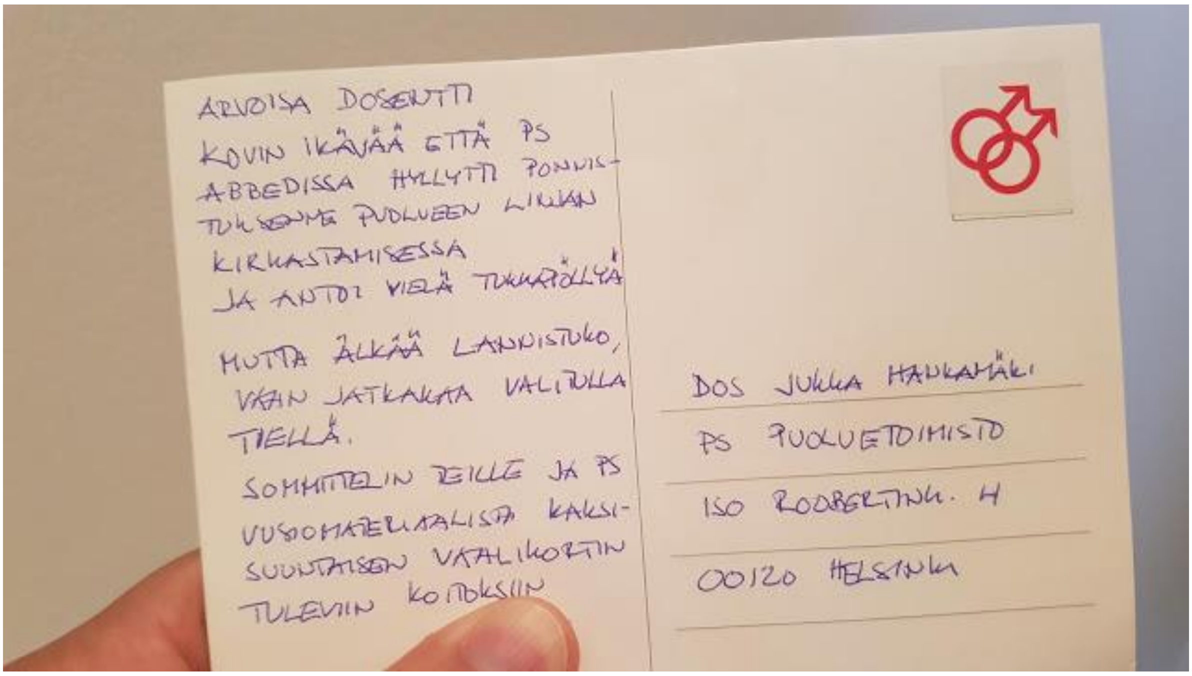
Homoja sanotaan haikalojen delfiineiksi, sillä homot ovat yleensä melko älykkäitä, hymyilevät koko ajan, ääntelevät silleen jännästi ja viihdyttävät yleisöjä. Koska homot ovat välkkyjä, he ottivat kirjani vastaan yllättävän myönteisesti, mitä osoittaa omalta viiteryhmältäni sadellut palaute.

Gay-kansa kiitti postikortilla feminismin kritiikistä.

Myös muutamat transsukupuoliset ovat tulleet sanomaan, että jotain liikahti heissä ja ”nyt vasta tajusin, kuinka mua on kusetettu koko ikä”. – Totuusterapiani siis auttoi. Sateenkaarella ratsastamisen ja maahanmuuton yhteen kytkemisen ovat monet homot ja lesbot tuominneet epäonnistuneeksi jo aiemmin minulle osoittamissaan ja suudelmin sulkemissaan kii-

toskirjeissä. Ovat sanoneet vastustavansa maahanmuuton lisäämää seksuaalista ahdistelua ja häirintää!

Olen saanut paljon kannustusta homoilta.

Sen sijaan Seta-porukan järjestämästä Pridestä ja sateenkaari-ideologiasta on tullut eräänlainen etnofeministinen sortokisa, jossa kilpaillaan intersektionaalisuuden syövereihin pahiten väliinpudonneen palkinnosta samalla, kun liike-elämä valkaisee itseään mairealla pinkkipesulla.

Kaikkein huvittavinta tuossa identiteettipoliittisessa tasa-arvon takomisessa on sen yhdenmukaistavan ja karsinoivan vaikutuksen lisäksi itkuinen kostonhimo ja uhriutuminen, joiden kautta käytetään puhdasta valtaa. Olinhan juuri päässyt sanomasta (*Totuus kiihottaa*, s. 117), että edes Speden kaskuja ”naisen logiikasta” ei enää sulateta, ja nyt feministit osoittivat ne täysin *asiallisiksi* aloittamalla ”myrskyisät suosionosoituksensa”.

Käsitykseni mukaan yhteiskuntamme oli nykyistä vapaamielisempi Simo Salmisen Pornolaulun ilmestyessä vuonna 1968, jolloin Jukka Virtanen sanaili tekstissään seuraavasti: ”Samperi kun meikäläinen vetää kovan rallin, niin heikommat ne pyörtyy ja kirjottelee lehtiin. Ne on musta naiiveja ihmisiä.”[398] – Ajatus sopii varauksetta myös tähän.

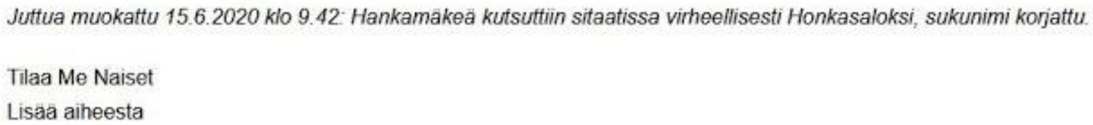
Enää edes minkään kansallisen vähemmistön piirteistä ei saisi vääntää vitsejä ilman, että saa peräänsä jonkin rekisteröidyn yhdistyksen, joka nostaa aiheesta ”saamelaiskäräjät”. Sietokyvyn aleneminen osoittaa juuri sitä kansalaisluottamuksen ja sosiaalisen pääoman pois murenemista, joka on väitteeni mukaan seurannut *monikulttuurisuuden* vaatimuksista, ja nimitänkin identiteettipoliittista älyn inflaatiota tästä pitäen *idioottipolitiikaksi*.

Edellä sanottu ei tarkoita, että vähättelisin *nuoria naisia*. Päinvastoin: säälin myös Sanna Marinia (sd.) ja muita hallituksen nuoria neitoja, kun meni nuoruus pilalle raskaan virkavastuun vuoksi. Käytännössä maassamme istuukin valtionhoitajahallitus, jonka langoista vetelevät Antti Rinteen (sd.) ja Juha Sipilän (kesk.) tapaiset nestorit ja nukkemestarit. Teatteriksi tehtynä tilanne ei ole kuitenkaan yhtään sen parempi kuin setäkuiskaajien astuessa itse näyttämölle ja puhuessa omat vuorosanansa omasta suustaan. – Myös valheellisuudella on syytä olla selvät rajat.

Meitä ei voi käännytellä

Oman aikansa suorasuuna pidetty Esa Saarinen vältti median giljotiinin ja sai pitää tukkansa, sillä hän heittäytyi kontalleen aina, kun korkokengillä poljettiin miesten kulkusia. Tunnustuksellinen feministi siis. Niin hänestä tehtiin naistenlehtien maskotti, mistä kriittiset ja kateelliset kollegat sättivät häntä oidipaalisesti. Saarisen mielestä hänen arvostelijansa olivat ”nälviäiskriitikoita”. Hän puolestaan tunnusti ”vittuilevansa” avoimesti, jota minä taas en tekisi asian alatyylisyyden vuoksi, mutta hän sanoo sen yhä.[399]

Saarinen ei kuitenkaan rohjennut kyseenalaistaa *feminismiä* (jolla tosin oli tuohon aikaan erilainen rooli). Siksi hän päätyi ”Me naiset” -lehteen, johon hän sai kuvansa monta kertaa. Nyt ”Me naiset” haki kaksi naista vannomaan epäluottamusta perussuomalaiselle puolueelle, kun se sallii kaltaiseni ihmisen olla olemassa. Voiko saada selvempää näyttöä feministien poliittisesta vallankäytöstä toimituksissa? ”Me naiset” -lehden mukaan kirjan kirjoittaja oli muuten *Honkasalo*, kunnes toimittaja korjasi sukunimeni, ei kuitenkaan sukupuolta, joka kuulunee Veronikalle tai Pirjolle.[400]

Juttua muokattu 15.6.2020 klo 9.42: Hankamäkeä kutsuttiin sitaatissa virheellisesti Honkasaloksi, sukunimi korjattu.

Tilaa Me Naiset
Lisää aiheesta

Me naiset -lehti korjasi sukunimen mutta ei sukupuolta.

Jutun älyllinen pieru oli sen *naisia itseään* ylenkatsovassa halveksinnassa, kun haastateltuja naisia vietiin kuin litran mittaa. Samalla tavoin kuin kirjastani tehtiin lyömäase naisten ja miesten välisten kiistojen kärpäslätkäsotaan, myös lehden esille nostamista naishahmoista tehtiin välineitä perussuomalaisen puolueen painostamiselle.

Se on todellista naisten hyväksikäyttöä ja koko sukupuolen mentaalinen raiskaus. Jutun mukaan naiset muodostavat siis jonkin lahkon, jonka pitää olla valmis kääntymään tuuliviirin mukaan aina sinne, missä ”suvaitsevuuden” tuulet rantoja hyväilevät.

Käsittääkseni juuri sellainen ”erityiskohtelu” jos mikä on peittelemätön naisiin kohdistuva piiloloukkaus. Ajatus on ollut, että mikään älyllinen ei voisi säteillä sukupuolella identiteettipolitiikkaa tekevän turvamuurin ohi.

Mutta minä olen erilainen tapaus. Tämä ei uppoa minuun. Nähdäkseni feminismin mukana naisille tuputetaan väittämää, että poliittinen vihervasemmistolaisuus tai huvitteluliberaali porvarillisuus ovat heidän ainoat vaihtoehtonsa. Käsitykseni mukaan vihervasemmisto ja porvaristo eivät kuitenkaan omista naisia.

Opettaa feminismiä Tomin miehelle taas on kuin syöttää kalanmaksaöljyä porsaalle ja taluttaa häntä sen jälkeen teurasautoon. Suolistamiseni ei vain onnistu, sillä minussa on sen verran myös salamanterin väriä, että minua suojaa siihen liittyvä *pressure proof*.

Olen nähkääs elävältä tapettu, sillä yliopiston heikkolahjaiset tempaisivat minun altani jo aiemmin oppituolit, virat ja varat sekä toimeentulon omaa ”tasa-arvoaan” puolustaakseen. Ja koska olen jo kuolemaantuomittu, en välitä mistään muusta kuin siitä, että tästä jätkästä jää seinälle muutakin kuin listityn paarmakärpäsen raato.

Vihollisikseni ilmoittautuneet eivät siis voi voittaa, sillä minut teurastaessaan he saavat ehkä nimesä historiaan, mutta samalla he tuomitsevat itsensä ikuiseen häpeään ja rangaistukseen, joka ei ajan kuluessa vähene vaan kasvaa, sillä todellisuus taistelee puolestani osoittaessaan arvaukseni yhteiskuntamme kurjasta kohtalosta oikeiksi.

Valtiontaloutta hoidetaan kuin juopon torppaa, ja kansallinen yhtenäisyytemme ja sen mukainen sosiaalinen pääomamme hajoavat maahanmuuton vuoksi käsiin kuin pussillinen talkkunaa. Kansallisen subjektiviteetin mukana katoaa myös valtio, mikä on EU-arkkitehtien tarkoituskin. Tästä varsinaisesta asiastani media ei puhu mitään, sillä sen estää kognitiivisen estyneisyyden palomuuri.

Tämän *casen* johtopäätös on, että kastraatiokoneisto käynnistyy heti, kun joku vähän näyttää munaa. Siis korostan: vähän. Ei tässä paljon mitään ollut. Paljon enemmänkin voisin sanoa, ja olen sanonutkin. Mitattu älykkyysosamääräni on kyllä enemmän kuin eräs toinen mittani millimetreinä, mutta kummastakaan minun ei tarvitse olla häpeissäni.

Olkoon tämä vaatimattomana näyttönä siitä, mitä on filosofia. Onneksi monet älykkäät perussuomalaiset naiset ovat asian ymmärtäneet ja kirjoittaneetkin siitä, kuten Johanna Sirén-Kaplas.[401] Heidän tukensa on näinä aikoina kullan arvoinen asia, sillä ratkaisijan roolissa ovat tulevaisuuden kannalta nimenomaan naiset. Tätä tarkoitan, jos ymmärrätte.

Perjantaina 16. lokakuuta 2020

SOTEEN JA SAVEEN

Useiden huonojen esitystensä (hiilineutraalius, asumisoikeuksien mitätöiminen, ”Suostumus”-aloite, translaki, henkilötunnusten uudistaminen jne) lisäksi punavihreä hallitus vie läpi nyt myös Sote-uudistuksen.[402] Juuri sen varmistamiseksi Keskusta uiskenteli hallitukseen liukkaasti kuin liemikilpikonna.

Maakuntahallinto on tarpeeton, kallis ja haitallinen himmeli, jonka ainoa tehtävä on tarjota Kepun kunnallispampuille hyväpalkkaisia luottamus- ja virkapenkkejä uudessa väliportaanhallinnossa. Keskustalla on pienissä kunnissa suuri määrä valtuutettuja ja muita paikallisia suuruuksia, jotka tykkäävät mutustella kakkua maakuntahallinnon kekkereissä.

Kokoomus, Kepu ja Siniset junailivat aikoinaan Sote-uudistuksen niin pitkälle, ettei sitä voinut enää perua. Puolueet purkivat terveydenhuoltoa ja siirsivät erikoissairaanhoidon muutamaan yliopistosairaalaan niin, että organisaatioita ei voitu enää palauttaa ennalleen, kun työntekijät olivat omilla teillään. Purkaminen on aina nopeampaa kuin rakentaminen, ja helpompi on tehdä akvaariosta kalakeitto kuin saattaa kalakeitto takaisin akvaarioksi.

Niinpä totesin jo 2019 Yleisradion vaalitentissä, että tuleva hallitus joutuu viemään Soten läpi jossakin muodossa.[403] Ketään tuskin hämää, että ”maakunnat” on nyt nimetty demariretoriikkaan sopivasti ”hyvinvointialueiksi”. Ne lisäävät vain byrokraattien hyvinvointia, eivät muiden. – Taas yksi syy olla äänestämättä hallituspuolueita tulevissa kuntavaaleissa.

Erona alkuperäiseen ehdotukseen maakunnat saisivat nyt myös oman verotusoikeuden, ja nykyhallitus lupaa, ettei kokonaisverotus kasva. – Kuka uskoo? Maakuntahallinto on vastoin hallinnon subsidiariteettiperiaatetta, jonka mukaan julkisen vallan päätökset tulisi tehdä mahdollisimman lähellä ihmisiä, siis kunnissa. Sote olisi pitänyt siirtää siihen historiallisten muinaisjäänteiden kasaan, jonne läänit päätyivät tuloksena vuosikymmeniä kestäneestä väliportaan hallinnon uudistuksesta.

Sen sijaan Kepu ja Kokoomus sopivat edellisessä hallituksessa keskenään, että Kepu saa maakuntahallinnon, mikäli Kokoomuksen hellimä terveyspalvelujen yksityistäminen voi jatkua. Yksityistämisen tuloksena verovaroja päätyy ostopalveluiden maksusuorituksina yksityisille terveysfirmoille, jotka puolestaan ovat päivä päivältä enemmän ulkomaisten yhtiöiden omistuksessa. Näin suomalaisten ihmisten veroeuroja päätyy ulkomaisten pääomasijoittajien taskuihin, eivätkä ne jää kartuttamaan ja el-

vyttämään omaa talouttamme. Se on epäisänmaallista, globalistista ja internatsistista politiikkaa.

Kun asiasta päätettiin syksyllä 2015 Kepun ja Kokoomuksen kesken, Perussuomalaiset jäivät siinä soitimessa statisteiksi. Tilanne ei ole paljon parempi nykyisinkään. SDP räksytti Sote-uudistusta vastaan ollessaan oppositiossa, mutta nyt demarit ajoivat uudistuksen läpi pääministeripuolueena keulien. Kokoomus taas on tehnyt aktiivista ja äänekästä oppositiopolitiikkaa vaatien muun muassa perhe- ja peruspalveluministeri Krista Kiurun (sd.) eroa.

Perussuomalaiset ovat tehneet honteloa oppositiopolitiikkaa, eikä eduskunnassa ole pidetty Sote-uudistuksesta ponnekkaita ja kovaäänisiä puheita. Jopa Kokoomus on ollut äänekkäämpi. Ilmeisesti asiantuntemus ei Perussuomalaisissa riitä, ja sosiaali- ja terveysala muodostaakin sotkuisen syherön, jonka hallinta edellyttäisi huomattavaa asiantuntemusta.

Perussuomalaiset ovat kyllä puhisseet kiitettävästi koronan hoidosta ja turvallisuustekijöistä, mutta talouden suurissa suuntaviivoissa käytännön oppositiopolitiikka on jäänyt kauaksi periaate- ja vaaliohjelmien sinänsä loistavista linjauksista. Eduskuntaryhmästä ei löytyne riittävästi valtiotieteellistä ja taloustieteellistä ekspertiisiä, mutta Kokoomuksella on vanhana valtionhoitajapuolueena paljon omia kellokkaita hallintoviroissa, joten tieto kulkee.

Perussuomalaiset tarvitsisivat puoluekannatustaan vastaavan edustuksen virkamieskuntaan, tai muutoin tulokset jäävät laihoiksi myös hallituksessa. Viimeksi hallituksessa ollessaan perussuomalainen puolue meni lähes aina Kokoomuksen tueksi talousasioissa, kun kyse oli julkisten menojen leikkauksista. Säästäminen on omalla tavallaan vastuullista, mutta hyödyn korjasivat porvarit, kun taas sosiaaliturvan heikennyksistä kärsivät pieni- ja keskituloiset, joiden joukossa on paljon Perussuomalaisten entisiä, nykyisiä ja potentiaalisia äänestäjiä.

Perussuomalaiset olisivat voineet vaatia myös opetus- ja kulttuuriministerin eroa, mutta jostakin syystä puolue ei niin tehnyt. Sen sijaan Hanna Kosonen (kesk.) pääsi iloitsemaan Twitterissään, että opetus- ja kulttuuriministeriön päätös periä Suomen Perustalta kirjani *Totuus kiihottaa* tuotantokuluja koskevan valtionavustuksen pois, oli ”tärkeä päätös ja viestii siitä, mitä julkisilla varoilla rahoitetaan”.[404] – Törkeä päätös, sanon minä.

Ministerinä toimineen Hanna Kososen kannanotto oli ennennäkemättömän häpeällinen ja röyhkeä tutkimustoiminnan vapauden ja sananvapauden loukkaus. Päätöksen sai aloitteellaan aikaan puolikoulutettu ministerinplanttu, joka pitäisi laittaa takaisin koulunpenkille opiskelemaan kriittisen tutkimustoiminnan periaatteita ennen kuin ryhtyy jakelemaan nypläysohjeita meille.

”Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistäminen” ei ole tieteellinen metodi eikä ansioitumisen peruste. Jos niin olisi, tieteenharjoittajat valittaisiin Vuoden Pakolaisnainen -kilpailussa ja Tuure Boelius olisi professori.

Keskiviikkona 28. lokakuuta 2020

TIETOMURTOJEN MORAALI

Korona-ajalle ominainen etätyöskentely sopinee erityisesti tietomurtoja tekeville hakkereille, sillä he ovat olleet koko ajan mitä mieluimmin ”etätyössä”. Psykoterapiakeskus Vastaamoon tehty tietomurto[405] ei ole mitenkään erityinen, vaan nyt paljastuneen kaltaisia on tehty valtiontalouksiin, yliopistoihin, kännyköihin, kotitietokoneisiin ja esimerkiksi autojen elektroniikkaan jatkuvasti.

Aiheesta on vetistelty laajasti, ja on vaadittu teknisiä parannuksia sekä parempia turvamuureja verkkoon. Itse asia on kuitenkin immanentti eikä poikkea moraaliselta statukseltaan taskuvarkaudesta, mikäli ryöstelyn kohteena on vain raha.

Nyt meni kuitenkin tietoa ja luottamus tieto- ja yksityisyydensuojaan. Tämä osoittaa, että yksityisyydellä on edelleenkin merkitystä, vaikka muutamat ovat julistaneet yksityisyydensuojan kuolleeksi kirjaimeksi. Yksityisyys vaikuttaa käyvän sitä arvokkaammaksi mitä kalliimmaksi sen tavoittelu ja suojeleminen tulevat. Harvinaistuvan hyödykkeen arvo kasvaa.

Hakkeroinnin moraalisen aseman arvioimiselle olennaista on, missä *tarkoituksessa* palvelimia korkataan ja koodeja rikotaan. Monet krakkerit tekevät hämärät hommansa osoittaakseen järjestelmien haavoittuvuuden ja herätelläkseen ihmisissä tervettä epäluuloa tietojärjestelmiä kohtaan. *Moraalista* toimintaa siis, aivan niin kuin Émile Durkheim ajatteli *Sosiologian metodisäännöissään:* Rikos on välttämätön ja auttaa yhteiskuntaa kehittymään.[406] Pelkästään käytännöllisessä merkityksessä tapauksesta voi oppia sen, että ei kannata luottaa liikaa tietoverkkoihin ja -järjestelmiin eikä antautua digitaalisen todellisuuden varaan.

Vastaamoon tunkeutuneen tarkoitus ei ollut tosin mikään testaus, vaan asiakastiedoilla kiristäminen. Viisaampi olisi tunkeutunut valtiovarainministeriön kassaholviin, mutta siellä ei taida olla enää mitään vietävää. Varmaan siksi hän puserteli mielenterveyspotilaita, sillä he ovat ehtymätön ja uusiutuva luonnonvara.

Todellisia tietomurtoja päivänvalossa

Potilastietojen ja henkilötunnusten paljastumisesta kyynelehtiminen on sikäli hullunkurista, että useat ihmiset joutuvat itse esittämään henkilötunnuksensa joka päivä ollessaan tekemisissä viranomaisten tai liiketoimijoiden kanssa. Tietomme ja tunnuksemme ovat heidän silmiensä edessä

jatkuvasti. Ihmisten koko elämä läpivalaistaan viranomaisissa, kuten Kelassa, terveysasemilla sekä pankeissa ja muissa yksityisissä liikelaitoksissa, ja tarkkailua sekä valvontaa lisätään koko ajan.

Pääongelma on siinä eikä missään satunnaisissa tietomurroissa, jotka ovat melko harvinaisia. Useat ihmiset saavat valtiosysteemin valtuuttamina haltuunsa kaikki tärkeät tietomme, eikä heille säädetty vaitiolovelvollisuus takaa mitään. Viranomaisurkinta on niin laajaa ja institutionalisoitunutta, että siitä on tullut eräänlainen julkisuuden muoto, ja tietojen saaja on aina joku viranomaishenkilö. Erityisesti pienillä paikkakunnilla yksityisyydensuoja rikkoutuu herkästi, kun naapurukset saavat toistensa tiedot palvellessaan toisiaan vuoroin asiakkaina ja jonkin liikelaitoksen tai hallinnon keskusneiteinä.

Vaitiolovelvollisuus puolestaan ei ole sama asia kuin vaitiolohalukkuus tai vaitiolotaito, eikä mikään omertàn laki riitä tekemään elämäämme läpivalaisevista urkkijoista moraalin jumalattaria. Yksityisyydensuojahan murretaan jo siinä, kun joku viranomaishenkilö tonkii tietojamme viranomaisrooliinsa tukeutuen.

Kuinka voidaan erottaa viranomaisena toimiva yksityishenkilö hänen roolistaan? Tai kuinka hän itse erottaisi nämä kaksi puolta toisistaan, vai erottaako lainkaan ilman asiaa skitsofreniapsykiatrin vastaanotolle Vastaamoon?

Viranomaisten tekeytyminen anonyymeiksi ja persoonattomiksi ei merkitse, että heidän inhimilliset paheensa katoaisivat samalla, vaan esimerkiksi lääkäri tai sosiaalityöntekijä, myös psykologi, voi nauttia asiakkaansa kärsimyksistä ja omasta asemastaan vallankäyttäjänä. Luottamista heihin kannattaa siis harkita yhtä tarkkaan kuin nettinörttien ja kaikenlaisten operaattorien palveluihin. Heillä on pääsy elämääsi niin kuin psykoterapeuteilla potilaidensa pään sisään.

Nyt muutamien potilaiden tajunnan sisäkalustukseen pääsi livahtamaan myös psykoterapiakeskuksen kömmähdysten kautta monienkin sittemmin kiinni kaipaama hakkeri. Hän ei ole välttämättä pahempi kuin psykoterapeutti itse, joka enimmäkseen vain kuuntelee ja tyhjentää terapioitavan taskut kilisevistä. Erona on, että terapeutti rahastaa suoraan ja kiristäjä vain välillisesti. Hänen tosin saattaa olla vaikeampi levitellä tietojaan kuin työpäivänsä päättäneen psykologin tai pöpilääkärin, joka keskustelee kollegansa kanssa potilaistaan ruuhkabussissa.

Vastaamo-murron yhdistäminen vaihtoehtoiseen mediaan osoittaa valtamedian vääristelynhalua

Ihmisten valtiollinen läpivalaisu voi olla vaarallisempaa kuin yksityisten tahojen satunnainen tirkistely ja pihistely, sillä se on järjestelmällistä ja perustuu systemaattiseen tietojen keruuseen. Myös suuret Internetissä toi-

mivat yhtiöt käyttävät digivaltaa tehdessään ihmisistä profiileja kaupallisiin tarkoituksiin. Niitä on lisäksi velvoitettu säilyttämään palvelimillaan kaikkea sinne ladattua aineistoa kahden vuoden ajan.

Myös *median* harjoittama yksityisten tietojen kaivelu on eräänlaista kirkkaassa päivänvalossa tapahtuvaa hakkerointia, ja tietojen julkaisemisella on eräänlainen kiristysvaikutus. Ajatelkaa vaikkapa Donald Trump -parkaa. Jos aseita kiristyksen välineiksi ei löydy, sitten keksitään.

Arvelisin, että valtavirtamediaa ja erityisesti iltapäivälehtiä sekä muita roskajulkaisuja kuumottaa pääsy Vastaamon asiakastietoihin, sillä sieltä voi löytyä monta uutispommia, skuuppia ja lööppijuttua, jotka voisivat olla julkaisijoille selvää rahaa.

Luulisin, että toimittajat odottavat vesi kielellään jonkin tahon juoruavan tiedoistaan laajemmalti etenkin, jos Vastaamon ovista sisään hiippailleiden asiakkaiden joukosta löytyy julkisuuden henkilöitä ja heidän psykoterapeuteilleen tilittämää avautumista. Mikä ilo se olisikaan iltapäivälehdistölle, joka elää sosiaalipornosta, ja irti päässeet tiedot voitaisiin julkaista ”uutisina” ja esimerkkeinä tiedoista, jotka lähtivät kuin itsestään lentoon! Oletettavasti vain laki on se linja, joka estää niitä julkaisemasta. Juorulehdistö elää nimenomaan luomalla ”paljastuksia” ja ”julkisuutta”.

Kyllä myös minua kiinnostaisi, jos Vastaamon asiakkaana olisi sattunut piipahtamaan esimerkiksi joku hallituksen ministeri. Demokratiaan kuuluu tietää, missä psyykkisessä kunnossa kansalaisten ministeripalvelijat ja muut virkamiesplebeijit ovat, joten turhaan media salailee ja peittelee.

Pahin onkin tässä: valtavirtamedia on tekemässä myös Vastaamon tietomurrosta aseen *kaikkea* omasta ideologisesta viestinnästään poikkeavaa *tiedonvälitystä* vastaan. Esimerkiksi Iltalehden pääkirjoittaja Erja Yläjärvi moralisoi 28.10.2020 tietomurtojen kamaluudesta ja koristeli kirjoituksensa journalistisilla velvoitteillaan, jopa niin, että voisin epäillä takaa kajastavan halun päästä arkaluontoisiin tietoihin käsiksi.

Tässä tapauksessa lehdelle riittänee vain, että se voi *itse* orkestroida aihetta koskevaa julkisuutta ja viestintää, ja vallanhalu vaikuttaa joka tapauksessa taustalla. Kieroa on, että pääkirjoittaja *laajentaa* Vastaamon tietomurtajaa tai -murtajia koskevan tuomiomielensä koskemaan nimenomaan *vaihtoehtoista mediaa*.

Tällaista yleistystä ei voisi järjen nimissä missään tapauksessa tehdä. Yläjärvi muun muassa kirjoittaa vastaavan päätoimittajan rooliaan korostettuaan:

> Samaa ei vastuun osalta voi sanoa kaikista yrityksistä tai toimijoista, jotka ylläpitävät erilaisia foorumeita, myös Suomen rajojen ulkopuolella. Tällaista ylikansallista toimintaa on äärimmäisen vaikeaa kaikilta osin hallita, eikä näiltä tahoilta löydy useinkaan nimettyä vastuuhenkilöä, jota tarvittaessa saattaa julkaisupäätöksistä oikeuteen.[407]

Hän myös puolustelee uutistoiminnassa ja julkaisupolitiikassa yleistynyttä ideologista suodatusta ja sensuuria ”avoimuuden” nimissä:

> On jokaisen julkaisijan omista periaatteista kiinni, mitä se julkaisee. Mitä avoimemmat periaatteet alustoilla on, sitä parempi. Jos joltain toimijalta ei löydy päivänvaloa kestäviä periaatteita – ja julkaisuun pääsyy siten myös yksityisyydensuojan kannalta epäilyttäviä tietoja – on Suomen ja viranomaisten koitettava osaltaan vaikuttaa siihen, miten tällaisia julkaisijoita valvotaan.[408]

Tämäkin ajattelemaan pysähtymätön paasaus on hurjan ristiriitaista, sillä siinä mainitaan *periaatteet*. Niin tosiaankin, ne *aatteet*, joiden vangiksi mediajulkisuus on ajettu identiteettipoliittisella klusteroinnilla, ilmastopolitiikalla, monikulttuuri-ideologialla ja muulla ”arvojen” nimissä tapahtuvalla hössötyksellä.

Kirjoittaja näyttää asettavan sananvapauden ja julkaisukäytäntöjen ihanteeksi *kontrollin*. Kontrollissa oleminen puolestaan on filosofisesti katsoen epäarvo, niin kuin kaikki muukin pääkirjoittajan ylistämä normatiivisuuden palvonta (journalismin ihanteiden ajautumista älyllisesti latteaan juridiseen viitekehykseen arvostelin mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* luvussa 8).

Kieroa on, että pääkirjoituksessa naulittiin itsestään selvästi julkisuussaartoon ihmisiä, jotka media on dramatisoinut *rikollisiksi*. Siksi myös maininta ”julkisuuden antamista rikollisille on aina harkittava erikseen” joutuu outoon valoon samoin kuin se, että ”usein harkinnassa punnitaan nimenomaan uhrin asemaa”.[409]

Monet ideologisista rikoksista syytetyt ja tuomitut ovat itse uhreja, ja uhreiksi ovat päätyneet myös useat seksuaalirikoksista tuomitut, kun on paljastunut, että heitä on rangaistu perättömien ilmiantojen vuoksi. Joskus lehdistö korjaa virheensä mutta imagovahinkoja hyvittämättä, ja näin on etenkin silloin, jos median tai tuomioistuimen lynkkauksen kohteena on ollut mies. Varoittavia esimerkkejä tarjoavat Helsingin Sanomien jutut ”Valheellisen raiskausilmiannon tehnyt nainen tuomittiin ehdolliseen vankeuteen ja yhdyspalveluun – mies istui yhdeksän kuukautta syyttömänä vankilassa” (29.5.2018) ja ”Mies joutui raiskauksesta vankilaan väärän ilmiannon perusteella – uhri tunnusti seitsemän vuotta myöhemmin, nyt korkein oikeus purki tuomion” (13.12.2018).

Lehdistön harjoittamassa mielipiteiden manipulaatiossa ja asennemuokkauksen mankelissa kaikki on yksinkertaisen yksiselitteistä, vaikka todellisessa elämässä ei olisikaan. Kun kyseisen moraalipaatoksen vallassa tehdään sitten julkaisupolitiikkaa ja vaaditaan tarkkailua, turvallisuutta, sensuuria ja ”vastuuta” (eli syyllistämistä ja tuomitsemista) kaikkialle, unohdetaan, että ne, jotka haluavat taata turvallisuutemme, ovat yleensä niitä, jotka haluavat maksuksi vapautemme.

Monet poliittisesti motivoituneet tietomurtajat ja -vuotajat, jotka ovat tehneet muutamien mielestä pahaa, ovat tehneet toisten mielestä kansanvallalle moraalista hyvää, kuten pysyvästi merkityt Edward Snowden ja WikiLeaksin perustaja Julian Assagne.

Heidän toimintaansa voidaan perustella vastaamalla kysymykseen, millainen maailma olisi *ilman* tietojen kaivelua *vallankäyttäjien ja valtamedian omista komeroista.* Vallanpitäjät itse ovat tietenkin vastustaneet heidän vääryyksiensä esilletuontia jyrkästi ja reagoineet jopa kiristyksellä, jolla opetus- ja kulttuuriministeriö lähestyi äskettäin ajatuspaja Suomen Perustaa! – Siinä sitä on malliesimerkki *black mailista*.

Torstaina 29. lokakuuta 2020

TERRORITEOT PUHUIVAT TAAS PUOLESTAAN

Rauhanmellakat ovat taas meneillään, kun ”tuhannet ihmiset kokoontuivat kunnioittamaan Ranskassa mestattua opettajaa”.[410] Kirjoitin teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 139 seuraavasti: ”Kuinka helppoa maahanmuuttomyönteisten onkaan nyt osallistua kaikenlaisille vihan vastaisille Pray for Paris -marsseille ja osoittaa samanlaista ymmärtämystä sekä uhreille että tekijöille, kun he eivät ole itse tehneet mitään estääkseen väestöpoliittista katastrofia, jonka tuloksena Euroopassa on viime vuosina murhattu toista tuhatta ihmistä?”

Terroritilastojen synkistyessä joudun toteamaan johtopäätökseni päivä päivältä oikeaan osuvammaksi. En ole kuitenkaan tilastonikkari vaan teen asiasta *tieteelliset johtopäätökset* ja *poliittiset yhteiskuntatulkintani*. Islamistisista maista tuleva maahanmuutto ei ole ollut eurooppalaiselle kulttuurille, arvoillemme eikä elämällemme *hyväksi*.

Myös oikeistoliberaalina pidetty Emmanuel Macron näyttää havahtuneen todellisuuteen todetessaan islamistien 16.10.2020 mestaaman opettajan hautajaisissa: ”Hänet tapettiin, koska islamistit haluavat tulevaisuutemme. He eivät ikinä saa sitä.”[411]

Suomessa tätä kylmenneen ruumiin äärellä tapahtuvaa vetistelyä pidettäisiin rasismina, kuten Olli Immosen (ps.) kesällä 2015 Facebookissa esittämää julistusta yhteiskunnallisen taistelun tai kulttuurisodan voittamiseksi.[412] Mutta pyhää sotaahan jihadistit nimensä mukaisesti käyvät. Sotilasasiantuntijan, dosentti Antti Parosen mukaan he toivovatkin sitä, sillä heidän agendansa kaikupohja syvenee, mikäli tekoja ei nähdä pelkkinä irrallisina lain rikkomuksina.[413]

Suomalaisen valtamedian mukaan väkivalta ei kuitenkaan koskaan *ala* islamistien hyökkäyksistä vaan aina vain länsimaiden vastauksista niihin.

Räikeää asiassa on, että tappajaksi nimetty Abdullakh Anzorov surmasi ranskalaisen historianopettajan kostoksi siitä, että hän oli esittänyt luo-

kassa Charlie Hebdo -satiirilehden julkaiseman Muhammad-pilakuvan osana *ilmaisunvapautta* käsittelevää opetusta.

Pään irti leikkaaminen ja näyttäminen voiton merkkinä Twitterissä olivat suora ja brutaali hyökkäys sananvapautta ja länsimaisia arvoja vastaan, eikä sitä voida perustella millään uskonnonvapaudella.

Uskonnonvapaus on myös oikeutta olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin ja esittää uskonnollisista vallankäyttäjistä kritiikkinsä pidäkkeettömästi. Sananvapauden ja uskonnonvapauden kesken ei pitäisi olla ristiriitaa länsimaissa.

Myös Macron selitti surmatun Samuel Patyn edustaneen Ranskan valtion maallistuneita ja demokraattisia arvoja, minkä takia hän päätyi ”pelkureiden surmaamaksi”.

Tosiasiassa aggressio ei ole pelkuruutta. Pelkureita ovat ne, jotka ovat päästäneet Eurooppaan suurin määrin lähi-itäläisiä pakolaisia ja turvapaikanhakijoita. He puolestan eivät ole vain paenneet väkivaltaa ja turvattomuutta vaan *tuoneet niitä tänne*.

Suomen vihervasemmistolainen hallitus ei tuominnut terrori-iskua julkisesti ja poikkesi siten muiden Euroopan maiden kannanotoista. ”Vastuu” näköjään painaa, sillä vihervasemmisto on ollut aina alentamassa valtioiden välisiä raja-aitoja.

Toinen syy hiljenemiseen on omien virheiden peittely ja ehkä myös tuo Macroninkin paheksuma pelkuruus. Silloin kun hallitus ei ole antanut valtaa pelolle, se on antanut sen jihadisteille.

Perussuomalaiset ovat tietenkin reagoineet[414] samoin kuin arvojohtaja Niinistö, joka ilmoitti Twitterissä seisovansa samassa rintamassa Macronin kanssa. Syynä vihervasemmistolaisten ja oikeistoliberaalien puolueiden välinpitämättömyyteen piilee osittain siinä, että kyseiset puolueet ovat romahtaneet kontalleen niiden *sisälle* pesiytyneen islamin vuoksi.

Ranskassa islamisaatio on ajautunut niin pitkälle, että Macron on joutunut jalkauttamaan tuhansia sotilaita kristillisiin tilohin ja kouluihin. Sodan käsite ei ole siis enää vain metafora, vaan se kuvaa, mitä Euroopalle on tapahtumassa.

Islamin opin mukaan ei ole erikseen ääri-islamia ja muuta islamia, vaan islam muodostaa jakamattoman, monistisen ja monoteistisen kokonaisuuden. Myös sosiologisesti arvioiden kaikkien muslimien vaikutusvalta yhteiskunnassa kasvaa terrorismin pelon myötä, joten islamin pitäminen yleisenä uhkana on perusteltua.

Suomen tulisi toimia samoin kuin Ranskan, joka valmistautuu karkottamaan terrori-iskun vuoksi 231 islamistista ääriajattelijaa maasta.[415] Sen sijaan Suomen punavihreä hallitus hyväksyy hyssytellen myös väkivallan ja lennättää suunnilleen saman verran ISIS-jengiä Suomeen vihreän sisäministerin ja ulkoministerin johdolla. Jopa imaamit ovat alkaneet mumista terrorin tuomitsemiseksi, toisin kuin hallituksen hameväki.

Parin viikon takaiset verivanat eivät ehtineet kuivua, kun ”allahu akbar” kaikui jälleen Ranskassa, ja muuan jihadisti pisteli hengiltä ainakin kolme viatonta ihmistä ortodoksisessa kirkossa Nizzassa,[416] jonka vehreät ja autoajeluun hyvin soveltuvat rantakadut lienevät kaikkien muistissa. Yhdeltä surmatulta oli jälleen leikattu irti pää rituaalimurhan merkiksi.

Jatkoa seurasi aivan pian monien entisten terrori-iskujen lisäksi.[417] Eurooppalaisten lehtiarvioiden mukaan kyse on nimenomaan islamistisesta terrorista, sillä iskut tapahtuivat profeetta Muhammadin syntymäpäivänä, jota vietettiin islamilaisen kalenterin mukaan torstaina.

Sen sijaan kepulainen Kaleva-lehti keksi laittaa sivuilleen asiaa peittelevän vastauutisen,[418] jonka mukaan uhkana onkin nyt ”äärioikeistolainen terrori” tarkoittaen ilmeisesti Perussuomalaisten maltillista, perusteltua ja passiivis-defensiiviseksi pakotettua maahanmuuttokriittisyyttä. Jutussa oli haastateltu Supon kokoomuslaista päällikköä Antti Pelttaria.

Eipä ihme, että ”äärioikeistolaiseksi” leimattu *äärimmäisen oikeassa oleminen* lisääntyy, kun muut puolueet työnsivät Perussuomalaiset äärimmäisen oikeaan nurkkaan myös eduskunnan istuntosalissa. Sieltä perussuomalaiset saattavat tosin levittäytyä aikaa myöten valtaamaan myös osan keskustan palisanterituoleista.

Pohjat omassa sokeudessaan Kaleva-lehti veti jo 30.9.2020 jututtaessaan ja mainostaessaan terrorismintutkijana esiintyvää yliopistonlehtori Leena Malkkia, joka ei ymmärrä terrorismin olemuksesta ja syistä mitään. Lehti arvioi tuolloin, että jihadistista terroria vaarallisempaa on ”separatistinen terrori”, joka saa länsimaat hajoamaan.[419]

Totuus asiassa on, että maahanmuutto ja monikulttuuri-ideologia sinänsä hajottavat yhteiskuntamme perusrakenteet alkaen väestöstä ja johtaen koko arvomaailmaa ja viestintää koskevaan eripuraan.

Macronin parahdus, että islamistit ”haluavat tulevaisuutemme” mutta ”eivät saa sitä”, on säälittävä, sillä asiaa ei voida ratkaista vain sananvapautta puolustamalla vaan hyvällä väestöpolitiikalla, jolloin laittoman maahanmuuton ja valloituspolitiikan torjuminen rajoille pitäisi tunnustaa valtion ydintehtäväksi. Sananvapauden kuoleentuminen on vain sivuseuraus väestöpoliittisesta mullistuksesta, eikä itku auta, kun maito on maassa.

Mikäli kantaväestöjen vastalauseet purkautuvat aikaa myöten kaduilla, kyse ei ole mistään ”äärioikeiston väkivallasta” vaan valtiovallan tukahduttamien mielipiteiden esiinnousussta ja moraalisesti oikeutetusta vastarinnasta islamistiseen väkivaltaan, joka muistuttaa nyt fasistien toimeenpanemia juutalaisvainoja ja venäläistä pogromia.

Sanoin kirjassani *Totuus kiihottaa* totuuden myös Leena Malkin yliopistotoiminnasta (luvussa 7.2), mutta hänen sallitaan edelleen jatkaa laverteluaan kettutarhoista ja satunnaisten niksahdusten vuoksi tapahtuneista kouluampumisista sekä – voitteko kuvitella – ulottaa vertailunsa aina Ni-

kolai Bobrikovin murhaan asti! Sehän se vasta asettaa *jihadistien* harjoittaman *ideologisen* tai *uskonnollisen* terrorin muka oikeaan viitekehykseen!

Sellainen terrorismin lajien luettelointi ja sivuraiteilla harhailu ei ole mitään tiedettä, sillä se ei selitä terrorismin valtavirran, eli islamistisen terrorin, syitä vaan muodostuu pelkästä assosiaatioharhoissa rypömisestä, ilmiöiden tahallisesta sekoittamisesta toisiinsa ja pöhvelimäisestä epäanalyyttisyydestä, ja siksi haluan Helsingin yliopiston ottavan Leena Malkilta viran pois.

Olisi mielenkiintoista tietää, milloin Malkki laajentaa näköalojaan niin, että hän puuttuu siihen tieteen kaavussa esiintyvään *mielikuva- ja maineterroriin*, jota esimerkiksi hänen kolleganssa Emilia Palonen ja Tuija Saresma ovat harjoittaneet antamalla perättömiä lausuntoja teoksestani *Totuus kiihottaa* medioille. Ne ovat löytäneet näköjään tiensä myös kirjaani käsittelevään Wikipedia-artikkeliin, joka esittelee vihervasemmiston ja median kostoa "objektiivisena totuutena".

Malkista on tullut samanlainen politiikan tutkimuksen juorutäti kuin Tiedonantaja-lehden avustajasta Emilia Palosesta, jota punavihreä valtamedia käyttää "populismin asiantuntijana" pukahtamatta puolta sanaa hänen poliittisesta kallistumastaan. Sen, mitä populismi oikeasti on ja ei ole, kerroin mediatutkimukseni luvussa 9, ja Emilian paloauton punaiset mielipiteet arvostelin kirjani sivuilla 200–201. Toivon, että yliopisto katkaisee maksetun kumppanuuden ja taloudellisen yhteistyön myös hänen kanssaan sekä lähettää säästyneet palkkarahat minulle kiitokseksi hyvin tehdystä työstä.

Päivitys 3.11.2020

Kirjasäätiö asetti Leena Malkin Kaleva-lehdessä mainostetun terrorismikirjan (Otava) Finlandia-ehdokkaaksi, samoin myös HS-kirjojen ja Jussi Pullisen kirjan Internetin aiheuttamista muutoksista.[420] Palkittavan valitsee Helsingin sosiaalidemokraattinen apulaispormestari Nasima Razmyar.

Käsittelin sekä terrorismia koskevan journalismin valheellisuutta että Internet-julkaisemisen aiheuttamia muutoksia teoksessani *Totuus kiihottaa*, ja lähetin kirjani tavoittelemaan palkintoa, mutta Kirjasäätiö laittoi ehdokkaiksi punavihreää puolueellisuutta sisältäviä teoksia. Tieteellinen tutkimukseni käsitteli nimenomaan media-alan häikäilemätöntä puolueellisuutta ja poliittisen disinformaation levittämistä valtavirran julkaisutoiminnassa.

Malkin vähättelemä islamistinen terrorismi puolestaan jatkui tänään Wienissä, jossa tapettiin neljä ihmistä.[421] Yritykset liudentaa jihadistista terroria muuhun väkivaltaan luo valhetta, joka vaarantaa ihmisten turvallisuuden ja vapauden sekä toimii terroristien hyväksi.

Perjantaina 30. lokakuuta 2020

MINISTERIT TUHOAMASSA SUOMEN SANANVAPAUDEN

Iltapäivälehdet tiesivät kertoa, että ministerinä toimiva lähihoitaja Aino-Kaisa Pekonen (vas.) ahdistelee kansalainen Frederikiä (ent. ps.) vaatimalla poistamaan ministeripoliitikkoa koskevat kohdat Reetun teoksesta *Harva meistä on rautaa*. Kustantaja Otava on vaatimukseen taipunut lupaamalla sensuroida kohdat toisesta painoksesta.[422]

Muutamat ehkä muistavat tavan, jolla ministerin kengissä keekoillut hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen (kesk.) kävi oman tieteellisen teokseni *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (2020) kimppuun alkamalla painostaa julkaisijaa Suomen Perustaa valtionavustuksen takaisinperinnällä. Perusta itsesensuroi kirjan hädissään opetusministeriön ase ohimollaan.

Lopulta ministeriö epäsi valtiontuen Suomen Perustalta kohdistamalla perinnän täsmällisen sadistisesti ja vihamielisesti nimenomaan kirjani tuotantokustannuksiin osoittaakseen siten aggressiota tutkimustani kohtaan. Teokseni oli hallitukselle ilmeisen epämieluinen vastaansanomattomuutensa vuoksi, sillä osoitin monikulttuuri-ideologisen lähetystyön drakoniseksi junttauspolitiikaksi *tieteellisin* ja *filosofisin* argumentein.

Frederikin ja minun teoksia tai niiden kirjoittajia ei pitäisi missään tapauksessa sekoittaa toisiinsa, sillä laulajan teos on elämäkerta ja minun kirjani tarkoin lähteistetty mediatutkimus. Yhteistä tapauksille on kuitenkin se, että ne eivät ole enää *tapauksia*. Hallitus on näköjään ottanut *linjakseen* ja *tehtäväkseen* korventaa pois kirjoittajien ja kustantajien sananvapauden. Sen lisäksi vihervasemmisto on jo pitkään ollut virittelemässä sähköpaimenia Internetiin. Hallitus on toimillaan ajamassa viestinnän markkinatilaa aina vain ahtaammalle, aidon sosialismin tyyliin.

En ota kantaa Frederikin teokseen sinänsä, mutta ministerien ja kustantajien reaktioihin kyllä. Ministerien ei kuulu ripittää julkaisijoita, kustantajia eikä kirjoittajia, eikä yhdenkään julkaisijan tule sellaiseen painostukseen suostua, kunhan asiakohdat pitävät paikkaansa. Frederikin tapauksessa kohua käydään mitättömästä henkilökohtaisesta *kiss and tell* -episodista,[423] mutta minun kirjaani koskien uhattuna on *oikeus mediaa koskevan kriittisen tutkimustiedon julkaisemiseen*.

Poliitikkojen tulee vallankäytöllisen asemansa hintana sietää ankaraakin arvostelua sekä toiminnastaan esitettyjä erilaisia tulkintoja, tuntuvatpa ne kuinka epämiellyttäviltä tahansa. Kriittiset näkemykset ja tulkinnat poliitikkojen on kestettävä ja niitä suvaittava, sillä poliitikoilla itsellään on vallankäyttäjinä mahdollisuudet paljon vaikuttavampiin toimiin kuin

muilla kansalaisilla. Sananvapaus on kansanvaltaisen valtion ja myös tieteellisen vapauden ehdoton edellytys.

En ole milloinkaan havainnut vihervasemmiston poliitikkoja sensuroidun valtamediassa, nälvivätpä he meistä muista mitä perättömyyksiä tahansa (kuten nyt kirjastani), vaan mikrofoni on aina avoinna nimenomaan heille, ja julkisuus on pidäkkeetöntä ja mainostavaa. Median puolueellisuuden vuoksi ei maahanmuutosta ja monikulttuuri-ideologian ihanuudesta toisin ajattelevilla ole ollut muuta mahdollisuutta kuin hävitä.

Erilaisten yhteiskuntatulkintojen kohdatessa tilanne on ”sana sanaa vastaan”, ja äänestäjien pitäisi päättää näkemysten oikeutuksesta vapaan kilpailun pohjalta. Sen sijaan vihervasemmisto on ottanut oikeudekseen poistaa itselleen sopimattomat näkemykset todellisuudesta.

Myöskään länsimaista liberaalipuoluetta larppaava Kepu ei tee muun vihervasemmiston sensuuripolitiikasta poikkeusta. Pyrkimys hallita ilmatilaa on Kekkosen ajan peruja ja muistuttaa muun muassa Matti Vanhasesta, joka syyllisti ideologisilla ”vastuun” julistuksillaan Googlen perustajia vuonna 2009.[424] Googlelaiset eivät tosin innostuneet asiasta.

Myös itsesensuuri poliittisen painostuksen edessä on sananvapauden tuho, ja se kuolettaa yhteiskunnallisen totuuden etsinnän. Suomen Perusta on ryhtynyt toimenpiteisiin julkaisijan oikeuksiensa puolustamiseksi. Sen sijaan Otava on antautunut myötäilemään vasemmistolaista ministeriä.

Tämäkin sensuuritapaus osoittaa omalta osaltaan oikeiksi teoksessani *Totuus kiihottaa* esittämäni väitteet suomalaisen julkaisupolitiikan alhosta. Ikävää olla oikeassa, mutta kirjani näkemykset sananvapauden kaventamisesta ja liekanarun muuttumisesta hirttoköydeksi vahvistuvat päivä päivältä, ja näyttöä kertyy jatkuvasti.

Perinteikkäältä sukuyhtiöltä on poliittiseen painostukseen suostuminen virhe, joka luo huonoa moraalisäteilyä koko kustannusalalle. Se osoittaa omalta osaltaan, että myös kustantajaporras on vihervasemmistolaisten feministien ja monikulttuuri-ideologien hallussa ja viikate heilahtaa toisin ajatteleville.

Kustantamoista on tullut poliittisen vihervasemmiston puoluetoimistoja, joissa käsikirjoituksia arvioivat ja muokkaavat yliopistojen feministisillä laitoksilla indoktrinoidut etäispäätteet, ja mediatalojen johdossa puolestaan istuu elitistisiä globaalikapitalisteja, jotka eivät ymmärrä eivätkä piittaa kansallisesta edusta mitään.

Näin varisevat tähdet myös Otavasta. Otava on muun muassa kehdannut perustaa kirjoittajakoulun nimenomaan ”ei-valkoisiksi” kutsumilleen henkilöille,[425] mikä täyttää rasismin pääasialliset tunnusmerkit. Olkoonpa tuo rodullinen näkökanta sitten enemmistöihin tai vähemmistöihin liittyvää, se on yhtä kaikki rotupoliittinen ja osoittaa ryhmäkuntaista syrjintää tai suosintaa.

Valtavirtamedian vihervasemmistolainen kallistuma on kaatamassa koko laivan, ja neuvoisinkin jokaista pidättäytymään ostamasta tai tilaa-

masta valtavirtamedian julkaisuja sekä boikotoimaan kirjamessuja, joilla on loukattu kustantajien sananvapautta ja yhdenvertaisuutta sekä ylenkatsottu lukevaa yleisöä.[426]

Todettakoon, että minulla ja Frederikillä ei ole muuta yhteistä kuin hieman perussuomalaista taustaa. Tavoittelimme Perussuomalaisten ehdokkuutta vuoden 2011 eduskuntavaaleissa, mutta Timo Soini hyllytti Frederikin pitäen hänen vaaliohjelmaansa huonona. Minut hän laittoi paitsioon joistakin muista syistä, kunnes ehdokkuus myönnettiin 2019 puoluejohdon vaihduttua filosofiaa ja tieteellisen kriittisyyden periaatteita paremmin ymmärtäväksi.

Pitää paikkaansa, että minusta ja teoksestani liikkuu monenlaisia huhuja, mutta ne ovat tosia vain, kun ne tulevat minulta itseltäni, eli täältä.

Omaa kirjaani ovat eräät arvioineet erittäin hyväksi ja toiset erittäin huonoksi, joten kirjani pääväite yhteiskunnallisesta jakautumisesta osoittautuu tätäkin kautta yhteiskunnalliseksi tosiasiaksi, jossa ei ole tosin enää mitään *yhteistä* kansallisen hajoamisen vuoksi.

Sanottakoon, että minä en *luo* vastakkainasetteluja vaan *totean* maahanmuutosta ja monikulttuuri-ideologiasta johtuvan *ongelman*, eikä todellisuudesta saa parempaa kuvaa kuin on malli.

Tiistaina 3. marraskuuta 2020

KOTOUTTAMINEN EI TUNNU ONNISTUVAN

Samalla kun islamistit teloittavat viattomia keskieurooppalaisia terrori-iskuissa, puukko viuhuu myös Suomessa, jossa se osuu uhreihin kuin monikulttuurisessa hedelmäpelissä. Se ei ehkä ole terrorismia vaan katuvandalismia, ainakin sikäli kuin motiivit eivät ole ideologisia, poliittisia, uskonnollisia tai järjestäytyneitä.

Sen sijaan Wienin ullatuksesta on vastuun ottanut terroristijärjestö ISIS, ja iskun tehnyt käytti rynnäkkökivääriä, joka on sotilasase.[427] Tämä kertoo, että Euroopan kaduilla käydään pyhää sotaa.

Ranskan ja Itävallan tapahtumat osoittavat, että jihadistinen terrori ei näytä laantuvan vaan jatkuu ilman mitään *taloudellista* tai *sosiaalista* syytä, joka selittäisi viime päivien iskut. Näyttää siltä, että viime vuosien terrori-iskuja yhdistäväksi motiiviksi jää islamistinen miekkalähetys.

Voi olla, että terrorismia olisi esiintynyt enemmänkin, mutta hetkisen kestänyt suvantovaihe johtuu koronan aiheuttamista matkustusrajoituksista, jotka ovat laittaneet pakolaisvirrat soukemmalle sisäministeri Maria Ohisalon toiveista huolimatta.[428]

Moni Wienin suolauksessa haavoittunut taistelee edelleen hengestään, ja isku tehtiin synagogan läheisyydessä. Tämä osoittaa Turkin Erdoğanin esittämät sekä eri puolilla muslimimaita nousseet syytökset hyökkäyksistä

islamia vastaan mielettömiksi. Oikeammassa ovat olleet ne, jotka ovat verranneet islamistista terroria fasistien toimeenpanemiin juutalaisvainoihin ja venäläiseen gulagiin.

Myöskään Suomessa kotouttaminen ei näytä onnistuvan. MTV3:n uutiset kertoivat, että Vallilassa lauantaina tapahtuneesta taposta epäillyt ovat 16-vuotias romani ja kaksi ulkomaalaista.[429]

Sen sijaan Yleisradion Internet-uutiset ja Helsingin Sanomat vaikenivat täysin epäiltyjen etnisestä taustasta. Kertomatta jättäminen ei ollut perusteltua, sillä taustalla voi olla merkitystä arvioitaessa monikulttuurisen ja monietnisen yhteiskuntamallin toimivuutta sosiaalipoliittisesti.

Tämän lisäksi huomio kiinnittyy myös siihen, että rikoksesta epäilty oli päästetty vapaalle jalalle, vaikka häntä epäiltiin Tampereella 3. lokakuuta tapahtuneesta tapon yrityksestä. Vapauttamista koskevaa päätöstä puolustelevien juristien pitäisi ymmärtää, että alaikäisen vangitsemista rajoittava näkökanta ei saisi mennä yleisen turvallisuuden edelle.

Alaikäisen rikoksesta epäillyn vapauttamista voidaan pitää myös eräänlaisena heitteille jättönä. Vapauttamista puoltavat säädökset ovat kotoisin EU-direktiivistä ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisuista, joita voi tässäkin yhteydessä moittia kansallisen lainsäädännön sivuuttamisesta.

Sen sijasta, että Yleisradio kiinnittäisi huomiota kotouttamisen jatkuvaan epäonnistumiseen, se perää lastensuojeluun lisää resursseja siirtäen vastuun veronmaksajille.[430] Omasta mielestäni ”nuorisoväkivallaksi” usein luonnehdittu ulkomaalaisten katuvandalismi kertoo ensimmäisen, toisen sekä kolmannen ja ehkä useammankin maahanmuuttajasukupolven sopeutumattomuudesta ja maahanmuuttopolitiikan epäonnistumisesta.

Kuluvan vuoden aikana olemme joutuneet kuuntelemaan vetistelyä Yhdysvaltain rotulevottomuuksista muun muassa Black Lives Matter -kampanjan kaiuttamana. Voidaan kysyä, eivätkö valkoiset elämät merkitse mitään, ja oikea vastaus olisi: All Lives Matter. Monikulttuurinen ajatusmalli ei näytä toimivan myöskään maahanmuuttoon lähtökohtaisesti perustuvassa Yhdysvalloissa.

Yleisradion uutiset jaksavat mäkättää, että ”kukaan musta nuori ei saa enää kokea George Floydin kohtaloa”[431] ja käyttää rotupolitiikkaa vaalipropagandassaan. Mitäpä, jos uutisoitaisiin, että Suomessa ja missään muuallakaan kukaan *valkoinen* nuori ei saa enää kokea Vallillassa surmatun 19-vuotiaan kohtaloa?

Euroopassa kantaväestön henki on halpa, ja uhrit joutuvat ottamaan vastaan syytöksiä ”valkoisten ihmisten pahuudesta”. Sitten nämä haukutut koettavat pelastaa moraalisen asemansa ja säilyttää itsetuntonsa antautumalla sietokykyään ja moraalivarallisuuttaan osoittaviin ymmärtävisiin itsesyytöksiin. Yleisradion uutissivusto iloitsi tänään Natalia Salmela -nimisen bloggaajan hankkineen 169 000 euron vuositulot pitämällä White Trash Disease -blogiaan verkossa (suom. Valkoisen Roskan Tauti).[432] Ky-

seessä on kosmetiikkablogi, mutta nimi viittaa ikävällä tavalla rotupolitiikalla ratsastamiseen.

Tänään julkaistuja verotietoja esittelevästä Ylen uutisesta käy ilmi, että merkittäviin tuloihin ylsivät vain viihteellistä sisältöä julkaisevat tubettajat ja bloggaajat. Syynä tähän ei ole kyseisten sivustojen suosio vaan se, että mainostoimistojen trendisetterit ja yritysten markkinointipellet kaatavat mainosrahojaan vain populistisille sivustoille, joilla julkaistaan kissavideoita, eikä analyyttisestä ajattelusta ole tietoakaan.

Sen sijaan poliittista julkaisutoimintaa sensuroidaan viranomaisottein ja vältellään kaupallisesti, vaikka aihepiiri on lukijoiden näkökulmasta mitä kiinnostavin. Käsittelin sossumedian populistisuutta mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* sivulla 307.

Ennen vanhaan, kun patriootit olivat vallassa ja rikolliset vankilassa, luotiin hyvinvointi-Suomi, jolla ei ollut juuri lainkaan valtionvelkaa. Nyt kun punavihreät ovat hallituksessa ja patriootit tekaistuissa rasismisyytteissä, vääryys kukoistaa, ISIS-terroristeja tuodaan Suomeen, valtio on korviaan myöten veloissa, ja yhteiskunnaltamme on kadonnut oikeusperustus.

Terrorismia Eurooppaan tuottaneet poliitikot ovat kausaalisessa vastuussa rajojen auki pitämisestä epäperäisille tulijoille, ja siksi heidät pitäisi saattaa vastuuseen yleisen turvallisuuden vaarantamisesta.

Mikään järkipuhe ei enää tunnu auttavan, sillä karhulle on turha puhua järkeä, kun pää on sen kidassa. Sanottakoon, että minä puolestani en loukkaa kenenkään tasa-arvoa enkä yhdenvertaisuutta vaan arvostelen kaikkia heidän *ansioidensa mukaan* täysin riippumatta siitä, kuinka hulluja he ovat.

Torstaina 5. marraskuuta 2020

VAALIHURRIKAANI

Amerikan vaalien aamenta ei kannata odottaa henkeään pidätellen, sillä odottavalta saattaa loppua happi. Lampaiden laskeminen näinä yllätysten öinä on viisaampaa kuin äänten laskeminen, sillä tilastostatistina toimiminen on tiukassa tasatilanteessa epä-älyllinen näkökulma politiikkaan.

Vaivataanpa aivoja hieman ja pohditaan, miksi Yhdysvaltain presidentinvaaleista on tullut niin vaikeat. Sanasota vallitsee, vaalivilppiä epäillään, ja tulokset ratkaistaan lakituvissa. Vastakkainasetteluako? Ehkä, mutta miksi? Miten on käynyt, kun näin on käynyt?

Sen enempää Donald Trump kuin Joe Bidenkaan eivät nauti kovin suurta *suosiota*. Ikänsä puolesta he joutaisivat eläkkeelle, mikäli heille itselleen eläke kelpaisi tai he sitä kaipaisivat.

Vaalissa on kaiken aikaa ollut kyse siitä, kumpaa vihataan tai vastustetaan enemmän. Näissäkään vaaleissa ei ole äänestetty erityisesti kummankaan puolesta vaan toista vastaan: sen toisen äänestämiseksi pois pelistä.

Kansalaiset ovat mieltäneet vaalit perinteisen kreikkalaisen ostrakismoksen tapaiseksi *poistoäänestykseksi*. Se on käynyt luontevasti, sillä Yhdysvaltain presidentinvaalit esivaaleineen ovat Grand Slam -turnauksen tapainen pudotuspeli. Vaalissa ei kuitenkaan voi antaa kieltoääniä vaan ainoastaan yhden puoltoäänen kukin.

Koska puoltoäänestämistä yritetään käyttää kieltoäänenä, tilanteesta on tullut hullunkurisen kompleksinen. Tämän mukaan jokaisen kannattaa äänestää ketä tahansa ehdokasta, kunhan hän suistaa vallasta toisen vielä epämieluisamman. Näin kyse on ”pienemmäksi pahaksi” mielletyn ehdokkaan valitsemisesta, ja kansa huutaa sutta, jottei tulisi karhua. Juostessa pakoon toista tulee toinen vastaan.

Äänestyskopeissa eivät päätä yksilöt vaan ryhmät

Usein kuulee sanottavan, että politiikassa asiat ratkaistaan äänestyskopin yksinäisyydessä. Medioitumisen vaikutuksesta eivät äänestyskopeissa päätä kuitenkaan yksilöt vaan ryhmät. Tämä selittää, miksi vasemmistoa äänestää Suomessakin kolmasosa kaikista, vaikka sosialismin ja kommunismin kannatus on paljon heikompaa. Vasemmiston kannatus kasvaa median mankelissa, sillä media klusteroi ihmiset ryhmiin ja sitouttaa heidät puolueiden ulkopuolisessa toiminnassa.

Tällaista toimintaa on aktivismi ay-liikkeessä, työpaikoilla, Elannossa ja kaikkialla, missä plebeijit vihjaisevat toisilleen, että käyhän sitten äänestämässä vihervassareita: ihan vapaasti saat päättää, kunhan lippuun menee vihervasemmistolaisen ehdokkaan numero.

Oikeistolaiset taas äänestävät useammin yksilöinä ja yksilöllisesti, sillä se on oikeiston kannattaman yksilönvapauden ja itsemääräämisoikeuden mukaista. Sen sijaan vasemmistolainen media luo puoluejärjestelmän ulkopuolisen sitouttamispropagandan, jolla ihmisiä velvoitetaan äänestämään ”kuten kaikki muutkin” painottamalla asiaa kouluissa, työpaikoilla, ay-liikkeessä ja kansalaistoiminnassa.

Näin syntyy joukkoliikkeitä, kuten ”*Me too*”, ”Suostumus 2018”, ”Elokapina”, ”Climate Strike”, ”Black Lives Matter” ja aivan viimeksi myös kannabiksen laillistamista koskeva kansalaisaloite, jonka eräät vinkukuikelot kävivät äskettäin jättämässä pylvästaloon.

Niin sanotun aktivismin ja siihen liittyvän identiteettipolitiikan tuloksena äänestyskopissa ei äänestä tosiasiassa yksilö vaan ryhmä, jonka mielipide perustuu joukkohenkisyyteen ja sitouttamiseen.

Tämä merkitsee, että vasemmistolaisten ajatussuuntien kannatus on todellisuudessa paljon pienempi kuin niiden edustus äänestäjien määrässä mitattuna. Vasemmistolla on siis suhteettoman paljon valtaa.

Oikeistolaisilta vastaava järjestäytyminen tärkeinä pitämiensä hankkeiden puolesta kielletään ankarilla syytöksillä. Ryhmittymistä kansallisten etujen hyväksi haukutaan rasismiksi, fasismiksi, natsismiksi, paternalismiksi ja vähintäänkin protektionismiksi. Yhdistykset lopetetaan tuomioilla. Kun järjestäytyminen kielletään, viedään pohja kansallismieliseltä identiteettipolitiikalta.

Klusteroitumisen tuella vasemmiston eturyhmät puolestaan saavat läpi päätöksiä, jotka ovat yleisen edun vastaisia. Hyväntekeväisinä esiintyneet moraaliposeeraajat lunastavat pelimerkkinsä sosiaalisen vaihdon kautta. Eturyhmiä auttaessaan yritysten, ammattiliittojen tai yhdistysten edustajat, poliitikot, tieteilijät ja virkamiehet kokevat itsensä tärkeiksi ja voimakkaiksi ja esiintyvät sellaisina medioissa. Tämä tuottaa heille suoraa korruptiivista hyötyä ja myöhemmin hyvän työpaikan.

Symbolinen viestintä sekavuustilassa

Klusteroituminen on johtanut myös niin sanottuun signalointiäänestämiseen. Äänestämisen paradoksin mukaan kansalaisen todennäköisyys vaikuttaa päätöksiin on niin pieni, että siitä keskimäärin koituvat hyödyt alittavat asioihin perehtymisen vaivan.

Siksi ihmiset usein äänestävät pikemminkin signaloidakseen eli viestiäkseen muille tietynlaisia symbolisia asioita *itsestään*, koska hyödyt siitä koituvat itselle. Politiikan tutkijat Geoffrey Brennan ja Loren Lomasky arvioivat, että tämän vuoksi poliitikot keskittyvät vaikuttamaan ekspressiivisiin eli ilmaisullisiin motiiveihin sisällöllisten motiivien kustannuksella.

Tämä puolestaan on johtanut äänestyskäyttäytymisen irrationalisoitumiseen, joka näkyy nyt Yhdysvaltain presidentinvaalissa. Käsittelin asiaa myös tutkimuksessani *Totuus kiihottaa*, jossa osoitin, että politiikkaa tehdään nykyään etupäässä tunteenomaisin tarkoitusperin järjellisten sijasta.

Feministeille kelpaakin nyt 77-vuotias setämies, kunhan hänen kauttaan voi ilmaista pyhää vihaa joviaalia Donald Trumpia vastaan. Sikarinsa tumppaava musta porvari antaa äänensä demari Joe Bidenille samoin kuin juutalainen investointipankkiiri, sillä heidän identifikaationsa omiin etnografisiin ryhmiinsä on voimakkaampaa kuin samastuminen kapitalistiseen Trumpiin. Hiilikaivoksista kaikuva työläisen ääni puolestaan menee Trump Towerista maisemia ihailevalle toverille.

Ihmiset saattavat kannattaa vasemmistoa ilmaistakseen esimerkiksi liberalismiaan, vaikka vasemmisto perinteisesti vastustaa vapauksia. Samoin seksuaalivähemmistöt voivat äänestää vihervasemmistoa, vaikka naturalistiseen ajatteluun on sisältynyt näkemys homoseksualisuuden luon-

nonvastaisuudesta, ja Frankfurtin koulukunnan vasemmistolainen ideologi Herbert Marcuse kirjoitti 1950-luvulla, että jokaisessa homossa piilee fasisti (teoksessa *Minima moralia*).[433]

Vastaavasti tietenkin myös monet oikeistolaiset klusteroituvat helposti niin, että he kannattavat poliisivaltiota ja poliisien lisäämistä, vaikka lisääntyvä tarkkailu ja valvonta vähentävät oikeiston ihanteenaan pitämää vapaamielisyyttä ja kansalaisvapauksia.

Tämän symbolisen ja tunteenomaisen viestinnän jalkoihin jää politiikan tärkein asia, jonka varassa koko hyvinvointia pyöritetään: talouden hoito.

Irrationalisoituminen johtuu tietämättömyydestä. Tuloksena klusteroitumisesta on populismia, korruptiota, lehmänkauppoja ja lobbaamista sekä välistävetoa, sääntelyhäiriöitä ja vapaamatkustajan ongelma, sillä joku hyötyy aina muita enemmän, kuten velvoitteita epätasaisesti jakavassa globaalissa ilmastopolitiikassa.

Tämä on myös politiikan yleinen ongelma: demokratia toimii heikosti, sillä yksittäisen ihmisen ei kannata perehtyä riittävästi poliitikkojen tekemisiin, kun järkevän äänestämisen hyödyt koituvat kaikille kansalaisille eivätkä perehtyville äänestäjille itselleen.

Aiheesta ovat kirjoittaneet muiden muassa edellä mainitut ja ilmeisestikin minua viisaammat Brennan ja Lomansky teoksessaan *Democracy & Decision* (Cambridge Univeristy Press 1993) sekä Kenneth Arrow Nobelpalkitussa kirjassaan *Social Choice and Individual Values* (Wiley & Sons 1951, 3. laitos Yale University Press 2012).

Miten voi käydä Suomen presidentinvaaleissa?

Myös Suomessa voi syntyä vastaavanlainen tilanne, jossa viestitään symbolisilla arvostuksilla. Seuraavista presidentinvaaleista tulee todennäköisesti hyvin mielenkiintoiset, mikäli ennusteeni toteutuvat.

Oikeiston poliitikoista kenelläkään ei ole yhtä suurta henkilökohtaista kannatusta kuin Jussi Halla-aholla. Vihervasemmiston klusterilla puolestaan ei ole heittää kehiin ketään muuta laajaa suosiota nauttivaa ehdokasta kuin kierrätettävä Pekka Haavisto.

Molemmilla on kyllä laajaa kannatusta ja arvostusta, mutta vaalin *ratkaisee* se, kumpaa *vastustetaan* enemmän.

Mistä tämä sitten johtuu? – Siitä, että molemmilla on jo omat korvamerkityt äänensä ja äänestäjänsä. Äänten enemmistöön yltää se ehdokas, joka onnistuu mobilisoimaan toisen ehdokkaan vastustajat äänestämään itseään, vaikka he eivät muuten tekisi niin.

Keskeinen kysymys on siis se, auttaako Pekka Haavisto vaaliin osallistumalla Jussi Halla-ahon presidentiksi? Vai tuleeko Jussi Halla-aho vaaliin osallistumalla auttaneeksi Pekka Haaviston presidentiksi? Näin molempien osallistuminen paradoksaalisesti edistää kilpailijan valituksi tu-

loa. Missä on Nobel-palkintoni? Minussa muuten yhdistyvät molempien hyvät puolet, enkä olisi Puolustusvoimien komentajana sivari.

Sunnuntaina 8. marraskuuta 2020

JOB DONE

Yhdysvaltain vaalitulos tuli jälleen vaikeasti kuin vaivaisen orkku. Mutta tulihan se sieltä ja tyydytti tällä kertaa varmasti vihervasemmistolaisia feministejä, jotka saivat herrakseen 77-vuotiaan ikämiehen.

Se, että Amerikan demareilla ei ollut heittää kehiin ketään tuoreempaa tapausta kuin tuon maireasti tekohymyilevän veteraanipoliitikon, osoittaa ettei demokraateilla ole ollut Yhdysvaltain talouden ja hyvinvoinnin pelastamiseksi kerrassaan mitään annettavaa. Bideniin verrattuna Trump on vielä dynaaminen ja nuorekas, mutta hänkin toki vain näiden käsitteiden pejoratiivisessa merkityksessä.

Demarit saivat identiteettipolitiikkaa käyttämällä kaivetuiksi esiin kaikki Trumpin kaatamiseen vaadittavat äänet tavalla, joka muistuttaa lasten säästöpossujen rikkomista vasaralla Ismo Alangon tutussa laulussa.

Ehkä ajatuksena onkin, että Biden menehtyy virkakauden aikana, ja presidentiksi vivutaan tuo Kamala Harris, intialaisista ja jamaikalaisista sukujuurista kokoonpantu puolijenkki, jonka kaikki vähemmistönationalistiset antipatriootit voivat hyväksyä, etenkin muualla kuin USA:ssa. Näkymä on todellakin politiikan legitimaation kannalta kamala, sillä hän oli ehdokkaista epäsuosituin jopa oman puolueensa esivaaleissa.

Vaalin seuraaminen tarjosi taas huvittavaa katsottavaa, ja ohjelmapäivystysten puhelin voisi soida sävelin, jotka kertovat asiaohjelmien muuttumisesta viihteeksi.

Avatessani television keskiviikkoaamuna 4.11.2020 luin Yhdysvaltain presidentinvaalin ”reaaliaikaisesti päivittyvän tilanteen” toimittajien ja heidän niin sanottujen asiantuntijoidensa kasvoilta tarvitsematta kuvainformaation lisäksi ääntä.

Poistettuani mykistimen sain kuulla, että kilpailu Bidenin ja Trumpin kesken onkin osoittautumassa ”yllättävän tiukaksi”, vaikka demokraattien piti viimeistään tällä kertaa voittaa vaalit selvästi. Kannatusmittauksethan lupasivat vielä pari viikkoa sitten lähes kymmenen prosentin voittoa Bidenille.

Ei tullut median ja tutkimuslaitosten povaamaa ”selvää voittoa” demareille myöskään senaatissa ja edustajainhuoneessa, ja toimittajat olivat jälleen aivan romuina. Näyttöpaneeleista huokuva huoli oli käsin kosketeltavaa.

Kun Donald Trump kesken ääntenlaskennan pahoitteli kameroille, että hän joka tapauksessa joutuu selvityttämään vaalituloksen korkeimmassa

oikeudessa, Yleisradion Mika Hentula raportoi Yhdysvalloista, että sen vuoksi tilanne menee aivan ”sekavaksi”. Tosiasiassahan tarkka ääntenlaskenta nimenomaan *selvittää* tilanteen ja takaa oikeusvarmuuden. Mutta Yleisradion kuvaruutukuulumisten mukaan se oli vaalien sekoittamista.

Vaatimus tarkasta äänten laskennasta myös viestittää kansalaisille, että jokainen ääni on tärkeä. Lisäksi se ohjaa huolellisuuteen vaalihuoneistojen kulisseissa, joissa saattaa aina kadota tai löytyä muutama ratkaiseva ääni.

Kun Trump vaati ääntenlaskennan keskeyttämistä, valtamedia myös Yhdysvalloissa selitti sen olevan virka-aseman väärinkäyttöä, vilppiä tai jopa vaalien kaappaus. Kukaan toimittajista ei muistanut korostaa, että laskennan keskeyttämistä vaadittiin tarkkailijoiden lähettämiseksi takahuoneisiin. Sitä vaativat myös mielenosoittajat, sillä ennakkoon annettujen postiäänten laskenta viipyi kohtuuttomasti tietyissä ratkaisevissa osavaltioissa, jossa Trumpin kaula kapeni ja oli syytä epäillä postiääniä tehtailtavan jostakin lisää.

Röyhkein läimäytys koko maailman silmille oli se, kun kolme suurta televisiokanavaa ABC, CBS ja NBC katkaisivat suoran lähetyksen Donald Trumpin tiedotustilaisuudesta Valkoisesta talosta 5.11.2020 pitäen Trumpin vaatimuksia ”valeina”, joita ei saisi ”totuuden” nimissä kertoa kansalaisille. Itse katselin lähetyksen loppuun The Washington Postin sivuilta.

Osoittautuvatpa Trumpin epäilykset lopulta tosiksi tai eivät, *sensuuriin syyllistyessään* media itse pyrki luomaan *valheellisen kuvan siitä*, mitä *presidentti asioista ajattelee*. Pimittäminen oli häikäilemätöntä, sillä kyseessä oli sentään istuvan presidentin puhe kansalaisille.

Tosiasiassa median tehtävä ei ole valikoida, mitä poliitikot asioista sanovat ja viestivät, vaan välittää ne viestit, joita he kansalaisille osoittavat. Sen sijaan valtamedian mukaan Trumpin epäilykset vaalivilpistä olivat automaattisesti ”valeita”, kun vaalien kulku ei noudattanutkaan raivostuneiden ja hihansa polttaneiden toimittajien pelikirjaa.

Filosofinen tosiasia on, että olematonta ei voi olemattomaksi todistaa, eikä epäilyksillä ole totuusarvoa lainkaan ennen todistelua, joten vilppiä koskevien väitteiden tulee johtaa vääjäämättä asian tutkimiseen.

Tapaus osoittaa, että koko vapaa maailma on informaatiosodassa tajuntateollisuutta harjoittavan vasemmistolaisen valtamedian kanssa. Myös Suomessa Helsingin Sanomat meni erään pravdalaisen faktantarkistussivuston taakse sekä vetosi Twitterin tapaan merkitä poliitikkojen yhteiskuntatulkintoja infantiilisti ”valheiksi”.[434] Onneksi toimittajakunta voi nykyisin opiskella tietoteoreettisia totuuksia poliittisten tulkintojen *relatiivisuudesta* teokseni *Totuus kiihottaa* luvuista.

Toimittajat ja politiikan tutkijoina esiintyvät kommentaattorit tekevät alkeellisen virheen filosofoidessaan platonisessa luolassa ja sekoittaessaan *asioita koskevan totuuden* ja *totuuden ihmisten mielipiteistä*. Itse asioista, kuten vaikkapa maahanmuuton hyödyllisyydestä, ei voi olla ehdottomia

totuuksia lainkaan, mutta totuus aihetta koskevista kansalaismielipiteistä on. Se median tulisi välittää julkisuuteen, sillä muutoin vaarantuu totuus siitä, mitä mieltä ihmiset ovat.

Hullunkurista on, että Yleisradion lähetyksissä ja kaikkialla valtamediassa arvosteltiin Trumpia myös ennenaikaisesta vaalien voittajaksi julistautumisesta, kun hän sanoi ääntenlaskennan ollessa kesken, että hän voittaa nämä(kin) vaalit. Nähdäkseni kannanotto ilmaisi vain ehdokkaan *tahtotilaa* ja preesensin käyttämistä futuurina eikä voittajaksi julistautumista, ja Joe Biden oli antanut samansisältöisen lausunnon hetkeä aiemmin.

Miten muutoin voisi ollakaan, kun molemmat jo tiesivät, että varman tuloksen saaminen kestäisi päiviä tai jopa viikkoja? Oli esiinnyttävä itsevarmana. Sanomalehti Kalevan haastatteleman tutkijanaisen mielestä Trumpin lausahdus oli kuitenkin ”kauhuskenaario”, osa ”disinformaatiokudelmaa” ja tilanne ”räjähdysherkkä”.[435] Myös tämä asiantuntija onnistui olemaan hyvin viihdyttävä.

Kun Obaman-aikainen varapresidentti Biden esitti aikoinaan erään toisen kirjoittaman puheen omanaan, se ei ollut valtavirtamedian mielestä valehtelua eikä laitonta kopiointia. Ehkä ei ollutkaan, mikäli petkutti vilpittömästi (valheiden lajeista ja olemuksesta katso myös kirjani *Totuus kiihottaa* ensimmäistä lukua). Mutta Trumpin poliittiset mielipiteet on esitetty mediassa kuin ne olisivat valhetta ja viallisia aina, kun ne eivät ole vastanneet toimittajien halua päättää politiikan suunnasta.

Vallanvaihtoa käsittelevän Yleisradion uutisen kirjoittanut Anna Karismo päätti juttunsa arvioon, että turvallisuusviranomaiset voivat tarvittaessa siirtää tappiotaan tunnustamattoman Trumpin ”väkisin ulos” Valkoisesta talosta,[436] vaikka asioiden ajatumisesta tällaiseen pisteeseen ei ole mitään näyttöä. Kyseessä oli taaskin Yleisradion tekaisema panetteleva valeuutinen – riittävä sinänsä osoittaakseen toimittajien aggressiota ja verovaroilla ylläpidetyn kansanradion poliittista kallistumaa.

Vaalivoittoa Bidenille petaavan nypläilyn punoksista kävi ilmi toimittajien ja heidän studioihin valitsemiensa kommentaattorien oma pettymys siitä, ettei vaali sujunut tälläkään kertaa täysin median käsikirjoituksen mukaan, ja toimittajien valmiiksi kirjoittamat jutut demarirevanssin suuresta onnistumisesta täytyi laittaa roskiin.

Kirjeenvaihtajanne raportoi

Vaikka vaalitulos onkin vielä virallista vahvistamista vailla, uskallan kommentoida *Trumpin ensimmäistä kautta* ja *median* sekä *tutkimuslaitosten* osallistumista vaaleihin. Mainintani menneestä kaudesta ensimmäisenä ei merkitse, että toista välttämättä tulee, mutta mahdollista sekin edelleen on, sillä vuonna 2024 Trump on vasta Bidenin iässä.

Omasta mielestäni Trump on Yhdysvaltain parhaita presidenttejä sitten Nixonin ja Reaganin. Heidät molemmat valittiin toiselle kaudelle; tosin Yhdysvaltain sosialistit kävivät Nixonin kimppuun mitättömästä aiheesta nostetuilla syytöksillä aikana, jolloin maailmanvallankumous oli lähellä. Reagan taas sai luodin kylkeensä, minkä jälkeen hän lausui leikkauspöydän ympärillä oleville kirurgeille, että toivottavasti he kaikki ovat republikaaneja.[437]

Donald Trump olisi tarvinnut toisen kauden saattaakseen muun muassa Meksikon muurin valmiiksi. Niinpä Trumpin arvostelijoiden ei pidä moittia työtä ainakaan keskeneräisyydestä, sillä he itse ovat aiheuttaneet työn keskeytymisen.

Trump ehti nimittää kolme korkeimman oikeuden tuomaria, sai median lisäksi myös talouden lähes ylikuumenemaan, ei aloittanut yhtään uutta sotaa ja näytti Pohjois-Korean rakettimiehelle kaapin paikan.

Hän sanoutui irti ympäristötehottomasta Pariisin ilmastosopimuksesta, joka antoi Kiinalle luvan jatkaa päästöjään vuoteen 2030 asti. Trump antoi esimerkin Euroopan maille siitä, kuinka omaa tonttia hoidetaan, eikä myöskään väitetty etääntyminen Natosta haitannut yhtään, se kun sai Euroopan maat aktivoitumaan. – *Job done.*

Trump johti maata kuin Diiliä, toisin sanoen potkimalla, mutta hänen tapaisiaan systeemihäiriköitä tarvitaan, sillä he herättelevät politiikan muumioita ja pakottavat ihmiset reagoimaan. Hän osoitti, että valta kuuluu valitulle itselleen eikä hovimestareille.

Kyseenalaistamisella on yleensä tervehdyttävä vaikutus stagnaatioon ja *staus quohon* varsinkin tilanteessa, jossa länsimaiden elämäntapa ja talous ovat hoippuneet pitkään kuilun partaalla ja pelastajaa tarvitaan.

Trump ei voinut olla kaivattu messias, mutta hän oli vapahtaja, joka opetti ihmisiä ajattelemaan omavastuullisesti ja ilmaisemaan kansallismieliset näkemyksensä vapautuneesti sekä kantamaan huolta oman kotimaansa asioista vaihtoehtona vieraskoreudelle, jämähtämiselle, nuutuneelle *laissez fairelle* ja jatkuvassa vikasietotilassa kipuilevalle patjoille ruokinnalle.

Juuri tässä asenteellisessa rohkaisussa on Trumpin merkittävin saavutus, jolla hän eroaa edeltäjästään ja todennäköisesti myös seuraajistaan. Asenteiden uudistaminen on mahdollista vain rikkomalla median pakottama liturgia ja byrokratiavetoinen sanasto, ja siksi tätä työtä ei voi tehdä ajautumatta konfliktiin sovinnaisuutta varjelevan median ja poliittisesti korrektin diskurssin kanssa.

Yhdysvaltain sisäpoliittisen kuohunnan kannalta oli ehkä hyvä, että Biden valittiin, vaikka politiikan sisältöjä ajatellen toivoin tietenkin Trumpin jatkavan. Newyorkilaiset kauppiaat nimittäin varautuivat ”elämän ja kuoleman vaaleiksi” luonnehdittuihin (karne)vaaleihin päivittämällä windowsinsa vanerilevyillä ja tietäen, että demarien hävitessä tappio olisi ollut katkeraa nieltävää kaikille muille paitsi paikallisille lasimestareille.

Minne katosi luottamus mediaan ja vaalien tutkijoihin?

Demokraattien nyt voittaessa presidentinvaalin mielipiteiden mittaajat voivat onnitella itseään, sillä tarkkuus parani, kun profiili aleni. Kun sondeeraa vähemmän, myös erehtyy vähemmän.

Vaaleissa ei valita vain henkilöitä vaan mitataan myös *median kannatus* ja *mittauslaitosten luottamus*. Toimittajat oppivat jo vuoden 2016 presidentinvaaleista sen, että ei kannata ihan kauheasti messuta vihaamaansa ehdokasta vastaan, sillä tietyn kontradiktorisen defensiivisyysvaikutuksen kautta propaganda kääntyy tarkoitustaan vastaan ja median epäsuosiman ehdokkaan puolelle.

Tämä paljastaa, mitä äänestäjät ajattelevat *mediasta*. He inhosivat nimenomaan toimittajien harjoittamaa tuputusta, mielipiteiden muokkausta ja manipulaatiota. Niiden välttely antoi Trumpille kannatusluvut, joilla hänet valittiin neljä vuotta sitten valtaan. Yhdysvaltain vasemmistolainen valtamedia sai kiittää Trumpin valinnasta itseään, mikä porutti toimittajia koko hänen valtakautensa ajan. Ja onhan kipuilu aina sitä kurjempaa, mitä lähempänä on syyllinen: siis media itse.

Tämän vuoden vaaleissa valtamedia ei ajanut omia agendojaan ja ehdokkaitaan aivan yhtä räikeästi kuin viimeksi, jolloin Yhdysvaltain valtakunnalliset sanomalehdet yhtä lukuun ottamatta julistautuivat kirkkain silmin Trumpin vastustajiksi ja erään nyt jo unholaan vaipuneen presidentinvaimon kannattajiksi.

Mitä sitten ajatella gallupeista, jotka ovat alkaneet kaatua myös Suomen vaaleissa? Mielipidetiedustelujen kyvyttömyys ennustaa ihmisten äänestyskäyttäytymistä osoittaa *äänestäjien haluttomuutta esittää poliittisia mielipiteitä tutkijoille* tapauksissa, joissa tutkittava kannattaa maahanmuuttokriittistä ehdokasta ja vastustaa monikulttuuri-ideologiaa ja monietnistä yhteiskuntamallia.

Koska yhteiskunta on jakautunut kirjassani *Totuus kiihottaa* kuvaamallani tavalla, ei tieteeseen ja tutkimukseen voida luottaa entiseen tapaan. Syynä tähän on, että *tiede ja tutkimus ovat kallistuneet vihervasemmistolaisen agendan asianajajiksi*, ja vastaajat kokevat, että kansallisen edun puolustamisesta seuraa sosiaalisia rangaistuksia.

Taustalta paljastuu myös tutkimustoiminnan ja kansalaisyhteiskunnan väliin syntynyt railo, joka kertoo, että akateemisen eliitin koetaan ylenkatsovan demokratiaa. Kyllä: nimenomaan demokratiaa, eli kansanvaltaa. Demokratiaa eivät Yhdysvaltain presidentinvaaleissakaan edustaneet demokraatit, sillä Trumpin valinnan jälkeen heidän oli aivan mahdotonta hyväksyä vaalit voittanutta ehdokasta.

Heillä vaikuttaa olleen jokin tajunnan sisäinen kognitiivinen tai psyykkinen muuri, jonka läpi, yli tai ali ei mennyt demokratian vanha läksy:

kansa on puhunut, pulinat pois. Kun Ulkopoliittisen instituutin Mika Aaltola kommentoi Bidenin voittoa Ylen TV-uutisille 7.11.2020, hän väitti Trumpin kannattajia moittien, että amerikkalaiset eivät pidä huonoista häviäjistä. Hän ei ilmeisesti muistanut, kuinka kelvottomia häviäjiä olivat ne median ja *demokraattien* edustajat, jotka roikkuivat vuodesta 2016 asti Trumpin tekemisissä kuin koulupojat opettajattaren rintaliiveissä. Tuskin voisi olla huonompia häviäjiä.

Demokratia ei kelvannut demokraateille

Toimittajat jatkoivat länkytystään Trumpia vastaan tekaistuilla syytöksillä ”Venäjän vaikutuksesta vaaleihin”, vaikka äänestäjien käyttäytymistä ei mikään Venäjä voinut varmasti ohjailla. Trumpia uhattiin myös virkasyytteellä, joka tosin kaatui mutta vahvisti kirjassani *Totuus kiihottaa* esittämääni väitettä, että huomatessaan argumenttiensa loppuvan vasemmistolaiset turvautuvat juridisiin keinoihin poliittisten päämääriensä ajamiseksi.

Pykäläkoreografiaan turvautuminen ei siis ole mitenkään itsestään selvästi ominaista vain Trumpille eikä myöskään peruja Bush II:n valinnasta vuonna 2000, jolloin ratkaisun saanti venyi joulukuulle. Etenkin vihervasemmisto on hiillostanut ja painostanut politiikan tekijöitä juristien nuijilla vaatien tiettyjen poliittisten mielipiteiden sanktiointia ja sensurointia kaikkialla.

Sellainen puolestaan rikkoo helposti Montesquieun vallanjako-oppia ja kääntää päälaelleen myös periaatteen, että politiikan tulee ohjata lainsäädäntöä, eikä kääntäen. Poliitikkojen ei pidä tietenkään rikkoa itse säätämiään lakeja eikä ohjata lain*käyttöä*, mutta vasemmistolaiset yrittävät ohjata *politiikan* sisältöjä *laeilla* myös Suomessa, vaikka politiikan oma idea on tarjota vapaasti vaihtoehtoja lakien *säätämiseen*.

Politiikka lakkaa olemasta vapaa markkina, mikäli löyhästi määritellyt ja vailla yksiselitteistä sisältöä olevat käsitteet, kuten ”rasismi” tai ”vihapuhe” viedään rikoslakiin ja siten estetään totuuden kertominen siitä, mitä ihmiset asioista ajattelevat politiikassa.

Suomalainen valtamedia itki saavillisen saunavettä myös Trumpin kynästä lähteneiden tuomarinimitysten vuoksi. Esimerkiksi Ilta-Sanomat valitteli, että presidentin tekemät korkeimman oikeuden tuomarivalinnat voivat ohjata maan politiikkaa ”vuosikymmenten ajan”.[438] – Mitä kummaa? Eikö presidentillä olekaan laillista oikeutta nimittää henkilöä, jonka haluaa?

Helsingin Sanomat puolestaan arvioi erään haastattelemansa tutkijan avulla, että nimittäminen olisi mahdotonta ennen vaaleja ja että valinta tulisi siirtää uuden presidentin käsiin.[439] Hänelläkö sitten olisi ollut jokin erityisoikeus tai -kyky valita haluamansa tuomarit paremmin? Kun Suo-

messa joku Maria Ohisalo (vihr.) täyttää hallintovirkoja kaiken maailman Pimiöillä (vihr.), valtamedia hyrisee poliittiselle virkanimitykselle hyväksyvästi ja ruokkii lukijansa punavihreällä rehulla.

Erään mustan poliisipidätyksessä sattunut vahinkokuolema puolestaan oli tapaus, jonka ympärille yhdysvaltalainen vasemmisto masinoi maailmanlaajuisen Black Lives Matter -kampanjan. Valkoisiin kohdistuneet jihadistien rituaalimurhat unohtuivat sen jalkoihin helposti, ja kampanjan loputon jatkaminen vain osoittaa, että globaalin vihervasemmiston tarkoitus on enemmänkin lietsoa eripuraa ja rotukonflikteja kuin tasoitella kolhuja.

Kaiken raivokkuuden takana kytee erimielisyys politiikan substanssista ja suunnasta. Yhdysvaltain demokraatit loivat Trumpin koko kautta leimanneen kansakunnan kahtiajaon ihan itse.

Tämä pätee tosin kaikkialla maailmassa. Kun joku ei-sosialisti nimitetään virkaan tai saa mikrofonin hetkellisesti auki jossakin, aloittavat vihervasemmiston sissit suunnattoman itkupotkuraivarin, jolla oikeistolaisen tai puolueettoman monikulttuurikriitikon vaalikannatus yritetään tuhota, tieteellinen ja kirjallinen tuotanto revitään ja ihminen saatetaan täydelliseen julkisuussaartoon.

Vihervasemmisto näyttää säälittävältä ja raukkamaiselta siksi, että se pitää omana oikeutenaan sättiä muita ihmisiä pidäkkeettömissä vihanpurkauksissaan, mutta sen oma asema politiikassa ja tieteessä on voimassa vain muiden ihmisten osoittaman suopeuden turvin, jota se odottaa saavansa aina halutessaan narsismilleen vahvistusta vaalivoittojen jälkeen.

Vihervasemmistolaiset ovat Yhdysvalloissakin kuin levottomia lapsia, joiden parkuminen muistuttaa murrosikäisten kiukuttelua maailman tosiasioita vastaan.

Median mittarimadot hävisivät taas

Trumpin vannoessa vuonna 2017 presidentinvalan ja hänen lausuessaan puolustavansa Yhdysvaltain perustuslakia, olivat itkuiset inhon väreet Hillary Clintonin naamalla. Huono häviäjä osoitti TV-kuvaan päätyneellä esimerkillään tietä kansakunnan riveissä nähtyihin halkeamiin.

Niistä Helsingin Sanomat hekumoi sittemmin Laura Saarikosken kirjoittamassa artikkelissa ”Trumpin vastainen vasemmistoliike ’on kasvanut dramaattisesti’ – Helsingin Sanomat vieraili aktivistien toimistossa Kaliforniassa, jossa suunnitellaan vallankumousta ja ollaan jopa valmiita suoraan toimintaan”.[440]

Saman konsernin Ilta-Sanomiin kirjoittava Seppo Varjus puolestaan sanoi vielä tämän viikon aluksi, että ”Trump voi tiistaina kaapata vaalit”.[441] Kun äänestäjien vapaissa vaaleissa ilmaisema tahto nähdään *vaalien*

kaappauksena, täytyy sillä tavoin ajattelevan toimittajan päässä olla huomattava määrä ohutta yläpilveä.

Suomalaisen toimittajakunnan Trump-viha sai erityistä pontta, koska vihervasemmistolaisen älymystön suhde Yhdysvaltoihin on Suomessa aina ollut isäongelmien oidipaalisesti leimaamaa. Kaikenlaiset sossu- ja yhteiskuntatieteilijät eivät siis ole kovin älykkäitä eivätkä varsinkaan viisaita, sillä he eivät kykene tulemaan ulos hiirenkoloistaan, jonne he ovat vajonneet omassa multikulttuurisuuden ylivallalle käpertyneessä regressiivisyydessään.

Yhteiskuntatieteilijöiden pahin helmasynti onkin se, etteivät he tiedä, millainen on todellinen yhteiskunta: mitä esimerkiksi Euroopan kantaväestöjen vallanperimys sekä siihen liittyvä itsemääräämisoikeus ja kansallinen suvereniteetti merkitsevät? Ne merkitsevät kantaväestön oikeutta pitää *sui generis* omasta asemastaan kiinni ja torjua vieraiden kansakuntien vaikutusvalta kansallisvaltioissamme. Tämä tahtotila ei kuitenkaan näytä välittyvän vaaligallupien tekijöille, joita säännönmukaisesti kohtaa ennustettavissa oleva yllätys.

Michiganin Ann Arborissa asuva ja sosiologian ja kriminologian professorina Waynen valtionyliopistossa Detroitissa työskentelevä prognoosiprofessori Jukka Savolainen valitteli Ilta-Sanomien jutussa, etteivät nykygallupit ole entisten tasalla.[442]

Kuten jo edellä totesin, ongelmana eivät ole metodologiset puutteet tai gallupien luotettavuus vaan se, että *media ja tutkijakunta ovat itse kallistuneet niin voimakkaasti vasemmalle*, että oikeistolaiset äänestäjät pelkäävät antaa mielipidetiedustelijoille rehellisiä vastauksia.

Tämän toin selvästi esille myös *Totuus kiihottaa* -tutkimukseni luvussa 17, mutta kirjaanihan ei mistään saa poliittisen sensuurin ja opetusministeriön harjoittaman tiedeterrorin vuoksi, paitsi lataamalla luodinkestävältä kansainväliseltä palvelimelta, jossa se on nyt maanpaossa.[443]

Äänestäjien niskaan hengittävät myös vasemmistoterrorin ja jihadismin uhka, nettisensuuri sekä työelämän ideologinen mielipidevankeus, jonka vuoksi asiakaspalvelutyötä tekevät eivät kehtaa sanoa mielipiteitään esimerkiksi maahanmuutosta pelätessään vihervasemmistolaisten raivoa.

Vihanpurkausten yksipuolisuus joka tapauksessa paljastaa, että vasemmistolaisten ei ole yleensä tarvinnut pelätä *oikeistolaisten* konservatiivien kostoa, ellei puhuta mikroskooppisen pienistä Ku Klux Klanin tapaisista poliittisista sirpaleryhmistä. Konservatiivit ovat yleensä hienotunteista ja diskreettiä väkeä.

Ilta-Sanomien jutussa professori Savolainen tunnustautuu tietenkin demokraatiksi. Hän kertoo pitäneensä parhaana Bernie Sandersin (79 v.) tapaista sosialistia, jonka äänestäjät tosin ymmärsivät pudottaa pois hänen katteettoman idealisminsa vuoksi.

Savolainen myös ylistää Ann Arborin yliopistoa paikalliseksi kansandemokratiaksi! Näin hänkin liittyy siihen samaa kuuta ulvovaan demari-

kuoroon, jonka 2,9–21,1-kertaisen yliedustuksen yliopistoviroissa totesin jo kirjani *Totuus kiihottaa* sivuilla 386–387.

Paljon puhuttu ”tutkimustulosten toistettavuuskriisi” ei vaivaa ainakaan mielipidetiedusteluja, jotka toistavat omat virheensä. Järjestelmällisesti toistuvat mittausvirheet ja poikkeamat eivät johdu metodologisista puutteista vaan tutkijakunnan politisoitumisesta, toisin sanoen siitä, että tiedetehtäviin on valittu väärät tyypit sosiaaliseen korruptioon perustuvissa valintamenettelyissä. Syy luotettavuusongelmiin ei löydy peilin takaa vaan edestä. Sosialistiprofessorit kun valitsevat sosialistiprofessorit.

Näiden vaalien todellisia häviäjiä ovat jälleen tutkijakunta ja yliopistolaitos, joka kärsii hirveästä punavihreästä kallistumasta niin Yhdysvalloissa kuin Suomessakin. Voittajia taas ovat toimittajat ja valtavirtamedia, jotka pystyivät vaihtamaan posetiivarin apinaan ja saivat palkakseen paluun maapähkinäviljelijöiden aikaan.

Paluu nuuduttavaan normaaliin

Koska vaalin tulos oli äärimmäisen täpärä, sillä ei ole edellisten vaalien kaltaista symbolista arvoa politiikan suunnan osoittajana. Median nelivuotinen aivopesu huomioon ottaen republikaanien hiuksenhieno tappio oli torjuntavoitto, ja demokraattien palkinto kimaltaa kuin timantti pyllyssä.

Uusi liittopresidentti saa korjattavakseen koronassa köhisevän maan, joka on vajonnut sisällissodan partaalle pitkään jatkuneen maahanmuuton tuloksena. Mutta huolet pois, sillä ratkaisumallihan löytyy Euroopan unionista, jossa sosialismi on sananvastuun ja rajattoman rakkauden muodossa pitkällä.

Trumpin politiikka oli onnistunutta, ja häntä vihattiin siksi, että hän sanoi asiat niin kun ne ovat. Toimittajat takaavat nyt paluun poliittista jargonia jauhavaan ja eksegeettisesti esikuntaohjattuun komiteamietintöpolitiikkaan, mikä todennäköisesti karkottaa osan äänestäjistä politiikan piiristä. Sparraajan jälkeen seuraa paluu tainnuttavaan normaaliin.

Presidenttien vaihtumiset ovat jopa maailmanvalta Yhdysvalloissa pelkkää politiikan pintaväreilyä, jolla ei ole pysyvää vaikutusta maailmantilan yleissuuntaan. Pitäisikin saada aikaan laaja mielipide, joka korjaisi politiikan suunnan, estäisi pitkäaikaisesti tai pysyvästi väestömme bastardisoimisen ja kulttuurimme monikulttuuri-ideologisen mädättämisen kaikissa länsimaissa. Meksikon-turistien torppaaminen auttaa vain hetkeksi. Tällaisen aatteen suuruuteen ja totuuteen ihmiskunta ei ilmeisesti ole vielä, jos koskaan, valmis.

Kaikki tietävät, että presidenteiksi tullaan rahalla ja brändäämällä sekä mediajulkisuuden aallonharjalla ratsastamalla, itsensä valtavirtoihin sopivaksi feikkaamalla ja meikkaamalla, eikä kansalaisten rationaliteetista ole pitkän ajan trendien takaajaksi, varsinkaan taloudessa.

Trumpin merkitys presidenttinä oli siinä, että hän toi esiin hiljaisen enemmistön mielipiteet. Kaikki tavoitettavissa oleva tulikin tässä mielessä saavutettua jo yhden virkakauden aikana. Yksikin kausi riittää antamaan tarpeellisen viestin medialle ja poliittiselle eliitille siitä, mitä kansalaiset ajattelevat.

Todellisiin muutoksiin ei juuri missään politiikassa ylletä eikä edetä, sillä maailman tila ja tulevaisuus eivät ole poliittisten päätösten varassa vaan jäävät riippumaan *kehitysmaiden väestönkasvusta*, joka on syypää lähes kaikkiin maailman ekologisiin, poliittisiin, taloudellisiin sekä energia-, terveys-, ravitsemus- ja sosiaalisiin ongelmiin.

Näin ollen kaiken politiikan vaikutukset jäävät pelkästään vertauskuvallisiksi, ellei sitten joku keksi keinoa, jolla väestönkasvun voisi kääntää laskuun. Väestöpaineen purkaminen pohjoisiin maihin on syynä lähes kaikkiin täällä koettuihin ongelmiin, kuten sosiaaliturvan riittämättömyyteen, julkisen talouden velkaantumiseen, asunnottomuuteen ja kantaväestön työttömyyteen.

Keskiviikkona 18. marraskuuta 2020

HALLITUS ROMUTTAMASSA ASUMISOIKEUSLAIN – ESITYS KUMOTTAVA HETI

Vihervasemmistolainen hallitus on jättänyt eduskunnan hyväksyttäväksi esityksensä asumisoikeuslainsäädännön muuttamiseksi (HE 189/2020). Entinen ympäristöministeri Kimmo Tiilikainen (kesk.) veti keväällä 2019 aloitteen pois juuri ennen vaaleja laajan kansalaisvastarinnan vuoksi. Sen sijaan nykyinen hallitus on viemässä hankkeen läpi ASO-talojen *omistaja- ja rakentajayhtiöiden* painostuksesta johtuen.

Uudistuksen keskeisiä asiakohtia ovat omistajayhtiöille tarjottu mahdollisuus *myydä asumisoikeusasuntoja omistusasunnoiksi*, *jonotusnumerojärjestelmästä luopuminen* sekä siirtyminen *tarveharkinnalla tapahtuvaan asuntojen jakoon*.

Kansalaisille tarjottiin mahdollisuutta ilmaista mielipiteensä Lausuntopalvelussa (lausuntopyyntö VN/5985/2019), jossa aktiivisimmin esiintyivät tosin omistajayhtiöt ja niiden edustajat.

Hallitus laittoi asian lausuntokierrokselle kesän ajaksi, jotta kansalaiset eivät huomaisi ottaa siihen kantaa. Aika meni umpeen heinäkuun puolivälissä. Tässä kirjoituksessa esitän perusteluni sille, miksi ASO-lainsäädäntöä *ei saa muuttaa eikä huonontaa asukkaiden tappioksi*.

Jonotusnumerojärjestelmästä luopuminen olisi lyönti kansalaisten naamatauluun

Hallitus esittää, että asumisoikeusasuntojen jakoperiaatteet muutettaisiin *järjestysnumeroon* perustuvasta järjestelmästä *tarveharkintaisiksi*. Tämä olisi räikeä vääryys niitä hakijoita kohtaan, jotka ovat jonottaneet ASO-asuntoa jo vuosia. Eteneminen jonossa on ollut kituliasta, ja lainmuutoksella hallitus vetäisi maton kaikkien niiden alta, jotka ovat edenneet jonossa saamatta kuitenkaan vielä asuntoa.

Kunnalliset *vuokra-asunnot jaetaan jo sosiaalisin perustein ja tarveharkinnalla*, joten ASO-asuntoja ei pidä saattaa samantyyppisen mallin piiriin. ASO-asuminen on ollut käytännössä ainoa mahdollisuus hankkia asunto, mikäli rahat eivät riitä omistusasuntoon ja sosiaaliset perusteet eivät täyty vuokra-asuntoa haettaessa.

Niinpä *jonotusjärjestelmää ei pidä lopettaa eikä korvata tarveharkintaan perustuvalla järjestelmällä*. On huomattava, että hakemisen perusteenahan on myös ASO-asuntojen kohdalla asukkaan tarve, jonka tosin voi määritellä *asukas itse*. Viranomais- tai omistajayhtiölähtöisen tarveharkinnan huomioon ottaminen jakoperusteena merkitsisi päätösvallan siirtämistä kansalaisilta itseltään ratkaisuvaltaa käyttäville instituutioille, mikä olisi epädemokraattista.

En pidä lainmuutosta hyväksyttävänä myöskään siten, että järjestysnumerot pysyisivät voimassa ehdotetun siirtymäkauden mukaisesti vain kaksi vuotta. Esimerkiksi Helsingissä on jaettu noin 250 000 järjestysnumeroa, ja toiveidensa mukaisen asunnon voivat saada noin puolivälissä olevat. Lainmuutos kohtelisi kaltoin yli sataa tuhatta muuta hakijaa, jos ovi vedettäisiin nenän edestä kiinni.

Uusia säädöksiä sovellettaisiin vuoden 2023 alusta alkaen, ja järjestysnumerot olisivat voimassa siirtymäajan 31.8.2023 asti, jolloin jono pantaisiin poikki. Tämä on ympäristöministeriön tiedotteen mukaan ”asukasvalinnan yksinkertaistamista” ja ”läpinäkyvyyden lisäämistä”, siis housujen vetämistä kinttuihin jonossa olevilta.

Se on myös jonon ohittamista tavalla, joka palvelisi jonottamattomien ja Suomeen maahanmuuttajina viime vuosina tulleiden etua. Jonon ohittamista hallitus kehtaa kutsua ”sosiaaliseksi oikeudenmukaisuudeksi”, vaikka siten tosiasiassa poljetaan jonossa pitkään olleiden oikeuksia!

Hallitus vetoaa esityksessään (jälleen kerran) ”yhdenvertaisuuteen”, joka näyttääkin olevan hallituksen veruke aina, kun se rikkoo saavutettuja oikeuksia tai sopimuksia vastaan. Hallituksen sosialistitädit ottaisivat siis jonotusnumerot suomalaisten käsistä ja antaisivat ne maahanmuuttaneille pakolaisille tai turvapaikanhakijoille, sillä he toteuttavat kaikki vihervasemmiston kurjuusihanteet ja ovat hallituksen mielestä kaikkein eniten asunnon tarpeessa.

Numeroinnin pysyvyydestä ei tule siirtyä määräaikaisuuteen, sillä jonot ovat tyypillisesti pitkät kasvukeskuksissa, ja jonon katkaiseminen olisi isku vasten kansalaisten kasvoja.

ASO-asuntoja ei saa myydä: romuttaisi järjestelmän idean ja sopimusinstituution

Hallituksen ehdotuksen epäoikeudenmukaisin asiakohta sisältyy aikomukseen mahdollistaa ASO-asuntojen myynti ja käyttörajoituksista luopuminen. Hallituksen esityksessä tätä kutsutaan ”rajoituksista vapauttamiseksi”. Samalla laitettaisiin pallo asukkaiden jalkaan.

Hallitus aikoo esittää, että jos vähintään puolet talon asunnoista on tyhjinä, voisivat omistajayhtiöt myydä asunnot omistusasunnoiksi tai esimerkiksi vuokrakäyttöön. Tämä olisi vastoin asumisoikeusjärjestelmän ideaa ja kumoaisi koko ASO-järjestelmän. Asumisoikeustaloissa asukas maksaa ASO-maksun nimenomaan asumisoikeudesta, joka sopimuksella on sovittu elinikäiseksi. Asumisoikeus on myös perintö- ja siirtokelpoinen sukulaisille.

Jälkikäteisellä ja vain toisen sopimusosapuolen tahdosta syntyneellä sopimusehtojen muutoksella rikottaisiin sopimusinstituutiota vastaan. Sopimusinstituution ideaan sisältyy, että sopimusten tulee olla sitovia (*pacta sunt servanda*), ja sopimusvelvoitteita voidaan sovitella vain molempien osapuolten suostumuksella. Asukkaiden kannalta tässä ei ole kuitenkaan mitään neuvoteltavaa, ei myöskään neuvottelun tarvetta eikä varaa.

Uudistus olisi myös räikeästi vastoin taannehtivan lain kieltoa (*ex post facto*), eikä kyseisellä lainuudistuksella pitäisi olla menestymisen mahdollisuuksia sen enempää sopimusjuridisesti kuin perusoikeuksienkaan näkökulmasta.

Tämä tarkoittaa, että tehtyjä sopimuksia (ja jatkossa tehtäviä sopimuksia) ei pidä voida purkaa eikä niiden ehtoja muuttaa taannehtivalla lainsäädännöllä eikä -käytöllä sopimusosapuolten tahdon vastaisesti. Siihen ei pidä myöskään avata tietä lainmuutoksella.

Jos lakiehdotus hyväksyttäisiin, mikään ei estäisi omistajayhtiöitä *tahallisesti luovan tilanteita*, joissa ASO-asunnot tyhjenevät myyntiä varten. Tämä voisi tapahtua esimerkiksi aiheuttamalla remonttihaittoja tai nostamalla käyttövastikkeita niin korkeiksi, että asukkaat kaikkoavat ja seuraa niin sanottu hintahäätö.

Käyttövastikkeet saavat nykyisin olla enintään 85 % vastaavien asuntojen vuokratasosta, mutta käytännössä yksityiset omistajayhtiöt kantavat käyttövastikkeita, joiden taso on ylittänyt vuokrien hintatason. Tämän on mahdollistanut se, että vuokrien vertailutaso on laissa määrittelemättä.

On sairasta, että SDP, joka Forssan julistuksessaan vaati torpparilaitoksen purkamista, on nyt hallitusta johtaessaan kurjistamassa asumis-

oikeuslakia niin, että asumisoikeudesta maksaneet saatettaisiin takaisin torppareiksi, jopa heitä huonompaan asemaan.

Puolueelta, joka puliveivasi julkisilla tuilla rahoitetut ja asumistuilla maksatetut Lumon ja Kojamon vuokra-asunnot kansainvälisille ja kotimaisille keinottelufirmoille, tätä sopii tosin odottaa. Rahat vasemmisto laittoi taskuihinsa ja vei vaalikassaansa.

ASO-omistajayhtiöiden harjoittama kiskonta pantava kuriin

Ministeriön esityksessä mainitut perusteet, kuten ASO-asuntoihin kohdistuvan ”kysynnän hiipuminen”, johtuvat perimmältään nyt voimassa olevan lain muista ongelmista kuin siitä, ettei asuntoja voi myydä.

Suurin osa ASO-asunnoista sijaistee kasvukeskuksissa, joissa kysyntää on, joten ASO-asumisen todelliset ongelmat liittyvät ASO-asumisen muuttumiseen *kalliiksi vuokralla asumisen muodoksi*. Ongelmat ovat seuraavat:

A) Nykyisessä mallissa omistajayhtiöt siirtelevät talojen pääomavastikekuluja tasausjärjestelmässä, jonka laskukaavat ne määrittelevät mielivaltaisesti itse. Esimerkiksi 1990-luvulla rakennettujen talojen lainat ovat tulleet maksetuiksi rahoittajille, joten niissä olisi laskennallista varaa velkaantua ja rahoittaa lähestymässä olevia korjauskuluja sitä kautta. Monet omistajayhtiöt, kuten Helsingin Asumisoikeus Oy, ovat kuitenkin taivuttamassa tasausjärjestelmää niin, että se langettaisi entistä suuremman vastikeosuuden maksettavaksi *uusien* talojen asukkaille, jotka ovat jo joutuneet maksamaan paljon suuremman kynnysrahan (eli ASO-maksun) asukkaiksi siirtyessään. Pääomakulujen tasausjärjestelmä on sinänsä hyvä instrumentti kulujen tasaamiseksi, mutta sitä ollaan soveltamassa uusissa taloissa asuvien haitaksi omistajayhtiöiden vaatimuksesta. Nyt *tähän* ongelmaan ei olla puuttumassa lainkaan.

B) Edellä esitetty ongelma johtuu suomalaisen ASO-lainsäädännön toisesta heikkoudesta. Kun vuoden 1990 lakia säädettiin, luvattiin lain perusteluissa 65 kertaa talojen hallinta ja päätösvalta asukkaiden yhteisöille: joko ASO-yhdistyksille tai -osuuskunnille. Kuitenkin päätösvaltaa käyttävät taloissa nyt rakennuttajayhtiöt, myöhemmät omistajat ja niiden edustajat. Sen sijaan Ruotsissa päätösvalta luovutettiin asukkaiden asukasyhdistyksille, jotka voivat päättää itse kuukausittaisten käyttövastikkeiden tasosta, kun lainat on maksettu loppuun. Vapaarahoitteisissa taloissa vastikkeet voidaan siis pudottaa käyttökuluja vastaavalle omakustannustasolle, kun yhtiölainoista on suoriuduttu. Siksi ASO-malli toimii Ruotsissa, eikä myöskään kysynnän hiipumista esiinny.

Lakia pitäisi Suomessa muokata niin, että päätösvallan enemmistö luovutettaisiin asukkaille. Tuottojen siirtämiselle yhtiöiden liikevoitoiksi pitäisi määrätä katto. Perusteena on, että omistajayhtiöt ovat rahoittaneet rakentamisen aravalainoilla ja asukkailta perityillä ASO-maksuilla. Käy-

tännössä asukkaat ovat kustantaneet vastikkeillaan kaikki menot ja rakentamiskulut sekä kantaneet markkinariskin.

Nyt lakia ollaan muokkaamassa omistajayhtiöiden vaatimuksesta niin, että *yhtiöt saisivat riskittömällä 0-sijoituksella haltuunsa asukkaiden kokonaisuudessaan maksamat talot ja voisivat vieläpä myydä tyhjät huoneistot sekä potkaista osan asukkaista vastikekorotuksilla ulos*.

Tämä olisi yhtiöille aivan liian hyvä diili jopa Suomessa, jossa asuntopolitiikka on laillistettua rikollisuutta ja valtiovallan erityisessä suojeluksessa. Sen takaajina näyttävät olevan Kokoomuksen lisäksi myös Vihreät, Vasemmistoliitto, RKP, Kepu ja SDP!

Käyttövastikkeiden kuukausitaso olisi tarkistettava

Käyttövastikkeiden tasoon olisi puututtava myös nykyisen lain voimassa ollessa. Kuten jo edellä totesin, käyttövastikkeet saavat olla maksimissaan 85 prosenttia vastaavan asunnon vuokrasta. Koska vuokrien vertailukohta on määrittelemättä, ovat yksityiset omistajayhtiöt vedättäneet käyttövastikkeiden tason jopa markkinavuokrien yläpuolelle. Asukkaat ovat joutuneet käräjöimään asiasta.

Ministeriön pitäisi myös nykyisen lain voimassa ollessa antaa viranomaismääräys, jolla täsmennettäisiin, mikä tarkalleen ottaen on se vuokrataso, josta ASO-käyttövastike saa olla kohtuullisena pidetyt 85 prosenttia. Oikeudenmukaisena vuokravertailutasona ARA-rahoitetuissa asumisoikeusyhtiöissä pidän 85 prosenttia ARA-rahoitettujen ja samantasoisten sekä samalla alueella sijaitsevien asuntojen vuokratasosta.

ASO-asumisen vaimea suosio Suomessa sekä ASO-asumiseen liittyvä epäluottamus johtuvat suurelta osin ASO-asumisen hintariistosta etenkin yksityisten yhtiöiden piirissä. Kynnysrahaa vaaditaan 15 prosenttia asunnon hinnasta (rakennuskustannusindeksillä korotettuna) ja yleensä myös kolmen kuukauden vakuus, ja kuukausivastikkeet ovat markkinavuokrien tasolla. Myös irtisanomisaika asukkaan lähtiessä asunnosta on vuokra-asumista pitempi, ja asukas voi joutua maksamaan tyhjäksi jääneestä asunnosta 3 kuukauden vastikkeen.

ASO-asukkaiden sopimussuojaa vahvistettava ja laajennettava osaomistusjärjestelmällä

Mikäli ASO-asumista halutaan järjestelmänä pitää yllä, kaivattaisiin täysin erilaisia toimia kuin hallituksen ehdottamia. Asukkaiden asumisoikeuden elinikäisyyteen ei pitäisi missään tapauksessa puuttua eikä asuntojen käyttötarkoituksia ASO-asuntoina muuttaa.

Sellainen laki aiheuttaisi ennakolta vaikuttavasti sen, että ASO-asumisen suosio todellakin heikkenisi ja johtaisi juuri siihen, mikä olisi tarkoitus estää, eli ASO-asuntojen tyhjenemiseen. Tähän hallitus ilmeisesti tähtää, jotta omistajayhtiöt voisivat myydä asunnot tyhjinä!

Kyseisen menettelyn sijasta pitäisi toimia täysin toisin. ASO-asukkaiden sopimussuojaa pitäisi parantaa ja laajentaa niin, että 15 prosentin ASO-maksu voitaisiin katsoa myös omistusosuudeksi asunnosta. Nythän asukas maksaa kyseisen summan mutta ei omista asunnosta mitään vaan ainoastaan asumisoikeuden, joka sekin uhataan mitätöidä!

Jatkossa lakia pitäisi kehittää niin, että asukas itse voisi *halutessaan* lunastaa asunnon omaksi ja kasvattaa omistusosuuttaan porrasteisesti. Tämä toisi ASO-mallin lähemmäksi niin sanottua osaomistusta.

Asukas saisi siis itse vapaasti valita, millaisen prosenttiosuuden hän haluaa hankkia ASO-kodista. Minimi voisi olla nykyistä ASO-maksua vastaava 15 prosenttia. Vastike puolestaan alenisi omistuksen kasvaessa. Varallisuutta kartuttanut voisi hankkia esimerkiksi 50 prosentin osuuden, jolloin vastike olisi alempi kuin 15 prosentin omistusosuudella. Sata prosenttia sijoittanut maksaisi käyttövastikkeena vain kuluja. Rahansa saisi luonnollisesti takaisin rakennuskustannusindeksillä tarkistettuna, kuten nykymallissakin, joten järjestelmä ei olisi ainakaan HITAS-mallia huonompi.

Jos siis ASO-asuntojen myymisestä puhutaan, miksi ei annettaisi etuostomahdollisuutta asukkaalle itselleen omakustannushintaan, josta maksetut pääomavastikkeet vähennettäisiin pois. Miksi tuo oikeus pitäisi antaa yhtiöille?

Lopuksi

Edellisen hallituksen kepulainen ministeri Kimmo Tiilikainen taipui vetämään aloitteen vaalien 2019 alla takaisin, eikä se edennyt eduskuntakäsittelyyn. Nykyisen hallituksen esitystä *ei pidä hyväksyä edes sen suuntaviivoja koskien, sillä siinä ollaan purkamassa ASO-järjestelmän keskeisiä periaatteita, jotka liittyvät asukkaiden sopimussuojaan ja jonotusjärjestelmään.* Jo tieto uudistuksen tekeillä olosta on aiheuttanut paniikkia jonossa, laittanut ihmiset kiirehtimään ja sekoittanut järjestelmiä hakemustulvalla.

Esimerkiksi Helsingin kaupungilla on nykyisin toimiva ja suosittu asumisoikeusjärjestelmä, jota pitää yllä Helsingin Asumisoikeus Oy, HASO. Sen piirissä käyttövastikkeet pyritään pitämään pääoma- ja käyttökuluja vastaavalla omakustannushintaisella tasolla. Sitä täydentää jo tarveharkintainen vuokra-asuntojärjestelmä, joten *sosiaalisin perustein tapahtuvaa tarveharkintaa ei pidä laajentaa ASO-järjestelmän piiriin.*

ASO-lainsäädännössä koetut ongelmat johtuvat perimmältään muusta kuin järjestelmän toimimattomuudesta. Lainmuutoksella ajettaisiin vain yksityisten omistajayhtiöiden etua, kun nämä voisivat tehdä ihmisten kodeilla bisnestä ja muuttaa ne markkinahintaisiksi omistusasunnoiksi vastoin asukkaiden ja muiden kansalaisten tahtoa.

Tämä olisi vastoin ASO-järjestelmän tarkoitusta, jolla haluttiin parantaa omistusasumiseen yltämättömien ihmisten mahdollisuuksia hankkia itselleen vakituinen asunto työssäkäyntialueeltaan. Aikana jolloin omistusasuntojen hinnat ovat karanneet palkansaajien ulottuvilta, ASO-järjestelmällä olisi entistäkin tärkeämpi rooli.

Asumisoikeusasukkaiden järjestö SASO ry vastustaa lakiuudistusta jyrkästi ja on kannellut ASO-sopimusten uhanalaiseksi saattamisesta eduskunnan oikeusasiamiehelle.[444] Myöskään poliittista esitystä jonotusnumerojärjestelmän lopettamisesta ei saa hyväksyä.

ASO-asuminen on käsitykseni mukaan edelleenkin hyvä omistusasumisen ja vuokralla asumisen välimuoto, jota pitää kehittää asukasystävälliseen suuntaan. Huomiota herättävää on, että myös julkisyhteisöjen, kuten monien kaupunkien, asumisoikeusyhtiöt ovat ottaneet hallituksen lainuudistukseen myönteisen kannan, vaikka uudistus on kuntalaisten etujen vastainen. Tämä johtunee siitä, että kunnallisten ASO-yhtiöiden johto- ja luottamushenkilöpaikat on täytetty hallituspuolueiden etäispäätteillä.

Olen itse perussuomalaisena ilmoittanut tekeväni kaikkeni, jotta asukkaiden oikeusturvaa ja ASO-järjestelmää ei huononnettaisi hallituksen esityksen sisältämällä tavalla, onpa kyse julkisyhteisöjen tai yksityisten yritysten hallinnoimista ASO-kodeista. Asuntopolitiikkaan liittyvän keinottelun lopettaminen on eräs kärkiteemani, mikäli olen vielä jonakin päivänä ehdokkaana vaaleissa.

Perjantaina 27. marraskuuta 2020

TÄMÄN VUODEN HALUTUIN TIETOKIRJA ON VAIKEIMMIN SAATAVIN

Tämän vuoden halutuin tietokirja on vaikeimmin saatavin. Miksi? Kysynnän ja tarjonnan laki. Mutta se ei selitä tässä tapauksessa kaikkea.

Kukapa ei muistaisi tapaa, jolla ex-ministeri Hanna Kosonen (kesk.) alkoi ahdistella kirjani *Totuus kiihottaa* julkaisijaa Suomen Perustaa valtionrahoituksen takaisinperinnällä väitteenään se, että kirjani ei edistä ”tasa-arvoa” ja ”yhdenvertaisuutta”. Lopulta ministeriö perikin kirjani tuotantokustannuksiin käytetyn summan takaisin ajatuspajalta. Näin tehtiin siitä huolimatta, että tutkimustoiminnan tulee olla *arvovapaata*. Myöskään laista ei voida johdella vaatimuksia minkään *tarkoitusperien* edistämiseksi tutkimuksissa.

Sittemmin tekaistut väitteet ”häirinnästä” ja ”syrjinnästä” olen osoittanut perättömiksi oikeuskanslerille osoittamissani kanteluasiakirjoissa. Esimerkiksi yhdenvertaisuuslain arvosteleminen ei ole lain rikkomista, eikä kriittinen arvio feminismistä ole syrjintää vaan toisenlaisen yhteiskuntanäkemyksen esittämistä. Perustellun yhteiskuntafilosofian julkaiseminen ei ole ihmisoikeusrikos, niin kuin palohälytyksen tekeminenkään ei ole häirintää.

Viime keväästä asti jatkuneen kohun käynnistivät alun perin vihervasemmiston sissit, jotka alkoivat levittää panettelevia arvioita mediatutkimuksestani Twitterissä. Toimittajiin ne upposivat tietenkin kuin häkä. Niinpä valtamedia alkoi lavastaa kirjastani ”naisvastaista” ja jopa ”naisvihamielistä”. Koska suuri osa toimittajakunnasta ja valtaosa toimittajiksi opiskelevista on todellakin tätä nykyä naisia, oli mediakritiikkini tietenkin helppoa kääntää ”naisvastaisuudeksi”. Naistoimittajia ja feminismiä arvostellessani tulin arvostelleeksi samalla myös naisia. Samalla tavoin olen tosin kritisoinut kaikkia vihervasemmiston etäispäätteitä, myös niitä, jotka ovat sattuneet olemaan miehiä, joten se tasa-arvosta.

Mitä sitten sanoin? Osoitin muun muassa, että naiset saavat runsaasti julkisuutta kuvalehtijournalismissa. Helsingin Sanomien tapa tasailla miesten ja naisten määräedustusta jutuissaan on puolestaan hullunkurista.[445] Tasa-arvonhan pitäisi olla filosofisesti katsoen sitä, että ansiot ratkaisevat ja sukupuoli ei vaikuta. Myös journalismissa sukupuoliedustuksen pitäisi perustua *uutisarvoon* eikä sukupuolten tasajakoon.

Tasa-arvo ja yhdenvertaisuus eivät sinänsäkään kelpaa filosofian ihanteiksi eivätkä oikeudenmukaisuuden takeiksi. Oikeudenmukaista olisi meritokratia, eli etujen tai oikeuksien tasapainoinen suhde ansioihin ja kykyihin, mutta asian filosofisesta puolesta kirjaani arvioineet toimittajat ja ministeriön virkamiehet eivät ymmärtäneet nähtävästi mitään. En siis aio ottaa vastuuta enkä myöskään kärsiä heidän ajatusvirheistään.

Jos kyse olisi ollut perustellusta kritiikistä, olisin toki ottanut sen vastaan. Mutta ministeriön ja median asenne osoittaa vihamielisyyttä ja tunkkaista tukahduttamispolitiikkaa, joka kertoo valtaapitävien kyvyttömyydestä ymmärtää tiedepoliittista arvosteluani. Juuri tämä teki kirjani kohtelusta pelkkää mielivaltaa ja osoitti julkaisijaan sekä minuun kohdistettua henkilökohtaista aggressiota.

Mitä taas häirinnän yleisilmiöön tulee, olen edelleenkin sitä mieltä, että ihmiskunta on olemassa siksi, että ihmiset maapallolla tekevät seksuaalisia aloitteita, joita naisväki on alkanut entistä aktiivisemmin pitää ”häirintänä”.

”Häirintää” koskevat syytökset ovat väitteideni mukaisesti sukupuolisen *vallan* ilmauksia. Mikäli joku kokee tutkimustulosteni häiritsevän itseään, on kyseisen tahon antenneissa jotakin pahasti vialla. Sitä paitsi häiriöiden aiheuttaminen systeemeihin ja totuttuihin ajatuskulkuihin on filosofian nimenomainen ihanne eikä mikään pahe.

Alkaessaan kolhia kirjaani sukupuoliargumenteilla feministit, media ja kilpailevat puolueet tulivat tunnustaneiksi esittämäni mediakritiikin täysin oikeaksi. Selvimmin motiivinsa paljasti Helsingin Sanomien Juho Typpö, joka kirjoitti, että ”[p]uolueen suosiota esimerkiksi jäsenten rasistiset motiivit eivät toistaiseksi ole hetkauttaneet. Saa nähdä, hetkauttaako naisviha.”[446] Tästä siis oli kyse: valtamedian halusta murentaa Perussuomalaisten kannatusta.

Perussuomalaisten esittämän maahanmuuttokritiikin Sanomien mediat olivat jo aiemmin julistaneet ”rasismiksi”. Näyttääkin siltä, että perussuomalaisena ei voi sanoa enää mitään edes tieteen näkökulmasta joutumatta ankarien syytösten ja vääristelyjen kohteeksi. Toimittajat pyrkivät salaamaan ja torjumaan kirjani tosiasiallisen sisällön peläten antautumista väittelyyn valtamedian epäluotettavuudesta.

Kostonhaluisella repimisellään valtamedia halusi luoda mielikuvan, että mediaa ei voisi voittaa, vaan tieteilijöiden ja poliitikkojen pitää jatkossakin antautua myötäilemään toimittajia, jotka toimivat julkisuuden portinvartijoina ja haluavat päättää myös tieteellisten totuuksien sisällöistä. Toimittajien pyrkimystä sekaantua tieteen ja politiikan sisältöihin sekä yrityksiä jakaa ihmiset vuohiin ja lampaisiin olin kutsunut tutkimuksessani julkisuuden orkestroimiseksi.

Eräs syy kirjani kohtaamiin myrkyllisiin arvioihin oli se, että olin osoittanut Helsingin Sanomien harjoittaman mielipiteiden muokkauksen suoranaiseksi propagandaksi kolmessa seksuaali- ja sukupuolipoliittisessa asiassa. Olin näyttänyt toteen, että Hesari paukuttaa ihmisten päähän toimituksen omia tarkoitusperiä truutatessaan translakia, ajaessaan ”Suostumus2018”-hanketta ja liputtaessaan ”*Me too*”-kampanjan puolesta. Totta kai kritiikkini koski toimittajiin. Valheen poluilla hoiperrellessaan lehti oli päätynyt kuilun partaalle.

En kuitenkaan vihannut enkä kaikesta kohtaamastani syyttelystä, taivuttelusta ja maanittelusta huolimatta edelleenkään vihaa enkä rakasta naisia. Sen sijaan olin arvostellut feminismiä ja sen ympärille punottua identiteettipoliittista nyöritystä, jolla naisia klusteroidaan poliittiseen vihervasemmistoon.

Mitä se väitetty ”naisvastaisuus” sitten oikein oli? Ei ole naisten vastustamista se, että me miehet otamme vastuuta valtakuntamme turvallisuudesta, suoritamme miehisen tehtävämme ja pidämme maahamme tunkeutuvat laittomat maahanmuuttajat pois näiltä tiluksilta, jotta he eivät pääsisi tekemään rötöksiään täällä. Kannatan tasa-arvon vuoksi toki myös naisten *asevelvollisuutta*, sillä tähän asti lähes kaikki sankarivainajataulujen nimet ovat kuuluneet miehille. *Maanpuolustusvelvollisia* ovat perustuslakimme mukaan kaikki Suomen kansalaiset, vaikka sitä on nykyaikana vaikea uskoa etenkin kun katsoo hallituksen toimintaa.

Käsittääkseni median kohina kirjani luulotellusta ”naisvastaisuudesta” oli raihnainen yritys kääntää huomio pois teokseni pääsisällöstä. Olen

edelleenkin sitä mieltä, että kirjani on ylivoimaisesti parasta, mitä Suomessa on tietokirjallisuuden alalla tällä vuosituhannella julkaistu. Ja tämän kaiken joudun totuuden nimissä toteamaan, vaikka yritänkin suhtautua teokseeni niin vähäeleisesti ja vaatimattomasti kuin mahdollista.

”Naisvastaisuudesta” jauhaminen oli tietysti myös homoseksuaalisuuttani vastaan kohdistettu hyökkäys. Sen arveltiin ilmeisesti toimivan, sillä onhan kaljupäisestä homofilosofista helposti lavastettavissa paternalistinen misogynisti, kun ei ole heittäytymässä kontalleen naisten hameenhelmojen alle. Riippumattomuuteni sukupuolisen vallankäytön totutuista koreografioista on tosiasiassa luonut minulle ihanteellisen näköalapaikan, jolta olen voinut arvioida sukupuolten mediasotaa analyyttisen tieteellisesti ja puolueettomasti. Ja siitä minua nyt siis haukuttiin.

Moitteet olivat pinnallisia ja mielettömiä, mutta henkeni olen saanut pitää. Myös sosiaalipsykologiasta tohtoriksi väitelleenä tiedän toki, että kaikissa ihmisissä on naisellisia ja miehekkäitä piirteitä, ja sen vuoksi naisviha olisi tavallaan itsensä kieltämistä. Jungilaisittain sanoen: animansa kiistäminen olisi kuin vihaisi itseään. Luulette kai, että tämän kaiken tiedostaessani lankeaisin itse siihen?

”Naisvihaajaksi” lavastamalla media pyrki vetämään maton altani, heikentämään mahdollista vaalikannatustani, käyttämään minusta ja kirjastani mustamaalaamaansa irvikuvaa Perussuomalaisten puoluekannatuksen heikentämiseen sekä vipuamaan minua pois puolueesta ja ajatuspajan toiminnasta. Mikä hirmuinen tasa-arvoisuuden ja yhdenvertaisuuden loukkaus se olikaan, mutta tästä media ei puhu mitään! Ei myöskään ajatuspajaan kohdistetusta häirinnästä ja syrjinnästä, jonka objektiivisena näyttönä on taloudellinen kiristys.

Puolue taas hätääntyi turhaan hypätessään median kelkkaan ja kiistäessään kirjani julkisesti sekä poistamalla sen Suomen Perustan nettisivuilta ja saatavilta. Toisaalta vika ei ollut puolueen eikä ajatuspajan vaan opetus- ja kulttuuriministeriön, joka piti Colttia perussuomalaisten ohimolla ja uhkasi ajatuspajaa taloudellisella painostuksella. Niinpä puoluejohdolle ei jäänyt oikeastaan muuta mahdollisuutta kuin valita median tarjoaminen vaihtoehtojen välillä: joko totuusteoreettikko Hankamäki tai naiskannatus. Ja he valitsivat tietenkin jälkimmäisen.

Tämän kuvion ymmärtäessään naiset saattavat tosin valita Hankamäen. Mitään ristiriitaa ei nimittäin oikeasti ole. Eihän kirjanikaan ollut mikään sukupuolipoliittinen teos vaan tiukka analyysi median ja monikulttuuri-ideologian vispilänkaupasta.

Tutkimustoiminnan taloudellinen ehdollistaminen ja kiristäminen on ollut henkistä inkvisitiota, jonka ei pitäisi kuulua länsimaiseen oikeusvaltioon. Tarkat perusteluni oikeuskanslerille ovat yhtä kumoamattomia kuin kirjankin, ja ehkä siksi vastaus viipyy.

Luotan täysin oikeuskanslerinviraston haluun tehdä oikeudenmukaisen päätöksen, sillä onhan apulaisoikeuskanslerina rasismin vastainen Mikko

Puumalainen, ja Tuomas Pöystinkin taustat voitte helposti tarkistaa. Kielteinen päätös osoittaisi oikeaksi teoksessa esittämäni arvostelun: perussuomalaisilla ihmisillä ei ole yhdenvertaista oikeusturvaa. Poliittisilta vastustajilta tilatut arviot puolestaan ovat mitättömiä, ja järkevimmän asiantuntija-analyysin voi edelleen lukea professori Timo Vihavaisen blogista.[447] Myös PS-naiset ovat kirjaani perehdyttyään myöntäneet kirjani ansiot laajalti; esimerkkinä vaikkapa Johanna Sirén-Kaplasin kirjoitus.[448]

Kirjani sensuroimisen, perusoikeuksieni kiistämisen ja poliittisten vapauksieni takavarikoimisen pitäisi olla pääuutinen kaikkialla. Valtamedia ei kuitenkaan päästänyt minua vastaamaan perättömiin väitteisiinsä edes valtiollisesti rahoitetun Yleisradion kuvaruudussa vaan laittoi puoluejohdon vastaamaan ihan vain kylvääkseen eripuraa perussuomalaisiin. Voin kuitenkin vakuuttaa, etten ole riitelevää tyyppiä vaan pysyn siinä, minkä olen hyväksi harkinnut, eikä minulla ole syytä muuttaa ajatuksiani tai näkemyksiäni millään tavalla.

Sensuroiminen ja valtamedioiden pieksemäksi päätyminen ovat monien mielestä pahinta, mitä ihmiselle voi sattua. Omasta mielestäni se on parasta, mitä filosofille voi tapahtua. Valtaan perustuva tukahduttamispolitiikka kertoo sensuroitujen näkemysten merkityksestä ja korkeasta laadusta sekä siitä, että ajattelun- ja sananvapautta polkevien politikoinnissa on jotakin pahasti vialla, kun se ei kritiikkiä kestä, vaan erimielisiin käsityksiin vastataan vallalla.

Niinpä todellinen skandaalin aihe on filosofisen mediakritiikin sensurointi ja tutkimusyksikön taloudellinen kiristys. Eihän puoluetukeakaan myönnetä tai kiistetä sillä perusteella, mitä puolue kirjoittaa ohjelmiinsa, vaan tuki kuuluu yhdenvertaisesti kaikille. Muu veisi pohjan vapaalta poliittiselta toiminnalta. Vielä vähemmän ministeriöllä on oikeutta puuttua tutkimustoiminnan sisältöihin. Ministeriön harjoittama normatiivinen ja kurinpidollinen lähestymistapa osoittaa infantiilia ahdasmielisyyttä, jonka pitäisi olla filosofiassa ja tieteessä täysin tuntematonta mutta joka nyt on saattanut ministeriön toiminnan historialliseen häpeään.

Eräs mediaa vaivaavan sairauden oire on myös toimittajien nykyinen *totuusjahti*, joka on ristiriidassa kaiken sen kanssa, mitä totuuden luonteesta on ajateltu viime aikojen tieteenfilosofiassa. Tarkemmat perustelut esitän kirjani ensimmäisessä luvussa.

Ja sitten tämän päivän uutisiin

Helsingin sosiaalidemokraattinen ja afgaanilähtöinen apulaispormestari Nasima Razmyar myönsi tietokirjallisuuden Finlandia-palkinnon Marko Tikan ja Seija-Leena Nevalan kirjalle, jossa käsiteltiin tanssin kieltämisen historiaa.[449] Tanssimisen katsottiin sota-aikana loukkaavan rintamalla taistelevia miehiä, ja sukupuolipoliittinen näkökulma oli esillä myös kirjan

sisältämissä arvioissa siitä, ”kuka naisen kehon omistaa”. Sellainen identiteettipoliittinen miesten syyllistäminen on nurinkurista siksikin, että feministien omasta mielestä sukupuoli sinänsä on oletuksenvarainen asia, joten tuosta näkökulmasta olisi väärin sanoa mitään naisista ja miehistä. Miksi ei sanota, että *naiset* alistivat *miesten kehot* suojelemaan itseään sotarintamilla henkensä kaupalla, ja sotarikoksia tehdään *naisten vuoksi?*

Jatkosota jatkuu nyt sukupuolten sodassa, jossa historiaa kirjoitetaan valheväittein uusiksi sankarivainajataulujen nimien kuuluessa miehille. Tuossa sodassa kosmonautinkovat feministit ovat tehneet miehistä pelkkiä taustarumpaleitaan, jollaisena nyt toimii Marko Tikka, ja kaikki sulkevat silmänsä siltä tosiasialta, että sotien ensimmäinen uhri on aina mies.

Pölyttyneiden tanssikieltojen sijasta nykyajassa olisi tärkeämpääkin pohdittavaa, koskien esimerkiksi *kirjojen* kieltämistä ja sananvapauden syövyttämistä, mutta siitä huolimatta mitättömälle aiheelle pormestaroitiin 30 000 euroa verovapaata rahaa.

Marko Tikka kuului trioon, joka julkaisi muutama vuosi sitten likaisen syytöskirjan nimeltä *Suomalaiset fasistit – Mustan sarastuksen airuet* (WSOY 2016), joka palkittiin tiedonjulkistamisen valtionpalkinnolla vuonna 2017. Arvostelin teoksen puolueellisuutta kirjassani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (s. 153–154).

Mielenosoituksellinen palkitseminen osoitti tänäkin vuonna, että kustantamot ja valtamedian harjoittama kirjallisuuskritiikki ovat vihervasemmistolaisen ja feministisen ideologian nyrkissä. Vai mitä arvelette siitä, että Suomen Kirjasäätiö nimesi palkitun teoksen valitsijaksi vasemmistolaisen aktiivipoliitikon ja viranhaltijan, joka tiedetään feministiksi? Eipä ihme, että palkittu teos oli tarjolla olleista vasemmistolaisin.

Tämä puolueellisuus on nyt ilmeisesti kulttuuri- ja opetusministeriön tasa-arvopolitiikan mukaista. Kilpailun järjestävä Kirjasäätiö saa valtaosan rahoituksestaan nimenomaan ministeriön verovaroista, joilla tällä tavoin tuetaan vasemmistolaista kirjallisuutta.

Kaunokirjallisuuden palkintolautakunnan puheenjohtajaksi Kirjasäätiö nimesi vihreiden entisen kansanedustajan, Johanna Sumuvuoren. Oikeistolaiseksi tiedettyjä poliitikkoja raadeissa ei ollut.

Mutta miksi ylipäänsä palkita joka vuosi uutta teosta, kun Akateemisen Kirjakaupan mainoksesta päätellen viime vuonna palkittu teoskin, Patjim Statovcin *Bolla*, on edelleen suureksi osaksi myymättä. Nyt sitä kaupitellaan 9,90 euron alennushintaan.

Sen sijaan omien kirjojeni hinnat eivät koskaan laske. Painokset ovat olleet alun alkaenkin pieniä, ja *Totuus kiihottaa* -kirjan vaatimaton painos on edelleen ajatuspajan kassakaapissa. Minulla itselläni on muutamia tekijänkappaleita, joiden antikvaarinen keräilyarvo saattaa olla jonkin ajan kuluttua 500–1000 euroa niteeltä johtuen teoksen harvinaisuudesta ja siihen kohdistetusta vainosta. Vihatuksi joutuminen luo ja ilmaisee arvoa.

Sunnuntaina 6. joulukuuta 2020

”ISOÄITI, MIKSI SINULLA ON NIIN TERÄVÄT HAMPAAT?”

Näin kysyi Punahilkka sudelta. Hilkkaparka ei tietenkään tiennyt, että kyseessä oli isoäidiksi pukeutunut susi.

Maahanmuuttajataustaisten väkivaltarikollisuus puhutti taas syksyllä. Perussuomalaisten puheenjohtaja Jussi Halla-aho totesi, että Suomessa on toistettu Ruotsin virheet.[450] Vihreä sisäministeri Maria Ohisalo puolestaan oli vain huolissaan[451] ”nuorten” hyvinvoinnista yrittäen siten kantaa ”vastuuta” ja teeskennellä, että jotakin asian parantamiseksi on koko ajan tekeillä.

Olisipa hänkin ajatellut asiaa silloin, kun puolueensa ajoi aina vain avokätisempää vastaanottotoimintaa. Totuus on, että ilman laajaa maahanmuuttoa ei olisi myöskään laajaa maahanmuuttajien tekemää rikollisuutta eikä muita ongelmia, ei kouluissa, sosiaalitoimessa eikä niiden rahoituksessa.

Maahanmuuttajien tilastollisesti laajempaa rikollisuutta ei voida toisaalta ulkoistaa ruotsalaisten syyksi, sillä naapurimaan vastaanottomallin matkiminen on suomalaistenkin vika.

Mutta keiden suomalaisten? Hallitus on maahanmuuttoa lisätessään toiminut kuin punahilkka, ja punahilkoistahan se on koottukin. Rikollisuus sinänsä on sitten rangaistus ja eräänlainen ”luonnon kosto” politiikassa tehdyistä virheistä.

Koronakriisin hoidosta

Ruotsi antaa varoittavaa esimerkkiä paitsi maahanmuuttoasioissa, myös koronakriisin hoidossa. Laumaimmuniteettisuojaan luottaneen politiikan ruumiit lasketaan tuhansissa. Tämäkään ei ole kaikkien ruotsalaisten vika. On Ruotsissa viisaitakin poliitikkoja, kuten ruotsidemokraatit.

Ansiot Suomen muita maita paremmasta koronatilanteesta eivät puolestaan kuulu Suomen hallitukselle vaan kahdelle muulle taholle: päteville asiantuntijoille ja vastuullisesti toimivalle kansakunnalle itselleen.

Suomalaisten tottelevaisuus ja paljon moitittu kuuliaisuus esivallalle muodostavat kriisioloissa hyvän suojavärin. Kurinalaisella käytöksellä Suomen kansa on estänyt virusta leviämästä muille maille tyypilliseen tapaan. Toinen kiitoksen kohde on pätevä lääkärikunta ja muu terveydenhuollon asiantuntijakaarti.

Ministereitä ei tarvitse viruksen aisoissa pitämisestä kiittää. He ovat vain noudattaneet asiantuntijoiden suosituksia kaiuttaen niitä kansalle. Poliitikkojen pitäminen asiantuntijavallan kaulapannassa on ollut tällä

kertaa hyväksi. Asiantuntijavallan yleistä pulmallisuutta demokratialle käsittelin puolestaan paljon kiitosta saaneen kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 3.4.

Taloutta pitäisi hoitaa kuin koronakriisiä

Myös julkista taloutta pitäisi hoitaa, kuten koronakriisiä: asiantuntijavallan avuin. Poliitikkojen suhmuroima taloudenhoito on nyt vain vaalikausien pituista eikä pitkäjänteistä, kuten pitäisi. Tällainen tie on johtamassa valtiontaloudet konkurssiin, ja väistyvä poliitikkosukupolvi jättää perinnöksi vararikossa olevan maan.

Perimmäisenä syynä siihen on jäsenyytemme euroalueessa, jota eivät kannata enää edes jäsenyyttä aikanaan ajaneet taloustieteilijät. Jopa Sauli Niinistö, joka aikanaan kannatti liittymistä, on pyörtänyt kantansa ja varoittelee nyt vähättelemästä valtioiden velkaa. Hänen mukaansa velkojen maksusta ei voisi livetä.[452] Käsitykseni mukaan velkaantuminen on perustettu juuri tämän oletuksen varaan, mistä hieman tuonnempana.

Jäsenyytemme eurossa on pääsyy esimerkiksi metsäteollisuuden kriisiin. Sitä ei voida selittää vain sanomalehtipaperin kysynnän vähenemisellä eikä siirtymisellä tuottamaan pakkauskartonkia kiinalaiselle viennille.

Ruotsi on voinut viedä samaa tavaraa halvemmalla euroalueen ulkopuolelle ja saanut oman rahapolitiikkansa mukaisen muutaman prosentin hintaedun. Se riittää vientiartikkelin ollessa tasalaatuista, ja niinpä Ruotsin puunjalostusteollisuuden volyymi on nykyisin kaksinkertainen Ruotsiin verrattuna. Euron syytäkö? Kyllä, mutta tätähän ei ääneen sanota, kun ei kehdata.

Ruotsilla menee monista virheistään huolimatta paremmin, sillä siellä kaikkea julkista infraa ei ole myyty, kuten Suomessa, jonka sähköverkoistakin suuri osa on australialaisomistuksessa. Luonnollisessa monopolissa, kuten sähkönjakelussa, on infrastruktuurin myyminen niin tyhmää politiikkaa, että se vetää vertoja valon kantamiselle säkissä pimeään suuliin.

Ruotsissa on jäljellä myös teollisuutta, joka tuottaa markkinoille vaihtokelpoisia arvoja, siis sellaisia, jotka voidaan vaihtaa rahaksi ja joilla tuotetaan pätäkkää kansantalouteen. Tekivät viisaasti myös myydessään Volvon pois, sillä kyseessä oli paradigmanvaihdoksesta kärsivä ja suuria investointeja vaativa teollisuudenala, joka on loppuun asti kilpailtu.

”Kuka on maistanut minun puurostani?”

Sen sijaan Suomi on maa, jossa ei juuri muuta enää tehdäkään kuin peritään palvelumaksuja. Suomalaiset nyhtävät toisiltaan. Ja hallitus nyhtää veronmaksajia, joilta kiskotaan aneita koronakriisin kansainväliseen hal-

lintaan, EU-jäsenmaksuihin, ilmastonsuojeluun, kehitysapuun ja muihin oman kansamme kannalta toisarvoisiin tehtäviin. Kaikissa näissä asiayhteyksissä olemme riistettyjä nettomaksajia, emmekä itse hyödy uhrilahjoistamme yhtään mitään.

Norja ei ole lopettanut öljyntuotantoaan ilmaston suojelemiseksi, mutta suomalaisia punaviherhallitus ripittää luopumaan öljylämmityksestä sillä seurauksella, että jo 8000 kotitaloutta hakevat valtiontukea.[453] Ja kaikki tämä aikana, jolloin talous köhisee henkitoreissaan koronan vuoksi. Öljylämmityksestä luopuminen aiotaan ilmeisesti tasata kaikkien veronmaksajien kuluiksi.

Tosiasiassa ”vihreää siirtymää” ei pitäisi toteuttaa valtion subventioilla vaan markkinaehtoisesti. Muutoin tehdään niin kuin DDR:ssä, jossa hevosille syötettiin leipää, koska se oli rehuviljaa halvempaa valtion tukipolitiikan vuoksi. Valtion velkaannuttaminen puolestaan ei ole sitä ”kestävää kehitystä, jota ”vihreällä siirtymällä” tavoitellaan.

Norjalla ei muuten ole lainkaan valtionvelkaa, mutta sillä on satojen miljardien puskurirahasto pahimman varalle. Tanskalla ja Isolla-Britanniallakin menee paremmin, mutta nehän eivät kuulu euroon. Saksa ja Ranska ovat teollisuusvaltioita, ja tuotannollinen rakenne on monipuolisempi. Jopa velkaantuneen Italian suoriutumiskyky on Suomea parempi, sillä siellä tuotetaan Ferrareita, viinejä, maataloustuotteita ja monenlaista kallista bränditavaraa.

Nimeän täten poliittiseksi vihollisekseni Vihreän Liiton, joka aloitti toimintansa kaupunkilaisnuorten luontoharrastuksena ja josta sittemmin tuli huvitteluliberaali populistipuolue. Kyseinen liitto aikoo ilmeisesti maksattaa irrationaalisen, ylimitoitetun ja epärealistisen ympäristö-, liikenne- ja asuntopolitiikkansa kaikkien muiden puolueiden äänestäjillä.

Ilmastopolitiikan esitaistelijoiksi ilmoittautuessaan vihreät ovat tuhoamassa Suomen koko talouden ja teollisuuden, jonka instituutiot ovat valitettavasti antautuneet jopa rahoittamaan vihreiden ehdokkaita pitääkseen heidät aisoissa. Susi ei kuitenkaan kesyynny ruokkimalla.

Valtioiden välisten tulonsiirtojen kautta EU:ssa on siirrytty yhteiseen finanssipolitiikkaan, ja kaikki tämä on ollut nettomaksajana toimivan Suomen suunnaton tappio. Se on internatsismia pahimmillaan, ja mihinkäs se puolestaan johtaa?

Internatsismin synkkä salaisuus

Koska maksumiehiä ei enää tunnu Suomesta löytyvän verotuksen ollessa tapissaan ja koska veroasteen kiristäminen johtaisi vain verotuksen tuottojen vähenemiseen, olisi ehkä syytä laittaa verot valtion maksettaviksi. Juuri niin on viime aikoina tehtykin, kun budjetteihin syntynyt gäppi kuitataan valtionvelalla.

Valtionvelka puolestaan on vain inflaatiota tai eteenpäin siirrettyä verotusta. Valtio rahoittaa itseään nykyään niin, että se myy joukkovelkakirjansa jollekin luotettavalle kotimaiselle ostajalle, kuten eläkevakuutusyhtiölle, jonka kanssa vallitsee sopimus siitä, että Suomen Pankki ostaa velkakirjan eläkevakuutusyhtiöltä. Tällä tavoin valtio rahoittaa itseään.

Näin myös kierretään EU:n peruskirjan säädöstä 123, joka kieltää Euroopan keskuspankkia ja kansallisia keskuspankkeja rahoittamasta valtioita. Samalla katsotaan läpi sormien Maastrichtin sopimuksen *no bail out* -kirjausta 125, jonka mukaan jäsenvaltiot eivät ota vastatakseen toisten jäsenvaltioiden taloudellisia sitoumuksia.

Kuinka häikäilemättömästi EU-federalistit ovatkaan rikkoneet Euroopan maiden kansallista itsemääräämisoikeutta! Tosiasiassahan myös EKP on ostanut jo pitkään valtioiden lainoja, ei vain jälkimarkkinoilta, vaan myös suoraan anneista. Näin se on toiminut, kuten Neuvostoliiton Gosbank, joka oli ruplan arvon ylin tae, niin kuin harjoitettu politiikka aina on valuutan arvon tae, aseiden ohella.

Toisaalta valtioiden velkaantumisen merkitystä lähestytään väärästä kulmasta, jos sitä verrataan yksityishenkilöiden tai yritysten luottoihin. Talouden nobelisti Paul Krugman kirjoitti muutama vuosi sitten The New York Timesiin paljon huomiota saaneen jutun ”Kukaan ei ymmärrä velkaa”.[454]

Ei ymmärräkään. Tosiasiassahan kaikki *varallisuus* luodaan nykyaikana velkainstituution kautta, paitsi silloin kun velka on pelkkää syömävelkaa. Lumerahan luonti on kaiken investointitoiminnan *primus motor*.

Nyt vain on niin, että tuon lumeen luontia ei voida jatkaa loppumattomiin. Erilaiset vakuusrahastot, koronapaketit ja Kreikka-tukiaiset johtavat sellaiseen lumipallojen pyörittelyyn, josta lumiukoksikin kasattuna jää keväisin jäljelle vain hattu, hammashiilet ja porkkana.

Kyse on samasta kuin konkurssiin matkalla olevan firman velkakierteessä. Toiminta jatkuu niin kauan kuin yritys laajenee, mutta velkahanojen mennessä kiinni koko rakennelma kosahtaa.

Mikä silloin on edessä? Verottamalla velkoja ei voida maksaa, joten jäljelle jää hyperinflaatio. Sen enteenä kaikki kiinteä omaisuus alkaakin olla arvossaan.

Piiloinflaatio on jo nyt ollut Suomessa suurta, sillä asuntojen hinnat ovat nousseet kasvukeskuksissa moninkertaisiksi viidessätoista vuodessa. Vastaavassa ajassa kansalaisten tulot eivät ole nousseet läheskään samassa suhteessa, mikä on leikannut ostovoimaa olennaisesti. Toisin sanoen rahan arvo on heikentynyt ja inflaatio toteutunut.

Inflaatiota ei ole vain päästetty näkyviin kuukausi- eikä vuositasolla, sillä se on piilotettuna kiinteiden tasaerien asuntoluottoihin, jotka venyvät lopusta pitemmälle kuin elämää riittää. Myös yksityistaloudet ovat valtioiden tavoin veloissaan, joista ei vapauta muu kuin tilanteen purkautuminen jättiläisinflaatioksi. Rahojen palaminen pankkeihin ja reaaliköyhyyden

paljastuminen ovat todennäköisiä syitä, jotka vievät Euroopan maat seuraavan kerran perikadon partaalle: kohti sekasorron ja sotien aikaa.

Velkahäpeä on jo nyt tulevien sukupolvien silmissä suunnaton, kun poliittinen vihervasemmisto, EU-federalistit ja internationalistit ovat upottamassa koko laivan. Tämä on internatsismin synkkä salaisuus.

Kun tähän kaikkeen yhdistetään maahanmuutto-ongelmien tuottamat politiikan legitimaatio-ongelmat, EU-johteinen määräily ja poliittisen vallan perillisyyden kiistäminen kansallisvaltioiden sisällä, ollaan matkalla kohti uutta mantereen laajuista sotaa. Ehkä pian saadaan taas katsella ”Tuntematonta sotilasta” lähietäisyydeltä.

Lauantaina 12. joulukuuta 2020

MINISTERIEN LUOTTAMUS KUIN VESI HANHEN SELÄSSÄ

Kun asiat pitkittyvät, ne mutkistuvat. Politiikan kuluttajat ja suuri yleisö tuskin muistavat, mistä kiisteltiin vuosi sitten, kun ulkoministeri Pekka Haavisto (vihr.) esitti eräälle virkamiehelleen, että al-Holin pakolaisleirillä oleskelevat terrorismiepäiltyjen lapset palautettaisiin Suomeen konsulikyydillä.

Tuolloinen pääministeri Antti Rinne (sd.) oli lehtitietojen mukaan torjunut ajatuksen juridisesti mahdottomana. Konsulikyyti on tarkoitettu diplomaattien kuskaamiseen eikä kansalaisten salakuljetukseen, vaikka on joitakin henkilöitä pyritty kuljettamaan salaa myös virka-autojen peräkonteissa.

Kysymys Haaviston toiminnan lainmukaisuudesta ei kuitenkaan koskenut kyydityksen järjestämistä, diplomaattisten virkateiden ohittamista eikä salassa toimimista vaan sitä, tekikö Haavisto oikein pyrkiessään siirtämään häntä vastustaneen konsulipäällikkö Pasi Tuomisen muihin tehtäviin. Perustuslakivaliokunnan vastaus asiaan on nyt saatu: Haavisto rikkoi hallintolakia ja ulkoasianhallintolakia, muttei ministerisyytteen arvoisesti.

Lakia siis rikottiin, mutta siitä ei syytetä, vaan lainrikkomuksesta vapautettiin kongin turvin. Tämä ihmetyttää monia kansalaisia. Ministerien syyttämisen rima on korkealla, sillä ministerin vastuu ymmärretään poliittiseksi. Myöskään syyttäjän syytevelvoite ei kanna poliitikkojen kaikkeen poliittiseen ja viranomaistoimintaan. Niitä on usein vaikea erottaa toisistaan, ja poliitikkojen odotetaan itse kantavan vastuun teoistaan, eli eroavan tehtävistään luottamuspulan myötä. Mutta ymmärtääkö Haavisto vastuutaan poliittiseksi? Ilmeisesti ei, mikä on huonoa politiikkaa.

Haaviston toimia arvostellutta oppositiota on moitittu kyvyttömyydestä tai haluttomuudesta ymmärtää vaikeassa asemassa olevia lapsia. Lapsiargumentti ei nyt käy tähän. Kiistaahan ei käyty lasten oikeuksista vaan vihreän Haaviston pyrkimyksestä polkea virkamiehen oikeuksia.

Vihreät kuitenkin juoksivat lasten taakse piiloon ja käyttivät "al-Holin lapsia" retorisena suojakilpenä entisen ja todennäköisesti myös tulevan presidenttiehdokkaansa työntämiseksi eteenpäin.

Vihervasemmisto toimi myös perustuslakivaliokunnassa levottomien lasten tavoin. Valiokunnan jäsen ja vihreiden eduskuntaryhmän puheenjohtaja, ensimmäisen ja toivottavasti viimeisen kauden kansanedustaja Jenni Pitko yritti Helsingin Sanomien tietojen mukaan koota hallituspuolueiden rivejä yhteen Haavistoa puolustaakseen.[455] Myös perustuslakivaliokunnan jäsen Outi Alanko-Kahiluoto (vihr.) oli MTV3:n saamien tietojen mukaan koettanut sähköpostitse taivutella muita hallituspuolueita Haaviston tueksi.[456] Pitko kiisti, mutta Alanko-Kahiluoto myönsi.

Mikä tällaisessa pehmityksessä sitten mättää? Eikö eduskunnassa saa vaihtaa näkemyksiä? Asian ydin on, että *perustuslakivaliokunta ei voi suorittaa lainvalvontatehtävää, jos sen jäsenet sopivat kulisseissa siitä, että hallitus kokoaa rivinsä aina, kun sen tai sen jäsenten toiminnan laillisuutta käsitellään perustuslakivaliokunnassa*.

Keskustelu ja viestittely sinänsä ovat ok, mutta jos asioita orkestroidaan vain hallituspuolueiden kesken (kuten nyt), tämä johtaa siihen, että hallitus voisi ratkaista kaikki asiat edukseen myös perustuslakivaliokunnassa. Näin perustuslakivaliokunnan tehtävä hallituksen esitysten ja toiminnan arvioijana mitätöityisi.

Vaatimukset valiokunnalle ovat kovat, ja siksi sitä onkin pidetty valiokunnista arvostetuimpana. Perustuslakivaliokunnan tulisi olla päivänpoliittisten kiistojen yläpuolella, eikä valiokunnassa pitäisi tunnustaa hallituksen ja opposition asetelmaa. Tämä on perustuslakivaliokunnan olemus ja idea.

Rooli on tottahan toki haastava, sillä on vaikea samanaikaisesti toteuttaa puolueetonta lainvalvontatehtävää ja olla hallitus- tai oppositiopuolueen jäsen. Sauli Niinistö katsoikin, että tästä syystä maahan kaivattaisiin perustuslakituomioistuin.[457] Se tarvittaisiin myös monesta muusta syystä, eritoten sananvapauden polkemisen vuoksi, josta kirjani *Totuus kiihottaa* viranomaiskohtelu on (ilmeisesti pysyväksi jäävänä) merkkinä.

En tosin panisi paljoa myöskään perustuslakituomioistuimen varaan, sillä maamme perustuslakijuristit ovat suurimmaksi osaksi vasemmiston etäispäätteitä, mikä puolestaan tekisi kyseisestä tuomioistuimesta helposti poliittisen. Perustuslakijuristit puolestaan ovat vasemmistolaisia yleensä siksi, että vasemmistoa on aina kuumottanut halu ajaa bernsteinilaista sosialismia nimenomaan perustuslakeja nakertamalla.

Perustuslakivaliokunnan asiantuntijajurisit käyttävät nytkin suurta *poliittista* valtaa kärräämällä käsityksensä eduskunnan sivuovista sisään. Heidän kaltaisensa puuhapirkot ovat saaneet kansalaisten perusoikeudet, kuten sananvapauden, katoamaan sosialisminpunaisilla sukkapuikoillaan.

Haaviston tapaus osoittaa, että Haavisto ei ole tehtäviinsä pätevä. Hän ei näytä tuntevan sen enempää lakia kuin viranomaiskäytänteitäkään val-

tio-opillisesti. Mutta hän ei ole myöskään tarpeeksi kyvykäs suoriutuakseen ongelmallisissa tilanteissa vaan vetää mutkat suoriksi tavalla, joka on vihreille tyypillinen.

Tapauksessa yhdistyivät harkintakyvyn pettäminen, poliittinen märkäkorvaisuus, tottumuksen tuottama omavaltaisuus ja ompeluseuramainen pyrkimys sumplia asioita vihervasemmiston oman solidaarisuuden turvin. Siis kaikki vihervasemmistolaisen hallituksen menettelytavat.

SDP:n tuolien kolina kertoo hallinnan menetyksestä

Media on mekastanut viime aikoina myös SDP:ssä kuin työväentalon iltamissa, joissa podetaan tuolisotkua. Lehdet ovat kirjoittaneet laajalti demarien tavasta järjestellä puolueelle läänitettyjä luottamustehtäviä.

Kaikki varmasti muistavat, miten Antti Rinne pudotettiin pääministerin palliltaan Postin työkiistan yhteydessä noin vuosi sitten. Hänelle itselleen kuitenkin löydettiin uusi virkaposti eduskunnan varapuhemiehen paikalta, jossa hän on ollut kultaisessa häkissä, niin sanotun päivänpolitiikan ulkopuolella. (Puhemiehen käsitehän on itseristiriita siksi, että puhemies ei saisi puhua mitään.)

Myös Postin työmarkkinakiistassa ryvettyneelle ja ministerin virasta pudotetulle ehkäisevän päihdetyön ohjaajalle Sirpa Paaterolle (sd.) löydettiin nopeasti uusi pesti kuntaministerinä, jolloin salkku tuli kevyemmäksi kantaa.

Pääministerin tuolille nostettu demarien nouseva tähti Sanna Marin puolestaan lipsautti medialle, että hän toivoo Rinteen suostuvan korvaamaan sairauslomalle siirtyvää Johanna Ojala-Niemelää (sd.) perustuslakivaliokuntaan. Marin myös ilmoitti ”olettavansa”, että pääministerikisan häntä vastaan hävinnyt Antti Lindman suostuu Rinteen paikalle varapuhemieheksi. Lindman ei suostunut vaan piti kiinni eduskuntaryhmänsä puheenjohtajan paikasta, joka onkin vaikutusvaltaisempi. Tästä nähdään, että oletus on kaikkien erehdysten *primus motor*.

En ihmettele Lindmanin omapäisyyttä, sillä hän on esittänyt eduskunnassa puheenvuoroja, jotka voisivat olla perussuomalaisten suusta. Ideologinen ero ja imago-ero vasemmistososialistiseen Sanna Mariniin on selvä. Muodollinen nosto varapuhemieheksi oli todellisuudessa yritys tukkia Lindmanin suu SDP:n eduskuntaryhmässä.

Mitä merkitystä tällä tuolien järjestelyllä sitten on? Toimittajat ovat tulkinneet Marinin tapaa järjestellä asioita ”pääministeritaudiksi”, jonka piirteitä ovat kuulemma omavaltaisuus ja poliittinen vauhtisokeus, ehkä vallan nouseminen päähän. Minä puolestani sanoisin, että kyse ei ole mistään vallankäytöstä vaan vallan puuttumisesta. Siihen liittyvät otteen herpaantuminen, neuvottomuus ja se, että vaikutusvaltaa ei ole. Vihjeitä ei ymmärretä eikä oteta todesta, eikä sana niin sanotusti kuulu.

Kyse on siis aivan samasta asiasta kuin vihreiden tavassa hoitaa asioita: poliittisesta taidottomuudesta, viime kädessä heikosta luottamuksesta. Nuorten ihmisten nostaminen vanhempia ja kokeneempia koskevaan määräysvaltaan ei vain toimi, ja tämä tulisi ymmärtää alkaen kaikenlaisista johtamiskorkeakouluista ja päätyen japanilaisiin suuryrityksiin, ja päinvastoin.

Luottamus viranomaisvaltaan murenemassa

Viikon lopulla paljastui lehtitietojen mukaan myös jonkinlainen äärioikeiston salahanke, joka oli suunnattu ainakin osittain sisäministeri Maria Ohisaloa (vihr.) ja valtakunnansyyttäjä Raija Toiviaista vastaan.

Yleisradion uutisen mukaan KRP tutkii ”vakavaa rikosepäilyä”, mutta sen enempää Ohisaloon kuin Toiviaiseenkaan ”ei kohdistunut konkreettista uhkaa”. He eivät ole olleet myöskään ”asianomistajan tai muussa asemassa kyseisessä tutkittavassa rikoskokonaisuudessa”. Myöskään tutkittavaa ylikonstaapelia ”ei epäillä vakavan rikoksen valmistelusta”.[458]

Mistä sitten voi olla kyse? Huomion arvoista on, että lehdistöllekään ei ole tihkunut asiasta tarkempia tietoja. Rikosnimike on löydetty, ja epäiltyjä on, mutta heitäkään ei ole otettu kiinni. Ilta-Sanomat puhuu jutussaan ”äärioikeiston nimilistoista”, joilla ovat esiintyneet Ohisalon ja Toiviaisen nimet.[459]

Olisiko niin, että jotkut ovat taas laatineet niin sanottuja mustia listoja? Kun äärivasemmisto laati 1960- ja 1970-luvulla mustia listoja porvarien tervaamiseksi, niille lähinnä naureskeltiin, ja ne hyväksyttiin osana vasemmistolaisten päänsilitystä. Samoin suhtauduttiin lauluihin 20 perheestä. Asennoituminen nojasi marxilaiseen *standpoint*-teoriaan, jonka mukaan äärivasemmiston jatkuva kapina on oikeutettua sen poteman sorretun aseman vuoksi.

En jaksa uskoa, että nytkään on kyse sen kummemmasta kuin sorretuksi itsensä kokevien suomalaisten kapinasta kansalaisluottamuksensa menettänyttä poliittista vallankäyttöä vastaan. Oireena tästä on myös *ylikonstaapelin* päätyminen epäiltyjen listalle. Kenties poliisityötä tekevän näkökulma rikollisuuteen on erilainen kuin sisäministerin tai syyttäjäviranomaisen.

Tapaus kertoo, että poliisin ja oikeuslaitoksen ylimmät virkamiehet eivät näytä nauttivan suurta luottamusta kentän piirissä. Sosiologian näkökulmasta ”rikos” sinänsä on rangaistus yhteiskunnassa toimeenpannuista vääryyksistä ja kelvottomasta politiikasta.

On tietenkin ikävää, että kyseisenlaisia hankkeita tehdään ja paljastuu, sillä ne vievät uskottavuutta kaikilta niiltä oikeistolaisina pidetyiltä poliitikoilta ja kansalaistoimijoilta, jotka koettavat puolustaa kansallista etua kansanvaltaisin ja parlamentaarisin keinoin.

Kannatuksen pois sulattaminen voi olla myös median tavoite silloin, kun se kuohuttaa asioita tekemällä niistä suuria juttuja mutta täsmentämättä, mistä oikeastaan on kyse.

Sama tavoite saattaa olla myös niillä politikoilla, jotka koettavat kerätä sympatiaa heistä piirrettyjen uhrimielikuvien kautta. Tapauksesta messuamalla yritettäneen vetää matto alta *kaikelta* sisäministeriin tai valtakunnansyyttäjänvirastoon kohdistuvalta kritiikiltä.

Valtakunnan turvallisuusasioista vastaavia virkamiehiä kohtaan suunnattu arvostelu kertovat *viranomaisvallan nauttiman luottamuksen rapautumisesta*. Syynä siihen ei ole kansalaisten pahuus vaan hallituksen harjoittama politiikka.

Torstaina 17. joulukuuta 2020

TASA-ARVOTYKITYKSEN TÄRÄHTÄNEISYYS

Ilta-Sanomat ja Taloussanomat julkaisivat muutama päivä sitten tasa-arvopoliittisen tendenssijutun, jonka mukaan naisten ja miesten ansiotuloissa on huomattava ero miesten eduksi ja naisten tappioksi.[460] Vertailussa tarkasteltiin työeläkettä kerryttävien palkkatulojen keskiarvoja eri ikäkausina, ja uutinen perustui Eläketurvakeskuksen selvityksiin.

Sanomien kirjoitus antoi jälleen näyttöä siitä, kuinka tasa-arvopoliittisella tarkoitushakuisuudella johdetaan lukijoita harhaan sekä vääristellään tutkimustuloksia.

Tasa-arvopoliittisen vertailun kohteena eivät pitäisi olla sukupuolten keskimääräiset ansiot eri ammattiryhmissä vaan sukupuolten eri ammattiryhmissä saamat tulot *suhteutettuina tehtyihin työtunteihin*. Miehet tekevät enemmän työtunteja kun naiset, joten heidän suuremmat tulonsa ovat oikeutettuja tasa-arvopolitiikan näkökulmasta.

Kun tutkimusta tehdään näin, havaitaan, että naiset ja miehet ovat saaneet pitkään Suomessa hyvin tarkalleen samaa palkkaa. Tällä tavoin asiaa selvitti tilastotutkija Pauli Sumanen jo vuonna 2009 julkaisemassaan kirjassa *Valhe, emävalhe, naisen euro on 80 senttiä*.

Hän on tänä vuonna julkaissut myös kaksi aihetta käsittelevää jatkotutkimusta, joissa hän ajantasaistaa tuloksiaan. Pääotsikkona on ”Kun naisen euro on 76 senttiä, niin miehen euro on 75 senttiä”. Osan yksi (1) alaotsikkona on ”Tasa-arvoinen palkkaerotutkimus” ja osan kaksi (2) otsakkeena ”Palkkaeropolitiikkaa”.[461]

Ansiotason ja palkkatason ero: kriteerinä tulojen suhde työtunteihin

Sumasen mukaan virheellinen käsitys naisten heikommasta palkkauksesta johtuu siitä, että ei ole eritelty ansiotason ja palkkatason eroa. Mediassa puhutaan paljon sukupuolten keskiansioista mutta unohdetaan tulojen suhde työsuoritteisiin, muun muassa tehtyihin työtunteihin. Tilanne on nykyisin miehille tappiollinen, mikäli otetaan huomioon tehdyt työtunnit.

Ensimmäisen osan johtopäätöksissä sivulla 112 Sumanen sanoo näin:

> Palkansaajanaisten ansiotaso on noin 76 % palkansaajamiesten ansiotasosta. Palkansaajamiehet saavat normaalina työaikana normaaliolosuhteissa tehdystä samansuuruisesta tunnin työpanoksesta 75 senttiä bruttona ennen verotusta ja 68 senttiä nettona pankkitililleen palkkaa ja eläkettä, aina kun naiset saavat euron. Palkansaajamiesten palkkataso on 75 % palkansaajanaisten palkkatasosta. Tämä palkkavertailu on tehty koko elämänkaaren ajalta, asevelvollisuusaikana tehdyt maanpuolustustyötunnit huomioituina, palkkana ja eläkkeenä samansuuruista tasa-arvoista tunnin työpanosta kohden.[462]

Tutkimuksesta selviää, että naisilla ei pitäisi olla valittamista koskien palkkaustaan työelämässä. Median toistama jatkuva narina ”naisten heikommasta palkkauksesta” onkin tuettu vain sen varaan, että ei ole huomioitu tulojen riippuvuutta tehdyistä tunneista. Ei ole myöskään huomattu palkkauksen riippuvuutta työtehtävien vaativuudesta, tuottavuudesta ja koulutuksesta.

Valtamediassa on tendenssitutkimuksiin tukeutuen annettu täysin harhaanjohtava kuva palkkapolitiikan tilasta. Taustalla on feministien jatkuva läksytys ja miehiin kohdistama syyllistäminen, jonka tavoite lienee kerjätä aina vain parempaa asemaa naisille.

Sumasen tutkimukset ovat erinomaisia samasta syytä kuin Pauli Vahteran ja Samuli Salmisen selvitykset maahanmuuton kustannuksista, toisin sanoen argumentaation vastaansanomattomuuden vuoksi. Ehkä juuri siksi ne eivät kelpaa valtamedialle eivätkä kustantajille, jotka ovat vihervasemmistolaisten feministien hallussa.

Tulojen suhde työmarkkinatilanteeseen, työn tuottavuuteen ja vaativuuteen

Sumasen laskelmien ohella voidaan huomauttaa, että juridiikan näkökulmasta palkkasyrjintä on käynyt mahdottomaksi, sillä se on ollut jo pitkään laissa kriminalisoitua. Näin ollen työnantajilla ei liene mahdollisuutta har-

joittaa palkkasyrjintää sukupuolen perusteella. Suomessa samapalkkaisuus on yhteiskunnalliseksi käytännöksi vakiintunut pääsääntö.

Edelleen: jos palkkasyrjintä olisi mahdollista ja naiset (tai miehet) voisivat myydä työvoimansa halvemmalla, siitä seuraisi, että edullisemman tarjouksen työnantajalle tekevä sukupuoli voisi valloittaa enemmän työpaikkoja. Näin työvoimansa halvemmalla vapaaehtoisesti myyvä sukupuoli tulisi käyttäneeksi *valtaa* työmarkkinoilla, eikä asiaa voitaisi nähdä vain työantajan harjoittamana syrjintänä; mahdollisesti vain työntekijän omana itsesyrjintänä.

Ja edelleen: vaikka miesenemmistöisillä *aloilla* maksetaankin korkeampaa palkkaa kuin naisten hallitsemilla aloilla, tämä ei ole välttämättä seuraus syrjinnästä vaan työn erilaisesta tuottavuudesta tai vaadittavasta koulutuksesta.

Niinpä se, että tyypillisellä miesenemmistöisellä alalla, kuten rakennusten suunnittelussa, maksetaan insinööreille ja arkkitehdeille korkeampia palkkoja kuin naisenemmistöisellä alalla (esimerkiksi kirjastonhoitajille), on seuraus siitä, että rakennusteollisuudessa työ *tuottaa* enemmän taloudellisesti vaihtokelpoisia arvoja markkinoille. Näin ollen erilainen palkkaus on mahdollista ja oikeudenmukaista. Lentäjille (miesenemmistöinen ala) taas maksetaan enemmän kuin lentoemännille ja stuerteille (naisenemmistöinen ala), koska ohjaamossa vaadittava koulutus on pitempi ja vaativampi, ja vastuu painaa eri lailla.

Kaikki ihmiset voivat kuitenkin hakeutua haluamilleen ammattialoille ja koulutukseen vapaasti, joten asiaan ei liity syrjintää, eikä valittamista pitäisi olla.

Kertomuksilla naisten palkkasyrjinnästä pyritään peräämään naisille aina vain suojatumpaa asemaa työelämässä ja luomaan mielikuvaa miehistä syrjinnän aiheuttajina. Naiset toimivat jo nyt paljon useammin turvallisissa toimistotehtävissä kuin vaaroja sisältävissä ammateissa, kuten rakennuksilla.

Sanomien juttu ja sen takana oleva tutkimustoiminta antavat näyttöä siitä, että jatkuva ruikutus naisten syrjinnästä ja tasa-arvon puutteesta on nykyisessä yhdenvertaiseksi höylätyssä yhteiskunnassamme pelkkää poliittista harhautusta, jonka takana ei ole mitään objektiivisesti osoitettua. Korostan, että tämäkään argumentaationi ei edusta minkäänlaista naisvihaa vaan paljastaa tosiasioita, joita *peittelemällä* on saatettu edustaa eräänlaista miesvihaa.

Vallitsevassa normatiivissa miesten ei pitäisi kuitenkaan mainita asiasta, sillä muuten saa median vesikauhuiset vaahdot naamalleen, vaan jokaisen pitää vain partaansa purren hyväksyä se, että keskiajan historia tulee hänelle tutuksi. Myöskään uskonpuhdistus miesasiamieheksi ryhtymällä ei auttaisi mitään, sillä siitä tulisi vain käänteistä feminismiä, eli vallan käyttöä, josta tosin syyllistetään nytkin vain miehiä.

Tasa-arvo ei ole filosofiassa itseisarvo

Poliitikkojen jankutuksessa tasa-arvosta jonkinlaisena supernormina tihentyy vihervasemmistolaisen vallankäytön pimeä ydin. Tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta hoetaan kaikkialla, ja syrjinnästä jaksetaan keuhkota, mutta sitä, mitä nämä ilmiöt *ovat*, eivät pohdi juuri muut kuin me filosofit. Ja kun me niin toimimme, tulee joku poliitikko ja julistaa tyhjät tynnyrit kumisten, että niin ei saisi tehdä ja ottaa rahoituksen pois, kuten kirjani *Totuus kiihottaa* julkaisijalta, Suomen Perustalta.

Kyseinen tutkainta vastaan potkiminen sinänsä on tieteellisen vapauden ja sananvapauden pahoinpitelyä ja edustaa tiedepoliittista syrjintää sekä tutkimustoiminnan häirintää. Hullunkurista on, että vihervasemmisto vetoaa kaksiarvoiseen sukupuolieroon aina kun on tarkoitus puolustaa naisten etuja, mutta muissa yhteyksissä feministit kiistävät kaksiarvoisen sukupuolieron ja väittävät sukupuolia olevan toistakymmentä.

Kuriositeettina voidaan lisäksi huomauttaa, että nykyhallituksen oma kokoonpano on tasa-arvolain vastainen, sillä sukupuolten edustussuhteet eivät noudattele laissa määrättyä vähemmistökiintiötä vaan ovat naisille voitolliset. Miesten tappioksi.

Kiintiöinti sinänsä on moraalifilosofian vastaista, sillä sukupuolten välisen *oikeudenmukaisuuden* (erotuksena pelkästä tasa-arvosta) pitäisi olla sitä, että ansiot ratkaisevat ja sukupuoli ei vaikuta. Tosin tämä perustuu todistamattomaan oletukseen, että sukupuolten ominaisuudet ovat kaikkiin tehtäviin yhdenvertaisia ja samanlaisia.

Niinpä voidaan huomauttaa, että tasa-arvo ei ole itseisarvo, sillä yksilöiden ominaisuuksilla on väistämättä erilainen arvo yhteiskunnassa. Samanlaisuuden oletukseen perustuva tasa-arvo johtaisi arvoerojen kieltämiseen ja sitä kautta yksiarvoisuuteen, eli totalitarismiin.

Arvon käsite sinänsä on hierarkkinen, ja etiikka nimenomaan *vaatii* arvoerojen tekemistä, toisin sanoen kykyä erottaa paremmat asiat huonommista. Ihmisarvoa puolestaan voidaan pitää itseisarvona, mutta se on sisältä ontto, ja ongelmat alkavat määrittelykysymyksestä, kenen pitäisi maksaa ihmisarvon takeet eri puolilla maailmaa. Kantilainen välineellisen kohtelun kielto sisältää myös sen, että jokainen on vastuussa ensisijaisesti *omasta* ihmisarvostaan, jota ei pitäisi kohdella välineenä.

Samasta syystä lentoemäntä sanoo matkustajille: laita ensin happinaamari itsellesi, sillä muuten et voi auttaa itseäsi etkä muita.

Sukupuolten tasa-arvosta valittamalla peitellään muuta epäoikeudenmukaisuutta

Tasa-arvolla tykittämisen tarkoituksena voi olla tahallista huomion kiinnittämistä mikroskooppisen pieniin ja vähäpätöisiin ongelmiin, jotta ei huomattaisi suurempia vääryyksiä.

Suomen ongelmahan ei ole naisten palkkatasa-arvo lainkaan vaan tulorepeämä, joka koskee huono- ja hyvätuloisia aivan riippumatta heidän sukupuolestaan. Monessa Euroopan maassa ei ole enää jäljellä juuri muita kuin 1000 euron kuukausipalkkaisia ja toisaalta noin 10 000 euroa tai enemmän kuukaudessa ansaitsevia maria ohisaloja ja muita kaukovarjostimen aaveita.

Nämä maat ovat köyhiä, ja sen merkiksi keskiluokka puuttuu kokonaan. Oikeasti keskiluokka ei puutu, sillä ihmiset ovat jäljellä. Mutta heidän työpaikkansa ja asuntonsa ovat entistä useammin kansainvälisten kapitalistien ja suuryritysten hallussa. Heille maksetaan entistä vähemmän, ja heiltä kiskotaan entistä enemmän. Myös Suomesta on tulossa riiston kohde ja globalisaation ambomaa.

Tämä osoittaa, miten tärkeää on kotimainen omistajuus ja se, että pääomat ja työpaikat pysyvät Suomessa. Kotimaisen omistajuuden pitäisi koskea myös julkista omaisuutta ja infrastruktuuria, etenkin luonnollisten monopolien kaltaisia sähköverkkoja, joista on kansainvälisessä omistuksessa tullut uudenlaisen siirtomaapolitiikan rahasuonia.

Tilapäisillä tuloilla ei voida rahoittaa pysyviä menoja, ja siksi vastustan myös julkisen omaisuuden myyntejä. Yritykset ovat tuottaneet viime aikoina niin hyvin, että valtion kannattaisi esiintyä entistä enemmän myös pääomasijoittajana, jopa velaksi.

Osta jouluna suomalainen.

Tiistaina 22. joulukuuta 2020

MIESVIHAA TIHKUVAA SENSUURIPOLITIIKKAA JA TUTKIMUSTOIMINNAN HÄIRINTÄÄ

Oikeuskansleri on nähtävästi päättänyt lukea hänelle toimittamiani kanteluasiakirjoja joulun yli – siis niitä, joissa vaadin korjausta opetus- ja kulttuuriministeriön minua ja kirjani kustantajaa Suomen Perustaa vastaan kohdistamaan taloudelliseen kiristykseen. Tuekseni esitän EY:n tuomioistuimen ratkaisun C-274/99, joka on korostanut sananvapauden merkitystä toteamalla seuraavaa:

> Ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan sananvapaus on eräs demokraattisen yhteiskunnan keskeisistä perustoista, eräs sen edistyksen ja jokaisen yksilön kehityksen perusedellytyksistä. Ellei ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, sananvapaus ei koske pelkästään sellaisia 'tietoja' tai 'ajatuksia', joihin suhtaudutaan myötämielisesti tai joita pidetään vaarattomina tai yhdentekevinä, vaan myös sellaisia, jotka loukkaavat, järkyttävät tai häiritsevät.

Tässä lauselmassa on selkeästi ilmaistu kansalaisen oikeus myös sellaiseen argumentaatioon, joka voi olla jonkun toisen tahon tai yhteiskunnan kannalta epäsopivaa tai häiritsevää.

Sen sijaan ministeriön minua ja ajatuspajaa kohtaan harjoittama taloudellinen ehdollistaminen, kiristys ja rahoituksen takaisinperintä ovat olleet tutkimustoiminnan häirintää ja tiedepoliittista syrjintää, joka ei ole hyväksyttävää sen enempää juridiikan kuin tieteen etiikan näkökulmasta.

Nämä lait ja säännöt ovat olemassa siksi, etteivät ministerit tai virkamiehet saa kukin vuorollaan määritellä sitä, mikä on hyvää, totta, oikein tai tiedettä.

Toivon tälläkin lausumallani helpottavani oikeuskanslerin työtaakkaa ja hänen voivan ratkaista asian pikaisesti, ennen kuin kirjajulkaisuni ministeriön panttaustoimista johtuen vanhenee. Tosin tällöin sen arvo tiedepoliittisen diskriminaation muistomerkkinä nousee.

Oikeuskanslerin vastausta odotellessani päädyin palauttamaan kaikille mieleen, mitä teoksessani *Totuus kiihottaa* kirjoitin. Asiasta kuin asiasta saa nimittäin uudenlaisen otteen pienen tauon jälkeen.

Hämmästyin, miten loisteliaita ajatuskulkuja ja trailereita olen kirjassani esittänyt, ja olen entistä tyytyväisempi niihin.

Esimerkiksi seuraavassa tekstipassuksessa lausuin ne alkuehdot, joista lähtien feministit ovat sittemmin mattopommittaneet minua ja osoittaneet feminismin kritiikkini täysin oikeaksi ja ansaituksi:

> Eräiden kuuluisien Hollywood-naisten aloitteesta sosiaaliseen mediaan luotu kampanja ulotettiin nopeasti koskemaan kaikkia maailman naisia, kun valtamedia alkoi propagoida sitä näkyvästi jatkaakseen miessukupuolta demonisoivaa diskurssiaan, jossa kaikkien maailman ongelmien syypääksi nimetään valkoinen heteromies. Joissakin – tosin harvinaisemmissa – tapauksissa on syylliseksi leimattu valkoinen, viriili ja "moottoripyöräkerhoja ilman moottoripyöriä" harrastava homomies. Niinpä myös Helsingin Sanomat alkoi harjoittaa tekstuaalista häirintää raportoimalla feministien kokoon keittämästä poliittisesta "Me too" -hankkeesta, jonka tarkoitus oli vastustaa "seksuaalista häirintää". Kyseessä oli feministien yritys saattaa miehet potemaan syyllisyyttä omasta sukupuolestaan ja seksuaalisuudestaan, joten ei ole ihme, että feministis-vihervasemmistolainen Helsingin Sanomat repi aiheesta skuuppeja.

Totuus kiihottaa, sivu 235.

Juuri tuon hulluuden mukaisesti tehtiin minulle, kun raivottaret kävivät kurkkuuni kiinni. Kirjani *Totuus kiihottaa* kohtaaman kohtelun tulin aavistaneeksi kohtalomaisesti jo seuraavassa kirjan tekstikohdassa:

> Arvostelijoihinsa nuo akateemisesti rahoitetut suhtautuvat ylenkatseellisesti sekä huutelevat vastakritiikkiään rahalla panssaroitujen turvamuuriensa takaa. Kritiikin he pyrkivät torjumaan leimaamalla sen "häirinnäksi" tai "rasismiksi", ja sisäisiin ristiriitoihin kompastumisensa he koettavat selittää pois lavastamalla omassa ajattelussaan olevat epäjohdonmukaisuudet kriitikoiden aiheuttamiksi. Tämä on laajemminkin ominaista uhritieteille.

Totuus kiihottaa, sivu 146.

Emmekö olekin joutuneet kuulemaan ”häirinnästä” ja ”rasismista” niin että korvat soivat? Ja kuinka osuvan selityksen seuraava tarjoaakaan feministien nostamaan myrskyyn, joka tosin jäi ennalta-arvattavuutensa vuoksi laimeaksi?

> Vuorovaikutusteorioista tohtoriksi väitelleenä katson, että "seksuaalista häirintää", "ahdistelua", "raiskauksia" ja muuta kanssakäymistä koskevat ongelmat johtuvat tiettyjen naisten kyvyttömyydestä ymmärtää, että kaikki vuorovaikutus on tulkintojen varaista ja tapahtuu saatavilla olevan informaation varassa. Kun nainen ja mies ymmärtävät toisiaan väärin kehollisen merkityskonstituutionsa erilaisuuden vuoksi, syntyy tietenkin myös väärinkäsityksiä. Se ei kuitenkaan oikeuta toista osapuolta absolutisoimaan itseään "oikean" tai "hyvän" määrittelijäksi tavalla, joka on feministeille tyypillinen. Koska seksi on "kahden kauppaa", ei täysivaltaisten ihmisten seksuaalisesta kanssakäymisestä pitäisi olla valitusoikeutta, ja henkisesti kypsät ihmiset ovat sen aina myös ymmärtäneet.

Totuus kiihottaa, sivu 241.

Siinä oli lausuttuna kaikessa karuudessaan naisten ja miesten välisten suhteiden kompleksisuus ja kauhun tasapaino, joten ei ihme, että se järkytti sekä heteronaisia että -miehiä. Seuraavassa puolestaan sanoin jotakin sellaista, josta olisi hyväntahtoisuuden vallassa voitu punoa reittejä kohti *myös* miehille kuuluvaa tasa-arvoa:

> kia #metoo-liikehdinnän seurauksena – 'Jos miesten väkivalta naisia kohtaan aiotaan saada loppumaan, on miesten muututtava'".[479] Tätä sanomaansa keuhkoamalla lehti yritti kääntää jokien kulkusuuntaa antautumatta kuitenkaan uhraamaan ajatustakaan sille, miksi juuri *naisten* pitäisi päättää siitä, millaisia *miesten* pitää olla. Entäpä, jos miehet vaatisivat, että naisten pitääkin korjata omaa käyttäytymistään ja muuttua toisenlaisiksi? Juttu oli varustettu kuvilla apeista ja kroonista tyytymättömyyttä potevista naisista, jotka vastustivat "seksuaalista häirintää", "kaltoin kohtelua" ja "väkivaltaa" kolkolla Sergelin torilla.

Totuus kiihottaa, sivu 242.

Ja sitten tuli jotakin, missä puutuin seksuaalisuuden funktioon uusien ihmisten tehtailussa. Feministeiltä seksuaalisuuden merkitys sekä nautinnon että väestön uusintamisen välineenä on näköjään päässyt unohtumaan

kokonaan, ja siksi länsimaat potevat väestökatoa, jota feministit yrittävät paikata ihmisten maahantuonnilla. Se ei kuitenkaan toimi toivotulla tavalla monestakaan syystä.

> Myöskään seksuaalisesta häirinnästä tai valtiatarten toiveita noudattamattomasta seksistä valittaminen ei edistä kenenkään asioita. Ihmiskunta on hengissä sen merkiksi, että ihmiset tällä planeetalla tekevät aloitteita ja harjoittavat ”seksuaalista häirintää”. Koska väestönkasvu painottuu kehitysmaihin ja syntyvyys länsimaissa laskee, tämä kertoo mies-vihamielisen viestin menneen perille vain Lännessä. Sen sijaan Afrikassa ja Kaukoidässä väestöräjähdyksen paineaalto kasvaa, mutta tästä varsinaisesta ongelmasta poliittinen vihervasemmisto on länsimaiden tuhoa toivoessaan hiljaa.

Totuus kiihottaa, sivu 249.

Jos edellä sanottua pidetään ”rasistisena”, on ”rasismista” syyttelijä itse rasistinen – valkoista väestöä kohtaan. Joka tapauksessa minua vastaan suunnatut keihäät vahvistivat sen, minkä tulin sanoneeksi jo monin tavoin haukutussa kirjassani:

> Mikäli akateemisesti ansioitunut ihminen paljastaa totalitarismin nykyiset kuplat eli ”kommunismin, feminismin ja islamismin” räikeät paheet puhtaasti loogisin asein, uusvasemmistolaiset pitävät sitä suurena rikkomuksena, joka oikeuttaa heitä repimään kirjoittajan tutkimukset kappaleiksi ja tuhoamaan yliopistouran. Mutta heistä itsestään ei saisi sanoa mitään kriittistä, vaikka heidän omat esityksensä ovat voimassa saman akateemisen suopeuden turvin kuin kaikki muukin. Pää puskissa elävien viestintätutkijoiden piirissä jo

Totuus kiihottaa, sivu 368.

Seuraavassa puolestaan olin kuvannut tarkasti sen viestinnällisen ympäristön, jossa myös kirjaani *Totuus kiihottaa* lopulta käsiteltiin. Ja voitteko kuvitella, kirjani saama vastaanotto oli ikään kuin ennustettuna jo teokseni sivuilla:

> miehiä halpojen nuorten naisten sijasta. Nykyisin ne ovat feminismin linnakkeita. Kognitiivista moniselitteisyyttä sisältäviin asioihin ja erimielisyyksiin reagoidaan mediassa, kustantamoissa ja feminismin pääkonttorissa, yliopistossa, epä-älyllisillä ja tunteenomaisilla tavoilla, ja kriittisyys yritetään kääntää ”häirinnäksi”. Arvostelua ei pysähdytä ajattelemaan, vaan se tuomitaan suorasukaisesti ”rasismina” tai ”loukkaavana”. Tiedemiehiltä vaaditaan lännenelokuvista tuttua naistenpalvontaa ja uusherrasmiesmäisyyttä, jotka edellyttävät asioiden sopeuttamista jo ennestään sovittuihin käsityksiin, hallintoretoriikkaan, ”soveliaaseen puhetapaan”, poliittiseen korrektiuteen tai Suomen Sosialidemokraattisen puolueen ohjelmaan. Itsehillintää ja -kriittisyyttä ei esiinny lainkaan.

Totuus kiihottaa, sivu 264.

Jo näistä tekstilainauksista voidaan huomata, kuinka sarkastiseen valoon kirjani vastaanotto mediassa, viranomaisissa ja niin sanotussa tieteellisessä toiminnassa joutui heti teoksen ilmestyttyä.

Olin ikään kuin kirjoittanut tutkimuksen myös teokseni vastaanotosta jo etukäteen. Mutta älkää olko huolissanne, julkaisen asiasta reseptiotutkimuksen myös jälkikäteen. Se on jo tekeillä, ja nimeksi tulee *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta*.

Keskiviikkona 23. joulukuuta 2020

JOULUN KUVASTO

Helsingin Sanomien Teema-liite eläytyi itsenäisyyspäivän tunnelmaan vihervasemmistolais-feministisen agendansa mukaisesti ja julkaisi joulun alla niteen 5/2020, jossa valistettiin sosiaalisen konstruktionismin hengessä, että *Tuntemattoman sotilaan* vänrikki Koskela – siis se hyvä upseeri – oli vain ”kollektiivisen alitajunnan haavekuva”. Saman lehden mukaan Väinö Linna ”lavastettiin työläiskirjailijaksi”.

Kollektiiviseen tiedostumattomaan viittaaminen vihjaa, ikään kuin Hesarin toimittajat ymmärtäisivät jotakin Carl Gustav Jungin kehittelemästä psykoanalyysista. Kuitenkin jo lähtökuopissa meni vikaan: psykoanalyyttisessa teoriassa suositellaan käyttämään käsitettä ’tiedostumaton’ käsitteen ’alitajunta’ sijasta, sillä tajunta ei ole yläpuolella eikä alapuolella, ja tiedostumattomuus on passiivista (siitä muotoilu ”tiedost*u*maton” – ei ”tiedost*a*maton”).

Tavallaan jokainen romaanin hahmo voi olla ”kollektiivisen alitajunnan” tuote, sillä jokainen heistä on enemmän tai vähemmän fiktiota. Todellisiakin henkilöitä romaanissa vilahtelee, kuten Antti Rokka, jonka Linna sanoi jo vuonna 1955 olleen sakkolalainen pienviljelijä Viljam Pylkäs, mutta hänkin monin tavoin muunneltuna. Hesarin viisastelulla lienee tarkoitus jälleen kerran todistella, että Suomea sydämestään puolustaneiden hyvyys oli vain haaveiden havinaa ja idealisoitua kuvitelmaa, eikä mikään ole todellista.

Juuri sillä tavalla asioita on opetettu yliopistojen vihervasemmistolais-feministisillä kirjallisuuden tutkimuksen laitoksilla. Oppimestareina on käytetty äärivasemmistolaisten teoreetikoiden mielipiteitä, kuten Benedict Andersonin teosta *Kuviteltu yhteisö – Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua*.[463] Käsittelin asiaan liittyviä ajatusvirheitä teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 124–125.

Sen voin joka tapauksessa varmentaa, että *Tuntemattoman sotilaan* kommunisti Lahtinen ei ollut vain ”kollektiivisen alitajunnan” tuote vaan kyllä hän oli ihan oikean *kollektivismin* tuote.

Entä Teema-liitteen väitteet Väinö Linnan *lavastamisesta* työläiskirjailijaksi? Pelkkää puppua. On sivumennen sanoen hämmästyttävää, millaisella innolla valtamedia on omaksunut useita kirjoituksissani toistamiani käsitteitä oman diskurssinsa osaksi. Olen käyttänyt tavan takaa muun

muassa lavastamisen käsitettä puhuessani median tavasta harhauttaa lukijoita; viimeksi silloin kun Helsingin Sanomat yritti lavastaa minusta naisvihaajaa peittääkseen mediakritiikkini todellisen sisällön. Ja nyt Sanomissa sanottiin, että Linna lavastettiin lukijoille.

Väinö Linnaa ei lavastettu miksikään, vaan hän oli työläiskirjailija ja työväenluokkaisista oloista lähtöisin. Urjalassa lapsuutensa viettänyt isoäitini, joka oli syntynyt vuonna 1909, muisti aikoinaan kertoa kansalaissodasta sen, että punaisten kerätessä seutukuntalaisilta aseita pois, oli myös hänen kotinsa porstuaan astunut punaisella hihamerkillä varustautunut komennuskunta, jota johti Vihtori Linna, Väinö Linnan isä.

Oli kysynyt talon isännältä, mitä aiot naulakossa roikkuvalla pienoiskiväärillä tehdä. Ja oli saanut vastauksen, että joskus ammun sillä sian, joskus lehmän ja toisinaan päästän päiviltä koiran. ”No pidä sitten pössykkäsi, et kai sinä sillä ihmistä ammu”, oli Linna tokaissut. Aseen haltija kun oli puolueeton ja sellaisena pysyi kansalaissodan yli.

Työväenluokkainen tausta ulottuu Väinö Linnan lapsuusvuosista hänen sotakokemuksiinsa ja romaaneihinsa. Olisi hullunkurista väittää muuta. Tieteellisen kunnianhimon vallassa tehtyjä päättömiä esityksiä kohtaa silloin tällöin, sillä ”tutkimusta” pidetään informatiivisena, kun se on yllättävä ja epäennustettava. ”Tutkijan” kuuluisuus ja rahavirrat kasvavat muiden korjatessa virheitä.

Ostakaa Obamaa

Kritisoin teoksessani *Totuus kiihottaa* sanomalehtien lisäksi myös kustannus- ja kirjakauppaporrasta. Arvostelin kirjakauppojen tapaa rahdata rekkalavoittain omien kirjoittajasuosikkiensa teoksia myymälöiden sisäänkäynneille. Feministien hallussa olevassa kustannus- ja kirjakauppakartellissa ilmeisesti ajatellaan, että tarjonta luo kysyntää ja tuputus tukkii suut. Kustannusyhtiöiden omistamassa Suomalaisessa Kirjakaupassa näköjään tiedetään, mikä myy.

Kirjakaupan vaalimainos 8 vuotta myöhässä.

Niinpä Suomalainen Kirjakauppa on laittanut sisäänkäynneilleen ajankohtaisen mainoksen Barack Obaman elämäkerran ilmestymisestä. Näin Obama saapui ajallaan kuin joulupukki vappujuhliin ja sanoi ”Hoo, jos minä olen musta, olen minä kaikilta tunnettu!”

Kiinnostaako tuo nyt enää ketään, sillä Tiernapojathan kiellettiin Stockmannilla jo? Paljon enemmän lukevaa yleisöä luulisi kiinnostavan, mitä sanottavaa Donald Trumpilla olisi, sillä media murjoo häntä jatkuvasti, eivätkä hänen omat näkemyksensä ole päässeet esille kuin Twitterissä. Juuri siksi hän esiintyykin siellä, kun muita henkireikiä ei ole jätetty.

Trump on kyllä kirjoittanut toimittajiensa editoimina muutaman kirjan, joita ei ole tietääkseni liioin suomennettu vallitsevan informaatiosodan merkiksi. Sen sijaan Obaman elämäkerta on kuin asetoimitus monikulttuuriseen infosotaan. Hänen kirjansa ilmeisesti tarvitsee mainostamista, sillä muuten sitä ei osta kukaan.

Oma teokseni taas sensuroitiin täysin ilman perusteita ja tieteen sekä sananvapauden vastaisesti, mutta muuten se olisi myynyt todennäköisesti noin kymmenentuhatta kappaletta. Tappio itselleni on varovaisestikin arvioiden noin viisi euroa niteeltä, eli viisikymmentätuhatta euroa.

Mainetappio sensuurin harjoittajille itselleen ja suomalaiselle tieteelle on rahassa mittaamaton. ”Toimittajien vainoamisesta” muutamat feministit jaksavat kyllä länkyttää, ja valtamedia sallii tuota kähinää enemmän kuin bittiavaruuteen mahtuu. Mutta tiedevainot ja tutkimustoiminnan ahdistelu painetaan villaisella, mikä on merkki tiedepoliittisten sortotoimien vakavuudesta.

Monikulttuuri-ideologian mannekiinit

Joulun kuvastoon kuuluu kirjakauppojen vaalimainoksessa olevan Obaman lisäksi myös rättikauppa H&M:n monikulttuuri-ideologinen pysäkkimainos. Mainoksessa keekoilee rastaukkainen *people of colourin* edustaja sylissään vitivalkoinen lapsi. Tämä ei tee H&M:stä uutta Benettonia, vaikka esikuva onkin selvä.

Rastatukka ja valkoinen pienokainen ovat asemoidut kuvaan tavalla, jolla etnisesti erilainen henkilö esitetään lapsen suojelijana ja lapsi täysin hänen armoillaan olevana.

He katsovat yläviistoon ikään kuin toiveikkaasti tai torjuen sieltä päin tulevaa uhkaa. Kuvan tarkoitus lienee ohjata katsojaa ajattelemaan, että lapsen ollessa rastafarista täysin riippuvainen, hän tietenkin tekee lapselle jotain hyvää: suorastaan huolehtii hänestä ja takaa hänen hyvinvointinsa, vaikka ei ilmeisestikään ole tämän biologinen isä.

Mitä tämä tarkoittaa?

Koska katsojalla on vahva motiivi ajatella lapsen parasta, hänelle luodaan motiivi samastua rastatukkaiseen ja sitä kautta ohjautua ajattelemaan, että maahanmuutto on ihanaa, sillä se pelastaa lapsemme pahoinpitelyiltä, raiskauksilta ja pahoilta suomalaisilta miehiltä, jotka hylkäävät lapsensa juuri niiden maahan tulleiden hyvyyden lähettiläiden käsiin, jotka kantavat vastuun suomalaisten ihmisten elatuksesta.

Eivätköhän ainakin feministit ryntää nyt kiittämään mainoksen hellyttävyydestä omassa hormonipurskeiden ohjaamassa älynvaelluksessaan ja juokse täyttä laukkaa rättikauppaan avaamaan kukkaronsa. Mutta mihin kyseistä mainosta tarvitaan, kun pääosassa ei ole mikään vaate eikä hintalappu? Mitä mainoksella koetetaan väittää tai ilmaista? Onko tarkoitus osoittaa jotakin epätodeksi tai vakuutella jonkin ideologisen väitteen puolesta?

Nähdäkseni kyseessä on pelkkä monikulttuuri-ideologinen propaganda. Se osoittaa, että liikeyritykset pyrkivät tekemään politiikkaa sekä muokkaamaan asiakkaidensa ajatuksia kuluttajilta kiskomillaan rahoilla. Sama näkyy myös firmojen tavassa sisällyttää tuotteiden hintoihin kehitysapukuluja ja ilmastonsuojelumaksuja sekä pyrkimyksessä upottaa asiakkailta perimiään maksuja omaan hyväntekeväisyyteensä.

Toisella kädellään nämä moraaliposeeraajat hyödyntävät lapsityövoimaa ja alipalkkausta ja toisella kädellään silittelevät imagoonsa tulleita ryppyjä ja epäilyksiä siirtomaaimperialismista, joka jatkuu edelleen globaalin kapitalismin muodossa. Tämä osoittaa, kuinka ohut tiedostavien ja eettisesti valveutuneiden kuluttajien ja tuottajien eetos on tavaraketjussa, kun vakaumuksellisesti vihervasemmistolainen nuoriso vetää muotikuteet päälleen ja lentää sitten Goalle ilmastonmuutoksen vastaiseen mielenosoitukseen.

Tuo ilmastopolitikointi ja monikulttuuri-ideologia ”suvaitsevuuden” vaatimuksineen ja maasta toiseen hyppimisen ihanteineen ovat ristiriitaisia ja läpimätiä ajatussuuntauksia. Ne tuovat mieleen 1970-luvun, jolloin jokaisen piti olla ”rauhanpuolustaja”, jotta Neuvostoliitto voisi valloittaa ydinsodan uhallaan koko maapallon ja romuttaa itsenäiset kansallisvaltiot.

Lauantaina 26. joulukuuta 2020

MUISTELMIA JA ELÄMÄKERTOJA, OMIA JA MUIDEN

Jouluna, jolloin aika tuntuu pysähtyvän eikä katse ole vielä uudessa vuodessa, on luontevaa eläytyä menneisiin ja lukea muistelmia ja elämäkertoja. Perehtymiseni alla on ollut kaksi teosta, joista toinen on muistelmakirja ja toinen eräänlainen elämäkerta.

Lääkintöhallituksen entinen ylilääkäri ja Suomalaisuuden Liiton pitkäaikainen puheenjohtaja, dosentti Heikki Tala julkaisi hiljattain omaelämäkertansa, joka koostuu hänen muistelmistaan. Hän laittoi sen tulemaan myös minulle, mistä kiitokseni.

Teoksen nimi on *Kaiken maailman hampaissa*, ja onhan hän toki myös ollut. Teosta lukiessani olen voinut palata omiin lapsuuden- ja nuoruudenmaisemiini. Pari asiakohtaa kiinnittivätkin huomioni. Vuonna 1939 syntynyt Heikkihän kävi äidinpuoleisen isoisäni johtamaa kansakoulua Kiikan Talankylässä, ja kirjassaan hän muistelee kokemuksiaan koulun moraalin ylläpidosta näin (s. 25):

> Opettajamme Bruno J. Aalto oli sodassa ollut komppanianpäällikkö ja kuri sen mukainen. Jos syylliseksi todettuja oli kaksi, päitä hakattiin yhteen, jos vain yksi niin päätä iskettiin seinään. Menetelmä oli tehokas, kuri säilyi ja virret opittiin. Erityisellä painolla lauloimme Sibeliuksen kiitosvirttä ”hän säät ja ilmat säätää ja aallot tainnuttaa” – olihan opettajan nimi Aalto. Muistan hyvällä hänen evästyksiään elämän matkalle, mutta joillekin saattoi jäädä käsittelyistä henkinen trauma.[464]

On vaikea ottaa Heikin kokemuksiin kantaa, sillä itselleni ovat jääneet isoisästäni pelkästään myönteiset muistot. Hänen menehtyessään – osittain sotien jälkiseurauksiin – jo 65-vuotiaana olin tosin niin pieni, että kysyin hänen hautajaistensa jälkeen, milloin pappa tulee. ”Ei tule enää koskaan”, vastasi isoäitini.

Sellainen mahdollisuus vallitsi myös sota-aikana, sillä puolisonsa joutui taistelemaan mitä pahimmassa paikassa, Karjalan kannaksen Syvärillä. Muistoina jatkosodasta on edelleen jäljellä esineistöä, joka muistuttaa toisenlaisesta todellisuudesta kuin missä elää tämä yltäkylläisyyden maljaansa tyhjäksi hörppivä sukupolvi. Se saanee maksettavakseen edamsukupolven tekemät runsaat valtionvelat. Sodan todellisuudesta kertovat

edelleen kaiverruksilla koristellut ammusten hylsyt ja hylkytavarana mukaan poimitut venäläiset posliiniomenat ja taskukellot. Ne kertovat Samsungeja lahjapaketeista kuoriville, millaista tuo aika oli.

Talankylä muodosti Heikin kuvauksesta päätellen samanlaisen *Gemeinschaft*-tyyppisen perinneyhteisön kuin Emmanuel Le Roy Ladurien kirjassaan kuvailema ranskalainen kylä Montaillou.[465] Kiitokseni Heikille poliittisen korrektiuden välttämisestä, sillä hän tilittänee näkemyksiään rehellisesti, mukana maininnat enostani Tapiosta, josta tuli sittemmin opetusneuvos ja koulutoimenjohtaja moneenkin kuntaan ja kaupunkiin, viimeksi Porin suunnalle.

Sota-aikaan teki mieleni palata vain eläytyäkseni tuon ajanjakson erilaisuuteen. Luulen, että virsien loilottaminen kouluissa johtui siitä, että sukulaiseni ovat olleet musikaalisia, ja myös isoisäni veljestä tuli sukumme kenties hupaisin neuvos, musiikkineuvos. Toivon, että yhtään neuvosta ei enää tule, sillä muuten tuloksena on neuvosten liitto. Neuvoksia olikin takavuosina niin kuin nykyaikana tohtoreita, kun jokainen ilmaan heitetty kivi humahtaa hatusta läpi osuen jonkun päänuppiin. Omassa tapauksessani onnekasta on ollut vain se, että kahdesta väitöksestäni ei tullut yhtään ylimääräistä tohtoria.

Oma kansallismielisyyteni ei välttämättä ole mitään sukuperua. Enemmän yhteistä voi löytyä filosofiasta. Vaarini kävi kasvatusopillista seminaaria J. E. Salomaan aikana ja suhtautui kuulemma melko myrkyllisesti Eino Kailan universalistisiin tiedeihanteisiin, joita hän piti kylminä ja kyynisinä. Hänen oma lujuutensa puolestaan oli lempeyttä, kuten runoilija sanoisi.

Usein jälkeläiset myös kääntyvät isiensä opetuksia vastaan, mutta sen verran minussa on isoisän moraaliverta, että pidän vääränä pilata erästä tämän maan tunnustettua ulkopoliittista saavutusta. Se on, että maassamme ei ole syviä etnisiä ristiriitoja, niin kuin vaikkapa Virossa.

Siksi pidän välttämättömänä karkottaa, käännyttää tai palauttaa tästä maasta tänne pyrkivät tai saapuvat rikoksen tekijät, ja tämän sanon filosofian ja sosiaalipsykologian asiantuntijanäkökulmasta enkä mistään ahtaasta ja muodollisesta pykäläkoreografisesta näkökulmasta. Sellaiset juristinäädät, jotka ulkomaalaisten ”perusoikeuksiin” vedoten vaarantavat omien kansalaistemme perusoikeudet, pitäisi lähettää palautettavien suojattiensa perään. En tietenkään tarkoita, että heidänkään lävitseen pitäisi konekiväärillä laskea, mutta heidät tulisi saada ymmärtämään, mitä he oikeastaan tekevät kansainvälistä lakiläppää lukiessaan ja EU-papereita pyöritellessään.

Heikki Tala kirjoittaa elävästi (s. 23) myös suhteestaan Mannerheimin syntymäkotiin Askaisten Louhisaareen, joka oli sukunsa omistuksessa vuosina 1903–1961. Nykyisin se on valtion omaa. Olisi Heikki mennyt naimisiin mutsini kanssa, joka on samaa vuosikertaa kuin hän, niin ties kuka olisi tuon kartanon herra.

Mutta niin hän ei tehnyt. Lähetti vain terveisiä äidilleni, ”jos vielä elää”. Kyllä hän elää, tosin vanhuudenheikkona 81-vuotiaana. Jo muutama vuosi sitten sain äidiltäni sydäntä särkeviä kirjeitä siitä, kuinka häikäilemättömän ja epäoikeudenmukaisen kohtelun uhriksi olen joutunut tiedeyhteisössä, joka omankin näkemykseni mukaan on mielivaltainen, mätä ja älyllisesti löysä.

Kunpa nuo vihervasemmiston punikkifasistiset sissit ymmärtäisivät hyvän sään aikana lopettaa mätkimiseni, ihan vain armahtaakseen viattomat lähimmäiseni enemmältä huolelta sekä säästääkseen sivulliset kidutukseltani, jota on varmaankin ollut irvokasta katsella.

En sano näin puolustaakseni itseäni, sillä tiettyyn erilaisuuteeni liittyvä *pressure proof* on tehnyt minusta järkkymättömän pieniä vastoinkäymisiä kohtaan. Se hionut minusta myös periksiantamattoman itseäni tyhmempiä vastaan, joten en pelkää mitään. Samasta syystä halveksin niitä vihervasemmistolaisia kitisijöitä, jotka marisevat aina vain tasa-arvoisemman ja yhdenvertaisemman yhteiskunnan perään.

Kun itse olen joutunut käymään omaa kolmekymmentävuotista sotaani tuota yliopistojen Punaista Armeijakuntaa, Suomen surkeaa taloudenhoitoa, median valheellisuutta ja luonteettomia, matalamielisiä sekä persoonattomia filosofeja vastaan, en voi pitää syntymädemarien hyvinvointidivaaneilta kuuluvaa kverulatoriaa ja Taffel-sipsien mussutusta perusteltuna.

Talousasioista tärkeintä osaa en muuten oppinut Tampereen yliopiston taloudellis-hallinnollisessa tiedekunnassa, jossa luin alun perin filosofiaa ja julkisoikeutta, vaan omalta isältäni, jolta on peräisin sukunimeni. Hän taas on ollut ikänsä kaiken kunniallinen pankkimies, korkeassa iässä jo hänkin. Olen siis ylpeä tavallisista suomalaisista sukujuuristani, joihin on liittynyt urheaa ponnistelua perheen elättämiseksi, sedan-mallisia perheautoja ja tarkkaa taloudenpitoa, jossa ei tavoitella kaikkea, mitä halutaan, vaan tyydytään siihen, mikä on välttämätöntä.

Perheen elatuksen kaltaiseen urotekoon en ole itse ryhtynyt. – Miksikö? Siksi, että minulla on elämäntehtävä.

Mutta näin on tultu jo kauaksi Heikki Talan muistelmista. Luin kyllä kirjan loppuun, koskien myös hänen autojaan Triumph Heraldista Renault Lagunoihin, Subaru Legacyihin ja muihin tämän ajan leguaaneihin ja talismaanehin. Vielä sivulta 168 alkava toiminta Suomalaisuuden Liitossa ja siellä tehtävä kielipolitiikka sai huomioni, mutta kirjan loppupuolen hammaslääketieteelliset kartat ja kuviot eivät enää jaksaneet minua kiinnostaa, vaikka myös ”fluorisodasta” minulla on omakohtaisia kokemuksia.

Värikäs on joka tapauksessa Talan kansainvälinen ura, ja varmaan osaksi hänen ansiotaan on, että minullakin on ehjät hampaat!

Menen sitten aivan toiseen asiaan.

Kun Perussuomalaisten historioitsijaksi ryhtynyt Lauri Nurmi julkaisi Jussi Halla-ahoa käsittelevän elämäkertateoksen,[466] huomioni kiinnittyi kolmeen seikkaan.

Ensinnäkin (1) valtavirtamedia poimi teoksesta vain erään lillukanvarren. Lehdet kiinnittivät huomion teoksessa mainittuun yksityiskohtaan: väitteeseen, että Halla-aho edustaa ”antisemitismiä” mielipidekirjoituksissaan. Nurmi ja hänen äänenvahvistimenaan toimiva valtamedia viittasivat Halla-ahon taannoisiin teksteihin, joissa hän mainitsi, että juutalaisten kansanmurha eli holokausti ei jaksa erityisemmin kiinnostaa häntä, kun maailmassa on tehty monta muutakin kansanmurhaa, niin Venäjällä, Afrikassa kuin Kauko-idässäkin.

Kirjan käsittely mediassa oli samanlaista kuin oman tutkimukseni *Totuus kiihottaa* raatelu: huomio pyrittiin kiinnittämään vain muutamaan marginaaliseen yksityiskohtaan, joista pääteltiin ja johdeltiin mielikuvituksellisia manifesteja. Halla-ahon tapauksessa esiin nostettiin oletettu ”juutalaisvastaisuus”, ja omassa tapauksessani kirjaani mustamaalattiin kuvitellulla ”naisvihamielisyydellä”. En näkisi, että kummallakaan tendenssillä olisi minkäänlaista relevanssia suomalaisessa nykypolitiikassa – ei edes vaikka media niitä toivoisi, mutta medialle onkin ilmeisesti tärkeää vain murjoa.

Asioiden ydinhän ei ole siinä, mitä ajatellaan historian kansanmurhista (melko karkea nosto nyky-Euroopan poliittiseen diskurssiin). Kenties Halla-aho ei ole tehnyt kyllin selväksi sitä, mitä hän omalla turhautuneisuudellaan tarkoitti. Asioiden ydin on siinä, *mitä* jatkuvalla holokaustin kauhistelulla ja museorasimista muistuttamisella ajetaan *nykyisessä valtamediassa*. Kansanmurhia karsastelemalla yritetään uskotella Euroopan kansalaisille, että kaikenlainen maahanmuuton ja vierasväkivallan vastustaminen muka on uusi holokausti. Kansanmurha onkin ehkä tapahtumassa, mutta jihadistisen terrorin uhreina ovat olleet etupäässä länsimaiden kansalaiset.

Halla-aho joutui myös kinastelemaan Yleisradion taannoisessa TV-ohjelmassa Kepun Annika Saarikkoa vastaan, jonka mäkätyksessä ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” puolesta ei ollut lainkaan pohdittu, mitä nämä filosofisesti monitulkintaiset käsitteet pitävät sisällään ja kuka maksaa toisten kansakuntien elatuksesta kertyvät laskut.[467] Saarikon vallankumoksellisessa retoriikassa, johon kuuluvat ”tinkimättömyys” ja useat muut ehdotonta erimielisyyttä ilmaisevat käsitteet, näkyvät vain ajattelemattomuus ja puolivillaisuus, ja siinä kumisevat ne tyhjät tynnyrit.

Kun ”maahanmuuton kuluista säästäminen ei Saarikon mukaan vaikuta aina loppuun asti mietityltä” (Yleisradion uutinen),[468] Halla-aholta vaadittiin huomattavaa taiteellista silmää ollakseen huomaamatta, että *perussuomalaisten ihmisten* ihmisarvoa polkevien tanttojen kanssa ei voida päästä mihinkään yhteistyöhön, ei ainakaan ennen kuin sensuuriministeri suostuu siirtymään pois istumasta kirjani päältä. Yhteistoiminta näyttää

olevan yksinkertaisesti mahdotonta heidän älyllisen rajoittuneisuutensa ja pienimielisyytensä vuoksi. Kepun ainoa toivo istua hallituksessa Perussuomalaisten kanssa on, että toiselta puolelta vastaan tulee joku Paavo Väyrysen tapainen realisti ja rationalisti.

Toinen (2) huomio koskee Nurmen kirjan tapaa käsitellä kohdettaan objektivoivasti. Kun Halla-aho ei myöntänyt kirjoittajalle haastattelua, hän samalla pidätti kirjoittajalta mahdollisuuden käyttää kohdettaan pelkkänä kumileimasimena, jolla olisi lunastettu muka-oikeutus kirjassa sanotulle.

Olikin viisasta kieltäytyä tukemasta kuvainraastoa, jollaista kaikki perussuomalaisia koskeva kirjoittelu mediassa on. Hullunkurisella tavalla Nurmi kaupitteli sittemmin kirjaansa Akateemisessa Kirjakaupassa omalla singeerauksellaan varustettuna. Hän kai ajatteli, että teoksen päähenkilö toimikoon jalustana patsaalleen.

Kolmas (3) huomioni koskee teoksen informatiivisuutta. Varsinkin kirjan alkupuolella on kiinnostavaa tietoa Halla-ahon lapsuudesta ja nuoruudesta. Niiden kaivelu tuntuu tosin urkinnalta. Joka tapauksessa kirja vaatii korjaamaan Halla-ahosta monilla vihervasemmiston vihapuhealustoilla, myös Wikipediassa, esitettyä disinformaatiota. Kirjan mukaan Wikipediassa (elokuu 2020) Halla-aho esitettiin alkoholisoituneen yksinhuoltajaperheen lapsena Tampereen elementtilähiöstä, kun toisella tapaa katsoen hän onkin pohjalaisen virkamies- ja pappissuvun vesa ja ylioppilas yhdeksännessä yhtäjaksoisessa polvessa!

Wikipediassa on muutakin vikaa kuin pelkkä puolueellisuus, epätasaisuus, alkuperä- ja lähdeongelmat sekä yleinen epäluotettavuus. Kirjoitin niistä mediatutkimukseni luvussa 15.3. Samat ongelmat koskevat myös Lauri Nurmen kirjaa. On epäreilua, että elossa(kaan) olevat ihmiset eivät voi itse vaikuttaa siihen, mitä heistä esitetään tietona julkisesti niin kirjoissa, lehdissä kuin sähköisessä mediassakin.

Tieteen ja historiankirjoituksen etiikka vaativat, että asiat pitäisi kysyä ihmisiltä itseltään. Journalistin etiikka ei tosin tällaista edellytä, jos asiat muutoin tiedetään. Siksi Nurmen kirja onkin alaotsikkonsa mukainen: ”epävirallinen elämäkerta”. Autorisoitu elämäkerta puolestaan olisi sellainen, jonka kohde itse tarkistaa ja hyväksyy.

Olen ratkaissut ongelman kirjoittamalla *omaelämäkerran*. Jo vuonna 2008 julkaisin akateemisen elämäkertani nimeltä *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä*. Elämäkerta kun on syytä kirjoittaa mieluummin ajoissa kuin liian myöhään. En siis ole vältellyt lentävän lauseen totuutta, että muistelmien kirjoittaja voi valehdella, mutta omaelämänkertansa kirjoittaja paljastaa itsensä aina.

Ehkä pitäisi vielä kirjoittaa poliittinenkin omaelämäkerta, kun asiat ovat sopivasti kesken ja niihin voi vielä vaikuttaa. Toisaalta joudun kysymään, miksi kirjoittaa enää mitään, kun aiemmatkin kirjani ovat useimmilta lukematta ja teoksiani kunnioitetaan sensuurilla.

Maanantaina 28. joulukuuta 2020

STOCKMANN-SUOMI

Vielä 2000-luvun alkupuolella kiinteistöjen arvo mitattiin etäisyyden funktiona Stockmannin nurkalta. Nykyisin asuntojen arvon mittarina on etäisyys lähimpään Tokmanniin.

Näin alennusmyyntien aikana on paikallaan pohtia, mitä tapahtui, kun Stockmannin tavaratalokonserni päätyi konkurssin partaalle. Stockmannista luettujen uutisten ja tilinpäätöstietojen mukaan tavarataloyhtiön vaihtoehdot olivat pian: joko jättää konkurssihakemus tai hakeutua yrityssaneeraukseen.[469]

Jälkimmäinen on ainakin ensikäden ratkaisuna toteutunut, kun työeläkeyhtiö Varma haki yrityksen saneeraukseen viime huhtikuussa; tosin sekin on epäonnistunut, sillä joulukuussa Stockmann ilmoitti, että konserni myy Helsingin, Tallinnan ja Riian kiinteistöt, jotka yritys oli joutunut panttaamaan yhteensä noin 737 miljoonan euron velkojensa vakuudeksi.

Yrityssaneeraus tarkoittaa käytännössä sitä, että firma horjuu kuilun partaalla pidellen kiinni kielekkeen yli roikkuvasta köydestä. Saneerauksen tehtävä on selvittää, onko liiketoiminta vielä elinkelpoista ja onko tekohengittäminen parempi ratkaisu kuin konkurssi. Saneerauksen ajan firma on perintäkiellossa, eli myöskään velkojat eivät saa saataviaan. Kyse on siis jatkoajan hankkimisesta.

Viime keväänä alkanut yrityssaneeraus kariutui alkuunsa koronakriisin karkotettua asiakkaat, ja voidaan kysyä, mitä vielä ehtii tapahtua, sillä äskettäin julkaistu saneerausohjelma on laadittu kahdeksaksi vuodeksi.

Se, että Stockmann ei ole konkurssissa, johtuu vain kahdesta syystä: kiinteistövarallisuus oli realisoimatta, ja konkurssissa yhtiön osakkaiden varallisuus olisi muuttunut kokonaan arvottomaksi. Paljon ei tosin enää konkurssissakaan menetä, sillä osakkeet ovat jo nyt romahtaneet kaikkien aikojen ennätyksestään 37 eurosta noin 1 euron tasolle.

Stockmannin virheet

Syyt Stockmannin alamäkeen eivät löydy tietenkään vain koronakriisistä. Stockmann velkaantui jo pitkään Helsingin keskustan tavarataloon tekemiensä laajennusten vuoksi. Toinen suuri virhe oli toiminnan laajentaminen Venäjälle Nevski-keskukseen ja omaan tavarataloon, joista se on nyt luopunut.

Velkaantuminen omia toimitiloja vastaan oli sangen tyhmää, sillä toimitilat eivät ole helposti realisoitavissa velkojen vakuuksina, mikäli liiketoiminnassa tulee jostakin syystä takkiin. Niinpä firma ei ole pelastettavissa

tappiojaksojen syntyessä ilman toimitilojen myyntiä. Se puolestaan heikentää liiketoimintaedellytyksiä entisestään.

Venäjälle laajentuminen oli suuren riskin politiikkaa, ja se olisi jokaisen yrityksen hallinnossa istuvan pitänyt ymmärtää. Joudunkin usein ihmettelemään niin sanotujen liikkeenjohdon konsulttien ja yritysten hallitusammattilaisten pään tyhjyyttä.

Stockmann laittoi kaiken yhteen koriin: jatkuvaan laajenemiseen ja menestymisen odotukseen niin Venäjällä, Virossa kuin Latviassakin. Yritys on tehnyt saman virheen kuin Finnair, joka sivumennen sanoen sai erään johtajansa Stockmannilta.

Myös Finnair on laittanut kaiken Kaukoidän liikenteen varaan ja tehnyt jättiläismäiset investoinnit jumbokoneiden laivueeseen.[470] Laajasta syöttöliikenneverkostosta on toki hyötyä suomalaisille, kun Euroopan verkosto on tiheä, mutta kaikki toimii vain sen oletuksen varassa, että kysyntää Kaukoidän liikenteessä riittää.

Koronakriisi osoitti, että oletus voi mennä helposti nurin. Se voi kaatua myös poliittisten olojen muuttumiseen Kiinassa, aivan niin kuin Venäjällä on käynyt. Myös Finavian miljardilaajennukset Helsinki-Vantaalla voivat osoittautua vuosisadan investointivirheiksi, jotka realisoituvat kuin komediaryhmä Mankelin ”Unelmista tottassa”.

Hallitus pääomittaa jälleen valtioenemmistöistä lentoyhtiötä lähes puolen miljardin lainalla,[471] sillä Suomi on saari. Lopun Finnairista tekevät ”päästöjen puolittaminen vuoteen 2025 mennessä” ja teknisesti mahdoton ”hiilineutraalius vuonna 2035”, joka varmasti toteutuukin, sillä vihreästi johdettuna ei yhtiötä silloin enää ole. Ongelmana on, että isäjohtajia ohjaavat Bemariensa takapenkeiltä heidän murrosikäiset teinityttärensä, jotka mäkättävät ilmastonsuojelusta.

Mutta takasin Stockmannille. Firma laajeni aikoinaan myös Itäkeskukseen ja Vantaan kauppakeskus Jumboon, joiden toimitilat ovat kalliita ylläpitää. Tampere ja Turku ovat alueellisia keskuksia, joilta löytyy myös ostovoimaa, mutta Itä-Helsingissä ja Vantaalla sitä ei ole. Oulun liikkeen firma ymmärsi laittaa kiinni. Samoin olisi kannattanut tehdä Tapiolan liikkeelle, sillä se joutui pitkäksi ajaksi metrotyömaan piirittämäksi, mikä karkotti asiakaskunnan.

Vuonna 2013 Stockmannilla aloitetut saneeraustoimet eivät ole osoittautuneet liiketoimia paremmiksi. Niillä vain päästiin eroon surkeiksi osoittautuneista investoinneista, kuten Seppälä Oy:stä ja Hobby Hallista. Korjausta olisi tarvittu yrityksen koko strategiaan.

Keskiluokan köyhtyminen

Entä mitä Tokmanni tähän kuuluu? Kuuluupa vertailukohtana hyvinkin. Kyseisellä pörssiyhtiöllä menee hyvin ja kurssi on huipussaan, mikä kertoo

asiakaskunnan rakenteellisesta muuttumisesta ja kulutustottumusten muutoksesta.

Stockmannin vajoaminen ja Tokmannin nousu kertovat *keskiluokan katoamisesta* ja kansakunnan köyhtymisestä. Kyse ei ole vain siitä, mitä liikkeenjohdon ja markkinoinnin ammattilaiset toistelevat: että kyse on myöhästymisestä *verkkokaupan kehittelyssä*.

Verkkokauppa on nimittäin yksiulotteista, eikä merkitystä ole ostopaikalla tai -kokemuksella vaan etupäässä valikoimalla ja hinnalla. Viimeksi mainitulla Stockmann ei ole koskaan kilpaillut, paitsi alennusmyynneissä ja Hulluilla Päivillään. Stockmannin perinteinen markkina on ollut ensisijaisesti hintoja tuijottamattoman yläluokan ja ostovoimaisen keskiluokan keskuudessa. Stockmannilla ei koskaan sanottu mitään halvaksi vaan kehotettiin vain katsomaan hintaa (”*titta på priset*”).

Pääkaupunkiseudulla ja muissa kasvukeskuksissa asuva keskiluokka alkaa olla korviaan myöten veloissa asuntojen jatkuvan ylikallistumisen ja hintojen kuplaantumisen vuoksi. Niinpä ostovoimaa ei riitä enää Stockmannin ovelle, vaan jonoja syntyy Lidliin ja Tokmannille. Tässä on eräs keskeinen syy Stockmannin alamäkeen.

Elämystavaratalokonsepti olisi säilyttänyt alkuperäisen liikeidean

Mitä Stockmannilla sitten olisi kannattanut tehdä? Vastaus on: laittaa kaikki muut liikkeensä kiinni Helsingin keskustassa sijaitsevaa tavarataloa lukuun ottamatta. Myynnin menetyksen olisi voinut kompensoida tuomalla verkkokaupan 5,5 miljoonan suomalaisen ulottuville ja esittämällä siellä pohjattoman tavaravalikoiman ohuella varastolla.

Konsernin olisi pitänyt tehdä päätavaratalostaan niin sanottu *elämystavaratalo*, jossa myydään tuotteita, joita ei pääse edes näkemään missään muualla. Ei olisi pitänyt tavoitella alempaa keskiluokkaa vaan myydä vain ja ainoastaan ostovoimaiselle parempituloiselle väelle: vähemmän mutta kallista. Nyt se päätyi kaupittelemaan halvalla ja tappiollisesti paljon, mutta myymään kalliilla ei yhtään.

Taustalla oli strateginen virhe ja ristiriitainen intentio. Tavoiteltiin laajaa yleisöä ja hyvää ostovoimaa pystymättä kuitenkaan tarjoamaan enää sellaista ekstraa, jota Stockmannilta oli totuttu odottamaan.

Eräs liikkeenjohdollinen totuus on, että älä myy mitään rahattomille, vaan tee kauppaa vain sellaisten kanssa, jolla on varaa maksaa. Ne, jotka käyvät kauppaa tuhannen euron käytettyillä autoilla, sinnittelevät muutaman satasen voittomarginaaleilla joutuen tinkimään niistäkin rahattomien asiakkaidensa kanssa. Sen sijaan ne, jotka myyvät autoja yli 30 000 euron hintaluokassa, pystyvät tekemään selviä liikevoittoja, sillä asiakaskunta on yleensä varoissaan.

Stockmann-konsernissa ei ole käyty vuosiin enää *minkäänlaista* autokauppaa (joka on tosin läpikotaisin kilpailtu ala). Mutta Stockmannilta ei saa enää mitään muutakaan *miehiä* kiinnostavaa, ei koneita eikä laitteita. Myös Basementin elektroniikkapuoli pantiin kiinni, kun Gigantti tuli lähelle. Sekin oli virhe, sillä Gigantti myy pelkkää markettikamaa, eikä siellä ole kaupan kunnon erillishifiä, jota Stockmannin olisi kannattanut myydä. Tämäkin olisi ollut osa elämystavaratalokonseptia.

Tappiollisuuden takana on myös sukupuolipolitiikkaa. Stockmannilla keskityttiin palvelemaan naiskuluttajia, sillä liikkeenjohdossa ilmeisesti luotettiin väittämään, että naiset tekevät suurimman osan kodin ostopäätöksistä. Tästä kertoo pyrkimys olla ”tulevaisuuden edelläkävijä muodin, kodin ja kauneuden saralla”. Konsernin tuottoisaksi osaksi jäi tämän linjauksen merkiksi liivikauppa Lindex, jonka Stockmann osti suhdannehuipussa vuonna 2007 noin 867 miljoonalla eurolla, eli päätavaratalokiinteistönsä arvoa vastaavalla hinnalla!

Kauppa oli ilmeisesti huono, sillä naistenvaatteisiin keskittyvän yksikön arvoa on vähin äänin alennettu nykytaseessa, ja alun perin ruotsalaisen firman tämänhetkinen myyntihinta olisi todennäköisesti ostohintaa alempi. ”Menestykseksi” suopeasti arvioitu liiviliikkeen hankinta saattaa olla pääsyy koko konsernin surkeaan nykytilaan. Joulukuun puolivälissä myös Lindex laitettiin konsernin jättivelan pantiksi.

Lindexin väitetty menestys verkkokaupassa ei johdu mistään naisten etevyydestä johtajina, vaan ymmärrettävästi ainoastaan siitä, että naiset tykkäävät sovittaa tissiliivejä ja muita alusvaatteita mieluiten kotonaan. Lindexin puoti valmistaa omalla logollaan myös vaatteita, joita se kaupittelee muissakin verkkokaupoissa, kun taas Stockmannin omia kostyymejä ei saa muualta, tavallaan Stockmannin eduksi.

Pelkkä rättikauppa ei Stockmannilla kuitenkaan kannata, ja tavaratalo lopetti jopa ompeluosastonsa ja pienrautansa. Päätavaratalon tilojen osittainen vuokraaminen brändimyymälöille taas on syönyt Stockmannin omaa kysyntää. Vaikka kauppaa käydäänkin Stockmannin kuitilla, rahat virtaavat Bossin tapaisten brändimyymälöiden tileille.

Elämystavarataloon moiset merkkivaatemyymälät olisivat sopineet, mikäli tavaratalosta olisi muokattu kauppakeskus, mutta kiinteistöjen mennessä lihoiksi Stockmann menettänee nyt myös vuokratulonsa, jotka muodostivat viime aikoina merkittävän osan kaikista tuloista. Stockmann itse piti yllä omaa tavaratalotoimintaa kiinteävuokraisissa toimitiloissa kivijalkakaupan kassavirran vähetessä, mutta alihinnoitteli omat tilansa brändimyymälöille.

Elämystavaratalokonsepti olisi kannattanut siinä tapauksessa, että konserni olisi sulkenut muut myymälänsä, joissa se itse on vuokralla, ja keskittänyt kaiken omistamaansa päätavaratalokiinteistöön, jonne olisi virrannut väkeä jo senkin vuoksi, että paikalle olisi pitänyt erikseen matkustaa päästäkseen nimenomaan *Stockmannille*.

Olisi jatkossakin kannattanut kaupitella vain sellaista, mitä ei ole kaupan muualla, siis luksusta ja jonkin verran myös köyhän arkea rikastuttavaa tavaraa. Siis olla vähän niin kuin Apple. Stockmann menestyi pitkään siksi, että siellä oli erinomaiset sisäänostajat, ja tavaratalosta sai valmiiksi kuratoituja tuotteita. Nyt Stockmann on menettämässä tärkeimpänsä, eli brändietunsa.

Tavaratalokiinteistön kaksoissidos voi pelastaa Stockmannin

Stockmann-konsernin romuttamisesta voi moittia toimivan johdon ja yrityksen hallituksen liikkeenjohdollisia virheitä, aivan niin kuin Sanoma-konsernin alamäestä voi arvostella palkollista johtoa ja sen sallimia toimituspoliittisia virheitä.

Stockmann joutui luopumaan velkojensa vakuudeksi antamastaan päätavaratalosta, joka arvoksi on arvioitu jopa miljardi euroa. Summa on niin suuri, ettei sitä pysty Suomessa kukaan omakseen lunastamaan, ja tavaratalo jäänee velkojien haltuun. Hallituksissa voidaan sitten miettiä, mitä sillä tehdään.

Omistajaksi voisi ajatella jotakin eläkevakuutusyhtiöiden konsortiota, mutta muutoin on vaara, että kiinteistön omistajuus karkaa ulkomaille, samoin vuokratulot. Huolestuttavaa onkin, että suuri osa pääkaupunkimme arvokiinteistöistä aina alkaen SDP:n nykyisestä majatalosta Ympyrätalosta ja päätyen Alvar Aallon Kirjataloon alkavat olla kansainväisten kapitalistien omistuksessa tuon kirotun internationalismin, globaalin kapitalismin ja Kokoomuksen juhliman *metropolipolitiikan* merkiksi.

Kirjatalonhan Stockmann myi jo vuonna 2018 noin 108,6 miljoonan euron hintaan kuitatakseen loppumattomia velkojaan,[472] ja samoihin aikoihin myös kirjakauppatoiminta siirtyi Suomalaisen Kirjakaupan kautta Bonnierille. Kirjojen mukana lähti jälleen yksi tuoteryhmä ”täyden palvelun tavaratalosta”. Luksusruokakauppa puolestaan myytiin 2018 suomalaisen ruokakauppakartellin osuustoiminnalliselle osapuolelle, S-ryhmän alueosuuskaupoille, jotka latistivat Stockmannin Herkusta tavallisen S-marketin.

Stockmannin tavaratalon haluttavuutta ja hintalappua onneksi (tai valitettavasti) alentaa yksi seikka. Tavaratalon ainoa käyttömahdollisuus on nykyisellään, eli toimia toimitilana Stockmannille.

Niinpä myöskään velkojien ei kannata päästää tavarataloyhtiötä konkurssiin. Tämä kaksoissidos on ainoa tekijä, joka saattaa vielä kerran pelastaa Stockmannin. Ilman tavarataloyhtiötä rakennukselle ei nimittäin löydy käyttöä, ja sen arvo voi pudota puoleen. Nyt tuo Euroopan toiseksi suurin tavaratalokiinteistö on sekä tavarataloyhtiölle että sen velkojille (ja

mahdollisesti myös tuleville omistajille) eräänlainen vankila, jossa on hopeiset kalterit.

Velkojen muuntaminen osakkeiksi taas on luonut velkojille omistajaintressin, eli asettanut heidät samalle puolelle entisten omistajien kanssa, vaikka muutoin vanhojen omistajien ja velkojina yhtiöön tulleiden uusien osakkaiden edut ovatkin selvästi ristiriidassa. Yrityssaneerauksessa vanhojen osakkaiden omistus leikkautuu ja putoaa alle puoleen.

Tietoinen kuluttaja ja porvarillisuuden performanssi

Olen esittänyt epäilyjä koko brändimarkkinoiden ideaa kohtaan jo teoksessani *Kansallisfilosofinen manifesti* (s. 85). Kaupan murroksen myötä on syntynyt *tietoinen kuluttaja*, joka ei piittaa hirveästi siitä, mitä bokserien kuminauhassa lukee, sillä pois ne kuitenkin riisutaan... Nettikauppa on opettanut kiinnittämään huomiota ostopaikan ja merkkien sijasta siihen, mitä rahalla oikeastaan saa.

Brändiedun menetys Stockmannin tavarataloyhtiölle on joka tapauksessa siinä, että velkaantunut tavarataloyritys *ei näytä enää vauraalta*.

Stockmannilta ostettiin juuri siksi, että ostopaikka oli vaurauden – ja tietysti myös kadehditun porvarillisuuden – perikuva. Sieltä ostaessaan saattoi itsekin kuvitella olevansa varakas. Stockmannin paketissa annettu tavara tuntui arvokkaammalta kuin sama tuote osuusliikkeen pakkauksessa.

Enää Stockmannille ei voi mennä teeskentelemään rikasta eikä toisaalta tarvitsekaan, niin kuin aina ennen, kun myyjäkuningattaret tiedustelivat tavaroiden perilletoimitusta ajatellen, että ”onhan teillä toki auto”.

”Ehei, kun me asutaan ihan tässä lähellä. Tai ky... kyllä meillä on, ja voitteko kuvitella, kuinka hauskaa onkaan, että American Expressimme unohtui juuri nyt Jaguarimme hansikaslootaan? Minä tästä hipsinkin Armanin osastolle etsimään sopivaa valkokauluksista työ(voimatoimistoonmeno)paitaa.”

Enää ei tarvitse feikata äveriästä kehdatakseen ostaa Stockmannilta ja välttääkseen tulemasta nolatuksi, sillä ovat siellä rutiköyhiä itse.

Nyt kun Stockmann toimii tiloissaan hyyryläisenä, se näyttää köyhältä, niin kuin asiakkaansakin, jotka kävelevät koteihinsa Stockmannin kassia kantaen. Paha sanoa, mutta tämän väistämättömän mielikuva-assosiaation vuoksi Stockmannin brändi ei ole enää pelastettavissa, elleivät asiakkaat tai velkojana toimiva pääomapiiri sitä välttämättä halua. Yhtiön suurimmat omistajat ovat jo nyt käytännössä pääomittaneet yritystä yli sadan miljoonan vakuudettomilla hybridilainoilla.

Mikä Stockmann-Suomi?

Laitoin kirjoitukseni otsikoksi ”Stockmann-Suomi”, sillä Stockmann on nyt yhtä köyhä, rahaton ja velkainen kuin Suomi ja suomalaiset. Stockmann muistuttaa Suomea kaikessa karuudessaan. Velkaa on, ja lähes kaikki on pantattu tai myyty, lattiaa myöten.

Syynä siihen on poliittisten ja taloudellisten liiderien hölmöys ja suuruudenhulluus, jotka olivat myös Suomen Säästöpankin konkurssin, Soneran tuhon ja Nokian romahduksen syitä.

On jokseenkin surullista havaita suomalaisten suuryritysten ja kansallisten instituutioiden kaatuvan yksi toisensa jälkeen kansainvälisten kapitalistien käsiin. Kaikkia tapauksia on yhdistänyt johdon sokea luottamus internationalismin ideologiaan ja kansainvälisen laajenemisen holtiton halu.

Tavaratalo sinänsä on syvästi ideologinen kulttuuri-ilmiö, joka muodostuu todellisten tai tekaistujen tarpeiden, reifikaation ja imaginaation, niukkuuden ja vaurauden sekä kysynnän ja tarjonnan välisistä suhteista ja niitä leimaavista valtarelaatioista. Tavaroiden taikamaailma ansaitsisi myös sosiologisen ja filosofisen analyysin, mutta en mene tämän kirjoituksen puitteissa enempää siihen.

Liikkeenjohdossa ei tunneta suomalaista yhteiskuntaa eikä ymmärretä ihmisten käyttäytymisen sosiaalipsykologiaa. Ei osata lukea elämää eikä ihmisiä. Siksi Sammot pulahtelevat lampiin.

Ehkä jonain päivänä tulee sitten joku Persian prinssi öljystä kiskomine hiilidioksididollareineen ja ostaa Stockmann-konsernin sekä laittaa käyntiin jatkuvan hulabaloon blingikoruineen ja ylettömine Rolls Royce -bileineen. Niinhän kävi taannoin Lontoon Harrods-tavaratalossa, josta voi nykyisinkin ostaa vaikka kamelin.

Harrodsinhan osti vuonna 1985 egyptiläinen laivanvarustaja Mohamad Al-Fayed, jonka Dodi-pojan kyyditsemänä prinsessa Dianan taru sai karun lopun. Kyläkauppiaaksi Thames-joen mutkaan ryhtynyt Al-Fayed myi 2010 Harrodsin hyvällä voitolla Qatarin hallitsijasuvulle (sielläkin päin poliittinen hallitusvalta ja taloudellinen valta kuuluvat elimellisesti yhteen).

Harrodsin puoti ei ole tosin koskaan pyrkinyt levittämään tarjontaansa muuhun maailmaan, vaan se ainoastaan tuo tavaraa eräänlaisen siirtomaaimperialismin merkiksi, samoin kuin Tukholmassa ja Göteborgissa toimiva Nordiska Kompaniet, joka on onnistunut kiillottamaan brändiään toimimalla Ruotsin kuningashuoneen hovihankkijana.

Liikeyritykset tarvitsisivat johtajikseen poikkeuksellisia tyyppejä, joilla on määrätietoinen tahtotila, intohimoinen visio ja kontakti kuluttajiin, siis vähän niin kuin Steve Jobsilla, Ingvar Kampradilla, Kirsti Paakkasella tai

Karl Stockmannilla jälkeläisineen oli. Suomessa huolestuttavaa on, että myös politiikassa vallitsee tyhjiö, eikä maamme poliittisessa johdossa ole yhtään pätevää johtajaa, jolla olisi esittää minkäänlaista talousfilosofiaa, vaan viihteellisyyden turruttama tajunnan pimennys vallitsee myös politiikan kentillä.

Johtajien ja omistajien tulisi henkilökohtaisesti tuntea ja tavata työntekijänsä, jotta nämä käsittäisivät olevansa persoonallisessa vastuussa suoraan heille ja heidän näyttöpäätteitään kaikkialla.

Kuriositeettina voin muistuttaa, että omassa kotikylässäni toimi vielä 1970-luvulla kahvin ja mausteiden tuoksuinen K-kauppa, jota paketti-Commerilla ajeleva kauppias sanoi ”siirtomaa- ja sekatavarakaupaksi”. Kyltti sopisi nykyisin koristamaan Harrodsin sisäänkäyntiä.

Siellä viimeisen tunnin alennusmyynnit ja joulukarnevaalit tuovat edelleen rahaa, niin kuin Stockmannilla Hullut Päivät ennen. Niiden ydin oli oletus, että lopultakin myös tavallinen rahvas saa laatutavaraa halvalla. Nämä illuusiot menetettyään Stockmannista on tullut samanlainen köyhyyden ja velkaantuneisuuden perikuva kuin Suomen valtiosta.

Mainittakoon, että tämän kirjoittajalla ei ole pennin jeniä lainaa, enkä ole tai ole ollut Stockmannin osakas. Luovutan nämä kehittämisideat Stockmann-konsernin käytettäviksi ilmaiseksi, sillä ainahan köyhälle lantin laittaa.

Päivitys 21.3.2022

Stockmann ja mediat kertoivat, että Kuntien eläkevakuutusyhtiö Keva on ostanut Stockmannin tavaratalokiintestön 400 miljoonalla eurolla,[473] siis kansainvälisiin arvioihin verrattuna selvään alihintaan.

Kevan kiinteistösijoitusten arvo oli viime vuoden lopussa noin 2,9 miljardia euroa. Stockmann käyttää myynnistä saatavat tulot 342,6 miljoonan euron saneerausvelan ja 21,8 miljoonan euron riidattomien vakuudettomien saneerausvelkojen maksuun.

Kevaa johtaa sosiaalidemokraattina tunnettu ekonomisti Jaakko Kiander, ja kauppa antoi näytön konsensuksessa tapahtuvasta ”käsi kättä pesee” -politiikasta, jonka tuloksena Stockmann pelasti liiketoiminnalleen jatkon myymällä kalleimpansa ale-hintaan.

Huomautus: Tämä kirjoitukseni ei perustu mihinkään ”taloudelliseen yhteistyöhön”, kuten ei blogini yleensäkään, vaan yhteiskunnallisen ja taloudellisen totuuden tavoitteluun. Niissä pysyminen olisi käsitykseni mukaan myös liikeyritysten oman edun mukaista.

Torstaina 31. joulukuuta 2020

ANNUS HORRIBILIS JA POSITIVE THINKING

Joskus on parempia vuosia, ja sitten aina välillä on 2020. Onnettomuuden sattuessa soita 020202.

Kuluneena vuonna on sattunut asioita, joista olen joutunut kysymään, tapahtuuko tämä todella. Enkä tarkoita vain pandemiaa, joka on kuin kauhuelokuvista. Myös sensuurinvastaisen kirjani sensuroiminen oli seinähullua ja koettelee edelleen realiteettitajun rajoja.

Tämänvuotisiin vastoinkäymisiini liittyy lisäksi kaksi pyöräilytapaturmaa, jotka saattavat tosin olla alitajuisia seurauksia muualla elämässä tapahtuneista ja itsestäni riippumattomista kontrollin menetyksistä, siis nekin poliittisten vastustajieni epäsuoraa syytä. Minähän reagoin poikkeuksellisen helposti kaikkeen. Yleensäkin teot ja tapahtumat ovat käsitykseni mukaan symbolisia, ja maailma on pitkälti vertauskuvallisuuden läpäisemä. Carl Gustav Jungin näkemys asioiden katalyyttisestä ulkoistumisesta vaikuttaa pätevältä.

Olen ajanut maantiepyörillä ikäni aikana kymmeniä tuhansia kilometrejä. Tänä vuonna neljän eri pyöräni mittareihin ilmestyi kaiken kaikkiaan 5000 kilometriä. Vain pari pientä onnettomuutta on aiemmin tapahtunut. Vuonna 2006 katkesi nousussa kampi metallin väsymisilmiön vuoksi, ja horjahdin hiljaisessa vauhdissa saaden niin sanottua asfaltti-ihottumaa.

Tänä vuonna osuin alkukesästä kapealla renkaalla raitiovaunukiskon urasyvänteeseen ihan kotikulmillani, jolloin kaaduin jokseenkin hallitusti, tuloksena jälleen tuota asfaltti-ihottumaa, joka tosin katosi parissa viikossa. Se pyöräilyn ja raideliikenteen yhteensovittamisesta.

Syksyllä sattui pahemmin, kun tien pinnassa olleen epätasaisuuden vuoksi rysähdin maastopyörälläni ohjaustangon ylitse iskeytyen pää ja kasvot edellä asfalttiin kypärän rikkoutuessa ja silmälasien haljetessa kahtia sekä linssin toisen puoliskon upotessa silmäkulmaani. Matka jatkui ambulanssikyydillä Meilahden poliklinikalle, jossa kaularankani kuvattiin. Siitä ei kaikeksi onneksi löydetty murtumaa eikä myöskään muita vaurioita. Myös pää kesti, eikä syntynyt kallonmurtumia eikä aivoverenvuotoa. Hengen sijasta meni vain kypärä.

Mainitsen asiasta siksi, että pyöräilyn vaaroista ei puhuta tarpeeksi. Pyöräily on kyllä hyvä *liikuntamuoto,* joka pitää yllä kestävyyttä ja lihaskuntoa. Mutta *kulkuneuvoksi* siitä ei ole koskaan ollut. En siis ole milloinkaan ollut sitä mieltä, että pyöräilystä olisi autoilun korvaajaksi. Suuret lihasryhmät rasittuvat, ja venyttely on joka suorituksen jälkeen välttämätöntä, tai muuten seuraa kramppeja ja liikeradat jässääntyvät. Työpaikoille ei ole asiaa hikisenä ja kurat kauluksen alla, ja pyöräillessähän on jat-

kuvasti alttiina säälle, eli (Suomen oloissa) sateelle, tuulelle ja kylmyydelle. Myös *outfitillä* on merkitystä, ja pyöräillä pitäisikin vain trikoissa.

Näkemykseni mukaan pyöräilystä ei ole niin sanottujen työmatkojen tekoon ollenkaan, ja hyötypyöräilyn käsite on minulle täysin tuntematon. Olen pyöräillyt vain ja ainoastaan kuntoilu-, harrastus- ja huvittelumielessä sellaisia 80–170 kilometrin päivälenkkejä – todennäköisesti siis enemmän kuin vihreiden koko eduskunta- ja valtuustoryhmä yhteensä.

Pyöräilyä lukuun ottamatta olen melkein asiassa kuin asiassa tarkistanut ensin, mitä vihreät suosittavat ja tehnyt päinvastoin. Niin olen saanut elämäni sujumaan kutakuinkin onnellisesti. Pyöräily oli poikkeus, mutta aloitin sen ennen kuin Vihreää Liittoa oli edes olemassa.

En voi suositella pyöräilyä sen enempää pääkaupunkiseudun kuin haja-asutusalueenkaan kulkuneuvoksi. Kaupunkiliikenteessä tarvitaan turvakorilla varustettu ajoneuvo, kun taas pyöräilijä on kolarin sattuessa täysin suojaton.

Kesän 2020 nopeusennätys kirjautui mittarin muistiin.

Olen nähnyt vuosien saatossa useita pyöräilytapaturmia. Linnunlaulussa eräs kaatui mäkeä laskiessaan tieurien vuoksi, Lauttasaaren Sotkatiellä sama juttu. Ja veri juoksi vuolaina vanoina. Otan asian esille, sillä pyöräilyä markkinoitaessa korostetaan vain väitettyjä hyötyjä, kuten ilmastonmuutoksen torjuntaa, mutta ei kerrota totuutta tasapainon varassa liikkumisen vaarallisuudesta.

Huonotasoiset pyöräilijät sitä paitsi säntäilevät usein punaisia valoja päin, lentelevät autojen konepelleille, törmäilevät jalankulkijoihin ja rysäyttelevät toisiaan päin etenkin niillä honteloilla Alepa-fillareilla, jotka jostakin syystä peittävät koko ajorajan puolelta toiselle hoippuessaan.

Kokemusasiantuntijana ja koko alan läpikotaisesti tuntevana en voi suositella polkupyörää kulkuneuvoksi kenellekään. Liikenne on sellainen lihamylly, johon ei kannata lähteä ilman peltejä ja panssareita. Liikunta- ja urheiluharrastus ovat eri juttuja, sillä asialleen omistauneet harrastajat osaavat homman ja noudattavat yleensä liikennesääntöjä. Olen onnistunut ajamaan kokonaismatkan, joka vastaa kahta maapallon kiertämistä, ja kaiken tämän ilman vakavia tapaturmia. Nyt sattuneenkin syynä oli vain katuverkon kehnous, toisin sanoen tien pinnassa olleet painaumat.

Pyöräily on mukava harrastus, mutta yleiskulkuneuvoksi siitä ei ole.

Olen voimissain 8.12.2020.

Olen jälleen kunnossa, ja kasvoni ovat entisensä, kiitos taitavien lääkärien. Ei käynyt pahemmin, ja elämä jatkuu.

Mainitsen tapaturmasta vain siksi, että muutoin kaduilla vastaantulleet ovat voineet luulla minun joutuneen poliittisten vastustajieni pahoinpitelemäksi tai vierasväkivallan uhriksi. No, iloitkoon nyt. Haavani menivät joka tapauksessa umpeen niin nopeasti, että muutamat epäilevät minun olevan reptiliaani tai Terminator mallia T-1000.

Koettu vastoinkäyminen oli joka tapauksessa pikkujuttu verrattuna kirjaani *Totuus kiihottaa* vastaan nostettuun ajojahtiin, opetus- ja kulttuuriministeriön harjoittamaan kiristykseen, minua vastaan suunnattuun henkiseen pahoinpitelyyn ja teoksen sensuroimiseen. Syntyneet ruhjeet ja verivanat olivat vähäpätöisiä verrattuina kaikkeen siihen tuhoon, väkivaltaan ja kärsimykseen, jonka vihervasemmiston *woke*-aktivistit ja *cancel*-terroristit, poliittiset byrokraatit ja valtamedian käärmeet aiheuttivat minulle pyrkiessään tuhoamaan julkaisuni ja tutkijanmaineeni sekä halvaanuttamaan tieteellisen urani. Juuri ne olivat iskuja suoraan naamatauluun. Myöskään tuottaja ei ymmärtänyt artistia ja veti piuhat irti.

Myönteisesti voidaan ajatella, että parempaa palkintoa en olisi voinut saada kuin sensuroiminen edusti, varsinkin kun teoksessani oli kyse sananvapauden ja yhteiskunnallisen totuuden puolustamisesta. Ministeriö osoitti tyhmyytensä ikimuistoisella tavalla, joka ei jääne vaille vastavaikutusta tulevaisuudessa, niin kuin mikään ei koskaan jää.

Kaikki muut ilmeisesti saivat tänä vuonna, mitä halusivat, kuten eräskin vitsiniekka lausahti.

Kokoomus sai demarit myöntämään yritystukia. Vasemmisto sai utopiansa reaalisosialismista toteutumaan ja kauppojen hyllyt tyhjiksi. Vihreät onnistuvat pitämään lentokoneet maassa, jolloin kokonaispäästöjen aleneminen viilensi ilmakehää asteen sadasosan verran![474] Siinä näette, kuinka mitätön vaikutus ihmisen toiminnan suurillakin muutoksilla on luonnonoloihin maapallolla.

Perussuomalaiset saivat rajat kiinni. RKP sai laivaturismia Ahvenanmaalle, krisut näyttöä lopunaikojen vitsauksista ja Kepu Paavo Väyrysen takaisin puolueen omaan aitaukseen.

Jätän vuoden 2020 taakseni iloiten ja kiinnitän katseeni uuteen vuoteen.

Viitteet

Ellei toisin mainita, on lähteinä käytetty viitteissä mainittujen lehtien Internet-sivuillaan julkaisemia juttuja. Verkkojulkaisuja on voitu muokata viittaamisen jälkeen.

1. Michel Foucault'n vuosina 1977–1978 Collège de Francessa pitämä luentosarja *Sécurité, territoire, population* on julkaistu Antti Parkkarin suomentamana nimikkeellä *Turvallisuus, alue ja väestö – Hallinnallisuuden historia* (Helsinki: Tutkijaliitto, 2010).
2. Sauli Niinistön uudenvuodenpuhe on julkaistu tasavallan presidentin kanslian verkkosivuilla <https://www.presidentti.fi/puheet/tasavallan-presidentti-sauli-niiniston-uudenvuodenpuhe-1-1-2020/>.
3. Perussuomalaisten hovihistorioitsijaksi laittautunut Lauri Nurmi kirjoitti aiheesta Iltalehden jutussaan ”Jussi Halla-aho vastaa presidentin kritiikkiin: 'Niinistö on väärässä'” 3.1.2020.
4. Vannoutunut persuvihaaja Markku Huusko haukkui Halla-ahoa Uuden Suomen kirjoituksessaan ”Sauli Niinistön vuoro joutua Jussi Halla-ahon hampaisiin” 3.1.2020.
5. Äärivasemmiston äänitorveksi muuttunut Helsingin Sanomat iloitsi uusvasemmistolaisesta kuohunnasta toimittaja Sonia El Kamelin Helsingin Sanomiin kirjoittamassa jutussa ”Oikeistopopulistista politiikkaa vastustava Sardiiniliike on saanut tuhannet ihmiset liimautumaan toisiinsa Italian aukiolla – Mitä liike haluaa ja mitä se voi saavuttaa?” 30.12.2019. Helsingin Sanomissa ei vaivauduttu kysymään, mitä lauma Afrikasta luvatta tulleita rähinöitsijöitä tekee puimassa nyrkkiään Italian kaupunkien kaduilla.
6. Voima-lehden maksullinen versio Helsingin Sanomat selitteli vasemmistolaisten *woke*- ja *cancel*-aktivistien rettelöintiä parhain päin pyrkien lavastamaan sen ”humanismiksi” Juha-Pekka Raesteen ja Elli-Alina Hiilamon kirjoittamassa jutussa ”Nopeasti kasvanut Silakkaliike vastustaa rasismia ja haluaa koota yhteen ihmiset, joilla on humaanit arvot” 30.12.2020. – Eipä ihme, että filosofi Martin Heidegger kritisoi humanismia pitäen sitä yhtenä totalitarismin muotona. Ks. Heideggerin esseetä ”Kirje humanismista” kokoelmateoksessa *Kirje ”humanismista” & Maailmankuvan aika* (suom. Markku Lehtinen, s. 51–109, Helsinki: Tutkijaliitto, 2000).
7. Silakkaliikkeen eräs aktivisti selitteli maineterroriaan Uuden Suomen 1.1.2020 julkaisemassa jutussa ”Nyt tuli Silakkaliikkeen selitys Juho Romakkaniemen tapaukselle: 'Olemme pahoillamme'”. Rähjäiseksi protestiliikkeeksi sittemmin surkastunut Silakkaliike puolusteli rabulismiaan, jolla se oli töhrinyt myös kokoomuslaisen Romakkaniemen mainetta.
8. Monien muiden tavoin Uuden Suomen blogikirjoittaja Ilmari Schepel lopetti kirjoittamisen lehteen ja ilmoitti päätöksestään kirjoituksessa ”Ilmarin lähtö US-blogistaniasta” 4.1.2020. Kirjoittaja oli pahastunut Uuden Suomen ylläpidon tavasta poistaa blogista hänen kirjoituksensa, jossa hän arvosteli vasemmistoa häiriköinnistä ja tavasta leimata kaikki oikeistolaiset ”natseiksi”, ”rasisteiksi” tai ”fasisteiksi”. Alun perin Hollannista Suomeen tullut Schepel muistutti maahanmuuttopolitiikkaa arvostelleen sosiologian professorin Pim Fortuyinin murhasta, jonka syynä oli arvostettuun yliopisto-opettajaan kohdistettu vihapuhe ja jonka tekijä on ollut vuodesta 2014 jälleen va-

paalla jalalla. Ilmari Schepelin kirjoitus ”Demokraatin demonisoinnin kauhea lopputulos” (23.3.2017) on edelleen saatavilla verkosta.

9. Emilia Palonen esiintyi näyttävästi toimittaja Marko Niemen Tiedonantaja-lehteen 15.1.2016 kirjoittamassa jutussa ”Emilia Palosen näkemyksiä paikallispolitiikan seminaarin alla”.

10. Emilia Palonen Juha-Pekka Raesteen ja Elli-Alina Hiilamon kirjoittamassa jutussa ”Nopeasti kasvanut Silakkaliike vastustaa rasismia ja haluaa koota yhteen ihmiset, joilla on humaanit arvot” 30.12.2020.

11. Emilia Palonen toimittaja Johannes Ijäksen Demokraatti-lehteen 27.12.2019 kirjoittamassa jutussa ”Populismin tutkija: Perussuomalaisilla on ontto agenda – ’Ihmisillä on mielikuva, että heillä on selkeä agenda. Tietenkään se ei ole selkeä’”. – No eipä tietenkään, kun arvioijana on poliittinen vastustaja.

12. Emilia Palonen antoi sekavan kuvan populismista toimittaja Maija Elonheimon Yleisradion radiotoimitukselle tekemässä haastattelussa ”Mihin politiikka tarvitsee populismia, yliopistonlehtori Emilia Palonen?” 9.1.2019.

13. Emilia Palonen arvioi populismin olevan lopultakin jotain hyvää, sillä hän kehotti perustamaan *vasemmistopopulistisia* liikkeitä Kansan Uutisten toimittajan Jouko Hurun 11.8.2018 julkaisemassa jutussa ”Emilia Palonen: vasemmistopopulismi on mahdollisuus”.

14. Emilia Palosen pölhöpopulismi upposi valtavirtamedian toimituksiin kuin kuuma veitsi voihin. Uuden Suomen toimittaja Jenni Tamminen kirjoitti lehteensä 7.12.2018 jutun ”Tutkijat löysivät kääntöpuolen natsimarssista – ’Sananvapaus ja sen rajat toimivat’”. Kirjoituksessa siteerattiin Emilia Palosta, joka ”sanoi tänään Yle Radio Suomen ohjelmassa, että nyt voidaan Suomessa puhua suoraan uusnatsismista”. – Itsenäisyyspäivän paraati näyttää olevan noille vasemmistolaisille kiilusilmille ”natsismia”.

15. Oikeudettomasta verkkosensuurista kirjoittivat muiden muassa Sebastian Tynkkynen Uuden Suomen kolumnissaan ”Facebook on alkanut sensuroimaan kansallismielisten profiileja” 27.7.2017, Ossi Tiihonen kotisivujensa kirjoituksessa ”Vääriä mielipiteitä – Uusi Suomi sensuroi” 29.11.2018 ja Suomen Uutiset jutussaan ”Uusi Suomi sensuroi kansanedustajan Nettomaksaja-kirjoituksen – ’Seuraavasta varoituksesta poistamme oikeutesi kirjoittaa’” 7.8.2019. Uuden Suomen porsastelu sai sittemmin tuomionsa mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* luvussa 4.4 ”Uusi Suomi – ei vanhaa parempi”.

16. Ks. verkkokirjaani *Kuinka Suomi korjataan? Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu* (2019, s. 124).

17. Sosiaalidemokraatiksi esittäytyvä Uuden Suomen kirjoittaja sai julistaa omaa propagandaansa estottomasti lehden puheenvuoropalstan kirjoituksessaan ”Ensin Hankamäki vastasi ja sitten Tavio kysyi – ’Vihervasemmiston tendenssitutkijat poliisiautoon ja tutkintavankeuteen”. – Jälleen näyttö siitä, miten vasemmistolaiset räävåsuut saavat ja voivat repiä leukojaan Uudessa Suomessa, mutta minun ja kansanedustaja Ville Tavion perusteltu vaade yliopistoihin pesiytyneiden agitaattorien, vihapuhujien ja valetutkijoiden raijaamiseksi pois pyrittiin sensuroimaan, koska vasemmisto ei sietänyt totuutta.

18. Sakari Timonen 9.1.2020 julkaisemassaan blogikirjoituksessa ”Yksi puolue, yksi totuus”, jossa vihervasemmiston harjoittama pakottaminen ja totalitarismi yritettiin kääntää perussuomalaisten ominaisuudeksi.

19. Käsittelin yhteiskuntatieteiden punavihreää vääristymää systemaattisesti teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 17 ”Sananvapauden vaara yliopistoissa”. Aiheesta on kirjoitettu laajasti myös kansainvälisessä mediassa. The Telegraph raportoi yliopistomaailman punavihreästä värivääristymästä 2.3.2017 julkaisemassaan tutkimusraportissa “Eight in ten British university lecturers are ’Left-wing’, survey finds”. Suomen tilanteesta kertoivat Suomen Uutiset jutuissaan ”Vasemmistopolitiikka on länsimaissa vas-

tatuulessa, mutta mielipidekontrollia kiivaasti vaativa ideologia kytee silti vahvana" (26.1.2020), "Nyt tutkitaan transtulevaisuutta, rasismia, Afrikan liikkuvia parantajia, rodullistamisen merkitystä ja meemikuluvia – Suomen Akatemia rahoittaa" (3.2.2020) ja "Sukupuolihistorioitsija tunnustaa: väitteille sukupuolen sosiaalisesta konstruoitumisesta ei koskaan ollut mitään tutkimusnäyttöä" (2.2.2020), joka perustui historioitsijan ja sukupuolen tutkijan Christopher Dummittin *Quillette*-lehdessä 17.9.2019 julkaisemaan kirjoitukseen "Confessions of a Social Constructionist".

20. En ollut lopultakaan ainoa, jota Uuden Suomen blogipalstalle pesiytyneet vasemmistolaiset maineterroristit kolhivat kannanotoillaan. Myös monet eturivin poliitikot kävelivät vasemmiston vihapuhefoorumiksi muuttuneesta Uuden Suomen puheenvuorosta ulos, viimeisimpänä Paavo Väyrynen, joka ilmoitti asiasta 8.8.2022 julkaisemassaan kirjoituksessa "Jäähyväiset Uudelle Suomelle".

    Suureksi ilokseni Iltalehti kirjoitti 22.12.2022 julkaisemassa jutussaan Apu-lehden uutiseen viitaten, että "Saku Timonen lopettaa Uuninpankkopoikabloginsa". Syyksi itseään marttyyrisoiva Timonen ilmoitti, että hänen yksityisen bloginsa lukemiseen ei enää maltettu käyttää edes "kahta minuuttia", vaan "adrealiinipiikki on saatava heti". – Häneltä ilmeisesti jäi piikkinsä saamatta.

21. Markku Huusko katkeransävyisessä kirjoituksessaan "Ette uskokaan, kuinka hyvän päätoimittajan Uusi Suomi saa Jenni Tammisesta" 16.1.2020. Huusko oli oikeassa siinä, että epäilykseen on ollut aihetta Alma Median tehdessä Uudesta Suomesta lopullisesti pelkän naistenlehden.

22. Uusi Suomi 16.1.2020 "Jenni Tamminen Uuden Suomen päätoimittajaksi".

23. Helsingin Sanomat toimittaja Jarno Hartikaisen kirjoittamassa jutussa "Perussuomalaiset moittivat Suomen Akatemian päätöstä rahoittaa holokaustitutkimusta – näin Akatemia kommentoi" 10.1.2020.

24. Suomen Akatemian päätös 307702 koskien hanketta "Suomi ja Lopullinen ratkaisu: valtio, hallinto ja historiakulttuuri kansanmurhan periferiassa" 5.5.2017. Suomen Akatemia jatkorahoitti samaa Oula Silvennoisen tekemää pseudotutkimusta 1.1.2023 mennessä yhteensä 482 206 eurolla.

25. Inarin Sakin Suomen Akatemialta saamien rahojen yhteismäärä 1.1.2023 mennessä. <https://www.aka.fi/tutkimusrahoitus/arviointi-ja-rahoituspaatokset/rahoituspaatok set/>.

26. Tarkkaa tiliä Oula Silvennoiselle ja Inari Sakille lahjoitetuista rahavaroista olen tehnyt kirjani *Pavlovin koirat* (2022) sivuilla 140–141. <https://www.aka.fi/tutkimusra hoitus/arviointi-ja-rahoituspaatokset/rahoituspaatokset/>.

27. Veronika Honkasalon poliittiset myötäjäiset voi tarkistaa akatemian sivuilta <https: //www.aka.fi/tutkimusrahoitus/arviointi-ja-rahoituspaatokset/rahoituspaatokset/>.

28. Poliittisen historian professori Markku Jokisipilä haukkui Inari Sakin selvitykset pseudotieteeksi Seura-lehden kirjoituksessaan "Sota, historiantutkimus ja politiikka" 15.5.2013 sekä Aamulehden jutussa "Talttuuko muukalaisviha näyttämällä ihmisille oman maan synkkää historiaa?"

29. Jyrki Vesikansa Iltalehden pääkirjoituksessaan 12.2.2016.

30. Kimmo Rentola Helsingin Sanomissa 11.2.2016 julkaistussa kirja-arviossa "Uusi tutkimus suomalaisista fasisteista lopettaa viimein vuosikymmenten hyssyttelyn".

31. Katarina Petterssonin artikkeliväitöskirjaksi tarkoittama paperikasa *Save the Nation! A Social Psychological Study of Blogs as a Medium for Nationalist Communication and Persuation* (2017) olisi pitänyt hylätä tendenssimäisyytensä vuoksi, mutta liittoutuneille tyypillistä natsitraumaa poteva britti Nick Hopkins meni hyväksymään sen solidaarisuuden osoituksena taistelussa "natseja" vastaan.

32. Katarina Pettersson on keuhkonnut muslimien maahanmuuton puolesta ja puolustellut terrorismia levittävää maahanmuuttoa artikkeleissaan "'Freedom of speech re-

quires actons': Exploring the discourse of politicians convicted of hate-speech against muslims" (*European Journal of Social Psychology*, 49[5]/2019, pp. 938–952) ja "The discursive denial of racism by Finnish populist radical right politicians accused of anti-muslim hate-speech" teoksessa *Nostalgia and Hope – Intersections between Politics of Culture, Welfare and Migration in Europe* (ed. Anders Hellström et al., London: Springer, 2020, pp. 35–50).

Arvotonta Petterssonin toiminnasta tekee se, että hänen mielenkiintonsa kohdistuu vain "muslimien vastaisesta vihapuheesta" syytettyjen puolustuspuheisiin. Petterssonin tarkoituksena on ollut osoittaa, että puolustautuminen ikään paljastaisi syyllisyyttä. Tieteellisesti ansiokasta olisi sen sijaan tutkia, kuinka "uskonrauhan rikkomisesta" tai "kansanryhmää vastaan kiihottamisesta" *syyttävien viranomaisten* ja *sosiaalitieteilijöiden* retoriikassa käytetään lakiin perustumattomia vihapuhesyytöksiä tarkoituksena estää maahanmuuton arvostelua ja rajoittaa siten sananvapautta.

Kiinnostavaa olisi diskurssianalysoida, millä näkemyksillä viranomaiset ja tieteilijät yrittävät eliminoida kansallismielisten ihmisten poliittisen toiminnan, loukata heidän perustuslaillisia oikeuksiaan ja estää kantaväestöjä puolustamasta poliittisen vallan perillisyyttä, joka kuuluu lähtökohtaisesti vain kantaväestöille itselleen. Arvollista Petterssonin toiminnassa on vain hänen hellittämätön kiinnostuksensa perussuomalaisiin poliitikkoihin, jotka kiehtovat häntä kuin karhua hunaja.

33. Ks. blogikirjoitustani "Suomen Akat. ja tieteen alennustila" 21.11.2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).
34. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksissani "Monikulttuuristi-idiootit mekanisoivat orwellilaisen tarkkailun" 24.10.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja "Taas uusi sananvapauden teloituskone" 7.6.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).
35. Helsingin Sanomat toimittaja Juuso Määttäsen kirjoittamassa jutussa "Levykauppa Äx päätti uusnatsitapahtumissa esiintyneessä bändissä soittavan työntekijänsä työsuhteen ja joutui arvostelun kohteeksi" – 'Tiedän, että olemme tehneet oikein'" 8.1.2020. – Ei ollut ensimmäinen kerta, kun Helsingin Sanomat aloitti henkilökohtaisen ajojahdin ja maineterrorin yksittäistä kansalaista ja liikeyritystä vastaan, eikä myöskään viimeinen. Lehti harjoitti *woke*-aktivismia ja *cancel*-terroria myös yrittäjä Juha Kärkkäistä vastaan, mistä kirjoitin jutussani "Pukit kaalimaan vartijoina – Mitä valheellinen valtamedia ei taaskaan kertonut?" 31.10.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
36. Kari Peitsamo Twitterissään maaliskuussa 2019.
37. Kari Peitsamon sensuroinnista kirjoitti muiden muassa Rumba-lehti jutussaan "Kari Peitsamo tiputettiin festivaalin ohjelmistosta mielipiteidensä takia" 26.3.2019. Kirjoitin itse aiheesta blogikirjoituksessani "Rock and rollin voodoomies kertoo, miksi 'apulaisseriffiä ei pompoteta'" 18.3.2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).
38. Kirjoitin tapauksista jutussani "Suomalainen mies vastustaa neuvostoja" 31.10.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
39. Kirjoitin aiheesta jutussani "Jatsista en mitään ymmärrä, mutta logiikan hallitsen kyllä" 27.6.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).
40. Käsittelin tapausta jutussani "Nano-ongelmallinen tasa-arvovaje aiheutti valtavan mikroskandaalin" 14.5.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).
41. Kirjoitin aiheesta jutussani "Sosiaalityöntekijät kaapista ulos" 18.3.2009.
42. Helsingin Sanomat toimittaja Teppo Moision kirjoittamassa jutussa "Sosiaalivirasto uhkaa irtisanomisella rasistisesta sähköpostista" 18.3.2009.
43. Alma Media kirjoitti tapauksesta rehellisemmin kuin Sanoma-yhtiöitä edustava kilpailijansa. Ks. Iltalehden toimittajan Riikka Nymanin kirjoittamaa juttua "Somevideon takia irtisanottu bussikuski yllättyi potkuista: 'Olen ollut tunnollinen työntekijä'" 14.7.2017.

44. Iltalehti kirjotti Nobina Finlandin toimeenpanemasta irtisanomisesta toimittaja Riikka Nymanin kirjoittamassa jutussa ”Bussikuski kuvasi ilman lippua kyytiin pyrkineitä – sai potkut ’sopimattoman ja rasistisen käytöksen’ takia” 14.7.2017. Irtisanottu kuljettaja oli nimeltään Gleb Simanov. Tapaus osoitti, kuinka herkiksi työnantajat ovat tulleet häiriköiden tekemille ilmiannoille ja syytöksille. Tässä tapauksessa yksityiseen liikennöitsijään kohdistettu ripitys sai tukea vihervasemmiston ja maahanmuuttomyönteisen porvariston hallinnassa olevalta HSL:tä, jonka joukkoliikenneosaston johtaja Tero Anttila otti jutussa voimakkaasti kantaa Nobinan työntekijää vastaan ja matkustusturvallisuutta haittaavan porukan puolesta.

Iltalehden jutussa paljastettiin, että ”Nobina Finlandin toimitusjohtaja Tom Wardin mukaan Simanovin irtisanomiseen vaikutti myös Simanovin työhistoria.” Potkittu kiisti saaneensa milloinkaan varoituksia tai huomatuksia työstään ja kertoi olleensa *Perussuomalaisten* ehdokkaana kuntavaaleissa. Ilmeisesti syynä potkuihin oli siis perussuomalaisen ihmisen poliittinen aktiivisuus ja osallistuminen, ja häneen kohdistettu syrjintä nähdäkseni täytti rikoksen tunnusmerkit.

45. Aiheesta kirjoittivat laajasti valittaen ja vuodattaen muiden muassa Yleisradion verkkosivut toimittaja Jukka Lindforsin jutussa ”Johanna Korhoselle potkut Lapin Kansasta” 2.10.2008.

46. Alma Median saamasta tuomiosta iloitsi (ennen Uuden Suomen fuusioimista Alma Mediaan) myös Uusi Suomi jutussa ”Johanna Korhosen potkut: Tuomio koventui – sakkoa 18 000 €”.

47. Kirjoitin aiheesta jutussani ”Karmeat kirjamessut ja sensuurin syyt” 27.10.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).

48. Helsingin Sanomat yritti tuhota kauppias Juha Kärkkäisen liiketoiminnan toimittaja Tommi Niemisen kirjoittamalla jutulla ”Näin halpahallipatruuna Juha Kärkkäinen radikalisoitui ja ryhtyi yhteistyöhön uusnatsien kanssa” 22.10.2017. Lehti ilkamoi aiheuttamastaan vasemmistoterrorista saman toimittajan vihanpurkauksella ”Usea suomalaisyritys harkitsee yhteistyön lopettamista uusnatsien kanssa toimineen Juha Kärkkäisen tavarataloissa” 23.10.2017. – Kirjoitin tapauksesta jutuissani ”Pukit kaalimaan vartijoina – Mitä valheellinen valtamedia ei taaskaan kertonut?” 31.10.2017 ja ”Vasemmistolaisten vihapuhetta yliopistoissa ja kulttuurin kentillä” 21.11.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

49. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Keppimiehen kauppaketju sensuroi moraalipaniikissa tähtipojat” 29.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

50. Konfliktin kehitti Yleisradio toimittaja Päivi Puukan jutulla ”Hoo, jos minä olen musta! – Tiernapoikien murjaani on osa alentavaa blackface-perinnettä”. Puukan jutulla lyötiin puukko tiernapoikien selkään.

51. Helsingin Sanomat löysi ”asiantuntijakseen” vasemmistoliittolaisen vaaliehdokkaan Vesa Puurosen, joka selitteli vasemmistolaista maineterroria parhain päin toimittaja Juuso Määttäsen ja Pekka Torvisen jutussa ”Miksi blackface on rasistinen – Tutkija selittää”. Myös Ilta-Sanomat siteerasi Vesa Puurosta toimittaja Juha Vainion jutussa ”Stockmann hyllytti tiernapojat – tummaksi maalattu naama oli osalle liikaa” 28.12.2017. Helsingin Sanomista poiketen Ilta-Sanomiin oli löydetty haastateltavaksi myös oululainen Tiernasäätön puheenjohtaja, jonka mukaan ainakaan Oulussa perinteestä ei aiota luopua. Sen sijaan Stockmann päästi vihervasemmiston *woke*-vuohottajat hyppimään pöydilleen ja eteni sitäkin kautta entistä lähemmäksi vararikkoa.

52. Helsingin Sanomat 14.1.2020 ”Töölöön valmistui pari vuotta sitten 30 000 neliön pysäköintiluolasto, mutta nyt se seisoo tyhjänä”.

53. Asiasta kirjoitti muiden muassa Kaleva jutussa ”Dieselveron poistoa ajava kansalaisaloite nopeasti eduskuntaan – vaaditut 50 000 nimeä koossa yhden päivän aikana”.

54. Helsingin Sanomat mainosti vihreitä 29.8.2009 julkaisemassaan jutussa ”Vihreät: Käyttövoimavero pois dieselautoilta”.

55. Ilta-Sanomat kauhisteli 15.1.2020 julkaisemansa jutun otsikossa, että ”Bensiinistä saattaa joutua pulittamaan elokuussa jopa 1,75 euroa litralta – dieseliä taas tullaan rankaisemaan bensaakin suuremmalla verolla”. – Kukaan tuskin osasi tuolloin aavistaa, että bensiinin hinta hipoisi lopulta kahta ja puolta euroa Vihreiden tekemien veronkiristysten ja Venäjän vuonna 2022 aloittaman energiasodan vuoksi. Vihreä Liitto on Putinin kaltainen uhka Suomen taloudelle ja tulevaisuudelle.

56. Tekniikan maailma raportoi Plymouthin yliopistossa tehdystä ja Enviromental Science and Technology -lehdessä julkaistusta tutkimuksesta toimittaja Kristiina Kuisman kirjoittamassa jutussa ”Tutkimus: 'Biohajoavia' muovikasseja haudattiin kolmeksi kuukaudeksi maahan ja veteen – Ne olivat hyvässä kunnossa senkin jälkeen” 30.4. 2019.

57. Yleisradion verkkouutiset 17.1.2020.

58. Yleisradion verkkouutiset 17.1.2020 ”Vuoden professoriksi valittu Anssi Paasi on huolissaan nationalismin kasvusta Euroopassa: 'Maantieteellisiä rajoja piiretään edelleen'”.

59. Sama.

60. Helsingin Sanomat iloitsi Helsingin Yliopiston Ylioppilaskunnan investoinnista ulkomaalaisten tutkijoiden hyväksi julkaisemalla 8.6.2018 jutun ”Hakaniemen virastotalot jyrätään – tilalle ehdotetaan hotellia, ulkomaalaisten tutkijoiden asuntoja ja toimistoja”.

61. Helsingin Sanomat palasi ulkomaalaisia hyysäämään 12.1.2020 julkaisemassaan jutussa ”Kallion vanhojen virastotalojen jyrääminen on alkanut: sisätiloja purettu jo, pian purkutyöt näkyvät katukuvassakin”.

62. HYY markkinoi uutta kansainvälisyyden areenaksi suunnittelemaansa kiinteistöä verkko-osoitteessa <https://www.lyyra.fi/>.

63. Tavan, jolla kapitalismi ruokkii monikulttuuri-ideologiaa ja maahanmuuttoa Yleisradio paljasti 2.10.2018 julkaisemassa jutussaan ”Näin Hakaniemen kaupunkikuva muuttuu lähivuosien aikana – Virastotalojen tilalle suunnitellaan hotellia ja asuntoja tutkijoille”. Sitä, että asunnot ovat ulkomaalaisille, jutussa ei sanottu suoraan.

64. Ks. Unihome Oy:n kotisivuja <https://unihome.fi/kohteet/toolo-towers> ja kaupparekisterissä olevaa tilinpäätöstä.

65. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksissani ”Mokutettua opiskelija-asuntopolitiikkaa” 22.8. 2012, ”Miksi Suomen yliopistot eivät pärjää koripallossa” 9.10.2012, ”Lukukausimaksusta ja makukausiluksusta” 19.1.2013 (teoksessani *Minuutti on mennyt*) ja ”Kuinka koulutuksen säästöt kannattaisi kohdentaa?” 30.5.2015 (teoksessa *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

66. Yleisradio kerskaili suomalaisten koulutuspoliittisella anteliaisuudella 14.6.2017 julkaistussa jutussa ”Koulutusviennistä voi tulla Suomen seuraava hittituote”.

67. Edellä olevaan juttunsa nähden ristiriitaisesti Yleisradion verkkouutiset paheksuivat koulutuksen tehottomuutta jutussaan ”Sähköasentajaksi opiskeleva Esko Laitinen tappaa aikaa kotona – Opetuksen vähyyteen pettynyt äiti: 'En antaisi Eskon asentaa sähköjä kotiini'”. – Koskaan ei kannata tappaa aikaa, sillä muutoin aika tappaa meidät.

68. Li Andersson levitteli käsiään Helsingin Sanomien 19.10.2019 julkaisemassa jutussa ”Ammattikoulut nääntyvät toistuviin rahanhakuihin, vaikka ministeri on luvannut 'hankehumpan' loppuvan”.

69. Kirjoitin ongelmasta blogikirjoituksessani ”Suomalaisvihamielisestä yliopistosta syöttötuoli ulkomaalaisprofessoreille” 2.12.2017.

70. David Inglisin virkaanastujaisluento on julkaistu Helsingin yliopiston verkkosivuilla <https://www.helsinki.fi/fi/uutiset/kulttuuri/david-inglis-miten-suomesta-tuli-viini maa>.

71. Käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Yliopistofilosofian vanhat ja uudet ruhtinaat” 20.12.2016.
72. Osallistuin Yleisradion Radio Suomen Helsingin piirin eduskuntavaalitenttiin 9.4.2019 <https://areena.yle.fi/podcastit/1-50079450>.
73. Helsingin Sanomat oli muuttamassa proletariaatin asuinalueena tunnettua Pitkänsillan pohjoispuolta porvariston paratiisiksi toimittaja Taru Taipaleen kirjoittamalla jutulla ”Hakaniemeä odottaa muutosten aalto” 4.1.2020.
74. Helsingin Sanomat 21.1.2020 ”Poliisi tutkii epäiltyä murhaa Hämeenlinnassa”.
75. MTV3 23.1.2020 ”MTV:n tiedot: Hämeenlinnan murhasta epäilty surmasi ex-tyttöystävänsä ja sen jälkeen itsensä”.
76. Iltalehti 23.1.2020 ”MTV: Hämeenlinnan murhaepäilty surmasi ex-tyttöystävänsä ja itsensä – taustalla kielteinen turvapaikkapäätös”.
77. Jukka Rahkonen Oikean Median jutussa ”Kielteisen turvapaikkapäätöksen saanut leikkasi tyttöystävänsä pään irti Hämeenlinnassa – islamilaiseen tapaan” 24.1.2020.
78. Aamulehti 15.11.2019 ”Suomesta palautettu mies tapettiin Irakissa – Turvapaikanhakijoiden tukiyhdistys: ’Maahanmuuttovirasto ja poliisi ovat usein painostaneet valitsemaan vapaaehtoisen paluun”.
79. Uusi Suomi 14.11.2019 ”Suomesta käännytetty turvapaikanhakija surmattiin Irakissa – Sisäministeri Ohisalo langettavasta tuomosta: ’Oikeusvaltio epäonnistui’”.
80. Yleisradion verkkouutiset 14.11.2019 toimittaja Kristiina Tolkin kirjoittamassa jutussa ”Sisäministeri Ohisalo ihmisoikeustuomioistuimen päätöksestä: ’Ihmisiä ei saa enää koskaan palauttaa kuolemanvaaraan’”.
81. Ilta-Sanomat 27.9.2019 julkaistussa ja toimittaja Olli Wariksen kriittiseltä vivahtavassa jutussa ”Hallituksen selvityslistalla yllättävä työllisyyslääke – kielteisen päätöksen saaneille oleskelulupa työn perusteella”.
82. Yleisradion toimittajien Eero Mäntymaan ja Jessica Stolzmannin laatima valeuutinen Irakissa tapetusta Alista julkaisiin Ylen verkkosivuilla 12.2.2018 otsikolla ”Suomi ei antanut Alille turvapaikkaa, tapettiin heti Irakissa – tytär odottaa omaa käännytystään”.
83. Yleisradion valeuutisen paljasti ensin Turun Sanomat, ja siitä kirjoitti muiden muassa Suomen Uutiset 22.4.2020 julkaisemassaan jutussa ”Jälleen uusi luku suureen yllatusten kirjaan? – KRP epäilee: turvapaikanhakijan surma ei ollutkaan totta, EIT:n rapsut olivat perusteettomat, Ohisalo lopetti Irak-palautukset valheen takia”.
84. MV-lehti 24.1.2020 ”Päivän twiitti: ’Vuosi sitten kaikki oli hyvin, sitten irtosi pää’”.
85. Helsingin Sanomat toimittaja Eleonoora Riihisen kirjoittamassa jutussa 24.1.2020.
86. Verkkotietosanakirja Wikipediassa esitetty määritelmä ’rasismille’.
87. Helsingin Sanomat murehti monikulttuurisen värinän vähäisyyttä toimittaja Tero Kartaistenpään jutussa ”Hyvää yötä, Helsinki” <https://dynamic.hs.fi/a/2020/helsingin yo/>.
88. Helsingin Sanomat toimittaja Hanna Mahlamäen kirjoittamassa jutussa ”Kuolemantehdas” <https://dynamic.hs.fi/a/2020/Auschwitz/> ja toimittaja Jukka Petäjän kirjoittamassa jutussa ”Auschwitzin vapauttamisen 75-vuotispäivä ei ole noussut otsikoihin Suomessa, koska täällä uskotaan liian usein, että historian isot traagiset käänteet eivät kosketa meitä” 26.1.2020. – Ylipitkässä ja selittelevässä otsikossa Helsingin Sanomat yritti syyllistää suomalaisia ihmisiä osallisuudesta bolshevismin vastaiseen taisteluun, vaikka suomalaisilla ei ole mitään tekemistä *Saksan keskitysleirien* kanssa. Sen sijaan Helsingin Sanomissa on unohdettu aktiivisesti Stalinin keskitysleirit, joille joutuminen olisi ollut monille suomalaisille todennäköistä ilman Saksan sotilaallista apua jatkosodassa.

89. Helsingin Sanomat markkinoi Hannah Arendtin poliittista ajattelua toimittaja Eleonoora Riihisen kirjoittamassa jutussa ”Natsi-Saksasta täpärästi paennut Hannah Arendt kirjoitti järjestelmästä, joka yritti murhata hänet – Teoriat pahuudesta ja totalitarismista tuntuvat pelottavan ajankohtaisilta” 26.1.2020. – Minua puolestani pelottaa tapa, jolla Euroopan unioni riistää sananvapautta ja puuttuu kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin, toteuttaa väestönvaihtoa Euroopassa ja on saattanut myös meidät suomalaiset osaksi hallitsematonta koetta, jossa panoksena ovat itsenäisyytemme, hyvinvointimme ja kansallinen suvereniteettimme.

90. Helsingin Sanomat toimittaja Jarmo Huuhtasen kirjoittamassa jutussa ”’Kekkosen juutalaisten’ jäljillä” 26.1.2020.

91. Aiheesta kirjoitti muiden muassa YleWatch-verkkosivusto 27.12.2018 julkaistussa jutussa ”Yle pimittää Helsingin lapsenmurhaajan nimen ja etnisen taustan, mutta kansalaiset selvittivät tekijän”.

92. Yleisradion toimittaja Susanna Siironen jutussaan ”Käräjäoikeus: Arabianrannan henkirikos oli murha – sukulaispoikansa puukottanut mies oli syyntakeeton, jätettiin siksi rangaistuksetta”.

93. MTV3 13.9.2019 ”Arabianrannan lapsimurhan tuomio jää voimaan – siskon lapsen kuoliaaksi puukottanut mies määrättiin psykiatriseen hoitoon”.

94. Ilta-Sanomat 27.12.2018 Tällainen on Arabianrannan koulupojan murhasta epäilty mies – moninkertainen rattijuoppo, joka on tehnyt useita pahoinpitelyjä”. – Tähänkään juttuun ei sisällytetty mainintaa hänen ulkomaalaistaustastaan.

95. MTV3 27.12.2018 ”Arabianrannan murhasta epäillyn miehen naapurit järkyttyivät rikosepäilystä: ’Hän tervehti aina reippaasti ja vikutti kunnolliselta’”.

96. MTV3 16.7.2019 ”Kokenut syyttäjä järkyttyi itsekin Arabianrannan hirveästä lapsisurmasta: ’Järkyttää varsinkin silloin, kun pieni lapsi on uhrina’”.

97. MTV3 27.12.2018 ”Lapsen murhasta epäillyn taustalta löytyy pikkurikoksia – asunut pääkaupunkiseudulla ainakin vuodesta 2001”.

98. MTV3 27.12.2018 ”Arabianrannan murhasta epäilty mies pahoinpiteli Veikon niin, että jääkiekkoura loppui – kertoo nyt tapauksesta MTV:lle: ’Räjähdysherkkä mies’”.

99. Iltalehti 26.1.2020 ”’Olen tappanut poikani, olen tappanut poikani!’ Espoon epäilty lapsimurha nousi Britanniassa ykkösuutiseksi”.

100. The Sun 26.1.2020 “Brit teacher, 35, cried ‘I’ve cilled my son’ as toddler, 2, found dead in her flat after custody battle in Finland”.

101. Daily Mirror 25.1.2020 “British mum accused of murder of toddler son found dead in flat in Finland”.

102. Iltalehti 23.1.2020 ”Espoon Suurpellon epäiltyä lapsimurhaa edelsi avioero ja kiista lapsen tapaamisista – tuorein päätös vain pari päivää ennen rikosta”.

103. MV-lehti 26.1.2020 ”35-vuotias kieltenopettaja tappoi 2-vuotiaan poikansa Espoossa”.

104. Ks. esim. Yleisradion 14.8.2019 julkaisemaa ja oikeustoimittaja Päivi Happosen kirjoittamaa juttua ”Helsingin poliisi linjasi: Ex-vihreä poliisi saa johtaa kansanedustajien tutkintaa, mutta joutuu puhutteluun – ’Hän itse ei tee päätöksiä’” ja Suomenmaan 14.8.2019 julkaisemaa juttua ”Yle: Helsingin poliisi käynnisti selvityksen rikoskomisariosta, joka tutkii kansanedustajien puheita – ’tutkinnanjohtajalla kytköksiä vihreisiin’”.

105. MTV3 23.8.2019 ”Poliisi epäilee Päivi Räsästä, Juha Mäenpäätä ja Hussein al-Taeeta kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”. Käsittelin aihetta kirjoituksessani ”Ohjeita orwellilaiselle oikeuslaitokselle” 4.11.2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).

106. Helsingin Sanomat 1.11.2019 ”Ylikomisario Jari Taponen on erilainen poliisi, jonka työtä osa kollegoista vierastaa – Twitterissä Taponen ilmoitti olevansa Pyllytär”.

107. Iltalehti 27.1.2020 ”Kansanedustaja haukkui poliisipomoa munattomaksi nillittäjäksi”.

108. Aiheesta kirjoitti Suomen Uutiset jutussaan ”Pähkähulluin twiittiketju ikinä? Ylikomisario Taponen vaatii yli-ikäisiä terroristeja koulunpenkille” 9.9.2017.

109. Aiheesta kirjoittivat MTV3:n verkkosivut 27.1.2020 julkaistussa jutussa ”Uutta tietoa Hämeenlinnan henkirikoksesta: Mies surmasi ex-naisystävänsä ja itsensä vain hetkeä ennen poliisin saapumista – poliisi otti kantaa huhuihin raa’asta tekotavasta”.

110. Uusi Suomi 11.9.2017 ”Poliisin tviitit turvapaikanhakijoista kouluissa nostatti myräkän – kansanedustaja vie poliisijohdolle”.

111. Päivän Byrokraatti 10.11.2019 kirjoituksessa ”Professorien mielipide on poliittinen: Suomi voi halutessaan poistaa kiihotusrikoksen”.

112. Tapauksesta kirjoitti kriittisesti Suomen Uutiset 24.1.2020 julkaistussa jutussa ”Persujahdista riehaantunut oikeusproffa Martin Scheinin unohti jo syyttömyysolettamankin – prosessioikeuden professori palautti maan pinnalle”. Suomen Uutiset kirjoitti aiheesta myös 25.1.2020 julkaistussa jutussa ”Martin Scheininin vastine syyttömyysolettamaa koskevaan juttuun” ja 27.2.2020 julkaistussa jutussa ”Kansanedustaja Leena Meri vastaa professori Martin Scheininille: Syyttömyysolettama on voimassa koko prosessin ajan eikä se pääty poliisitutkintaan”.

113. Wikipediassa julkaistuja tietoja artikkelissa ”Martin Scheinin”.

114. Tampereen yliopisto Kauppalehdessä 22.1.2020 julkaistussa mainoksessaan ”Innovaatioiden uusi aikakausi: ’Sytytämme pieniä tulipaloja tieteen rajapinnoille’”.

115. Helsingin Sanomat 20.10.2019 ”Tampereella pelätään viestinnän tutkimuskeskuksen lopettamista – Median ymmärtämisen merkitys maailmassa vain kasvaa, muistuttaa professori”. Helsingin Sanomien toimittajan Susannan Karhapään kirjoittamassa jutussa oli haastateltu viestinnän tutkijoita Juha Herkmania ja Anu Kantolaa sekä 1970-lukulaista sotaratsua Kaarle Nordenstrengiä, jotka korostivat ”oikeanlaisen” medialukutaidon välttämättömyyttä nykyisessä avartuneessa viestintäkentässä.

116. Mikäli markkinointikynäsi osoittautuu kuivaksi, kokeile Puppulausegeneraattoria verkko-osoitteessa <http://puppulausegeneraattori.fi/>.

117. Taru Pilvi markkinoi itseään Talouselämä-lehden 28.6.2018 julkaisemassa jutussa ”Taru maistoi pippurimansikkaa ja päätyi kehittämään proteiinituotesarjan: ’minun pippurimansikkahetkeni’”.

118. Taru Pilvi mainostaa itseään ”uusiutumismuotoilijaksi” Speakersforumin kotisivuilla <https://www.speakersforum.fi/taru.pilvi>.

119. Lainaus Neljä Ruusua -yhtyeen laulusta ”Juppihippipunkkari” vuonna 1992 julkaistulta *Haloo*-albumilta.

120. Helsingin Sanomat toimittaja Ossi Mansikan kirjoittamassa ja 29.1.2020 julkaistussa jutussa ”Historioitsija Teemu Keskisarja heitteli n-sanaa luennollaan – ’Ei kiinnosta pätkääkään somen mielensäpahoittajat’”.

121. Kimmo Rentola Helsingin Sanomissa 11.2.2016 julkaistussa kirja-arviossa ”Uusi tutkimus suomalaisista fasisteista lopettaa viimein vuosikymmenten hyssyttelyn”.

122. Asiasta kirjoitti historioitsija Kari Kallinen ”Päivän lehti” -sivustolla 15.5.2019 julkaistussa jutussaan ”Kansallisarkistosta löytyi todiste – tutkijat mustasivat Lauri Törnin mainetta keksityillä väitteillä”. Kallinen arvosteli kirjoituksessaan Juha Pohjosen ja Oula Silvennoisen teosta *Tuntematon Lauri Törni* (Otava 2013), jossa kirjoittajat lokasivat suomalaisen sotasankarin mainetta Silvennoiselle tyypilliseksi muodostuneella tavalla. Törnin tarina alkoi kirjassa virheellisesti ilmoitetulla syntymäajalla ja päättyi väärään väitteeseen kuolinpaikasta. Oikea kuolinmaa oli Vietnam Laosin sijaan. Väliin mahtui suuri määrä muita asiavirheitä ja vakaumukselliseksi natsiksi lavastamista, jonka välineenä käytettiin kirjan kannessa julkaistua kuvaa Törnistä SS-koppalakki päässään. Tosiasiassa Törni vietti vapaaehtoisena soturina Saksassa vain seitsemän viikkoa. Kari Kallisen lehtiartikkelin lisäksi kannattaa lukea hänen kirjoittamansa teos *Lauri Törni – Mannerheim-ristin ritari ja USA:n vihreiden barettien*

sankari (Readme 2019). <https://www.paivanlehti.fi/kansallisarkistosta-loytyi-todiste-tutkijat-mustasivat-lauri-tornin-mainetta-keksityilla-vaitteilla/>.

123. Jyrki Vesikansa Iltalehden pääkirjoituksessaan 12.2.2016.

124. Yleisradio Areenan verkkosivuilla <https://areena.yle.fi/1-4486688>. ”Länsi-Intian kolonisaatiosta” valittavaa kolmiosaista sarjaa esitettiin Yleisradion TV-ohjelmistossa 30.6.2019–14.7.2019.

125. Ilta-Sanomat 12.11.2019 ”’Husu’ Hussein narahti valehtelusta – Taksi Helsinki harkitsee jatkotoimia: ’Kyllä tästä sen verran negatiivista julkisuutta on tullut’”. Kirjoitin tapauksesta verkkokolumnissani ”Totuus löytyy taksista” 13.11.2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).

126. Uusi Suomi 23.1.2020 ”Professori tunnustaa tehneensä tutkintapyynnön perussuomalaisten Juha Mäenpäästä – ’Kansanmurha alkaa tuollaisella puheella’”.

127. Yleisradion toimittaja Veli-Pekka Hämäläinen iloitsi Ylen verkkosivuilla 18.1.2020 julkaistun juttunsa otsikossa, että ”[r]ikostutkintaan päätyneiden rasististen nettikirjoitusten määrä romahti – viharyhmän alasajo vaikuttanut, toteaa poliisi”. Tästä nähdään, että rikollisuus kasvaa kriminalisoimalla ja vähenee tarkkailua ja valvontaa vähentämällä. Lehden mukaan ”kansanryhmää vastaan kiihottamista” koskevia juttuja päätyi syyttäjälle vuonna 2016 yhteensä 42, vuonna 2017 yhteensä 78, vuonna 2018 yhteensä 76 ja vuonna 2019 yhteensä 31 kappaletta.

Huomiotta kyseisenlaisessa raportoinnissa jää se sosiologisesti merkittävä seikka, että tekojen rikosluonne on sangen mielipiteidenvarainen asia etenkin ajatusrikosten kyseessä ollessa. Esimerkiksi Émile Durkheimin mukaan rikos on välttämätön sosiaalisen kanssakäymisen osa, koska se paljastaa yhteiskunnassa vallitsevia konflikteja, jotka eivät välttämättä ole ”rikoksen” osapuolten syytä. Ks. Durkheimin teosta *Sosiologian metodisäännöt* (suom. Seppo Randell, alkut. *Les règles de la méthode sociologique*, 1895. Helsinki: Tammi, 1982, s. 87).

Syy niin sanottuihin ”rasistisiin rikoksiin” on runsas maahanmuutto, jolla on rikottu kantaväestöjen oikeuksia ja etuja vastaan.

128. Yleisradion verkkouutiset 5.2.2020 ”Oululaiselle kaupunginvaltuutetulle sakkotuomio kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”.

129. Jonathan Haidt teoksessaan *The Righteous Mind – Why Good People Are Divided by Politics and Religion* (New York: Panthenon Books, 2012, p. 334).

130. Ilta-Sanomien suoraan STT:n tiedotteen pohjalta ilman kritiikkiä välittämä uutinen ”Hallitus perustaa ilmastorahaston – tarkoitus ohjata satoja miljoonia euroja erilaisiin ilmastotoimiin” 3.2.2020.

131. Ilta-Sanomat toimittaja Heini Särkän kirjoittamassa jutussa ”Jan Vapaavuori haluaa, että kokoomus tekee täysin yksiselitteisen pesäeron perussuomalaisiin – listaa 3 syytä” 2.2.2020.

132. Ilta-Sanomat toimittaja Heini Särkän kirjoittamassa jutussa ”Jussi Halla-aho: ’Juuri kukaan ei halua kokoomuksen kanssa hallitukseen’” 2.2.2020.

133. Ilta-Sanomat 3.2.2020 ”Sinisistä eronnut Simon Elo siirtyy kokoomukseen ja lähtee ehdolle kuntavaaleihin”.

134. Wille Rydman Ilta-Sanomien jutussa ”Jan Vapaavuori haluaa, että kokoomus tekee täysin yksiselitteisen pesäeron perussuomalaisiin – listaa 3 syytä” 2.2.2020.

135. Ilta-Sanomat suoraan STT:ltä ilman kritiikkiä välitetyssä uutisjutussa ”Erikoinen episodi eduskunnassa: keskustelu kansanedustajan syytteeseen asettamisesta kuihtui kasaan” 6.2.2020.

136. Helsingin Sanomat toimittajien Tuomas Peltomäki ja Hilla Körkkö kirjoittamassa ja ”oikeaan ohjaavassa” jutussa ”Li Andersson syytti Jussi Halla-ahoa ’paskapuheesta’ – tässä olennainen kohta giffinä ja analyysi termin oikeaoppisesta käytöstä” 7.2.2020.

137. Iltalehti 15.5.2019 ”Poliittista väkivaltaa ihannoinut vasemmistoliittolainen hallitusneuvotteluissa – Li Andersson: 'Hän on hyvin selvästi pahoitellut'”. Väkivaltaa puolustellut Dan Koivulaakso johti Säätytalon hallitusneuvotteluissa ”oikeusvaltion kehittäminen” -alaryhmää, ja Andersson teki hänestä myöhemmin valtiosihteerin opetus- ja kulttuuriministeriöön.
138. Ilta-Sanomat haastetteli Twitterissä perusvihaajana tunnettua Vesa Heikkistä toimittaja Laura Mannisen juttuun ”Li Andersson lämmitti tunteita televisiossa – tutkija: 'Paskapuhe' ei ole kiroilua. – Ilta-Sanomat siis tilasi ”tieteen” medioitumisilmiön mukaisesti lausunnon yliopiston vasemmistolaiselta etäispäätteeltä, joka pesi Li Anderssonin mainetta kyseisellä kädenlämpöisellä kannanotollaan.
139. Helsingin Sanomien toimittaja Oskari Onninen jutussaan ”Antti Tuiskun Valittu kansa -albumi on poikkeuksellinen suomalainen pop-teko ja viiden tähden levy” 7.2.2020.
140. Aiheesta kirjoitti musiikkilehti Rumba 19.11.2013 jutussaan ”Cheek kielsi toimittajalta pääsyn tiedotustilaisuuteen – Oliko tällä levyarviolla osuutta asiaan?”
141. Journalisti 4/2018 ”Jaa että tähtitoimittajaksi?”
142. Helsingin Sanomat 7.2.2020 ”MV-sivuston perustaja Ilja Janitskin on kuollut”.
143. Helsingin Sanomat toimittaja Hanna Mahlamäen kirjoittamassa jutussa ”Sanna Marin tapasi Angela Merkelin Berliinissä – EU:n budjettineuvottelut vaikeassa tilanteessa” 19.2.2020.
144. Helsingin Sanomat toimittaja Anna-Liina Kauhasen kirjoittamassa jutussa ”Sadat mielenosoittajat vastustivat Saksassa uutta hiilivoimalaa – Suomen Fortumista tuli saksalaisten ympäristöjärjestöjen silmätikku”.

    Helsingin Sanomat meni mielellään saksalaisten ympäristöaktivistien tueksi paheksuen Fortumin hiilivoimalahanketta, joka toteutuessaan olisi ollut osa Saksan vihreiden aiheuttaman energiakriisin ratkaisua. Ukrainan sodan 2022 alettua ja Saksan energiakriisin kärjistyttyä johtivat Saksan vihreiden ajama ydinvoimaloiden alasajo ja samanaikainen hiilivoimasta luopuminen koko Saksan kansantalouden ennennäkemättömään kriisiin ja riippuvuuteen Venäjältä tuodusta kaasusta. Vihreiden ja sitä tukevan median energiapolitikointi oli syynä myös Fortumin ja sen enemmistöomistaman Uniperin valtaviin tappioihin vuonna 2022.
145. Forbes 14.2.2019 “The real reason they hate nuclear is because it means we don't need renewables”.
146. Der Spiegel 14.2.2020 ”Ist es einfacher, wenn Frauen miteinander verhandeln?”
147. Yleisradion verkkosivut 21.9.2019 ”Kiinan päästöt kääntyivät taas uuteen nousuun, syynä savupiippuelvytys – Paineet kasvavat New Yorkin ilmastokokouksen alla”. Kiinan päästöjä voi tarkkailla esimerkiksi englanninkielisen Wikipedian päivittyvästä artikkelista “List of countries by carbon dioxide emissions”.
148. Yleisradion verkkouutiset 19.9.2019 ”Kiina rakensi Afrikan tiet, sillat ja voimalat velaksi – nyt sijoituskiinnostus velkaantuneeseen maanosaan hiipuu ja Suomi ei koskaan ehtinyt mukaan”. – Toimittaja Antti Parvialan kirjoittaman jutun otsikkoon voisi lisätä: ”ei onneksi”.
149. Helsingin Sanomat toimittaja Jenni Virtasen kirjoittamassa jutussa ”Mitä sinä tekisit 1094 miljardilla eurolla? EU:n tulevien vuosien rahoitus ratkaisee koko unionin uskottavuuden”.

    Toimittajan sanankäyttö pyrki luomaan mielikuvan EU:n tuottamasta rikkaudesta, vaikka tosiasiassa nuo rahat ovat jäsenmailta riistettyjä verovaroja, jotka joudutaan anelemaan takaisin. Niitä kuitenkin myönnetään vain EU:n ”tärkeinä” pitämiin hankkeisiin, kuten ilmastonsuojeluun. Todellisuudessa myös EU:n uskottavuus ratkeaa sen perustella, ymmärretäänkö unionissa lopettaa tulonsiirtopolitiikka ja supistaa koko unioni takaisin vapaakauppaliitoksi.

150. Immanuel Kant teoksessaan *Ikuiseen rauhaan – Valtio-oikeudellinen tutkielma* (suom. Jaakko Tuomikoski, alkut. *Zum ewigen Frieden – Ein philosophischer Entwurt*, 1798, Hämeenlinna: Karisto, 1922).
151. Helsingin Sanomat toimittaja Hanna Mahlamäen kirjoittamassa jutussa ”Sanna Marin tapasi Angela Merkelin Berliinissä – EU:n budjettineuvottelut vaikeassa tilanteessa” 19.2.2020.
152. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Hyvän ja pahan tuolla puolen – Erään tulevaisuudenfilosofian alkunäytös* (suom. J. A. Hollo, alkut. *Jenseits von Gut end Böse*, 1886. Helsinki: Otava 2012, ajatelma 146).
153. Saksan työvoimatutkimusviraston maahanmuuttotutkimusosaston johtajan Herber Brückerin Saksan yleisradiolle antamasta lausunnosta raportoi Suomen Uutiset 9.11.2019 jutussa ”Saksassa kolmasosa väestöstä maahanmuuttajataustaisia vuonna 2040”. Tällä hetkellä Saksan asukkaista noin neljäsosa on maahanmuuttajataustaisia. <https://www.dw.com/en/germany-in-20-years-1-in-3-people-will-have-migrant-roots/a-51101172>.
154. Merkelin tärinästä kirjoitti Suomenmaa jutussaan ”Angela Merkel sai uuden vapinakohtauksen ottaessaan vastaan Antti Rinnettä – Tiedottaja: ’Tapaamista ei peruta’” 10.7.2019.
155. Ilta-Sanomat 21.2.2020 ”Maria Ohisalo vaikeni vihreiden ulosmarssista Kesärannasta – Li Anderssonilta viiltävä kommentti”. Toimittaja Hanna Vesalan jutussa kunnia kritiikin esittämisestä annettiin vasemmistoliittolaiselle, joka tunnetaan Ohisalon hallitusliittolaisena. Terävämpääkin kritiikkiä olisi ollut tarjolla.
156. Hallituksen mukasuuresta suosiosta kirjoitti kepulainen Suomenmaa jutussaan ”Lännen Media: Lähes kaksi kolmasosaa suomalaisista tyytyväisiä Marinin hallitukseen” 21.2.2020. Rummutusta hallituksen puolesta jatkoivat Helsingin Sanomat samoin otsikoidussa jutussaan ja Uusi Suomi jutussaan ”Antti Rinne kalpenee – Sanna Marinin hallitukselle hurja kansansuosio LM-kyselyssä” 21.2.2020. Kriittisempi oli Aamulehti, jonka otsikossa annettiin jo 2.8.2019 ymmärtää, että ”Suomalaiset ovat tyytyväisiä hallitukseen, mutta kokonaisuus mietityttää: ’äänestäjien on hankala ennakoida, minkälaista politiikkaa heiltä voi odottaa’”. – Vasemmiston hallitustaipaleen loppupuolella 2023 oli käynyt selväksi, että vihervasemmisto osti kansalaisten ”tyytyväisyyden” valtiota häikäilemättömästi velkaannuttamalla ja siirtämällä kuluja oppositiopuolueita kannattavien maksettaviksi.
157. Suomen Uutiset 22.2.2019 ”Perussuomalaiset tutki: Suurin osa suomalaisista valmis osallistumaan ilmastotalkoisiin enintään 100 eurolla”.
158. Suomen Uutiset 23.1.2020 ”Tutkimus selvitti: Autoilevat omakotitaloasujat joutuvat hallituksen ilmastotoimien maksajiksi”.
159. Suomen Uutiset 22.2.2019 Kysely: Enemmistö samaa mieltä perussuomalaisten kanssa ulkomaalaisille tarjottavista palveluista – ei oikeutta samoihin sosiaalietuuksiin”.
160. Suomen Uutiset 23.1.2020 ”Tutkimus selvitti: Autoilevat omakotitaloasujat joutuvat hallituksen ilmastotoimien maksajiksi”.
161. Asiasta kirjoitti Aamulehti 2.8.2019 julkaistussa jutussa ”Suomalaiset ovat tyytyväisiä hallitukseen, mutta kokonaisuus mietityttää: ’äänestäjien on hankala ennakoida, minkälaista politiikkaa heiltä voi odottaa”.
162. Ilta-Sanomat toimittaja Tommi Lempisen kirjoittamassa jutussa ”Traficomin tutkimus: ’Polttoaineen tulisi maksaa ainakin 2,26 euroa litralta, jotta autoilijat alkaisivat vähentää yksityisautoiluaan” 14.1.2020.
163. Eduskunnan Internet-sivut koskien valtioneuvoston muodostamisen käytäntöjä <https://www.eduskunta.fi/FI/tiedotteet/Sivut/valtioneuvoston-muodostamisen-kaytantoja.aspx>.

164. Yleisradion verkkouutiset 15.2.2020 ”Kuohunta äärioikeiston tuesta jatkuu Saksan Thüringenissa – tuhannet osoittaneet mieltään”.

165. Yleisradion verkkouutiset 8.2.2020 ”Äärioikeiston antama tuki johti poliitikkojen eroihin Saksassa”.

166. Yleisradion Eurooppa-kirjeenvaihtajan Suvi Turtiaisen raportista uutisoi Ylen toimittaja Yrjö Kokkonen Ylen verkkosivuilla 6.2.2020 julkaistussa jutussa ”Yhteistyö äärioikeiston kanssa johti osavaltion pääministerin eroon”.

167. Ilta-Sanomat toimittaja Hanna Vesalan kirjoittamassa jutussa ”Häkkänen tylyttää keskustaa dramaattisesta virhearviosta: ’Kansa äänesti niin, ettei tässä maassa tarvitse vihervasemmistolaista politiikkaa harjoittaa” 8.2.2020.

168. Antti Häkkänen haukkui väärää puuta oikeusministeriön verkkosivuilla 22.2.2018 julkaistussa jutussa ”Oikeusministeri Antti Häkkänen: Alhainen äänestysaktiivisuus on demokratian suurin uhka”.

169. Yleisradion verkkouutiset 9.10.2008 ”Vapauspuolueen hallitusvastuu pani Itävallan EU-boikottiin”.

170. MTV3 4.2.2000 ”Itävallan vastaiset pakotteet käyttöön”.

171. Aamulehti 31.7.2019 ”Suomea uhkaavat 420 miljoonan leikkaukset EU:n maataloustukiin – hallituspuolueiden on otettava pian kantaa tukien kompensointiin”.

172. <https://eurooppatiedotus.fi/suomi-ja-eu/suomen-eu-jasenmaksut/>.

173. Valtioneuvoston verkkosivut tiedotteessaan ”Suomen nettomaksu EU:lle palasi normaalille tasolle viime vuonna” <https://valtioneuvosto.fi/-/10623/suomen-nettomaksu-eu-lle-palasi-normaalille-tasolle-viime-vuonna>. – Valtioneuvoston mielestä on siis ”normaalia”, että suomalaiset pakotetaan jatkuvasti nettomaksamaan muiden maiden menoja.

174. Yleisradion verkkouutiset 28.11.2017 julkaistussa jutussa ”Talousprofessori Pertti Haaparanta: Euroa ei voi taloudellisilla perusteilla puolustaa”. Samaa mieltä olivat oikeistoliberaali taloustieteilijä Vesa Kannianen Uuden Suomen kolumnissaan ”Mikä on euron kohtalo?” 7.11.2016 ja Vasemmistoliiton perustajajäsen Markus Jäntti Ylen jutussa ”Professorin tuomio: Suomi olisi pärjännyt paremmin euron ulkopuolella” 22.12.2015.

175. Käteisen rahan käyttöä rampauttava laki on esimerkiksi 28.6.2017 annettu laki rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämisestä.

176. Em. laki, luku 4.

177. Valtiovarainministerinä toimineen Katri Kulmunin orwellilaisesta unelmasta kirjoitti asiallisesti MV-lehti 26.2.2020 julkaistussa jutussa ”Kulmuni esittää internetin hallintaa EU:lle – ’Vihamielinen vaikuttaminen on tulevaisuuden suuri uhka’”. – Todellinen uhka on vapaan sanankäytön viranomaissensurointi ja EU:n puuttuminen kansalaisten viestintään.

178. Suomeksi Nigel Faragen EU-eropuheen tekstitti Sebastian Tynkkynen 30.1.2020 Facebookissa julkaisemassaan videossa ”Kaikkien aikojen jäähyväispuhe – britit eivät kumartele EU:lle” <https://www.facebook.com/officialsebastiantynkkynen/videos/122208445741281/>.

179. Helsingin Sanomat 26.2.2020 ”Pääministeri Marin: HUSin alueella vahvistettu koronavirustapaus – ’Näyttää todennäköiseltä, että meillä tulee olemaan tautitapauksia Suomessa’”.

180. MTV3 1.3.2020 ”Pakolaistilanne rajalla kiristyy: Lähes 10 000 yritti päästä Turkista Kreikkaan vuorokauden aikana – Turkki puhuu jopa yli 76 000 rajanylittäjästä”.

181. Ilta-Sanomatkin huomasi asian toimittaja Perttu Pitkäsen kirjoittamassa jutussa 1.3.2020 ”’Portit Eurooppaan auki’ – Suomen hallitus vaikeni Turkin ja Kreikan rajan tilanteesta”.

182. Ilta-Sanomat 1.3.2020 ”HS-gallup: Yli 40 prosenttia suomalaisista katsoo Sanna Marinin hallituksen onnistuneen työssään”.
183. Kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi Helsingin Sanomien 25.1. 2017 julkaisemassa jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.
184. MTV3 29.2.2020 ”Kreikan poliisi ampui pakolaisia kyynelkaasulla – video näyttää raja-alueella kasvavan sekasorron”. NLW-aseilla (*non-lethal weapons*) tarkoitetaan ”ei-tappavia aseita”.
185. Kirsi Pimiä MTV3:n Uutisaamussa 5.3.2020 ”Uusi pakolaiskriisi uhkaa – Onko Suomi siihen valmis?”
186. Kirjoitin GCM-sopimuksen ketjuuntumisvaikutuksista blogikirjoituksessani ”GMC + EU:n ulkoiset turvapaikkakeskukset = Ilmasilta” 23.3.2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).
187. Kai Mykkäsen holtittomasta ajatuksesta jaella Suomen passeja kirjoitti Yleisradio verkkouutisessaan ”Irakin sisäministeriö tulee Suomeen jakamaan passeja – Jopa 500 irakilaista voi saada passin oleskeluluvan hakemista varten” 12.9.2018.
188. Suomen Uutiset 20.10.2016 ”Esitys SDP:n Tytti Tuppuraiselta – kymmenkertaistetaan pakolaiskiintiö”.
189. Suomen Uutiset 18.3.2019 ”SDP:n Tuppurainen esitti pakolaiskiintiön kymmenkertaistamista – pelkästään yhden vuoden tulijoista kertyisi 10 miljardin euron lasku”. Laskelma perustuu Samuli Salmisen tekemään, maahanmuuttajien elinkaarivaikutuksia julkiseen talouteen tarkastelevaan laajaan tutkimukseen *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous*, osat 1 ja 2. Tutkimus osoittaa, että Somaliasta tai Irakista Suomeen muuttavan 20–24-vuotiaan henkilön kustannukset veronmaksajille ovat henkilön koko elinkaaren aikana keskimäärin jopa miljoona euroa alkaen siitä hetkestä, kun henkilö muuttaa Suomeen. Jos laskelmaan huomioidaan maahanmuuttaneen lapset, kustannukset kohoavat vieläkin korkeammiksi.
190. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Ihmisoikeudet Alepassa” 1.10.2016.
191. Suomen Uutiset 6.3.2020 ”Perussuomalaisilta välikysymys Suomen linjasta Kreikan tilanteessa”.
192. Jenna Simula kirjoitti aiheesta Oikean Median tiedotteessaan ”Uusi perussuomalainen nuorisojärjestö syntynyt kansanedustaja Jenna Simulan johdolla” 5.3.2020.
193. Analysoin asiaa tarkemmin kirjoituksessani ”Rotudenialismin lyhyet jäljet” 1.12.2017 (teoksessani *Minuutti on mennyt*).
194. Ks. teostani *Sosiaalipsykologian sydän – George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi sosiaalipsykologian tutkimustraditioissa ja toimijuuden teoriassa* (Sosiaalitieteiden laitoksen julkaisuja 2015:20, Helsinki: Helsingin yliopisto, 2015).
195. Johann Wolfgang von Goethe *Faustinsa* toisessa osassa (suom. O. Manninen, alkut. *Faust II*, 1832, Helsinki: Otava, 1981).
196. Ks. Yoram Hazonyn teosta *The Virtue of Nationalism* (New York: Basic Books, 2018).
197. Ks. Samuel P. Huntingtonin teosta *The Clash of Civilizations – Remaking the World Order* (New York: Simon & Schuster, 1996).
198. Ks. Benedict Andersonin teosta *Imagined Communities* (London: Verso 1983).
199. Eric Hobsbawm ja Terrence Ranger teoksessaan ”Keksityt perinteet” (*The Invention of Tradition,* Cambridge: Cambridge University Press 1983).
200. Ks. Gustave Le Bonin teosta *Psychologie des foules* (orig. 1895, Paris: Presses Universitaires de France, 1983).
201. Kirjoitin aiheesta muun muassa blogikirjoituksessani ”Ruotsalaisuuden päivänä” 6.11.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*).

202. Käsittelin asiaa kirjoituksessani ”Rotudenialismin lyhyet jäljet” 1.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

203. Esimerkkiä nykyisestä kielisodasta tarjoaa Uuden Suomen uutinen 21.10.2009 ”RKP shokissa: suomen ja ruotsinkieliset samaan kouluun?”

204. Kansallisten tunnusten ”häpäisemisestä” Helsingin Sanomat julkaisi 4.12.2016 jutun ”’En voisi vetää sitä ylleni’ – Suomen leijonasta on taisteltu aina, ja nyt se halutaan äärioikeistolaisilta kaikkien käyttöön”. Toimittaja Mikko-Pekka Heikkisen kynäilemässä kirjoituksessa pyrittiin antamaan kuva, jonka mukaan on kansallistunnusten häpäisemistä, kun oikeistolaiset käyttävät niitä, ja tarvitaan erityisiä toimenpiteitä kansallistunnusten saamiseksi ”kaikkien käyttöön”. Tosiasiassa lippujen ja vaakunaleijonien käyttöä ei ole rajoitettu, eikä niitä ole estänyt vasemmistolaisikaan käyttämästä muu kuin heidän oma inhonsa kaikkea isänmaallisuutta kohtaan.

205. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani 10.1.2016 otsikolla ”Monikulttuurisuus, moniarvoisuus ja monietnisyys”.

206. Pohjaa keskusteluille on antanut esimerkiksi Tilastokeskuksen 4.12.2019 julkaisema raportti ”Suomalaistaustaisten osuus syntyvyydestä pienentynyt” <https://stat.fi/til/synt/2018/02/synt_2018_02_2019-12-04_tie_001_fi.html>.

207. Helsingin Sanomat 5.1.2020 ”EU yrittää jälleen uudistaa maahanmuuttopolitiikkaa, eikä aikaa ole hukattavaksi: ’Miljoonia ihmisiä voi olla liikkeellä viikoissa tai kuukausissa”.

208. Helsingin Uutiset 26.2.2020 ”Synnytyksissä käytetään apuna jopa Google-kääntäjää – ’Arabiaa puhuvia tulkkeja tarvittaisiin enemmän’”. Tosiasiassa heitä tarvittaisiin vähemmän, jos tänne ei tulvisi siirtolaisten vyöryä Lähi-idästä ja maahanmuutosta tehtäisiin siltä osin loppu.

209. Muuan Harri Käyhkö Facebookissa 2.1.2020.

210. Ks. tilastotieteilijä Samuli Salmisen Suomen Perustalle tekemiä tutkimuksia *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous*, osat 1 ja 2 (2015–2019).

211. Tilastokeskuksen analyysi ”Nuorten määrä uhkaa vähentyä huomattavasti syntyvyyden laskusta johtuen” julkaistiin Tilastokeskuksen verkkosivuilla 16.11.2018 <https://stat.fi/til/vaenn/2018/vaenn_2018_2018-11-16_tie_001_fi.html>.

212. <https://eso.expertgrupp.se/wp-content/uploads/2016/11/Hela-2018_3.pdf>.

213. Asiasta raportoi Fria Tider -lehti 31.5.2018 julkaisemassaan jutussa ”Ny rapport: Asylinvandring en brakförlust för Sverige”.

214. Joakim Ruist arvioi tutkimuksensa merkitystä Samtiden-lehden 1.6.2018 julkaisemassa jutussa ”Invandringen kostar mycket, inget konstigt med det”.

215. OECD:n julkaisu ”Who bears the cost on integrating refugees?” 13.1.2017 <https://www.oecd.org/els/mig/migration-policy-debates-13.pdf>.

216. Washington Times 7.1.2015 “French Islamist mini-states grow into problem out of government control”.

217. Jari Tervo Yleisradion verkkosivuilla 28.9.2015 julkaistussa kolumnissaan ”Valkoinen roskaväki”, jossa hän puolusteli voimakkaasti Tornion raja-aseman kautta Suomeen laittomasti kyyditettäviä ja tunkeutuvia irakilaisia ja syyrialaisia sotilaskarkureita. Melko pian maahan saapumisensa jälkeen turvapaikanhakijat tekivät Oulun seudulla ja muuallakin Suomessa runsaasti vakavia seksuaalirikoksia.

Tapaus osoittaa, millaisen fiktion sisällä kustantajien suosima kirjallinen lullukkaväki muodostaa mielipiteitään. Palkkioksi kuuliaisuudestaan avoimelle maahanmuuttopolitiikalle Tervo sai Yleisradiolta useita ohjelmia, joissa hän esiintyi käsikirjoittajana, juontajana tai vieraana.

218. Iltalehti 11.3.2020 ”Halla-aho ja Orpo: Samoja suuntia turvapaikka- ja talouspolitiikassa”.

219. Suomen Uutiset 11.3.2020 ”Perussuomalaiset välikysymyksessään: ”Suomen on ajettava EU:n sisärajatarkastuksia ja hylättävä toisesta jäsenmaasta tulevien turvapaikkahakemukset”.
220. Yleisradion verkkouutiset 10.3.2020 ”Kokoomus ei osallistu perussuomalaisten välikysymykseen Kreikan tilanteesta – Orpo: ’Se sisältää linjauksia, joita emme pysty allekirjoittamaan’”.
221. Ilta-Sanomat 8.3.2020 ”STM: Pohjois-Italian karanteeni on yksi rauhanajan järeimmistä toimista Euroopassa: ’Paljon heijastusvaikutuksia’”.
222. Helsingin Sanomat 12.3.2020 ”Perussuomalaiset vaatii valmiuslain käyttöönottoa koronaviruksen takia – ’Tulisi antaa heti viesti koulujen sulkemiseksi’”.
223. Yleisradion verkkouutiset 12.3.2020 ”Puolueet antoivat tukensa valmiuslain käyttöönottoon tarvittaessa, päätöstä ei vielä tehty”.
224. Ilta-Sanomat 26.2.2020 ”Pörssit rytisevät, tulosvaroituksia satelee – ekonomisti koronan talousvaikutuksista: ’Nyt näyttää taas aavistuksen pelottavammalta’”.
225. Ks. blogikirjoitustani ”Finnairista uusi Nokia?” 6.9.2013.
226. Yleisradion verkkouutiset 12.3.2020 ”Presidentti Sauli Niinistö Ylelle: ’Ihminen alkaa vaikeissa olosuhteissa nähdä oman napansa ulkopuolelle’”. Nähdäkseni asia on päinvastoin.
227. Ilta-Sanomat 21.2.2020 ”Syrjäytyneiden miesten karut tarinat kerrotaan Ylen uudessa dokumenttisarjassa – ohjaaja paljastaa, mitä tilanteita ei haluttu kuvata”. Sarjaa esitettiin muun muassa Areenassa <https://areena.yle.fi/1-50409258>.
228. Ks. Timo Hännikäisen teosta *Ilman – Esseitä seksuaalisesta syrjäytymisestä* (Turku: Savukeidas, 2009).
229. Ilta-Sanomien toimittaja Mira Hurmas 16.3.2020 julkaistussa jutussa ”Kommentti: Helsingin metrossa kohtaamani kaasunaamarimies ahdisti – mutta voiko tästä kaikesta seurata uusi käänne?”
230. Ilta-Sanomat 16.3.2020 ”Rikolliset huijaavat koronaviruksella netissä – ensimmäiset koronahuijaussivustot levittävät jo haittaohjelmia”.
231. Ilta-Sanomat 16.3.2020 ”Työmarkkinajärjestöt lähtivät etsimään ratkaisua koronakaaokseen: ’Syytä unohtaa perinteiset asetelmat’”.
232. SVT 26.12.2018 ”Efter ebolaepidemin – ny högisoleringsenhet ska byggas”; Samnytt 28.12.2018 ”Sverige rustar för ebola med högisoleringsenhet – ’bara en tidsfråga innan en epidemi bryter ut’”.
233. Ks. Robert Koch -instituutin vuosikirjaa 2016 tutkimuslaitoksen verkkosivujen osoitteessa <https://www.rki.de/DE/Content/Infekt/Jahrbuch/Jahrbuch_2016.pdf?__blob=publicationFile>.
234. Sören Kern 14.7.2017 “Germany: Infectious diseases spreading as migrants settle in”.
235. SVT 26.12.2018 ”Efter ebolaepidemin – ny högisoleringsenhet ska byggas”; Samnytt 28.12.2018 ”Sverige rustar för ebola med högisoleringsenhet – ’bara en tidsfråga innan en epidemi bryter ut’”.
236. Helsingin Sanomien teettämän gallupin tuloksia toistelivat Ilta-Sanomat jutussaan ”HS-gallup: Hallituspuolueiden kannatus kasvussa poikkeusaikana – perussuomalaiset edelleen suurin puolue” ja Aamulehti jutussaan ”HS-gallup: Pääministeri Sanna Marinin vakuuttava esiintyminen keskellä koronakriisiä nostaa vauhdilla sosiaalidemokraattien kannatusta” 18.3.2020. Erityisen näyttävästi ”porvarillisena” pidetty Kokoomuksen entinen pää-äänenkannattaja Aamulehti iloitsi SDP:n kannatuskasvusta 31.3.2020 julkaistussa Marko-Oskari Lehtosen jutussa ”Alma-kysely: Sdp nousi perussuomalaisten ohi – taustalla poikkeusolot ja pääministeri Sanna Marin”.

237. Aamulehden tavoin vasemmistolaistunut Uusi Suomi suitsutti SDP:tä ja Sanna Marinia 31.3.2020 julkaisemassaan jutussa ”Alma-kysely: Sdp jättiharppauksella ykköseksi perussuomalaisten ohi – ”Sanna Marin on poikkeuksellisen selväsanainen”.
238. Melko rehellisesti (mutta paheksuvin arvioin) turvapaikanhakijoiden kustannusvaikutuksista otsikoi Taloussanomat 10.11.2015 julkaistussa jutussa ”Kova arvio ESS:ssä: Turvapaikanhakijat maksavat Suomelle 1,5 miljardia – ”Miksi hyssytellään”.
239. SVT nyheter 24.3.2020 ”Läkarförening larmar: Flera svensksomalier bland corona-dödsfall i Stockholmrådet”.
240. Suomen Uutiset 24.2.2020 ”Tukholman koronakuolleista suurin osa somaleja – lääkärit vaativat lisää tiedotusta somaliaksi”.
241. Yleisradion verkkouutiset 4.4.2020 ”VVM:n budjettipäällikön mukaan valtiontalous painuu yli 10 miljardia alijäämälle tänä vuonna”.
242. Iltalehti 8.4.2020 ”Päivi Nerg nousemassa huippuvirkaan valtiovarainministeriön kansliapäälliköksi”. Päivi Räsäsen unelma suojatistaan valtion kassakirstun päällä istujana ei kuitenkaan kaikeksi onneksi toteutunut.
243. Vihreiden poliitikkojen lentomatkoista kertoi muiden muassa Ilta-Sanomat 1.11.2018 julkaistussa jutussa ”Kommentti: Vihreän syysfarssin loppuhuipennus – Haavisto löytyi Afrikasta, kilpakumppani lomailee sitkeästi Japanissa”.

Ilmaa saastuttavin siivin olivat kaukomaille lentäneet vihreä ulkoministeri Pekka Haavisto ja vihreä kansanedustaja Outi Alanko-Kahiluoto. Meeminä lähti lentoon Perussuomalaisten Riikka Purran tviittaus, joka mukaan vihreät edustajat paransivat maailmaa ja ”jättivät autonsa kotiin” sekä matkustivat ulkomaille. – Kysyn, milloin vihreät jättävät *lentokoneensa* kotiin ja sähköautoilevat työpaikoilleen.

244. Ilta-Sanomat kirjoitti vielä 17.3.2020 otsikossaan, että ”Koronaa vastaan on tulossa rokote, mutta valmisteen kehittäminen vie aikansa – ja siihen on hyviä syitä”.
245. Pekka Himasen korvaajaksi ilmestynyt Frank Martela avautui asioistaan Ilta-Sanomien 7.4.2020 julkaisemassa jutussa ”Filosofi Frank Martelalta tivataan usein baarissa, mikä on elämän tarkoitus – tässä yhden lauseen vastaus”. Klikkijutun salaisuus oli: ”Elämän merkitys on tehdä itselleen merkityksellisiä asioita siten, että tekee itsensä merkitykselliseksi muille”. – Tässä valossa oman elämäni merkitys on paljastaa muiden latteuksia jakamatta oman ajatteluni helmiä pyytämättä muille.
246. Ilta-Sanomat 7.4.2020 ”Ratkaiseva ero on tartunnan ensimmäisissä päivissä – tämän takia uusi koronavirus on niin pirullinen”.
247. Helsingin Sanomat 7.4.2020 ”Marin: Nyt ei ole aika perata hallitusohjelmaa uudestaan – Hallitus neuvottelee kriisitoimista Säätytalolla”.
248. Kansalaisia kuumottavasta orwellilaisesta tarkkailusta kertoi Ilta-Sanomat 3.4.2020 julkaistussa jutussa ”Hallitus alkaa tutkia suomalaisten liikkeitä Telian mobiilidatalla – seurataan rajoitusten tehoa”. – Tapaus osoittaa, kuinka halukasta julkinen valta on murtamaan ihmisten yksityisyydensuojan, miten helposti operaattorit myöntävät julkiselle vallalle pääsyn tietoihinsa ja kuinka helposti yksityisyydensuojaa voidaan haavoittaa läpikotaisin digitalisoidussa yhteiskunnassa.
249. Iltalehti 17.4.2020 ”Näin liikemies Onni Sarmaste junaili maskikaupat Lontoon kautta – hankki firmalleen osoitteen hienostoalueelta”.
250. Yleisradion verkkouutiset 17.4.2020 ”Kymmenet koronakuolemat jääneet raportoimatta Suomessa – tieto Helsingin hoivakotikuolemista ei ole mennyt THL:lle asti”.
251. Asiaa ihmettelivät Yleisradion verkkouutiset 14.4.2020 julkaistussa jutussa ”Helsingissä somalinkielisten koronavirustartunnat ovat selkeästi lisääntyneet, kaupunki ja HUS huolestuneita tilanteesta – Apulaispormestari vetoaa ohjeiden noudattamiseen alkavan ramadanin aikaan”. – Afgaanisyntyinen muslimipormestari Nasima Razmyar vetosi omaan viiteryhmäänsä arvaten syyllisen.

252. Kirjoitin eutanasiasta 14.11.2026 julkaisemassani kolumnissa ”ItsEMUrha ei auta, Eskoseni”, jossa suitsin vasemmistoliittolaisen EMU-kriitikon Esko Seppäsen pyrkimyksiä jouduttaa eutanasian laillistamista ja eutanasiaa sinänsä.
253. Helsingin Sanomat 22.3.2019 ”Eduskunnan apulaisoikeusasiamies: Business Finlandin hallintomalli on perustuslain vastainen”.
254. Ks. professori Esko Riepulan ja tutkija Petri Koikkalaisen kirjaa *Näin valta ostetaan – Lyhyt oppimäärä poliittisesta korruptiosta Suomessa 2006–2009* (Helsinki: WSOY, 2009).
255. Sanna Marin Twitterissään 22.4.2020.
256. Ilta-Sanomat kirjoitti 19.4.2020 ”huutokauppakeisarina” tunnetun henkilön näkemyksestä asiaan jutussa ”Nyt puhuu 100 000 euroa hätäapua saanut Aki Palsanmäki – korona murskasi haaveet tulevasta”.
257. Ilta-Sanomat 20.4.2020 ”Nämä yritykset saivat täyden 100 000 euron korona-avustuksen – Katso IS:n jättilista!” – Vastaavanlaisia valtion subventioita hallitus on jaellut myöhemminkin sähkötukien muodossa vuonna 2023, jolloin avustukset eivät myöskään kohdistuneet kaikkein kipeimmin apua tarvitseville.
258. Turun Sanomat 22.4.2020 ”Suomelle ihmisoikeustuomion aiheuttanut surma olikin ehkä huijaus – Krp tehnyt yhteistyötä Irakin kanssa”.
259. Yleisradion verkkouutiset 22.4.2020 ”Suomi tuomittiin viime vuonna ihmisoikeussopimuksen rikkomisesta – KRP aloittanut esitutkinnan: epäillee irakilaismiehen olevan yhä elossa”.
260. Eero Mäntymaan ja Jessica Stolzmannin kirjoittama valejuttu julkaisiin Yleisradion verkkosivuilla 12.2.2018 otsikolla ”Suomi ei antanut Alille turvapaikkaa, tapettiin heti Irakissa – tytär odottaa omaa käännytystään”.
261. Teoksessani *Ankara totuus*.
262. Eero Mäntymaan kynästä lähtenyt valheellinen juttusarja julkaisiin 12.2.2018 alkaen otsikolla ”Elämää Suomen jälkeen – Ylen juttusarja Bagdadista kertoo käännytettyjen kohtalosta”.
263. Yleisradion Areenaan päätynyt juttu ”Turvapaikanhakija itkee” julkaistiin alun perin 9.8.2017.
264. Eero Mäntymaan valejuttu ”Toimittajalta: Kysyimme Bagdadiin käännytetyiltä turvapaikanhakijoilta, mitä he aikovat nyt tehdä – kaikki kertoivat palaavansa Suomeen” julkaistiin Yleisradion verkkosivuilla 11.2.2018.
265. Eero Mäntymaa sai tilaisuuden oikoa virheitään kirjoituksessa, jossa hänen apurinaan oli Katri Kirsi. Juttu nimeltä ”KRP epäilee ennennäkemätöntä turvapaikkahuijausta – Ulkoministeriö: Korvauksia ei makseta, irakilaismiehen kuolemaa ei koskaan vahvistettu” julkaistiin Yleisradion verkkosivuilla 14.4.2020.

     Mäntymaa syytti huijauksesta lopulta irakilaista, vaikka tosiasiassa Mäntymaa itse toimi huijauksen pääasiallisena toimeenpanijana ottamalla irakilaisten valheet kritiikittömästi todesta ja laatimalla niistä muka todenperäisiä juttuja valtiorahoitteeseen valtavirtamediaan. – Olennainen kysymys on, miksi Mäntymaan annetaan jatkaa toimittajana Yleisradiossa.
266. Yleisradion verkkouutiset 14.11.2019 ”Sisäministeri Ohisalo ihmisoikeustuomioistuimen päätöksestä: ’Ihmisiä ei saa enää koskaan palauttaa kuolemanvaaraan’”. – Ohisalo siis nieli Yleisradion ja Mäntymaan valheet yhtä mielellään kuin EIT. Kirjoitin aiheesta 26.1.2020 julkaisemassani kolumnissa ”Valemedia hautasi viikon jymyuutisen – täytti sivunsa vasta- ja peitejutuilla”.
267. Lainaus teknobändi Movetronin iskelmästä ”Romeo ja Julia” vuodelta 1995.

268. Ks. Erich Frommin teosta *The Anatomy of Human Destructiveness* (New York: Holt, 1973) ja Theodor W. Adornon teosta *One Dimensional Man – Studies on the Ideology of Advanced Industrial Society* (Boston: Beacon Press, 1964).

269. Helsingin Sanomat ihasteli Sanna Marinin vaatteita toimittaja Arla Kanervan kirjoittamassa ja 7.4.2020 julkaistussa jutussa ”Sanna Marin esiintyi Voguessa tamperelaisen vaatemerkin mekossa, ja yksi kuva toi pienyritykselle huomiota ympäri maailmaa – Tällainen on pääministerin suosima Uhana”. – Kysymättä ja vastaamatta jätettiin, kuinka paljon ministeripoliitikon on lupa mainostaa ja toimia tuotemerkkien mannekiinina.

270. Marinin puliveivauksesta otsikoi myös Iltalehti 23.4.2020 julkaistussa jutussa ”Sanna Marinin puoliso on auttanut yrityksiä hakemaan koronatukia – työpaikalla käytettiin pääministeriyhteyttä markkinoinnissa”.

   Väärinkäytöksellä ei ollut vaikutusta Marinin asemaan, kuten ei myöskään vuonna 2022 ilmi tulleilla Marinin juopotteluretkillä, Kesärannan pirskeillä ja yksityisissä juhlissa harjoitetuilla sekoiluilla, joissa mahdollisesti käytettiin huumeita. Pääministerin asema säilyi horjumatta, vaikka edeltäjänsä Antti Rinne oli pakotettu eroamaan ilman mitään todellista syytä, vain hänen väitettyyn epäsovinnaisuuteensa ja miestapaisuuteensa viitaten. Tapaus osoittaa, että pääministeri saa munata itsensä ja maansa totaalisesti ilman seurauksia, kun häntä suojelee median varjelema naiseuden tabu ja feminismin teflonpinta.

271. Ilta-Sanomat heitti savikiekon ilmaan 23.4.2020 julkaisemallaan jutulla ”Nämä kaikki julkkikset saivat Business Finlandin koronatukea – Vappu Pimiä, Mikko Leppilampi, Michael Monroe, Raakel Lignell…”

272. Edmund Husserlin teos on julkaistu suomeksi nimikkeellä *Eurooppalaisten tieteiden kriisi ja transsendentaalinen fenomenologia* (Helsinki: Gaudeamus, 2012).

273. Ks. Ulrich Beckin teosta *Risikogesellschaft – Auf dem Weg in eine andere Moderne* (Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1986).

274. Ks. kirjojani *Minän rakentuminen ihmistieteissä* (Tampereen yliopisto, 1994) ja *Minä* (Helsinki: Yliopistopaino, 1995).

275. Veikko Huuska Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Miksi Macron niin intohimoisesti ajaa yhteisvastuullista hätärahoitusta etelään: Ranskan pankkien jättisaamiset” 22.4.2020.

276. Teoksessani *Minuutti on mennyt*.

277. Ilta-Sanomat 1.5.2020 ”Trump epäilee, että koronavirus on peräisin kiinalaisesta laboratoriosta – uhkaa Kiinaa tariffeilla”.

278. Yleisradion verkkouutiset 1.5.2020 ”Trump kertoo nähneensä todisteita koronaviruksen yhteydestä kiinalaislaboratorioon”.

279. Scientific American -lehden päivittyvä artikkeli “How China’s ’Bat Woman’ hunted down viruses from SARS to the new coronavirus”.

280. Aihetta käsitteli Insider-lehti 15.4.2020 julkaistussa jutussa “An unsubstantiated theory suggest the coronavirus accidentally leaked from a Chinese lab – here are the facts”.

281. Daily Main 11.4.2020 “Wuhan lab was performing coronavirus experiments on bats from the caves where the disease is believed to have originated – with a £3m grant from the US”.

282. The Washington Post 2.4.2020 “How did COVID-19 begin? Its initial origin story is shaky”.

283. Emeritusprofessori Pekka Pihlanto Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Koulujen avaaminen sittenkin väärä päätös?” 4.5.2020.

284. Vasemmisto näytti jälleen toimittajatoverien voiman Iltalehden Tommi Parkkosen kirjoittamassa ja 1.5.2020 julkaistussa jutussa ”Alman kysely: SDP:n kannatus jo yli 24 %, perussuomalaisten laskenut – ’Mediahuomio keskittyy pääministeriin’”.

285. Mikrobitti 19.4.2020 ”Henkilötunnukset kokevat ison muutoksen: myös it-järjestelmiä menee uusiksi”.

286. ”Setan lausunto henkilötunnuksen uudistamista koskevan työryhmän johtoryhmän väliraportista” on julkaistu järjestön verkkosivuilla <seta.fi> 12.2.2019.

287. Finanssialan kannanotosta ”Talouskriisi on huono hetki uudistaa henkilötunnuksia – kustannukset miljardiluokkaa” kertoi STT verkkosivuillaan 9.4.2020.

288. Valtiovarainministeriön kannanotto ”Työryhmä esittää henkilötunnuksen muutoksia: Vuodesta 2027 alkaen uudenmuotoisesta henkilötunnuksesta ei kävisi enää ilmi ihmisen ikä ja sukupuoli”.

289. Ilta-Sanomat 17.5.2020 ”Porvoossa koulussa heti koronatartunta – 17 oppilasta ja 4 opettajaa altistunut”.

290. Ilta-Sanomat 17.5.2020 ”Sipoolaisessa koulussa palataan etäopetukseen – merkittävä osa henkilökunnasta joutunut koronakaranteeniin”.

291. Heikki Patomäki Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Mikä on hallituksen linja? Estäminen vai tukahduttaminen” 17.5.2020.

292. Aiheesta kirjoitti kansalainen Arvo Tammela Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Pääministeri Marinilta kova syytös” 16.5.2020.

293. Ilta-Sanomien politiikan toimituksen tuottaja Hanna Vesala kirjoitti kolumninsa otsikossa 17.12.2019, että ”Marinin ’Eikö teitä hävetä’ -heitto oli pääministeriltä riman alitus”. – Oikeusvaltiota puolustava Marin löi nimittäin samaan hengenvetoon märällä rätillä parlamentarismia.

294. Yleisradion verkkouutiset 16.3.2020 ”Sauli Niinistö vetoaa toisista välittämiseen: ’Me tarvitsemme toisiamme’”.

295. Ilta-Sanomat 25.5.2020 ”Presidentti Niinistö vastasi kansalaisten kysymyksiin Yle Radio Suomessa – kertoi poikkeusaikana tekemästään myönteisestä havainnosta”.

296. Yleisradion verkkouutiset kirjoitti aiheesta 2.4.2019 julkaistussa jutussa ”Nyt ’maalitetaan’ tuomareita ja syyttäjiä – Vaaliehdokkaat haluavat vihapuheen rikoslakiin, mutta kaikille linjan kiristäminen ei sovi”.

Jutussa annettiin kuva, ikään kuin perustuslaillisen sananvapauden rikkomukset olisivat oikeutettuja *johonkin* lakiin perustuvilla vihapuhesyytöksillä ja asia olisi pelkkä sopivuuskysymys. Todellisuudessa ’vihapuhe’ on löysä ja määrittelemätön käsite, jota ei pidä kirjata mihinkään lakiin, eikä yksimielisyyttä ’vihapuheen’ määritelmistä löydy pakonomaisilla hallinnollisilla julistuksilla.

297. Taloustieteilijä Tuomas Malinen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Suomen on erottava eurosta” 20.5.2020.

298. Iltalehti kirjoitti professori Vesa Kanniaisen kielteisestä eurokannasta jutussaan ”Professori: Eurojäsenyydestä 10 prosentin hyvinvointitappio!” 7.5.2014.

299. Professori Sixten Korkmanin kielteisestä euronäkemyksestä kirjoitti Kauppalehti jutussaan ”Korkman: Suomen eurojäsenyys vakava erehdys” 22.10.2015.

300. Pertti Haaparannan kielteisestä suhtautumisesta euroon kirjoittivat Yleisradion verkkouutiset jutussaan ”Talousprofessori Pertti Haaparanta: Euroa ei voi taloudellisilla perusteilla puolustaa” 28.11.2017.

301. Markus Jäntin kielteisestä eurokannasta kirjoittivat Yleisradion verkkouutiset jutussaan ”Professorin tuomio: Suomi olisi pärjännyt paremmin euron ulkopuolella” 22.12.2015.

302. Ks. tilastotieteilijä Samuli Salmisen Suomen Perustalle tekemää tutkimusta ”Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous” vuodelta 2018.

303. Helsingin Sanomat iloitsi otsikossaan 20.5.2020, että ”Sdp:n kannatus kohosi yli 22 prosentin, perussuomalaisten kannattajia palasi takaisin katsomoon”.

304. Kirjoitin aiheesta verkkokolumnissani ”Miksi ’#Suostumus2018’-aloitteeseen ei pidä suostua?” 24.3.2019. Kirjoitus on julkaistu kokoelmassani *Poliittisesti korrektia*.

305. SDP:tä järjestelmällisesti tukeva Uusi Suomi kirjoitti aiheesta 15.5.2020 julkaistussa jutussa ”Perussuomalaiset löi pöytään euroeron, Sanna Marin pöyristyi – Näin Suomen EU-vastuut ovat kasvamassa”.

306. Uusi Suomi 22.5.2020 ”Suomalaisprofessorit ihmettelevät: ’Vakava ylilyönti’ uusien EU-tukien hyväksymisessä – Katri Kulmuni käveli perustuslakivaliokunnan yli”.

Suomen perustuslain yli on kävelty lähes kaikissa asioissa, joissa Suomen valtio on pakotettu myöntämään tukipaketteja vieraiden kansakuntien ja valtioiden hyväksi ja suomalaisten veronmaksajien kustannuksella. Suuntaus on pahentunut ja muodostunut yleiskäytännöksi EU:sta sadelleiden ilmaston- ja metsiensuojeluvelvoitteiden muodossa, joilla on loukattu kansalaisten omaisuudensuojaa ja kykyä päättää varallisuutensa käytöstä itsenäisesti.

Ympäristö-, luonto- ja energiadirektiiveillä sekä jatkuvalla tukipakettipolitiikalla EU on tehnyt Suomesta pysyvän tasingon maksajan ja tulonsiirtoyksikön. Sen vuoksi pidän poliittisena päätavoitteenani Fixitiä, eli Suomen erottamista Euroopan unionista mahdollisimman nopeasti Ison-Britannian ja Norjan kaltaiseksi itsenäiseksi valtioksi.

307. Kansalainen Viljo Heinonen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Kulmuni ajoi järjestettyyn miinaan” 5.6.2020.

308. Paavo Väyrynen kotisivuillaan <paavoväyrynen.fi> julkaisemassaan kirjoituksessa ”’Joukkueen’ tulee kantaa vastuu” 5.6.2020.

309. Ilta-Sanomat 6.6.2020 ”Esko Aho kieltäytyy valtiovarainministerin tehtävästä – myöntää saaneensa epävirallisia tiedusteluja”.

310. Ks. Kent Aspin teosta *Mäktika massmedier – Studier i politisk opinionsbildning* (Stockholm: Förlaget Akademilitteratur, 1986).

311. Ks. Jesper Strömbäckin artikkelia “Four phases of mediatization – An analysis of the mediatization of politics” (*The International Journal of Press/Politics*, vol. 13[3], 2008, s. 228–246).

312. Toimittaja Olli Waris Ilta-Sanomiin kirjoitamassaan jutussa ”Sähköpostit paljastavat – näin Kulmunin erityisavustaja painoi päälle saadakseen kouluttajaksi Tekirin: ’Kyse erityistarpeesta ja näin voidaan poiketa normista’”.

313. Asiasta raportoi Suomen Kuvalehti 27.2.2017 julkaisemassaan jutussa ”Syyttäjänvirastot ostivat koulutusta valtakunnansyyttäjän veljen yhtiöltä – ’Olin esteellinen, tein virheen’”.

314. Vuoden 2019 eduskuntavaalien radiotentti 9.4.2019 on podcastina Yleisradion Areenassa <https://areena.yle.fi/podcastit/1-50079450>.

315. MTV3:n verkkosivut 3.6.2020 ”Black Lives Matter -mielenosoitus kokosi Helsinkiin tuhansia ihmisiä – poliisi keskeytti tapahtuman”. – Edistääkseen tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta tapahtuma olisi pitänyt järjestää ”All Lives Matter” -kylttien alla.

316. Vierailuni AlfaTV:n Dosentti-ohjelmassa 12.11.2019 on tallennettuna YouTubessa <https://www.youtube.com/watch?v=mOwQRwlfO14&t=5s!>.

317. Kirjoitin aiheesta *Tiedepolitiikka* -lehden numeroon 1/2013 artikkelin ”Sofistien puliveivaus – Miten filosofista tuli poliitikkojen pillipiipari?” (s. 54–62).

318. Ks. Jürgen Habermasin teosta *Die neue neue Unübersichtlichkeit* (Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1980.

319. Kirjoitin aiheesta verkkokolumnissani ”Parodiahorisontin ylityksiä yliopistoissa” 17.3.2019.

320. Kirjoitin aiheesta verkkokolumnissani ”Suomalaisvihamielisestä yliopistosta syöttötuoli ulkomaalaisprofessoreille” 2.12.2017.

321. Aiheesta kirjoittivat Yleisradion verkkouutiset jutussa ”Suomi kiinnostaa ulkomaalaisia opiskelijoita, vaikka opiskelusta tuli maksullista – hakijamäärät ovat jälleen reippaassa nousussa” 26.12.2019. – Jutussa ei vaivauduttu kysymään, ulkomaalaisilleko verovaroistamme kustannetut opiskelupaikat pitäisi lahjoittaa.

322. Ks. Jesper Strömbäckin artikkelia “Four phases of mediatization: An analysis of the mediatization of politics” (*The International Journal of Press/Politics*, vol. 13[3], 2008, s. 228–246).

323. Ks. Kent Aspin teosta *Mäktika massmedier – Studier i politisk opinionsbildning* (Stockholm: Förlaget Akademilitteratur, 1986).

324. Kokoomuslainen Tere Sammallahti arvosteli pornotähti Tiina-Raakel Liekin nimittämistä Yleisradioon kolumnistiksi. Sammallahti kirjoitti aiheesta Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Ylellä ongelmia neutraalin tiedonvälityksen kanssa” 15.5.2020. Pidin myös itse kyseistä nimityspäätöstä feministisenä mielenosoituksena.

325. Kansalainen Juha Hämäläinen arvosteli Yleisradion Amerikka-journalistiikkaa Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Edesvastuuton Yle syytää soopaa” 14.5.2020.

326. Päätoimittajien yhdistyksen kannanotosta kertoi omaksi puolustuksekseen Uusi Suomi jutussaan ”Päätoimittajilta harvinainen ulostulo: ’Uutisoimatta jättäminen ei rajoita toimittajan sananvapautta’” 14.2.2017. PTY:n näkemys on julkaistu yhdistyksen kotisivulla <https://www.paatoimittajat.fi/uutiset/paatoimittajan-tehtava-on-kirkas/>.

327. Yleisradio valehteli käännytetyn ”Alin” matkasta ja määränpäästä jutussaan ”Suomi ei antanut Alille turvapaikkaa, tapettiin heti Irakissa – tytär osottaa omaa käännytystään” 12.2.2018.

328. Markus Ojala Politiikasta-verkkolehdessä 27.11.2018.

329. Ks. Benedict Andersonin teosta *Kuvitellut yhteisöt – Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua*. Suom. Joel Kuortti, alkut. *Imagined Communities – Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*, 1983. Tampere: Vastapaino, 2007.

330. Kyseinen blogikirjoitus on esitelmäni kirjan *Totuus kiihottaa* julkaisutilaisuudessa. Tilaisuuden voi katsella videoituna YouTuben verkko-osoitteesta <https://www.youtube.com/watch?v=p_coaQMNX_g>.

331. MTV3:n uutistoimituksen päällikkö ja entinen ”Ellun Kana” Eeva Lehtimäki kommentissaan ”Pihtarikartelli ja lutkanarsistit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua” 10.6.2020 MTV3:n Internet-sivuilla. – Pitää puhua, muttei valehdella. Totuushan on se, etten käyttänyt sanaa ”pihtarikartelli” kirjassani lainkaan, vaan toimittaja keksi sen itse!

332. Helsingin Sanomien toimittaja Arla Kanerva 17.10.2017 julkaistussa juttussaan ”’Kaikki alalla olevat tietävät sen ringin’ – Suomen elokuva-alalta kerätyssä kymmenien ahdistelukertomusten aineistossa muutama nimi toistuu”.

 Myös Helsingin Sanomien harjoittama maalitus, mudanheitto ja maineen töhriminen toistuvat. Kyseinen kerta ei ollut lehdeltä ensimmäinen eikä jäänyt viimeiseksi. Mustamaalauksen kohteeksi lehti ajoi minun lisäkseni myöhemmin myös kokoomuslaisen kansanedustajan Wille Rydmanin. Joka kerta perättömän ajojahdin syy on ollut *vihaa tirskuvien vihervasemmistolaisten feministien* pahanilkisyys.

333. Helsingin Sanomien toimittaja Juho Typpö jutussaan ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu hätkähdytti naisvihallaan – Poistetussa kirjassa haukuttiin ahdistelutapauksen nuoret uhrit” 10.6.2020. – Väite oli vale. Tosiasiassa olin haukkunut Helsingin Sanomien tapaa käyttää nuoria ahdistelutapauksen uhreja lehden oman feministisen agendan näyttöpaneeleina.

334. Lyhyt ja valikoidusti leikelty haastatteluni sisältyi Eero Mäntymaan ja hänen kahden apurinsa Riku Roslundin ja Matti Konttisen Ylen verkkosivuilla 10.6.2020 julkaisemaan juttuun ”Perussuomalaisten ajatuspajan kohukirjassa toistuu naisvihamielisyys – näin kirjoittaja kommentoi teostansa”.

335. Toimittaja Onni Niemi Helsingin Sanomien jutussaan ”Perussuomalaishautomon pamfletti sai salamatuomion – näitä teemoja se käsittelee, ja näin kirjoittaja vastaa syytteisiin naisvihasta” 11.6.2020.

Tosiasiassa Suomen Perusta on puolueen tutkimusyksikkö eikä ”perussuomalaishautomo”. Minua, mediatutkimustani ja sen julkaisijaa kohtaan ei ole osoitettu asiaan liittyviä ”syytteitä” vaan ainoastaan median itsensä ilmaan heittelemiä moitteita, syytöksiä, valheita ja muuta vihapuhetta ja disinformaatiota. Perussuomalainen puolue vei Suomen Perustan valtiontukea koskevan asian hallinto-oikeuden ratkaistavaksi omasta aloitteestaan, jolloin vastaajaksi joutui opetus- ja kulttuuriministeriö.

336. Tiede- ja kulttuuriministeri Hanna Kososen panetteleva kannanotto sisältyi MTV3:n 10.6.2020 verkkosivuillaan julkaisemaan valeuutiseen ”Naisvihamielistä tekstiä sisältävä perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu käsittelyyn ministeriössä: ’Näkemäni otteet ovat julmia ja kaukana ihmiskuvastani’”.

Ministerinplanttu ei pystynyt ymmärtämään, ettei ole poliitikkojen asia sekaantua tutkimusjulkaisujen sisältöihin, eivätkä ministerin ja median ideologiset ”ihmiskuvat” voi kuulua tieteen maailmaan millään tavalla, paitsi ehkä tutkimusten ja kritiikin *kohteina*.

337. Kansan Uutisten toimittaja Kai Hirvasnoro kirjoitti kommunistien äänitorveen 10.6. 2020 jutun ”Perussuomalaisten ’tutkimus’ veronmaksajien rahoilla: ’Ongelmien ongelma on naisten vallalle päässyt tyrannia’”.

Totuus on, että veronmaksajien varoilla on rahoitettu vihervasemmistolaisten yliopistososialistien ja vasemmiston ajatuspajoissa toimivien puolueideologien toimintaa avokätisesti ilman, että niitä kohtaan olisi osoitettu vaateita rahoituksen takaisin perimiseksi. Median ja vihervasemmiston paukapäät ilmeisesti luulivat, että tutkimukseni ajatussisällöt ovat heille tai heidän viittaamilleen ”veronmaksajille” kaupan.

338. Uuden Suomen toimitus kosti minulle kritiikkini julkaisemalla 10.6.2020 jutut ”Käsittämätöntä soopaa”, ”90 % perussuomalaisten ajatuspajan rahoista nyt vaarassa” ja ”Perussuomalaiset johtajat kiistävät vastuun kirjakohussa”. – Tietenkin he kiistivät vastuun, koska toiminnassani ei ollut osoitettu mitään syyllisyyttä.

339. Demokraatti-lehti anonyymin toimittajan jutussa ”Jussi Halla-aho analysoi Jukka Hankamäen kirjaa: ’Erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä’” 13.6.2020.

340. Esa Väliverronen epäili Perussuomalaisten tahallaan järjestäneen tutkimuksesta kohun. Hän kertoi näkemyksestään Twitterissään ja toimittaja Juha Ristamäen Iltalehteen kirjoittamassa pääkirjoituksessa ”Provosointi on perussuomalaisten politiikan ydintä – naisten ’pihauskartelli’ meni yli rajan” 11.6.2020.

Huomiota herättävää on, että sanaa ”pihtauskartelli” ei ole kirjassani *Totuus kiihottaa* lainkaan, vaan sen keksi ja sitä levitti Ristamäen toimittajakollega Eeva Lehtimäki MTV3:n uutisista. Myös väite kohun tahallisuudesta oli perätön. Sen enempää minä kuin perussuomalainen puoluekaan emme tavoitelleet kohua, eikä tarkoitus ollut käsikirjoittaa mitään kertomusta, kuten viestinnän professori Väliverronen perättömästi väitti. Tarkoitukseni oli vain julkaista tieteellisin periaattein tuottamani tutkimuksen tulokset.

341. Yleisradion verkkouutiset hehkutti demaripääministerin neuvottelemia tuloksia EU-kritiikittömässä ja vihreitä edustavan jäsenkirjatoimittaja Yrjö Kokkosen kirjoittamassa jutussa ”EU-johtajat pääsivät sopuun 1,8 tuhannen miljardin euron budjetista ja koronapaketista, pääministeri Marin tyytyväinen lopputulokseen”.

1 800 000 000 000 euroa näyttää tietenkin vähäisemmältä, kun se kirjoitetaan muodossa ”1,8 miljardia”. Tuo summa humahtaa Euroopan unionin pohjattomaan kitaan.

342. Yleisradion verkkouutiset 25.7.2020 ”Ex-oikeuskansleri Jaakko Jonkka haluaa uusia ministerin oikeusvastuun – Eduskunnan suuren salin äänestys rikosepäilyistä on ’luonnotonta’”.

343. Ulkoministeri Pekka Haavisto (vihr.) joutui tutkinnan kohteeksi, kun hänen epäiltiin ripittäneen ulkoministeriön virkamiestä toimimaan laittomasti Al-Holin pakolaisleirin naisia ja lapsia koskevassa asiassa. Hänet kuitenkin vapautettiin syytöksistä ministerin nauttiman ”kongin” turvin, toisin sanoen normaalia korkeamman syytekynnyksen vuoksi.

344. Iltalehti 25.7.2020 ”Matti Vanhanen luopuu valtakunnanpolitiikasta: ’En pyri enää mihinkään’”.

345. Ilta-Sanomat 24.7.2020 ”150-metrinen benjihyppytorni kaatui Helsingin Kaivopuistossa – turmanosturin omistaja yllättyi: ’Ei tällaista pitäisi tapahtua’”.

346. Drakonisen perintäpäätöksen opetusministeriössä valmistellut ylitarkastaja Sami Niinimäki valitteli, että ajatuspajat pyrkivät profiloitumaan tieteellisiksi, Yleisradion jutussa ”Puolueiden ajatushautomot ovat saamassa uuden kilpailijan – keskusta hakee rahoitusta ajatuspaja Alkiolle” 19.11.2019. Maatalous- ja metsätieteiden maisteri Niinimäki oli takapiruna myös silloin, kun Kokoomuksen ajatuspajalta Toivolta evättiin rahoitus hakemuksen viivästymiseen vedoten. Vasemmistopuolueiden ajatuspajoilta ministeriö ei ole koskaan evännyt eikä perinyt mitään. Niinimäki sai virkansa vasemmistoliitolaisen ministerin Paavo Arhinmäen kädestä.

347. Olen julkaissut oikeuskanslerille osoittamani kanteluasiakirjan myös Internetissä, ja siihen löytyy linkki tämän blogikirjoituksen (14.8.2020) verkkoversiosta. Asia on selostettu yksityiskohtaisesti myös kirjani *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* (2022) luvussa 5 (s. 161–195).

348. Ks. teokseni *Totuus kiihottaa* sivuja 186–187 ja 358–359.

349. Kirjoitin sosiaalipsykologi Inari Sakin harjoittamasta historian vääristelystä kolumnissani ”Vihapuhetta valtiotieteellisessä” 3.10.2015 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

350. Timo Vihavainen arviossaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020 <https://timo-vihavainen.blogspot.com/2020/06/filosofin-vaikeudet.html>.

351. Sama.

352. Helsingin Sanomat toimittaja Piritta Räsäsen kirjoittamassa jutussa ”Intersektionaalinen feminismi on hallituksen uuden tasa-arvo-ohjelman kantava ajatus, sanoo Maria Ohisalo – ja ihmettelee, miksi se pelottaa osaa” 27.6.2020.

Feministit eivät näy ymmärtävän, että intersektionaalisen feminismin vastustaminen ei perustu ”pelkoon” eikä mihinkään muuhunkaan tuntemukseen. Vastustaminen perustuu siihen, että intersektionaalisuus nojaa marxilaiseen luokkateoriaan, kylvää riitoja sukupuolten välille, esittää asiat yksipuolisesti vallan näkökulmasta ja jakaa ihmisiä ryhmiin sukupuolen perusteella. Oikeudenmukaista olisi tarkastella ihmisiä yksilöinä heidän yksilöllisten ominaisuuksiensa mukaan.

353. Ilta-Sanomat 30.11.2016 ”Jokainen yhdeksäsluokkalainen saa ensi keväänä feminismikirjan”. – Kirjoitin koulun harjoittamasta propagandasta ja lasten manipuloimisesta verkkokolumnissani ”Feministinen EU-kähmintä” 20.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

354. Wikipediaan lähteistetysti päätynyt määritelmä sanalle ”rasismi” <https://fi.wikipedia.org/wiki/Rasismi>

355. Toimittaja Sanna Ukkola kirjoitti aiheesta Iltalehden kolumnissaan ”Miksi intersektionaalinen feminismi pelottaa? Minäpä kerron” 2.7.2020 ja kokoomuslainen kansanedustaja Atte Kaleva Verkkouutisten jutussaan ”Miksi en ole intersektionaalinen feministi?” 4.7.2020.

356. “A nation that is afraid to let its people judge the truth and falsehood in an open market is a nation that is afraid of its people.” John F. Kennedy Voice of America -nimisen median 20-vuotisjuhlapuheessa 26.2.1962 Washington D.C:ssä. Äänitiedostosta litteroitu sitaatti sivulta <https://www.americanrhetoric.com/speeches/jfkvoiceofamerica.htm>.

357. Opetus- ja kulttuuriministeriö tiedotti tutkimustoiminnan vapautta loukkaavasta päätöksestään ministeriön verkkosivuilla julkaistussa kirjoituksessa ”Ministeriö perii osan Suomen Perustelle myönnetystä valtionavustuksesta” 8.9.2020.

358. Yleisradion verkkosivujen toimittaja Antti Pilke kirjoitti rahoituksen takaisinperinnästä ilon pilke silmäkulmassaan 8.9.2020 julkaistussa jutussa ”Perussuomalaisten ajatuspaja joutuu maksamaan osan valtionavustuksestaan takaisin ’naisten tyranniasta’ kertoneen kirjan takia”. Helsingin Sanomat tiedotti aikaansaamastaan takaisinperinnästä toimittaja Essi Sutisen kirjoittamassa jutussa ”Ministeriö perii takaisin yli 10 000 euroa perussuomalaisten ajatuspajalle myönnetystä valtionavustuksesta”. – Toimittajat ja byrokraatit eivät näköjään ymmärtäneet, miten pahasti moinen perintätoimi häiritsee tutkimustoimintaa ja vaikuttaa tieteilijöiden halukkuuteen tehdä kriittistä tutkimusta jatkossa.

359. Opetus- ja kulttuuriministeriön virkanainen Erja Heikkinen Helsingin Sanomien 8.9.2020 julkaisemassa jutussa ”Ministeriö perii takaisin yli 10 000 euroa perussuomalaisten ajatuspajalle myönnetystä valtionavustuksesta”.

360. Ks. esim. Pekka Hallbergin ym. teosta *Perusoikeudet* (Helsinki: WSOY, 1999, s. 411) ja Eero Backmanin artikkelia ”Kan vetenskaplig kritik vara ärekränkning” (*Nordisk Tidsskrift for Kriminalvidenskab* 1994).

361. Alain de Benoist esseessään ”Modernin yhteiskunnan rappio” (alkut. *Gemeinschaft and Gesellschaft – A sociological view of the decay of modern society*) 1994. Kirjoitus on julkaistu Timo Hännikäisen suomentamana Sarastus-lehdessä <https://sarastuslehti.com/2012/12/04/modernin-yhteiskunnan-rappio/>.

362. Ilta-Sanomat iloitsi vihervasemmistolaisen hallituksen toiminnasta jutussaan ”Hallitus esitteli ensi vuoden budjetin: Oppivelvollisuus 18 vuoteen, kunnille jättipotti, työsuhdepolkupyörät verovapaaksi, pakolaiskiintiö 1050 henkilöön” 16.9.2020.

363. Ilta-Sanomat 16.9.2020 ”Ex-työministeri Lindström irvailee hallituksen työllistämispaketille Twitterissä: ’Onko se yhä aktiivimalli?’”

364. Kirjoitin aiheesta verkkokolumnissani ”Turmiolliset takausvastuut” 8.4.2011 (teoksessani *Valhe kaatuu*).

365. Hallituksen tavasta laillistaa asumisoikeusasuntojen myynti kirjoitti muiden muassa Uusi Suomi jutussaan ”’He himoitsevat itselleen miljardien eurojen kiinteistömassoja’ – Sanna Marinin hallituksen asumisoikeushanke hämmentää” 13.6.2020.

Tosiasiassa hanke asumisoikeuslain muuttamisesta niin, että aso-asuntoja voisi myydä asukkaiden alta, ei ollut demarien vaan Keskustan kynästä. Lainmuutos olisi luonut keskustajohtoiselle Asuntosäätiölle ja siihen fuusioidulle Asokodeille satojen miljoonien eurojen kiinteistöpääoman edelleen myytäväksi ilman yhtiöiden omaa panostusta.

366. Ks. blogikirjoitustani ”Estonia uppoaa joka yö” 28.9.2009 (teoksessani *Kansanvallan varkaat*).

367. Thomas Kuhn kirjoitti aiheesta kirjassaan *The Structure of Scientific Revolutions* (Chicago: Chicago University Press 1962).

368. Ilta-Sanomat 29.8.2014 ”Venäläinen sukellusvene ajoi kohti Viking Mariellaa”.

369. Ks. blogikirjoitustani ”Moi vaan, Moi” 28.1.2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).

370. Ilta-Sanomat 2.10.2020 ”Trump palasi Valkoiseen taloon ja veti maskin pois – ’Opin niin paljon koronaviruksesta’”.

371. MTV3:n verkkouutisten 5.10.2020 julkaisemassa jutussa ”Trumpin vointi herättää epäilyksiä” murehdittiin, että Trumpin kannattajat ”voivat kuolla presidentin tapaillessa heitä”.

372. Ks. teokseni *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa lukua* ”Objektiivista tietoa anarkistisesta objektivismista” (Helsinki: Like, 2005).

373. ”Mediaansekaantujaksi” itseään sanova Pasi Kivioja Suomen Kuvalehden 18.6.2020 julkaisemassa kirjoituksessa ”Kohupamfletti on raskasta luettavaa – vilisee virheitä, asiantuntemattomia väitteitä ja kommunisteja”. – Tosiasiassa teoksessani ei ollut virheitä muutamaa vähäpätöistä epätarkkuutta lukuun ottamatta. Onkin eri asia tehdä pikkuvirheitä kuin erehtyä koko maailmankatsomuksessaan, kuten vihervasemmisto. Vihervasemmistolaiset toimittajat odottivat minulta luonnollisesti täydellisyyttä, ja toimittajat jatkoivat kirpunnyljentäänsä, koska mitään periaatteellista huomautettavaa ei ollut.

374. Emt.

375. Emt.

376. Emt.

377. Emt.

378. Emt.

379. Emt.

380. Emt.

381. Emilia Palonen esiintyi Helsingin Sanomien toimittajan Onni Niemen jutussa ”Perussuomalaishautomon pamfletti sai salamatuomion”11.6.2020.

Esimerkkinä Emilia Palosen poliittisista sympatioista on Tiedonantaja-lehden 15.1. 2016 julkaisema uutinen ”Emilia Palosen näkemyksiä paikallispolitiikan seminaarin alla”. Toimittaja Marko Niemen kirjoittamassa jutussa sanottiin, että ”[p]olitiikan tutkija ja Helsingin yliopiston valtio-opin lehtori Emilia Palonen osallistuu lauantaina 23.1. järjestettävään paikallispolitiikan seminaariin.” Maunulalaiseksi asukasaktiiviksi esittäydyttyään Palonen kiittelee, että ”Maunulan demokratiahankkeessa SKP:n Yrjö Hakasesta on ollut suurta apua” ohjatessaan ”meitä uimaan virkamiesten liiveihin”. – Siinä oli Helsingin Sanomille puolueeton tutkija, oikeudenmukaisuuden opettaja ja asiallinen aktivisti. Mutta tarkoittihan Ho Tši Minhin nimikin ’häntä, joka valistaa’.

382. Timo Vihavainen kirjoituksessaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.

383. Tviittailunsa lisäksi Esa Väliverronen esiintyi myös Juha Ristamäen Iltalehteen kirjoittamassa pääkirjoituksessa ”Provosointi on perussuomalaisten politiikan ydintä – naisten ’pihauskartelli’ meni yli rajan” 11.6.2020. Joudun jälleen toistamaan, että tuon käsitteen keksi MTV3:n Eeva Lehtimäki, eikä sitä ole kirjassani *Totuus kiihottaa*. Heidän ansiostaan se on nyt mainintana tässä.

384. Pasi Kivioja Suomen Kuvalehden 18.6.2020 julkaisemassa kirjoituksessa ”Kohupamfletti on raskasta luettavaa – vilisee virheitä, asiantuntemattomia väitteitä ja kommunisteja”.

385. Emt.

386. E. Leslie Cameron, Janice D. Fox, Michelle S. Anderson ja Catherine Ann Cameron *Journal of Adolescent Research* -lehdessä 4.5.2010 julkaistussa artikkelissaan “Resilient youths use humor to enchange socioemotional functioning during a day in life” (vol. 25, issue 5, pp. 716–742).

387. MTV3:n verkkosivut julkaisivat 12.6.2020 uutissivuillaan toimittaja Ida-Liina Huurtelan kirjoittaman jutun ”Tällainen on mies, joka kirjoitti kohutun naisvihamielisen kirjan: Tohtori, ’kärkipersu’ ja homoseksuaali sosiaalipsykologi – ’Leijona lammasten tarhassa’”. Kirjoitukseen oli poimittu muutamia Wikipediasta tai Internet-kotisivuiltani

valikoituja asioita. Muiden muassa nimeni ja tutkintoni olivat oikein, mutta syntymäpaikaksi oli merkitty ”Tyrväälä”, jonka nimistä kuntaa Suomessa ei ole koskaan ollut.

388. Yleisradion verkkosivut iloitsivat asiasta 26.10.2015 julkaistussa jutussa ”Sebastian Tynkkynen: Minut on erotettu perussuomalaisista – ’Soinin giljotiini’”.

389. Mediatutkijana esiintyvä Niko Pyrhönen iloitsi Perussuomalaisten nuorisojärjestön karkottamisesta puolueesta Yleisradion verkkouutisten 29.2.2020 julkaistussa jutussa ”Tutkija: Perussuomalaisten nuorten kohtalo oli sinetöity jo ennen äänestystä – ’Ovat olleet piikki Halla-ahon lihassa jo pitkään’”. – Tapaus osoittaa, että vihervasemmisto pääsee hekumoimaan ja piehtaroimaan omassa pahanilkisyydessään aina, kun Perussuomalaiset ratkovat omia erimielisyyksiään eropasseilla. Nyt aiheena oli ’etnonationalismi’, josta kirjoitin tämän kirjoituskokoelman alkupuolella.

390. Helsingin Sanomat iloitsi takaisinperinnän puolesta 8.9.2020 julkaisemassaan jutussa ”Ministeriö perii takaisin yli 10 000 euroa perussuomalaisten ajatuspajalle myönnetystä valtionavustuksesta”. – Toimittajien mieleen ei tullut, kuinka tämä saattaa vaikuttaa tieteen ja tutkimustoiminnan vapauteen, sananvapauteen ja tieteilijöiden mahdollisuuksiin esittää politiikan arvostelua jatkossa.

391. Kirjoitin alarmismin olemuksesta, tarpeellisuudesta, tarpeettomuudesta ja kriteerittömyydestä tarkemmin verkkokolumnissani ”’Varokaa, talo on tulessa’” 28.10.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu).*

392. Liisa Nieminen Twitterissään 27.10.2019. Ks. demarien etäispäätteen Marko Junkkarin Helsingin Sanomiin 27.10.2019 kirjoittamaa juttua ”Kurinpalautus – Tuula Haatainen on saanut tarpeekseen mölinästä. Puhe eduskunnassa on jo perustuslain vastaista.” – Vain aito sosiaalidemokraatti voi esittää, että kansanedustuslaitoksen pitäisi suitsia edustajien puheenvuoroja ”kurinpalautuksen” keinoin. Eduskunnan varapuhemiehenä toimineen Urpilaisen näkemys oli kaiken demokratian vastainen mutta varmastikin aidon sosiaalidemokratian ja kansandemokratian mukainen. Suomen perustuslain 31 pykälän mukaan kansanedustajien puhetta ei pitäisi rajoittaa. Mikäli Haatainen ja Nieminen ovat saaneet tarpeekseen ”mölinästä”, sittenpä olisi demareilla syytä tukkia omien kellokkaidensa Hussein al-Taeen ja Abdirahim Husseinin suut, joista oli päässyt useita rasistisia ja valheellisia pökäleitä. Sitä taas en voi missään tapauksessa filosofina vaatia, sillä haluan kaikkien kansalaisten tietävän, mitä he ajattelevat. Eli enemmänkin saavat minun puolestani mölistä.

393. Robin Harmsin kannanotto opetus- ja kulttuuriministeriölle 22.6.2020.

394. Liisa Niemisen 23.7.2020 päiväämä kannanotto opetus- ja kulttuuriministeriölle.

395. Sama.

396. Juho Typpö Helsingin Sanomien jutussaan ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu hätkähdytti naisvihallaan – Poistetussa kirjassa haukuttiin ahdistelutapauksen nuoret uhrit” 10.6.2020.

397. Helsingin Sanomat hekumoi saatuaan vihamielisellä kirjoittelullaan taiteen tohtori Hannu Tuiskun irtisanotuksi Kallion ilmaisutaidon lukion lehtorin virasta. Helsingin Sanomat iloitsi levittämänsä seksuaalisen ahdasmielisyyden ja feministisen panettelun tuloksista toimittaja Marja Salomaan kirjoittamassa jutussa ”Epäasiallisesta käytöksestä syytetty Kallion lukion opettaja sai potkut maanantaina” 15.1.2018. – Tosiasiassa lehden moittimaa lehtoria ei ollut koskaan syytetty juridisesti eikä tuomittu mistään rikoksesta, vaan irtisanomisen syy oli pelkästään lehden aloittama vihakampanja ja siihen liittyvä feministinen syyttely sekä mielivaltainen haukkuminen sinänsä täysin epämääräisestä tai määrittelemättömästä ”epäasiallisesta käytöksestä”. Tapaus antoi jälleen näyttöä valtavirtamedian tavasta harjoittaa *cancel*-aktivismia ja tuhota arvollisten ihmisten työuria.

398. Simo Salminen Jukka Virtasen sanoittamassa ”Pornolaulussa”, joka julkaistiin vuonna 1968 ja josta tuli listaykkönen useiksi viikoiksi.

399. Ks. Esa Saarisen haastattelua Yleisradion Internet-sivujen jutussa ”Nuoren Esa Saarisen mielestä kaikkein tärkeintä oli vittuilu” 23.5.2017.

400. Me Naiset 10.6.2020 ”Jonna ja Alisa kannattivat perussuomalaisia – kertovat nyt, miten mielikuva puolueesta muuttui naisvihamielisen kirjan julkaisun myötä”. – Kaiken aikaa toimittajien oma tarkoitus oli kääntää naisvihasyytöksillään huomio pois kirjani sisältämästä mediakritiikistä ja tuhota sekä julkinen maineeni että mahdollisuuteni poliittiseen toimintaan perussuomalaisessa puolueessa. Vipuamisen välineenään lehdet käyttivät muutamia harhaan johtamiaan naishenkilöitä.

401. Johanna Sirén-Kaplas Perussuomalainen-lehden jutussaan ”Hankamäen ’Totuus kiihottaa’ esittää surullisen skenaarion” 12.6.2020. – Otsikoinnista huolimatta teoksessa kiiteltiin, että ”*Totuus kiihottaa* on terävä analyysi suomalaisen politiikan koko oikeusperustusta koskevasta kriisistä sekä suomalaisen median valitettavasta nykytilasta.” ”Surullinen” kirjoittaja olikin vain median ja koko viestintäympäristön syvätyperyyden tähden. Kirjoittaja sanoi, että hyvää asian viranomaiskäsittelyssä on se, että ”joku ministeriön sisällä, tai sen ulkopuolella, joutuu joka tapauksessa perehtymään teokseen kokonaisuudessaan ja toteamaan, miten oikeassa Hankamäki monin paikoin on. Ja mitä enemmän selvittäjiä, pöyristyjiä ja uteliaita, sitä enemmän niitä, jotka tykönään joutuvat pohtimaan mitä Suomelle oikeasti on tapahtumassa. Sillä kuva on ruma ja surullinen.”

402. Yleisradion verkkouutiset 13.10.2020 ”Sote-maakuntien nimi muuttuu hyvinvointialueiksi, rahoitukseen muutoksia”. – Vain nimet muuttuvat. Kepulla täydennetty sosialistihallitus vei läpi byrokratiaa lisäävän Sote-uudistuksen ja palautti maakuntahallinnon, josta oli vuosien työllä päästy eroon. Näin luotiin luottamustoimia keskustalaisille maakuntapoliitikoille.

403. <https://areena.yle.fi/podcastit/1-50079450>. Arvostelin Soten haittoja myös kirjoituksessani ”Vaalit: Soten loppusota vai uusi lähtölaukaus?” 4.2.2019 (teoksessa *Poliittisesti korrektia*).

404. Hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen Twitterissään 8.9.2020.

405. Tietomurrosta Vastaamoon raportoi Helsingin Sanomat 21.10.2020 julkaistussa jutussa ”Potilaiden tietoja vietiin psykoterapiakeskuksen tietomurrossa, yritys kertoo joutuneensa kiristyksen uhriksi”. – Toisaalta Helsingin Sanomia itseään epäiltiin tietosuojaan liittyvästä rikoksesta Viestikoekeskuksen jutussa, jossa lehti myöhemmin myös tuomittiin.

406. Émile Durkheim teoksessaan *Sosiologian metodisäännöt* (suom. Seppo Randell, alkut. *Les règles de la méthode sociologique*, 1895. Helsinki: Tammi, 1982, s. 87).

407. Erja Yläjärvi Iltalehden pääkirjoituksessaan ”Uhrien yksityisyyden suojelu on median ydintehtävä” 28.10.2020.

408. Sama.

409. Sama.

410. Iltalehti otsikossaan 19.10.2020.

411. Iltalehti 22.10.2020 ”Macron: ’Islamistit haluavat tulevaisuutemme’ – opettajan surmasta seitsemän epäiltyä syytteeseen”.

412. Perussuomalaisten kansanedustaja Olli Immonen esitti puheenvuoronsa alun perin Porvoossa Eugen Schaumanin haudalla. Hän puolusti näkemystään Ilta-Sanomien 25.7.2015 julkaisemassa jutussa ”Olli Immonen puolustaa pahennusta aiheuttanutta julistustaan: ’En peräänny tuumaakaan’”. – Voin omasta puolestani sanoa, että myöskään minä en peräänny näkemyksistäni ja johtopäätöksistäni tuumaakaan.

413. Iltalehti 29.10.2020 ”Tutkija Iltalehdelle: Ranskaan odotettavissa lisää terroristisia hyökkäyksiä”.

414. Iltalehti 22.10.2020 ”Perussuomalaiset ihmettelivät miksi hallitus ei tuominnut ranskalaisopettajan surmaa: ’Hyväksyttekö ääri-islamilaisen toiminnan osana nykymenoa?”

415. Iltalehti 19.10.2020 ”Ranska valmistautuu karkottamaan yli 200 uskonnollista ääriajattelijaa”.

416. Iltalehti 29.10.2020 ”Kolme kuollut veitsihyökkäyksessä Nizzassa – hyökkääjän uskotaan olleen 21-vuotias tunisialainen”.

417. Ranskassa kuhisi kuin Ruotsin lähiöissä, joissa maahanmuuttajataustaiset ovat tappaneet yli sata ihmistä vuodessa useissa sadoissa ampumistapauksissa. Ranskan iskuista kertoivat muiden muassa Satakunnan Kansa jutussa ”Puukotuksia Ranskassa Charlie Hebdon entisen toimituksen lähellä – kaksi loukkaantunut” 25.9.2020, Iltalehti jutussaan ”Poliisi ampui asehyökkääjän kuoliaaksi Ranskan Avignonissa – iskuyritykset myös Lyonissa ja Ranskan konsulaatissa Saudi-Arabiassa 29.10.2020 ja Yleisradion verkkouutiset jutussa ”Ranskassa kaksi kuollut ja useita haavoittunut puukkohyökkäyksessä” 4.4.2020.

418. Kaleva 29.10.2020 ”Supon päällikkö: Yksittäiset äärioikeistolaiset terrori-iskut ovat mahdollisia myös Suomessa”.

419. Kaleva 30.9.2020 ”Jihadistiset iskut saivat unohtamaan paljon tuhoisamman separatismin – tulevaisuuden terrorismia on vaikea ennustaa, sanoo terrorismin tutkija”.

420. Yleisradion verkkouutiset 3.11.2020 ”Tässä ovat tietokirjallisuuden Finlandia-ehdokkaat: mukana teokset tanssikiellosta, saimaannorpasta ja terrorismista”.

421. Iltalehti 2.11.2020 ”Wienin terrori-isku tapahtui kuudessa eri paikassa – albanialaistaustainen tekijä tuki Isisiä, kaksi ihmistä pidätetty”.

422. Iltalehti 29.10.2020 ”Ministeri Aino-Kaisa Pekonen tyrmistyi kohukirjan väitteistä – kustantaja ryhtyy toimenpiteisiin”.

423. Sensurointiskandaalin aloitti media sinänsä mitättömästä tapauksesta, josta muiden muassa Ilta-Sanomat kirjoitti jutussaan ”Frederikin kirjan väitteet: Pekonen antoi kielisuudelman lavalla – Juristi HS:lle Ei loukkaa ministerin kunniaa” 29.10.2020.

424. Ilta-Sanomat 17.1.2008 ”Pääministeri Vanhanen googletti Kaliforniassa”.

425. Helsingin Sanomat toimittaja Eleonoora Riihisen kirjoittamassa jutussa 24.1.2020.

426. Kerroin esseistin ja kustantajan Timo Hännikäisen karkottamisesta Helsingin kirjamessuilta 27.10.2018 julkaisemassani verkkokolumnissa ”Karmeat kirjamessut ja sensuurin syyt” (teoksessa *Ankara totuus*).

427. Yleisradion verkkouutiset ei voinut vaieta terrori-iskusta ”ampumavälikohtaukseksi” luokittelemassaan jutussa ”Mitä tiedämme Itävallan iskusta? Muita ampujia ei näyttäisi olevan, Isis ilmoittautui iskun tekijäksi, useita henkilöitä pidätetty” 2.11.2020.

428. Yleisradion verkkouutiset 6.3.2020 ”Sisäministeri Maria Ohisalo: Kreikka toimii väärin, turvapaikkahakemukset pitäisi käsitellä”.

429. MTV3:n verkkouutiset 2.11.2020 ”MTV:n tiedot: Vallilan henkirikoksesta epäiltyä 16-vuotiasta lastenkotikarkuria epäillään myös tapon yrityksestä – puukotti sivullista Tampereella viime kuussa”.

430. Yleisradion verkkouutiset 2.11.2020 ”Alaikäiset syyllistyneet vakavaan väkivaltaan tänä syksynä poikkeuksellisen paljon – lastensuojeluun kaivataan lisää järeitä keinoja”.

431. Yleisradion verkkouutiset jutussaan 1.11.2020. Yle vaihtoi juttunsa ostikkoa saman päivän iltana.

432. Yleisradion verkkouutiset 3.11.2020 ”Kärkitubettaja teki historiaa: tulot yli 230 000 euroa – hurjimmat summat tienataan videoilla, joissa avataan paketteja”.

433. Herbert Marcuse teoksensa *Minima Moralia – Reflexionen aus dem beschaedigten Leben* (Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1951) ajatelmassa 24.

434. Helsingin Sanomat 6.11.2020 ”Useat televisiokanavat katkaisivat suoran lähetyksen Trumpin tiedotustilaisuudesta”.
435. Ulkopoliittisen instituutin vieraileva tutkija Maria Annala sanomalehti Kalevan jutussa ”Suomalaistutkija: Kauhuskenaario toteutumassa – Trumpin uhkauksella on kovat seuraukset, vaikka äänten lasku etenee käsikirjoituksen mukaan”.
436. Yleisradion verkkouutiset 7.11.2020 ”Trump ei ole osoittanut tappion myöntämisen merkkejä – miten Valkoisen talon vallanvaihto etenee?”
437. Anekdootin on kertonut lähteistetysti muiden muassa National Review 15.3.2011 jutussaan ”‘I hope you are all republicans’”.
438. Ilta-Sanomat 27.10.2020 ”Trump sai kolmannen tuomarin korkeimpaan oikeuteen – valinnat voivat ohjata maan politiikkaa vuosikymmenien ajan”.
439. Helsingin Sanomat 19.9.2020 ”Uuden korkeimman oikeuden tuomarin nimittäminen voi olla mahdotonta ennen presidentinvaaleja, sanoo Mika Aaltola”.
440. Helsingin Sanomien otsikkorimpsu 28.12.2017.
441. Ilta-Sanomien otsikko 2.11.2020.
442. Ilta-Sanomat 30.10.2020 ”Suomalaisprofessorin arvio: Trump voi jälleen todistaa gallupit vääriksi – ’Mikä on muuttunut viime kerrasta?’”.
443. Kirjaani *Totuus kiihottaa* voi ladata verkko-osoitteesta <https://ia601505.us.archive.org/32/items/totuus-kiihottaa-jukka-hankamaki_book/Totuus_kiihottaa.pdf>.
444. Helsingin Uutiset 23.10.2020 ”Uusi asumisoikeuslakiesitys saa kovaa kritiikkiä – ympäristöministeriöstä tehty kantelu eduskunnan oikeusasiamiehelle”.
445. Helsingin Sanomat tiedotti aikeestaan jaella julkisuutta naisten ja miesten kesken tasan toimittajiensa Erja Yläjärven ja Anu Ubaudin jutussa ”Naisten osuus HS:n jutuissa on kolmannes, ja se on liian vähän – Sitoudumme edistämään tasa-arvoa, laskuri kertoo HS:n tilanteen reaaliajassa” 8.3.2018. Tosiasiassa uutisarvon pitäisi ratkaista julkisuuden määrän eikä sukupuolen. Voidaan kysyä, olisiko taistolaisfeministien pitänyt perustaa Valvontakomissio tasa-arvoa mittailemaan.
446. Juho Typpö Helsingin Sanomien jutussaan ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu hätkähdytti naisvihallaan – Poistetussa kirjassa haukuttiin ahdistelutapauksen nuoret uhrit” 10.6.2020.
447. Ks. Timo Vihavaisen blogikirjoitusta ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.
448. Johanna Sirén-Kaplas Perussuomalainen-lehden jutussaan ”Hankamäen ’Totuus kiihottaa’ esittää surullisen skenaarion” 12.6.2020.
449. Yleisradion verkkouutiset 25.11.2020 ”Kirjallisuuden Finlandiat Anni Kytömäelle, tanssikiellosta kertovalle kirjalle ja radion historiasta nimensä saaneelle lastenkirjalle”.
450. Ilta-Sanomat 10.11.2020 ”Halla-aho maahanmuuttajien jengiväkivallasta: ’On toistettu kaikki Ruotsin tekemät virheet’”.
451. Yleisradion verkkouutiset 14.11.2020 ”Ministeri Ohisalo nuorisojoukoista: ’Erityisesti suurimmissa kaupungeissa täytyy olla valppaana’”. – Näin sisäministeri velvoittaa kantaväestöjä suojautumaan siltä pääasiassa maahanmuuttajataustaisten tekemältä rikollisuudelta, jonka kasvusta vihreä ministeri itse on vastuussa holtittomalla maahanmuuton suosimisellaan.
452. Ilta-Sanomat 22.11.2020 ”Presidentti Niinistö huolissaan ajattelusta, että velkojen takaisinmaksusta voisi livetä”.
453. Yleisradion verkkouutiset 2.11.2020 ”Öljylämmityksen vaihtoavustuksesta tuli hitti – hallitus kasvattaa tukipottia”.
454. Paul Krugman The New York Timesin kolumnissaan “Nobody understands debt” 5.2.2015.

455. Sosiaalidemokraatteja järjestelmällisesti puolustava Marko Junkkari Helsingin Sanomien jutussaan ”Vihreät yrittivät poikkeuksellisilla keinoilla juntata hallituskumppaneita puolustamaan Pekka Haavistoa” 9.12.2020.
456. MTV3:n verkkouutiset 8.12.2020 ”MTV Uutiset sai haltuunsa sähköpostin: Vihreät yrittää taivutella hallituskumppaneita pehmeämmälle linjalle Haavisto-päätöksessä, lue koko viesti – ’Ennenkuulumatonta’”.
457. Helsingin Sanomat 9.12.2020 ”Presidentti Niinistö HS:lle: Toivon ja kannustan, että perustuslakivaliokuntaan palautetaan ’asiallinen ja kunnioittava’ henki”.
458. Yleisradion verkkouutiset 11.12.2020 ”MTV: KRP tutkii vakavaa rikosepäilyä – ministeri Ohisaloon tai valtakunnansyyttäjään ei kohdistunut konkreettista uhkaa”.
459. Ilta-Sanomat 11.12.2020 ”Krp tutkii äärioikeistoon liittyvää laajaa rikoskokonaisuutta – yhtenä rikosnimikkeenä henkeen ja terveyteen kohdistuvan rikoksen suunnittelu”.
460. Ilta-Sanomat ja Taloussanomat 11.12.2020 ”Tällaisilla tuloilla pääsee naisten korkeimpaan tulokymmenykseen”.
461. Pauli Sumasen tutkimukset sukupuolipolitiikasta ja palkkatasa-arvosta voi ladata verkko-osoitteesta <http://tasa-arvo.com/>.
462. Pauli Sumanen verkkojulkaisussaan *Kun naisen euro on 76 senttiä, niin miehen euro on 75 senttiä – Osa 1: Tasa-arvoinen palkkaerotutkimus*, s. 112. <http://tasa-arvo.com/>.
463. Ks. vasemmistolaisen Benedict Andersonin teosta *Imagined Communities – Reflections on the Origin and Spread of Nationalism* (London: Verso, 1983). Käsittelin teoksen ajatusvirheitä teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 124–125.
464. Heikki Tala teoksessaan *Kaiken maailman hampaissa* (Mediapinta 2019, s. 25).
465. Ks. Emmanuel Le Roy Ladurien teosta *Montaillou – ranskalainen kylä 1294–1324* (suom. Maria Itkonen-Kaila, alkut. *Montaillou, village occitan*, 1975, Helsinki: Otava, 1984.
466. Lauri Nurmi, *Jussi Halla-aho – Epävirallinen elämäkerta*. Helsinki: Into Kustannus, 2020.
467. Kulttuuri- ja tiedeministeri Annika Saarikko jankutteli ”tasa-arvon” puolesta Jussi Halla-ahoa vastaan politiikan toimittajien yhteistentissä, josta Yleisradion verkkouutiset julkaisi 19.10.2020 jutun ”Halla-aho tuoreen kirjan väitteestä: ’Täysin järjetön’, Saarikko: On asioita, joista ei sovi pelleillä”. – Halla-aho vastasi, että ”[i]kävä kyllä, helpoin tapa saada julkisuutta Suomessa on kirjoittaa minusta sottakirjallisuutta.” – Voin omasta puolestani sanoa, että joudun näköjään kantamaan samaa taakkaa, sillä toiseksi helpoin tapa saada julkisuutta vaikuttaa olevan sottakirjoitusten laatiminen minusta ja julkaisuistani.
468. Emt.
469. Tiedot Stockmannin verkkosivuilta <https://www.stockmanngroup.com/fi/yrityssaneerausmenettely>.
470. Arvostelin Finnairin strategiaa 6.9.2013 julkaisemassani verkkokolumnissa ”Finnairista uusi Nokia?” (teoksessani *Minuutti on mennyt*).
471. Asiasta kertoi Lentoposti-verkkosivusto 16.12.2020 julkaisemassaan jutussa ”Suomen valtio valmistautuu myöntämään enintään 400 miljoonan euron hybridilainan Finnairille”. – Hybridilaina on käytännössä perpetuaali eli ikuinen laina, jota ei tarvitse maksaa takaisin, ja siten tuon käsitteen taakse piiloutuu valtion suora avustus yritykselle.
472. Ilta-Sanomat 9.5.2018 ”Stockmann myy Alvar Aallon suunnittelemaan Kirjatalon”.
473. Iltalehti 21.3.2022 ”Stockmannin tavaratalo myyty 400 miljoonalla eurolla Kevalle”.
474. MTV3:n verkkouutiset 23.9.2023 ”Tehtaat pysähtyivät ja taivas kirkastui, mutta korona ei silti pelasta ilmastoa”.

Hakemisto

Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus
Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä
Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi
Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia
Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa
Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset
Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema
Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti
Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?
Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia
Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Mediatutkimukset

1. Totuus kiihottaa
Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian
tieto- ja totuuskriisistä

2. Pavlovin koirat
Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi
Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat
Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu
Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt
Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois
Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan
Punavihreän kuplan puhkaisuja

7. Ankara totuus
Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

8. Poliittisesti korrektia
Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuuvalheista ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni

9. Alaston totuus
Kenttäpostia koronakriisin ja infosodan kaivanteista

10. Ääneen ajateltua
Taisteluita valejournalismin sulkutulessa ja median mattopommituksessa

11. Pastöroimatonta filosofiaa
Vertaisvartioimattomia verkkokolumneja kriisien syöksykierteestä

Ohjelmakirja

Kuinka Suomi korjataan?
Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu

Tautisia tosiasioita tiedotus- ja toitotusvälineiden tapainturmeluksesta

Tämän teoksen kirjoituksissa käsitellään mediatutkimuksen *Totuus kiihottaa* vastaanottoa ja muuta henkeäsalpaavaa vale- ja peiteuutisointia, jolla journalismi on taannutettu viihteen alapuolelle. Kirjassa arvostellaan sosialistihallituksen yrityksiä ripustaa kuonokoppia filosofeille ja ministerien halua laajentaa tehtäväkuvaansa tieteellisten tutkimusten ohjaamiseen.

Filosofian ja valtiotieteiden tohtori Jukka Hankamäki raportoi informaatiosodan syvänteistä, kulttuurimme kataklysmioista, internjetin juoksuhaudoista, valtiontalouden bastardisoinnista ja tutkimustoiminnan drakonisista tuomioista, joiden tuloksena sosialismi on viety pitkälle. Ilmastopastoreille uhrattu taloudenhoito on tehnyt pandemiasta kroonisen, ja ministereinä toimineet kaukovarjostinten aaveet ovat osoittaneet, että Suomessa tarvittaisiin fossiilivapaa hallitus.

Alaston totuus sisältää Jukka Hankamäen verkkokolumnit vuodelta 2020. Teos on jatkoa kirjoille *Sensuurin Suomi*, *Kansanvallan varkaat*, *Valhe kaatuu*, *Minuutti on mennyt*, *Sanaakaan en vaihtaisi pois*, *Vastahankaan*, *Ankara totuus* ja *Poliittisesti korrektia*.